Mýtus 20. století

Alfred Rosenberg

Dr. Alfred Rosenberg – Mýtus 20. století

Přehodnocení duchovně-intelektuálních konfrontací našeho věku

PŘELOŽENO Z PUBLIKACÍ OD NS-REQUIEM PUBLICATIONS A PAX ARYANA PUBLICATIONS. OBĚ PUBLIKACE VYCHÁZEJÍ Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU VIVIANA BIRDA[1], PŮVODNĚ VYŠLO V NAKLADATELSTVÍ HOHENEICHEN-VERLAG, MNICHOV, 1930.

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

[1] Bird žil celý život v Anglii, většinu svého raného života strávil jako překladatel a autor knih v Londýně, kde pracoval až do roku 1980, kdy si otevřel knihkupectví v Bathu a poté další v Exeteru. Zemřel v Exeteru v roce 1992. Bird byl plodným autorem a překladatelem a jeho překlady z oblasti nacionálního socialismu a holocaustu způsobily koncem 80. let rozruch.

A Rosenberg.

OBSAH

PŘEDMLUVA
Alfred Rosenberg (1930, 1931, 1937)

Všechny současné boje o moc jsou vnějšími důsledky vnitřního zhroucení. Všechny státní systémy z roku 1914 se již zhroutily, i když částečně stále formálně existují. Zhroutily se také společenské, církevní a ideologické víry a hodnoty. Žádný nejvyšší princip, žádná nejvyšší idea neřídí nesporně život lidí. Skupina bojuje proti skupině, strana proti straně, národní hodnoty proti mezinárodním dogmatům, tuhý imperialismus proti šířícímu se pacifismu. Finance se svými zlatými oky pohlcují státy a národy, hospodářství se stává kočovným, život je vykořeněn.

Velká válka jako počátek světové revoluce ve všech oblastech odhalila tragickou skutečnost, že ačkoli miliony lidí obětovaly své životy, byla tato oběť ve prospěch jiných sil, než za které byly armády připraveny zemřít. Mrtví ve válce byli oběťmi katastrofické epochy, která ztratila všechny své hodnoty, ale zároveň - a to je něco, co dnes v Německu začíná chápat, i když zatím jen málokdo - mučedníky nového úsvitu, nové víry. Krev, která zemřela, začíná žít. V jejím mystickém znamení se obnovují buňky německé národní duše. Minulost a přítomnost se náhle objevují v novém světle a pro budoucnost z toho vyplývá nové poslání. Dějiny a úkol budoucnosti už neznamenají boj třídy proti třídě nebo konflikt mezi jedním církevním dogmatem a druhým, ale vyrovnání mezi krví a krví, rasou a rasou, národem a národem. A to znamená: boj duchovních hodnot proti sobě.

Hodnoty rasové duše, které jsou hnací silou tohoto nového obrazu světa, se však ještě nestaly živým vědomím. Duše

znamená rasu viděnou zevnitř. A naopak, rasa je vnější stránkou duše. Probudit rasovou duši k životu znamená uznat její nejvyšší hodnotu a pod její nadvládou přidělit ostatním hodnotám jejich organické postavení ve státě, v umění a v náboženství. To je úkol našeho století; vytvořit nový lidský typ z nového pohledu na život. A k tomu je zapotřebí odvahy; odvahy každého jednotlivce, odvahy celé dorůstající generace, ba mnoha následujících generací. Neboť chaos nikdy nezvládli ti, kdo nemají odvahu, a svět nikdy nevybudovali zbabělci. Kdo chce jít vpřed, musí proto také za sebou pálit mosty. Kdo se vydává na velkou cestu, musí za sebou nechat staré domácí haraburdí. Kdo usiluje o to, co je nejvyšší, musí se obrátit zády k tomu, co je nižší. A na všechny pochybnosti a otázky zná nový člověk nadcházející velké německé říše jedinou odpověď: Já sám zvítězím!

Přestože s těmito slovy dnes mnozí souhlasí, na základě myšlenek a závěrů uvedených v tomto díle zatím nelze vytvořit žádné společenství. V celém textu se jedná o osobní výroky, nikoli o programové body politického hnutí, k němuž patřím. To má svůj vlastní velký zvláštní úkol a jako organizace se musí držet stranou od sporů náboženského, církevně politického druhu, stejně jako od závazku k určité filosofii umění nebo pevnému architektonickému stylu. Proto také nemůže být činěna odpovědnou za to, co je zde předkládáno. Filosofické, náboženské a umělecké přesvědčení se má opírat pouze o předpoklad osobní svobody svědomí, a to je tento případ. Práce však není zaměřena na osoby, které žijí a pracují šťastně a pevně zakotveny ve svých věroučných společenstvích, ale rozhodně na všechny, kteří se z nich vnitřně uvolnili, ale ještě se neprobojovali k novým ideovým vazbám. Skutečnost, že jich

jsou již miliony, ukládá každému spolubojovníkovi povinnost pomoci sobě i ostatním hledajícím hlubší reflexí.

Toto dílo, jehož základní myšlenka sahá až do roku 1917, bylo v základech dokončeno již v roce 1925, ale nové každodenní povinnosti znovu a znovu zdržovaly jeho konečnou podobu. Práce kolegů či oponentů si pak vyžádaly obnovení pozornosti k otázkám, které byly dosud odkládány. Ani na okamžik se nedomnívám, že zde bylo dosaženo řešení velkých témat, která před nás osud postavil. Rozhodně však doufám, že jsem jasně položil otázky a důsledně na ně odpověděl jako na základ pro uskutečnění dne, o němž všichni sníme.

Alfred Rosenberg,

Mnichov, únor 1930

Ohledně třetího vydání

Zveřejnění tohoto díla okamžitě vyvolalo ty nejbouřlivější argumenty. Vzhledem k mým promyšleným otázkám a zostřeným obrysům se daly očekávat útoky. Mám-li však být zcela upřímný, pak musím říci, že jsem ohromen (ale také potěšen) soustředěnou nenávistí, s níž jsem se setkal spolu s bezohledným překrucováním toho, co jsem napsal, způsobem, jakým se tyto útoky objevily jako na povel. Zejména divoké bezuzdné urážky ze strany římskokatolických kruhů ukázaly, jak hluboce oprávněné je ve skutečnosti hodnocení římskosyrského dogmatu v této práci. Podle starých zavedených metod byly z této rozsáhlé knihy samozřejmě vytrženy z kontextu některé závěry a tvrzení a v německém římském tisku a pamfletech bylo před důvěřivým čtenářem předestřeno rouhání, ateismus a wotanismus autora. Falzifikátoři pominuli, že jsem dokonce zašel tak daleko, že

jsem postuloval Wagnerovo tvrzení, že umělecké dílo je živým zobrazením náboženství a východiskem pro celé germánské umění a jeho základ. Velká úcta, která je v díle prokazována zakladateli křesťanství, byla přehlédnuta. Záměrně bylo zamlčeno, že mé náboženské postřehy mají jasný záměr nahlížet na jeho velkou osobnost bez věčného zkreslování různými církvemi. Bylo opomenuto, že jsem wotanismus vykreslil jako mrtvou náboženskou formu (ale přirozeně mám úctu ke germánskému charakteru, který dal vzniknout Wotanovi i Faustovi), a bez skrupulí byla vymyšlena představa, že chci znovu zavést pohanský Wotanův kult. Zkrátka nebylo nic, co by nebylo překrouceno a zfalšováno, a to, co se zdálo být správně vyjádřeno v doslovném smyslu, dostalo vytržením z kontextu zcela jiné zabarvení. Římskokatolický tisk zcela vynechal všechna historická - neboť nezpochybnitelná - faktická tvrzení; všechny myšlenkové postupy, které vedly k určitému pohledu, byly důkladně překrouceny a základy předkládaných požadavků byly záměrně přehlíženy. Preláti a kardinálové zmobilizovali věřící masy a Řím spolu s ateistickým marxismem, tedy s politickou podporou podlidí, vedl vyhlazovací válku proti Německu za totálního obětování německých katolíků, a ještě měli tu drzost najednou žvanit o kulturní válce. Z kontextu tohoto díla, které podle formy a obsahu rozhodně stojí nad těmi každodenními, neudělali objektivní, a tedy vítanou kritiku, ale využili ho k nejpustším každodenním konfliktům. Ne pouze proti sobě samému - to by mě nechalo lhostejným - ale také proti nacionálněsocialistickému hnutí, k němuž jsem patřil od jeho počátku. A to přesto, že jsem v úvodu i v díle samém výslovně prohlásil, že politické hnutí, které zahrnuje různá náboženská vyznání, nemůže řešit otázky náboženské nebo umělecko-

filosofické povahy; že v důsledku toho je můj světový názor jako vyznání osobní - přesto obskurantisté dělali vše, co bylo v jejich silách, aby odvrátili pozornost od svých politických zločinů proti německému národu a znovu naříkali nad ohroženým náboženstvím; ačkoli skutečné náboženství není ohroženo ničím tak jako systematickým pěstováním marxismu středovou stranou pod vedením římských prelátů. Nacionálněsocialistickému hnutí nejde o prosazování náboženského dogmatismu, ani pro, ani proti určitému vyznání, ale skutečnost, že si člověk v čele politického života musí nárokovat právo reprezentovat náboženské přesvědčení, které je v rozporu s náboženským přesvědčením Říma, ukazuje, do jaké míry se již podařilo duchovní okleštění.

Přípustnost činnosti v národním táboře se poměřuje její hodnotou pro římský dogmatismus, místo aby se takový předpoklad považoval od počátku za nemožný. Nepochybně vážně míněná snaha očistit Kristovu osobnost od nekřesťanských pavlovských, augustinovských a jiných příměsí vyvolala v důsledku toho mezi vládnoucími uživateli jednostranný vztek z překrucování duchovní postavy Ježíše; nikoli proto, že by byly dotčeny vysoké náboženské hodnoty, ale proto, že pozice politické moci dosažená díky duchovnímu utrpení milionů lidí je ohrožena potenciálním hrdým probuzením. Věci se nyní mají tak, že římská církev necítí strach před darwinismem a liberalismem, protože zejména v tom druhém viděla jen intelektuální pokusy bez síly schopné formovat společenství. Ale nacionalistické obrození německého člověka, z něhož převratem v letech 1914-1918 odpadly pouta starých hodnot, se jeví jako tak nebezpečné, protože z něj hrozí povstat síla, schopná formovat typy.

Vládnoucí kněžská kasta to vnímá jen zpovzdálí a zejména vidí, že toto probuzení se snaží posílit vše ušlechtilé a silné. Proto musí být její spojenectví s rudým podlidem těsné. To se změní teprve tehdy, až se německá fronta ukáže jako vítězná; v tu hodinu se Řím pokusí jako přítel dosáhnout toho, čeho nemohl dosáhnout jako nepřítel. Sledovat tyto možnosti však nespadá do rámce této knihy; jde v ní o vystižení skutečných duchovních typů, tedy o člověka usilujícího o uvědomění si sebe sama; o probuzení pocitu hodnoty a o zocelení charakteru; o odpor vůči všem nepřátelským nástrahám.

Rozruch kolem mých spisů byl o to typičtější, že nepadlo ani slovo o mém distancování se od pomlouvání velkých Němců, které bylo po dlouhou dobu literární náplní jezuitů a jejich spolupracovníků. V pomlouvání Goetha, Schillera, Kanta a tak dále se klidně pokračovalo a nikdo nic nenamítal, když římští pacifisté viděli svůj náboženský úkol v bránění vzniku německého národního státu; když se na katolických pacifistických shromážděních požadovalo, aby se německým vojákům odepřel pozdrav; když se katoličtí duchovní odvážili veřejně popírat pravdu o činech belgických franktirérů a obviňovat německé vojáky z vražd svých kamarádů, aby měli záminku k pronásledování Belgičanů; když byla německá národní armáda ve francouzské propagandě neprávem obviňována ze znesvěcování oltářů a hostií páchaných v belgických kostelech. Žádní biskupové a kardinálové neprotestovali proti tomuto záměrnému hanobení toho, co je německé, jeho padlých a žijících obránců, ale ze strany týchž biskupů a kardinálů jistě následoval útok za útokem na německý nacionalismus. A jestliže ten byl pranýřován, ukazuje

to, že římské politické a náboženské skupiny prosazovaly své vlastní národní cítění.

Římskokatolická církev v Německu nemůže popírat svou plnou odpovědnost za národu destruktivní činnost svých četných pacifistických duchovních, neboť v jiných případech, kdy ctihodní katoličtí kněží našli slova pravé německé národní vůle, byli bez dalšího vyloučeni ze svobodného projevu. Existuje tedy prokazatelně systematická politicko-ideologická snaha zbavit německý národ hrdosti na obránce vlasti z roku 1914, znesvětit jejich památku a stáhnout do hnoje plamennou vůli k ochraně národa a vlasti. Zjistit to vyžaduje nejprostší pravdivost, a jak se věřící vyrovnají se svou církevní autoritou, je věcí jejich svědomí. Situace není taková, že by se tyto nepopiratelné skutečnosti mohly vydávat za pouhé odchylky, aby se umlčely probouzející se boje, ale odvaha je zvláště nutná pro obranu proti politice nejvyšších církevních autorit. Zda takto probuzení lidé rozeznají celý ideologický protiklad, či nikoli, musí zůstat jejich vlastní věcí. Důležité je, aby se probudila vážná vůle bránit německou národní čest nejen proti marxistům, ale stejně tak, ba ještě ostřeji, proti centru a jeho církevním spojencům jakožto masovým pěstitelům marxismu. Vyhýbání se tomuto bodu by pouze prozrazovalo neněmecké sklony.

Nebudu se zmiňovat o jednotlivých nepřátelských hlasech. Lze však vyzdvihnout typicky bezskrupulózní metody, při nichž má jezuita Jakob Notges tu drzost tvrdit, že ochrana mateřského jazyka náleží katolickému řádu, ačkoli právě jeho řád byl nejkrvavějším odpůrcem práva na mateřský jazyk; že lásku k národu a vlasti požadují všichni velcí morální teologové, přičemž právě jeho řád v tomto ohledu věčně bojuje

proti německému nacionalismu! Křesťanská láska k bližnímu se u tohoto pána nakonec vyloží slovy: Tento Balt je kulturní bojovník na způsob boxera. Chudák trpí nevyléčitelným strachem ze Svatopetrského náměstí, který nachází svůj výraz v běsnění a křiku. Pak Hitlerovi doporučí, aby mi nasadil svěrací kazajku, protože dávat mě na led už nemá smysl, protože ruskou zimu zažil příliš často. Zuřivou bezdůvodnou nenávist tohoto jezuity, jehož římský úpal překračuje všechny meze, rozšiřují další kolegové jeho řádu v kontrastním způsobu boje. Jezuita Koch se například snaží mluvit o německé rasové duši, nazývá životní zkušenost, jak to zaznívá z Mýta, vážnou a úctyhodnou, aby v závěru oslavil Bonifáce jako největšího Němce! S touto formou stoprocentní falzifikace se budeme v budoucnu často setkávat tam, kde dojde k poznání, že podněcování už nepomáhá; proto je třeba i k takovým germánským pokusům přistupovat obezřetně. Zničení německé duše je vždy považováno za cíl jak apoštolů podněcování, tak i údržbářských umělců ze *Societas Jesu* a jejich spřízněných - včera, dnes i zítra.

Moje kniha také vyvolala prudký převrat v evangelikálních (protestantských) kruzích. Nesčetné články v novinách a časopisech dokazují, že se zjevně dotkla velmi citlivých míst. Na evangelických synodách, na sjezdech evangelické ligy stál Mýtus často v centru debat a mnohé pamflety protestantských teologů svědčí o tom, že uprostřed luteránství se obnovil a prohloubil hodnotový boj. Moje předpověď, že se evangelická církev bude vůči novému náboženskému cítění chovat úzkostlivě - podobně jako Řím se svou dogmatickou základnou vůči reformaci - se bohužel potvrdila. Teologové a profesoři brojící proti mému dílu si

usnadnili pohled na to, že jsou plně v držení evangelické pravdy; jednoduše potvrzovali heretickou povahu mých tvrzení, chválili národní cítění (nezávazně) a byli rádi, že mohou konstatovat (zjevné) nepřesnosti a ty pak odmítat.

Bylo mi sděleno, že na jedné z těchto synod právě po takové zprávě vstal jeden poctivý bělovlasý duchovní a prohlásil, že nemůže uznat, co bylo řečeno. Před tímto ctihodným mužem byly smeknuty klobouky! Bez ohledu na to, zda jeho pátrání odhalí stejné závěry jako moje, každý opravdový bojovník projeví úctu pátrajícímu oponentovi, ale ne starým strážcům dogmat, kteří se domnívají, že se musí za každou cenu držet svých chatrných pozic.

V diskusi s učenými teology se mi dále podařilo zjistit následující: uznali mi, že hodnocení dávných dějin z hlediska rasové duše je správné. Když jsem však dospěl k závěru, že Židé pak nutně musejí mít také svůj zcela určený charakter - svou s krví spojenou představu boha -, že se nás tudíž tento syrský život a duchovní podoba ani v nejmenším netýkají, pak mezi námi vzniklo starozákonní dogma jako Velká čínská zeď; Židé se náhle objevili jako výjimka mezi národy. Se vší vážností se říkalo, že kosmický Bůh je totožný s pochybnými duchovními tvrzeními Starého zákona! Hebrejský polyteismus byl povýšen na vzor monoteismu a do luteránské teologie se nedostalo žádné hlubší poznání z původní velkolepé árijské perské představy o světě a kosmickém chápání Boha. Kromě toho se objevilo uctívání Pavla, úhlavní hřích protestantismu, proti němuž Lagarde, jak známo, napadený celou oficiální teologií své doby, marně bojoval.

Protestantští teologové se všude se všeobecným souhlasem podřizují protinárodnímu pohledu na svět; arogantnímu tvrzení

římské církve, že rasové hodnocení národa znamená nekřesťanskou modloslužbu. Tito pánové však přehlížejí, že výjimečné postavení, které přisuzují Židům, nepředstavuje nic jiného než modloslužbu parazitických judaistických manipulátorů, vždy nám nepřátelských. Typická je také odpověď, kterou David Strathmann v jednom letáku odpověděl na kritiku, že církve by se měly starat o německý národ a vzhledem k jeho zbídačení se nestarat o negerské misie: jako by to byl jejich úkol! Kvůli rasovému kultu mají popírat humanitární úkol misií! Rasa a duše negrů je považována - spolu s dobrými Židy - za důležitější než národ, k němuž má člověk tu čest patřit. To se jim jeví jako samozřejmé, stejně tak jako raději přehlížejí, že tato glorifikace židovství spolu s uvolněním židovských pudů způsobila ochuzení naší kultury a politiky, proti čemuž se současný směr protestantismu ukázal jako neschopný úspěšně bojovat, zejména kvůli zbožštění židovských způsobů. Je znepokojující, jestliže současní představitelé evangelické teologie jsou tak neluteránští, že názory, jichž se Luther s pochopením stále držel, představují jako trvale fixovaná dogmata. Lutherovým velkým činem bylo v první řadě rozbití exotické kněžské ideje a v druhé řadě germanizace křesťanství. Probuzení Německa však vedlo po Lutherovi také ke Goethovi, Kantovi, Schopenhauerovi, Nietzschemu a Lagardovi a dnes se mohutnými kroky blíží svému plnému rozkvětu. Když David Kremers, vůdce Evangelické ligy, v jednom článku prohlašuje, že Mýtus je hltán akademickou mládeží, pak dává najevo, že si je vědom toho, jak mocně nový život již působí v mladé protestantské generaci. Není nyní důležitější podporovat tento duchovní národně zakořeněný život než vnitřně lpět na dávno padlých dogmatických modlách? Tato mladá generace si nicméně

nepřeje nic jiného než vidět kosmickou osobnost zakladatele křesťanství v její skutečné velikosti, bez těch falšujících dodatků, které nám židovští horlivci jako Matouš, materialističtí rabíni jako Pavel, afričtí právníci jako Tertulián nebo bezcharakterní kříženci jako Augustin předkládají jako nejstrašnější duchovní balast. Mladí chtějí uchopit svět a křesťanství ze své podstaty, z germánských hodnot; prosadit své zdánlivé právo na tento svět, které však (zvláště dnes) musí být znovu získáno tvrdým bojem.

Pokud vládnoucí církevní ortodoxie není schopna toto všechno pochopit, nezmění to nic na běhu věcí, nanejvýš je to může přimět k váhání. Velká epocha by se pak opět setkala s malichernou, samolibou generací. Tato nadcházející doba však potvrzuje jak štrasburskou katedrálu, tak Wartburg a popírá arogantní římské centrum stejně jako jeruzalémský Starý zákon. Více síly čerpá z kořenů germánského dramatu, jeho architektury a hudby než z bezútěšných příběhů židovského národa. Uznává mnoho hluboké národní symboliky v katolické církvi a spojuje ji s pravdivostí toho, co je skutečně luteránské. Spojuje s velkou všeobjímající rasovou duší světonázor vše, co je individualistické k plnokrevnému organismu německé podstaty.

Mladý evangelický kněz musí jít kupředu, neboť výchova, ochromující duši, ho spoutává stejně jako katolické kněze, dokud nedozraje doba, kdy i z nich povstanou germánští rebelové a dílo mnichů Rogera Bacona a Eckharta povede ke svobodě praktického života, tak jako v minulosti žili, trpěli a bojovali i ostatní velcí mučedníci Západu.

Ze strany nacionálních kruhů byl Mýtus přijat se smrtelným mlčením ze strachu před katolickou Stranou středu.

Jen málokdo se riskantně připojil k jeho myšlenkovému proudu. Negativní odsudek z tohoto tábora však vždy spočíval v tvrzení, že jsem chtěl být zakladatelem nového náboženství, ale že jsem v tomto ohledu selhal. V kapitole o národní církvi jsem však toto obvinění předem odmítl; ve skutečnosti mi jde spolu se základem rasového studia dějin o to, abych postavil do vzájemné antiteze hodnoty duše a charakteru různých ras a národních a myšlenkových systémů; abych stanovil organické pořadí hodností těchto hodnot pro to, co je německé, a abych ve všech oblastech prosazoval germánskou vůli. Problém je tedy následující: Uvést orientaci duše a ducha proti chaotickému zmatku; odhalit předpoklady všeobecného obrození.

Hodnotu mé práce je třeba měřit tímto projevem vůle a kritikou toho, co jsem se nepokusil uskutečnit, což bude úkolem reformátora, který vzejde z touhy jasně nastavené generace.

Hlasy z jiných zemí jsou vcelku objektivnější než ozvěny z kruhů, které potřebují reformu v Německu. Důležitější než to všechno jsou však nesčetné projevy souhlasu ze všech zemí světa, především od těch Němců, kteří si uvědomili současnou velkou duchovní osudovou hodinu pro Německo i západní národy. Otázky, které stojí před námi, stojí i před ostatními národy, a jen velmi vážný osud nás nutí k poctivějšímu účtování, nutí nás vykročit na novou cestu, protože jinak se s politickým krachem musí objevit i duchovní katastrofa a německý národ jako skutečný národ zmizí z dějin. Skutečné znovuzrození však nikdy není záležitostí politické moci, tím méně záležitostí hospodářské reorganizace, jak arogantně tvrdí prázdné marxistické hlavy, nýbrž znamená ústřední zkušenost duše, uznání nejvyšší hodnoty. Pokud se tato zkušenost bude milionkrát opakovat od člověka k člověku, pokud se nakonec

spojená síla národa postaví před tuto vnitřní proměnu, pak žádná moc na světě nebude schopna zabránit vzkříšení Německa.

Tábor demokratických marxistů se zpočátku snažil mlčením popřít, že se toto dílo objevilo. Poté však byl nucen svůj postoj deklarovat. Tito lidé nyní zaútočili na falešný socialismus, jaký byl zřejmě vyučován v mé práci ke škodě dělníků. Pravý socialismus sociální demokracie zřetelně vystupuje na povrch v tom, že se bez okolků pokračuje v doslovném zotročování celého národa po mnoho desetiletí pokračováním zastavování všech dosud existujících hodnot s jejich podřízením pod diktát mezinárodních financí. Pravý socialismus dále spočívá v tom, že slušný tvůrčí německý národ je vydán do rukou zdegenerované divadelní a filmové propagandy, která zná jen tři hrdinské typy: prostitutku, pasáka a zločince. Pravý socialismus marxistického vedení v podstatě spočívá v tom, že malý člověk je za malý přestupek uvržen do vězení, zatímco velký podvodník odchází na svobodu, stejně jako to až dosud byl kultivovaný názor nejvlivnějších kruhů kolem demokracie a sociální demokracie. Celý marxismus se projevil, jak bylo nevyhnutelné, jako rozklad každého organického společenství ve prospěch cizích kočovných pudů. Proto musí považovat nové založení a zakořenění takového národovecky socialistického, stylotvorného cítění za útok na svou existenci.

Marxismus a liberalismus se dnes na celé frontě ocitají v neuspořádaném týlu. Po dlouhá desetiletí bylo považováno za obzvlášť pokrokové mluvit pouze o lidskosti, být světoobčany a odmítat rasovou otázku jako zpátečnickou. Nyní jsou všechny tyto iluze nejen politicky zlikvidovány, ale ideologie, na níž

jsou založeny, se stala křehkou a nebude trvat dlouho, než se zcela zhroutí v duších těch, kteří jsou sice oklamáni, ale do jisté míry ještě zdraví. V těsném závěsu nezbývá vědeckému marxismu nic jiného než se pokusit dokázat, že i Karl Marx výslovně uznával vliv národnosti a rasy na světové dění! Tuto misi začlenit krevní probuzení německého dělníka, které už nelze zastavit, do marxistické ortodoxie, která po desetiletí zuřivě bojovala proti rasovému bludu, podnikla mimo jiné socialistická výchova - pokus, který sám o sobě charakterizuje vnitřní katastrofální duchovní zhroucení, i když po přiznání, se skřípěním zubů, oprávněnosti rasového stanoviska je obecné tvrzení, že Marx odmítl rasový fetišismus. Je zřejmé, že jinak by musel jako učitel odejít do Sýrie, kam právem patří. Uznat to a vykořenit marxistický materialismus a finanční kapitalistickou podporu z německého života jako cizí syrskou židovskou rostlinu je velkým posláním nového německého dělnického hnutí, které díky tomu získá právo na vedení vlastní budoucnosti.

My na naší straně nepopíráme velmi různorodé vlivy: krajinu a podnebí a politickou tradici; to vše však převáží krev a s ní spojený charakter. Věci se vyvíjejí kolem znovunabytí tohoto pořadí hodností.

Obnovit důmyslnost zdravé krve je snad největším úkolem, který si dnes člověk může stanovit. Zároveň toto tvrzení svědčí o smutné situaci těla a ducha, že se takový čin stal životní nutností. Příspěvkem k tomuto velkému nadcházejícímu aktu osvobození 20. století chce být i tato kniha. Kýženým výsledkem je nejen otřesení mnoha probuzených lidí, ale i odpůrců. Doufám, že konfrontace mezi nově vznikajícím světem a starými silami bude nabývat stále

více odnoží, pronikat do všech oblastí života, vždy znovu plodit, produkovat další s krví spojenou hrdost, až do dne, kdy budeme moci stanout na prahu naplnění naší touhy po německém životě, do hodiny, kdy se všechny prameny spojí v jednu velkou řeku severoněmeckého obrození.

To je sen, který stojí za to se učit a žít. A tato zkušenost a tento život samy o sobě jsou odrazem předvídané věčnosti - tajemného poslání tohoto světa, do něhož jsme byli umístěni, abychom se stali tím, čím jsme.

Alfred Rosenberg,

Mnichov, říjen 1931

500 tisíc

V prosinci 1936 přesáhl tisk Mýtu půl milionu kopií. To je něco, co už nelze popsat pouze slovy „úžasná kniha“, protože to mnohem více prozrazuje, že se mé dílo stalo součástí života německého národa a že ho jako vnitřní vlastnictví přijaly miliony lidí, kteří měli odvahu odhodit od sebe to, co bylo mrtvé, aby se odvážně prodrali k nové budoucnosti.

Prošel jsem knihu ještě jednou a nemusel jsem na ní prakticky nic měnit. Formulace, které byly stanoveny v době nejtvrdšího politického boje, odhalily své hluboké opodstatnění pro současnost. Pouze v oblasti skutečné státní politické činnosti byly některé věci na jednom místě překonány a upřesnění bylo provedeno přiměřeně.

Myšlenky obsažené v Mýtu byly upevněny v pozdějších projevech, které jsou shrnuty ve dvou svazcích: V těchto knihách se objevují dva díly: Krev a čest a Utváření myšlenky.

V pamfletu jsem odpověděl svým římským odpůrcům: Obskurantům naší doby (edice o počtu 680 000 kopií).

Rozhodující proměna duše a ducha se dokončuje v celém Německu. V jejích službách stojí dnes Mýtus 20. století na předních příčkách.

Alfred Rosenberg,

Berlín, leden 1937

Kniha I

STŘET HODNOT

Ich bin nur König, solange ich frei bin.

(„Jsem králem, jen dokud jsem svobodný.“)

Fridrich Veliký (1712-1786)

1. kapitola

Rasa a duše rasy

Dnes začíná epocha, v níž se musí přepsat světové dějiny. Minulé obrazy vybledly, vůdčí osobnosti byly zkresleny, jejich vnitřní hnací síly špatně interpretovány a vůbec celá jejich povaha byla naprosto špatně posouzena. Mladá životní síla - která je zároveň prastará - je hnána k podobě; zrodila se ideologie, světový názor, který se silou vůle začíná potýkat se starými formami, s prastarými posvátnými praktikami a s opotřebovanými normami. K tomu dochází nikoliv historicky, ale zásadně; nikoliv v několika málo speciálních oblastech, ale všude; nikoliv pouze na výšinách, ale i u kořenů.

A toto znamení doby se odráží v odvratu od absolutních hodnot, tedy v ústupu od hodnot, o nichž se tvrdí, že přesahují veškerou organickou zkušenost, kterou kdysi vymyslelo nezávislé ego, aby mírovými či násilnými prostředky vytvořilo univerzální duchovní společenství. Kdysi byla takovým konečným cílem christianizace světa a jeho vykoupení prostřednictvím druhého příchodu Krista. Jiný cíl představoval humanistický sen o lidstvu. Oba ideály pohřbil krvavý chaos světové války a následné obrození z této pohromy - a to přesto, že oba stále nacházejí stále fanatičtější stoupence a ctihodné duchovenstvo. Tož jsou umírající procesy, které již nemají žádnou vitalitu; jakákoli víra, která zemřela v duši, nemůže vstát z mrtvých.

„Lidstvo“, univerzální církev a svrchované ego, oddělené od pout krve, už pro nás nejsou absolutními hodnotami. Jsou to pochybná, dokonce umrtvená dogmata, která postrádají polaritu a která představují vytěsnění přirozenosti ve prospěch abstrakcí. Vznik darwinismu a pozitivismu v 19. století představoval první mocný, i když stále ještě zcela materialistický protest proti neživotným a dusivým idejím,

které přišly ze Sýrie a Malé Asie a přinesly duchovní degeneraci. Křesťanství se svým vyprázdněným krédem ekumenismu a ideálem *humanitas* nebralo ohled na příliv rudé vitality, která proudí v žilách všech národů s opravdovou hodnotou a skutečnou kulturou. Krev byla redukována na pouhý chemický vzorec a takto vysvětlena. Dnes však celá generace začíná tušit, že hodnoty se vytvářejí a uchovávají pouze tam, kde zákon krve stále určuje myšlenky a činy člověka, ať už vědomě, nebo nevědomě. Na podvědomé úrovni, ať už v kultuře, nebo v životě, se lidé podřizují příkazům krve jako ve snu nebo podle přirozeného vhledu jako šťastný výraz popisuje tento soulad mezi přírodou a kulturou.

Kultura se však s růstem veškeré podvědomé činnosti a rozšiřováním vědomí a poznání stává stále více intelektuální a nakonec nepřináší tvůrčí napětí, ale spíše nesoulad. Rozum a porozumění se tak oddělují od rasy a přírody a osvobozují se od pout krve. Následující generace se stává obětí individualistického systému intelektuálního absolutna a stále více se odděluje od svého přirozeného prostředí a mísí se s cizí krví. Právě tímto znesvěcením krve dochází k zániku osobnosti, národů, rasy a kultury. Nikdo, kdo nedbal na náboženství krve, této zhoubě neunikl - ani Indové, ani Peršané, ani Řekové, ani Římané. Neunikne jim ani Nordická Evropa, pokud se tomu nezabrání; musí se začít odvracet od bezkrevného absolutismu a duchovně vyprázdněných iluzí a znovu naslouchat a důvěřovat jemnému vyvěrání prastaré mízy života a hodnot.

Jakmile si uvědomíme ohromující konflikt krve a prostředí a mezi krví a krví jako konečný fenomén, za který není dovoleno zasahovat, objeví se nám nový a bohatě zbarvený obraz lidských dějin. Toto poznání s sebou okamžitě přináší poznání, že boj krve a intuitivní uvědomění si mystiky života jsou prostě dva aspekty toho samého. Rasa je protějškem duše.

Celá rasová vlastnost je vnitřní hodnotou; nemá žádný vztah k dogmatickým materialistům, kteří vidí pouze diskrétní události v čase a prostoru, aniž by je vnímali jako největší a nejvýznamnější nejhlubší ze všech tajemství.

Rasové dějiny jsou tedy zároveň přírodními dějinami i mystikou duše. Dějiny náboženství krve jsou však naopak velkým světovým příběhem vzestupu a pádu národů, jejich hrdinů a myslitelů, jejich vynálezců a umělců.

Dnes historické vidění dokáže nahlédnout hlouběji do minulosti, než si bylo možné v dřívějších dobách představit. Před námi se dnes rozprostírají památky všech národů a vykopávky těch nejstarších příkladů obrazového umění umožňují srovnávat hybné síly kultur; byly zachyceny mýty od Islandu až po Polynésii a z velké části odkryty poklady Májů. Moderní geologie nám navíc umožňuje kreslit mapy tak, jak se věci měly před desítkami tisíc let. Podmořský průzkum vyzdvihl z velkých hloubek Atlantického oceánu pevné masy lávy - vrcholky náhle potopených hor, v jejichž údolích se kdysi nacházely velké kultury, než je jedna nebo několik strašlivých katastrof zničilo. Geografové nám popisují kontinentální masy mezi Severní Amerikou a Evropou, jejichž fragmenty vidíme v Islandu a v Grónsku. V Nové Zemi, v jedné oblasti dalekého severu, jsou odhaleny dávné vodní linie o více než 100 metrů vyšší než ty současné. Ty naznačují, že severní pól se posunul a že v Arktidě kdysi panovalo mnohem mírnější klima.

Celkově vzato se staré legendy o Atlantidě mohou ukázat v novém světle. Zdá se, že není zdaleka vyloučeno, že v oblastech, nad nimiž se převalují vlny Atlantiku a plují obří ledovce, se kdysi nad vodami tyčil kvetoucí kontinent, na němž tvořivá rasa vytvořila dalekosáhlou kulturu a vyslala své děti do světa jako mořeplavce a válečníky. Ale i kdyby se tato hypotéza

o Atlantidě ukázala jako nevěrohodná, pravěké centrum Nordické kultury musí být stále předpokládáno.

Již dávno jsme byli nuceni opustit teorii o totožném původu mýtů, umění a náboženských forem u všech národů. Naopak, silně podložený důkaz častého putování ság od národa k národu a jejich zakořenění mezi mnoha různými skupinami ukazuje, že většina základních mýtů má pevné ohnisko - místo svého vzniku. Ve své vnější podobě jsou tedy srozumitelné pouze na základě zcela zřetelného místa vzniku a migrací národů stávajíce se samozřejmostí i v nejstarších dobách.

Sluneční mýtus se všemi svými důsledky nevznikl spontánně jako stupeň obecného vývoje, ale zrodil se tam, kde zjevení Slunce muselo být kosmickou událostí nejhlubšího významu - tedy na dalekém severu. Jedině tam byl rok ostře rozdělen na dvě poloviny a jedině tam Slunce představovalo v nejhlubším nitru člověka jistotu život obnovující, prvotně tvořivé podstaty světa. A tak se dnes dlouho odkládané hypotézy stávají pravděpodobnými: Jmenovitě, že ze severního centra vzniku - které, aniž bychom postulovali skutečný potopený Atlantský kontinent, můžeme nazvat Atlantidou - kdysi vyrazily houfy bojovníků v podřízení stále se obnovující a ztělesněné nordické touze zdolávat dálky a utvářet prostor.

Tyto proudy Atlantských lidí se na svých labutích a dračích lodích přesunuly po vodě do Středomoří a do Afriky; po souši přes střední Asii do Kuče, možná i do Číny; přes severní Afriku na jih našeho kontinentu.

Ahura Mazda říká Zoroasterovi: *„Jen jednou za rok člověk vidí vycházet a zapadat hvězdy, slunce a měsíc a obyvatelé považují za den to, co je rokem.“* Pro perského boha světla to musí být vzdálená vzpomínka na nordickou domovinu; jen na dalekém severu trvá den a noc vždy šest měsíců. V Mahábháratě se o indickém hrdinovi Ardžunovi píše, že při jeho návštěvě

hory Meru se Slunce a Měsíc denně střídaly zleva doprava. Taková představa nemohla nikdy vzniknout na tropickém jihu, neboť pouze na dalekém severu se sluneční kotouč kutálí po obzoru. Modlitba je adresována také indickému Adityovi: *„Kéž nás nepřepadne dlouhá tma“* a na jasného Agniho se stěžuje, že se zdržel *„příliš dlouho ve zdlouhavé tmě“* - to vše lze přičíst pouze dlouhé hyperborejské noci.

Spolu s těmito prastarými árijskými atlantickými vzpomínkami se objevují kultovní alegorie, kostýmy a řezby, které jsou pochopitelné pouze z hlediska nordického původu. V předdynastickém Egyptě nacházíme nordickou loď s labutí šíjí a trojlistým dekorem. Veslaři jsou však později vládnoucí Amorité, které již Archibald Sayce rozpoznal jako lidi se světlou pletí a modrýma očima. Kdysi putovali severní Afrikou jako přísně homogenní lovecké klany, které postupně porazily celou krajinu. Poté se stěhovali o něco dále, přes Sýrii a směrem k budoucímu místu Babylonu. Berbeři, mezi nimiž i dnes najdeme světlou pleť a modré oči, nesahají až k vandalským nájezdům v 5. století, ale spíše k pravěké atlantské nordické lidské vlně. Například lovci z Kabyle jsou v nemalé míře stále zcela nordičtí – proto světlovlasí Berbeři v oblasti Konstantinopole tvoří 10 % obyvatelstva; v Džebel Šešoru jsou ještě početnější. Vládnoucí vrstva starověkých Egypťanů vykazuje podstatně jemnější rysy než poddaný národ. Tito Hamité jsou zřejmě kříženci tzv. Atlanťanů a negroidního domorodého obyvatelstva.

Kolem roku 2400 př. n. l. se náhle začínají objevovat reliéfy mužů se světlou pletí, zrzavými světlými vlasy a modrýma očima, což jsou „blonďatí Libyjci“, o nichž později referuje Pausaniás. Na malbách v hrobkách v Thébách nacházíme vyobrazeny čtyři egyptské rasy: Asiaté, Negroidi, Libyjci a Egypťané. Poslední jmenovaní jsou zobrazováni s

načervenalým pigmentem; Libyjci jsou naproti tomu vždy zobrazováni vousatí, s modrýma očima a bílou pletí. Čistě nordické typy jsou zobrazeny na hrobě dynastie Senye, na ženě v Horemhebově sloupu v Karnaku, u lidí s labutí lodí na chrámovém reliéfu v Medinet Habu a u Tsakkaraiů, kteří založili fénické námořní cesty. Muži světlé pleti se zlatými vlasy jsou zobrazeni na hrobkách v Medinet Gurobu. Při posledních vykopávkách v roce 1927 v mastabách u Cheopsovy pyramidy byly nalezeny princezna a královna Meresankh III. zobrazené se světlými vlasy. Stejně tak je vždy uváděna legendární a mýty opředená královna Nitokris, o které se říká, že byla blondýnka. To vše jsou rasové vzpomínky na pravěkou nordickou tradici v severní Africe.

Amorité světlé pleti založili Jeruzalém a tvořili nordické vlákno v pozdější Galileji, tedy v pohanské oblasti, odkud údajně přišel Ježíš. Amority pak obohatili Pelištejci, kteří do Sýrie přinesli i dosud neznámé nordické vzory lodí se sekerou a trojlístkem jako kmenové symboly.

Stále není jasné, kde leží pravěká domovina nordické rasy. Jak jižní Atlanťané sestoupili k severní Africe a jižní Asii, tak severní Atlanťané museli přenést boha slunce z Evropy do Mezopotámie a dokonce i k Sumerům, jejichž roční kalendář kdysi začínal dnem zimního slunovratu. Nejnovější výzkumy na Islandu a ve Skotsku ukazují na možnou imigraci z doby kamenné. Starověký irský ideál krásy byla mléčně bílá pleť a světlé vlasy. Ten byl později s příchodem tmavé rasy s kulatými hlavami opuštěn.

Mnohé zůstává nejasné. Snad teprve budoucí výzkumy budou moci prokázat, zda nejstarší kultovní symboly - první skalní kresby doby kamenné - byly také základem předdynastického egyptského lineárního písma a zda z této atlantské symboliky vycházejí i další písma ve světě. Ať už však

budoucí výzkumy přinesou jakékoli výsledky, nic nezmění na jediné svrchované skutečnosti, že pochod světových dějin se od severu rozléval po celé planetě a v obrovských postupných vlnách určoval duchovní tvář světa - ovlivňoval ji i v těch případech, kdy se měl zastavit. Tato migrační období - legendární pochod Atlanťanů přes severní Afriku, Persii a Indii, následovaný Dóry, Makedonci a italskými kmeny; a šíření germánské národní migrace - vyvrcholila kolonizací světa germánským západem.

Když se první velká nordická vlna převalila přes velehory do Indie, prošla už mnoha nepřátelskými rasami. Indoárijci se téměř instinktivně oddělili od temných cizích národů, s nimiž se setkali. Kastovní systém byl výsledkem této instinktivní averze. *Varna* neznamená jen kastu, ale také barvu pleti. Světlí Árijci se tak spojili s přijatelným obrazem lidského typu a vytvořili propast mezi sebou jako dobyvateli a černými hnědými domorodci předárijské Indie. Podle tohoto protikladu krve a krve si Árijci vytvořili světonázor, který co do hloubky a rozsahu nemůže žádná filosofie překonat ani dnes - i když je třeba přiznat, že se tak stalo až po dlouhém boji s neustále se vtírajícími myšlenkami rasově méněcenných domorodců. Například období, které leží mezi hrdinskými zpěvy Védy a Upanišadami, je obdobím expanze a zároveň boje proti čarodějnictví a degenerovaným extázím. Obětní kult duchů a bohů zde začal pronikat. Kněz se svou posvátnou kádí a ohnivkou nebyl vůči těmto magickým představám imunní. Každý dotek ruky, každé gesto získávalo mystický význam. Jak zjistil Paul Deussen, ritualismus se vyvíjel mezi mytologickým a filosofickým obdobím. Modlitba, která u pravého brahmána představovala pouze mocné povznesení srdce, se stala zaříkadlem, které mělo přimět bohy k magii.

Uprostřed tohoto nejasného procesu se objevilo učení o átmanu (duši), které zažehlo paprsek naděje. Nešlo o akt psychologického vývoje, který by byl zcela nesmyslný - ani Deussen se jej nepokouší vysvětlit, ale představoval nové probuzení árijské duše tváří v tvář pověrčivým a magickým přesvědčením podrobených neárijců. Tento výklad se okamžitě potvrdí, když se zjistí, že velké učení o osobní hodnotě ducha - zbavené magie a démoničnosti - vzniklo na dvorech králů a šířilo se z kasty válečníků. Přestože se později bráhmani stali učiteli nové myšlenky o bytostné jednotě světové a individuální duše, nikdy nedokázali utajit původ nového pojetí. Tak se stalo, že poučení o átmanu poskytl král Adžataktru bráhmanovi Gargjá Balakemu; bůh války Sanat Kumara bráhmanovi Naradovi; král Pravahna bráhmanovi Arunimu. Díky tomuto aristokratickému posílení se neárijský magický kult stále více stahoval a znovu se rozšířil až později, kdy rasový rozklad zachvátil i Indii Kšatrijů.

Jako rozený mistr cítil Ind, jak se jeho individuální duše rozšiřuje v átman, který prostupuje celým světem a žije v jeho hrudi jako jeho nejvnitřnější já. Představa neosobní přírody, bohaté a prakticky vševědoucí, ho nemohla od tohoto metafyzického spojení oddělit. Aktivní život, který byl vždy vyžadován jako nevyhnutelná povinnost myslitele, jenž se zříká světa, dával stále větší postavení cíli cesty do světa duše. Tento přechod k čistému světlu poznání vedl k ušlechtilému pokusu o *překonání přírody rozumem*. Není pochyb o tom, že mnozí Indové jako individuální osobnosti a aristokraté byli v tomto úsilí úspěšní. Pro pozdější muže však zůstalo pouze učení, zbavené svého životně důležitého rasového základu.

Brzy se zcela ztratil bohatý, pokrevní význam slova Varna. Dnes je to jen dělení na technické, profesní a jiné kasty a zvrhlo se v nejodpornější travestii nejmoudřejší myšlenky v dějinách

světa. Pozdější Indové nepochopili trojí podstatu významu krve, sebe sama a světa. Viděl pouze poslední dvě. A zahynul při pokusu o izolovanou sebereflexi uprostřed rasového znečištění, jehož moderními produkty jsou ubozí míšenci, hledající lék na svou zmrzačenou existenci ve vodách Gangy.

Poté, co indický monista překonal polarizované představy o sobě a světě racionální volbou ve prospěch jedné části, snažil se také odstranit antitezi mezi nimi a násilně dosáhnout svobody prostřednictvím přírody a ovládnout přírodu prostřednictvím svobody. Byl proto nakloněn tomu, aby rasu a osobnost považoval za iluzorní aspekty vyššího pojmu. Pozdní indický monista dospěl k tomu, že přírodu považuje za něco neskutečného - za zlý sen. Jedinou skutečností je pro něj světová duše (Brahmán) a její věčné opakování v individuální duši (Átman). S tímto odvrácením se od přírody obecně se kdysi jasná idea a pojem rasy stávaly stále mlhavějšími. Filosofické dogma vytrhlo instinkt z jeho pozemského základu. Je-li jedinou skutečností světová duše a je-li s ní Átman bytostně zajedno, mizí individualita a vzniká nediferencovaná univerzální jednota.

Výsledkem bylo, že indické myšlení přestalo být tvůrčí. Ztuhlo. Vplížila se do ní temná, cizí krev snědých šúdrů, kteří byli nyní považováni za stejně hodnotné nositele átmanu. Tím bylo zničeno původní pojetí identity kasty a rasy. Bastardizace byla nevyhnutelná. Hadí a falické kulty domorodců začaly vzkvétat a šířit se. Symbolické výklady storukého Šivy se jako plazivé liány v pralese začínají objevovat v hrůzném, bastardním umění. Pouze na dvorech králů stále ještě zněly staré hrdinské písně a byla ctěna lyrika takových básníků, jako byl Kalidasa a další, většinou neznámí básníci.

Adi Šankara se pokusil o novou obnovu indické filosofie. Bylo to však marné. Příliš hlubokým nádechem mu praskly

rasové tepny. Árijská krev vytekla a odtekla. Jen tu a tam, kde ji nasává temná půda staré Indie, stále ještě hnojí. Zůstává však jen kultivovaná filosofická a technická ortodoxie, která ve své pozdější šílené deformaci vládne hinduistickému životu dodnes.

Nesmíme krátkozrace tvrdit, že Ind *nejprve* znečistil svou rasu a *pak* se vzdal své osobnosti. Spíše se jedná o metafyzický proces, který se projevil vášnivou touhou po odstranění dualismu i vzájemně se podmiňujících nižších forem polarity. Z vnějšího pohledu filosofické přijetí ztotožnění átmanu s bráhmanem vyvolalo rasový rozklad. V jiných kulturách nebyl tento úpadek odvozen od zavedení všeprostupující filosofie, ale byl jednoduše důsledkem nepřerušeného míšení dvou nebo více ras. V takových případech se základní vlastnosti různých ras ani nepozvedly, ani neposílily, ale skončily vzájemným zničením.

Od 6. století př. n. l. prošel Írán rozsáhlou expanzí árijských Peršanů. Za vlády Arsamese vznikla jedna z největších osobností indoevropských dějin, Spitama (Zoroaster neboli Zarathustra). Znepokojen osudem árijské menšiny rozvinul myšlenku, která teprve nyní začíná ožívat v nordickém Západě - ochrana rasy endogamií v rámci rodu (tj. sňatky v rámci kmene či klanu). Protože však byla árijská vládnoucí aristokracie řídce rozptýlena, snažil se Zoroaster tento imperativ posílit vytvořením ideologicky spjatého společenství víry. Ahura Mazda, věčný bůh světla, se stal kosmickou ideou - božským ochráncem Árijců na celém světě. Neměl žádné zvláštní sídlo ani chrám jako bohové orientu a dokonce ani pozdějšího Říma. Byl prostě posvátnou bělostí dokonalosti. Jeho nepřítelem je temný Ahriman, který s ním svádí boj o nadvládu nad světem. To je skutečně nordické árijské pojetí Zoroastra. V tomto boji musíme bojovat na straně Ahura Mazdy

- stejně jako Einherjar ve Valhalle bojoval za Ódina proti Fenrisovu vlku a Midgardskému hadovi.

Nesmíme se proto uzavírat do kontemplace a askeze, které se zříkají světa. Musíme se vnímat jako bojující nositelé myšlenky zachování světa; musíme probudit a vyzbrojit všechny tvůrčí síly lidské duše. Ať už jako myslitelé, nebo aktivní tvůrci, musíme vždy sloužit tomu, co je nejvyšší. Ať jdeme kamkoli, sloužíme tvůrčímu principu - když sejeme a sklízíme; když jsme věrní sami sobě; když považujeme podání ruky za nedotknutelnou přísahu. Vendidad to vše ztělesňuje ve vznešených slovech: *„Kdo seje obilí, seje svatost."*

Bojující lidstvo je však obklopeno zlem a pokušením. Aby se těmto silám úspěšně postavil, vzývá Zoroaster árijskou krev, která vyzývá každého Peršana, aby sloužil bohu světla. Po smrti se dobro a zlo navždy oddělí. V závěrečném boji Ahura Mazda poráží Ahrimana a buduje své království míru. Z tohoto velkolepého náboženského eposu čerpali Peršané po určitou dobu velkou sílu. Ale navzdory takovému hrdinskému pokusu se ředění árijské krve v Asii nepodařilo zastavit a velké perské království upadalo. Zoroasterův duch a jeho mýtus však nadále ovlivňovaly širý svět.

Židé například přijali Ahrimana jako Satana a z perského systému, který byl vytvořen pro zachování rasové čistoty, vyvinuli svůj vlastní, zcela umělý systém rasového míšení. Ten byl kombinován s náboženským zákonem, který byl samozřejmě zcela židovský. Křesťanská církev si přivlastnila perskou představu spasitele jako knížete míru - Caoshiahc (Moshiach), i když zfalšovanou židovskou představou mesiáše. Dnes se v srdci severní Evropy probudila ke zvýšenému vědomí stejná rasová duše-idea, jak ji učil Zoroaster. Nordické sebeuvědomění a nordická rasová disciplína jsou dnes odpovědí

na levantský východ, který se v podobě židovství a odrůd bezejmenného ekumenismu rozšířil po celé Evropě.

Perská kultura byla vštípena na semitský orientální kmen. Jakmile obchod a peněžní moc nižších ras začaly získávat materiální vliv, moc a pocty, štěp se začal rozkládat. Příkaz „příbuzenského sňatku“ byl zapomenut a zrovnoprávnění všech ras nutně vedlo k bastardizaci.

Do skalních stěn Behistunu byla na příkaz velkého perského císaře (asi 500 př. n. l.) vytesána slova: *„Já, Dareios, velký král, král králů, z árijského rodu...“*. Dnes kolem této zdi nechápavě projíždějí íránští řidiči mul - znamení pro davy, že osobnost se rodí a umírá s rasou.

Sen nordického člověka se nejkrásnějším způsobem uskutečnil v Hellas - tedy v Řecku. Vlna za vlnou přicházela z údolí Dunaje a překrývala dřívější populaci smíšených árijských a neárijských přistěhovalců a přinášela nové tvůrčí síly. Starověká mykénská kultura Achájců (cca 1600-1100 př. n. l.) měla převážně nordický charakter. Poté do citadel rasově cizích domorodců vtrhly dórské kmeny, které si je podrobily a svrhly nadvládu legendárního fénického semitského krále Minóa. Tak se nordický člověk stal pánem celé oblasti, která byla později známá jako Hellas.

Jako odolní panovníci a válečníci nahradili helénské kmeny upadající civilizaci levantských obchodníků a s pomocí práce podrobených ras vybudovali nesrovnatelnou tvůrčí kulturu. Do kamene byly vytesány velké ságy a volný čas byl věnován skládání a zpěvu nesmrtelných příběhů o hrdinech. Pravá aristokratická ústava zakazovala jakékoli míšení. Nordická síla, ačkoli se zmenšila v důsledku neustálých válek, byla průběžně posilována dalším přistěhovalectvím. Dórové a pak Makedonci chránili tvůrčí světlou krev až do doby, kdy se

i tyto kmeny vyčerpaly; nakonec pronikly mnohem početnější síly Blízkého východu, otrávily Hellas a místo starověkých Řeků vytvořily bídné Levantince, kteří mají se svými předchůdci společné jen jméno. Heléni navždy zmizeli; zůstaly jen mrtvé kamenné obrazy, jen několik ojedinělých zbytků, které hlásají slavnou rasovou duši, jež kdysi stvořila Pallas Athénu a Apollóna.

Absolutní odmítání magických forem ze strany nordických národů se nikdy neprojevilo tak zřetelně jako v řeckých náboženských hodnotách, které jsou stále jen málokdy respektovány. Pokud se badatelé náhodou dotknou náboženských aspektů Helénů, zajímají se pouze o období introvertního rozjímání, kdy byl Řek již vnitřně rozpolcen a kolísal mezi vlastními přirozenými hodnotami a hodnotami cizího a exotického původu.

Ale právě dřívější doba Homéra, která si byla jistá svým osudem, byla obdobím pravého náboženství. Pro to naše 19. století - další věk úpadku - nemá skutečnou empatii. Homérův zlatý věk ještě nebyl sužován etickými problémy. Postavy Apollóna, Pallas Athény a nebeského otce Dia byly deifikací nejopravdovějšího náboženského cítění. Zlatovlasý Apollón byl strážcem a ochráncem všeho vznešeného a inspirativního - řádu, harmonie, umělecké rovnováhy. Apollón byl úsvitem dne, zároveň ochráncem vnitřního zraku a daru vidění. Byl bohem zpěvu a rytmického pohybu; nikoli však zběsilého tance. Labuť, pocházející ze severu, mu byla posvátná, byla symbolem jeho vlastní zářivé vznešenosti. A po vzoru jihu mu byla zasvěcena i palma. Na delfských chrámech jsou vyryta slova: „Nic navíc“ a „Poznej sám sebe“ - dvě homérská apollónská poselství.

Vedle Apollóna stála Pallas Athéna, symbol blesku, který vzešel z Diovy hlavy; ona, modrooká dcera hromovládce. Byla bohyní moudrosti a prozíravou strážkyní osudu Helénů.

Tyto kreace řecké duše jsou příkladem vzpřímeného a stále čistého nordického života. V nejvyšším smyslu jsou to náboženské postuláty, které potvrzují důvěru v nordický charakter a v božstva, která se vynalézavě projevují jako lidstvu nakloněná. *„Homér nenabízí ani polemiku, ani dogma,“* říká Erwin Rohde a v této jediné větě definoval podstatu pravého náboženství. Tento hluboký znalec helénské povahy dodává: *„Homér se málo zajímá o věštby a extáze, postrádá pro takové věci jakoukoli zálibu.“* Je to umírněnost vyšší rasy, která zaznívá z každé stránky Iliady a ozývá se ve všech chrámech Hellady. Pod touto tvůrčí rovinou se však skrývaly a šířily hodnoty pelasgické, fénické, alpské a později levantské. Neustále, úměrně síle těchto ras, do nich zasahovali jejich bohové. Jestliže řečtí bohové byli hrdiny světla a nebe, levantští bohové byli ze země. Démétér, Hermés a další jsou zásadními výtvory cizí rasové duše. Pallas Athéna je bojovnice-ochránkyně životního boje; pelasgický Áres je netvor, z něhož kape krev. Apollón je bohem lyry a zpěvu; Dionýsos - alespoň ve svém neárijském aspektu - je bohem extáze a zběsilého chtíče.

Posledních 200 let jsme se přeli o interpretaci řeckého světa. Od Johanna Winckelmanna přes německý klasicismus až po Ludwiga Prellera a Johanna Vosse přišla adorace světla, toho, co je otevřené světu, toho, co lze jasně vidět. Postupně však tato linie zkoumání ztratila svůj impuls - její křivka byla stále plošší a plošší. Myslitelé a umělci se stali izolovanými objekty studia, odtrženými od krve a půdy. Objevily se pokusy vysvětlit a kritizovat řeckou tragédii jako produkt psychologie jednotlivce. Homér byl chápán pouze formálně esteticky. Pozdně helénský racionalismus byl povolán k tomu, aby ozdobil bezkrevnou akademickou vědu.

Jiná škola - romantismus - se zabývala duchovními proudy, které se objevují na konci Iliady, ve svátcích za mrtvé a v jednání Erinyí (neboli Fúrií, jak je popisuje Aischylos). Romantismus se ponořil do duší „chtonických“ (tj. na zemi zrozených, v podzemí žijících) protibohů, kteří stáli proti olympskému Diovi. Vycházeje ze smrti a jejích hádanek, začal uctívat ženský princip - zejména Démétér - a skončil u boha mrtvých, u Dionýsa. Welcker, Rohde i Nietzsche odkazují na Matku Zemi jako na beztvarou ploditelku, do jejíhož lůna se vrací všechen vyhasínající život. Velké německé romantické hnutí s rozechvělou bázní cítilo, jak se před bohy nebeského světla staví stále temnější závoje, a nořilo se stále hlouběji do pudového, beztvarého, démonického, sexuálního, extatického, chtonického a mateřského kultu. Přesto to vše nadále označovala za „řecké“.

Nyní se dvě linie vyšetřování rozcházejí. Řecké kmeny skutečně přijaly fyzicky i duchovně cizí přirozenost, ale skutečného badatele nezajímá ani tak toto slití, které je často pouze umělé, ale obsah a forma dominantního prvku. Když Jacob Burckhardt říká: *„To, co [Řekové] dělali a trpěli, dělali a trpěli svobodně a jinak než všechny dřívější národy; jeví se jako originální, spontánní a široce probuzené, zatímco u všech ostatních více či méně převládala bezmyšlenkovitá nutnost,“* osvětluje jasem mysli nejhlubší vlastnosti řeckého světa. Ačkoli však později označuje Helény za Árijce, už nikdy ho nenapadne, že by odhalil zákonitost rasové duše.

Burckhardt popisuje Řeky 5. a 4. století př. n. l. jako dokonalé. Dramatický boj ras, duší a bohů se poté ztrácí v individualistickém shluku typů. Nakonec přes všechny nashromážděné znalosti, narážky a intuice řecká osobnost zaniká. Vnitřní svoboda starověkých Helénů svedla boj s utlačovatelskou brutalitou Blízkého východu, bylo to toto velké

drama celého národa, které nejen inspirovalo jejich největší úspěchy, ale také způsobilo, že Heléni byli méně šťastní, než se běžně soudí. Pokud byl tento rozpor v dějinách Hellady později vykládán jinými způsoby, je to proto, že byl ignorován jeho podstatný základ.

Podle Alfreda Bäumlera to byl Johann Görres, kdo jako první přisoudil univerzální polaritu v dějinách napětí mezi mužským a ženským principem. Byl to však Johann Bachofen, kdo rozvinul a plně zformuloval tuto myšlenku, která v současné době rozpadu všech forem a figur slaví své znovuzrození.

Právě mateřské prvky noci, země a smrti vnímala romantická intuice jako spodní proudy starořeckého života. Od Etrurie přes Krétu a hlubiny Malé Asie se matriarchát stal dominantním ve zvycích i v právu - a to i v případě mužského *tyrannise*. V důsledku toho vzniklo pojetí amazonek a *hetairai*, stejně jako básnické hymny na mrtvé a mystéria spojená s duchem země. Objevily se postavy matek, z nichž každá představovala určitý aspekt jediné velké tajemné Matky Země. Jsou svaté a nedotknutelné. Pokud je byť jen jedna matka zabita, povstane sama země v podobě Erinyjí, které se dožadují krve; nedají pokoj, dokud není krev vraha prolita a vysáta zemí jako odčinění. Neexistuje žádná otázka, zda dobro či zlo závisí na matce. Hodnotu sama o sobě představuje každá z nich a poskytuje jim absolutní nedotknutelnost. Po matce dcera dědí majetek, který jí zajišťuje nezávislost, jméno a práva. Žena se jeví jako ztělesnění nesmrtelnosti hmoty, nebo přesněji jako obraz nezničitelnosti hmoty jako abstrakce.

Tak smýšleli Lýkijci a Kréťané, kteří jediní používali výraz „mateřská země“; tak smýšlely řecké ostrovy; tak smýšlely i samotné Athény, dokud nordický Théseus neporazil Amazonky před jejich branami a matkou už nebylo poručnické

božstvo, nýbrž bezdětná panna Pallas Athéna. Z hlediska světových dějin byl první velký a rozhodující zápas mezi rasovými hodnotami rozhodnut na řecké půdě ve prospěch nordické rasy. Poté lidstvo přistupovalo k životu z denního světla, ze zákonů světla a nebe. Vše, co si nárokujeme ve velkém odkazu řecké kultury, pocházelo z ducha a vůle otce.

Není tedy pravda, že by matriarchát se všemi svými důsledky postrádal jakýkoli vztah k národu, ani že by nový systém světla *„byl jen pozdějším vývojovým stupněm, v němž nadvláda ženy přetrvává jako to, co bylo dáno původně“* (Bachofen). Toto jediné velké nedorozumění, navzdory mnoha přesným postřehům, zatemňuje všechna ostatní pozorování a dává vzniknout nepochopení celého duchovního vývoje řecké a římské antiky i nejhlubších duchovních zápasů pozdější západogermánské kultury.

Pozdní římské, křesťanské, egyptské a židovské ideje a hodnoty pronikly do duše germánského člověka a částečně ji zničily. Germánské hodnoty musíme oddělit od všech ostatních, pokud nechceme být falešní sami k sobě a pokud dějiny obecně považujeme za projev a produkt boje o podobu nejosobnějšího já. Je politováníhodné, že nejprve křesťanské a později humanistické hodnoty zatlačily tento historický pohled stále více do pozadí a nahradily jej dogmatem o údajném „všeobecném vývoji“ lidstva.

V různých podobách začala abstrakce vykořeňovat život. Reakce v podobě německého romantismu byla proto vítaná jako déšť po dlouhém suchu. V naší vlastní éře univerzálního internacionalismu je však nutné sledovat tento rasově spjatý romantismus až na dřeň a zbavit ho určitých nervových křečí, které se ho stále drží. Germánské národy se nevyvíjely na základě nějakého mlhavého cíle, který by jim nabízeli kněží nebo učenci; spíše se buď prosadily, nebo se rozpadly a byly

podrobeny. Podobně se předřecké národy v Egejském moři nevyvíjely na základě víry v chtonické bohy k „kultu slunečního nebe“ Dia-Apollóna. Byly poraženy po dlouhých bojích - zčásti politicky podrobeny, zčásti duchovně asimilovány. Přesto vždy čekali na okamžiky slabosti nordických Řeků, aby mohli znovu prosadit své staré hodnoty a své staré bohy.

Ani klima, ani geografie, ani jiné vlivy prostředí nejsou platným vysvětlením; stejné slunce, které svítilo na Homéra, svítilo i na uctívače Isis a Afrodity. A svítilo na tutéž Zemi i poté, co Řecko zaniklo.

Před příchodem do Řecka nepovažovali Heléni dominanci žen za první stupeň vývoje. Od kolébky se podřizovali zákonům otce. Kdyby tomu tak nebylo, řečtí bohové by snadno uzavřeli spojenectví s pelasgickými krétskými nebo protolibyjskými egyptskými bohy stejným způsobem, jakým pozdější Řekové znovuobjevili svého Hélia nebo Herkula v bozích árijské Indie. Naopak řecké mýty vyprávějí o neustálém boji a vítězství. Heléni zničí krvavý matriarchát na Lemnosu Jásonovým nájezdem; pošlou Bellerofóna, aby zničil tutéž vládu v Lýkii; v danajské verzi Předvečera svatého Bartoloměje ustanoví triumf Dia a velkého spasitele Herkula nad temnými telurickými mocnostmi země a podsvětí.

Na rozdíl od nordické germánské mytologie je tedy nordická řecká mytologie tak bohatě utvářená a rozmanitá - nicméně s jednotným tématem vítězství světla nad temnotou, protože teutonští germánští bohové museli překonávat mnohem menší odpor vůči náboženským systémům jiných ras. Proto je Iliada jedním velkým holdem vítězství života a světla. Homér pochopil, že smrt a život nejsou protiklady, ale že se vzájemně podmiňují. To si uvědomoval i Goethe. Zrození a smrt stojí proti sobě, ale obě tvoří život. Uznat nutnost tohoto vnitřního

zákona znamená také uznat neosobní osud - *Moirai* (osudy). Thetis předvídá smrt svého syna, ale nemodlí se k Diovi, aby ho nechal žít. Ví, že i nebe, které je v něm zosobněno, podléhá kosmickému zákonu, symbolizovanému vahami věčnosti.

Moirai, stejně jako Norny v teutonské mytologii, jsou ženy, protože v ženě vládne pouze neosobní. Je pasivní nádobou zákona.

Opět se zde projevuje nordická hodnota; Apollón, kterého Aischylos nazývá „ničitelem pravěkých démonů“, je přemožitelem nenordických kultů. Když se Diomédes ptá lykijského Glauka na jeho rodinu, říká smutně, že lidské generace jsou jako listy stromu. Zde vidíme beztvaré a odosobněné předřecké představy, které přetrvávají navzdory zavedení Apollónova slunečního uctívání v Lýkii.

V řecké tragédii, která se zrodila v době, kdy Řecko svádělo své nejtěžší bitvy a tříštilo své lidské rezervy, byli Heléni nuceni znovu bojovat proti antickým chtonickým silám. To už nelze vyjádřit sebevědomými, triumfálními slovy Homéra:

> *Musíme zocelit svá srdce. Pohřbívat naše mrtvé, se slzami v očích v den jejich smrti, ne o jediný den déle.* ***(Iliada 19, 270)***

Nyní má podobu nejtvrdšího boje dvou světonázorů jako výrazu dvou naprosto odlišných rasových duší.

Erifýlé zradí svého manžela kvůli náhrdelníku; ten je pomstěn svým synem Alkmaeonem, který zabije svou matku. Předřecké právo vinu matky nezvažuje. Samotná země povstane, aby pomstila její prolitou krev, a Erinyje přivede Alkmaeóna k šílenství. Teprve Apollónova rada, aby položil nohu na kus země, který byl v době matčina zabití ještě

neviditelný, nakonec Alkmaeóna zachrání. Ten objeví nově zjevený ostrov.

Konflikt rasových duší se nejvelkolepěji objevuje v mýtu o Orestovi. Zde se v nejjasnějším vědomí střetávají staré a nové síly a toto dílo se stává podobenstvím pro všechny časy. Blízkovýchodní zákony týkající se mateřství se nezabývají vinou jeho matky Klytemnestry, ale vysílají své zástupkyně, aby vykonaly pomstu na matkovrahovi. Strážci nordického ethosu stojí před Orestem, aby ho chránili jako mstitele jeho zavražděného otce Agamemnóna. *„Nebyla pokrevně spřízněna s mužem, kterého zabila,"* volají Erinyje. Apollón odpovídá: *„To otec, nikoli matka, je ploditelem svých dětí."* Nato prohlásí Athéna, dcera Diova: *„Z celého srdce ctím vše mužské."* Athéna a Apollón však velkoryse podávají poraženým mocnostem ruku v gestu smíření. Aby je Athéna uklidnila, slibuje obyvatelům hluboké noci bez slunce úctu mužů:

> *Pokud jde o mě, postarám se o to, aby toto město získalo triumfální slávu ve smrtelných válkách, kde muži hledají slávu, aby všichni lidé oslavovali vítězné Athény.* ***(Eumenides, 915)***

A tak Aischylos dospívá k závěru stejně silně a vědomě síly jako Homér.

Apollónova velkorysost však umožnila chtonickým bohům pokračovat v podzemním životě. Po pozdějším smíšení mezi Řeky a domorodci se chtonická ani nebeská božstva již neobjevují v čisté podobě. Mísí se v dionýských obřadech. Dionýsos sice představuje otcovskou vládu, ale zároveň se stává bohem mrtvých, kterého Antigona vzývá. Ztrácí jasný, silný charakter Apollóna, stává se zženštilým a opilým. Nakonec upadá do všeho démonického, maenadského a nočního. Dokonce i zvířata zasvěcená tomuto démonickému bohu jsou temná. Pouze v noci se mu vzdává hold. Vše

dionýské v řeckém životě se jeví jako něco rasově, duchovně cizího a prastarého. Stalo se to nejjistějším znakem duševního úpadku, který probíhal souběžně s ubýváním nordické krve.

Ve světle mihotavých pochodní, za řinčení činelů, úderů do bubnů a vrzání fléten předváděli dionýští oslavenci své vířivé, kroužívé tance. Většinou to byly ženy, které se točily do vyčerpání. Měly na sobě basary - dlouhé splývavé oděvy sešité z liščích kůží. Vlasy jim divoce vlály. V rukou držely hady, posvátné bohu Sabaziovi. Mávaly dýkami. Takto řádily, dokud nedosáhli vrcholu vzrušení. Pak se ve svém svatém šílenství vrhly na zvířata vybraná k obětování, zuby drápaly a trhaly krvavé maso a polykaly ho syrové.

Všechny tyto obřady se diametrálně lišily od řeckého ethosu. Představovaly ono „náboženství šílenství“, které ovládalo celou východní oblast středomořského světa a které se vyvinulo z afrických blízkovýchodních ras a rasových směsí. Existuje přímá linie od šílenstvím posedlého krále Saula (cca 1000 př. n. l.), přes pozemské opojení Dionýsem až po islámské vířící derviše. Falus se stal symbolem pozdější řecké světové ideje. To, co v tomto symbolu nacházíme ve vztahu k umění a k životu, tedy není řecké, nýbrž protikladné - tedy blízkovýchodní.

Blízkovýchodní božstva všude podkopávala základy velkolepé helénské stavby. Tak například prapůvodní bůh země Poseidon, odháněný Athénou: sídlí v zemi pod jejím chrámem v podobě hada; je to pevnostní had Akropole, který je každý měsíc krmen medovým koláčem. V Delfách je pod Apollónovým chrámem pohřbena také pelasgická krajta-drak. Každých osm let se před Apollónem odehrávalo zabití tohoto draka. Jedná se o stejné místo jako při pohřbu Dionýsa.

Nordický Théseus však nedokázal pobít všechny příšery Blízkého východu. Při prvních známkách slábnutí árijské krve

se znovu a znovu vynořovaly jako obludy, které v sobě spojovaly bestiálnost s fyzickou robustností orientálních lidí. Toto poznání je pro správné pochopení mytologie i světových dějin natolik zásadní, že je žádoucí i zde sledovat velký střet rasových duší, kdy vítězství nordicko-apollinského světelného principu - Pindar mluví o Danaé s blonďatými loknami - bylo jen dočasné a staré síly se znovu prosadily v mnoha hybridních podobách.

Tato duchovní bastardizace přirozeně nejvíce pokročila v Malé Asii, v Kolchidě a na některých ostrovech. Tam byla vládnoucí řecká třída velmi prořídlá a nemohla se donekonečna bránit proti chtonickým zástupům.

Tyto velké a dlouhé boje byly přirozeně shrnuty do ság a mýtů, jako v příběhu o apollónském Iásónovi a Argonautech. Ti pluli, jak vypráví sága, před severním větrem - vzpomínka na nordický původ Apollóna. Všichni očekávali příchod světelného hrdiny ze severu.

Všude, kam se Iásónovi následovníci vydali - jako řečtí Vikingové - se setkávali s temnotou, chtonickými bohy, matriarchátem a nejsmyslnějším pojetím života. Existenci ženských Amazonek lze snadno vysvětlit. Toulavé oddíly bojovníků často na dlouhou dobu opouštěly své domovy. Ženy, které zůstaly, musely přizpůsobit svůj život a naučit se bránit proti útoku. Pokud se jejich muži nakonec vrátili, často s sebou přivedli cizí ženy, což opakovaně vedlo k epidemiím vraždění mužů. Takové činy, o nichž podávaly zprávy lemnoské ženy, se ozývaly po celém Řecku jako nejstrašnější zločiny a byly znovu a znovu vyprávěny s opětovnou hrůzou. Ženy, pobláznněné sexuální frustrací, propadaly bezuzdnému *héterismu* (prostituci), způsobu života, který se objevoval vždy, když apollónský princip slábl. Přesto bylo jeho vítězství zpočátku

vždy vítáno, protože položilo první skutečné základy stabilní civilizace. Později se proti němu nicméně vzbouřily staré pudy.

Tak byl Iásón přijat Hypsipylou, královnou ostrova Lémnos; tak se oženil s Médeiou a postavil instituci manželství proti systému *hetairů* a Amazonek. Sňatkem získala žena, respektive matka, nové a čestné postavení v souladu s nordickým apollónským principem a vznešenější, plodivý aspekt Démétřina kultu se prosadil způsobem srovnatelným s proměnou Isis v teutonskou Matku Boží. To vše však mizí všude tam, kde se Apollónovi - tedy Řekovi - nepodařilo udržet svou nadvládu. Tuto stránku příběhu ilustruje tentýž Iásón, který se stane nevěrným svému manželství během pobytu v Korintu, městě hluboce pod fénickým vlivem. Je to vidět i v příběhu o Herkulovi, tomto nepříteli matriarchátu, který porazí všechny Amazonky a převálcuje celou severní Afriku až k Atlantiku, aby nakonec padl před královnou Omfalé v Lýdii.

Apollón se tak nemohl udržet na východě a kompromis představuje dionýské náboženství. Světlovlasý Iásón nosí přes ramena panteří kůži, která symbolizuje podřízení apollónského dionýskému. Důraz na Apollónovu zářivou mužnost se prolíná s *hetairickou extází*. Dionýsův zákon nespoutané sexuální rozkoše značí neomezené rasové míšení Helénů se všemi typy a odrůdami Blízkého východu. Dříve muže nenávidějící Amazonky se znovu objevují jako šílené Maenady. Apollónský princip manželství je opět porušen, neboť Sabaziova postava je zcela orientována na ženu. Mužské pohlaví začíná ztrácet svou identitu. Muži se účastní dionýských slavností, ale pouze převlečeni za ženy.

Z tohoto blízkovýchodního rasového znečištění se dionýská bastarda rozšířila na západ, až ovládla celé Středomoří. V Římě se dionýsovci rozmnožili zejména mezi kriminálními vrstvami. Ve 2. století se senát po dlouhém

tolerování tohoto kvazináboženského kultu cítil nucen bakchanálská shromáždění rázně potlačit. Asi 7 000 křivopřísežníků, podvodníků a spiklenců bylo vypovězeno nebo popraveno. Pouze v samotné Helladě stále převládal zářivý apollónský princip, ovládající chaos.

Dionýsos, který se na řeckých obrazech jeví jako helénský, je tedy zženštilý a obklopený blízkovýchodními satyry, kteří se na hrobových pomnících objevují také jako ohavné podoby dekadentního světa. Bachofen to shrnuje slovy, že Apollón vtrhl do Asie, ale vrátil se jako Dionýsos. On i ostatní však přehlížejí, že Zeus Apollón představoval duchovní imperativ nordické řecké krve, zatímco životní styl *hetaira* je projevem blízkovýchodních a afrických ras. Mísení mýtů a hodnot bylo zároveň procesem rasové bastardizace a mnohé řecké legendy jsou poetickými alegoriemi boje mezi různými rasově určenými dušemi.

Toto blízkovýchodní africké podsvětí se nejvýrazněji projevuje v historicky doložené postavě Pýthagora. Ten údajně cestoval po Babylónii a Indii. Sám je popisován jako Pelasgičan a svá mystéria skutečně praktikoval v Malé Asii, kde se k němu připojily extatické mystické ženy. Ve vlastním Řecku se mu nepodařilo získat důvěru. Aristotelés a Hérakleitos se o něm vyjadřovali hanlivě a zjevně jim vadil jeho matematický kabalismus. Aristotelés tvrdil, že Pýthagorova sláva se zakládá na tom, že si přivlastnil cizí duchovní hodnoty. Toho názoru byl i Hérakleitos, který tvrdil, že Pýthagorás utkal z různých spisů falešné umění a šarlatánství. Předstírání univerzálního poznání, pravil helénský mudrc, nepoučuje ducha.

Pythagoras se tedy přesunul na západ, do jižní Itálie, kde jako nějaká dávná směs Rudolfa Steinera a Annie Besantové založil svou školu mystérií s kněžkami. V celé africké pobřežní oblasti byl považován za nejmoudřejšího z moudrých - odtud

mu přišla na pomoc kolektivistická sexuální mystéria egyptského Karpokrata (cca 125 n. l.). Všeobecná rovnost se opět prosazuje v podobě demokratického ekumenismu. Ženy a majetek jsou považovány za společné, ačkoli to byl základ nenordických středomořských představ, když proti nim Apollón poprvé bojoval.

Nelze příliš zdůrazňovat, že taková tvrzení představují groteskní omyl. Je to o to jistější, když jako blesk z čistého nebe vidíme, že pýthagorejský kult lze vystopovat až k předhelénským národům. Další zmatek však následuje po tvrzeních, že se Heléni vymanili z chtonické podstaty - jako by v ní byli zakotveni!

Dramatický vznik Řecka probíhal ve dvou rovinách. Na jedné úrovni probíhá organický vývoj látky - od přírodní symboliky, korunované bohy světla a nebes, až po Dia, otce bohů. A na druhé úrovni od mysticko-umělecké roviny k dramatickému uměleckému poznání duchovních podstat; a konečně k Platónovu intelektuálnímu systému, který byl filosofickým vnímáním toho, co již bylo rozvinuto mytologicky.

Celý tento vývoj je však v neustálém rozporu s jinými mýtickými a intelektuálními systémy, které jsou produktem cizí krve. Částečně zušlechtěné splynutím s Řeky, přesto se tyto systémy nakonec vyrojily na všech stranách. Jako produkty nilských bažin, vod Malé Asie a libyjských pouští byly nepřátelské vůči nordickému ethosu Řeků a snažily se překroutit, zfalšovat a zničit jeho vitální charakter.

To nelze zaměňovat za explozi přirozeného napětí v organickém celku. Byl to spíše boj mezi *znepřátelenými rasovými dušemi*, jehož jsme i dnes svědky, když sledujeme zkázu Hellady jasnýma očima. Naše vlastní krev nám diktuje,

kde leží naše vlastní loajalita, a jen bezkrevní pedagogové zde mohou žvanit o „paritě“ dvou velkých principů.

S neskonalým smutkem sledujeme zjevení duševního rasového úpadku homérských Řeků, kteří kdysi, podle hrdých slov básníka, vstoupili do arény světových dějin: „*Vždy na prvním místě a vždy vpřed.*“ Sledujeme, jak se Řek stává účastníkem rasově-duchovního rozkladu, jak se vyčerpává v boji proti tomu, co je mu cizí, i proti své vlastní rozpadající se podstatě. Velký Theognis (asi 500 let př. n. l.) si stěžuje, že peníze mísí krev urozených s krví neušlechtilých a že se tak rasa, která je přísně chráněna mezi osly a koňmi, znečišťuje mezi lidmi.

V díle *Gorgias* Platón marně nutí Kalikla, aby hlásal nejmoudřejší poselství: *„Zákon přírody vyžaduje, aby vyšší rasy vládly nižším.“* Jistě, „náš (athénský) zákon“ je jiný. Podle něj by ti nejsilnější a nejctnostnější byli chyceni jako mladí lvi, aby je zkazili „kouzelné písně a lsti“. Kdyby se opět objevil pravý hrdina, pošlapal by všechny tyto magické obřady a zářivě by postupoval vpřed přirozeným právem.

Ale tato touha po hrdinovi byla marná; peníze a s nimi i podlidé už zvítězili nad krví. Postrádaje jistý instinkt, začal se Helén věnovat obchodu, politice a sofismům a jednoho dne zavrhl to, co den předtím chválil. Synové přestali respektovat své otce, otroci po celém světě se bouřili za svobodu, byla vyhlášena sexuální rovnost. Symbolem této demokracie - jak pohrdavě poznamenal Platón - začali osli a koně odstrkovat muže, kteří jim stáli v cestě. Jak se válečné konflikty vyčerpávaly, byli k občanství přijímáni noví lidé. Cizí barbaři se stali Athéňany, podobně jako se v naší době východní Židé stali Němci. Isokratés naříkal, že po egyptské výpravě v roce 458 př. n. l. byly vyhlazeny ty šlechtické rody, které přežily perskou válku: *„Nenazývejte však šťastným to město, které*

shromažďuje své občany náhodně ze všech končin země, ale jen to, které nejlépe zachovává rod svých zakladatelů.“ Podobně smutný výrok Jacoba Burckhardta: *„Od počátku demokracie se jich [Řeků] zmocnil pud pronásledovat bez omezení všechny nadřazené jedince! Byla to obvyklá nenávist k talentu.“*

Tato demokracie však nebyla vládou lidu, nýbrž nadvládou Blízkého východu nad řeckými kmeny, jejichž populace a moc se rychle vytrácely. Byla to vláda nyní již neomezené spodiny nad hoplity, které již neuživilo rasově spřízněné rolnictvo a kteří se stali slabými. Demagogové bez svědomí podněcovali masy proti Athénám, aby je později odsoudili. Když však přišli Athéňané, došlo k masovému útěku z ohrožených měst a k pokorné kapitulaci před nastupující císařskou mocí. Ozýval se pokřik: *„Kdybychom tak rychle neustoupili, zahynuli bychom.“* V horečné snaze o obnovu země zavedla chaotická demokracie amnestie, zrušení závazků a přerozdělení půdy. Přitom se jen stala ještě zkaženější než kdykoli předtím.

Městské státy se vyčerpaly v krvavých hospodářských válkách nebo zpustly a vylidnily, protože Heléni se stěhovali do všech částí známého světa. Tam buď zúrodňovaly barbarskou půdu řeckou kulturou, nebo trpěly dalším úpadkem a konečným zánikem. Tam, kde kdysi stála kvetoucí města se zářícími chrámy, kde kdysi svobodní Řekové soupeřili v arénách, nacházeli pozdější cestovatelé jen spoušť, vylidněnou zemi a zřícené sloupy. Prázdné podstavce byly němým svědectvím o bozích a hrdinech, jejichž sochy na nich kdysi stály. V Plútarchově době, kolem roku 100 n. l., bylo stále možné shromáždit sotva 3 000 hoplitů. Dio Chrysostom (asi 100 n. l.) uváděl, že starověký řecký typ se stal velmi vzácným jevem: *„Cožpak neprotéká Peneus prázdnou Thesálií a Ladon zpustošenou Arkádií? Jsou snad města opuštěnější než Krotón, Metapontum a Tarentum?“* Hysiai, Tíryns, Asiné a Orneai se

tak ocitly v troskách. Diův chrám v Németji padl, opuštěný byl i přístav Návplion. Ze stovky Lakédaemonských měst zbylo jen 30 vesnic. Pausaniás popsal ruiny Dorionu a Andanie v Mykénách. Z Pylosu zbyly jen ruiny, z Letrinóje jen několik obydlí. Megalopolis, Velké město, bylo už jen velkou pustinou. Z Mantineje, Orchomenosu, Heraie, Maenalosu, Kynaithy a tak dále bylo možné najít jen několik ubohých stop. Z Lykosury zůstaly jen městské hradby, z Orestašionu jen chrámové sloupy. Akropole v Asei byla zničena, až na některé úlomky zdí. Dafnos, Augeia a Kaliaros, kdysi Homérem opěvované, byly zbořeny. Z Orleána se stal prach. Klenoty Hellady, Kaledonie a Pleuron, byly zahlazeny. Délos byl tak zpustošen, že když Athény vyslaly do tamního chrámu stráž, tvořily jediné obyvatele.

A přesto Řecko i v době svého prohlubujícího se soumraku zastavilo vpád Asie a rozptýlilo po světě své skvělé dary, které inspirovaly nordické Římany a později se staly největším dědictvím germánského Západu. Navzdory řecké oběti lze tedy Apollónovi připsat první velké vítězství nordických Evropanů, neboť po něm se z hyperborejských pevností vynořili noví nositelé stejných hodnot svobody duše a ducha, organického utváření a hledající tvořivosti. Římský meč dlouho odrážel zesílenou blízkovýchodní hrozbu.

Řím důsledně a vědomě pěstoval patriarchální princip. Posiloval tak myšlenku státu jako takového a manželství jako předpokladu zachování národa a rasy. Nakonec se Germánie - v nové podobě - časem stala představitelkou boha nebes.

Dějiny Říma se v podstatě podobají dějinám Hellady, i když se odehrávají na větším území a na pozadí větší politické struktury. Také Řím byl založen nordickou národní vlnou, která se přelila do úrodných údolí na jih od Alp dávno před Galy a Teutony. Zlomila nadvládu Etrusků, toho záhadného a cizího

blízkovýchodního národa. Pravděpodobně se tato vlna smísila s dosud čistými domorodými kmeny středomořské rasy a vytvořila hybridní charakter s největší houževnatostí a vytrvalostí, který v sobě spojoval živý intelekt s železnou energií mistrů, zemědělců a hrdinů. Starověký Řím, o němž nám historie říká jen málo, se stal díky zdravému šlechtění skutečným národním státem a byl jednotný v boji proti celému orientalismu. Všechny mozky a síly, které by později byly promrhány, když se Řím zapojil do světových konfliktů, se formovaly a uchovávaly takříkajíc v tomto prehistorickém období. Tři sta vládnoucích šlechtických rodů dodávalo tři sta senátorů a z nich pocházeli také provinční guvernéři a vysocí vojenští důstojníci. Řím, obklopený námořními rasami Blízkého východu, byl často nucen se nemilosrdně bránit *gladiem*.

Zničení Kartága bylo v rasových dějinách mimořádně důležitým činem: díky němu byly i pozdější kultury střední a západní Evropy ušetřeny nákazy fénickým morem. Světové dějiny by se dost možná vyvíjely zcela jinak, kdyby vyhlazení Kartága doprovázelo úplné zničení všech ostatních semitsko-židovských center na Blízkém východě. Titův čin však přišel příliš pozdě. V té době už blízkovýchodní parazit neměl své centrum v Jeruzalémě, ale svá nejpevnější chapadla již vystrčil z Egypta a Hellady až do samotného Říma, města, do něhož byli přitahováni všichni posedlí ctižádostí a chtivostí zisku. Tam se ze všech sil snažili úplatky a sliby vykoupit souhlas suverénního, samosprávného národa. V důsledku cizí rasové imigrace vznikla z dříve legitimního národního elektorátu - vrstevníků se společnými kořeny - degradovaná masa bezcharakterní lidské chátry, která byla trvalou hrozbou pro stát.

Cato starší (234-149 př. n. l.) stál uprostřed této bažiny jako osamělá skála. Jako prétor v Sardinii, konzul v Hispánii a nakonec cenzor v Římě bojoval proti korupci, lichvě a rozmařilosti. V tom se podobal Catovi mladšímu (95-46 př. n. l.), který se po marném boji o zastavení naprostého úpadku státu vrhl na vlastní meč. Takový čin byl nazván „starořímským“. Skutečně tomu tak bylo. Ale „starý Říman“ je synonymem pro „nordický“. V pozdějších dobách, kdy Germáni nabízeli své služby slabým, zdegenerovaným císařům, kteří byli obklopeni nečistými bastardy, v nich žil stejný duch cti a věrnosti jako kdysi ve starých Římanech. Císař Vitellius, zbabělec, kterému nebylo rovno, byl vyvlečen ze svého úkrytu na Fórum s provazem kolem krku. Jeho germánská tělesná stráž se odmítla vzdát a odmítla nabídku zproštění přísahy. Byli pobiti do posledního muže. Germány ovládl stejný nordický duch, jež přebýval v Catonovi. Je to duch, kterého jsme viděli ve Flandrech v roce 1914 u Coronelu a po celá léta na všech koncích světa.

Již v polovině 5. století př. n. l. byl učiněn první krok k nástupu chaosu. Smíšená manželství mezi patricii a plebejci byla uzákoněna. Rasové míšení se tak pro Řím stalo, stejně jako pro Persii a Hellady, zárodkem konečného rozkladu národa a státu. V roce 336 se první plebejci prosadili do římského shromáždění a kolem roku 300 i do kněžského stavu. V roce 287 se plebejské národní shromáždění stalo státní institucí. Své zájmy prosazovali obchodníci a lichváři. Ambiciózní, odpadlí patricijové jako Gracchiové se hlásili k demokratickým zájmům - motivovala je snad mylná velkorysost. Jiní, jako Publius Claudius (asi 60 př. n. l.), se otevřeně postavili do čela římského městského davu.

I v těchto chaotických časech zůstávalo několik mužů věrných: mocný, modrooký Sulla, čistokrevný nordický

Augustus. Ale ani oni nedokázali zvrátit průběh událostí. A tak se stalo, že ovládání obrovských římských mas začalo záviset jako obludná hra náhody na kontrole pretoriánské gardy nebo na přilnutí davu hladových klientů. Někdy se objevil velký muž, jindy krvelačné monstrum. Původní pokladnice rasové síly Říma byla vyčerpána 400 lety demokracie, která ničila rasy. Césarové nyní pocházeli z provincií. Traján byl prvním Španělem, který nosil purpur; Hadrián byl druhým. Césarové byli nyní přijímáni jako poslední pokus o záchranu situace. Jelikož již nebylo možné se spoléhat na pokrevní linii, mělo se za to, že kontinuitu státu může zajistit pouze osobní výběr.

Hodnoty, které vyznával Marcus Aurelius, další Španěl, byly již oslabeny křesťanskými vlivy. Otevřeně prosazoval jako oficiální státní politiku ochranu otroků, emancipaci žen a pomoc chudým. Zbavil také práv *paterfamilias*, který byl v republikánském Římě nejsilnější tradicí a který byl posledním zbývajícím zdrojem typizace.

Následoval Septimius Severus, Afričan; *„Dobře plaťte vojákům a všemi ostatními pohrdejte,"* radil svým synům Caracallovi a Getovi. Pod vlivem své syrské matky - dcery Baalova kněze z Malé Asie - Caracalla, nejodpornější bastard, který kdy usedl na císařský trůn, v roce 212 n. l. prohlásil, že všichni svobodní obyvatelé římské říše jsou občany Říma.

Tak zanikl římský svět. Macrinus vzápětí zavraždil Caracallu a sám se stal císařem. Poté, co byl zavražděn, nastoupil po něm netvor Elagabalus, synovec Afričana Severa. Uprostřed toho všeho se objevil poloviční Germán Maximinus Thrax a Arab Philippus (Semita). Senátorská křesla se stala převážně odpočinkovými místy pro neřímany. Kulturu v tomto období dodávali Španěl Martial a Řekové Plútarchos, Strabón, Dio Cassius a další. Dalším Řekem byl Apollodóros, který přestavěl Forum. Do této poslední kategorie patřil Aurelianus,

Ilyrský rodák z Bělehradu. Byl zde také Dioklecián, syn ilyrského otroka, snad částečně germánského původu. Constantius Chlorus byl ilyrského původu, i když vyššího. Po jeho smrti si vojáci vybrali skutečně mocného muže, který měl nést titul Augusta. Byl jím Konstantin, syn Constantia Chlora a Heleny, hospodyně z Bithýnie. Konstantin zvítězil nad všemi svými soupeři. S ním končí dějiny císařského Říma a začínají dějiny papežského a germánského Říma.

V tomto moři zmatené různorodosti se mísily římské, syrské, africké a řecké prvky. V úctyhodném fóru našli své místo bohové a obřady všech zemí. Mithrův kněz zde obětoval býky, novodobí Řekové se modlili k Héliovi a astrologové a orientální čarodějové předváděli své zázraky. Císař Elagabalus zapřáhl šest bílých koní do obrovského meteoritu a nechal ho táhnout ulicemi Říma jako projev Baala z Emesy. Sám tančil v čele průvodu. Za ním táhli staří bohové a římský národ tleskal. Senátoři se ponížili. Pouliční zpěváci, barbaři a čeledíni se stali senátory a konzuly - dokud nebyl i Elagabalus uškrcen a svržen do Tibery, toho místa posledního odpočinku tolika tisíců lidí po dvě tisíciletí.

I kdybychom postrádali nedávné rasově-historické zkoumání, byli bychom nuceni tento výklad římských dějin podpořit; při studiu starořímských zvyků, mýtů a definic práva a státu ve všech oblastech vidíme, že nejstarší hodnoty se při konfrontaci s hodnotami Afriky a Blízkého východu náhle nebo postupně proměňovaly ve své protiklady - a to i při zachování starého pojmenování.

Naši učení historikové tak zjistili - a stále zjišťují -, že v severní a střední Itálii žili Etruskové, Sabinové, Oskové, Sabelové, Aekové a Samnité, zatímco na jihu Féničané, Sicilané, řečtí obchodníci a osadníci a různé blízkovýchodní národy. Náhle - jak a proč není vysvětleno - vypukl konflikt

proti jedné části těchto kmenů: jejich bohům a bohyním, jejich pojetí práva, jejich politickým nárokům. O novém činiteli tohoto převratu se nikdo nezmiňuje, a pokud ano, tak bez jakéhokoli pátrání po jeho skutečné povaze. Akademický svět se vrací k nitkovitému klišé o vývoji lidstva, které zřejmě povstalo ve službách nobilitace. V tomto bodě jsou naši vážení sběratelé faktů zajedno s romantickou školou mytologů; oba se shodují, že Etruskové jistě disponovali vyšší kulturou než bukoličtí Latinové.

Protože tato verze náhlého, téměř magického skoku k vyšší duchovní úrovni a vyšší formě společenské organizace byla nakonec zdiskreditována, vymysleli novější vykladači dějin teorii známou jako „cyklická kultura“. Tato nová doktrína byla stejně prázdná jako teorie univerzálního vývoje, která je platná pouze v mysli akademika nebo kněze. O tvůrcích této kulturní revoluce bylo ve spisech papežů 19. století stejně málo zmínek jako o evoluci. Jednoho dne zčistajasna na Indy, Peršany, Číňany a Římany zázračně spadne kulturní revoluce a způsobí totální proměnu lidských tvorů, kteří předtím vyznávali jiné hodnoty. Vypráví se nám o jakémsi růstu podobném růstu zeleniny, o rozkvětu a rozpadu mystických cyklů, až nakonec zastánci morfologie dějin, čelící nejsilnější kritice, na konci druhého nebo třetího dílu zamumlají něco o krvi a pokrevních vztazích.

I tato poslední intelektuální lest začíná ztrácet na důvěryhodnosti. Římský kulturní cyklus a nový vývoj nevycházel z původní etruské fénické základny, ale *navzdory* ní a jejím hodnotám. Nositeli nové kultury byli nordičtí přistěhovalci a vznešená nordická aristokracie, která začala soupeřit o italskou půdu s domorodými negroidními Liguřany a blízkovýchodními Etrusky. Je pravda, že v tomto prostředí musela nordická aristokracie učinit řadu ústupků. Svůj skutečný

charakter však prokázala v nejtvrdším boji a neúprosněji než umělecky nadanější Heléni, když vyhnala posledního etruského krále Tarquinia Superba. Ačkoli se velká část těchto výdobytků stala společným dědictvím celé Evropy, mnohé z toho, co bylo zkažené a cizí, přenesla později do Evropy obnovená vlna rasového chaosu.

Etruskové, Liguřané, Sicilané a Féničané (nebo Kartaginci) *nebyli* dřívějším vývojovým stupněm, ani kmeny římského národa, z nichž každý přispěl svým dílem k obecné kultuře. Skuteční tvůrci římského státu se proti nim všem nesmiřitelně postavili a na základě rasově-folklorních zásad si je podrobili a částečně vyhubili. Jen ten duch, ta vůle a ty hodnoty, které se v tomto boji projevily, si zaslouží být nazývány římskými. Etruskové nám představují nedostižný příklad toho, jak jim řecké náboženství a způsob života neposkytovaly ani pokrok, ani duchovní povznesení. Stejně jako ostatní blízkovýchodní národy se Etruskové v určitém okamžiku setkali s atlantskou nordickou mytologií, která byla do té doby ztělesněna v řecké tradici; Etruskové pak co nejlépe napodobili řecké výtvarné a obrazové umění, a dokonce si přisvojili helénský panteon. Podařilo se jim pouze zkazit vše, čeho se dotkli, a každý atribut proměnit v jeho opak. Přesto to některým badatelům poskytlo dostatečný důvod k pošetilému žvanění o „mimořádném duchovním dědictví“ Etrusků a základu pro růst, který jim poskytlo, a ke světodějné odevzdanosti symbolizované jejich tragickým osudem.

To vše zjevně vychází z téhož vnitřního pocitu identity, který velmi významným způsobem spojuje rostoucí lidskou masu megalopole se vším ubohým odpadem Asie.

Legendy a hrobky Etrusků jasně ukazují důvody, proč se proti nim mužný, zdravý, zemědělský národ pustil do tak zoufalé války. Etruskou povahu vystihují dva příklady:

posvátná prostitutka a *kněz čaroděj*, který pomocí strašlivých obřadů zaháněl hrůzy podsvětí. Velká babylonská děvka, o níž mluví Apokalypsa, není žádná pohádka nebo metafora, ale stokrát doložená historická skutečnost. Byla to doslova vláda *hetairai* nad národy Blízkého a Středního východu. Ve dnech velkých svátků ve všech centrech těchto různých rasových skupin úřadovaly oficiální prostitutky jako ztělesnění společné smyslnosti a univerzální chlípnosti. Ve Fénicii sloužily Kybelé a Astartě, v Egyptě velké proutnici Isis a ve Frýgii jako kněžky zcela nespoutaných společných sexuálních orgií. K vládnoucí kněžce lásky se přidával její milenec oděný do diafánového libyjského roucha.

Pomazané drahými parfémy a ověšené drahými šperky pak kopulovaly před celým národem - stejně jako to udělal Abšalom s Davidovými konkubínami v 2 Samuel 16:22. Tento příklad byl napodobován v Babylonu, Libyi a v Římě za etruské dynastie, kde bohyně-kněžky dotáhly instituci *hetairai* do krajnosti v nejužší spolupráci s etruskými kněžími.

O interpretaci etruských nápisů na hrobech, obalech mumií a papyrových svitcích se pokoušeli poměrně brzy, ale teprve Albert Grünwedel písmo úspěšně rozluštil a výsledky ukazují Etrusky v ošklivém světle. Dokonce i řecký sluneční mýtus - že slunce umírá a pak se znovu rodí jako bůh z temné noci a se zdvojnásobenou silou - byl přejat jako etruský motiv. V rukou etruských kněží se však stává asijskou magií: čarodějnictvím spojeným s pederastií, masturbací, vraždami chlapců a magickým přivlastňováním zabitých kněžským vrahem spolu s věštbami odvozenými z výkalů a nahromaděných vnitřností obětí. Mužné slunce se oplodňuje magickým falusem na slunečním disku - egyptským bodem ve slunci -, který do něj nakonec pronikne. Z toho se zrodí zlatý chlapec, plod chlapce s magickým otvorem. To je takzvaná „pečeť věčnosti“. Násilí

magického falu je představováno jako býk, který kopuluje s takovou zběsilou silou, že se disk převalí a nositel falu s rohem se promění v oheň: falus toho, kdo ovládá nebesa.

V nekonečně se opakujících obscénnostech je původní mýtus degradován na odpudivou homosexuální lásku. To je patrné na nástěnných malbách hrobů, jako například v Goliniho hrobce, kde mrtvý pořádá hostinu se svým milencem na onom světě a kde z obětního ohně vyrůstají dva gigantické falusy jako výsledek magického satanského obřadu. Podle nápisu je tak tento, blesk dokonalosti, dovršen. V překladu z magického žargonu to znamená, že tvor zrozený z ženy je po hnilobě zbožštěn a stává se falusem.

Z nápisu Cippus z Perugie je zaznamenáno shromáždění satanských kněží, kteří vyvolávají přízračné zjevení, aby hořeli v démonickém šílenství. Kdo má tohoto chlapce, má démonický nůž. Věčný je oheň chlapce, mága dokonalé pečeti. Zavražděný chlapec se nyní stává malým kůzletem. Personifikovaný hrom je metamorfózou syna získaného násilím - zdokonaleným kůzlátkem.

Zde nacházíme původ rohatého zjevení a čerta s kozí hlavou, jejichž výskyt v čarodějnické literatuře byl dosud nerozluštěnou hádankou. Jeho antickými typy jsou Minotaurus, zejména ten nad známým hrobem v Cornetu, hrobka Býků a řecký satyr. *„Jasně ilustruje do nebe volající zločin,“* komentuje Grünwedel. Smysl těchto neustále se opakujících zvyků etruského náboženství lze spatřit v osudu hanebně zneužitého chlapce-prostituta, který je rozříznut, aby symbolizoval zrození denního slunce z vajíčka, které jeho zjevení vyvinulo při oplodnění spermatem shromážděným v miskách.

Tak se objevuje přízračný býk, ohnivý jako slunce, sexuálně vzpřímený, a znovu a znovu uskutečňuje démonickou

sebekopulaci. S provedením tohoto rituálu má duch zavražděného chlapce přejít na kněze, který je zástupcem „vyvolených“ (*Rasna*, *Rasend*) - jak se Etruskové, stejně jako Židé, nazývali. Kněz poté nechá výpary z vnitřností vystoupit do nebe. Dochází také k magickému použití výkalů, opět v odporné parodii na řecký sluneční mýtus. Božský cherubín dosáhne nejvyšší moci, která z něj vyzařuje v podobě šesti válečků zlatých exkrementů a vytváří nebeský oheň.

Vyvolený se jím stane tím, že dodá své vnitřnosti. Etruské vázy o tom podávají četné důkazy; jsou na nich zobrazeny čarodějnice, které nabízejí mladíkům peníze, aby je přesvědčily k zasvěcení a následnému vystoupení do nebe v plamenech. V tom spočívá nový důkaz o prapůvodním domově čarodějnictví a satanismu na evropské půdě. Je snadné pochopit slova badatele, jako je Grünwedel, který v tomto ohledu vidí blízké analogie s tibetskými tantrami lamaismu:

Národ, který je připraven namalovat nástěnné obrazy nad vchody do hrobů, jako jsou dva výjevy v Býčí hrobce, který si dovoluje psát na hroby a malby takové prasárny jako v Goliniho hrobě a pokrývat sarkofágy těmi nejodpornějšími výjevy - stačí zmínit sarkofág z Chiusi -, vkládat do rukou vyobrazení mrtvých jako v textu papyrového svitku z Pulenany, pokrývat toaletní předměty těmi nejodpornějšími obscénnostmi, se honosí tou nejodpornější lidskou degenerací jako svým národním odkazem a náboženským přesvědčením.

Úvodem je třeba si zcela ujasnit pravou povahu Etrusků, abychom plně pochopili, že nordičtí Latinové - praví Římané - měli stejné zkušenosti jako před nimi nordičtí Heléni a po nich nordičtí Teutoni. Jako početně malý národ vedli Nordici se svým silným důrazem na patriarchát a rodinu zoufalý boj proti silám *hetairismu*. Očistili velkou běhnu, etruskou královnu

Tanaquil, tím, že ji proměnili ve věrnou ochránkyni mateřství a zobrazovali ji s šaty a vřetenem jako strážkyni rodiny. Proti kouzlům pobuřujícího kněžstva postavili Nordici tvrdé římské právo a důstojnost římského senátu. Mečem očistili Itálii od Etrusků - v důsledku čehož se do popředí dostal zejména velký Sulla - a od Kartaginců, které si Etruskové vždy povolávali na pomoc. Přesto početní převaha, převládající pověry a obvyklá mezinárodní solidarita lumpů a šarlatánů postupně nahlodávaly starý čestný římský život.

K tomu přispěla nutnost udržet římskou sílu získáním podpory rasové žumpy středomořských národů. Řím zejména nedokázal vyhnat haruspiky a augury (tj. šamany a kněze). Dokonce i Sullu doprovázel haruspexský kněz Postumius a Julia Caesara další takový kněz jménem Spurinna. Burckhardt již tušil tato dnes již prokázaná fakta, která současní Etruskové z našich velkoměst pečlivě ignorují. Ve své *Griechische Kulturgeschichte* (1898) napsal následující:

> *Když se však s rozpoutáním všech lidských vášní v posledních letech římské republiky opět objevily lidské oběti v té nejodpornější podobě, kdy se nad vnitřnostmi zabitých chlapců skládaly přísahy - jako u Catilina a Vatinia* **(viz Cicero, In Vatinium, 6)** *-, pak lze doufat, že to nemělo nic společného s řeckým náboženstvím nebo zdánlivým Vatiniovým pythagorejstvím. Římské gladiátorské soutěže, k nimž Řecko chovalo trvalý odpor, pocházejí z Etrurie, nejprve jako pohřební obřady za mrtvé aristokraty.*

To jasně naznačuje, že součástí etruského náboženství byly i lidské oběti.

Etruský kněz Volgatius, který na Césarově pohřbu extaticky hlásal poslední století Etrusků, byl jen jedním z mnoha, kteří měli velkou moc nad životem Římanů a

manipulovali s utrpením národů v zájmu Blízkého východu. Když Hannibal stanul před branami Říma (v roce 216 př. n. l.), tito kněží haruspexu prohlásili, že vítězství je možné pouze přijetím kultu Velké matky. Ten byl přivezen z Malé Asie a senát se ponížil tím, že se pro něj vydal pěšky na pobřeží. Tímto způsobem vstoupilo kněžstvo z Malé Asie do Věčného města spolu s velkou děvkou Pelasgů neboli *„krásnou a rozkošnou courou“* (Nahum 3,4) a usídlilo se na posvátném pahorku Palatinu, ohnisku starořímského myšlení a kultury. Následovala obvyklá blízkovýchodní náboženská shromáždění. Později se však hýření omezilo na čtvrť za chrámovými zdmi, aby uniklo hněvu lepší části národa.

Bohužel haruspici zvítězili. Jejich bezprostředním nástupcem se stalo římské papežství a chrámová hierarchie - kardinálské kolegium - představovala spojení etruského blízkovýchodního syrského kněžstva, Židů a nordického římského senátu.

Středověký obraz světa vychází také z etruských haruspiků, oné strašlivé pověry o magii a čarodějnictví, které propadly miliony Evropanů. Ta nevymřela ani s *kladivem na čarodějnice*. Dodnes přežívá v církevní literatuře, aby mohla být kdykoli vzkříšena. Lze ji spatřit v oněch chrličích, které nezřídka hyzdí naše nordické gotické katedrály s groteskností krajní abnormality.

I v Danteho *Infernu* ve velkolepé podobě znovu propuká bastardizovaná etruská antika. V němž se objevuje pekelný převozník, ohnivá bažina Styx, krvelačné pelasgijské Eriny a Fúrie, krétský Minotaurus, ďáblové v podobě odporných ptáků, kteří mučí sebevrahy, a obojživelná příšera Beryon. Zatracenci běží rozpálenou pouští pod deštěm ohnivých kapek. Zločinci se mění v keře, na nichž se živí harpyje, z jejichž každé zlomené větvičky tryská krev doprovázená nekonečnými výkřiky

agónie. Černí psi pronásledují další zločince a s nevýslovnou bolestí je trhají na kusy. Rohatí démoni bičují podvodníky. Prostitutky se topí v páchnoucích výkalech. Papežové, kteří se provinili prodejem privilegií, jsou zavíráni do úzkých roklí. Tam živoří, jejich zmučené nohy se svíjejí v plamenech, zatímco Dante hlasitě brojí proti zvrhlému papežství jako babylonské děvce.

Hrobové nápisy a malby v Toskánsku prozrazují, že všechny tyto představy o podsvětí jsou etruského původu. Stejně jako v christianizovaném „horním světě“ středověku je představa věčnosti zobrazována s lidmi pověšenými za ruce a mučenými hořícími uhlíky a dalšími ďábelskými pomůckami.

Etruskové zobrazovali mstící se Fúrie jako naprosto odporné, se zvířecími nebo negroidními rysy, špičatýma ušima, matnými vlasy, tesáky atd. Právě jedna taková Fúrie s ptačím zobákem mučila Thesea svými jedovatými hady, jak ukazuje nástěnná malba v Tomba dell' Oreo v Cornetu. Prozrazuje to snad prapůvodní nenávist k legendárnímu přemožiteli antických démonů z Athén? Vedle těchto Fúrií stojí Týfón a Echidna, ti strašní jednoocí démoni s hady místo vlasů. Etruskové se obecně se sadistickým potěšením pozastavovali nad všemi možnými zobrazeními mučení, vražd a obětí. Obzvlášť rozkošně pro ně působilo zabíjení lidských bytostí.

Tento blízkovýchodní národ, který nebyl hudebně nadaný, postrádal básnické nadání, nebyl schopen vytvořit vlastní organickou architekturu a neměl ani základy filosofie, se věnoval studiu ptačích vnitřností a složitým magickým a obětním rituálům. Nechyběly mu jisté technické schopnosti, téměř výhradně se věnoval obchodu, a protože byl houževnatý, otrávil římskou krev a svou posedlost pekelnými mukami v budoucím světě přenesl na církve. Strašidelní a bestiální démoni se stali trvalým a účinným nástrojem papežů a

prostřednictvím myšlenkového světa, který byl otráven římskou církví, ovládli náš středověk. Středověké umění o tom podává šokující svědectví. Důkazem toho je i Isenheimský oltář, stejně jako sestupy do pekel jiných umělců.

Teprve až se naučíme rozpoznat naprosto cizí původ těchto pojmů a sebereme odhodlání zbavit se tohoto ďábelství, zbavíme se středověku. S naší emancipací se však římská církev, která je nerozlučně spjata se sadistickými vizemi etruského pekla, zhroutí zevnitř. Celá mystagogie Dantova *Inferna* se skládá z ohavného sňatku etruské démonologie a křesťanství. Nicméně i když se Dante nezbavil noční můry této tisícileté zlověstné vize, germánský duch v něm stále doutnal.

Vergilius o Dantovi v očistci říká: „Hledá svobodu." Tato slova jsou přímým popřením psychického prostředí, z něhož vzešlo čarodějnictví a představa mocných zlých duchů. Nakonec mohl Vergil svého chráněnce bezpečně opustit, protože Dante získal potřebnou vlastní sílu.

> *Mé znalosti, má slova vám nemohou vysvětlit nic víc. Svobodný, vzpřímený, zdravý, to jsou znaky tvé vůle. Bylo by pošetilé se jí neřídit.*

Takové jsou dva světy, které ve středověku rozdělily srdce nordického člověka. Na jedné straně stála blízkovýchodní představa ohavného pekla, kterou přijala církev, na straně druhé touha být svobodný, poctivý a zdravý. Teuton může být tvořivý jen do té míry, do jaké je svobodný. Jen tam, kde nepanovaly šílené hrůzy čarodějnictví, mohla vzkvétat velká centra evropské kultury.

Do tohoto rasového guláše, kterým byl nyní Řím, přišlo křesťanství. Jeho úspěch lze do značné míry vysvětlit jeho pojetím hříšného světa a vykoupení skrze milost, která byla jeho přirozeným doplňkem. Učení o prvotním hříchu by bylo

pro lidi, jejichž rasová identita byla nezkažená, nepochopitelné. V takovém národě přebývá bezpečná důvěra v sebe sama a ve svou vůli, kterou považuje za osudovou. Pojem hříchu byl homérským hrdinům stejně cizí jako starým Indům, Tacitovým Germánům nebo eposům a ságám Dietricha von Bern (cca 500 n. l.), Tísnivý pocit hříchu je jistým příznakem rasové bastardity. Rasové znečištění se projevuje různými způsoby: absencí jasného směru v myšlení a jednání; vnitřním pochybováním o sobě samém; pocitem, že existence je prostě odměnou za hřích, a nikoli nutným a tajemným imperativem seberozvoje. Pocit osobní zkaženosti vede k touze po milosti, a ta je pro produkty zkaženosti jedinou nadějí.

Bylo proto přirozené, že v každém, kdo ještě žil ve starém Římě, se objevil odpor k šíření křesťanství, zejména proto, že představovalo zcela proletářský a nihilistický politický ethos. Hrubě přehnané zprávy o krvavém pronásledování křesťanů nebyly ve skutečnosti pokusy o potlačení svědomí, jak tvrdí církevní dějiny - římské fórum bylo otevřené všem bohům -, ale spíše směřovaly k ochraně státu před existenční politickou hrozbou. Církvi v její paulínsko-augustinovské podobě bylo vyhrazeno vymýšlet doktrinální koncily a upalování na hranici za účelem vyhlazení ducha. Klasický nordický starověk o tom nic nevěděl a germánský svět se proti tomuto levantskému importu rovněž vždy bouřil.

Církevní křesťanství si za cíl svých útoků vybralo zejména císaře Diokleciána (vládl 284-305 n. l.). Byl nízkého původu, i když pravděpodobně částečně germánského. Měl modré oči a velmi bílou pleť a byl to člověk s osobní integritou, jakou obdivoval Marcus Aurelius. Jeho rodinný život byl bezúhonný. Ve všech státních záležitostech si Dioklecián počínal velmi umírněně. Stavěl se proti všem formám útlaku, byl příznivcem náboženské tolerance a schvaloval pouze opatření proti

egyptským podvodníkům, věštcům a čarodějům. Císař Gallienus (253-268) již oficiálně uznal křesťanský kult a křesťanské stavby se stavěly bez zásahů. Co však zpočátku narušovalo organický vývoj, byly hádky soupeřících biskupů.

Dioklecián své křesťanské vojáky zprostil pohanských obětí a trval pouze na vojenské kázni. Právě v této oblasti však jeho autoritu zpochybňovali představitelé africké církve, takže rekruti odmítali plnit své povinnosti na základě svého křesťanství. Jeden takový pacifista i přes přátelské napomínání setrvával ve své tvrdohlavosti, až nakonec musel být popraven za vzpouru. Takové hrozivé příznaky nakonec přesvědčily Diokleciána, aby trval na účasti křesťanů na státních obřadech náboženského charakteru. Ani nyní křesťany, kteří odmítli poslušnost, zpravidla netrestal, ale pouze je propouštěl z vojenské služby. Jediným výsledkem byl proud neskrývaných nadávek ze strany křesťanů, jejichž frakční vzájemné konflikty ohrožovaly občanský mír i v jiných ohledech.

Nakonec stát zasáhl v sebeobraně. Ani nyní Dioklecián nevykonal trest smrti - jako v případě některých podvodných obchodníků -, ale pouze snížil vzpurné na úroveň otrocké třídy. Výsledkem byly nepokoje a žhářství namířené proti samotnému císařskému paláci. Provokace křesťanských komunit, které byly dosud beztrestné a které se v důsledku toho staly arogantními, následovaly jedna za druhou po celé říši. Následné strašlivé pronásledování křesťanů ze strany „netvora" Diokleciána dosáhlo devíti popravených rebelujících biskupů a v Palestině, centru nejprudšího odporu, bylo skutečně vykonáno celkem 80 rozsudků smrti. Naproti tomu tento výsostně křesťanský vévoda z Alby (cca 1570) jen v malém Nizozemí vyvraždil 100 000 kacířů.

Pouze přehodnocením těchto událostí je možné zbavit se hypnotického účinku systematicky falšovaných dějin. V novém

světle se tak ukazuje císař Julián „Apostata“ (vládl 361-363), který rovněž věřil v rovná práva všech kultů, protože neváhal na základě zbožného přesvědčení vystoupit proti mluvčím Boha. Dobře věděl, o co jde, když napsal: *„Kvůli bláznovství Galilejců byl náš stát téměř zničen, ale nyní, chvála bohům, je zachráněn. Proto budeme ctít bohy a každé město, v němž je ještě zbožnost.“*

To se ukázalo jako zcela oprávněné, protože sotva se křesťanství stalo za Konstantina (který konvertoval v roce 310) státním náboženstvím, starozákonní duch nenávisti ukázal svou odpornou tvář. Křesťané ihned požadovali, aby se proti uctívání modly uplatňovaly tresty předepsané ve Starém zákoně. V Itálii, s výjimkou samotného Říma, byly uzavřeny Jupiterovy chrámy. Můžeme soucítit s Juliánovým zoufalstvím, ale zároveň vidíme, že dějiny raného křesťanství je třeba přepsat - a že biskup Eusebius (asi 300) je sotva spolehlivým pramenem. Křesťanství, jak bylo prostřednictvím římské církve zavedeno do Evropy, vychází z mnoha kořenů. Není zde místo pro podrobnější studium jeho pramenů; musí stačit několik základních postřehů.

Velká osobnost Ježíše Krista, ať už měla původně jakoukoli podobu, byla bezprostředně po jeho smrti zkreslena a smíchána se vším tím smetím židovského a afrického života. Na Blízkém východě vládl Řím s velkou tvrdostí a účinně vymáhal daně. Proto mezi jeho poddaným obyvatelstvem vznikla touha po osvoboditeli a vůdci otroků; odtud legenda o „*Christovi*“. Počínaje Malou Asií se tento mýtus Christos rozšířil do Palestiny, kde se spojil s mesiášskými touhami Židů a nakonec byl spojen s osobností Ježíše. Kromě jeho vlastních výroků mu byla falešně připisována slova a učení blízkovýchodních proroků, a to vskutku ironicky v podobě rozšíření starověkých árijských morálních přikázání: například

v tabulce devíti přikázání, kterou si již Židé přivlastnili jako své Desatero. Tímto způsobem byla Galilea spojena s celým Blízkým východem.

Křesťanské hnutí, které narušovalo staré formy, se farizeji Saulovi (později svatému Pavlovi) zdálo být velkým příslibem praktického užitku. V náhlém rozhodnutí se přidal do jeho řad a posedlý nespoutaným fanatismem hlásal mezinárodní revoluci proti Římské říši. Přes všechny pozdější pokusy o reformu si jeho učení stále zachovává židovský duchovní základ - talmudský orientální aspekt jak katolické, tak luteránské církve.

Pavel dokázal něco, co se v náboženských kruzích nikdy nepřiznává: Učinil potlačené židovské *národní* povstání *mezinárodně* účinným, čímž připravil půdu pro další šíření rasového chaosu ve starověkém světě. Židé v Římě to dobře věděli, když mu nabídli své synagogy jako místa, kde mohl pronášet své proselytické projevy.

O tom, že Pavel navzdory občasné kritice Židů dobře věděl, že slouží židovské věci, svědčí několik až příliš otevřených pasáží v jeho dopisech:

> *Mohl bych si totiž přát, abych byl sám proklet od Krista kvůli svým bratřím, svým krajanům podle těla, kteří jsou Izraelité, jimž náleží přijetí, sláva, úmluvy, vydání zákona, služba Bohu a zaslíbení; z nichž jsou otcové a z nichž podle těla vzešel Kristus, který je nade všemi, věčně požehnaný Bůh.* ***(Římanům 9:3-5)***
>
> *Neboť jestliže vy jste byli vyťati z olivovníku, který je od přírody divoký, a byli jste proti přírodě naroubováni na pěstovaný olivovník, čím spíše budou tito, kteří jsou přirozenými ratolestmi, naroubováni na svůj vlastní olivovník? Nepřeji si totiž, bratři, abyste o tomto tajemství*

nevěděli, abyste nebyli moudří ve svém vlastním mínění, že se Izraeli stala částečná slepota, dokud nepřijde plnost pohanů. ***(Římanům 11:24-25)***

To je totožné s učením moderní bludné sekty seriózních studentů Bible.

Janovo evangelium, které si stále zachovává aristokratického ducha, se snažilo bránit křesťanství proti této kolektivní bastardizaci, orientalizaci a judaizaci. Kolem roku 150 představoval Markión, který byl Řek, opět nordickou představu světového řádu založeného na organickém napětí a hierarchické struktuře. To bylo v přímém protikladu k semitskému pojetí rozmarného boha, který vykonával bezmezný despotismus. Markión proto odmítal Starý zákon jako knihu zákonů zjevně falešného božstva. Podobně se snažili i někteří gnostici. Ale Řím, nyní rasově znečištěný k nenávratnu, byl zcela oddán Africe a Sýrii a udusil prostou Ježíšovu podstatu příměsemi pozdně římských cílů světového impéria a ekumenické církve.

Konflikty prvních staletí naší éry nelze chápat jinak než jako boj rasových duší proti hydře rasového chaosu v čele. V něm blízkovýchodní směs pověr, šílené magie a smyslných mystérií k sobě shromáždila vše, co bylo chaotické, rozvrácené a degenerované, a tím nakazila křesťanství oním schizmatickým charakterem, který ho postihuje dodnes. Do Evropy tak proniklo otrocké náboženství, jehož pravá povaha byla zastřena zneužitím velké Ježíšovy osobnosti. Vznikající křesťanství, odvozené z mnoha zdrojů, vykazovalo ohromující kombinaci abstraktní spirituality a démonického čarodějnictví, jakož i výjimečné schopnosti infiltrace, bez ohledu na ostatní proudy, které v něm byly asimilovány.

Jak již zdůraznili Chamberlain a Delitzsch, neexistuje sebemenší pádný důvod předpokládat, že Ježíš byl židovského

původu, i když vyrůstal v židovských myšlenkových kruzích. Zajímavé výsledky bádání přináší Dr. Emil Jung ve své knize *Historická osobnost Ježíše* (1924). Podle syrského křesťanského kazatele Efraéma (306-373) měl Ježíš za matku Danajku (pocházející z Danu) a otce latinského původu. Efraém v tom nevidí nic nečestného a dodává: *„Ježíš tak odvozoval svůj původ od dvou velmi velkých a slavných lidí, mateřský od Syřanů, otcovský od Římanů.“* Efraém předpokládá, že tato znalost je dobře známá.

Myšlenka Nejsvětější Trojice byla například mnoha lidem ve Středomoří známá v podobě otce, matky a syna a v přikázání „Všechno se dělí třikrát“. Matka symbolizovala úrodnou zemi, otec tvůrčí princip světla. Nyní se na místě matky objevuje Duch svatý jako vědomý ústup od čistě fyzického. Takový byl *hagion pneuma* („Duch svatý“) u Řeků a prána v Indii. Tato spiritualita a její důraz nebyly zakořeněny na rasově-národnostním základě podmíněném polaritou organického života. Místo toho se stala silou beze směru.

„Není Žid ani Řek, není otrok ani svobodný, není muž ani žena,“ napsal Pavel Galatským (3:28) - Galatští byli posledním zbytkem velké keltské migrace po údolí Dunaje do Malé Asie. Na základě tohoto nihilismu, který je popřením všeho organického, pak vyzývá k víře v Krista. To představovalo naprosté odmítnutí všech kulturotvorných hodnot Řecka a Říma - i když křesťanství jistě přijalo degenerovanou formu těchto hodnot - a způsobilo jejich rozpad. Díky svému silně výlučnému charakteru pak křesťanství dokázalo k sobě přitáhnout všechny, kdo ztratili směr.

Dalším krokem k popření přirozeného života bylo dogmatické tvrzení o narození z panny. To je však běžně součástí slunečního mýtu, který se vyskytuje u různých národů od severní Evropy až po ostrovy v Jižním moři.

Abstraktní duchovnost však byla z obou stran obklopena všemi kouzly Malé Asie, Sýrie a Afriky. Démoni, které Ježíš vyhnal a kteří se přeměnili do prasat (Mk 5:1; Mt 8:28); uklidnění rozbouřeného moře na jeho povel (Mk 4:35; Lk 8:22); jeho ověřené zmrtvýchvstání (Mk 16); jeho vstup do nebes (Lk 24:51) - to vše bylo skutečným východiskem (zfalšovaného) křesťanství a nepochybně výrazně posilovalo schopnost snášet mnohá utrpení.

Svět tedy nevznikl ze *života* spasitele (*sótér*), ale z *jeho smrti* a jejích zázračných důsledků. To je jediný motiv Pavlových epištol. Goethe naopak zastával názor, že důležitý je Kristův život, nikoli jeho smrt. Goethe tím osvědčoval duši germánského Západu, vyjádřenou v „pozitivním křesťanství", na rozdíl od *negativního* křesťanství založeného na kněžství a čarodějnictví odvozeného z etrusko-asijských koncepcí.

Jak již bylo naznačeno, je zavádějící, když naši učenci představují proměnu řeckého života, jako by došlo k vývoji od chtonických bohů k božstvu světla a od matriarchátu k patriarchátu. Stejně tak je nepravdivé, když hovoří o naivním národním pohledu, který se později povznesl k vznešenému myšlení. Ve skutečnosti dochází vedle protichtonického boje, v pozdější převaze intelektuálních doktrinálních systémů, ve snaze uplatňovat politickou zdrženlivost nad dřívějšími a neomezenými způsoby, k vysychání tvořivých rasových sil. Nakonec tu máme jen platónskou reakci, která se snažila uměle dosáhnout toho, na co už sama krev byla příliš slabá.

Nordičtí Řekové neuznávali žádnou samostatnou kněžskou kastu. Jejich kněží pocházeli ze šlechtických rodin. Pěvci a básníci zprostředkovávali činy a skutky řeckých hrdinů a bohů. Svobodnému řeckému duchu byl dogmatismus stejně cizí jako dříve indickému a později teutonskému. Gymnastika a hudba tvořily podstatu jeho vzdělání; ty vytvořily nezbytné

předpoklady pro tvorbu hoplita, občana státu. Pouze Sókratés mohl hlásat takovou šílenost, jako je myšlenka, že ctnosti lze naučit a předat všem lidem - myšlenku, kterou dále zdokonalil Platón: Kdo skutečně chápe podstatu světa idejí, musí být nutně ctnostný. Hlásáním takového individualistického světonázoru bez tváře byla skutečně zasažena sekera do kořenů řeckého života.

Tento intelektualismus bez kořenů zároveň umožnil znovuzrození všech asijských praktik, které byly apollónskou řeckou disciplínou zahnány na útěk. Zde můžeme s naprostou objektivitou sledovat střídavou hru, k níž dochází mezi intelektualismem a magií. Rozum i vůle, i když ne vždy vědomě, sledují stejný cíl. Obojí je věrné přirozenosti - je určeno krví a organicky podmíněno. Do té míry, do jaké se *racionální* světonázor stává nejistým ve své platnosti kvůli změněné povaze těch, kteří jej reprezentují, se stává také příliš úzkým pro racionální konstrukty. Zároveň ta část, která je založena na *vůli*, degeneruje v magii a šíření jedné pověry za druhou. Výsledkem rozpadu racionální, vůlí řízené rasové duše je světonázor založený na intelektuální magické substruktuře - když nejde jen o nesmyslný individualismus a bezuzdné bastardství. V prvním případě poskytuje katolická církev a v menší míře i protestantismus intelektuální ospravedlnění magické víry. Pozdní helénismus nabízí příklad toho druhého.

Negativní a pozitivní křesťanství byly od počátku v konfliktu a tento konflikt se dnes vede se stále větší hořkostí. Negativní typ zdůrazňuje svou levantsko-etruskou tradici, svá abstraktní dogmata a staré chraptivé zvyky; pozitivní typ vědomě vyzývá k probuzení nordické krve, stejně jako to ve své prosté nevinnosti udělali první Teutoni, když se natlačili do Itálie a přinesli do této nemocné země nový elán. Jako mocný a děsivý prazákladní osud sem kdysi ze severu vtrhli Cimbrové.

Počáteční odražení nemohlo nordickým Keltům a Teutonům zabránit, aby se opakovaně tlačili na hranice Říma. V jednom tažení za druhým se ukázalo, že vojenské umění Římanů je proti hrubé síle mladého národa neúčinné. V římských ulicích se začali objevovat obří blonďatí [germánští] otroci a germánský ideál krásy se stal módou mezi dekadentním národem zbaveným všech vlastních ideálů. Také svobodní Teutoni byli v Římě brzy častým jevem. Císařové se stále více spoléhali na loajalitu germánských vojáků. Zároveň však Germáni začali představovat největší hrozbu pro existenci ubohého státu, nyní bez vlastních hodnot.

Uvalením pokut na svobodné mládence, dotováním sňatků a veřejnou sociální péčí se Augustus snažil obnovit svůj vlastní národ. Bylo to marné. Teutoni se podíleli na zvolení Claudia, Galby a Vitellia. Marcus Aurelius poslal své teutonské vězně z Vídně do Itálie, kde z nich místo gladiátorů nechal obdělávat dlouho opuštěnou půdu. V době Konstantinově byla římská armáda téměř celá germánská. Kdo zde nevidí působení rasových sil, musí být slepý ke všem historickým událostem. Je zcela zřejmé, že je zde přítomen jak rozklad, tak znovuzrození. Obrodný proces pokračuje za Konstantina ke Stilichovi, Alarikovi, Ricimerovi, Odoakerovi, Theodorikovi, Langobardům a k Normanům. Ti posledně jmenovaní začali založením království na jihu, které dosáhlo svého vrcholu za nedostižného Fridricha II, jehož sicilské království (cca 1225) se stalo prvním světským státem a jehož provincie byly osídleny německou šlechtou. V tomto procesu nordicizace Itálie bylo zvláště významné dílo Theodorika Velikého. Tento silný, ale velkorysý a mírný panovník vládl Itálii více než 30 let. Pokračoval v tom, co započali Marcus Aurelius a Konstantin. Teutonští osadníci se nyní stali nejen nájemci a drobnými zemědělci, ale také majiteli velkých statků. Třetina veškerého pozemkového majetku přešla do rukou germánských vojáků.

Ačkoli byli bohužel značně rozptýleni, přesto se v Toskánsku a v okolí Ravenny a Benátek usadilo více než 200 000 germánských rodin. Půdu střední Itálie opět rozoraly nordické ruce a učinily dosud zbídačenou a zpustlou zemi úrodnou a nezávislou na dovozu obilí ze severní Afriky.

Gótové a pozdější Langobardi, kteří se od původního obyvatelstva oddělovali svou příslušností k ariánskému vyznání a zákony zakazujícími sňatky, hráli stejnou roli, jakou hráli první nordičtí přistěhovalci ve starém republikánském Římě. Rasová amalgamace začala až s přestupem germánských křesťanů od ariánského vyznání k římskému katolicismu.

Nakonec přišla renesance jako bouřlivé obnovení nordicko-germánské krve. S náhlým rozbitím stísněných společenských bariér se z obdělávané půdy vynořoval jeden génius za druhým. Mezitím celá afrikanizovaná Itálie na jih od Říma zůstala němá a netvořivá, až do dnešních dnů, kdy se fašismus, opět vycházející ze severu, pokouší znovu probudit staré hodnoty. Pokouší!

Ještě před vydáním díla Houstona Chamberlaina bylo dlouho známo, že všechny tvůrčí hodnoty západních národů jsou teutonského původu. Chamberlain uznával jako samozřejmé, že s rostoucím ředěním této germánské krve bude současně slábnout tvořivost - tvořivost národů, formování typů -, jež byla její funkcí, a že tedy celá kultura Západu musí zaniknout.

Nové výzkumy pravěku podporují Chamberlainovu tezi a v kombinaci s etnologií vyvolávají stále vážnější úvahy. Dnes si hrozivě uvědomujeme, že stojíme tváří v tvář konečnému rozhodnutí. Buď si vychováme starou krev, a tím nalezneme obnovenou vitalitu a zvýšenou vůli k boji, nebo se teutonské evropské hodnoty kultury a spořádané vlády potopí pod špinavou lidskou záplavou Kosmopole, zmrzačené na horkém

a sterilním asfaltu zohyzděného podlidství. Nebo možná proniknou jako morové bacily do Jižní Ameriky, Číny, holandské Východní Indie a Afriky, kde je dostihne konečná bastardizace.

Chamberlainovo myšlení má ještě jeden zásadní prvek, který má dnes rozhodující význam. Kromě toho, že kladl důraz na vytvoření nového světa prostřednictvím německého vlivu, chápal, že mezi starým nordickým Římem a novým germánským Západem leží historický interval a že tato mezidobí se vyznačuje *nekontrolovaným míšením ras*. Tuto bastardizaci chápal jako vršení všeho chorobného, levantských pověr a smyslných výstředností, až horečnatá mentalita pronikla celým světem. Chamberlain s dokonalým mistrovstvím zásadního historika nazval toto období věkem rasového chaosu. I když se jeho časové hranice vzpírají přesnému vymezení, povědomí o tomto procesu se široce rozšířilo a pro ty, kdo mají hlubší vhled, je samozřejmé.

Tato nová periodizace, která nahradila antiku a středověk, byla jedním z největších objevů konce 19. století a tvoří základ všech našich studií dějin v průběhu 20. století. Tento nový poznatek znamená, že kdyby po Caracallovi nenásledoval Theodorik, na Evropu by se navždy snesla tma. Je pravděpodobné, že by se po divokých excesech nakonec ustálila vřava asijských a afrických míšenců - vlastně všech národů pobřežní oblasti Středozemního moře. Život, který se vždy znovu probouzí, by pravděpodobně zlikvidoval mnohé z toho, co bylo zkažené a deformované. Věčně ztracená by však byla tvůrčí síla duše, která neustále vytvářela nové kultury. Navždy by zmizel svět přetvářející génius tohoto univerzálně hledajícího nordického člověka. Zůstalo by jen nediferencované lidstvo, které by udržovalo rostlinnou existenci podobně jako dnes v jižní Itálii - ne žijící, ale brutálně

přežívající, bez odvážných vizí těla a duše, bez skutečných tužeb, žijící v hluboké a poddajné spokojenosti na lávových masách nebo uprostřed kamenitých pustin.

Jestliže tedy i dnes, asi dva tisíce let poté, co se v dějinách poprvé objevili Teutoni, stále existují národní kultury, tvůrčí schopnosti a odvážný podnikatelský duch, pak tyto síly, i když spolu velmi soupeří, vděčí za svou existenci právě oné nové nordické vlně, která vše zaplavila a zúrodnila, přešla bouřlivou záplavou přes celou Evropu, omývala nohy Kavkazu, vysílala svůj příboj až za Herkulovy sloupy - a odezněla až v pouštích severní Afriky.

Evropské dějiny jsou v širších obrysech dějinami boje mezi tímto novým lidským typem a silami římského rasového chaosu, který se v milionových počtech rozprostíral od Dunaje po Rýn. Tento temný příliv nesl na své hladině některé zářivé hodnoty a uspokojoval některé nervy dráždící choutky; jeho vlny hovořily o kdysi mocné světové nadvládě a o náboženství, které odpovídalo na všechny otázky.

Značná část Nordiků podlehla svůdným lákadlům bezstarostně, až dětinsky. Sami se tak stali služebníky jakéhosi snu o starořímské velkoleposti. Příliš často bojovali po celém světě ve prospěch fantazie, a tak se místo předchůdců, jimiž byli, stali pouhými dědici. Takovou podobu měl boj mezi Teutony a silami rasového chaosu až do chvíle, kdy se na scéně objevil Martin Luther. Stal se z něj mezistranický boj mezi hrdinstvím založeným na příbuzenství a hrdinstvím ve službách cizí fantazie. Ti, kdo se ve válce postavili proti sobě, aby bránili smrtelně protichůdné hodnoty, byli obvykle příslušníky stejné rasy. Je až příliš snadné pochopit, že představitelé této *rasy*, valící se ze severoněmecké nížiny přirozeným a násilným způsobem do Galie, Španělska a Itálie, si nebyli zcela vědomi svých vlastních duchovních vlastností. S údivem přijali za své

to, co bylo nové i cizí, a - jako páni - nad tím vládli. Jestliže ji přetvářeli, museli také - jako menšina - s novou situací dělat kompromisy. Zastánci národních práv, kteří ještě dnes hlásají ideál sjednoceného lidstva a vychvalují jedinou, organizovanou, viditelnou, ekumenickou církev, která má určovat a zastřešovat veškerý veřejný život, veškerou vědu, veškeré umění a veškerou etiku na základě jediného dogmatu, jsou konečným výsledkem těch myšlenek, které se zrodily z rasového chaosu a které po staletí otravovaly naši pravou povahu. Příkladem toho jsou komentátoři, kteří říkají: *„Toho, o co usiluje Rakousko, musí dosáhnout celý svět v širším měřítku.“* To je rasové znečištění a duchovní vražda povýšená na světový politický program.

Za tuto univerzalistickou a protinárodní myšlenku kdysi bojovali císař a papež; proti ní stáli gentští králové. Martin Luther vytvořil národní politickou ideu, která stála proti papežské světovládě. Vývoj v Anglii, Francii, Skandinávii a Prusku dodal této obraně proti chaosu další sílu. Znovuzrození Německa v letech 1813 a 1871 posunulo věci o stupeň dále, ale stále jakoby nevědomě usilovalo o dosažení cíle. Kolaps v roce 1918 roztrhal naše vitální orgány, ale zároveň odhalil nitky, které utkaly jejich tkaninu ze smíšených požehnání. Od kmenového vědomí starověké Germánie přes ideje německých králů, přes nové vedení Pruska a víru ve sjednocené Německo se dnes rodí jako největší výkvět německé duše rasově založené národní vědomí. Na základě této zkušenosti oslavujeme jako náboženství německé budoucnosti skutečnost, že ačkoli nyní ležíme politicky vyčerpaní, ponížení a pronásledovaní, našli jsme kořeny své síly a vlastně jsme je objevili a nově prožili s takovou silou, jakou žádná předcházející generace nepoznala.

Mýtický pocit a vědomé vnímání už konečně nestojí proti sobě jako protivníci, ale jako spojenci. Vášnivý nacionalismus

již není zaměřen na kmenovou, dynastickou nebo teologickou loajalitu, ale na onu prvotní substanci, na samotnou rasově založenou národnost. Zde je poselství, které jednoho dne roztaví všechen odpad, odstraní vše nízké a uvede v život vše ušlechtilé.

Další výzkum odhalí jak germánský boj proti rasovému chaosu, tak cestu, kterou se vydaly ostatní původní nebo infiltrované rasy Evropy. Bude moci posoudit dříve více submisivní a více lhostejnou středomořskou rasu, která není zcela v rozporu s germánskými hodnotami. Ukáže, že pokud se nejedná o masový jev, není mnohdy smíšení s ní bezpodmínečnou ztrátou, ale často obohacením duše. Uzná méně kulturně tvořivou dinárskou rasu, která, obdařena robustním temperamentem, přesto často sehrála účinnou roli ve velkých evropských dramatech. Vezme však v úvahu i to, že její blízkovýchodní příměs vyvolává příznaky bastardství, jak je to například patrné v Rakousku a na Balkáně.

Nově osvícený pozorovatel může dále sledovat, jak se neduživá alpinská rasa, která je však vybavena silou odporu, trpělivě dere vpřed a množí se. Alpinská rasa se otevřeně nebouří proti dominantnímu Teutonovi. Tu a tam masovým pronikáním vlastně v jednotlivých případech zvyšuje germánské síly k houževnatému odporu. Zároveň však zatemňuje tvůrčí talenty, překrývá je a dusí. Velké oblasti Francie, Švýcarska a Německa již vykazují známky alpinského vlivu, který je nepřátelský všemu, co je velké. Politický demokratismus, duchovní sterilita, zbabělý pacifismus spojený s vychytralostí v podnikání a nedostatkem zásadovosti v ziskových obchodních podnicích - to jsou strašlivé příznaky alpinského vlivu na evropský život.

Všechny velké a krvavé boje Teutonů proti římskému rasovému chaosu oslabily, často na dlouhou dobu, teutonskou

vitalitu. Navíc, i když se alpinský člověk nezřídka účastnil válek, byl přesto ušetřen mnohem více než nordičtí povstalci, kteří zpočátku jako kacíři uvolňovali cestu svobodnému myšlení - tedy myšlení spojenému s rasovým typem.

Pomineme-li raný boj ariánů za náboženskou svobodu, celý Západ po upevnění římské politické moci ukazuje, že mu chybí samostatný, organicky zakořeněný způsob života. Byla-li vítězná ekumenická římská církev liniovým potomkem bezejmenné pozdní římské říše, i když se římští císaři představovali nejmocnějším ramenem této ideje a i když se vysoce nadaní příslušníci germánských rodů dali do služeb jejích svodů, přesto se všude a ve všech oblastech okamžitě začaly bouřit protisíly. V politické oblasti se tak stalo v případě německých králů a francouzského galikanismu, v církevních záležitostech v boji biskupů proti kurii, v duchovní oblasti v požadavku svobody přirozeného bádání, ve filosofii a teologii ve volání po svobodě myšlení a víry. I když v dřívějším období tyto síly ještě někdy vzdávaly Římu jako ideji úctu a často si nebyly plně vědomy významu svých požadavků; i když je snad nesla vzhůru naivní naděje na očištění církve, byly to v posledku síly horlivého nacionalismu. Rozpoznáváme v nich rasově spjatý, rozhodný a podvědomý způsob myšlení a cítění proti jakékoli odrůdě univerzalismu.

Autorita krále nebo vévody, územní omezení biskupských stolců a osobní svoboda - to vše má přímé kořeny v půdě, i když tyto síly soupeřily a stále soupeří o nadvládu. Jestliže je nyní jasné, že to byly právě nejryzejší nordické germánské státy, národy a kmeny, které se nejdůsledněji a nejrozhodněji bránily proti útoku římského ekumenického konformismu na vše organické, pak budeme moci vidět, že ještě před velkým vítězným probuzením těchto sil z hypnotického vlivu Říma a Levanty probíhal heroický boj přímo spojený s dosud

pohanskými Teutony. Dějiny albigenských, valdenských, katarů, arnoldistů, stedingerů, hugenotů, reformované církve a luteránů, stejně jako mučedníků svobodného bádání a hrdinů nordické filosofie vykreslují působivý obraz gigantického zápasu o charakterové hodnoty, ony předpoklady duše a ducha, bez jejichž prosazení by nemohla existovat ani evropská, ani národní kultura.

Kdo se podívá na současnou Francii - demokratizovanou, špatně spravovanou prohnanými právníky, drancovanou židovskými bankéři, duchovně se třpytící, ale dnes žijící jen svou minulostí -, sotva si dokáže představit, že tato země byla kdysi od konce do konce ohniskem hrdinských bojů a po více než půl tisíciletí plodila osobnosti nejodvážnějšího typu, které byly generaci za generací střídány muži hrdinských povah. Kdo z dnešních kulturních lidí vlastně ví něco o gotickém Toulouse, jehož ruiny dodnes svědčí o hrdém rodu? Kdo ví o velkých vládnoucích rodech tohoto města, které byly vyhlazeny v krvavých válkách? Kdo zná dějiny hrabat z Foix, z jejichž hradu je dnes jen ubohá hromada kamení, jejichž vesnice jsou zpustošené a jejichž pozemky obývají jen ubozí rolníci? *„Papež,“* prohlásil jeden z těchto odvážných hrabat kolem roku 1200, *„nemá s mým náboženstvím nic společného, protože víra každého člověka musí být svobodná.“* Tato v podstatě germánská myšlenka, která se i dnes realizuje jen částečně, stála jižní Francii její nejkrásnější krev a byla navždy zadušena jejím vyhlazením v tomto regionu. Jako poslední pozůstatek vizigótského ducha se zde dodnes nachází Montauban, jediná protestantská kolej ve Francii.

Stejné hrdinství inspirovalo i malý národ žijící uprostřed italsko-francouzských Alp. Vůle, která je všechny svářila dohromady, zde sahá k velké a tajemné osobnosti, obchodníkovi z Lyonu, který se do těchto míst přistěhoval -

dodnes nevíme odkud - a jehož jméno bylo Peter. Později mu bylo přisouzeno příjmení Valdo (Waldes, Waldo).

Po mnoho let vedl své záležitosti čestně a byl považován za zbožného muže, který pravděpodobně nepomýšlel na vzpouru. Stále více si však uvědomoval rozpor mezi prostotou evangelií a okázalostí církve. Stále hlouběji pociťoval ochromující účinek donucovacích náboženských doktrín. A tak se Peter Waldes v upřímném přesvědčení, že slouží nejvyšší duchovní autoritě, vydal na pouť do Říma, aby tam nabádal k prostotě mravního jednání, poctivosti v jednání a svobodě vyučování na základě Kristových vlastních slov. Řím souhlasil, že mu udělá ústupky, s výjimkou těch nejpodstatnějších věcí. Na to se Waldes rozdělil o svůj majetek, odešel od své ženy a prohlásil před římským zástupcem, který se ho snažil donutit k odřeknutí: Člověk musí poslouchat Boha víc než člověka.

To byla hodina zrození velkého kacíře a velkého reformátora, kterému by měli být i dnes všichni Evropané - včetně všech katolíků - vděční. Prostá velikost Petra Waldese musela mít obrovský vliv na organizování chudých komunit v Lyonu, stejně jako jeho triumfy během cest podél Rýna a do Čech. Vznik valdenských komunit ve středním Rakousku, v Pomořansku a v Braniborsku ukazuje, že jeho požadavek svobody vyučování evangeliím zabrnkal na jasnou strunu staroněmeckých srdcí. Nyní zapustil pevné kořeny v lidských duších a nebylo možné jej již vykořenit. Byl to stejný požadavek, který vznesli Petr z Bruys (zemř. 1131), Jindřich z Cluny (zemř. 1148) a Arnold z Brescie (zemř. 1155). Waldesova socha v Mohuči ho zobrazuje s čistou nordickou hlavou, silným, vysokým čelem, velkýma očima, mohutným a mírně akvilínovým nosem a pevnými, krásně tvarovanými ústy. Na bradě měl vousy.

Po vyhnání z Lyonu se komunita rozprchla do různých směrů, kde kázala a verbovala. V gotické albigenské Provence se setkali s přátelským přijetím, stejně jako v Porýní. V Metách se valdenští brzy rozrostli natolik, že příslušníci magistrátu odmítli uposlechnout příkaz biskupa, aby je zatkli; jejich důvod byl stejný jako u valdenských, totiž že je třeba poslouchat spíše Boha než člověka. Následovalo pronásledování papežem Inocencem III., pálení spisů přeložených z latiny do mateřštiny a poprava několika členů sekty. Ti, kdo přežili, pak prchali po celém Lotrinsku, do Nizozemí a do dalších částí Německa, kde jim byly otevřeny všechny dveře mimo bezprostřední dosah Říma. Další skupina uprchla do Lombardie. Tam našla podobné hereze, které šířili mimo jiné patariáni v Miláně a učení Arnolda z Brescie; Arnold usiloval o víc než o čistě evangelijní, pracoval na církevní i politické reformě a popíral papežův titul světské moci jako předpoklad jeho duchovního zdraví.

Poté se valdenští vrhli do údolí na západních svazích Alp a prosadili se v oblastech s chudší půdou, které díky jejich píli rozkvetly v úrodné zahrady. Neměli jiné přání než žít tiše a skromně ve víře a plnit své evangelijní povinnosti na této zemi. Brzy se však na celém Západě začaly ozývat zvony inkvizice. I tichá údolí se dvěma městečky a dvaceti vesnicemi se ponořila do vřavy. V polovině 14. století museli valdenští platit vysoké dávky, aby uklidnili církev a pány půdy - která byla v té době přirozeně neproduktivní. Bylo to období, kdy v německých oblastech řádila černá smrt (asi 1350). Francouzská vojska pod přímým velením inkvizitora se přesunula do klidných alpských údolí. Dvanáct valdenských bylo nejprve odvedeno v řetězech do kostela. Byli oblečeni do žlutých hábitů, na nichž byly namalovány pekelné plameny. Byla proti nim vyřčena anathema, byly jim sundány boty, každému byl kolem krku uvázán provaz a všichni pak byli upáleni na hranici. Tato a další mučení zlomila odpor mnohých a přiměla je k odvolání. Tyto

zvraty však po sobě přinesly jen další ponížení. Vypukla nová povstání, která nevyhnutelně přinesla nové represe. Začala epika lidského zápolení, která se svým hrdinským chováním málokdy vyrovná. Valdenští byli zbaveni veškerého majetku a zaplnili inkviziční vězení v takovém počtu, že je mohla živit jen štědrost lidí.

Jejich počet se však příhodně snížil obvyklým způsobem - upálením představiteli „náboženství lásky“. Valdenskou komunitu pronásledoval jediný inkvizitor. Po třináct let se mu opakovaně dařilo chytat mnohé, kteří pronesli nějakou kacířskou poznámku. Vězni pak byli mučeni na skřipci, byly jim usekány ruce, uškrceni nebo upáleni zaživa. Přesto embrunský arcibiskup hlásil papeži, že valdenští zůstávají ve své víře neústupní.

V této době, kdy ze všech koutů Evropy dorážely na brány Říma bouřlivé větry znovuzrození, vatikánský místodržící spolu s francouzskými vojsky znovu vpochodoval do alpských údolí, aby vojenskou silou zadupal zbývající odpor.

V roce 1487 vydal zlotřilý Inocenc VIII. papežskou bulu vyzývající ke konečnému vyhlazení valdenských. Pod velením La Paluse začala křížová výprava. Domy kacířů byly vypleněny a obyvatelé zmasakrováni. Většina těch, kteří přežili, se zachránila útěkem. Těch několik málo, kteří zůstali v troskách svých rodných obydlí, bylo zdánlivě zlomených a připravených uzavřít mír s všemocnou církví. Jejich majetek jim pak byl vrácen.

Ukázalo se však, že období klidu nebylo klidem, ale pouze předehrou k novým bouřím. O pouhých 40 let později prostá víra opět zvítězila nad materiální silou středověkého teroru. Řím opět shromáždil síly k zabíjení. Edikt z Fontainebleau (1540) dodal nenávisti vůči kacířům nový impuls. Začalo to tím, že 16 valdenských z Merindolu bylo biskupem odsouzeno

a muselo se dostavit k zodpovězení obvinění. Věděli, jaký osud je čeká, a proto se nedostavili. Poté byli prohlášeni za psance a jejich domy, manželky a děti se staly majetkem státu. Městečko Merindol mělo být zpustošeno, všechny budovy zničeny a stromy vykáceny. Pokud by se odvolali, král vyjádřil přání, aby zvítězila mírnost. Valdenští však odpověděli, že by byli ochotni odvolat jen tehdy, kdyby jim jejich omyly byly dokázány z Písma svatého.

V roce 1545 přišla nejtěžší zkouška. Vojáci světské moci vtrhli do Merindolu, zardousili všechny, které tam našli, a celé městečko zničili. Podobný osud postihl i Calvieres a další vesnice. Ti, kdo uprchli do hor, prosili o bezpečný odchod do Německa. Protože jim byl odmítnut, zemřeli ve svých úkrytech hladem. Celkem bylo zničeno více než 22 vesnic, 3 000 lidí bylo zavražděno, více než 600 valdenských odsouzeno do galejí a ostatní byli nejstrašlivěji mučeni. Do Paříže pak byly rozeslány falešné zprávy o zvěrstvech kacířů. Mučení prováděné rozvášněnými vojáky a sadistickými mnichy se však doneslo až k uším Františka I., který ještě na smrtelné posteli naléhal na Jindřicha II., aby ulehčil osud valdenských - což ten skutečně učinil.

Valdenská komunita, navzdory svému širokému rozptýlení, nebyla příliš silná, a proto postrádala agresivní tah. Nicméně myšlenka odporu proti mnišské degeneraci a duchovnímu oklešťování pronikla do Francie ve stovce dalších podob. Byla to Francie, která měla v té době ještě germánsko-nordický charakter a byla dobře doplněna středomořským prvkem.

Nakonec se všechny tyto proudy spojily v odvážném hugenotském hnutí, které by v případě svého vítězství dalo dějinám západní Evropy další podnět - vzestupný.

Počet těch, kteří bojovali za život, který by byl věrný jejich rasovému typu, byl v tehdejší Francii mimořádně velký. Byli zastoupeni ve všech třídách a profesích, od kardinálů a pokrevních knížat až po nejskromnější řemeslníky. Stovky zaznamenaných případů vyprávějí o prostých lidech, kteří byli popotahováni před duchovními i světskými soudy a kteří se ukázali být vzdělanější v písemnostech než ti, kdo nad nimi zasedali v soudní síni, a kteří dokázali dát inteligentnější odpovědi na otázky víry než učení inkvizitoři.

Toto vědomí vlastní nadřazenosti jim dodávalo odvahu čelit mukám na hranici. Dost často to vedlo k tomu, že se sami soudci hlásili ke kacířské myšlence.

To není nijak překvapivé, uvědomíme-li si, že nejhorší neznalost byla patrná nejen mezi nižším klérem, ale že dokonce existovali - jak vypráví Robert Stephanus (asi 1550) - profesoři teologie v Sorbonně, kteří ve svém hněvu proti kacířům prohlašovali, že oni sami dosáhli věku 50 let, aniž by cokoli věděli o Novém zákoně, a proto se jím laik nemá co zabývat.

Kolem roku 1400 získal papež z prodeje odpustků jen v německých zemích asi 100 000 zlatých. V Anglii v roce 1374 parlament odhadl, že „vikář Kristův“ si do kapsy připsal pětinásobek daní, které připadly jejich vlastnímu králi. Stejná stížnost, až příliš oprávněná, se ozývala po celé Francii. Všechny třídy stonaly pod břemenem církevních daní. Poctiví mniši, jako byli františkáni Vitriarius a Meriot, skutečně požadovali zrušení nedůstojného obchodu s odpustky. Stejně jako se svatou krví Wilsnackou se i se svatým domem Loretánským - o němž se předpokládalo, že jej andělé přinesli do Evropy z Palestiny - provozoval zkažený obchod. Tato zázračná místa se ukázala být skutečnými zlatými doly. Církevní beneficia se množila tak hojně, že Jan Kalvín byl ve dvanácti letech jmenován vikářem a v osmnácti knězem, ačkoli

předtím nikdy nepodstoupil potřebná teologická studia. Příjmy z beneficia bylo třeba zajistit bez ohledu na osobní kvalifikaci.

Takové zlo vedlo k mnoha kritickým ohlasům a výsledkem bylo, že plameny kůlu zažila řada hrdinských postav. Byl mezi nimi arcibiskup z Arles Louis Aleman (asi 1440), který na basilejském koncilu s vypětím všech sil hájil principy konciliárního hnutí proti papežské diktatuře. Byl tu prozíravý stařec Jakub Lefevre, který usiloval o výchovu svobodné mladé generace a v jehož díle pokračoval jeho žák Briconnet. Byl tu Vilém Farel (asi 1550), vášnivý muž, který se postavil do středu boje a později se stal předním reformátorem v Neuchatelu, Lausanne a Ženevě. Byli zde také Casoli a Michael d'Amande. Byl zde burgundský aristokrat Languet a geniální Beza a Hotoman. Především se tam uprostřed mohutné tlupy tyčil onen odvážný a smělý šlechtic z Artois, Louis de Berquin (cca 1520). Byl to muž víry, plný upřímnosti a jasného pohledu, vynikající spisovatel a ne neprávem bývá nazýván francouzským Ulrichem von Hutten. Spolu s ním byl v Římě i prostý kartáčník vlny z Meaux Jean Leclerc, který hlásal revoluci proti antikristu (papeži) a který podobně jako Luther přibil své hlásání na dveře katedrály. Byl tu hrdinný Pouvan, který podstoupil mučednickou smrt, františkán Franz Lambert a stovky dalších, kteří hlásali svobodu evangelia a myšlení v lesích a sklepeních, jako to kdysi dělali nejlepší z prvních křesťanů v římských katakombách.

Ještě než se hugenotské hnutí ve Francii pevně uchytilo a našlo pod vedením Condeho a velkého admirála Colignyho určitou ochranu, rozšířilo se po celé zemi stejné pronásledování jako v klidných údolích *Alpes Cottiennes* a v Provence. Berquin Smělý byl zajat a bylo mu přikázáno, aby se odvolal. Jazyk mu byl propíchnut žhavými kleštěmi a byl odsouzen k doživotnímu vězení. Neodvolal se a místo toho se odvolal ke králi. Bylo to

marné. Nakonec byl 22. dubna 1527 upálen na hranici. I z plamenů promlouval k národu, ale jeho řeč přehlušilo vytí mnichů a katů: báli se ho i ve smrti.

O císaři Nerovi se traduje, že nechal osvětlovat své zahrady hořícími lidskými pochodněmi. V 16. století jeho nejkřesťanštější veličenstvo, francouzský král, kráčel v majestátním průvodu od Saint Germain l'Auxerrois k Notre Dame a odtud do svého paláce. Na náměstích, kterými procházel, stály ke slávě a cti svaté Matky církve kůly a hromady dřeva, na nichž měli nepoddajní kacíři trpět smrtí uprostřed ohňů. Toho dne tak v Paříži zemřelo 24 kacířů. Pronásledované oběti začaly utíkat do Německa, kde hledaly útočiště. Byli mezi nimi i Kalvín, Roussel a Marot. Divoké edikty o pronásledování kacířů následovaly rychle jeden za druhým. V Meaux, první protestantské obci ve Francii, bylo shromáždění zaskočeno. Když odmítli odvolat své učení, 14 z nich podstoupilo smrt upálením. Zemřeli při vzájemném provolávání modliteb. Den poté teolog ze Sorbonny dokázal, že ti, kteří byli upáleni, byli také odsouzeni k věčnému zatracení. Dodal: A kdyby sestoupil z nebe anděl a chtěl nás ujistit o opaku, museli bychom to odmítnout, neboť Bůh by nebyl Bohem, kdyby je navždy nezatratil.

Stejně jako v Meaux, tak i v celé Francii vzplály ohně na hranici. Kroniky však znovu a znovu dokládají nezlomnou odvahu odsouzenců. Jean Chapot byl na popraviště odnesen, protože mu kati předtím zlámali nohy. Když dál hlásal svou víru, byl rychle zardoušen, aby svými kacířskými myšlenkami nenakazil přihlížející. Protože k podobným případům poté docházelo všude, stalo se zvykem vyřezávat tvrdohlavým kacířům jazyky, než je vedli na hranici - *Ad maiorem Dei gloriam!* („Pro větší slávu Boží!“)

Historie zaznamenává nejen množství dobře ověřených příběhů o hrdinství těch, kteří byli upáleni na hranici, ale také mnoho konverzí mezi samotnými soudci. Tak tomu bylo v případě odvážného Du Bourga, který klidně přijal rozsudek smrti a byl zardoušen. Podobných případů bylo mnoho i mezi dalšími muži tehdejší Francie. Velké tragédie individuálního hrdinství a agónie se však proměnily v odvážný, obratný a radostný protiútok, když se nejlepší francouzská vyšší šlechta postavila jako hugenoti do čela boje za svobodu myšlení. Boj proti římské moci byl veden v osmi krvavých válkách po celé délce a šířce Francie. Spor o svaté přijímání, který se obecně jevil jako hlavní doktrinální konflikt, byl ve skutečnosti jen povrchním projevem mnohem hlubšího duchovního rozkolu. Coligny, když se později dostal k moci, projevil svůj základní pohled na věc tím, že požadoval svobodu víry nejen pro sebe, ale i pro katolíky ze Chatillonu.

Protože se však hugenoti ocitli tváří v tvář naprosté nekompromisnosti a představitelé Říma na tomto základě požadovali její dodržování, nezbylo protestantům nic jiného než postupně zavést podobně ostře vymezený kánon, který zcela přirozeně, protože byl v podstatě nepřirozený, přivedl různé protestantské sekty do vzájemného sporu. V pozadí toho všeho však stála mnohem hlubší a prvotní germánská idea vnitřní svobody. Nové nauky a nové formy se staly pouze symboly odporu proti římským dogmatům. Tak se proti mši svaté postavili téměř všichni hugenoti.

Mezi hugenotskou aristokracií vznikla v jejich duších dichotomie, která jejich věc vážně znevýhodňovala. Zatímco požadovali absolutní svobodu svědomí a učení, byli nuceni své požadavky předkládat králi, kterému byli oddáni v občanském a politickém ohledu podle starobylého franského pojetí věrnosti. Král však nebyl jen katolík, ale náboženskou jednotu

považoval za nezbytný prvek bezpečnosti politického těla. Tak se stalo, že když se později hugenotské síly shromáždily v Orleansu a La Rochelle proti králi a bojovaly proti jeho vojskům u Jarnacu, Saint Denis a Moncontouru, stále se zcela upřímně hlásily ke své věrnosti; dokonce přijaly rezoluce, v nichž tvrdily, že král není svobodný, ale zajatec římské strany. Tento názor se v jejich očích potvrzoval po každém uzavření míru.

I na vrcholu své síly byli hugenoti stále jen menšinou. Jejich přednosti spočívaly ve schopnostech a energii jejich vůdců, v hrdinství nového životního cítění a v oživeném volání jejich staré krve. Jejich nepřátelé byli naopak oslabeni spory mezi svými vůdci a neustálou královskou obavou, že se generálové, jako byl Anjou, stanou příliš mocnými.

Masakr ve Vassy (v roce 1562), kdy vévoda z Guise nechal povraždit hugenoty, kteří klečeli při modlitbě, byl jedním z prvních náznaků, že půjde o boj až do trpkého konce. A tak hugenoti, vždy připravení k obětem, odpověděli, když přišla výzva ke zbrani od velkého Conda. Navzdory některým porážkám se hugenotům dařilo dobývat další a další pevnosti, hrady a města a snažili se zakládat vlastní pevnosti na severu i na jihu.

Na těchto bojištích byla prolita ta nejcennější starofrancouzská krev, a to na obou stranách. Tak zemřel starý konstábl Montmorency, který nebojoval z náboženské nenávisti jako Guisové, ale jako věrný vazal svého krále. Svůj život ukončil na poli Saint Denis ve věku 74 let. Poté padli jeden po druhém všichni protestantští vůdci v čele s Andelotem a Condem. Velký princ pohrdaje zlomeným stehnem vyrazil před své vojsko u Jarnacu: *„Tak tedy, francouzští šlechtici, tady je bitva, na kterou jsme tak dlouho čekali!“* Jeho kůň byl zraněn a padl. Vzápětí ho zezadu srazil nepřátelský kapitán.

I po příznivém míru čekal hugenotské vojáky po návratu domů strašlivý osud. Rozvášněná katolická většina rabovala jejich domy, vyháněla rodiny a vracející se vojáky vraždila. Například po míru v Longjumeau (rok 1568) byly takové pogromy záměrně organizovány úřady. Lyon, Amiens, Troyes, Rouen, Saucissons a další města se staly svědky krvavého běsnění, které si vyžádalo více protestantských obětí než samotná válka za celých šest měsíců. Soudobí autoři odhadovali počet zabitých po uzavření míru na 10 000. Naproti tomu Moncontour, pravděpodobně nejkrvavější z později svedených bitev, si vyžádal jen asi 6 000 obětí.

Současně se z Říma valil nepřetržitý proud nenávisti, který požadoval úplné vyhlazení kacířů. Pius V. pranýřoval francouzského krále, protože hugenotům ustoupil, a chválil ty z jeho poddaných, jako byl vévoda z Nemours, kteří pokračovali v masakru navzdory královým nařízením. Papež slíbil peníze a vojáky a vyzval k dalšímu prolévání krve. Jeho životopisec Gabutius vychvaluje Pia V. jako podněcovatele třetí hugenotské války. Ani vítězství u Jarnaku a smrt Condeho tohoto Kristova náměstka neuspokojily. Jeho požehnání byla spojena s příkazem vyhladit všechny kacíře, dokonce i válečné zajatce. Na každé zeslabení předem přivolával Boží hněv. V tomto duchu pokračoval i po uzavření míru v Saint Germain a podněcoval královy poddané proti dvoru.

Přesto se zdálo, že starý germánský charakter nakonec zvítězí. Dvůr byl již jednou pod vlivem hugenotů a místo zhýralých radovánek se do královských paláců dostala tvrdá, až úzkoprsá střízlivost. Hugenoti se opět dočkali uznání, když Karel IX. povolal do svých služeb Colignyho. Vůdci kacířů řekl: *„Vítám vás tak, jako nebyl vítán žádný šlechtic už dvacet let!“* Tak na krátkou dobu řídila osud Francie nová ruka - dokud vše nezničil masakr v předvečer svatého Bartoloměje.

Kolísavý, bezcharakterní a propadající záchvatům manického vzteku se král přiklonil k římské frakci a ta ho dotlačila k vraždě Colignyho.

Teď už nebylo cesty zpět. Germánská vlna, která se zdála vítězně procházet Francií, se zhroutila. Když byla Colignyho zkrvavená mrtvola vržena k nohám vévody z Guise, ten si otřel krev z Colignyho tváře a pohrdavě řekl: *„Ano, to je on,“* a pokračoval v kopání do mrtvoly. V Římě na hradě Sant'Angelo se mezitím masakr slavil státním svátkem a na počest Colignyho vraha byla vyražena zvláštní mince. V Paříži zbožná chátra dokonce uřízla velkému francouzskému hrdinovi ruce a tři dny vláčela mrtvolu špínou ulic.

Konec se rychle blížil. Zbývající hugenotští vůdci, kteří se shromáždili v Paříži na svatbě Jindřicha Navarrského s Markétou z Valois, buď zahynuli v krvavé lázni v předvečer svatého Bartoloměje, nebo byli povražděni po útěku do jiných oblastí. V Orleans bylo během pěti dnů zavražděno 1 500 mužů a mnoho žen a dětí; v Lyonu zahynulo 1 800 osob. Den za dnem byla provensálská města svědky toho, jak po řekách plují zohavené mrtvoly. Arles nemohlo po mnoho dní čerpat pitnou vodu z řeky. V Rouenu zavraždili šílení ničemové během dvou dnů 800 lidí, v Toulouse 300.

Vysoké světlovlasé hugenotské ženy, jejichž muži byli zákeřně zavražděni, byly často vystaveny nejodpornějším hanebnostem ze strany chátry, kterou podněcovali sprostí mniši a kněží. Dav s požehnáním církve neměl s kacíři slitování. Konečným výsledkem předvečera svatého Bartoloměje bylo více než 70 000 zabitých.

Když pozdější boje nepřinesly úspěch, statisíce hugenotů raději opustily duchovně utlačovanou Francii. Prusko, Anglie a Nizozemsko počítají potomky těchto přistěhovalců - jejich

počet se odhaduje na téměř dva miliony - mezi své nejlepší spoluobčany.

Rozhodující okolností, která z tohoto krveprolití vyplývá, je však zhoršení charakteru francouzského národa. Ztratila se pravá hrdost, nezlomná rozhodnost a ušlechtilost ducha, kterou ztělesňovali první hugenoti. Když v 17. a 18. století klasická francouzská filosofie podkopávala církevní dogmata a uváděla je v nemilost, byla jistě prodchnuta velkou bystrostí intelektu a jiskřivým důmyslem. Nicméně u Rousseaua a dokonce i u Voltaira je zřejmé, že jí chyběla skutečná ušlechtilost ducha, jakou se vyznačovali Berquin, Conde, Coligny a Teligny. Tento intelektualismus byl abstraktní a odtržený od života, a proto bylo vzbouření Bastily 14. července 1789 symbolem bezmoci charakteru. Revoluce za Colignyho byla opravdová a plnokrevná, zatímco události roku 1793 byly pouze krvavé a neplodné, protože je nepodporoval nikdo s velkým charakterem. Girondiny a jakobíny neinspirovali žádní géniové - pouze šílení filistři, egomaniačtí demagogové a ony hyeny z politických bojišť, které drancují bezvládné mrtvoly.

Stejně jako v Rusku za bolševické revoluce (v roce 1917) tatarští podlidé vraždili každého, kdo svou vysokou postavou a sebevědomým chováním podezřele připomínal aristokrata, tak i snědá jakobínská chátra táhla na popraviště každého, kdo byl urostlý a blonďatý. Vyjádřeno z hlediska rasových dějin, zničením hugenotů byla nordická rasová síla ve Francii, pokud ne zcela eliminována, tak alespoň vážně oslabena. Klasická Francie vykazovala pouze intelekt bez velikosti duše. Tento úpadek charakteru si instinktivně uvědomovaly hladové masy, které se spojily s dravými podlidskými živly, aby zlikvidovaly poslední kvalitní muže.

Od té doby se do popředí dostává smíšený středomořsko-alpinský typ (nikoli Kelt). Obchodníci, právníci a spekulanti se

stali pány veřejného života. Nastoupila demokracie - tedy vláda peněz, nikoliv charakteru. Nyní již nezáleželo na tom, zda je Francie monarchií, nebo republikou; občané 19. století zůstávali rasově nekreativní. Právě proto se mohl židovský bankéř prosadit do čela, následován židovskými novináři a židovskými marxisty. Pouze tradice tisícileté historie a trvalé geografické faktory stále určovaly základní tah francouzské mocenské politiky. Ten se však projevoval zcela jinak než v období mezi 14. a 16. stoletím. Kdo měl ve Francii ještě šlechtické sklony, ten se stáhl ze špinavého politického života a žil v konzervativním ústraní na provinčních panstvích, z nichž jeho synové odcházeli jen proto, aby sloužili vlasti v armádě a zejména v námořnictvu. Ještě na konci 19. století pozorovatelé na námořních plesech s údivem zjišťovali, že všichni důstojníci jsou blonďatí.

Tato síla, která stále existovala v severní Francii - Normandie byla v době hereze vždy považována za Malé Německo - byla tím, čemu Německá říše čelila v roce 1914. Byla to však síla, která již nebyla pod vedením vůdců téže rasy, ale pod vedením bankéřů Rothschildů a dalších finančních zájmů této rasy. Kromě toho tu byly typy Armanda Falbera nebo Alexandra Milleranda a alpinská nedostatečnost mnoha marxistických vůdců. Dnes už konečně odtéká i těch několik posledních kapek cenné krve. Na rozsáhlých územích na jihu zcela vymizela a nyní ji nahrazují africké prvky, jako kdysi osud Říma. Přístavní města Toulon a Marseille bez ustání přenášejí rod bastardizace do celé země. Notre Dame obchází stále zdegenerovanější obyvatelstvo. Negři a mulati se procházejí na rukou bílých žen. V Paříži vznikla výhradně židovská čtvrť s novými synagogami. Arogantní a odpudivá stvoření podobná bastardům znečišťují rasu stále krásných žen, které do Paříže přitahují z francouzských provincií. Je to moderní opakování tragédie, která dávno zachvátila Persepolis, Athény a Řím.

Proto by bylo úzké spojenectví s Francií, kromě vojenských a politických aspektů, tak nebezpečné z rasového hlediska. Naopak, to, co je zapotřebí, je jasné volání po obraně proti africké infiltraci, po uzavření hranic na základě antropologických ohledů a po vytvoření nordické evropské koalice s cílem očistit matičku Evropu od špíny Afriky a Levanty. To by bylo ve skutečném zájmu samotných Francouzů.

Dnes jsou dějiny franského království u konce. Nezáleží na tom, zda Francii vládnou klerikové usilující o moc, nebo nemyslící volnomyšlenkáři; velký tvůrčí impuls umírá. Francie bude od nynějška postižena instinktivní rasovou úzkostí, která je nevyhnutelným dědictvím křížence, jakkoli se může zdát povrchně zabezpečený. Právě to je příčinou stéblozvučného strachu z Německa, které bylo překonáno jen s pomocí celého světa. Německo má tedy ty nejlepší důvody studovat životní dráhy svých sousedů, aby v sobě probudilo všechny vnitřní síly k odvrácení stejně hrozivého osudu.

Německo, převážně protestantské, Den Bastily nepotřebovalo. Ačkoli bylo po určitou dobu zatlačeno duchem alpinského a levantského Říma, kolem Baltské pánve se vytvořil silný prstenec odporu založený na charakteru, který zmařil římské pokusy o jeho potlačení. Ve skutečnosti to Řím přímo nutilo reformovat svůj morální život, aby vůbec přežil.

Teuton se však bohužel neudržel ve střehu. Velkomyslně přiznal cizí krvi stejná práva, která pro sebe získal díky svým velkým obětem v průběhu staletí. Přenesl toleranci k náboženské rozmanitosti a vědecké spekulaci do oblastí, kde by udělal lépe, kdyby stanovil přísná omezení: do oblastí zahrnujících vytváření národního státu a národního typu. Takové jsou předpoklady organického života vůbec. Nepochopil, že duch tolerance, pokud jde o katolické a

protestantské náboženské přesvědčení, *není vůbec totéž jako tolerance protiněmeckých rasových hodnot.* Je jistě zřejmé, že neexistuje rovnocennost práv jako mezi burzovním manipulátorem a hrdinným mužem; a těm, kdo se řídí neněmeckými zákony Talmudu, nelze přiznat stejná práva při utváření národního života jako hanzovnímu obchodníkovi nebo německému důstojníkovi.

Toto Teutonovo selhání bylo hříchem proti jeho vlastní krvi. Z toho pramenil pocit velké národní viny. Ten zase vedl ke vzniku dvou Němectví, která byla patrná již v letech 1870-1871 a která se po roce 1914 nesmiřitelně střetla - aby se nakonec v roce 1918 rozpadla a nyní se ocitla v boji na život a na smrt. Boj, který se odehrával během válek s kacíři a v době Gustava Adolfa, se obnovuje v naší době, ale pod jinými symboly. Tyto symboly nejsou jen symboly abstraktní teologické povahy, ale s ohromující jasností představují organický protiklad mezi tím, co je nordicko-germánské, a nižšími rasami prodchnutými blízkovýchodní duchovní povahou.

Právě národní krvavé oběti na světových bojištích daly „demokratickým mužům“ z Východu a jejich bastardizovaným komplicům ve velkých městech příležitost dosáhnout vzestupu. Tento lidský typ, který poprvé začal získávat převahu ve Francii před 150 lety, převzal od roku 1918 - financován levantským bohatstvím - vedení demokracie v Německu. Starší hodnoty jsou pro tento typ člověka nepochopitelné, a proto proti nim otevřeně a drze bojuje na každé ulici a náměstí. *„Nejhloupější z ideálů je ideál hrdiny,“* hlásá *Berliner Tagesblatt*. Čest byla přiznána pouze úspěšným spekulantům. Východní židovští bankéři financovali strany, které se angažovaly za zachování státu, zatímco ti, kdo bojovali proti takovému výsměchu germánské povaze, byli uvrženi do vězení na základě obvinění z útoku na formu vlády. Tato inverze hodnot je nevyhnutelným

průvodním jevem změny vládnoucí kasty. Jediný pohled na složení marxisticko-demokratického vedení děsivým způsobem ukazuje rasový úpadek, k němuž došlo mezi dobou Moltkeho, Roona, Bismarcka a Viléma I. a dobou těch poslanců, kteří až do roku 1933 řídili německou burzu z Berlína.

Vláda tohoto alpinsko-židovského spojení se v době, kdy ta hodnotnější část národa žila ve strašlivém zoufalství, zdála být jistá. Bylo to důsledkem jeho bezprostředního a instinktivního spojenectví s těmi silami, které vládnou současné Francii - Francii, jejíž chatrnou ideologii používal k ospravedlnění duchovní bídy revoluce z roku 1918. Jelikož se k moci dostala díky těmto falešným hodnotám, nebyla schopna změnit svůj kurz. Německá demokracie, forma francouzské politiky v Německu, nakonec vznikla z přirozené spřízněnosti dekadentních duchů, kteří považují poctivý charakter za skutečnou hrozbu, a proto se snaží spojit s tím, co je degenerované. Tím se také vysvětlují sympatie, které porevoluční Rusko vyvolává ve všech centrech marxistického podlidství. Za třpytivou fasádou proklamovaných zásad nebo úvah *Realpolitik* proudí podvědomě rasová síla, prudká povodeň, naplněná splašky rasového chaosu. Vzhledem k tomu, že je to zcela v rozporu s historickou tradicí a geopolitickou legitimitou, je to pro německý národ zcela destruktivní.

Historici, kteří se zabývají bolestnými dějinami bojů mezi Římem a kacíři, vždy prohlašují, že tyto události je třeba posuzovat na základě obrazu světa a tehdejších podmínek. Tvrdí to jak obhájci Říma, tak i jeho žalobci. Tím se však stávají obětí osudového omylu. Nepochopili, že vedle přechodných okolností existují *neměnné a základní zákony*, které sice v různých podobách kontrují, nicméně ve směru svého působení zůstávají konstantní. Boj nordického člověka proti římskému ekumenismu je 2000 let stará skutečnost, která je současně

podmínkou doby. Proto si pochopení současného dění zachovává své základní opodstatnění i při hodnocení soupeřících sil rasového a rasového chaosu v minulosti. V těchto někdejších konfliktech však zaniklo právě to, čím se kompetentní historici nezabývali - vyhlazení rasové substance v jižní Francii, obdobné vyhlazení tvůrčí krve v tehdy ještě silně germánském jádru Rakouska protireformací a další srovnatelné dobové poměry.

Konvenční historiografie se snaží vysvětlit to, co je neměnné, takže to, co je skutečně podmíněno dobou, je zpravidla hodnoceno pouze z jednoho hlediska a jeho charakteristiky jsou zkoumány jen povrchně. Tímto poznáním byl položen nový základ pro budoucí znalce a badatele západního vývoje prostřednictvím studia neměnných hodnot rasové duše; to umožňuje vzestupný pokrok pro silné srdce.

Výše uvedené je třeba ještě trochu rozvést, aby to nevypadalo jako povrchní posuzování velkých otázek. Vezměme si dějiny husitství. Protestantské hnutí v Čechách vykazuje zásadní odlišnost od hnutí ve Francii. Ve Francii existoval jednotný jazyk, jednotná tradice vlády a jasné tendence k jednotnému národu. V Čechách proti sobě naopak stály němčina a čeština jako síly oddělené z velké části rasově. Češi zase byli rasově rozvrstveni na nordicko-slovanskou šlechtu a nižší vrstvy alpinsko-dinárského ražení, čímž se projevil onen typ, který moderní Čech tak zřetelně ztělesňuje. Pod „anglosaským vlivem“ se slovanští Češi odklonili od římského ekumenismu stejně jako vznikající německý národ a jako hugenoti ve Francii.

Z tohoto hnutí vznikla tzv. utrakvistická církev, která v Pražských artikulích (1. srpna 1420) požadovala především svobodné kázání bez podřízenosti vyšším církevním autoritám. Následovaly obvyklé požadavky na svaté přijímání, zrušení

církevního majetku a ukončení praxe rozhřešení smrtelných hříchů prostřednictvím pokání předepsaného lidskou autoritou. Svobodné české duchovenstvo muselo k předložení těchto požadavků, na něž bylo odpovězeno papežskými bulami, získat nižší vrstvy svého národa. Zde se projevila cizí povaha alpinsko-dinárského typu, která se projevovala barbarskou divokostí spojenou s nejhrubší pověrčivostí. Jednooký maniakální Žižka z Trocnova, jehož hlava v pražském Národním muzeu ukazuje, že byl východním až asijským typem, byl prvním projevem tohoto zcela zhoubného táboritského hnutí, jemuž Češi musí děkovat za vyhubení posledních zbytků germánských sil v nich působících, jakož i za potlačení všeho, co bylo skutečně slovanské.

Jako pod nátlakem blízkovýchodního šílenství prohlásili táboritští horlivci: *„V této době odplaty musí být všechna města, osady a pevnosti zpustošeny, srovnány se zemí a vypáleny.“* To se týkalo i Prahy - Babylonu měst. Chiliasmus, který otrávil i mnohá další protestantská hnutí až do dnešních dnů, byl nasát ze Starého zákona. Vedl české sedláky k tomu, aby v bezprostředním očekávání Božího království na zemi opustili své statky a majetek, a to zase k drancování německého majetku.

Taborité vyhlásili utrakvistům válku. Již v roce 1420 vyhlásili učení, které od té doby opakují všichni podlidští vzbouřenci proti géniovi a duchu bádání: *„Každý člověk, který studuje svobodná umění, je lehkomyslný a pohanský.“* Skuteční čeští vlastenci zcela ztratili rozum, stejně jako ruští intelektuálové v roce 1917 tváří v tvář vzrůstající bolševické hrozbě. Zde se jednalo o jasný důkaz české méněcennosti, který si v roce 1846 vymohl na Františku Palackém přiznání, že Němci v 15. a 16. století získávali stále větší převahu:

Z toho vyvozujeme nepříjemný a znepokojivý závěr, že v povaze obou národů, českého a německého, existuje něco, co zcela nezávisle na politických podmínkách propůjčuje druhému z nich, na rozdíl od prvního, větší šíři ducha a zajišťuje mu trvalou převahu, ale že my máme nějakou hluboce zakořeněnou vadu, která se jako rakovina zažírá do jádra našeho života.

A když česká národní věc zvítězila a Češi všude jásali, nastal právě z tohoto důvodu hrozný duchovní a mravní úpadek. Vlastenec Hassenstein smutně prohlásil: *„Každý, kdo se snaží žít poctivě, musí z naší vlasti utéct."* Jiný český nacionalista, Viktorin von Wischerd, se vyznal: *„Nelze najít téměř žádný rys našeho státu, který by nebyl porušen nebo oslaben."* Hassensteinova slova z roku 1506 adresovaná příteli v Německu předjímají Palackého postřeh o jedu v Češích a v narážce na germánskou rasu jako léčivou sílu vyznívají jako touha po jiném druhu Čechů. Napsal:

Kdysi, pravda, za Ottů, Heinrichů a Friedrichů, když Německo vzkvétalo, rostla i naše moc... Čechy byly považovány za nejušlechtilejší část Říše: ale nyní, když se vaše státní zřízení otřásá, nejenže se třeseme, ale úplně se hroutíme... Války vás sužují, nás sžírá zkáza.

Německý živel se od počátku, navzdory velkým sympatiím k protiřímské věci, ocitl na pozadí husitsko-taboritského hnutí, což přirozeně vedlo k dohodě s papežskými silami. Prostý pud sebezáchovy tváří v tvář vzpouře dinársko-alpinského lidu přinesl povrchní ztotožnění s Římem, avšak bez zásadního vnitřního souladu. V dobách velkých revolucí se šetří málo; táboritismus však stál Čechy prakticky vše, co měli v rámci vlastní kulturní síly. Od té doby zůstali netvořiví a za své případné kulturní zotavení mohou děkovat pozdějšímu přílivu německé formační síly. Barbarství spojené s malomyslností

zůstalo bohužel charakteristickým rysem Čechů dodnes. Ztotožňovat reformaci s nordickým duchem je tedy v tomto kontextu neobstojné, neboť na mnoha místech velký nordický ideál svobody duše a ducha osvobodil i lidi, kteří neměli ani svobodné duše, ani vzhůru směřujícího badatelského ducha.

Studium českých dějin je nesmírně poučné pro budoucí výzkum rasových dějin. Učí člověka rozlišovat mezi falešnou a skutečnou svobodou.

Svoboda v germánském smyslu znamená vnitřní nezávislost, prostor pro bádání, rozšiřování vědomostí a pravé náboženské cítění. Svoboda pro blízkovýchodní hybridy a snědé křížence znamená neomezenou licenci k ničení ostatních kulturních hodnot. První druh přinesl nejvyšší kulturní rozvoj ve starověkém Řecku. Avšak poté, co byl k lidstvu připuštěn levantský otrokářský živel, došlo k totální destrukci jeho výtvorů. *Poskytnout vnější svobodu všem bez rozdílu znamená vydat se napospas rasovému chaosu.* Pouze svoboda jako pouto mezi rasově spřízněnými druhy zaručuje nejvyšší rozvoj. To však vyžaduje ochranu rasového typu. To vyplývá i z českých dějin.

300 000 hugenotů, kteří uprchli do Německa, byli buď čisté nordické rasy, nebo představitelé typu, který byl podmíněn germánským charakterem. S asimilací s Němci tak nebyly žádné potíže. Když v roce 1789 Francouzská revoluce zahájila nové pronásledování nejen vyděděných dvořanů, ale i skutečně urozených charakterů, našlo mnoho Francouzů nový domov v Prusku.

Fouque, Chamisso a Fontane jsou francouzská jména, stejně jako jména mnoha německých hrdinů Velké války. Na druhé straně Kant odvozoval svůj původ od Skotů, Beethoven od Holanďanů a Angličan Houston Stewart Chamberlain vynesl

na světlo nejkrásnější poklady německé duše z jejich skrytých hlubin.

To vše ukazuje na šťastné vzájemné obohacení lidí a myšlenek na základě germánského vnímání života. Něco zcela jiného dnes ukazuje tzv. panevropanství, které prosazují všichni internacionalisté a Židé. Tento program nesměřuje k asimilaci germánsky podmíněných prvků v Evropě, ale ke sjednocení rasově chaotického odpadu megalopolí; je to pacifistický obchod mezi velkými a drobnými obchodníky. V konečném důsledku jde o potlačení germánských sil v Německu - a na celém světě - na příkaz židovských financí a vynucené přítomností francouzské armády.

Vnější státní forma, která chránila německou národnost, byla rozbita. Pseudostát (Výmar) byl až do zlomu v roce 1933 ovládán protiněmeckými silami. Na západě jej ohrožovali agresivní Francouzi, kteří byli jako vždy nepřátelští vůči všemu německému. Na východě bylo to, co je německé, zavaleno násilnými proudy. Původně bylo Rusko výtvorem Vikingů. Germánské prvky vnesly do chaosu ruských stepí řád a zformovaly obyvatele do politického útvaru, který umožnil rozvoj kultury. Když vikingský kmen vymřel, převzali jeho roli hanzovní Němci a obecně západní přistěhovalci. Vikingové se stali součástí ruského národa, který se stal součástí ruské kultury. Od Petra Velikého řídili stát baltští Němci, což se projevilo ještě na přelomu 19. a 20. století vlivem silně germanizovaných národů Pobaltí.

V Rusku však pod kulturními vrstvami vždy přetrvávala touha po bezbřehé expanzi a mocný impuls ke zničení všech forem života, které by jí mohly stát v cestě. Částečně mongolská krev, i když značně zředěná, se prosazovala během všech převratů v ruských dějinách a poháněla lidi k činům, které se často zdály nepochopitelné i těm, kdo se jich účastnili. Náhlé

převrácení všech morálních a společenských norem, které se v ruském životě - a v ruské literatuře od Čaadajeva po Dostojevského a Gorkého - opakuje, je znamením, že znepřátelené krevní proudy spolu soupeří a že tento boj nebude vyřešen, dokud síla jednoho nezvítězí nad druhým.

Bolševismus je vzpourou mongolského kmene proti nordickým kulturním formám. Je to touha po stepích a nenávist ke kořenům osobnosti, znamenající snahu odvrhnout Evropu jako celek. Východní baltská rasa, která má mnoho básnických darů, se ukazuje, smíšená s mongolským prvkem, jako poddajná hlína - buď v rukou nordického vedení, nebo pod židovskými a mongolskými tyrany. Zpívá a tančí, ale stejně snadno vraždí a pustoší. Je schopna opravdové oddanosti, ale jakmile jsou odstraněny zábrany disciplíny, může se stát bez zábran zrádnou, dokud ji neomezí vnucování nových forem, i když jsou tyranské povahy.

Pokud někde, pak právě na Východě lze nalézt hluboké pravdy rasově založeného historického výkladu. Odhaluje se však také velké nebezpečí, v němž se nyní nachází nordická podstata. Síly, které rozežírají nitro každé země, spolu se vzbouřenými splašky spodních hlubin zavazují každého, komu záleží na celkové kultuře Evropy, aby vytvořil pevnou frontu nordického osudu, která přetne umělou konfrontaci vítězů a poražených Velké války. Toto poznání ukládá všem hlouběji zkoumajícím duchům velkou povinnost a vyžaduje rozvoj mimořádné síly charakteru.

První křesťané kdysi nalezli víru dostatečně silnou, aby jim umožnila snášet všechna mučednictví a pronásledování. Když Řím tento závazek zneužil, statisíce lidí v Evropě znovu povstaly, silné ve víře, a pokračovaly v boji na hranici, to vše za svobodu víry a svobodu bádání. Jiní se nechali pronásledovat

z místa na místo a byli spoutáni na galejích spolu s negry a Turky. Jako Stedingerové a Valdenští bojovali do posledního muže za život věrný své rasové podstatě. Vytvořili všechny základy západní nordické kultury. Bez Colignyho a Luthera by nebylo Bacha, Goetha, Leibnize ani Kanta.

Dnes se probouzí nová víra - mýtus krve. Jedná se o víru, že bránit krev znamená bránit i božskou podstatu lidstva obecně. Je to víra prozářená nejjasnějším poznáním, že nordická krev představuje ono *mystérium*, které překonalo a nahradilo starší svátosti.

Přehled dějin od nejvzdálenější minulosti až po současnost nám představuje rozmanité formy nordické tvůrčí síly. Árijská Indie dala světu metafyziku, které se od té doby nikdo nevyrovnal; árijská Persie pro nás vytvořila náboženský mýtus, z něhož dodnes čerpáme sílu; dórská Hellas měla sen o pozemské kráse, který ve své statické dokonalosti již nikdy nebyl dosažen; italský Řím nás naučil formální státní disciplíně, s níž se ohrožené společenství musí utvářet a bránit. A germánská Evropa dala lidstvu svůj nejzářivější ideál. Učila nutnosti charakteru jako základu veškeré kultury a nejvyšším hodnotám nordické povahy - pojmům *čest* a *svoboda vědomí*. O to se bojovalo všude na bojištích i ve studiích učenců. Pokud v nadcházejícím velkém boji nezvítězí, Západ a jeho krev zahynou, stejně jako se Indie a Hellas navždy rozpustí v chaosu.

S poznáním, že vše, co je v Evropě tvořivé, je výsledkem charakteru, jsme odhalili podstatu evropského náboženství, germánské vědy a nordického umění. Plně si to uvědomit, prožít to se vší vášní hrdinského srdce, znamená vytvořit základ pro každé znovuzrození. Je to základ nového světonázoru, nové, a přesto staré představy o státu, Mýtu nového chápání života, který jediný nám dá sílu odhodit arogantní nadvládu

podlidí a vybudovat kulturu v souladu s naším vlastním rasovým charakterem, prostupující všechny aspekty existence.

Smyslem Kantova díla *Kritika čistého rozumu* je uvědomit si formální předpoklady každé možné zkušenosti a omezit rozmanité možnosti lidských činností na určité oblasti, které jsou jim výlučně věnovány. Ignorování vnímavých kritických postřehů vedlo ve všech oblastech k největším recidivám barbarství. Kantova kritika poznání zjevně znamenala vědomé probuzení v době, která začala být unavena náboženskou scholastikou, vyprahlostí naturalismu a tíživostí smyslnosti. S patřičným uznáním velkého úspěchu Kantovy kritiky rozumu je však třeba dodat, že nic neurčoval o vnitřní povaze a způsobu využití rozumových a duchovních sil. O zhodnocení nejvnitřnější povahy různých kultur a světonázorů se ani nepokusil.

Toho se dostatečně zhostil římskokatolický systém, židovství a islámský fanatismus. Kulturní národ ve svém nitru nikomu nedovoluje, aby jeho výtvory hodnotil jako dobré či špatné, pravdivé či nepravdivé. Kultury ve skutečnosti nejsou věci, které by se bez známého důvodu snesly z nebes jako formální „kulturní cykly“ na po sobě jdoucí oblasti země. Jsou to plnokrevné výtvory, které jsou každý svým způsobem (racionálním i iracionálním) metafyzicky zakořeněné, seskupené kolem nehmotného středu a spojené s nejvyšší hodnotou. Všechny mají, i když později zkreslený, prvek životodárné pravdy. *Každá rasa má svou duši a každá duše svou rasu* - svůj jedinečný vnitřní i vnější architektonický tvar, charakteristickou formu vzhledu a chování životního stylu a jedinečný vztah mezi silami vůle a rozumu.

Každá rasa si pěstuje svůj vlastní nejvyšší ideál. Pokud se masivním pronikáním cizí krve a cizích idejí změní nebo vyvrátí, výsledkem této vnitřní metamorfózy je chaos a časem

katastrofa. Nejvyšší hodnota vyžaduje specifické spojení s ostatními životními premisami, které jí podléhají; to znamená, že určuje styl existence rasy, národa nebo skupiny lidu v rámci národa. Její odstranění tedy znamená rozpuštění celého vnitřního napětí nezbytného pro organické tvoření.

Po takových katastrofách je možné, aby se duchovní síly přeskupily kolem starých ohnisek a v nových podmínkách vytvořily novou formu bytí. To může být výsledkem buď konečného vítězství nad cizími hodnotami, jejichž vpád byl pouze dočasný, nebo tím, že se vedle prvního centra vykrystalizuje druhé. Střetnutí dvou nebo více světonázorů v prostoru a čase, z nichž každý vychází z jiných nejvyšších hodnot, ale sdílejí je stejní lidé, je však dočasnou situací, která v sobě nese zárodky nového zhroucení. V míře, v jaké se invaznímu ethosu podaří oslabit původní rasy a národy a jejich ideje - dokonce je fyzicky podkopat a podmanit si je - znamená smrt kulturní duše a její zmizení a to i v jejích vnějších projevech, z povrchu zemského.

Život rasy, národa, není filosoficky logický vývoj, dokonce ani proces, který se odvíjí podle přírodních zákonů. Je to utváření *mystické syntézy*, činnosti duše, kterou nelze vysvětlit racionální dedukcí ani učinit srozumitelnou analýzou příčin a následků. Pochopení vnitřního jádra kultury proto spočívá v objasnění jejích nejvyšších náboženských, morálních, filosofických, vědeckých a estetických hodnot. Ty určují její celkový rytmus a současně kvalifikují vzájemný vztah a uspořádání lidských sil. Národ, který je orientován především nábožensky, vyvine jiný druh kultury než ten, který vytváří kulturu, v níž vědění nebo krása předepisují formu bytí. Proto každá filosofie, která přesahuje rámec formální racionální kritiky, není ani tak vnímáním, jako spíše vyznáním víry;

duchovním a rasovým krédem a vyhlášením charakterových hodnot.

Naše současná chaotická doba je výdobytkem staletí. Zvláštní okolnosti umožnily vnějším silám, aby zasáhly do nordicky podmíněného národa, a tím oslabily jeho životní principy. Na mnoha místech nám byla odňata víra v náš vlastní řád nejvyšších hodnot nebo byla modifikována jako podružné prvky nového systému. Rasová duše severní Evropy stála pevně v neustálém odporu proti těmto jevům rozkladu, dokud navzdory všemu nevznikla nová a nepřátelská centra moci. Devatenácté století odhalilo existenci tří plně rozvinutých a sousedících systémů v celé Evropě. Prvním byl původní nordický Západ, založený na svobodě duše a pojetí cti; druhým byl plně vyzrálý římský systém, který vyžadoval pokornou a submisivní lásku ve službách centrálně řízeného kněžstva; třetím byla holá předzvěst chaosu - bezbřehý materialistický individualismus s cílem ovládnout svět silou peněz (tj. židovský materialismus).

Tyto tři síly bojovaly a stále bojují o duši každého Evropana. Ještě v minulém století byli muži povoláváni do boje za svobodu, čest a národovost. V roce 1918 však zvítězily síly plutokracie a římské církve. Ale i uprostřed nejstrašnějšího zhroucení se stará nordická rasová duše probudila ke zvýšenému vědomí. Konečně pochopila pravdu, že koexistence různých a z donucení se vylučujících nejvyšších hodnot nemůže koexistovat také s „rovnými právy“ - jak se kdysi k našemu dnešnímu zděšení věřilo, že je to možné. Nordická duše chápe, že to, co je rasově a duchovně příbuzné, může být asimilováno, ale to, co je cizí, musí být neúprosně *vyřazeno*, nebo v případě potřeby *zničeno*. Ne proto, že by to bylo samo o sobě falešné nebo špatné, ale spíše proto, že je to rasově cizí a pro vnitřní strukturu naší bytosti osudové. Naší povinností je dnes vidět

sami sebe s co největší jasností a buď uznat své vlastní nejvyšší hodnoty a ideje, které udržují germánský Západ, nebo navždy odmítnout svou pravou podstatu tělem i duší.

Skutečný boj naší doby se netýká ani tak vnějších mocenských změn a vnitřních kompromisů - jako tomu bylo v dřívějších obdobích - jako spíše *obnovy duchovních buněk* nordicky zakotvených národů. Jde o znovunastolení dominantního postavení idejí a hodnot, z nichž vychází vše, co chápeme jako kulturu. Jde o zachování samotné *rasové podstaty*. Je možné, že ještě dlouho bude politická mocenská situace pokračovat v náš neprospěch. Pokud si však jednoho dne dokážeme představit a vytvořit někde nový, a přece velmi starý typ Němce, který s vědomím duše, rasy a historie bez váhání hlásá staré, a přece nové hodnoty - pak se kolem tohoto jádra shromáždí všichni ti, kteří se nyní potácejí v temnotách, ačkoli mají kořeny v prastaré půdě evropské vlasti.

Uvádím to proto, abych hned na začátku přiznal, že nemám v úmyslu propagovat blud o vědě bez hypotéz - jak to obvykle dělali a stále dělají akademičtí obskuranti, aby vzbudili zdání, že nabízejí univerzálně platné teze. Nic takového jako věda bez hypotéz neexistuje. Vytváří se souhrn předpokladů, které se skládají z myšlenek, teorií a hypotéz, aby se neorganizované síly bádání nasměrovaly jedním směrem. Ty jsou pak testovány experimentem, aby se ověřila jejich objektivní pravdivost. Tyto předpoklady jsou však *rasově podmíněné*, stejně jako hodnoty odvozené z vůle. Jedinečná duše a rasa konfrontuje vesmír s otázkami svého jedinečného druhu. Otázky, které si klade nordický člověk, se nejeví jako problémy pro Židy nebo Číňany. Věci, které se Evropanům jeví jako problémy, se jiným rasám jeví jako již vyřešené záhady.

Na všech demokratických shromážděních dnes slyšíme hlásat doktrínu, že umění a věda jsou „mezinárodní“. Lidé

zbavení ducha, jejichž odcizení životu a bezejmenné hodnoty přivedly 19. století do nemilosti, se dnes přirozeně nemohou poučit o omezeních takového kosmopolitismu. Ale mladší generace, která se k tomuto skleníkovému výtvoru začíná obracet zády, po nezaujatém studiu rozmanitosti tohoto světa zjistí, že „umění pro umění“ neexistuje, nikdy neexistovalo a existovat nebude. Umění je vždy výtvorem určité krve a formálně spjatá povaha umění bude skutečně srozumitelná jen těm, kdo mají stejnou krev. Ostatním bude říkat jen málo nebo vůbec nic.

Věda je však také produktem krve. Vše, co dnes běžně považujeme za čistě abstraktní vědu, je produktem germánské tvořivosti. Nordická evropská koncepce uspořádání po sobě jdoucích událostí do rámce univerzálních zákonů není jen nějaká myšlenka sama o sobě, která by mohla napadnout kteréhokoli Mongola, Levantince nebo Afričana. Právě naopak; tato myšlenka - která se v jiné podobě objevila v nordické Helladě - byla po tisíce let konfrontována s nejzběsilejším nepřátelstvím mnoha cizích ras a jejich světonázorů.

Myšlenka vnitřního a osobního zákona byla nejhlubší urážkou každého obrazu světa, který byl vytvořen na základě rozmarné tyranie různých čarodějnických řádů. Věda našeho druhu mohla vzniknout z obrazu světa, který nabízí Starý zákon, stejně málo jako z afrického čarodějnictví a démonologie. Právě tento věčný protiklad vysvětluje boj římské církve proti germánské vědě. A ta si svůj zářivý směr prosadila díky potokům vlastní krve, kterou Řím prolil. Zbožní nordičtí mniši, kteří se odvážili přikládat větší hodnotu důkazům vlastních smyslů než zažloutlým syrským pergamenům, se setkali s jedem, vězením a ostřím nože, jako v případě Rogera Bacona nebo Scota Erigena.

Germánský rasový výtvor, který nazýváme vědou, není pouhou technologií. Je výsledkem jedinečné metody kladení otázek vesmíru. Jak Apollón stojí proti Dionýsovi, tak Koperník, Kant a Goethe stojí proti Augustinovi, Bonifácovi VIII. a Piovi IX. Maenády a falické kulty pracovaly na zničení starořecké kultury a etruské představy o pekle a čarodějnictví všemožně blokovaly znovuzrození nordického vidění světa. V příběhu o tom, jak Ježíš vyhnal ďábly z vepřů, se syrská magie připoutala ke křesťanství, a to až do dnešních dnů. Sestup do pekla a výstup do nebe, ohně a muka jámy, se staly moudrostí křesťanské teologie. *Incuhi* a *succuhi* se staly pevně zakotvenou doktrínou. Nepřekvapí, že teprve v roce 1827 Řím konečně vyřadil z indexu ty knihy, které uznávaly Koperníkovu heliocentrickou teorii. Podle římské pravdy je totiž pravou vědou pouze jeho vlastní doktrína. Byl nucen - s velkým skřípěním zubů - uznat, že po dvou tisících letech a veškeré prolité krvi již nemůže prosazovat tuto konkrétní doktrínu ptolemaiovské astronomie. Stále však pokračuje v oklešťování nordického ducha bádání pojmů, které mají v podstatě magickou povahu. Nejzřetelnějším příkladem je jezuitský řád se svými „vědeckými“ katedrami.

Jezuita Viktor Cathrein prohlásil: *„Když je jednou pravda pevně zakotvena ve víře, pak je každé protichůdné tvrzení nepravdivé, a proto nikdy nemůže být výsledkem pravé vědy.“* Doktor J. Donat, moderní teoretik jezuitské vědy, říká, že jakákoli pochybnost o náboženských pravdách je nepřípustná. Věci jdou smutně s vědou, prohlašuje, která nemá co nabídnout, jen nekonečné hledání pravdy. Hluboká dichotomie duchovních postojů by sotva mohla být zřetelnější než v těchto slovech alpinského muže, který je zcela ponořen do levantské syrské démoniky. Neznamenají nic menšího než požadavek naprostého podřízení germánsko-evropského ducha zkoumání svévolnému dogmatu.

Moderní ekonomická věda je dalším příkladem podvracení uznání vnitřního zákona zaváděním svévolné spekulace. Evropský badatel, jakmile se snaží nějaký objev využít prakticky, přesto vždy usiluje o skutečný úspěch, který chce vidět začleněný do systému příčin a následků, motivů a výsledků, jako něco vytvořeného a stvořeného. Práci, vynálezy a majetek chápe jako společensky formující síly v rámci rasového, národního nebo politického společenství. K tomuto duchovnímu postoji se hlásili i Američané jako Thomas Edison a Henry Ford.

Dokonce i burza byla původně zamýšlena pouze jako nástroj pro plynulý přechod od tvorby k výsledkům a mezi vynálezem, výrobkem a prodejem. Byl to účelový prostředek, stejně jako peníze samotné. Nyní se z této původně užitečné služby vyvinula zcela jiná funkce. Burza a finanční vědy si v současnosti pohrávají s fikcí. Jsou magickou hrou s čísly a systematickým zkreslováním způsobeným určitými kruhy při přechodu od výroby k prodeji. Mistři moderní burzy používají masovou hypnózu a zfalšované zprávy k vyvolání paniky. Záměrně rozdmýchávají každý patologický impuls, aby se ze zdravé směnné činnosti v hospodářském životě vyvinul rozmar a všeobecný rozklad. Tato finanční věda není ani mezinárodní, je prostě židovská.

Hospodářský rozvrat nordických národů je důsledkem jejich snahy přizpůsobit se této nepřirozené levantské manipulaci, která je založena na čistě parazitických instinktech. Tento proces, bude-li nakonec úspěšný, přinese naprosté zničení všech přirozených předpokladů našeho života. Věda Dawesova plánu a dohled, který bankéři a jimi ovládaný tisk vykonávají nad zpravodajstvím politických zpráv, jsou hluboce protiněmecká. Stojí tedy ve smrtelném nepřátelství vůči nordickému hospodářskému systému a jeho velkým německým

filosofům - mužům jako Adam Müller, Adolf Wagner a Friedrich Lizt. I v tom se projevuje povaha židovského marxismu. Bojuje proti kapitalismu, ale srdce kapitalismu - burzovní finance - nechává nedotčené.

Předpokladem římské vědy je povinná víra v libovolný církevní zákon; předpokladem židovské vědy je fikce, přesněji řečeno nesmysl; předpokladem germánské vědy je uznání univerzálních zákonů a lidské duše, které se projevují v různých účincích. Takové vnímání je zásadní pro pochopení celku života, a dokonce i pro ty jevy, jako je jasnovidectví a náměsíčnost, které zatím nelze do tohoto schématu zcela začlenit.

A to znamená všechno. Když dnes mluvíme o „uvědomění“ a „uznání“, vždy vycházíme z určitých předpokladů. Zkoumáme různé nejvyšší hodnoty, které se ucházejí o duše všech Evropanů. Zjišťujeme existující architektoniku sil vztahujících se k těmto nejvyšším hodnotám a pak jeden z těchto systémů přijímáme jako víru. Všeobecné uznání a přijetí takové víry může vzejít pouze od podobných a příbuzných, ale dosud zaslepených duší. Ostatní ji budou a musí odmítat. Pokud ji nemohou potlačit, musí ji všemožně zpochybňovat.

Takové osvobození a vymanění jednotlivce i celého národa z dosud silných vlivů umírající minulosti je bolestné a musí způsobit mnoho hlubokých ran. Máme však jen jednu volbu: buď se ponořit, nebo se pustit do boje za uzdravením. Začít tento boj s jasným pochopením a železnou vůlí je úkolem naší generace. Jeho konečné završení je záležitostí budoucnosti.

Primitivnímu člověku se svět jeví jako sled nesouvislých obrazů v prostoru a vjemů v čase. Následně mysl vytváří kauzální souvislosti a naše racionalita stanovuje „jednotu v rozmanitosti“ tím, že stanoví intelektuální parametry. Síť těchto

činností nazýváme naší zkušeností. Takový je formální základ veškerého života. Ten je však využíván v zásadě odlišnými způsoby. Přemíra rozumu při formulování idejí povede k tomu, že se různé jednoty omezí na stále méně ucelených schémat. Konečným vyústěním je *jediný princip* vysvětlení světa - *monismus*. Tento formální monismus se vyjadřuje různými způsoby podle toho, zda chceme svět vykládat v termínech *hmoty*, nebo v termínech *síly*. Logický mechanista přijímá molekuly, atomy a subatomární částice jako prvotní substance, jejichž rozmanitost forem a mnohostranné kombinace nakonec vytvářejí ducha a duši. Logický energetik uznává ve hmotě pouze koncentrovanou formu latentní energie, která se může vybíjet jako elektřina, světlo nebo teplo. Materialista i spirituální monista jsou dogmatici, protože obcházejí poslední zdánlivě formální i zdánlivě materiální prvotní jev světa jediným tvrzením, které rozhoduje o všech otázkách. Jedná se buď o filosoficko-vědecký princip, nebo o náboženskou víru.

Tento prvotní fenomén je po odmítnutí mnohočetného pluralismu *polaritou* všech jevů a všech myšlenek. Polarita se projevuje světlem a stínem, horkem a chladem, konečností a nekonečností. Duchovně se projevuje jako pravdivá a nepravdivá, morálně jako dobro a zlo (dichotomie, kterou lze zpochybnit pouze ve vztahu ke konkrétním příkladům), dynamicky jako pohyb a klid a jako pozitivní a negativní, v náboženství jako božské a satanské. Polarita se vždy projevuje v simultánnosti protikladů, nikoliv jako chronologicky se střídající.

Pojem dobra je nepochopitelný bez pojmu zla a teprve jím dostává své vymezení. Negativní elektřina se vždy objevuje současně s pozitivní. Obě formy jsou ve skutečnosti pozitivní - pouze s obrácenými znaménky. „Ne“ postuluje „Ano“. Idea duchovního se objevuje společně s ideou tělesného.

Veškerý život však vzniká z neustálé antiteze Ano a Ne. Vše tvůrčí - i dogmatický monista, ať už materialista nebo spiritualista - existuje jen díky přetrvávání věčného konfliktu. Pouze v zrcadle těla vnímá spiritualista ducha; pouze s předpokladem rozdílných fyzických kvalit se může materialista zabývat variacemi forem a změnami substance.

Bytostné já a svět tedy stojí proti sobě jako dvě konečné polarity a důraz, který duše klade na jednu nebo druhou, určuje povahu, barvu a rytmus jejího výkladu světa a života. Z tohoto prvotního metafyzického zákona bytí a stávání se - polarit, které se v daném okamžiku zkušenostně vzájemně vylučují - vyplývají dva druhy životního cítění: *dynamické* a *statické* vytváření hodnot.

Převážně statický světonázor bude směřovat k určitému druhu monismu. Bude se snažit vytvořit jedinou duchovní syntézu, jediný symbol, ba dokonce jedinou formu života proti každé polaritě, pluralitě či mnohosti. V náboženství bude trvat na přísném monoteismu. Do tohoto jedinečného boha bude vkládat všechny rysy síly a významu a bude mu přisuzovat veškeré stvoření. Bude se dokonce snažit vysvětlit satanské. V takového boha se vyvinul Jehova, který pak s pomocí křesťanské církve pronikl do západního myšlení jako strohý a omezený systém.

Původně se Hebrejci a Židé zabývali zcela pluralitní teologií. Jistě, jejich kmenový bůh se staral o jejich zájmy a oni o jeho, ale nikdo nepochyboval o tom, že ostatní bohové jiných národů jsou stejně skuteční a účinní jako Jehova. Právě za Perské říše se Židé poprvé dozvěděli o univerzálním, kosmickém bohu Ahura Mazdovi (bohu světla) a o jeho nepříteli, temném Ahrimanovi. Tato dualita byla přenesena na Jehovu - univerzálního despotu - a jeho rivala, Satana. Židé se postupně zbavili všech pluralit a do středu všeho dění postavili

„Šaddaj Jehova“, jehož pověřeným služebníkem je Žid. Tím si vytvořil středobod, který mu zachoval a vychoval jeho myšlení, jeho rasu a jeho typ - i když čistě parazitický - až do dnešních dnů, a to navzdory jakémukoli okrajovému rasovému míšení. I když zbabělí Židé Jehovu odmítli, pouze na jeho místo dosadili něco, co bylo v podstatě stejným pojmem pod jinými jmény. Říkali tomu „humanismus“, „svoboda“, „liberalismus“, „třída“. Z nich se znovu vynořil tentýž starý rigidní Jehova, který si pod různými označeními vychovává své potomstvo. Protože Jehova je pojímán jako *materiálně účinný*, je rigidní židovské trvání na jednom jediném bohu protkáno praktickými materiálními zájmy - tedy materialismem - a nejplodnější filosofickou pověrou, pro niž Starý zákon, Talmud a Karel Marx představují úzce spřízněné vize. Toto statické sebepotvrzení je metafyzickým základem síly a houževnatosti Žida, stejně jako jeho kulturní sterility a parazitismu.

Stejný statický instinkt je ústředním jádrem římské církve. Vytváří syntézu, přičemž sama sebe považuje za nástupkyni vytěsněného Božího vyvoleného národa, a rozvíjí stejnou rigiditu a formalismus jako judaismus - a jako pozdější a rovněž semitský islám. Takové systémy uznávají pouze zákon, tedy svévolné nařízení. Nikdy neuznávají osobnost. Když takový systém získá moc, nutně ničí organické. Jen díky tomu, že systém nemohl dosáhnout úplného triumfu, stále existují národy a kultury - zkrátka skutečný život. Reakce v Evropě proti ochromující tíze církve byla natolik silná, že si vynutila trvalý duchovní pluralismus v židovsko-římské teologii. O katolicismu a jeho svatých tak lze zcela oprávněně hovořit jako o *polyteistické* víře. Pod pojmem „katolicismus“ máme samozřejmě na mysli náboženský fenomén, nikoliv politickou entitu. I přes tento vývoj však centralizovaná autorita církví posílila v Evropě statický a monistický pohled a prostřednictvím připojeného Nového zákona propašovala

ducha Starého zákona do protestantismu, který byl původně individualistický.

Protestantismus byl od počátku duchovně rozdělen. Byl vnímán jako obranná reakce a znamenal vzestup germánské vůle ke svobodě, k národnímu životu a k nadřazenosti individuálního vědomí. Bezpochyby razilo cestu všemu, co dnes považujeme za naše největší kulturní a vědecká díla. Z náboženského hlediska však selhala. Zastavila se na půli cesty. Nahradila Řím semitským Jeruzalémem jako svým centrem. Svrchované autoritě se podařilo zablokovat nástup onoho ducha, kterého hlásal Mistr Eckhart, ale který nedokázal zvítězit nad inkvizicí a kůlem. Tak se stalo, že když Luther ve Wormsu položil ruku současně na Starý i Nový zákon, vykonal čin, který jeho stoupenci považovali za symbolický a svatý. Víra a hodnoty protestantů měly být nyní určovány těmito knihami.

Měřítka našeho duchovního života ležela opět mimo to, co je německé, i když už ne v přísně geografickém smyslu, jako tomu bylo v případě Říma a Antikrista (papeže), Lutherovo setkání se Zwinglim ukázalo, jak moc byl ještě spoután starými pouty. Lutherovo materiálně orientované učení o společenství je mlýnským kamenem kolem protestantského vyznání až do dnešních dnů. Mnohem později Luther sice zavrhl Židy a jejich lži a prohlásil, že s Mojžíšem už nemá nic společného. Ale to už se Bible stala populárním dílem a starozákonní proroctví nedílnou součástí náboženství. V důsledku toho se judaizace a bezobsažnost našeho života posunuly o krok dál a není divu, že od té doby byly blonďaté německé děti nuceny každou neděli zpívat: „Tobě, tobě, ó Jehovo, budu zpívat, neboť kde je takový Bůh jako ty?“.

Myšlenku univerzálního boha si Židé „vypůjčili“ - stejně jako mnoho dalších věcí - od Peršanů. V tom spočívá

nejvýmluvnější důkaz nábožensko-filosofického uznání polarity bytí. Velký kosmický boj mezi světlem a tmou trvá po mnoho světových epoch, dokud po vrcholné bitvě nepřijde spasitel světa, *Caoshiahc*, aby oddělil ovce od kozlů. Ten představuje stejnou postavu jako v pozdějších dobách Ježíš. Drama musí přirozeně vyvrcholit vítězstvím, ale nikde není duchovní dynamika zobrazena vědoměji a velkolepěji než ve staroperských spisech. Dnes, kdy se začínáme zbavovat cizího a statického vlivu všeho, co zavání Jeruzalémem, se nám perské drama jeví jako prapůvodní a úzce příbuzné severským ságám. Metafyzické pojetí je spojeno s přísným morálním kodexem, a tak upevňuje duchovní společenství v náboženství a morálce.

Když se Němec poprvé objeví na jevišti dějin, není filosofického zaměření. Ale jestli je něco charakteristické pro jeho povahu, pak je to odpor ke všem druhům monismu a nechuť k církevní strnulosti, která mu byla vnucena technickou a diplomatickou převahou Říma v době jeho slabosti. Byla to doba, kdy končilo nedotčené mládí germánské rasy a staří bohové umírali, zatímco se hledali noví.

Jestliže boj mezi Evropou a Římem skončil kompromisem, který přes všechny otřesy přetrval více než 1500 let, v oblasti umění, filosofie a vědy se tento kompromis ukázal jako nemožný. Právě v těchto oblastech byl boj veden nejvědoměji a nejhouževnatěji a skončil porážkou hrozby Indexu a teroru kůlu. A to i přesto, že tato skutečnost dosud nepronikla do pomalých myslí mas, ba ani do myslí povrchně vzdělaných lidí. Odhaluje se v tom celá dynamika evropského ducha a jeho jasné, analytické uchopení polarity bytí. Zároveň však ukazuje, že boj o podobu vzrušil Severoevropana méně než vnitřní charakterová hodnota pravdivosti jako předpoklad vědy a filosofie.

Nordický duch vědomě či nevědomě rozlišuje mezi dvěma světy - světem *svobody* a světem *přírody*. S Immanuelem Kantem byl tento prastarý determinant našeho životního myšlení doveden na nejvyšší úroveň vědomého chápání a od té doby už nemůže být pro naše chápání nikdy ztracen. Toto probuzení však zahrnovalo zcela jedinečný pohled na skutečnost. Pozdní Ind rozpustil celý svět do symbolismu. *Bytostné já* se nakonec stalo pouze ukazatelem věčné jednoty. Pro indického metafyzika nebyla skutečnost popsatelnou skutečností, kterou by bylo možné zařadit do řetězce příčin a následků nebo činů a důsledků, jak je tomu v našem myšlení. Byla pro něj čistě subjektivním postulátem ve vztahu k události nebo vyprávění. Ind tedy nevyžaduje víru v bájné činy Rámy nebo Krišny jako *skutečné události*. Pro něj se stávají skutečnými do té míry, do jaké se jim věří. Na základě této interpretace skutečnosti se dívky v indickém divadle proměňují v květiny, jejich paže se mění v liány. Bohové se zjevují v nejrůznějších kvazilidských podobách. Jelikož je zázrak závislý na víře jako na symbolice, je zbaven svého materiálního významu.

To však neplatí pro národy východního Středomoří. Tam byla svoboda vnášena do přírody prostřednictvím magie a historie těchto zemí je plná skutečných zázraků, o nichž se věří, že jsou doslovnými událostmi. Jasný příklad vědomí, že vládne dvěma různým světům, nám poskytuje císař Hadrián. Na germánském severozápadě říše byl hrdinným služebníkem státu, který snášel všechny útrapy cestování jako prostý voják. Byl pánem a vládcem, ale ne bohem a divotvůrcem.

Ale právě jako takový se tento chytrý soudce nechal zobrazit během svých cest po afrických, levantských a helénistických oblastech. Tak byl na jihu a jihovýchodě říše uctíván jako spasitel a byl přijímán jako představitel

eleusínských mystérií. Bezelstně se nechal uctívat jako Hélios. V Egyptě zavedl Antigona jako boha, o jehož smrti a zmrtvýchvstání učili kněží; v té době se tomu věřilo stejně opravdově jako smrti a skutečnému zmrtvýchvstání Ježíše. Hadrián uzdravoval nemocné a mrzáky uzdravoval vkládáním rukou. Příběhy o jeho zázračných činech se šířily po všech zemích východního Středomoří jako nezpochybnitelná kronika. Podobným způsobem jsou křesťanské legendy odvozeny také z pověr o magii, které jsou charakteristické pro některé národy.

Ještě dnes jsou Evropanům slavnostně vyhlašovány. Je tu učení o narození z panny, různé transfigurace katolických světců, kterým se zjevila Panna Maria, nebo zpráva jezuity Mansonia, že se Ježíš 7. června 1598 zjevil v těle panně Johance Alexandrijské a vyjádřil své uspokojení nad činností své Společnosti.

Důkazem toho, jak moc tento magický svět Asie a Afriky utlačoval Evropu a hrozil zadusit veškeré myšlení, i to nejsvobodnější, svědčí Lutherův rozsudek nad Koperníkem, jež označil za podvodníka a šejdíře jen proto, že magická Bible tvrdila, že věci jsou jinak, než jak Koperník učil. Ani dnes ještě miliony lidí plně nepochopily, že Koperník tím, že nahradil statický obraz světa nehybného zemského kotouče a nebe nahoře a pekla dole dynamikou věčně se otáčející sluneční soustavy, jednou provždy skoncoval s církevním učením o slepé víře a s celou mytologií pekla a vzkříšení.

Nicejské vyznání víry, o němž rozhodla většina rozhádaných kněží na příkaz římského císaře a dogmata, která byla formulována na synodách, kde se náboženské otázky řešily krutou rvačkou, jsou vnitřně falešná a mrtvá. Nic neodhaluje marnost a falešnost našich církví jasněji než to, že žvaní o věcech, které nemají s náboženstvím nic společného, a že stále hájí učení, v něž už nevěří. Mají naprostou pravdu, když tvrdí,

že kdyby se Starý zákon nebo Nicejské vyznání víry vylouplo ze stavby církve, zmizely by základní kameny a celá budova by se zřítila. To je pravda! Ale zřícení se nikdy nepodařilo zabránit na déle než několik desetiletí nitkovitou účelovostí. A čím později by zřícení přišlo, tím by bylo strašnější. Bohové, v něž se přestalo věřit, se stávali pouhými modlami. Když se život stane záležitostí prázdných forem, duchovní smrt nebo revoluce je nevyhnutelná. Neexistují žádné alternativy.

„Nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč,“ řekl vzbouřenec z Nazaretu (Mt 10:34), a *„oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul!“* (Lk 12:49). Jeho život byl jedním zjevením, ale kněží, kterým šlo o zachování jejich autority, prohlašovali, že toto zjevení se stalo jen jednou v dějinách, a toto tvrzení podporovali důmyslně naplněnými proroctvími a narážkami na budoucnost; usilovně se snažili změnit život ve smrt.

Podstatou statického ideálu je, že vyžaduje klid. Toto popření všech *dynamických* požadavků života však nelze realizovat tváří v tvář věčnému proudění přírody. Obrací se proto k netemporálním pojmům. Jsou to zjevení, která jsou hlásána, dokud je to možné, jako to, *co je*, jako *věčná pravda*. Naproti tomu ten, kdo si je vědom dynamiky, ačkoli vědomě či nevědomě uznává „bytí“, se zabývá „stáváním se“ jako výrazem bytí a nepovažuje magická či falešná zjevení za podstatná pro svou duchovní zkušenost. Tento trvalý požadavek *stávání se* jako *boje o bytí* je germánským náboženstvím, které se stále prosazuje, a to i uprostřed mystiky odmítající svět. Zjevení může být pro nordického člověka pouze vystupňováním a završováním procesu stávání se, nikoliv ničením přirozeného zákona. Ale židovské pojetí Boha si stejně jako římské přeje to druhé.

Nejtvrdší ránu tomuto pohledu zasadila germánská věda a nordické umění. Církevní Jehova je stejně mrtvý jako byl Wotan před 1500 lety. Nordický duch získal filosofické vědomí v Immanuelu Kantovi, jehož zásadní úspěch spočívá v tom, že oddělil síly náboženství a vědy. Náboženství se zabývá nebeským královstvím v nás a pravá věda pouze fyzikou, chemií, biologií a mechanikou. Toto rozlišení je rozhodující jako předpoklad pro nordickou kulturu věrnou své vlastní přirozenosti. Znamená svržení syrsko-židovsky inspirovaných dogmat a uvolnění naší dynamické polarity jako svobodné mystiky a přírodní mechaniky. Jedině to zajišťuje skutečnou jednotu. Historickým úkolem hnutí národní obnovy, které nyní v Německu vzniká, je posílit základy naší kultury navzdory jejich neustálému překrucování římsko-židovskými doktrínami a syrsko-africkými světonázory a napomoci vítězství nordických hodnot.

Všechny tyto rasově-psychologické a vnímavě kritické úvahy a historické odkazy ukazují velkou četnost sil rasové duše nebo rasového chaosu, které spolu bojují o převahu. Ukazují však také určitou důslednost v jednání nordických nebo hlavně nordicky podmíněných živlů. Všichni bohové Indoevropanů jsou bohy nebes, světla a dne. Indický Varuna, řecký Uran, Zeus, otec bohů, a Odin, bůh nebes, Súrja (zářivý) Indů, Apollón Hélios a Ahura Mazda - ti všichni mají stejnou podstatu na stejném charakteristickém stupni vývoje. V tomto *náboženství světla* se patriarchální princip střetával s různými chtonicko-matriarchálně orientovanými rasovými prvky.

Na jiné úrovni je mytologie prostoupena hrdinstvím a je spojena se zvídavým duchem a touhou po poznání. Bohové se tak stali představiteli různých pudů vůle a ducha. Bůh slunce starých Indů se časně ráno modlil nejen za plodnost, ale také za moudrost, zatímco Ódin obětoval jedno ze svých očí při hledání

poznání. Na vrcholu řešení filosofických problémů se nacházejí upanišady, Platón a Kant, kteří navzdory hlubokým rozdílům v přístupu dospěli ke shodným odpovědím týkajícím se ideality prostoru, času a kauzality.

Vnímali jsme tedy, že „rozmanitost“ neznamená chaos a „vnímaná jednota“ neznamená pouze amorfní stejnost. To bylo nesmírně důležité, protože nás to staví nejen do nejostřejší opozice vůči všem absolutistickým a univerzalistickým systémům - které se na základě domnělého lidství snaží nastolit jednotu všech duší pro všechny časy -, ale také nás to přivádí do konfliktu se skutečně novými silami naší doby, které podobně pohřbily své mrtvé a s nimiž často sympatizujeme. Tyto síly však nyní v oprávněné obraně proti odpornému, sterilnímu a dusivému racionalismu hledají útočiště v návratu do prvotních hlubin; vyhlašují válku duši *jako takové*, aby našly cestu zpět k jednotě těla a duše, která pod pojmem „duše“ shrnuje veškerý rozum, intelekt a vůli.

Člověku se okamžitě vybaví sentimentální „návrat k přírodě“ a glorifikace primitivního, objevující se na konci 18. století. Tento pohled je však příliš umírněný a rozumný, když se konfrontuje s tvrzeními lidí, jako je Ludwig Klages nebo Melchior Palagyi. To, o co usiluje hloubková psychologie a charakterologie, leží mnohem hlouběji. Její požadavky totiž volají po základu v rasové duši, aby poskytly organickou substrukturu celé koncepci.

Vznik ostře vyhraněného vědomí je třeba chápat jako první odcizení hrdinského primitivního člověka jeho tvůrčímu, přírodnímu stavu s jeho pocitem úcty a respektu. Tento přirozený stav je představován jako jediný pravý život, který byl zkažen čistě racionálními idejemi a pojmy. Rázem vidíme, jak těsně, ale zároveň zcela proti sobě stojí náš rasově-duchovní světonázor a nová psycho-kosmogonie. Tento intelekt je, jak je

proklamován, pouze formálním nástrojem, a proto postrádá obsah. Jeho úkolem je pouze stanovit posloupnost kauzality. Jakmile však jednou usedne na trůn jako zákonodárný suverén, znamená to konec kultury a jako důkaz rasové otravy. Až potud panuje značná shoda. Je však zcela zbytečné, aby rozum a účel byly nepřátelské duchu. Viděli jsme, jak na rozdíl od semitských národů byly nordické postoje duše, vůle a rozumu ke světu v podstatě v souladu. Nejde nám tedy o abstrakci primitivního člověka, kterému by bylo možné oprávněně přisoudit důvěru ve světskou existenci, ale o jasně definovaný rasový charakter. Vyvstává zvláštní skutečnost, že nejzarytější nepřátelé moderního protiživotního racionalismu sami vytvořili nevědomě tvořivého a hrdinského primitivního člověka. Ale povaha primitivního člověka - nakolik se můžeme rozumně domnívat - nebyla nijak zvlášť hrdinská

Židovské legendy začínají příběhy o chovu dobytka, nikoli o hrdinských činech. Biblický příběh o odchodu Židů z Egypta je doprovázen vyprávěním o všech pokladech, které Egypťanům ukradli. Dokonce i mezi nimi samotnými je jejich podvodné a parazitické chování v zaslíbené zemi antitezí hrdinství. Skutečné hrdinství chybí i Féničanům, a to navzdory jejich dlouhým plavbám vedeným podél mořského pobřeží. A ryzí Semita - například Arab - je sice schopen odvahy a bojovnosti, ale je téměř zcela netvořivý. Etruskové po sobě jistě zanechali záznamy o obscénních praktikách a památkách, ale nic, co by nám dovolilo předpokládat nějaké tvůrčí duchovní schopnosti.

Na druhou stranu je hrdinství základem nordické povahy. Toto hrdinství z dávného mýtického období - a to je rozhodující - se nikdy neztratilo, navzdory zvratům osudu, dokud žila nordická krev. Hrdinství mělo ve skutečnosti mnoho podob, od válečnické ušlechtilosti Siegfrieda nebo Herkula až po

intelektuální ušlechtilost Koperníka a Leonarda, náboženskou ušlechtilost Eckharta a Lagarda nebo politickou ušlechtilost Fridricha Velikého a Bismarcka. Její podstata však zůstala stejná.

„Univerzální charakter“, který byl postulován jako existující ve starověku, je mylná moderní abstrakce. Ani po skončení věku přirozeného instinktu se rozum a vůle neoddělují od živé krve, pokud nejsou udušeny v duchovní džungli Blízkého východu. Věci nejsou takové, jak se je snaží představit nová doktrína o tělesné duši - totiž že pouze pozemský člověk instinktu je blízký přírodě a je více integrovanou bytostí a vitálnější, zatímco to, co je duchovní, patří do jiné sféry. Opět není pravda, že chtonická představa - podnícená opojnými básnickými představami Bachofena -, která tuto novou doktrínu inspiruje, svědčí o větší hloubce života a jistotě existence. Národy, které začaly mýtem o slunci a světle a dále jej rozvíjely, jsou důsledně spojeny s viditelným stvořitelem a ochráncem všeho organického. Teprve z půdy prosycené sluncem vznikají Afrodita a Démétér, Isis a Astarta.

Árijský sluneční mýtus je nejen transcendentální, ale také univerzální přírodní a biologický zákon. Odmítat jej ve jménu univerzality *instinktu*, a dokonce s toužebným pohledem upřeným k Blízkému východu, znamená regresi do duchovního a rasového chaosu - velmi podobného neblahým poměrům pozdního Říma. Jakkoli se naše moderní charakterologie a učení o jednotě těla a duše může lišit od naivního naturalismu Rousseaua nebo Tolstého, oběma školám jsou společné dvě věci: kulturní pesimismus a dojemná víra v jistotu světa a člověka dosud nezkaženého intellektuací. Rafinovaný životní styl a atletika duchovní rovnováhy velkých osvícenských encyklopedistů vytvářely duchovní vyprahlost a vyvolávaly

vnitřní a posléze i vnější odpor vůči všem dosavadním náboženským a společenským zásadám.

Die Räuber, Faust, Gretchen, to vše jsou projevy hnutí *Sturm und Drang* („Bouře a vzdor“) proti omezením a vazbám pod praporem toho, co bylo nové, osobní a individualistické. Toto opuštění přirozených, prvotních kořenů bytostného já vedlo buď ke katastrofě - od Wertherovy idyly po Wertherovy Bolesti - nebo k poznání dvojznačnosti přírody, která byla pojímána jako tak přirozená. Místo kulturního pesimismu se objevila skepse vůči blaženému návratu k přírodě. A této konečné fáze nebudou ušetřeni ani neovitalisté, kteří ve jménu čistě abstraktní přírodní mystiky vyhlašují válku celé dnešní kultuře - stejně jako kultuře zítřka.

Toto hnutí se ukáže jako plodné pouze tehdy, když z monolitického pojetí univerzální přírody uvolní organické formy a rasy, pozná jejich individuální životní rytmy, bude studovat podmínky, které podněcovaly tvořivost, a zkoumat podmínky, za nichž začíná úpadek nebo oslabení hnacího duchovního impulsu. Pak bude nový, naturalistický romantismus nucen opustit abstraktní univerzalismus jako reakci na bezuzdný racionalistický individualismus a také se zříci svého základního nepřátelství k vůli a rozumu.

Mezi tímto vegetativním vitalismem a podstatou vědomí zeje hluboká propast, ale vzniklé napětí je předpokladem veškeré tvořivosti. To, že taková propast existuje, je důsledkem skutečnosti, že celá naše vegetativní živočišná existence je prožívána jako nepřetržitý proud, zatímco naše vědomé vnímání je přerušované. Jazyk, umění a věda jsou umožněny právě tímto diskrétním vnímáním a stanovením kategorií času a vzorů událostí.

Na druhou stranu právě v tom spočívá nejhlubší opodstatnění Kantova tvrzení, že idea a zkušenost se nikdy

zcela neshodují - to znamená, že kultura vybudovaná pouze na základě vědomého myšlení nemůže být nikdy zcela vitální. Tyto dvě sféry jsou tedy základem naší dvojí přirozenosti. V souladu s tím jsou triumfy individuálních géniů ve všech oblastech uměleckým spojením svobody a přirozenosti; a úspěchy celých národů představují napůl uhrančivé, napůl vzrušující symboly vítězství nad nepřemožitelným. Národní kultury jsou velkými duchovními pulsy ve věčném přílivu a odlivu umírání a stávání se. Protože nordický člověk vzniká z tohoto vyvíjejícího se života a z denního světla, je ze své podstaty vitalistou.

Největším úspěchem celé jeho historie však bylo germánské poznání, že přírodu nelze ovládnout magií (jak věřil Blízký východ) nebo intelektuálními schématy (jak si mysleli pozdější Řekové), ale pouze co nejsvědomitějším studiem přírody. V tomto ohledu se zbožný Albertus Magnus blíží Goethovi a vizionář František z Assisi se blíží náboženskému skeptikovi Leonardovi. Germánský Západ se nenechal o tento druh vitalismu připravit římskou církví, navzdory exkomunikaci, travičství a hranici. A tento vitalismus byl kosmický a zároveň pozemský. Protože germánský člověk cítil kosmicko-světsky, umožnilo mu to objevit vládu přirozeného zákona na Zemi. Možná právě toto hluboké cítění mu umožnilo utvářet zákonitosti vědy a rozvíjet symbolické představy, které mu jako jediné poskytly nástroje potřebné - navzdory přerušovanému, neustále se formujícímu vědomí - k tomu, aby se tak těsně přiblížil věčnému proudění.

To, že kdejaká škola dnes tyto symboly a vzory zbožšťuje, znamená stejný stav úpadku jako zbožštění vitalismu jako takového. Germánská věda nevznikla uprostřed mučednické smrti devíti milionů kacířů, jako by největší alegorie vnitřní svobody měla být buď odsouzena spolu se svými základními

složkami a metodami, nebo zbožně uctívána. Ti, kdo dnes brojí proti technice a vrší na ni zlovolná slova, zapomínají, že její podoba vychází z odvěkého německého impulsu, který by musel být zničen spolu s ní. Skutečně by to znamenalo pád do téhož barbarství, které bylo konečným osudem středomořských kultur. Není to technologie, která dnes ničí vitalitu. Je to člověk sám, kdo zdegeneroval. Člověk se vnitřně deformoval, protože ve slabých okamžicích jeho historické zkušenosti před ním visely cizí svody - „konverze světa“, „humanita“ a „univerzální kultura“.

Dnes je třeba prolomit hypnotické kouzlo a neprohlubovat spánek naší generace, ani nehlásat nezvratnost osudu, ale prosazovat ty *hodnoty krve*, které, jakmile je pochopíme, mohou dát nový směr mladé generaci a umožnit renesanci kultury a chovu. Z jasného pochopení podstaty minulých bojů organicky determinovaných indoevropských národů proti cizím silám a po pochopení vývoje našeho vlastního přirozeného života a našich charakteristických postojů k vesmíru cítíme a chápeme touhu naší generace odmítnout pomíjivou současnost a uznat věčné teď. Tak můžeme uvést rozum a vůli do souladu s naším germánským proudem duše a ducha; ba dokonce, je-li to možné, s onou pravou nordickou tradicí, kterou nám předala Hellas a starověký Řím. Filosoficky to znamená dát odchylné moderní vůli ušlechtilou motivaci v souladu s její prapůvodní povahou.

V hrdinském chování, ať už válečníků, filosofů nebo vědců, vidíme to, co má podstatnou povahu, a víme, že každé hrdinství se soustřeďuje kolem nejvyšší hodnoty. Tou byla vždy idea *cti*, a to jak duchovní, tak duševní. Ale idea cti, stejně jako její tělesní představitelé, byla a je zapojena do války duše a ducha proti hodnotám reprezentovaným cizími rasami nebo zplozenými potomky rasového chaosu.

2. kapitola

Láska a čest

Během posledních 1900 let se mnoho válek neslo ve jménu náboženství. Ve většině případů oprávněně, ne však vždy. Už samotný fakt, že se vyvražďovací boje vůbec mohly vést kvůli náboženskému přesvědčení, ukazuje, do jaké míry se teutonské národy úspěšně odcizily svému původnímu charakteru. Úcta k náboženskému přesvědčení byla pohanským Teutonům stejně přirozená jako dřívějším Árijcům; pouze tvrzení římské církve, že jedině ona nabízí spásu, zatvrdilo evropské srdce a nutně vyvolalo obranné boje v opačném táboře, které, protože byly rovněž vedeny pro cizorodou formu, vyústily v duchovní omezenost (luteránství, kalvinismus, puritanismus).

Přesto však většina bojů našich předních historických hrdinů nebyla vedena ani tak kvůli teologickým principům víry v Ježíše, Marii, Ducha svatého, očistce a podobně, jako spíše kvůli charakterovým hodnotám. Církve všech denominací prohlašovaly: jaká víra, takový člověk. To bylo pro každou církev nezbytné a slibovalo to úspěch, protože takto se hodnota člověka stávala závislou na jejích donucovacích principech, a lidé tak byli duchovně připoutáni k vybrané církevní organizaci. Na druhé straně nordické evropské krédo - ať už vědomě či nevědomě - vždy znělo: *jaký člověk, taková jeho víra*. Přesněji řečeno: jaká je *povaha* či *obsah* jeho víry. Pokud víra chránila nejvyšší hodnoty charakteru, pak byla skutečná a dobrá, bez ohledu na to, jaké projevy lidské touhy ji jinak obklopovaly. Pokud tak nečinila, pokud potlačovala hrdé osobní hodnoty, pak musela být v nejhlubším nitru každého Teutona pociťována jako přinášející zkázu.

Existují dvě hodnoty, které převyšují všechny ostatní a v nichž se po téměř dva tisíce let projevuje celý protiklad mezi církví a rasou, teologií a vírou, donucovací naukou a hrdostí

charakteru; dvě hodnoty zakořeněné ve vůli, o jejichž převahu se v Evropě vždy bojovalo: *láska* a *čest*. Obě proto usilovaly o uznání jako nejvyšší hodnoty; církve chtěly - jakkoli to může znít podivně - vládnout skrze lásku, zatímco nordičtí Evropané chtěli žít svobodně skrze čest nebo zemřít svobodně ve cti. Obě ideje nacházely mučedníky připravené k oběti, ale tento rozpor nedosahoval vždy nejjasnějšího vědomí, jakkoli se často projevoval.

Toto poznání přetrvalo až do dnešních dnů. Je to mýtická zkušenost, ale přesto jasná jako denní světlo. Láska a soucit, čest a povinnost jsou duchovní esence, které, zahaleny do různých vnějších forem, představují hnací životní síly téměř všech ras a národů schopných kultury.

V závislosti na tom, jaký prostor byl dán lásce v její nejobecnější verzi nebo pojmu cti jako takovému, se vyvíjel i pohled na svět a podoba dotyčných lidí způsobem, který odpovídal tomuto žádoucímu cíli. Jedna nebo druhá idea tvořila měřítko, jímž se poměřovalo veškeré myšlení a jednání. Aby se však vytvořila určující charakteristika epochy, musel *jeden či druhý ideál převládnout*. Konflikt mezi dvěma idejemi nelze nikde sledovat tragičtěji než ve sporech nordické rasy a jejích spojenců s konkrétním rasovým a ideovým prostředím.

Pokud jde o to, jaký motiv se především osvědčil jako formativní pro nordickou rasu v záležitostech duše, státu a kultury, je zřejmé, že téměř vše, co zachovalo charakter naší rasy, našich lidí a národů, bylo v první řadě pojetí *cti* - spolu s myšlenkou *povinnosti*, která je s ní neoddělitelně spojena a vychází z vědomí vnitřní svobody. Avšak od okamžiku, kdy začala převládat láska a sympatie - nebo chceme-li: „soucítění“ - začaly také epochy rasového, národního a kulturního rozkladu v dějinách všech dříve nordicky založených států.

Dnes se hinduismus a buddhismus kážou až do nadbytečnosti. Většina z nás nemá jinou představu o Indii, než jak nám ji předkládají teosofové a antroposofové. Mluvíme o Indii jako o zemi s jemnou filosofií života splývající s univerzem, jejímž nejvyšším učením je lidská láska. Pozdní filosofie plynoucí do nekonečna, učení védánta-átman-brahman, buddhismus usilující o vykoupení z utrpení tohoto světa spolu s tisíci příslovími roztroušenými v celé indické literatuře tento výklad nepochybně ospravedlňují: Nic neexistuje, čeho by se nedalo dosáhnout jemností. Šťastní jsou ti, kdo se stáhnou do lesa poté, co splnili naději potřebným, projevili lásku svým nepřátelům a podobně. A přece se do těchto láskou a soucitem naplněných výplodů pozdního indického období vtírají zcela jiné, starší názory, které neuznávají osobní pocity štěstí a nepřítomnost smutku jako jediné cíle, o něž stojí za to usilovat, ale spatřují je v plnění povinností a prosazování cti. V jedné z nejstarších indických básní je povinnost dokonce opěvována jako šestý vnitřní smysl. V Mahábháratě se celý boj točí - ve své původní podobě - kolem této myšlenky. Hrdina Fima, který se jen neochotně účastní války, říká, že by opustil svého vládce,

Kéž by mě můj pán nesvázal poutem povinnosti Chatiya, abych mohl bez milosti i své drahé vnuky srazit jejími šípy.

Káma Silný říká: Čest jako matka poskytuje lidem život na světě, nečestnost život pohlcuje, i když prospívá tělesné blaho.

Pád krále Durjodhana se udál navzdory všem zákonům války a on naříká:

Nestydíš se, že mě Fimasen potupně porazil? Bojovali jsme dost čestně a čest nám zůstává i po porážce. Vy jste vždy bojovali nečestně a své vítězství nesete s hanbou. Já však vládl zemi až ke vzdálenému mořskému břehu, statečně jsem se postavil nepříteli a nyní zemřu, jak si hrdina přeje zemřít, ve službě povinnosti, a povstanu k bohům v doprovodu zástupu svých přátel...

Jsou to jistě zcela jiné nálady než ty, které obvykle nacházíme ve známějších básních. Tyto a stovky dalších úryvků z indické literatury však dokazují, že starověký Ind - a byl to právě on, kdo Indii stvořil - neopouštěl svůj život z lásky, ale kvůli povinnosti a cti. Nevěrný muž byl v árijské Indii také odsouzen, ne proto, že by byl bez lásky, ale proto, že se stal beze cti. *„Lepší je vzdát se života, než ztratit čest: vzdání se života člověk pociťuje jen na okamžik, ale ztrátu cti den za dnem,“* říká národní přísloví. Jiné přísloví říká: *„Srdci hrdiny se zdá, že hrdinským chováním lze dosáhnout nějakého cíle; zbabělci se zdá, že tohoto cíle lze dosáhnout zbabělostí“*; a tím se stanoví hodnota.

Bystré oko rozezná tyto rysy staroindické přírody, které lze nalézt až do doby statečného krále Porosa, který, čestně poražen Alexandrem na bitevním poli, přesto zůstává úplným rytířem. Ačkoli byl zraněn, přesto neutekl, když ostatní utíkali. *„Jak s tebou naložím?“* zeptal se Alexandr svého poraženého nepřítele. *„Královským způsobem,“* zněla odpověď. *„Nic víc?“* zeptal se Makedonec. *„Ve slově ‚královský‘ se skrývá všechno,“* zněla Porosova odpověď. Alexandr tedy rozšířil rozsah Porosovy vlády, který mu byl od té doby věrným přítelem. Zda je tento příběh historicky pravdivý, není důležité. Ukazuje vnitřní měřítko cti, věrnosti, povinnosti a statečnosti, které bylo

oběma hrdinům společné - a jasné, ba samozřejmé i pro historika.

Starověké indické království se drželo tohoto mužného pojetí cti a učinilo z něj nezbytnou podmínku své společenské struktury. Když však toto pojetí nahradily rituální nábožensko-filosofické systémy popírající veškerá pozemská omezení, spojené s rasovým rozkladem, pak se jako autoritativní ukázaly náboženské, dogmatické a ekonomické názory. S filosofií Átman-Brahman přenesenou do pozemského života - jak bylo rozvedeno dříve - Árijec popřel svou vlastní rasu, tedy i svou vlastní osobnost, a v důsledku toho také myšlenku cti jako tvořící duchovní páteř jeho života.

Láska a soucit - i když tvrdí, že zahrnují celý svět - se však vždy zaměřují na *jednotlivého* milujícího nebo trpícího tvora. Přání osvobodit druhé nebo sebe sama od utrpení je však čistě osobní pocit, který postrádá cokoli silně formujícího rasu nebo stát. Láska k tomu, co je nejblíže, nebo k tomu, co je nejdále, může vyvolat skutky nejvyššího sebeobětování, ale to je nicméně duchovní síla spojená s jednotlivcem a žádný člověk nikdy vážně nepožadoval obětování celého státu nebo celého národa kvůli lásce, která s ním nesouvisí. A ještě nikde se kvůli tomu neobětovala armáda.

Athénský život se nám jeví jako zásadně mírnější než život staroindický. V Řecku sice hrdinský epos také vypráví o hrdinských činech, ale ty mají spíše estetický základ. Tři sta Sparťanů u Thermopyl však považujeme za podobenství pro čest a plnění povinností. Nic nepodává lepší důkaz o vlivu posledně jmenovaného než naše pokusy o obnovu řeckého života. Nedokázali jsme si věci představit jinak, než že všichni Heléni byli poháněni ctí a povinností; teprve nedávno jsme se

dokázali přesvědčit o slabosti řeckého života v tomto ohledu. Řek se svým nadáním pro fantazii ve skutečnosti nepřikládal slovu v běžném životě velkou hodnotu; stěží uznával střízlivou právní hodnotu tvrzení. Zde objevujeme nejzranitelnější část řecké povahy - takříkajíc padací dveře -, jimiž pronikl prolhaný asijský obchodník, takže lež a přetvářka později tvořily stálé pozadí řeckého života. To způsobilo, že Lysandr řekl, že *„děti se šidí kostkami, muže přísahami“.*

Přesto však skutečného Řeka prostupoval pocit svobody, který je třeba označit za zakořeněný ve vědomí cti. Zabíjení nevěrných manželek a sebevraždy mužů poražených v bitvě nebyly žádnou vzácností. *„Nevydávej se do otroctví, dokud ti zůstává otevřena možnost svobodně zemřít,“* učí Eurípidés. Hrdinský doklad silné symbolické síly se dochoval v činu Fóků, kteří před bitvou obklopili své zbývající lidi dřevěnou zdí s radou, že ji v případě porážky zapálí. Potomci Zakynthosu raději zemřeli v plamenech, než aby padli do rukou Punů. V ještě pozdější době, asi 200 př. n. l., jsou doklady o mýtickém hrdinství podávány například v případě Abydosu, který se při obléhání Filipem Mladším nevzdává, ale jehož muži zabíjejí své ženy a děti, vrhají se z hradeb a ničí město ohněm. Stejné oceňování života, svobody a cti prochází i starověkým ženstvím, kdykoli je třeba je chránit před porušením. Tak se Eurydika pod vlivem své matky oběsila; při přemožení vládce města Elis ve 3. století se oběsila jeho žena se svými dvěma dcerami.

Nicméně je třeba přiznat, že statičnost řeckého života byla nakonec podmíněna nikoli charakterem, ale krásou; jak bylo zmíněno, tato skutečnost vedla k politické nezodpovědnosti jako fatálnímu důsledku.

Díky Alexandrovi opět převládlo disciplinovanější pojetí pozdně řeckého života, především estetické, které si uvědomovalo i rasové rozdíly. Alexandr nesledoval bezpodmínečně cíl světové monarchie a míšení národů, ale chtěl pouze sjednotit Peršany a Řeky, které uznával za rasově příbuzné a přivést je pod jednu vládu, aby se vyhnul dalším válkám. Uznával, že hybné ideje a charakterové hodnoty perské horní vrstvy jsou příbuzné jeho vlastní makedonské představě o povinnostech; z tohoto důvodu proto na vedoucí místa dosazoval pouze Makedonce nebo Peršany, zatímco Semity, Babyloňany a Syřany záměrně vylučoval. Po Alexandrově smrti se jeho nástupci snažili napodobit jeho typ státu ve svých zemích a provinciích. Jako hrdina z pravěku vyniká jednooký Antigonus, který ve věku 80 let padne v boji na bitevním poli proti zákonitým dědicům, když nedokázal sjednotit království.

Severomakedonské kulturní odnože však nebyly dostatečně trvalé. Sice pěstovaly řeckou vědu, umění a filosofii, ale neměly sílu působit jako typoformace, prosadit svou představu o cti. Podmaněná cizí krev zvítězila a zahájila éru chytrého, ale bezcharakterního helénismu.

Pokud někdy pojem cti tvořil středobod veškeré existence, pak to bylo v nordickém, germánském západě. Se sebedůvěrou, která je v dějinách jedinečná, se objevují Vikingové. Bezbřehý pocit svobody vytlačuje jednu nordickou vlnu za druhou do neznáma, jak se zvyšuje počet obyvatel. S plýtváním krve a hrdinskou bezstarostností zakládá Viking své státy v Rusku, na Sicílii, v Anglii a ve Francii.

Prvotní rasové pudy zde vládly bez zábran a disciplíny, bez uvážení o účelu nebo přesně stanoveného právního systému. Hlavní hodnotou, kterou si Seveřan nesl s sebou, byl pojem

osobní cti. Čest a svoboda hnaly jedince při hledání nezávislosti do dáli, do zemí, kde byl prostor pro pány; a stejný pud je přiměl bojovat do posledního muže na svých statcích a hradech. Radostná spokojenost s pozemskou existencí, vzdálená všem obchodním zájmům, byla základním rysem nordického člověka, když se objevil na Západě jako síla - tvořící dějiny, navzdory vší mladické rozervanosti. Blízcí stoupenci se seskupovali kolem jednotlivých osobností, které pak z nutnosti postupně vedly k vytvoření společenských zákonů, a nakonec po migraci vznikl usedlý typ venkovského života - takový, který se na jihu přirozeně rozpadl a zanikl v pozdně orientálním třpytivém rozkladu.

Jen zřídka se pozorovateli dějin nabízí druhý příklad, kdy by chování národa bylo určováno tak čistě a zcela jedinou nejvyšší hodnotou: veškerá moc, veškerý majetek, každý závazek, každé jednání je určeno službě cti, za niž se v případě potřeby obětuje i život, a to bez rozmýšlení a bez mrknutí řasy. Jako zákon cti vládne životu, tak se odráží v poezii a prochází jako základní princip světem ság: člověk se tam nesetká s žádným jiným slovem tak často jako se slovem „čest“. *„Proto je nordický svět hrdinů se svým divokým nesouladem, se svým bublajícím subjektivismem přece jen tak jednotný ve své podstatě a směřování osudu“* (Krieck: *Menschenformung*, s. 154).

Je potěšitelné, že se tato uznání objevila v předstihu v kruzích německých učenců, kteří byli dosud v zajetí půvabného estetismu. Zde je zasažen osudový nerv celé naší historie; o naší evropské a německé budoucnosti se rozhoduje z povahy hodnocení ideje cti. I když starověký nordický člověk jednal násilně, pak centrum jeho bytosti, vědomé si cti, vytvářelo

čistou atmosféru i v boji a na smrt. *„Válka mohla být vedena brutálně, ale přiznat se ke svému činu bylo považováno za první požadavek nordického člověka“* (Krieck).

Tento pocit odpovědnosti, vyžadovaný od každé osobnosti, byl nejúčinnější obranou proti morální bažině, proti pokryteckému rozkladu hodnot, který nás v průběhu evropských dějin přepadl jako cizí pokušení v různých formách lidstva. Někdy si říkala „demokracie“, jindy „sociální soucit“, někdy „pokora“ a „láska“. Osobní čest seveřana vyžadovala odvahu a sebekontrolu. Nepovídal hodiny jako řečtí hrdinové před každou bitvou; nekřičel jako oni, když byl zraněn, ale jeho vědomí cti vyžadovalo klid a šetření sil. Viděno z tohoto hlediska je Viking vlastně kulturním člověkem, zatímco esteticky zdokonalený pozdní Řek je barbar, který zůstal pozadu, postrádá střed. Fichteho slova: *„Skutečná kultura spočívá v dispozici, odhaluje naši pravou nordickou povahu, když čelíme jiným kulturám, jejichž nejvyšší hodnotou není charakter - který je pro nás synonymem cti a povinnosti -, ale jiný smysl pro hodnotu, jiná idea, kolem níž se točí její život.“*

Osudy západních národů nabývaly v průběhu času různých podob, podmíněných různými okolnostmi. Všude, kde převládá nordická krev, je přítomno pojetí cti. Mísí se však i s jinými ideály. Prozrazují to národní rčení. V Rusku zdomácněla představa církve, náboženského cítění, které i nejdivočejší výbuch zahaluje náboženským zápalem - vzpomeňme například na muže v Dostojevského *Idiotovi*, který spáchá vraždu kvůli stříbrným hodinkám, ale předtím se pomodlí.

Rus proto mluví o své vlasti jako o *Svataja Rossija*, tedy jako o svaté Rusi. Francouz přistupuje k životu z formálně estetického hlediska; Francie je pro něj proto *La Belle France*.

Podobně Ital. Angličan je hrdý na svůj logický historický vývoj, na tradiční formy života. Obdivuje proto svou starou Anglii. U nás se však navzdory mnoha nepříjemným atributům stále ještě se stejným zápalem odkazuje na německou *loajalitu*, což dokazuje, že naše metafyzická povaha stále cítí cejch cti jako svůj trvalý základ.

Kolem tohoto pojetí cti se pak nakonec točil tisíciletí trvající boj, kdy se nordická Evropa ocitla tváří v tvář ozbrojenému římskému jihu a nakonec byla ve jménu náboženství a křesťanské lásky podrobena.

Je jistě nepochybné, že i bez vpádu ozbrojeného římsko-syrského křesťanství skončila jedna epocha germánských dějin - mytologická éra. Přírodní symbolismus ustoupil novému morálně metafyzickému systému, nové formě víry. Do této formy by však nepochybně vložen stejný duchovní obsah, jehož leitmotivem a měřítkem byla idea cti. S křesťanstvím však pronikla a na první místo si činila nárok jiná duchovní hodnota: *láska* ve smyslu pokory, milosrdenství, podřízenosti a askeze. Dnes je každému poctivému Němci jasné, že tímto učením o lásce - které zahrnovalo všechny tvory stejnou měrou - byla duši nordické Evropy zasazena žalostná rána. Křesťanství v podobě, v jaké se utvářelo jako systém, neuznávalo ideje rasy a národa, protože představovalo násilné spojení různorodých prvků: neuznávalo ani ideu cti, protože při sledování pozdějších mocenských cílů Říma postupovalo s podřízením nejen těl, ale i duší.

Je však příznačné, že idea lásky se ve skutečnosti nedokázala prosadit ani v chování církevních institucí. Organizačně i dogmaticky byla struktura římského systému od

prvního dne zásadně a vědomě netolerantní, odmítala všechny ostatní systémy - neřku-li byla vůči nim plná nenávisti.

Všude, kde mohla, se prosadila exkomunikací, postavením mimo zákon, ohněm, mečem a otravou. Kromě morálních hodnocení můžeme jen potvrdit tuto skutečnost, kterou ostatně nepopírají ani nedávní římskokatoličtí spisovatelé. Tato skutečnost však více než všechny ostatní dokazuje, že myšlence lásky není vlastní žádná typorotvorná síla, protože i organizace Náboženství lásky byla vybudována bez lásky.

A to ve skutečnosti s mnohem menší láskou než jiné typotvorné síly. Staří Gótové tolerovali - jak dokládá Ignaz von Döllinger - jak katolickou, tak i jinou víru a projevovali víru pociťovanou jako duchovně nezbytnou jako takovou. Tato tolerance všude zmizela, když zvítězil Bonifácův duch a povinný zákon lásky. V této souvislosti je třeba srovnat jednání pohanského fríského vévody Redbada v kontrastu s římskou vůlí k pronásledování. Zůstal věrný víře svých předků, ale přesto nepronásledoval křesťanské kazatele. Když k němu bylo předvedeno několik obzvláště horlivých křesťanských misionářů a jeden z nich navzdory vévodově následné zlobě stále odvážně reprezentoval novou víru, pohanský vévoda prohlásil: *„Vidím, že se nebojíte našich hrozeb a že vaše slova jsou jako vaše skutky,“* a poslal misionáře se všemi poctami zpět k Pipinovi, vévodovi Franků. Tak to uvádí Alkuin. Ve vznešenosti duše stojí tento pohanský fríský vévoda daleko nad zástupcem Boha v Římě, který vynaložil velké úsilí, aby tuto vnitřní svobodu a úctu vyhnal ze světa.

Pro žádného Němce není snadné vyjádřit negativní hodnocení tváří v tvář etrusko-židovsko-římskému systému, protože navzdory tomu, jak je tento systém postaven, byl

zušlechtěn obětmi milionů Němců. Ti převzali to, co je v něm cizí, spolu s tím, co je cizí, ale duchovně příbuzné; to první respektovali méně, to druhé láskyplně utvářeli a v rámci celku prosadili mnohé nordické hodnoty. Nicméně dnes, v době velkých duchovních změn, si pravda žádá prozkoumat to, co vychází z Říma, pokud jde o to, zda to podporuje život, nebo škodí povaze germánského Západu.

To je třeba provést nikoli z hlediska osobní zlé vůle, ale na základě zkoumání velkých napětí a rozporů v dějinách v průběhu více než 2000 let a zkoumání rasových hodnot duše, které tyto otřesy podmiňují. Pak vidíme, že v zásadě stejný boj Řeků a Římanů dopadl i na Germány. Tomuto boji mohou uniknout stejně málo jako ostatní dvě velké nordicko-folklorní vlny, protože ty ve svém doznívání zpět v sobě nesly asijské duchovní hodnoty, které kdysi svrhly společně s lidským materiálem, jenž tyto hodnoty ztělesňoval. Nesly je s sebou přes Hellady, daleko za Alpy, za hranice německého životního prostoru, někdy až do srdce samotné nordické rasy.

Pokud se však podíváme na příčiny tohoto úspěchu, zjistíme, že jedním z nejdůležitějších faktorů byla vedle dřívější technické převahy staršího a zkušenějšího Jihu také výzva germánské velikosti srdce. K tomu došlo v době náboženské krize v teutonském životě, která by sama o sobě tak dlouho trvající vítězství nevysvětlila. Tato velikost srdce, která se v Siegfriedovi navždy alegoricky utváří a která předpokládá protivníka se stejným oceňováním cti a otevřenou formou boje - jehož dětinská upřímnost skutečně nemůže věřit v opak -, přispěla v průběhu dějin Germánů k nejedné těžké porážce. Stalo se tak kdysi, když začalo obdivovat Řím, a v nedávné době, když realizovalo emancipaci Židů a přiznalo tak jedům

rovná práva se zdravou krví. První se strašlivě vymstilo ve válkách s kacíři, ve třicetileté válce, která Německo přivedla blízko propasti; druhé se mstí dnes, kdy otrávené německé národní tělo zachvacují nejtěžší křeče. A obě tyto nám nepřátelské mocnosti se stále dovolávají velikosti srdce, kterou nalézají u těžce nemocných, u těch druhých spravedlnosti, hlásají lásku k veškerému lidstvu a vyvíjejí úsilí, aby konečně nahlodaly veškerý zbývající odpor charakteru.

Úplné vítězství této humanity by mělo stejné důsledky jako kdysi vítězství Asie nad Athénami a Římem, takže ten, kdysi smrtelný nepřítel etrusko-pelasijsko-syrského světa, se stal prakticky hlavním představitelem týchž sil poté, co se zhroutily původní hodnoty starověkého Říma - zhroucení, které bylo způsobeno fyzickým rozkladem a hlásáním osamělosti lidství a lásky. Učení o lásce však nebylo typoformující silou, a to ani ve své nejkrásnější podobě, ale silou tavící odpor.

Aby se církev zachovala jako typotvorná síla a mohla se dále prosazovat, nemohla a nechtěla uznat žádnou lásku. Mohla však jistě provádět mocenskou politiku s pomocí lásky. Pokud se vědomí osobnosti, obrany cti a mužné povinnosti promění v pokoru a láskou naplněnou oddanost, pak se zlomí impuls k odporu proti silám, které organizují a řídí víru v pokoru a lásku. Stádo a pastýř! Vzato doslova, jak bylo požadováno, bylo to nejjasnější prohlášení boje proti německému duchu. Kdyby tato myšlenka zcela zvítězila, pak by se dnešní Evropa skládala jen z bezcharakterní lidské hordy čítající mnoho milionů lidí, ovládané s pomocí vysoce kultivovaného strachu z očistce a věčných pekelných muk, ochromené láskou v boji o pocit cti, jejíž lepší části slouží humanitárnímu filantropismu reprezentovanému skrze *caritas* (charity). To je stav, o který byl

římský systém nucen usilovat, pokud chtěl vůbec existovat, a to jako duchovní a politická moc.

Mým záměrem není psát dějiny dogmat. Chci pouze popsat logický systém, s nímž se probouzející se nordický člověk musí nutně dostat do nejvážnějšího duchovního konfliktu. Buď se mu zcela podřídí - jako někdy ve středověku -, nebo ho podle citu a vědomě zásadně odmítne. V prvním případě je na krátkou dobu dosaženo vnější autority, která se však musí pro svou organickou nemožnost rozpadnout, jak jsou zřejmé velké spory Döllingerovi. V druhém případě se uvolňuje cesta pro skutečnou organickou kulturu a pravou formu víry podle krve a rasy. Poslední staletí stála ve znamení kompromisu, který se nedotýkal zásadních otázek světonázoru, ale pouze organizačních a politických mocenských vztahů.

Pro římské křesťanství je charakteristické, že pokud je to možné, eliminuje osobnost svého zakladatele, aby na jeho místo dosadilo církevní strukturu, v níž vládnou kněží. Ježíš je sice postaven jako nejvyšší a nejsvatější, jako zdroj veškeré víry a blaženosti, ale pouze proto, aby církev, která ho reprezentuje, dostala aureolu věčné a nedotknutelné slávy. Mezi Ježíše a člověka se vměšuje církev a její představitelé s tvrzením, že jediná cesta k Ježíši vede přes církev. Protože Ježíš nežije na Zemi, lidstvo se ve skutečnosti zabývá pouze tou církví, která je plně oprávněna zavazovat nebo propouštět navěky. Využití víry v Ježíše Krista pro mocenskou politiku sebezbožňující ligy kněží tvoří podstatu Říma stejně, jako ji pod jinými jmény tvořili kněžští politici v Egyptě, Babylonu a Etrurii.

Aby posílili moc učení a zákonů chránících kněžskou ligu, používali zbožní jedinci velké umění dialektiky, která vysledovala všechny církevní edikty staré více než 1500 let až

k evangeliím - ovšem s důrazem na to, že pouze církev má právo vydávat bezchybná dogmata s univerzální platností. Církevní křesťanství katolické podoby a jeho protestantská odnož se před námi dnes jeví jako historický fenomén; počátek a konec se nechávají jasně zkoumat. Stavba je dokončena, každý trám má své podpěry a všechny dogmatické edikty nacházejí své základy. Nyní se objevila strnulost; člověk tak může mluvit o stavbě, aniž by se musel obávat, že falešně interpretuje živý, stále rostoucí fenomén v jeho hybných silách.

Doktor Adam, přední katolický teoretik, nás ujišťuje, že: *„Katolicismus není zcela totožný s raným křesťanstvím, ba dokonce jej nelze ztotožňovat s Kristovým poselstvím o nic více než plně vzrostlý dub ve srovnání s malým žaludem.“* Zde se otevřeně projevuje posvěcená arogance církve vůči Ježíši a veškeré další oslavování Krista slouží, jak bylo řečeno, pouze k posílení vládnoucí tyranie církve, nikoliv Kristova poselství, malého žaludu. Úřad církve spočívá zcela v rukou kněze, který se vzkládáním rukou stává představitelem apoštolské moci.

Jako základ této nauky jsou citována Ježíšova slova Petrovi, podle nichž ho nazývá skálou, na níž postaví svou církev. Skutečnost, že tato slova byla podvrh, který do starověkých textů vložil až mnohem později pravý služebník církve, samozřejmě nebrání tomu, aby se toto prokazatelně nepravdivé učení opakovalo po celém světě jako Ježíšovo poselství. Tato pasáž (Mt 16:18) je ve skutečnosti mezi mnoha zbožnými padělky mimořádně nešikovnár; o několik veršů později Ježíš téhož Petra nazývá „satanem“ (Mt 16:23), který by se měl dostat za něj. Totéž říká Ježíš v (Mk 8:33). Chtěl by snad na takovémto jasně charakterizovaném člověku, jehož zradu Ježíš rovněž předvídal, postavit církev? Takový

předpoklad se blíží otevřenému zneužití Kristovy osobnosti. Adalbert Merx na závěr říká: *„Historické bádání o Ježíši se nemůže nechat navždy oklamat takovým podvrhem, tomu musí být učiněn konec“* (*Die vier kanonischen Evangelien*, III, 320).

Doktor Adam pokračuje: *„Když katolický kněz šíří Kristovo slovo, pak to není pouhý člověk, kdo káže, ale sám Kristus.“* Tím bylo kněžské sebezbožštění povýšeno na dogma, které jistě obsahuje vrchol arogance v tom smyslu, že kdyby kdekoli nějaká vůdčí osobnost povýšila své vlastní ubohé já na nositele Kristova poselství, musela by nad ním církev okamžitě vyslovit anathemu. A tuto anathemu by vyslovila, i kdyby anděl z nebe učil jinak, než bylo přijato od apoštolů.

Poslední odstranění lidské soběstačnosti ve prospěch nereálného úřadu je dovršeno ve svátostech. Svátostné požehnání není vytvářeno osobním mravním a náboženským úsilím jejich příjemce, ale daleko spíše objektivním dovršením samotného svátostného znamení. Tím je požadována anihilace osobnosti a je vyhlášena její bezcennost jako náboženské nauky. Uprostřed lidí, kteří čest - osobní, rodinnou, rasovou, národní - stavěli nade vše ostatní jako středobod života, by otevřené vysílání takového požadavku nikdy nemohlo být uskutečněno. To bylo možné pouze díky kvalifikovanému nahrazení pojmu cti pojmem lásky, po němž následovala pokora a oddanost. To, že je tento svátostný symbol představován jako zavedený samotným Ježíšem, je třeba zaznamenat jen jako malý důkaz nedostatku pozornosti, podle níž se formují dějiny a budují náboženské struktury.

Je evidentní, že tyto představy o učení zaměřeném na magii se v tak neplodném podání nemohly udržet ani po popření cti jako vůdčí ideje. Pokrevně spřízněné zvyky nordického

člověka a jeho rytířský způsob myšlení se nepodařilo zcela vytlačit ani ohněm a mečem. Církev tedy přistoupila k začlenění národních předkřesťanských podobenství do svého systému, který byl zřejmě připraven ještě před raným křesťanstvím. Podle Adama tu církev byla v dispozicích, v zárodku - prakticky - již před konverzí Petra a Jana.

Víra ve Wotana sice odumírala, ale posvátné háje, v nichž byl bůh uctíván, zůstávaly cílem germánských poutníků. Nepomohlo ani veškeré ničení Wotanových symbolů a proklínání staré víry. Na místo Wotana tak byli dosazeni křesťanští mučedníci a světci, například svatý Martin. Jeho symboly byly plášť, meč a kůň (tedy stejné symboly jako Wotan, Odin); respektované háje boha meče se tak staly místy svatého Martina, světce války, kterého němečtí poutníci uctívají dodnes - například kaple Schwertslocher. Svatý Jiří a svatý Michael představují také přejmenování starých nordických božstev, která se tímto křtem dostala do sféry římské církve. Ďábelská paní Venuše se proměnila ve svatou Pelagii; Donar, hromovládce a bůh mraků, se stal svatým Petrem, který střeží nebe; wotanovská postava divokého lovce byla propůjčena svatému Oswaldovi a na kaplích a řezbách je vykupitel Widar zobrazen, jak trhá na kusy vlka Fenrise - například v Berchtesgadenu. Tentýž Widar, který ve snaze zachránit Odina spolknutého vlkem Fenrisem netvora zabije. Srovnání s Ježíšem je jasné. Dokonce i zbožný Rabanus Maurus, nejvzdělanější církevní učitel v Německu na konci 8. století, představuje boha jako obyvatele nebeské pevnosti, což je představa, která nepochází z Bible, ale z hrdinské starogermánské duše.

Prvního května slavila stará Germánie Valpuržinu noc, počátek 12 svátečních nocí letního slunovratu. Byl to den Wotanovy (Wodanovy, Ódinovy) svatby s Freyou. Dnes slaví posvátný Walburg své jmeniny na prvního máje, zatímco všechny zvyky byly církví změněny v magii a čarodějnictví, přírodní symbolika se tak proměnila v orientální diabolismus.

V Regensburgu je na měděném pozlaceném podstavci uchováván kalich, z něhož se pije pouze na svátek svatého Jana. Jednalo se o starobylou formu svátečního vína pro přijímání - které církev v obou podobách kázala ještě ve 13. století - 27. prosince, v den posvícení zimního slunovratu. Na památku velmi starých nápojů lásky se dodnes - například v hornobavorském Ebersbergu - podává víno z poháru s lebkou svatého Šebestiána. Toto pití na lásku a pití pro štěstí svatému Janu Křtiteli, svatému Martinovi a svatému Štěpánovi jsou velmi staré zvyky. Zbožný katolík Johann Nepomuk Sepp říká: *„Kristův kalich byl laikům odepřen Římem, ale národ si nenechal vzít prastarý pohanský kalich.“*

Vedle zvyků se měnily i písně a obrazy. V Knize svatých z roku 1488 je zobrazen Svatý Osvald. Sedí na trůnu v královském oděvu a s korunou. Kolem něj poletují dva Odinovi havrani. Pouze palmy a pastýřská hůl jsou křesťanské doplňky. Odin je dodnes uctíván pod jménem Oswald a má například svůj kostel v Traunsteinu, ale také posvátná místa na Dolním Rýně, v Holandsku a v Belgii. Dokonce i legenda o svatém Wilgefortisovi sahá k postavě Ódina, jak nám ji popisuje Edda, kdy Ódin visel devět nocí na větrném stromě, zraněný kopím. Postava vousatého ukřižovaného muže (Odin, Donar), který hází dolů zlatou botu těm, kdo se k němu modlí, se opakuje na mnoha starých sochách a jako motiv v mnoha písních. Z této

postavy se dosud ne zcela vyjasněným způsobem vyvinula ženská postava svaté Wilgefortis. Církev se tak musela přizpůsobit, posadit své světce na ohnivé oře, poslat je ohánět se mečem a kopím do boje s draky a jinými nepřáteli, aby získali čest a slávu nebo zachránili zajaté panny ze spárů zloducha. Příkladem jsou sochy Rolanda a svatého Jiří, které byly teprve postupně nahrazeny sochami Marie; místo symbolu cti se objevila alegorie lásky.

Nordičtí bohové byli figurami světla, s kopím, zářivým křížem a svastikou - symboly slunce a plodného vzestupného života. Již dávno před rokem 3000 př. n. l. nordicko-národní vlny přenášely tyto symboly, jak lze doložit, do Řecka, Říma, Trója a Indie.

Marcus Felix horlí proti pohanskému kříži, až nakonec římská šibenice ve tvaru písmene „T“, na kterou byl Ježíš přibit, musela být přetvořena na tento pohanský, nyní křesťanský kříž. A pohanské slunce neboli nebeský kříž se objevoval jako svaté světlo nad hlavami církevních mučedníků či poslů víry. Dnes zažíváme zrod nové vědy: vědy o výkladu starogermánské symboliky. Kruh se čtyřmi paprsky se jeví jako nebeský kříž, tedy jako projekce směrů oblohy, šestičlenné dělení jako body letního a zimního slunovratu. Právě tato kosmická symbolika prochází všemi staletími, tajemně převzatá jako poslední střípky doby, která svůj obraz světa otce nebes, zrození, smrti a věčnosti uložila pomocí symbolů namísto pomocí písmen.

Alegorie Slunce jsou výňatkem z tohoto obrazu světa. Paprsek světla, kopí, se stává alegorií vládnutí. Jezdecký bůh s kopím se proto znovu a znovu objevuje na křesťanských pamětních kamenech a návrzích; byl to věčný poutník Wotan (Odin, Wodan), který projížděl dějinami křesťanství. Tento bůh,

rozdělený do mnoha postav, žil a čaroval jako svatý Oswald, jako svatý Jiří, jako svatý Martin, jako jezdec s kopím, v katolických zemích skutečně jako svatá Wilgefortis, a jako *der Wode* dodnes neviditelně prochází duší lidí v Dolním Sasku. Dokud národ žije, jsou jeho bohové nesmrtelní. To se Wotanovi vymstilo po jeho úpadku, dokud Baldur znovu nepovstal a neprohlásil se za spasitele světa.

V Římě - stejně jako ve Wittenbergu - byli hluboce pobouřeni touto prapůvodní silou starobylé nordické tradice, kterou ani Bonifác a jeho nástupci až do dnešních dnů nedokázali zcela zničit. Nezbývalo však nic jiného, než ostatní postavy bohů přejmenovat na křesťanské světce a takto proměnit jejich rysy. Jak to bylo podle plánu provedeno, ukazují nesčetné papežské edikty. Tak například papež Řehoř Veliký píše Augustinovi, misionáři u pohanů, který ho prosí o radu, jak nejlépe obrátit pohany na víru:

> *Vždyť v naší době se svatá církev jistě obrací se zářivou horlivostí k lepším lidem, ale jiné toleruje a to takovým způsobem, že často potlačuje zlo, proti němuž bojuje, zejména takovou tolerancí a přehlížením.* ***(Bede, I, 27)***

A 22. července 601 píše tentýž papež opatovi Mellitovi, že pokud nelze pohanské chrámy zničit, je možné je přetvořit:

> *Pakliže lid neuvidí své chrámy zničené, může odložit blud ze svého srdce... a rád najde cestu podle starého zvyku na místo, které je mu známé.*

A o povolení darů:

> *Když se jim v takové míře dopřejí některé vnější radosti, pak si mnozí mohou snáze přivyknout na vnitřní radosti. Zcela jistě se totiž nestává, že by člověk najednou odřízl*

tvrdé dispozice, ostatně proto, že i ten, kdo chce vystoupit na nejvyšší vrcholy, se k nim propracovává postupně, nikoliv jedním skokem. ***(Bede I, 30)***

Svátky křesťanské církve se však objevily ve stejný den, kdy je slavily prvotní národy, ať už šlo o svátek bohyně plodnosti Ostary, který se stal velikonočním svátkem vzkříšení, nebo o svátek zimního slunovratu, který se stal svátkem Ježíšových narozenin. Katolická církev tak byla ve svých základních podobách v severní Evropě rovněž podmíněna nordickým způsobem. Groteskní na této skutečnosti je pouze to, že se snaží udělat z nutnosti ctnost a nárokuje si bohatství duchovního života výhradně ve svůj prospěch. Donucovací církevní dogma se vší vážností prohlašuje, že v církvi může mít místo každá národní barva pleti, že každý druh religiozity je pod její ochranou; *„nikde nebyla osobní svoboda náboženského projevu tak chráněna jako v katolické [!] církvi“* (Adam).

To je přirozeně obrácení faktů, které hovoří až příliš jasně. Od Bonifacia přes Ludvíka Pobožného, který se snažil ohněm a mečem vyhladit vše teutonské a celkem zavraždil přes devět milionů kacířů, přecházíme k vatikánskému koncilu, který až do současnosti představuje jedinečný pokus o prosazení nemilosrdné jednotné duchovní víry: jedna forma, jedno povinné dogma, jeden jazyk a jeden obřad, shodně pro Nordiky, Levantince, Negry, Číňany i Eskymáky. (V této souvislosti je třeba připomenout eucharistický kongres v Chicagu v roce 1926, kde mši sloužili negerští biskupové). Po dva tisíce let se proti tomu bouřila věčná krev všech ras a národů. Ale stejně jako představa světové monarchie působila hypnotizujícím vlivem na silné osobnosti od Alexandra po Napoleona, tak i představa jedné církve vládnoucí celému světu. A stejně jako

tato první myšlenka si vynutila miliony lidí pod svou nadvládou, tak i druhá myšlenka, i když ve svém důsledku nedosáhla úplného podřízení.

Proto také velikáni raného středověku považovali římskou církev za spojence nebo alespoň za pomocníka při uskutečňování romantických mocenských plánů. Církev zase viděla ve světském zbrojení prostředek k vytvoření volné cesty pro své záměry. Zkoumání vnitřních pohnutek ukazuje, že šlo v podstatě o boj o převahu, o to, co je třeba považovat za nejvyšší metafyzickou hodnotu, charakterovou hodnotu: lásku, pokoru, odříkání a podřízenost - *nebo* čest, důstojnost, sebeprosazení a hrdost.

Lásku vyžadovali a praktikovali pouze příznivci a nižší vrstvy římského systému; k trvalosti a povzbuzení silných povah potřebovalo vedení lesk, sílu a moc nad těly i dušemi. Nepochybně se tímto systémem vypěstovala velká duchovní připravenost k oběti: to, co katolická církev s hrdostí nazývá svou caritas. Ale právě zde, ve svém nejkrásnějším lidském účinku, se ukazuje stejně silný rozdíl v hodnocení a následku zdánlivě stejného jednání. Jako je Boží milosrdenství poskytováno pouze prostřednictvím církve, tak jsou také dobré skutky a milosrdenství pouze darem církve nešťastníkovi, hříšníkovi. To představuje chytře zvážené soupeření o zlomené lidi s cílem připoutat je k centru moci a postavit před ně jak jejich nicotnost v Božích očích, tak zároveň moc, kterou představuje triumfující církev. Tento myšlenkový postup však zároveň postrádá vše, co bychom označili za rytířskost. Nordický národ determinovaný pojetím cti by tvrdil, že někoho v nouzi je třeba podporovat nikoli ve jménu blahosklonné *lásky a milosrdenství*, ale ve jménu *spravedlnosti a povinnosti*. To by

mělo za následek nikoliv poddajnou pokoru, ale vnitřní poctivost - nikoliv zlomení osobnosti, ale její posílení, tj. probuzení vědomí cti.

Do tohoto kontextu patří lítost křesťanského církevního typu, která se v nové podobě objevila i v humanitářství svobodného zednářství a která vedla k největšímu zpustošení celého našeho života. *Z nátlakového dogmatu o neomezené lásce a rovnosti všech lidí před Bohem na jedné straně, z učení o lidských právech podporovaného demokratickou bezrasovostí a bez národně zakořeněných představ o cti na straně druhé se evropská společnost prakticky vyvinula v ochránce méněcenných, nemocných, mrzáků, zločinců a prohnilých.* Láska plus humanita se staly doktrínou rozkládající všechna přikázání života a životní formy lidí a státu a v důsledku toho se dostaly do konfliktu se současnou mstící se přírodou. Národ, jehož středobod představovala čest a povinnost, by zkažené a zločinné nezachovával, ale odstraňoval.

Na tomto příkladu také vidíme, že beztvářný systém se ve své touze po uniformitě spojuje s nezdravým subjektivismem, zatímco společenské a státní společenství, které spojuje čest a povinnost, musí ze spravedlnosti odstraňovat materiální nedostatky a v rámci této vynucené disciplíny usilovat o posílení vědomí individuální hodnoty. Musí tak činit způsobem, který by podobně z nutnosti oddělil ty, kdo jsou rasově a duchovně nevhodní pro nordické formy života. Ten či onen výsledek nastane, když se čest postaví jako nejvyšší hodnota všech činů a ochraně nordické evropské rasy se přisoudí prvořadý význam.

Typickým příkladem toho, jak římský systém využíval lidské slabosti pro své účely, je povinné dogma o prodeji

„odpustků“. Církev tvrdí, že má plnost reprezentativního odčinění vůči ubohému hříšníkovi jménem Ježíše a svatých. Pro uvolnění a zavázání má církev na základě své božské důvěry k dispozici Ježíšův souhlas při jednání s konkrétním zločincem - ve skutečnosti to byl Afričan Tertulián, který tuto nauku rozšířil, přičemž hodně použil právní přitažení za vlasy. Bylo snahou obestřít tuto nauku mnoha tajemnými výklady a vybudovat na tomto zobrazení rozhřešení celou filosofii. Její základ „obchodování“ ve smyslu „obchodování“ však nezůstane utajen žádnému hluboce vnímavému člověku - obchodování jak v duchovním, tak v materiálním aspektu.

Myšlenka rozhřešení je v podstatě založena na vedení účtů, které církev může pohodlně manipulovat výběrem vhodných čísel. To je pěstování prázdnoty charakteru a ducha, nehledě na další důsledky, které se objevily v Lutherově době, kdy obchodní zástupce Fuggerů vždy doprovázel Tetzela a odebíral mu všechny přijaté peníze, protože jinak by augsburští obchodníci nikdy nedostali od Říma zaplaceno.

Svatý rok, který vymyslel Bonifác VIII., přinášel obrovské příjmy z prodeje odpustků. Jubilejní odpustky však bylo možné zakoupit pouze v Římě. Zpočátku se annus sanctus měl slavit každých 100 let. Pak se konal každých 50, každých 33 a nakonec každých 25 let, aby se častěji získávaly velké částky peněz. První Svatý rok přinesl papeži 200 000 zahraničních návštěvníků a 15 milionů zlatých. V roce 1350 získal Vatikán 22 milionů. Lze tedy pochopit, proč byl po 33 letech slavených na památku Ježíšových let života - jak se svátek jmenoval po druhém zkrácení intervalu mezi svatými roky - zaveden interval trvající pouze 25 let kvůli krátkosti lidského života. Je vidět, že

i Ježíšova mučednická smrt může být dobrá pro další rozvoj činnosti jeho zástupce.

Aby se získalo ještě více zlata, bylo na svatý rok zavedeno otevírání a zavírání zlaté brány: kdo do ní vstoupil a zanechal v ní svou oběť, mohl také osvobodit své přátele od všech hříchů. V roce 1500 použil Alexandr VI. výnos z jubilejního odpustku na věno své dcery Lukrécie. Každý zločin měl svou pevně stanovenou cenu, za kterou se člověk mohl vykoupit: vražda rodičů a incest byly velmi drahé. Korupci omezovala pouze protestantská kritika.

Poté byly odpustky vyhrazeny pro magické zvyky (nošení svatých relikvií, privilegované oltáře apod.). Podobnou činnost provozovaly všechny menší církevní instituce. Například klášter Monte Cassino měl roční příjem 500 000 dukátů a kolem roku 1500 zahrnoval 4 biskupství, 2 knížectví, 350 hradů, 440 vesnic, 336 statků, 23 přístavních osad, 33 ostrovů, 200 mlýnů a 1662 kostelů! To je jeden příklad z tisíců. Kromě toho přicházelo převádění obřích částek jako poplatků papeži, „Petrových grošů“, peněz na dispens a tak dále. Ani ti nejhorší despotové na zemi nebyli chamtivější než představitelé muže, jehož království nebylo z tohoto světa.

Doktrinální princip rozhřešení byl možný jen proto, že se při jeho formování neprosadila myšlenka pocitu osobní cti. Musela dále rozšiřovat svou vládu, podkopávat dosud existující vědomí cti a otrockému smýšlení dávat punc zbožnosti. Vzpoura Germánů proti této potupě přiměla Římany k větší opatrnosti při organizaci odpustkového systému. V zásadě je však dodnes hájen jako spravedlivá a zbožná praxe církve - například všeobecná odpustková výzva z roku 1926. Je samozřejmé, že tento nešvar má podobně původ ve starověkých

biblických praktikách. Tisícileté převychovávání nesčetných po sobě jdoucích generací kolem nového pólu - Říma - působilo na nenordické podhoubí evropských národů tak silně, že tuto zkaženost ani nepociťují jako potupu, ale jako vzájemnou pomoc údů Kristova těla.

Myšlenka přímluvy církve vychází z téhož způsobu myšlení, které opouští myšlenku cti. Na základě usnesení koncilů v Lyonu, Florencii a Trentu byla zavedena podmínka očistce mezi životem na jedné straně a věčným zatracením nebo věčným očistcem na straně druhé a schválena autorita, aby církev svou přímluvou vedla očistec k hodnotnému konci. Zbavíme-li tuto nauku všech příkras - tedy vezmeme-li ji tak, jak je zamýšlena, totiž nikoli jako skutečnou přímluvu a duchovní vzpomínku na zemřelé, ale jako činnost, která ovlivňuje odchod duše po smrti -, pak máme nejobyčejnější magickou víru, jakou dodnes praktikují jihomořské národy. Z filosofického hlediska představují dogmata o prodeji odpustků a o účinné přímluvě (spolu s několika dalšími, jako je učení o škapulíři a o svatých pomazáních a zázračně působících relikviích) konečné vyústění pohledu na svět, jehož typem je šaman - šaman, jehož modlitba přináší nebo zabraňuje dešti, jehož kletba zabíjí, který uzavřel smlouvu s bohem nebo bohy a může ho (nebo je) nějakou magickou praktikou přinutit nebo alespoň všelijak ovlivnit. (Jako charakteristiku tohoto duchovního postoje lze uvést událost, která se do této práce sice striktně nehodí, ale má hluboký vnitřní význam. V den Božího Těla v roce 1929 v Mnichově překvapila procesí náhle silná bouřka. Mniši, jeptišky, ministranti atd. popadli své kříže a svíce pod řití a rozběhli se na všechny čtyři nebeské strany. Později kázal kardinál Faulhaber ve Frauenkirche a nabádal

věřící, aby se nenechali otřást vírou nepřízní počasí, i když Ježíš tentokrát nepřijal oběť, kterou mu přinesli... Ježíš je zde představen jako vyvolávač deště a pršící procesí Božího těla jako neúspěšný pokus o čarodějnictví! Filosofie medicinmana tak přesně charakterizuje duchovní jednání římské církve.)

Medicinman jako démonická postava využívá nezávislého myšlení svých příznivců stejně málo jako vědomě čestných činů. Je logické, že aby si zajistil své postavení, musí se snažit eliminovat jedno i druhé, a to všemi prostředky, které má k dispozici. Musí nadměrně pěstovat všelidské úzkosti a hysterické sklony, musí hlásat čarodějnictví a démonické magie, musí Indexem, ohněm a mečem potlačovat veškeré zkoumání, které může vést k jiným výsledkům, nebo dokonce k osvobození od celého obrazu světa, jemuž učí šaman. Medicínský muž uvrhne Rogera Bacona do vězení stejně jako Galilea; musí prohlásit Koperníkovo dílo za zakázané a pod zákazem a vynaložit úsilí na zničení všech myšlenkových systémů, které chtějí prosazovat čest, povinnost a věrnost mezi lidmi - učení v souladu s osobností vysoké hodnoty, jako síly utvářející život. Popsat snahu o prosazení magicky démonického pojetí světa medicíny ve světově politickém smyslu znamená napsat římské dogma a církevní dějiny. Řím tak nejen pochopil, jak si zajistit reprezentaci Boha v očích milionů lidí, ale působením na záměrně pěstovanou magickou víru určitých vrstev uvnitř různých národů také udržoval v bdělém stavu víru v univerzální moc svých praktik jako těch, které má pouze kněz - jako jsou odpustky, poslední pomazání a podobně - při kontaktu s jiným světem.

Jiná zařízení podobného druhu v cizích zemích byla v tomto ohledu logičtější. Zároveň papež věděl, jak se vyhnout

odpovědnosti za toto čarodějnictví. Učitel a náčelník primitivního kmene, který se chlubí magickou mocí, bude zabit, pokud jeho obětní obřady budou bezvýsledné a povedou k suchu nebo katastrofální povodni. Čínský císař se rovnal bohu; jako syn nebes byl jako takový uctíván, ale byl zodpovědný za prosperitu národa a státu. Papež *znemožnil* další zkoumání svých tvrzení těm, kdo v něj věří, v důsledku toho, že přenesl jejich účinek z tohoto světa na druhý. Pokud se však občas stane, že uzdravení hypnózou je úspěšné, pak jsou o tom katolické noviny plné zpráv, i když houževnatě mlčí o tisících lidí, kteří opouštějí poutní místa beze změny. Protože se při malování obrazů pekla - což je představa, kterou zbožný Ulfilas neznal a pro niž neexistovalo žádné německé popisné slovo - ničím nešetří, tak Řím experimentem připoutává naděje vyděšených milionů ke svým obřadům. Tato metoda také značně přispěla k trvanlivosti římského systému.

Snaha uvést svět do stavu okouzlení se sice nepovedla, ale ne úplně. Počáteční technická převaha jižních zemí nad germánskými, následné vyhlazení těch, kteří byli svobodní, hrdí a vědomi si cti, za pomoci všech možných aliancí, chytré falšování nordických zvyků, které zůstaly zachovány, jen pod jinou kontrolou... to vše se neobešlo bez nepříznivých důsledků.

Jezuitství vyvodilo z římského systému poslední logické závěry. Poslední kámen ve struktuře filosofie medicinmana položil vatikánský koncil. Zde byl medicinman prohlášen za boha, za neomylného boha po dobu výkonu svého úřadu. Přesně řečeno, Ježíš již není zastupován, ale sesazen; sesazen a nahrazen římským systémem, korunovaným medicinmanem, který je vybaven veškerou mocí a který si říká papež. „Nový zákon je skutečně důležitým, ale ne zcela vyčerpávajícím

produktem této apoštolské tradice prostupující celé vědomí církve," píše blahosklonně výše zmíněný moderní katolický teoretik profesor Adam. Ježíš je odsunut stranou. Syrsko-etruská pověra, která zpočátku obklopovala jeho osobnost jako plevel, se objevuje na jeho místě jako apoštolská tradice. Římská dogmatika ve skutečnosti nepovažuje pojem cti za problém sám o sobě. Z nutnosti jej muselo ze svého základního stanoviska - stanoviska, které požadovalo pouze podřízenost - systematicky eliminovat. Výcvikovou školu pro vědomé vyhlazení vyzývavého projevu této duchovní síly v životě Západu nepochybně představuje onen orgán, který se jakoby posměšně označuje za Společnost Ježíšovu; způsob, jakým si Ignác Loyola přál, aby Ježíšovi následovníci vykonávali duchovní cvičení, tak znamená naprostý protiklad ke germánskému myšlení a cítění. O tom, jaké vlivy byly pro vnitřní i vnější utváření baskického Loyoly nejzásadnější, se dodnes vedou spory. Abychom měli pravdu, zbožné hlasy Marie Laachové jsou toho názoru, že o nadpřirozeném původu malé knihy cvičení nemůže pochybovat žádný rozumný člověk. Ale tento dětinský pokus, stejně jako další čerstvé výplody, které jsou připisovány božímu diktátu, jsou poněkud rozpačité i pro kněžstvo. Je zřejmé, že spisy Garciáše de Cisneros z Manresy v podobě benediktinských a františkánských pravidel měly na Ignacia velký vliv, ale musely mu být známy i zásady maurských náboženských a politických společností, které se rozkládaly v severní Africe až po Španělsko, protože mezi muslimským řádem a zásadami Společnosti Ježíšovy existuje překvapivá podobnost. Muslimské texty učí:

Budeš v rukou svého šejka jako mrtvola v rukou strážce mrtvých. Poslouchejte svého šejka ve všem, co vám nařídí, neboť to je sám Bůh, kdo přikazuje jeho hlasem.

Ignác ve svém slavném dopise požaduje stejný druh poslušnosti: slepou poslušnost, poslušnost podobnou mrtvole. Jasnost slepé poslušnosti by zmizela v případě, že by si člověk tváří v tvář příkazu položil otázku po dobru a zlu. Je-li nutné splnit rozkaz nadřízeného, pak: *„Ať už je to cokoli, slepé nutkání poslechnout nás strhne s sebou, aniž by nám ponechalo sebemenší prostor pro úvahu.“*

Bylo to 26. března 1553, kdy byl požadavek tělesné poslušnosti vržen jako otevřená výzva do duchovního života germánského Západu. Píše Ignác:

Odlož, milovaný bratře, co nejvíce svou vůli a odevzdej a obětuj svou svobodu... Musíš poslouchat s jistým slepým nutkáním, nechat se unášet zbaven vůle bez jakéhokoli zkoumání, udělat vše, co ti řekne tvůj nadřízený...

V *Konstitucích* čteme:

Každý se přesvědčí, že kdo žije v poslušnosti, nechá se vést nadřízeným, jako by byl mrtvolou, která se nechá všelijak přenášet a pokládat sem a tam, nebo jako by byl holí starce, která slouží tomu, kdo ji drží, kde chce a kdy chce...

Ve svých *Pravidlech*, která Loyola připojil ke *Cvičením*, opět požadoval: *„úplné odstranění osobního úsudku“*; a dále:

Když se našim očím zdá bílé něco, co církev definovala jako černé, je třeba to také prohlásit za černé.

... Požaduje se podřízení, a to zcela bez ohledu na to, zda služebník považuje něco za hříšné nebo nečestné; chybí

zde dokonce i omezení, byť sebemenší, které bylo učiněno dříve, že totiž stačí neuposlechnout, když se požaduje otevřený hřích.

Memoriál jezuitské koleje v Mnichově rozvádí 5. a 6. pravidlo o poslušnosti:

*Slepě poslouchá ten, kdo jako mrtvola nebo hůl starce, nemaje citu a úsudku, tak poslouchá, jako by svůj vlastní úsudek spoutal a do jisté míry zcela odstranil (**totum eclipsatum**), takže už nemá vlastní úsudek a není schopen vidět, nýbrž učinil úsudek jiným, zcela ne svým vlastním, totiž úsudkem svého nadřízeného, a to vlastně tak zcela a tak dokonale, že cokoli jeho nadřízený soudí a cítí, on sám soudí a cítí přesně totéž, a že tento úsudek jeho nadřízeného je jeho vlastním nezfalšovaným a přirozeným úsudkem. V tom spočívá síla pravého sebezapření a skutečného oslepení (**excaecatio**), aby se člověk již nenechal pohánět osobními, ale cizími podněty.* **(Reusch, Archivní příspěvky: *Časopis pro církevní dějiny*, 1895, XV, 263)**

Ale ani ti nejhorlivější členové západní církve nemohli tolerovat tuto otevřenost, tuto odvahu přijmout konečný logický důsledek z předpokladů římského systému. Dokonce i římská a španělská inkvizice se proti tomuto až příliš jasnému jazyku vzbouřily. Ze všech koutů země se ozývaly protesty proti tomuto požadavku zneuctění a otroctví. Málem došlo i k veřejnému odsouzení jezuitské nauky; tomu se však mazanému Robertu Bellarminovi - v zájmu jednoty církve - podařilo zabránit. (Francouzský jezuita Julián Vincent, který ještě v roce 1588 projevil odvahu prohlásit Ignácův list za kacířský, byl inkvizicí uvržen do vězení a poté prohlášen za nepříčetného.

Díky láskyplné péči Kristových napodobitelů zemřel následujícího roku ve vězení).

Kdo by chtěl sledovat podobný případ brutálního zotročení poctivého člověka v rámci současného jezuitského řádu, ať si přečte právní zprávy německého jezuity otce Bremera o jeho boji proti jezuitskému generálovi a o tom, jak papež v rozporu se všemi zákony tohoto generála chránil. Bremer, uctívaný učenec, představoval staré přísné názory týkající se morálky, které byly jako nepohodlné prostě zakázány. Malý *páter* se však nenechal pouze dusit jako tisíce jiných a hájil své stanovisko na základě církevního práva. To mělo za následek jeden brutální čin za druhým, pak právní kroky proti *páterovi*, pak jeho odsouzení v Římě, aniž by byl vyslyšen. Bremer otevřeně vznesl proti jezuitskému generálovi a papeži obvinění z falšování starých dokumentů. *„Oba museli dopustit, aby k tomu došlo... Skvělé časy inkvizice jsou pryč, jinak by Bremer už dávno hnil ve vězení."*

Ignácův požadavek nazývat bílou černou, pokud to církev přikáže, znamenal prohlášení za svaté otrávení duší a byl uznáním práva na zničení svědomí, otevřeným povýšením lži na dílo zbožnosti. Skutečnost, že toto dogma, vysávající mravní oporu, nemohlo být zcela uskutečněno, nespočívala opět v dobré vůli církve, která jediná mohla přinést spásu, ale pouze v silné obraně, kterou projevil evropský duch a v nemožnosti ani zpětným šlechtěním po desetiletí vypálit evropské vědomí cti. Dnes jsou dokonce nuceni prohlašovat, že Loyolova slova, diktovaná Bohem, už neplatí; v jezuitských školách už není riskantní otevřeně požadovat „mrtvolnou poslušnost" a vzdání se vlastní cti. Cíl a způsob vytvoření stáda bezduchých otroků se však rýsuje neomylně jasně.

Otrokářské praktiky řádu, které vnášejí úzkost do obrazotvornosti a zotročují osobní vůli, spolu s podřízením duchovní osobnosti hypnóze silné centrální vůle, slouží ke zlomení každého pocitu důstojnosti. Skutečnost, že církev neodsoudila učení o tělesné poslušnosti, ukazuje, že o ni usilovala, stejně jako její nástroj, Společenstvo Ježíšovo. A stejně jako si syrsko-africký řád přál pracovat pro co největší chválu Boží, tak jezuitský řád pracoval s vědomím svého cíle *Ad maiorem dei gloriam* na rozkladu nordicko-germánského Západu a přirozeně se jako červ vtíral všude tam, kde se v národním těle objevila rána.

Nehovoří se zde o dobru a zlu, ale o *neměnných charakterových hodnotách*. Loyola byl sice ambiciózní, nicméně odvážný muž, ale jeho zotročující systém je převrácením všech evropských hodnot. Stejně jako teoretický materialista může být osobně dobrým a spokojeným člověkem, tak i bojovný Loyola se stal symbolem nejbezohlednějšího boje proti duši nordické rasy. Není nic falešnějšího než srovnávat jeho *Cvičení* s pruským vzdělávacím systémem, jak se to často děje s cílem zamlžit fakta, protože tyto dvě formy vzdělávání představují nesmiřitelné protiklady. Loyola ruší jednotný oděv mnichů, odmítá přílišnou askezi, posílá své zástupce v přestrojení mezi spřízněné ve všech městech a dovoluje jim větší svobodu ve vnějším životě. Jezuité na oplátku obětují řádu veškerou osobní zkoumavost, osobnost a lidskou důstojnost - a v konečném důsledku i svou rasově duchovní podstatu.

Pruský voják byl navenek podroben tvrdé disciplíně, ale uvnitř byl svobodný. Jezuitský systém neuznává myšlenku cti, a kdykoli se s ní setká, snaží se ji pošlapat; pruský systém se točí výhradně kolem myšlenky cti. První byla a zůstává

podhoubím uprostřed našeho života, kyselinou, rozpouštějící veškerou sílu a velikost naší dávné minulosti; druhá byla a zůstává prvotní buňkou pro strukturu celé naší existence, jak byla funkční, když se poprvé otevřeně objevila ve světle dějin u Vikingů a prvních Teutonů.

Po Baskovi Ignácovi byl za jeho nástupce vybrán Diego Lainez - Žid -, aby dále rozvíjel římské dogma nepřátelsky zaměřené proti nám všem. Jeho účinnost, konkrétně na tridentském koncilu, a důsledky tam stanovených usnesení by vydaly na německou doktorskou práci. Dne 18. července 1870 pronesl jezuitský vatikánský koncil své závěrečné vyznání víry:

> *Učíme a prohlašujeme, že podle vůle Páně má římská církev převahu vlastní autority úřadu nad všemi ostatními... že rozsudek apoštolského stolce, nad nímž není vyšší moci, nesmí být nikým z nového vyznání odvolán, stejně jako není nikomu dovoleno zasedat nad jeho rozsudkem. Petrův stolec zůstává vždy neposkvrněn žádným omylem.*
>
> *Prohlašujeme to za princip víry zjevený Bohem: že papež v Římě, když mluví ze svého doktrinálního stolce (**ex cathedra**)... rozhoduje o nauce, které se pevně drží celá církev a která se týká víry nebo mravů, je schopen božské podpory, kterou mu slíbil svatý Petr, má tu neomylnost, kterou chtěl božský vykupitel poskytnout své církvi při rozhodování o nauce týkající se víry nebo mravů... Pokud by tedy někdo riskoval, že bude tomuto našemu rozhodnutí odporovat, což Bůh chraň, je vystaven zákazu.*

Tím byla římská jezuitská systematická destrukce osobnosti dovršena. Je pravda, že miliony pravověrných

katolíků matně pociťovaly zrůdnost tohoto sebezbožštění úřadu jako takového a několik mužů se postavilo na protest proti tomuto zneuctění člověka, které je podstatou Vatikánu. Katolický rektor pražské univerzity zděšeně napsal:

> *Člověk se nechal zabít, ba dokonce to sám udělal, zahodil přesvědčení, víru, kněžskou a mužskou čest. To je výsledek vývoje, který vidí podstatu křesťanství ve slepé poslušnosti vůči římské hierarchii.*

Biskup Strossmeyer prohlásil, že kurie považuje papežství za mršinu, a doufal ve smrt Pia IX., která by znamenala skutečně dobrý skutek pro lidstvo. Ignaz Döllinger jako křesťan, teolog a historik dogma odmítl. Dokonce i hrdý vůdce středové strany Ludwig Windthorst měl nicméně dost odvahy, aby alespoň mezi přáteli odmítl nové učení o neomylnosti. Jak uvedl breslavský prelát Franz Kiinzer (*Norddeutsche Allgemeine*, 11. 1. 1871), musel vynaložit maximální úsilí, aby Windthorsta uklidnil, a snažil se zmírnit jeho vztek vůči jezuitům, které prohlásil za viníky všeho a proti jejichž vyloučení nehodlal hnout prstem. Ale co se ještě v 16. století zdálo možné, bylo nyní marné; nic nepomáhalo. Pius IX. o sobě dokonce mohl hrdě prohlásit: *„Já jsem cesta, pravda a život“* (*Observateur catholique*, 1866, str. 357), aniž by se duchovně rozložený, zotročený katolický svět odvážil proti této opovážlivosti protestovat.

Nejde tedy o to, že by papež vydával nějaké zvláštní příkazy jako neomylné, ale pouze o to, že je mu tato možnost dovolena. Odlomil se kousek onoho neuchopitelného čehosi, co každý národ pociťuje jako střed své duše. Papež samozřejmě nebude otevřeně požadovat nic nečestného, ale už jen fakt, že katolickému světu předkládá naprostou *carte blanche* autoritu,

dostatečně ukazuje, že ve službách lásky byla odvržena mužná čest. *Vaticanum* znamenalo rozbití všech osobností v církvi. A tak je tomu i v současnosti: stávající hodnostáři jsou již vychováváni pod vládou tohoto bezectného dogmatu. Takzvaný politický katolicismus je jen nutnou vnější stránkou jezuitského římského systému vůbec; stává se tak nikoli zneužitím, ale logickou aplikací římských zásad, i když zneužitím skutečného náboženství. Pak se každá duchovní síla osvobozená od Říma, každá světská moc nezávislá na Římu jeví jako odpadnutí od jediné legitimní vlády a všechny prostředky jsou svaté pro znovuzískání této duchovně-politické vlády.

Tento systém umí přinutit obětavost lidí ovlivněných láskou, aby sloužili nemilosrdné kastě. Nahrazením vnitřní vyrovnanosti vědomí pokorou a soucitem byla podkopána duchovní důstojnost nordických národů. Války a revoluce - zčásti využívané Římem, zčásti jím přímo vyvolané - s sebou přinášely stále větší fyzické i duchovní úbytky, až se s demokraticky židovskou podporou podařilo v roce 1870 položit poslední kámen do střechy budovy. A to znamenalo: opuštění individuální cti, národní a rasové cti ve prospěch požadavků na vládu kněžské společnosti, která se prohlašuje za boha.

Z tohoto pohledu nespočívá velikost Lutherova činu pouze v založení církve, ale je mnohem důležitější než zavedení rozdělení mezi dvěma verzemi víry. Jakkoli byl Luther ještě hluboce zakořeněn ve středověku, jeho čin znamená velký převrat v dějinách Evropy po proniknutí římského křesťanství. Luther popíral kněžství jako moc samo o sobě - to znamená, že popíral právo na ospravedlnění kastou lidí, kteří tvrdili, že jsou v užším vztahu s Bohem než ostatní, a kteří na základě údajného božského poznání předpokládali, že mají lepší vhled do Božích

plánů spásy a podmínek v nebi. V důsledku toho Martin Luther bránil dalšímu rozvoji této magické zrůdnosti, která k nám přišla ze střední Asie přes Sýrii a Afriku. Mnišství je afrického původu, stejně jako tonzura; a protipřirozené kastrace, jejichž prostřednictvím se má člověk přiblížit Bohu, jsou středoasijského původu. Růženec je asijský a stále se používá v dnešním Tibetu, kde byl jeho mechanismus zdokonalen v modlitebním kolečku. Líbání papežových nohou je asijské, dalajlama dodnes požaduje totéž - a několik dalších věcí, které se však v Evropě nepodařilo zavést.

V této souvislosti stojí za to připomenout chování Alexandra Velikého. Když dobyl celou blízkou Asii, nutil Asiaty, aby při pozdravu poklekli, ale se svými Makedonci jednal jako se soudruhy: jediný pokus o zavedení poslušnosti i od nich, který však hned selhal. Zde se již nordická Evropa rozešla s orientalismem. Lámismus však dokončil svůj vpád v podobě kasty římských kněží a navázal na orientální politiku Babyloňanů, Egypťanů a Etrusků. Martin Luther vyhlásil tomuto duchovnímu kolektivu válku. Zvítězil a všichni katolíci, kteří jsou si stále vědomi své cti, musí děkovat jeho práci za to, že se papežství reformovalo a bylo donuceno k očistě, aby vůbec mohlo v probouzejícím se kulturním světě Evropy dál existovat.

Nyní je třeba objasnit, jak by se věci v germánských státech vyvíjely, kdyby zvítězil duch, který chtěl spojit svatost se špínou a odpudivým životem. Eusebius Svatý běhal se stokilogramovými železnými závažími; svatý Makarij si vykoupil svatost tím, že snášel muka mraveniště, na němž seděl; svatý František - v mnoha ohledech sice velmi velká osobnost - vzdal hold duchu Asie tím, že se k Božímu potěšení

válel po trní. Výjimečně zbožné jeptišky pily cizí sliny, jedly mrtvé myši a zkažená vejce, to vše proto, aby se staly svatějšími. Zbožný Hilarion je chválen, protože žil jen ve špíně; svatý Atanáš se pyšnil tím, že si nikdy nemyl nohy; totéž se vypráví o Abrahámovi Svatém, o Sylvii Svaté. Klášter svaté Eufrazie dokonce složil přísahu, že se jeho jeptišky nesmějí nikdy koupat, přičemž tento odér svatosti se dále nerušeně rozvíjel.

Dnešní Evropa by dospěla do stejného stavu jako špinaví kontemplující světci v Indii a Tibetu, do stavu nejdokonalejší hlouposti, nejstrašnější pověrčivosti, chudoby a bídy - za neustálého obohacování kasty kněží. Evropa byla zachráněna díky rozsahu protiřímských hnutí, a největším zachráncem Západu byl proto Martin Luther, protože bojoval proti systému, z něhož výše popsané poměry vyplývaly jako nutný důsledek: proti římskému kněžstvu s jeho magickou mocí, představujícímu pokračování kněžských společností blízké a střední Asie. Tento syn německého sedláka se tak stal osou nového světového vývoje, za který mu musí být všichni Evropané vděční, neboť nejen osvobodil protestanty, ale také zachránil katolíky před duchovním úpadkem. Pozdější návrat mnoha upadlých center - Vídeň a Mnichov byly kdysi protestantskými městy - ke katolicismu se tak stal možným jen díky vynucenému očištění od pachu svatosti.

Nikdy však také nesmíme zapomenout, že kdyby protestantský duch přestal existovat, tibetsko-etruský svět by se projevil znovu; Španělsko, které bylo nejméně protestantské, pocítilo vládu Říma nejtrpčeji ze všech a nikde v Evropě nebyla taková zaostalost ducha a duše jako ve Španělsku před revolucí v dubnu 1931. Jak hluboce satanská pověrčivost ještě dnes

převládá i na nejvyšších postech, odhalil užaslému světu podvod s Leem Taxilem, který je na stejné úrovni jako vymítání ďábla zbožnými církevníky ve všech státech.

Podstatou konfliktu mezi císařem a papežem byl především boj o převahu mezi rytířskou ctí a rozkladným učením o lásce. Živou alegorií prvního je meč s jílcem ve tvaru kříže a biskup jedoucí na válečném voze. Zpočátku bezpochyby převládala rytířská čest; i takový Karel Veliký by se smíchem odmítl Pia IX. Karel Veliký však považoval za vhodné nechat svou důstojnost posvětit náboženstvím a prohlásit svou vládu nad národy za pocházející z Božího požehnání. Císař a papež tak byli zpočátku politickými spojenci proti urozeným Sasům, kteří se proslavili - podle Goetha - tím, že nenáviděli křesťanství v nabízené podobě. Widukind sice bojoval sám za sebe, ale zároveň za svobodu všech nordických národů. Karel Veliký zároveň zůstává robustním zakladatelem Německé říše jako politického celku. Po obnovení saské cti, která byla po tisíc let zesměšňována, přecházejí oba velcí protivníci do německých dějin: Karel Veliký jako zakladatel Německé říše, Widukind jako obránce germánských hodnot svobody.

Věrnost vazalů a věrnost mezi lidmi považovali staří rytíři rovněž za přednější než majetek a štěstí, stejně jako autor Eddy. Hávamál končí slovy:

Majetek pomíjí, příbuzní umírají, vy sami zemřete jako oni.
Jedno vím, co žije věčně: slavné činy mrtvých.

Jedná se o nordickou podobu buddhistického učení o karmě. V básni *Beowulf* se pokouší o prolnutí germánského pocitu cti s křesťanskou ideou vykoupení, nakolik se Beowulf ujímá záchrany pohoršeného, zmučeného lidstva; nebojuje však

s pomocí zásady „neodporuj zlu“, nýbrž jako hrdina, postrach bezbožníků. Jistý měkký podtón je však v *Beowulfovi* již patrný. Zatímco pro staré Germány bylo považováno za potupné vrátit se domů z bojiště bez svého pána a vůdce, ubohé chování Kristových učedníků v Getsemanské zahradě - které se zdálo velmi bolestné i básníkovi *Heliandu* - zde již vrhá stín. S výjimkou jednoho věrného muže ho Beowulfovi stoupenci opouštějí, když se jich zmocní předtucha smrti! Tomuto zcela nenordickému, měkkosrdcatému rysu je ve skutečnosti opět postavena vědomá chvála cti:

Žádná událost nemůže oslabit muže ušlechtilé krve.

Kdo může, měl by před smrtí dosáhnout slávy!

Nakonec jsou nečestní a neloajální zběhové vykázáni:

Nyní všem tvým rodům odepři dar mečů a zářivých pokladů, radosti vlasti a rodného krbu: Ať každý z nás, až bude daleko, se naučí vznešeně vašemu útěku. Ten hanebný čin. Smrt je lepší pro každého šlechtice než potupný život.

Germánský rytíř si nechá připsat na svůj účet i nechvályhodné činy - činy, které jsou důsledkem slabé vůle nebo prolomení nižších pudů. Když je však posléze přijme a vezme následky na sebe, pak tomu rozumíme více než zbabělému jednání prvních apoštolů. Ponurá postava, jako je Hagen, se nám zdá podstatně větší než například Petr Skalní. Hagen ve službě svému králi odhazuje svou čest a nakonec pro ni hrdě a nezlomeně umírá. Drban Petr zapírá svého pána při první zkoušce dvojnásob a trojnásob; jediný projev citu, který mu umožňuje působit sympaticky - když tasí meč (což básník *Heliand* popisuje se znatelnou úlevou) -, je velmi typicky zastíněn jeho pozdější zbabělou lží. Církevní tradice se marně

snaží udělat z Petra hrdinu. Zbožný básník *heliandské* básně se však snaží chování učedníků v Getsemanech omluvit jejich smutkem, neboť jinak by se jejich spánek jevil jeho saskému publiku jako nečestný, a tudíž nepochopitelný:

> *...Zrozený z Pána je našel spící v zármutku! Jejich srdce byla těžká, že drahý pán je opustil.*

Vývoj od kavalírství k rytířství započal již za Konráda II. a udržel se až hluboko do 14. století. Rytíři se považovali za děti říše, a měli tedy povinnost bránit císaře a království proti vnějším nepřátelům. Tato skutečnost jim dávala opodstatnění pro existenci jejich řádu, vedla k vlastnímu rytířskému pojetí cti - což je její první světská reprezentace, dosažení nějakého nejvyššího cíle v souladu se společenským postavením. Po téměř úplném subjektivismu Vikingů a starogermánských vojevůdců s jejich stoupenci se následně velká část lidí přizpůsobila duchovnímu centru celého rodu. Praxe udělování meče, jeho opásání, nakonec i obřad pasování na rytíře, představovaly symbolicky vnitřní povznesení a zušlechtění. Jestliže pozdější rytíř svým zkostnatěním a stereotypizací představoval fragment antiky uprostřed nového společenského života, jestliže loupeživé nájezdy zahálčivých rytířů v době míru nabízejí také nelibý obraz, pak jsou to věci, které se nevyhnou obsahu ani té nejlepší myšlenky. Faktem zůstává, že dodnes se slovem „rytířský“ označuje pouze člověk, který skvěle chrání své bližní a umí chránit čest.

Je samozřejmé, že i římský systém se snažil učinit rytířský řád užitečným pro sebe, což se mimo jiné projevilo v zasvěcení meče. Na samém počátku své přísahy se rytíř zavazoval sloužit náboženství, poté stát na straně utlačovaných a teprve nakonec poskytovat poslušnost císaři. Tím byl formálně ustanoven

římský vliv, jaký byl již dříve uskutečněn. Někteří zbožní historikové se dokonce pokoušeli odvodit vznik rytířských řádů od Říma - stejně jako jejich dogmata od Ježíše - a ve skutečnosti se jako jejich zakladatel uvádí Řehoř VII. To se přirozeně děje jen se záměrem uvést i reprezentaci této protiřímské myšlenky - tím, že její původ odvozují od papeže - do závislosti na něm, samozřejmě s různými dnešními důsledky.

Tak například historik Gefrorer umí vyprávět o tom, jak vznikla rytířská idea svatého Říma, aby pak odhalil její záměry. Rytířský řád dosáhl své plné podstaty jako instituce či korporace až v důsledku mocenského vlivu, který církev získala prostřednictvím úřadu Řehoře VIII. na válečnické řády západních křesťanských království. Rytířský řád měl za úkol zúročit hrdinskou odvahu řeholních vojáků. Sláva, čest, rasa, národ, císař a království byly a jsou tedy představiteli římského systému považovány za pouhá jména a podružnosti; protože účel takového rytířského řádu je falešně připisován papeži, objevuje se pouze služba papeži.

Tím se také zcela vyjasnila neměnná politika římské církve, které se ve skutečnosti podařilo pomocí hypnotizujících kázání prolít potoky krve za církev toužící po moci v nesčetných křížových výpravách, přimět hrdinské srdce sloužit náboženství a čest podřídit lásce. *„Ypres a Arras,"* volají Vlámové; „*Hurta heya Beyerlant*" zněl bojový pokřik Bavorů. Řím tomu nemohl zabránit, ale mohl zasévat neshody tím, že proti sobě stavěl různé zájmy.

A dodnes to považuje za svůj životní úkol. Z pudu sebezáchovy nemůže Řím tolerovat žádnou organizaci, která by si byla vědoma svého národa a cti, ba ani soběstačný, cti zcela vědomý národ. Proto musí podporovat rozkol a zasévat válku a

rasový rozklad. To je vlastní povaze jeho beztvářného systému a nezmění se to, dokud tento systém existuje.

V kruzích, které podávají jasnou představu o Římu a jeho systému, dodnes převládá další, zřejmě neodstranitelné falšování dějin - totiž že veškerá vzdělanost a kultura, která postupně prošla Západem, byla důsledkem činnosti církve. Ve skutečnosti je tomu přesně naopak.

Na nátlak Langobardů prosí papež Štěpán II. (přibližně v roce 755) o pomoc a žádá, aby byl pozván do Franků. To se také stane a král Pipin Krátký papeže osobně přijme. Papež, vědom si svého slabého postavení, se však ukáže jako chudý Kristův apoštol, zahalí sebe i své kněze do košil z pytloviny, posype si hlavu popelem a na kolenou prosí krále o pomoc římskému národu. Od té doby se Francie považuje za nejstarší dceru Říma - moudře však odmítá lákadla římského titulu. Tentýž papež pak působí proti sňatku Karla Velikého s Langobardkou. Píše, aby Karel neznečistil nanejvýš odporným a neloajálním způsobem vznešený, urozený a královský rod Franků krví Langobardů, a v takovém případě prosí nebesa, aby Karla poslala do věčných plamenů. Protože však tato hrozba na císaře nijak nezapůsobila, Svatý otec se později spojil s týmž páchnoucím langobardským králem.

V této době, kdy ve světě převládal římský duchovní vliv, probíhaly věci ve skutečnosti velmi neduchovním způsobem. V roce 896 přišel papež Štěpán VI. s nápadem vykopat rozkládající se mrtvolu svého předchůdce, odsoudit mrtvého na synodě k smrti jako zlého uzurpátora, useknout mu tři prsty ze zprzněné mrtvoly a předat ho římskému národu k utopení. Krátce nato byl sám Stephanus uvržen do vězení a uškrcen,

zatímco mrtvola jeho předchůdce byla opět vylovena z Tibery a nově pasována na papeže.

Poté se papežové střídají ve svrhávání a věznění, dokud na Petrův stolec nenastoupí Sergius III. se svou konkubínou Marozií po boku.Tato žena Marozie si spolu se svou matkou Theodorou zajišťuje vlivné biskupy jako milence a opory své vlády. Když byl Sergius odstraněn, Marozia po krátké odmlce vychovává svého syna jako papeže Jana XI., Její první syn Albrich byl tím velmi pobouřen a svrhl vládu své matky. Po jeho smrti se jeho syn ujal papežského úřadu jako Jan XII.

Podmínky se však stále nezlepšovaly. V roce 938 se vyhnanému papeži Bonifácovi VII. podařilo uvrhnout svého rivala, Ježíšova zástupce, do vězení a nechat ho tam zemřít. Ani Bonifác se však z tiáry dlouho netěšil; sám byl vyhnán královskou šlechtou a již zmíněnou Theodorou, slavnou matkou oné velmi energické nevěstky Marozie, jejíž vnuk Crescentius se stal pánem Říma a která nyní prodala papežský stolec ochotným kreaturám.

V roce 1024 usedl na papežský stolec muž, který předtím nikdy nebyl klerikem. Koupil si zastoupení Boha a nazval se Janem XIX. Později byl papežem Benediktem IX. zvolen desetiletý syn hraběte. Protože se však tento předčasně oddal všem myslitelným neřestem, stal se i pro Římany příliš zhýralým; zvolili si proto nového zástupce Krista, který si říkal Sylvestr III. Nového papeže se však brzy zmocnila úzkost z nebezpečí, které mu hrozilo z jeho úřadu, a raději jej vyměnil za 1000 liber zlata s Gregoriem VI., čímž byl vyhnaný Benedikt morálně pobouřen a vznesl opětovný nárok na Petrův stolec. Ctihodný kardinál Caesar Baronius tyto papeže otevřeně nazval

„kurvícími se hřebci". Tento skandál ustal až po zásahu císaře Jindřicha III.

Takové byly poměry v Římě v 10. a 11. století, které by měl znát každý Němec, ale o nichž historická škola plná lží na jedné straně a zbabělého mlčení na straně druhé moudře mlčí. Právě v této době začalo národní shromažďování Němců za Jindřicha I., stejně jako vědomý pokus o národní obnovu a rozvoj za Oty I. Velikého. Díky němu, německému rytíři, získali biskupové velký vliv, získali knížecí hodnost, poskytovali duchovní vzdělání a podporovali řemesla, obchod a zemědělství. Pod vedením a ochranou císaře, nikoli papeže, vzkvétala první kulturní centra v Quedlinburgu, Reichenau a Hersfeldu. Papežové naopak nechávali vraždit čestné muže - jako například papež Hadrián IV., který nařídil uškrtit a upálit Arnolda z Brescie, když se dozvěděl o jeho kajícných kázáních.

Na okraj je třeba poznamenat, že papežové si nechávali od nevěstinců, z nichž Pavel I. vytvořil stálý zdroj příjmů, vyplácet pevné částky. Sixtus IV. pobíral z domů rozkoše 20 000 zlatých dukátů ročně. Duchovní museli platit pevné daně za své konkubíny, zatímco Vatikán odměňoval své úředníky propustkami do nevěstinců. Sixtus IV. dokonce povoloval pederastii za pevně stanovený poplatek. Inocenc VIII. měl 16 vlastních dětí, které musel živit. Alexandr VI. však prohlásil, že papež stojí výše než král, stejně jako člověk nad zvířaty. Proto nechal zavraždit tucet biskupů a kardinálů, kteří se mu zdáli nebezpeční. Za 300 000 zlatých dukátů papež Alexandr VI. sesadil Jhema, tureckého pretendenta trůnu, a s klidným svědomím shrábl peníze nevěřícího sultána. V roce 1501 jmenoval Alexandr VI. svou dceru Lukrécii na čas svou zástupkyní.

Císař Ota I. se nepochybně zabýval myšlenkou německé národní církve, která zřejmě zanikla spolu se zmizelými árijskými Góty. Ze stejného důvodu stanovil, že duchovenstvo bude vybíráno z majitelů půdy, což však také způsobilo, že se podřídil papežství: Římané museli přísahat, že nebudou volit papeže bez souhlasu císaře. Ota III. autokraticky jmenoval dva papeže. Podobně Jindřich III. provedl čistku v papežství. Ve velkém sporu mohučského arcibiskupa Willigrise proti protinárodnímu římskému centralismu se všichni němečtí biskupové kvůli svému vědomě otevřenému odmítání ocitli v opozici vůči papeži, který nakonec musel ustoupit. Tehdy byl člověk v Německu svobodnější než v roce 1870 nebo v roce 1930!

Papežství však velmi posílili clunyjští, kteří chtěli vytvořit mezinárodní strukturu stojící nad státem a závislou pouze na papežovi. Toto hnutí si sice kladlo za cíl reformu rozkladného mnišského systému, ale velmi brzy se projevil jeho negermánský duchovní pohled. Dosud obvyklé praktiky pokání proti hříšnému ďábelskému tělu, na něž Teutoni pohlíželi s posměchem, byly zbaveny své dřívější těžkopádné podoby a přeměněny v lstivé mučednictví duše - předchůdce, jak jinak, jezuitismu. Pro stanovené části clunyjských klášterů existovaly přísné příkazy mlčení, byla zakázána každá veselost mysli a přátelství nebyla tolerována. Udávání na druhé dostávalo punc zbožné povinnosti a ti, kdo byli shledáni vinnými, museli podstoupit ponižující tresty. Tato nepřirozená forma kázně zjevně pochází od oné ligurské východní rasy, která před přistěhováním Nordiků osídlila - spolu s dalšími místy - jihovýchodní Francii. Toto pošlapání duše, toto vnitřní sebemrskačství a touha po podřízení se cizím démonům a

magickým silám nám však ukazuje ducha římské církve jako člověka, který je v nejužším, rasově podmíněném vzájemném spojenectví se všemi neárijské krve a rozloženými populacemi.

Není proto náhodou, že se clunyjské reformy okamžitě prosadily i ve východních rasových částech Lotrinska. Mohučský arcibiskup Aribo se okamžitě postavil proti této duchovní nemoci a podpořil mocensky uvědomělého Konráda II. Na severu se stará krev rozproudila téměř současně: Biskup Adalbert von Wettin si vytkl za cíl vytvořit germánskou národní církev, slovo „*Deutsch*“ se poprvé dostalo do všeobecného užívání a němečtí mniši římské církve pátrali po stále zbývajících, téměř zničených duchovních pokladech svého národa.

Německý císař vytáhl papeže z žumpy, vrátil církvi čest a zušlechtil její služebníky. Římský univerzalismus, v důsledku toho nově posílený, přirozeně využil těchto sil a opíral se - jako obvykle - o prokázané falzifikáty, aby ustanovil vládu papežství nad císařem podle Boží vůle a postavil centralismus proti episkopalismu. Tento boj byl veden všemi myslitelnými prostředky; proti císaři byli podněcováni poddaní a proti neapoštolským biskupům byl vyhlášen církevní zákaz. To byla vděčnost Říma.

Dlouhověkost papežství byla římskými historickými spisovateli se zvláštním důrazem vyzdvihována jako důkaz jeho božského ustanovení. Jiný názor však bude mít každý, kdo ví, že Řím musí za své mocenské postavení děkovat především císařům a za svůj duchovní vliv výhradně vnitřní velikosti zbožných aristokratických duchů, jako byli František z Assisi, Albertus Magnus a Mistr Eckhart. Ostatně stálost nějaké instituce není měřítkem její vnitřní hodnoty. Je to výhradně

otázka sil, které jí pomohly k tomu, aby se udržela. Egyptská kultura byla mnohem starší než římská církev; mandarín může zaznamenat více známých předků než papež; Lao-c' a Konfucius žili před 2 500 lety a dodnes jsou dominantní.

Germánští římští císaři vymřeli teprve před sto lety. Blíží se doba, kdy se i papež stane tím, čím by měl být: hlavou italské národní církve - spory mezi nacionalistickým fašismem a Vatikánem to snad urychlí. Papežství - bez ohledu na to, že na takzvaném Petrově stolci seděla i řada skutečně velkých mužů - muselo vybudovat svou vládu na předpokladu duchovního zotročení a rasového rozkladu germánských národů. Z velkých svobodných duší, které se ještě v 11. až 14. století oddávaly Římu jako svaté ideji, Vatikán vytvořil zbraně otroctví. Od posílení jezuitismu, od tridentského koncilu, zůstal Řím pod rasově podřadným vlivem a zkostnatěl. Nečistá morální teorie Alfonse Svatého z Liguori na jedné straně a hanebná činnost jezuitů na straně druhé vedly k tomu, že od zadušení náboženství Mistra Eckharta veškerá skutečně velká evropská kultura vyrůstá z proticírkevního ducha. A to od Danta - který byl ještě v roce 1864 papežstvím výslovně zatracován, protože mimo jiné označil Řím za stoku - a Giotta až po Koperníka a Luthera; o německém klasickém umění a nordickém malířství a hudbě ani nemluvě. Vše, co otrocká mentalita nazývala „láskou“, se shromažďovalo pod Římem, a vše, co usilovalo o čest a svobodu duše, se stále vědoměji oddělovalo od římského duchovního světa.

V 15. a 16. století rytířský řád ztratil svůj význam. Ale pojem cti, který pěstoval, se probudil v jiných vrstvách obyvatelstva. Prostý člověk se vymanil z nadvlády hradu, budoval svá města a kostely, provozoval obchod a živnosti,

sdružoval se do mocných lig, až nakonec třicetiletá válka skoncovala s celou kulturou.

Hanza ukázala, že germánské pojetí cti se vtělilo i do kupce, kdykoli se spoléhal sám na sebe a mohl fungovat bez orientálních prostředníků. Hansa, původně skromný kupecký spolek, jehož cílem bylo chránit obchod, později roztáhla své ruce do dálky; nejen obchodovala, ale také stavěla, zakládala a kolonizovala. Ruiny Novgorodu a Wisby vypovídají o živé morální síle, která se vyrovnala radnicím v Bruggách, Lübecku a Brémách. Více než 75 měst tvořilo ochranný svaz, který měl podle své nejvnitřnější podstaty za úkol vytvořit centrum německé moci proti císařské impotenci. Než však mohly další podobné myšlenky zapustit hlubší kořeny, vtrhla do nich největší katastrofa německých dějin. A se stejnými důsledky, jaké ukázaly hugenotské války ve Francii, se změnil charakter německého národa.

Jestliže Německo na počátku 16. století mělo navzdory slabé císařské vládě hrdé rolnictvo a prosperující měšťanstvo, pak 30 krvavých let - která ještě neuspokojila papeže Inocence X. - vyhubilo nejlepší německou krev, početné hordy cizí rasy z cizích států zničily domácí kmen a celá generace vyrostla uprostřed loupeží a vražd. Jen v Bavorsku bylo zaznamenáno 5 000 opuštěných zemědělských usedlostí, stovky kvetoucích měst ležely v troskách a téměř dvě třetiny německého národa byly vyhlazeny. Už neexistovalo žádné umění, žádná kultura, žádný charakter. Hanebná knížata drancovala ubohý národ a tito poddaní tupě a hloupě dovolili, aby se jim to všechno dělo.

Přesto se germánská krev vzbouřila proti zkáze ze strany Habsburků a francouzské hrozbě. Krev Dolních Sasů, která kdysi postoupila až k Dunaji, projevila odpor proti totálnímu

úpadku nahoře i dole. Jako slibný výkřik nám dodnes zní v uších Fehrbellinské trumpety, stejně jako hlas Velkého kurfiřta (Fridricha Viléma), jehož činy mělo obnovení, záchrana a znovuzrození Německa svůj počátek. Můžeme Prusko kritizovat, jak chceme, ale tato rozhodující záchrana germánské podstaty zůstane navždy jeho proslulým činem; bez ní by nebylo německé kultury, vlastně ani skutečného německého národa; v nejlepším případě by miliony lidí zůstaly bezbranné vůči drancování sousedy toužícími po kořisti a hrabivými katolickými knížaty.

Není to náhoda, když se dnes, uprostřed nového strašlivého pádu do propasti, objevuje postava Fridricha Velikého, která obzvlášť září slávou. Jsou v něm soustředěny - navzdory jeho lidským stránkám - všechny ty charakterové hodnoty, o jejichž převahu dnes snad bojují nejlepší Němci, totiž osobní smělost, bezohledná rozhodovací síla, vědomí odpovědnosti, pronikavá chytrost a vědomí cti. Takové hodnoty ještě nikdy nebyly s takovou mýtickou velikostí zvoleny za vůdčí hvězdu celého života.

„Jak může kníže přežít svůj stát, slávu svého národa a vlastní čest?“ ptá se 17. září 1757 své sestry. Neštěstí z něj nikdy neudělá zbabělce, naopak: *„Nikdy nepřijmu potupu. Čest, která mě ve válce stokrát přiměla dát v sázku svůj život, mi dovolila vzdorovat smrti jako události menšího významu.“*

Dále zdůrazňuje: *„Nikdo o mně nebude moci říci, že jsem přežil svobodu své vlasti nebo velikost svého rodu.“ „Kdybych měl víc než jeden život, obětoval bych ho pro vlast,“* píše Fridrich 16. srpna 1759 po strašlivé porážce.

„Nemyslím na slávu, ale na stát. Má nezlomná věrnost vlasti a čest mi dovolují podniknout vše, i když mě naděje nevede,“ jsou jeho slova o několik dní později. Luise Dorothee von Gotha se rovněž zapřísahá:

> *Možná přišla osudová hodina Pruska, možná se dočkáme nového despotického císařství. Nevím. Ale ručím za to, že k tomu dojde až poté, co potečou potoky krve a že se nebudu dívat na svou vlast v řetězech a na Němce v nejhanebnějším otroctví.*

A Fridrich píše d'Argensovi: *„Měl bys vědět, že není nutné, abych žil, ale určitě abych plnil své povinnosti,“* a:

> *Nikdy nezažiji okamžik, který by mě přinutil uzavřít nevýhodný mír. Buď se nechám pohřbít pod troskami své vlasti... nebo sám skoncuju se svým životem... Nechal jsem se vést tímto vnitřním hlasem a požadavky cti a hodlám tak činit i v budoucnu.*

Jestliže Fridrich Vilém I. byl symbolem občanské cti a sebeomezující diplomacie, pak Fridrich II. byl symbolem všeho hrdinského, co se zdálo zapomenuté a zaniklo v krvi, špíně a bídě. Jeho život je nejpravdivější, největší německou historií a každý Němec, který se pokouší se zlomyslným pozlátkem falšovat postavu Fridricha, se nám dnes musí jevit jako nejpodlejší darebák.

Bylo to však jen pár lidí, které se mu podařilo ovlivnit. Navzdory jeho velkému mírovému dílu byly široké vrstvy národa primitivní a bez kulturní tradice, vzdělanci byli dekadentní, marniví, nepruští, neněmečtí. Jen proti své vůli dovolili, aby na ně působily Fridrichovy disciplinující formy, a sám Fridrich - jehož vládě Kant věnoval svou *Kritiku čistého*

rozumu - nenašel v Němcích své doby ve srovnání s Francouzi žádnou intelektuální nezávislost. Jeho láska k francouzské literatuře tak také připravila půdu pro vítězství nového francouzského myšlenkového světa, který ve své verzi lásky v podobě humanitního učení ochromil organické síly Pruska, jež se ještě neprobudily k plnému vědomí. Tím se stalo neschopným vzdorovat armádám Francouzské revoluce.

Tato nová doktrína humanismu se stala náboženstvím svobodných zednářů. Ta dodnes poskytuje duchovní základy abstraktní univerzalistické kultury, která je východiskem všech sebehledajících kázání slibujících blaženost. Dalo také (kolem roku 1740) pečeť politickým heslům posledních 150 let: *svoboda*, *rovnost* a *bratrství*. A dala vzniknout chaotické, rasově rozkladné, „humánní“ demokracii.

Na londýnském shromáždění na počátku 18. století se sešli muži, jejichž konflikt s dřívějším náboženstvím lásky vedl v mnoha případech k vyhnanství z národa a vlasti, a kteří uprostřed rozhárané doby založili ligu lidstva na podporu humanity a bratrství. Protože tato liga uznávala pouze „lidstvo“, nečinila od počátku žádné rasové ani náboženské rozdíly.

„Zednářství je humanitární liga pro šíření tolerantních a humánních principů, na jejichž prosazování může mít Žid a Turek stejně velký podíl jako křesťan“ - tak zněla ústava založená v roce 1722. Myšlenka humanity měla tvořit princip, cíl a podstatu svobodného zednářství. Ta je - podle freiburského rituálu - dalekosáhlejší než všechny církve, státy a školy, než všechny třídy, národy a národnosti; rozprostírá se nad celým lidstvem. Německá lóže nás o tom učí i dnes.

Římská církev a zednářská proticírkev se tak spojují v bourání všech bariér, které byly postaveny duchovními a fyzickými formami. Obě vyzývají své příznivce ve jménu lásky či lidskosti, ve jménu bezbřehého univerzalismu, s tím rozdílem, že Církev požaduje naprostou podřízenost a podřízenost v rámci své domény - kterou má být přirozeně celá Země. Proticírkev naproti tomu hlásá neomezené ničení hranic a z utrpení a radosti jednotlivého člověka činí měřítko svého soudu. To je třeba považovat za příčinu současné situace, totiž že *materiální blaho* jednotlivce se pro demokracii stalo nejvyšším dobrem a dostává od ní první místo v životě společnosti.

Tento rozbíječský světonázor byl a je předpokladem politického učení o demokracii a donucovacího dogmatu o nutnosti svobodné souhry sil. Všechny síly, které pracují na rozvolnění státních, národních a společenských vazeb, se tedy nutně snažily prokázat službu této filosofii svobodného zednářství, a tedy i lize lidstva. Zde vidíme, jak se mezinárodní židovstvo z instinktu spojeného s vědomou reflexí proplétá do zednářské organizace.

Rasová podstata v lize lidstva sice reagovala stejně obranně na pokus církve vyhladit germánskou přirozenost, ale přesto lze snadno dokázat, že zatímco se nordický člověk bránil proti Římu, slepý Hodur mu bezděčně zasadil smrtící ránu zezadu. Zednářstvo v Itálii, Francii a Anglii se stalo politickou ligou mužů a vedlo demokratické revoluce 19. století. Jeho světonázor rok od roku podkopával základy veškeré germánské přirozenosti.

Dnes vidíme, že za vedením proticírkve se téměř všude pohybují zaneprázdnění představitelé mezinárodní burzy a

světového obchodu. A to vše ve jménu humanity. Pokrytectví současných vykořisťovatelů lidstva je bezpochyby mnohem ponižující než ony pokusy o zotročení, které ve jménu křesťanské lásky tak často uvrhly Evropu do nepokojů a chaosu. Díky hlásání humanismu a učení o lidské rovnosti se každý Žid, negr či mulat může stát rovnoprávným občanem evropského státu; díky humanitární péči o jednotlivce existují v evropských státech zástupy luxusních ústavů pro nevyléčitelně nemocné a choromyslné; díky humanismu je usvědčený zločinec považován za pouhého nešťastníka, aniž by se staral o zájmy národa jako celku, je při první příležitosti znovu vypuštěn do společnosti a není mu bráněno v jeho reprodukční schopnosti. Ve jménu humanity a svobody ducha je pornografickému novináři a každému hanebnému darebákovi dovoleno obchodovat se vší možnou bordelářskou literaturou. Díky humanitě se mohou negři a Židé ženit s nordickou rasou, ba dokonce zastávat významné úřady.

Tento humanismus, který není spojen s žádným rasovým pojetím cti, mimo jiné učinil z nepopsatelně zkorumpovaného systému burzovních podvodů respektovanou profesi. Tato organizovaná skupina zločinců v pláštích a cylindrech dnes skutečně prostřednictvím světového obchodu a odborných konferencí vykonává autokratickou vládu nad osudy milionů tvrdě pracujících lidí.

V důsledku tohoto zednářského podvodu s demokracií celé marxistické hnutí zfalšovalo počátky zdravého protestu dělníků a ovládlo všechny sociálně demokratické strany ve službách burzy za pomoci židovských financí, židovských vůdců a židovské - zčásti individualistické, zčásti univerzalistické - ideologie. Průmyslový dělník 19. století, ošizený o svůj osud,

náhle vykořeněný, oloupený o veškerou vyváženou soudnost, utíkal k lákavým hlásáním proletářské internacionály a věřil, že „třídním bojem“ - tedy zničením poloviny vlastního těla - se bude moci stát svobodným. Opájel se dosaženou mocí a tu přelil bělostným humanismem. Dnes tento klam praskl a marxistické vedení bylo demaskováno jako pachatel děsivého podvodu na těžce strádající třídě.

Paradox demokracie i marxistické doktríny spočívá v tom, že obě ve skutečnosti představují nejbrutálnější, nejhanebnější, nejmaterialističtější světonázor a vědomě podporují všechny podněty, které napomáhají rozkladu, ale zároveň ujišťují o své milosrdnosti a lásce k poddaným a vykořisťovaným. Obojí chytrým způsobem vyzývá proletariát k připravenosti k duchovní oběti, aby se stal vnitřně závislým na svých vůdcích.

V marxismu hraje myšlenka oběti a lásky stejnou roli jako v římskokatolickém systému. Krev a čest byly stejně tak zesměšňovány a hanobeny vůdci marxismu, dokud se však tyto nezničitelné ideje přesto neprojevily v dělnících. Dnes se konečně mluví o „proletářské cti“. Pokud se tato myšlenka rozšíří, pak ještě není vše ztraceno, neboť s uchopením myšlenky cti obecně se německá dělnická třída také bude umět jednou provždy zbavit svého marxistického vedení. Pokud se pak tato myšlenka třídní cti rozvine v myšlenku národní cti, pak bude v důsledku toho zajištěna německá svoboda.

To je však možné pouze tehdy, když všichni skutečně němečtí dělníci vytvoří jednotnou frontu proti všem, kteří se zaprodali obchodu, zisku a burze, bez ohledu na to, zda se tato skutečnost zakrývá rouchem demokracie, křesťanství, internacionalismu nebo humanismu.

Duch Fridricha Velikého dnes působí na gentský lid jako neústupná přírodní síla. Vše, co se znovu objevilo uprostřed zmatku triumfujícího podlidství, vidělo své nejvyšší úsilí ztělesněné v boji za svobodu, který vedl starý Fridrich, jako by bronzové pero předem načrtlo germánskou povahu přes všechny závoje času. Pak však vedle této velikosti došlo k nepochopitelné tragédii, že duchovní svoboda, kterou mohl velký člověk získat, se omezila na malý majetek a jeho duch, který se snažil utvářet strašlivou, ale nezbytnou kázní, byl zahnán do náruče francouzské demokracie, oslňující vnější okázalostí. Napoleon se setkal s Pruskem oddaným honosné okázalosti. To se zhroutilo, protože už nemyslelo po Fridrichově způsobu, ale jako pacifistický liberalista.

„Usnuli jsme na vavřínech Fridricha Velikého,“ napsala královna Luisa svému otci. Z této porážky však nakonec vzešla myšlenka sjednoceného Německa; pruská čest se stala záležitostí Německa. Gneisenau a Blücher, Scharnhorst a Jahn, Arndt a Stein, ti všichni byli ztělesněním starého pojetí cti. Tu také po celý život vyjadřovali, stejně jako sama královna Luisa, která si přála udělat vše pro ulehčení údělu svého národa, kromě toho, co bylo v rozporu s jejím pocitem cti.

To všechno víme, nebo bychom měli vědět, stejně jako studentské sbory, které později rozvinuly své prapory a vystoupily na barikády, když slabý a poddajný duch - ty věčně neblahé důsledky třicetileté války, dodnes převládající - ošidil Německo o jeho vrcholné úsilí v osvobozenecké válce, až německé sny tehdy zřejmě našly naplnění na bojištích u Méty, Mars la Tour, Saint Privat a Sedanu. Versailleská dohoda z roku 1871 byla totiž politickou dohodou zbavenou jakéhokoli mýtického pohledu na svět. Bezpodmínečnost velkoněmecké

myšlenky, která přiměla Blüchera prohlásit, že pokud si králové nepřejí povznesení svého národa, pak by měli být vyhnáni; která přiměla Steina, aby postavil před pruského krále volbu buď podepsat proklamaci „Mému národu“, nebo jít do vězení ve Špandavě; tato bezpodmínečnost chyběla generaci po roce 1871. Ta se oddala ekonomice, světovému obchodu, stala se zednářsky humanistickou, nasytila se, zapomněla na úkol zvětšit svůj životní prostor a zhroutila se, rozložena demokracií, marxismem a humanitou. Teprve teď přišla hodina znovuzrození.

Pokora křesťanské církve a zednářská humanita byly dvě formy, jimiž byla idea lásky hlásána jako nejvyšší hodnota lidským skupinám, které měly být řízeny z nějakého ambiciózního mocenského centra. Skutečnost, že mnozí učitelé křesťanské pokory i liberálního humanismu neměli takový záměr, nehrála vůbec žádnou roli; jde pouze o to, jak byla hlásaná hodnota využita. Na konci 19. století se idea lásky objevila ve *třetí* podobě, kterou nám představil bolševismus: v ruském učení o utrpení a soucitu, jehož symbolem byl Dostojevského člověk.

Dostojevskij ve svém deníku zcela otevřeně hovoří o naprosté, hluboce zakořeněné touze Rusů po utrpení, po neustálém utrpení, po utrpení ve všem, dokonce i v radosti. Na základě toho jeho postavy jednají a žijí. V soucitu tedy spočívá i pevný bod ruské morálky. Lidé vědí, že zločinec jedná hříšně, ale: *„Existují nevyjádřené myšlenky... K těmto představám, které jsou ruskému národu vlastní, je třeba zařadit i popis zločince jako nešťastníka.“* Tato představa je ryze ruská.

Dostojevskij je lupou ruské duše; skrze jeho osobnost lze číst celé Rusko v jeho často nepochopitelné rozmanitosti.

Závěry, které vyvozuje ze svého vyznání víry, jsou ostatně stejně charakteristické jako jeho úvahy při posuzování stavu ruské duše. Poznamenal, že tato představa utrpení je úzce spjata s rysy neosobnosti a poddanosti. Ruský sebevrah například nemá ani náznak pochybností o tom, že *bytostné já*, které má být zabito, mohlo být nesmrtelné.

Dostojevskij přitom v žádném případě není ateista. Zřejmě o tom vůbec nic neslyšel. *„Vezměme si dřívější ateisty: když ztratili víru v jednu věc, okamžitě začali vášnivě věřit v jinou. Vezměte si víru Diderota, Voltaira... Zcela tabula rasa s našimi"*; skutečně, a proč se zde zmiňovat o Voltairovi? Je tu prostě nedostatek peněz, aby si milovníka udržel pro sebe, nic víc.

Zjištění, že toto poznání existuje u člověka, který si přál žít jen proto, aby jednou viděl svůj národ šťastný a vzdělaný, je znepokojivé; ještě více to umocňuje Dostojevského poznámka, že v Rusku není nikdo, kdo by nelhal. Ve skutečnosti lhát umí i ti nejčestnější lidé ze všech. Jednak proto, že pravda jako by Rusa nudila, jednak proto, že se všichni za sebe stydíme a každý se snaží bezpodmínečně ukázat jako něco jiného, než je. A přes veškerou touhu po poznání a pravdě je Rus přesto špatně vybaven. Zde se však ukazuje odvrácená strana podmanění: *bezbřehá arogance*. Rus:

> *Možná vůbec nerozumí otázkám, které se ujal řešit, ale nestydí se a jeho svědomí je klidné. Tento nedostatek svědomí podává důkaz o takové lhostejnosti ve vztahu k sebekritice, o takovém nedostatku sebeúcty, že člověk propadá zoufalství a ztrácí naději, že národ někdy bude mít něco nezávislého nebo že přinese spásu.*

Poručík Pirogov v celé uniformě je na ulici udeřen Němcem. Poté, co se ujistí, že nikdo nemohl být svědkem incidentu, prchá Pirogov do postranní uličky, aby ještě téhož večera jako hrdina salonu požádal o ruku aristokratickou dámu. Ta o zbabělosti svého milence nic nevěděla. Věříte, že by ho přijala, kdyby to věděla? Odpověď: Udělala by to bezpodmínečně.

Několik Rusů cestuje v železničním vlaku s Justusem van Liebigem, velkým chemikem, kterého však nepoznávají. Jeden z nich, který chemii vůbec nerozumí, začne s Liebigem na toto téma hovořit. Ten krásně a dlouze hovoří až do chvíle, kdy dorazí do své stanice, vezme si zavazadla a hrdě a nesmírně spokojen sám se sebou opustí kupé. Ostatní Rusové však ani na okamžik nezapochybují, že v debatě zvítězil šarlatán.

Dostojevskij přičítá toto sebeponížení - spojené s náhlou arogancí - pěstování naprosté nesamostatnosti po dobu 200 let a neustálému plivání do tváře Rusů v podobném období, které přivedlo ruské svědomí do katastrofální podřízenosti. Dnes jsme nuceni vyslovit další úsudek, že v ruské krvi je cosi nezdravého, nemocného a bastardního, co znovu a znovu maří všechny pokusy o dosažení výšin. Psychologismus není důsledkem silného duchovního života, ale přesně naopak, je známkou ochromení duše. Stejně jako zraněný člověk bude znovu a znovu ohmatávat a prohlížet svou ránu, tak i člověk nemocný na duši bude zkoumat své vnitřní poměry.

V ruském pojetí utrpení a poddanství existuje nejsilnější napětí mezi hodnotami lásky a cti. Na celém Západě se idea cti a svobody prodírala stále znovu a znovu, navzdory upalování na hranici a papežským zákazům. U ruského člověka, jakým se stal téměř prorokem na přelomu 19. a 20. století - čest nehraje

ani tu nejmenší roli, jako formující síla. Nezná ji ani Mitja Karamazov, který kope do svého otce a zle s ním zachází, aby se poté opět uskromnil, ani zádumčivý Ivan, ani otec Zosima (jedna z nejkrásnějších postav ruské literatury), o starém Karamazovovi samotném ani nemluvě.

Kníže Miškin hraje zvráceně idiotskou roli člověka zbaveného osobnosti až do závěru s drtivou silou. Ragošin je zhýralý vášní, chybí mu i evropská páteř. Raskolnikov je vnitřně nevyrovnaný, Smerďakov konečně koncentrace všeho otrockého, zbavená touhy po vzestupu. K němu se přidávají všichni ti gestikulující studenti a nemocní revolucionáři, kteří spolu celou noc mluví a debatují, aniž by nakonec věděli, o čem se vlastně dohadovali. Jsou to alegorie nemocné krve, otrávené duše.

Turgeněv kdysi hledal v Rusku vzor síly a čestnosti pro hrdinu románu. Nenašel nikoho vhodného a vybral si Bulhara, kterého nazval Insarov. Gorkij sestoupil až na dno společnosti, popsal tuláka zbaveného vůle, bez víry, nebo nanejvýš jen s takovou, která se třpytila jako záře fosforu ve ztrouchnivělém dřevě. Andrejev stvořil člověka, který dostával krabice na ucho, a jako lidé všichni potvrzují Šaadajevovo trpké poznání, že Rusko nepatří ani na Západ, ani na Východ, že se neřídí organicky silnou vlastní tradicí. Rus je světovou výjimkou v tom, že do množiny, kterou lidstvo vyprodukovalo, nevnesl jedinou novou myšlenku a vše, co z pokroku přijal, jím bylo zkresleno. Rus se sice pohybuje, ale po pokřivené křivce, která nevede k žádnému cíli a je jako malé dítě, které nedokáže správně myslet.

Jak již bylo řečeno, toto poznání dřímalo i u Dostojevského; nedostatek osobnostního vědomí si jasně

uvědomoval i on. Ale trýzeň z touhy přesto předložit světu něco originálního pramenila z jeho představy univerzálního lidstva, které mělo být zřejmě považováno za synonymum Ruska. Právě Rusko představovalo ve svém lůně pravý obraz Krista, jehož konečným údělem bylo, až národy Západu ztratí cestu, odhalit jim novou cestu spásy. Trpící, zarmoucené lidstvo je proroctvím pro přicházející poselství Ruska.

Dnes je jasné, že Dostojevského zoufalý pokus se zásadně podobá chování Rusa, kterého postavil naproti Justu von Liebigovi: zlomené duši, zbavené osobnosti, která si osobuje postavení dobyvatele světa.

Dostojevskij měl duchovní úspěch u všech Evropanů, kteří upadli do únavy, u všech bastardů velkoměsta a - nehledě na jeho antisemitský pohled - u židovského literárního světa, který v jeho postavách a v Tolstého neplodném pacifismu viděl další vítaný prostředek k rozkladu Západu. Zde se nediskutuje o Dostojevského umělecké síle, ale o postavách jako takových, které vytvořil a o doprovodném prostředí. Od této chvíle bylo vše, co bylo nemocné, rozbité a zkažené, považováno za lidské. Ponížení a pronásledovaní se stali hrdiny a epileptici byli představováni jako problémy, které se hluboce dotýkají lidstva, stejně nepostižitelní jako rozkládající se svatí žebráci středověku nebo Simeon Stylita. Tím se pojetí germánského člověka proměnilo v jeho opak. To, co Západ považuje za člověka, je hrdina jako Achilles nebo tvůrčí bojující Faust; člověk je síla jako neúnavný Leonardo; člověk je boj, jaký ztělesňovali Richard Wagner a Fridrich Veliký. Je třeba se jednou provždy zbavit této ruské nemoci, která představuje zločince jako nešťastníky a prohnilé, zkažené muže jako symboly lidskosti.

Dokonce i Ind, kterého mnozí Rusové vzývají, přijímá svůj osud jako sebeobviňování, jako vinu z dřívějšího života. Ať už si toto indiánské učení o stěhování duší vykládáme jakkoli, je aristokratické a kdysi vzniklo z odvážného srdce.

Ale Dostojevského nářky nad „mocí temnoty“ jsou bezmocným koktáním otrávené krve. Tato zkažená krev vytvořila svou nejvyšší hodnotu v touze po utrpení, v pokoře, ve všeobecné lidské lásce a stala se nepřátelskou vůči přírodě, jako kdysi triumfující Řím, dokud se Evropě nepodařilo setřást tento asketický egyptsko-africký masochismus.

Je nešťastné, že se dnes starořecká láska v takzvaném křesťanském učení označuje stejným slovem („*Eros*“) a Dostojevskij a Platón jsou dokonce zmiňováni jedním dechem. Řecký Eros byl duchovní bujností, spojenou vždy s tvůrčím citem pro přírodu a božský Platón je zcela jinou postavou, než jakou nám předkládají teologové a profesoři. Od Homéra až po Platóna tvořily příroda a láska jedno, stejně jako nejvyšší umění v Helladě zůstávalo rasově propojeno.

Církevní láska se však postavila nejen proti všem rasovým a lidským představám, ale šla dokonce ještě dál. Zenon Svatý ve čtvrtém století našeho letopočtu řekl: *„Největší proslulostí křesťanské ctnosti je pošlapávat nohama přírodu.“* Církev se tímto dogmatem věrně řídila všude tam, kde ho mohla prosadit. Urážení těla jako nečistého přetrvalo bez přerušení až do našich dnů, kdy se proti nacionalismu a rasové myšlence bojuje jako proti pohanství. Napodobování Ježíše - aby ho zbožní dosáhli, váleli se v popelu, bili se bičem, chodili v hnisu a vředech, zatěžovali se železnými řetězy, seděli třicet let na sloupu jako Simeon Stylites nebo jako svatý Thalelaeos strávili deset let sevřeni v kole vozu, aby zbytek života prožili v úzké kleci - to

vše bylo paralelou k abstraktnímu dobru Sokrata a později Dostojevského člověka.

Není to *nepřirozená láska*, není to *nerealizovatelné* společenství dobrých a věrných, není to „univerzální lidstvo“ s rozleptanou krví, které vždy tvořivě působilo v kultuře a umění, ale stejně jako v Helladě plodný Eros a rasová krása; a v Germánii čest a dynamika rasy. Kdo tyto zákony nerespektuje, není schopen ukázat germánskému Západu cestu k silné budoucnosti.

U Dostojevského se můžeme prakticky dotknout rukou jeho velké svaté vůle v jejím neustálém boji se silami úpadku. Zatímco chválí ruského člověka jako ukazatel evropské budoucnosti, vidí již Rusko vydáno napospas démonům. Předem ví, kdo bude pánem ve hře sil: Nezaměstnaní právníci a drzí Židé. Předpovídá Kerenského a Trockého. V roce 1917 se ruský člověk definitivně rozpadl. Rozpadl se na dvě části. Nordická ruská krev vzdala boj, mocně rozbouřená východní mongolská přivolala na pomoc čínské a pouštní národy, Židé a Arméni se prosadili do vedení a pánem se stal kalmický Tatar, Vladimir Lenin.

Démoničnost této krve se instinktivně zaměřila proti všemu, co navenek ještě působilo čestně, vypadalo mužně a nordicky - jako živá výčitka proti typu člověka, kterého Lothrop Stoddard správně označil jako „underman“.

Z bezmocné lásky dřívějších časů vyrostl epileptický záchvat, který se politicky nesl se vší energií šílenství. Smerďakov vládl Rusku. Bez ohledu na to, jak se bude ruský experiment vyvíjet, bolševismus jako vládce byl možný jen jako důsledek rasově a duchovně nemocného národního těla,

které se nedokázalo rozhodnout pro čest, ale jen pro nekrvavou lásku. Kdo si přeje nové Německo, ten v důsledku toho odmítne i ruské pokušení spolu s jeho židovskou manipulací. K odvrácení od posledně jmenovaného již dochází. Budoucnost zaznamená důsledky.

Když vypukla světová válka, přední muži národního rozhledu v Německu, kteří byli postiženi nemocí, nepovažovali osud za čest a svobodu národa ani za lásku, ale za obchod. Tato otrava nutně vedla ke krizi, k prasknutí zduřelého hnisu. K tomu došlo 9. listopadu 1918. Následující doba ukázala, že všechny staré strany a jejich vůdci jsou prohnilí, pro nové uspořádání našeho státu nepoužitelní. Byli nuceni mluvit o národě a přitom mysleli jen na ekonomiku; mluvili o jednotě Říše, a přitom mysleli na zisky; pokračovali dál.

Křesťanští politici si pilně opeřovali svá vlastní hnízda. Duchovní a politická situace naší doby je tedy následující:

Starý syrsko-židovský systém východní církve se sám detronizoval: vycházeje z dogmat, která neodpovídala zákonům duchovní struktury nordického Západu, ve snaze odsunout stranou kulturu nesoucí a vytvářející ideje nordické rasy - čest, svobodu a povinnost - nebo se stát evangelizační, vedl tento proces otravy mnohokrát k nejtěžším katastrofám.

Dnes uznáváme, že nejvyšší ústřední hodnoty římské a protestantské církve jako negativní forma křesťanství neodpovídají naší duši; stojí v cestě organickým silám národů určených nordickou rasou; musí jim uvolnit místo a musí se nechat přehodnotit ve smyslu germánského křesťanství. To je smysl současného hledání náboženské pravdy.

Starý nacionalismus je mrtvý. Kdysi, v roce 1813, se rozhořel, ale od té doby stále více ztrácí svou bezpodmínečnou povahu. Otrávil se byrokratickým dynasticismem, průmyslovou politikou a burzovním ziskovým hospodářstvím - to vše se díky humanitní hlouposti typizovalo v bezideovém měšťanstvu 19. století. Nakonec se zhroutila 9. listopadu 1918, kdy její stoupenci a představitelé utekli před několika bandami dezertérů a vězeňských holomků.

3. kapitola

Mystika a čin

Díky rozmanitým vazbám na zemi lze pojem cti nalézt v životě nordického Vikinga, teutonského rytíře, pruského důstojníka, pobaltského Hanzy, německého vojáka a německého rolníka. Spolu s vnitřní svobodou je to nejdůležitější zákon, který formuje život. Tento motiv cti se objevuje jako duchovní základ v básnickém umění od antických eposů, od Walthera von der Vogelweide a rytířských písní až po Kleista a Goetha. Existuje však ještě další jemná větev, na níž můžeme sledovat působení nordické cti, a to v *německé mystice*.

Mystik se stále více osvobozuje od pout hmotného světa. Uvědomuje si, že impulzivní aspekty naší existence, jako je požitek a moc, nebo dokonce takzvané dobré skutky, nejsou pro blaho duše podstatné. Čím více překonává pozemská pouta, tím větší, bohatší a podobnější Bohu se vnitřně cítí být. Objevuje čistě duchovní sílu a cítí, že jeho duše představuje centrum síly, kterému se nic nevyrovná. Taková svoboda a klid duše vůči všemu, dokonce i tváří v tvář Bohu, odhaluje nejzazší hlubiny, v nichž můžeme následovat nordické pojmy cti a svobody.

Je to ona mohutná pevnost duše, ona jiskra, o níž Mistr Eckhart znovu a znovu mluví se vzrušeným obdivem; představuje nejniternější, nejcitlivější a přitom nejsilnější podstatu naší rasy a kultury. Eckhart nedává této nejniternější podstatě jméno, protože čistý subjekt vnímání a chtění musí být bezejmenný, bez podstaty a oddělený od všech forem času a prostoru. Dnes si však můžeme troufnout tuto jiskru popsat jako představující metafyzickou alegorii idejí cti a svobody. V konečném důsledku nejsou čest a svoboda vnějšími kvalitami, ale duchovními esencemi nezávislými na čase a prostoru, tvořícími pevnost, z níž skutečná vůle a rozum podnikají své výpravy do světa.

Než stačilo plně rozkvést, radostné poselství německé mystiky bylo protievropsky zaměřenou církví udušeno všemi prostředky, které byly v její moci. Přesto toto poselství nikdy nezemřelo. Velkým hříchem protestantismu bylo, že místo aby naslouchal tomu prvnímu, udělal z takzvaného Starého zákona národní knihu a židovské texty vykládal doslovně. Současné období obnovené duchovní připravenosti buď poselství německé mystiky vyslyší, nebo skončí pod nohama starých sil dříve, než se stihne rozvinout, jako mnoho minulých pokusů o přeměnu z římsko-židovské otravy. Vůle tvrdá jako ocel se dnes musí spojit s onou osvícenou myslí a povzneseným duchem, které Mistr Eckhart vyžadoval od svých následovníků a které jsou dostatečně odvážné, aby z jejich avizování vyvodily všechny patřičné závěry: Pokud chceš mít jádro, musíš rozbít skořápku.

Uplynulo 600 let od chvíle, kdy nám největší apoštol nordického Západu daroval naše náboženství a zasvětil celý svůj život tomu, abychom se zbavili jedu a překonali syrské dogma, které zotročuje tělo i duši a které probouzí Boha v našem vlastním nitru - nebeské království v nás.

Při hledání nového duchovního spojení s minulostí se v současném hnutí za obnovu v Německu najdou tací, kteří se chtějí vrátit k Eddě a k cyklu příbuzných germánských myšlenek. Právě díky nim se vedle toho, co je čistou fantazií, opět vynořuje zpod trosek a popela, které po sobě zanechaly ohně kůlů, vnitřní bohatství našich ság a lidových vyprávění. Ale v honbě za touto touhou nalézt vnitřní obsah u minulých generací a jejich náboženských alegorií německá víra přehlíží, že Wotan (Wodan, Odin) je jako náboženská forma *mrtvý*. Nezemřel rukou Bonifacia, ale sám od sebe. Dokončil úpadek bohů v mytologické epoše, v době klidné přírody. Jeho pád byl předvídán již v nordických básních, ačkoli ve světle

nevyhnutelného soumraku bohů byly vyjadřovány naděje na příchod silného shora. Místo něj se však ke smůle Evropy objevil syrský Jehova v podobě svého zástupce: etrusko-římského papeže. Odin byl a je mrtvý, ale germánský mystik objevil silného shora ve své vlastní duši.

Valhala bohů sestoupila z mlhavého nekonečna do prsou lidí. Objevení a hlásání nezničitelné svobody duše bylo aktem spásy, který nás až do současnosti chrání před všemi pokusy o udušení. Západní náboženské dějiny jsou proto téměř výhradně dějinami mezidenominačních převratů. Skutečné náboženství v rámci církve existovalo jen do té míry, do jaké se nordické duši nedalo bránit v rozvinutí - jako například u svatého Františka a bratra Angelika -, když její ozvěna v západním člověku byla příliš silná.

Znovuzrozený německý člověk se poprvé vědomě objevil na scéně v německé mystice, i když v novém kabátu. Duchovní zrození naší kultury nebylo dovršeno v době takzvané renesance ani v době reformace - ta byla spíše obdobím vnějšího úpadku a zoufalých bojů -, ale ve 13. a 14. století, kdy se idea duchovní osobnosti stala poprvé nosnou myšlenkou našich dějin, náboženství a životní filosofie. V tomto období byla také vědomě předvídána podstata naší pozdější kritické filosofie. Věčné, metafyzické vyznání nordického Západu navíc hlásalo to, co působilo na duše mnoha následujících generací, ale nemohlo se obecně projevit, dokud k tomu nedozrál čas.

Muselo uplynout více než 300 let, než Kristovo jméno začalo pro středomořský národ něco znamenat; muselo uplynout asi tisíc let, než jím byl prostoupen celý Západ. Konfucius zemřel, oplakáván jen několika málo lidmi; jeho uctívání začalo 300 let po jeho smrti. Uplynulo pět set let, než mu byl postaven první chrám. Dnes se ke Konfuciovi jako k

dokonalému svatému pronášejí modlitby. Také nad hrobem Mistra Eckharta muselo uplynout šest set let, než mu německá duše porozuměla. Ale dnes jako by se mezi lidmi šířilo zjevení jako světlo úsvitu, jako by nastal čas pro německého apoštola, svatého a požehnaného mistra.

Každý tvor sleduje svůj život s nějakým cílem, i když ho nezná. Také lidská duše má svůj cíl a to dospět k čistému poznání sebe sama a k vědomí Boha. Tato duše je však rozptýlena a rozprostřena ve světě smyslů, prostoru a času. Smysly v ní působí, a tím oslabují - zpočátku - sílu duchovního soustředění. Předpokladem vnitřního působení je tedy stažení všech vnějších sil, vyhasnutí všech představ a alegorií.

Tyto vnitřní činnosti mají k sobě přitáhnout nebe, jak o tom údajně svědčil Ježíš a jak to požadoval od silných duší. Tato snaha mystika tedy vyžaduje vyloučení světa jako ideje, aby si pokud možno jako čistý subjekt uvědomil metafyzickou podstatu, která žije v nás. Protože to není zcela možné, vytváří se idea Boha jako nový předmět této duše, aby se nakonec ohlásila totožná hodnota duše a Boha.

Tento čin je však možný pouze za předpokladu duchovní svobody od všech dogmat, všech církví a všech papežů. Mistr Eckhart, dominikánský kněz, se nevyhýbá radostně a otevřeně hlásat toto základní vyznání víry každé skutečně árijské povahy. Během dlouhého života mluví o „světle duše“ jako o bytosti bez původu a nestvořené a hlásá, že Bůh postavil duši do svobodného sebeurčení, takže si od ní nepřeje nic nad rámec její svobodné vůle a neočekává od ní to, co si nepřeje. Dále se staví proti dogmatu konformní víry prohlášením, že existují tři věci, které dokazují ušlechtilost duše. *První* se týká slávy stvoření (nebes), *druhá* mocné síly a *třetí* plodnosti jejích skutků. Před každým odchodem do světa si duše musí být vědoma své vlastní

krásy. Vnitřní dílo k získání nebeského království však může být zdokonaleno pouze skrze svobodu.

Vaše duše nepřinese ovoce, dokud nesplníte svůj úkol a ani Bůh, ani vy sami je neopustíte, pokud jste přivedli na svět své. Jinak nebudete mít pokoj a nepřinesete žádné ovoce. A i pak je to stále dost znepokojující, protože se to rodí z duše, která je vázána na vnější svět a jejíž úkoly jsou kontrolovány, nikoli z duše zrozené ve svobodě.

Vyvstává-li otázka, proč se Bůh vůbec stal člověkem, kacířský Eckhart na ni *neodpovídá*: Abychom my, ubozí hříšníci, mohli zaznamenat nadbytek dobrých skutků. Ale říká:

> *Odpovídám, že je to z toho důvodu, aby se Bůh mohl zrodit v duši, na kterou navazuje radostné krédo: Duše, v níž se má zrodit Bůh, musí opustit čas a čas ji musí opustit, musí vzlétnout vzhůru a stát zcela pevně v Božím království; to je šířka a hloubka, která však není ani široká, ani hluboká. Tam duše poznává všechny věci a poznává je v jejich úplnosti. Ať už mistři píší o tom, jak je nebe široké, já naopak říkám, že ta nejmenší síla, která je v mé duši, je širší než celý prostor nebe!*

Současný výklad mystiky opakovaně zdůrazňuje pouze vzdání se sebe sama, odevzdání se Bohu a v tomto odevzdání se vidí podstatu mystické zkušenosti. Tento pohled je pochopitelný, když víme, že vychází z pozdní mystiky zfalšované Římem a že má svůj původ ve zdánlivě nevyvratitelném předpokladu, že bytostné já a Bůh se liší svou podstatou. Kdo však Eckharta pochopil, nebude mít potíže zjistit, že jeho opuštění je ve skutečnosti nejvyšším sebeuvědoměním, které však nelze v tomto světě poznat jinak než skrze antitezi v čase a prostoru. Učení o *svobodě duše* je učením o *svobodě od Boha*. Učení o odpoutání znamená

naprosté odmítnutí Starého zákona a jeho idejí spolu s chorobně sladkým pseudomysticismem pozdějších dob.

Tato slova o schopnosti duše neomezeně expandovat jsou skutečnou mystickou zkušeností. Současně znamenají filosofické uznání ideality prostoru, času a kauzality, které Eckhart tvrdí i v jiných pasážích - dokazuje a učí ještě krásnějším jazykem, než jakého byl o 400 let později schopen Kant (který byl silně zatížen přírodními vědami a filosofickou scholastikou).

Nebe je čisté a nezkalené, nedotýká se ho ani čas, ani prostor. Nic tělesného v něm nemá své místo a není ani zahrnuto v čase; jeho přeměna probíhá s neuvěřitelnou rychlostí. Jeho běh je sám o sobě bezčasový, ale z jeho běhu vzniká čas. Nic nebrání duši v poznávání Boha tolik jako čas a prostor.

Pokud tedy duše vůbec vnímá Boha, pak ho vnímá mimo prostor a nad ním. Má-li oko pozorovat barvy, pak musí být nejprve zbaveno všech barev. Má-li duše vidět Boha, pak nesmí mít nic společného s nicotou. Bůh jako pozitivní výraz náboženského člověka je ve filosofickém pojetí „věc sama o sobě".

Je uchopena s nejhlubší reflexí, nejen jako odlišná od impulsu a obrazu - v důsledku čehož je veškerá přírodní symbolika zničena. V jiné pasáži Eckhart říká:

> *Vše, co existuje v čase a prostoru, nepatří Bohu... Duše je úplná a nedělitelná, současně v noze i v oku a ve všech údech... Věčně přítomné teď, v němž Bůh stvořil svět, teď, v němž v tuto chvíli mluvím, je přesně tak blízko jako včera. A i soudný den je mu ve věčnosti přesně tak blízko jako včerejšek.*

Svobodný duch jako Eckhart musí nutně dojít k závěru - nepřátelskému vůči církevnímu učení -, že smrt není „odplatou

za hřích“, jak tvrdí teologové, kteří nás chtějí vyděsit, ale přirozenou a v zásadě nedůležitou událostí, kterou není nijak dotčeno naše věčné bytí - které bylo předtím a bude potom. Eckhart velkolepým gestem vyzývá svět:

> *Jsem příčinou svého vlastního já, podle své věčné a časné přirozenosti. Pouze z tohoto důvodu jsem se narodil. Podle svého věčného způsobu zrození jsem zde od věčnosti a jsem a zůstanu věčně. Pouze to, co jsem jako časný tvor, zemře a stane se ničím, neboť to patří dni; proto to musí stejně jako čas zaniknout. V mém zrození se zrodily i všechny věci, byl jsem současně svou vlastní i všech věcí příčinou. A kdybych chtěl, nebyl bych ani já, ani nic jiného. A kdybych nebyl, nebyl by ani Bůh.*

A odvážně dodává: *„Není nutné, aby tomu člověk rozuměl.“* Nikdy předtím, ani v Indii, neexistovalo tak vědomě aristokratické duchovní vyznání, které by se dalo srovnat s tím, které stanovil Eckhart. Přesto si byl plně vědom toho, že ho doba, v níž žil, nepochopí. Každé jeho slovo bylo urážkou římské církve. Jeho slova tak byla vnímána. Jako nejslavnější kazatel v Německu byl popotahován před inkvizicí. Církev, která se bála jeho stoupenců, se ho nemohla zbavit, jako to udělala s jinými, menšími kacíři. Když však Eckhart zemřel, mohla církev opět kázat své neomylné anatéma i nad tou nejhlubší německou duší. Jeho učení však přetrvalo a mělo hluboký vliv na německou duši a na německé dějiny.

Z neomylného vědomí svobody ušlechtilého člověka a ušlechtilé duše vyplývá odsouzení takzvaných dobrých skutků. Nejsou to žádné magické prostředky, jak učí Řím, žádné zásluhy, které jsou u Jehovy zamluvené, nýbrž pouhé prostředky k spoutání impulzivního světa smyslů. Na vnějšího člověka je třeba nasadit uzdu, učí Eckhart, aby se zabránilo jeho útěku před sebou samým. Člověk by měl konat zbožná cvičení

nejen proto, aby udělal něco dobrého pro sebe, ale protože ctí pravdu.

Když se člověk oddá pravé niternosti, káže německý apoštol, pak směle nechá padnout všechno vnější, i kdyby šlo o úkony, k nimž se mohl zavázat přísahou, z níž ho nemohl vysvobodit ani papež, ani biskup! Nikdo mu nemůže vzít přísahu, která byla složena Bohu.

Pokud vím, je to jediná pasáž, v níž se Eckhart otevřeně vyjadřuje agresivně o papeži. Ukazuje však jeho naprosté a soběstačné odmítnutí základních zákonů římské církve.

Tato lidská vznešenost, která vše povznáší, nachází svůj nepřátelský protějšek v kněžské aroganci. Jeden z největších řečníků 13. století, laický bratr Berthold z Regensburgu, v jiných ohledech zajímavý člověk, učil, že kdyby viděl vedle nebeských zástupů Pannu Marii a zároveň přítomného kněze, pak by padl spíše před tím druhým než před tím prvním:

> *Kdyby kněz přišel k místu, kde seděla má drahá paní, svatá Marie, a všechny nebeské zástupy, všichni by před knězem povstali...* Dále: *Kdo skutečně přijme zasvěcení jako kněz, má moc sahající tak daleko a do šířky, že císař ani král nikdy tak velkou moc neměli... Kdo se podřídí moci kněze - i kdyby se dopustil velkého hříchu -, tomu má kněz moc ihned zavřít peklo a otevřít nebe...*

Co je to jiného než nejhorší syrské kouzlo, kterým jsme byli obklopeni? Podle Eckharta je zástupcem Boha na zemi ušlechtilá duše člověka obrácená k věčnosti, nikoliv církev, biskup nebo papež. *„Nikdo zde na Zemi nemá právo mě spoutat nebo propustit - tím méně má právo to udělat jako zástupce Boha.“* Tato slova, která by každý zbožný člověk z rodiny árijských národů mohl hlásat jako své vlastní vyznání víry, se přirozeně rodí ze zcela jiné podstaty než medicínsko-člověčí

filosofie, kterou si Řím vyrobil pro vlastní potřebu a jejíž všechna dogmata sledují jediný cíl - učinit lidstvo závislým na římské kněžské kastě a vykořenit jakoukoli ušlechtilost duše. Eckhart ve svém kázání na První list Janův 4:9 říká:

> *Rozhodně tvrdím, že pokud konáte své skutky kvůli nebi, Bohu nebo vlastnímu blahu, tedy navenek, pak nejste na správné cestě... Kdo si představuje, že rozjímáním, zbožností, extatickými pocity a hrubým pochlebováním má od Boha víc než u krbu nebo ve stáji, dělá totéž, co ten, kdo si Boha vezme, omotá si ho kolem hlavy pláštěm a strčí ho pod lavici. Kdyby se někdo zeptal poctivého člověka, který pracuje na pevných základech: Proč konáš své skutky? Pak by pouze odpověděl, kdyby mluvil správně: Provádím je proto, abych měl užitek!*

Učení o spravedlnosti skutků považuje Eckhart za skutečné našeptávání ďábla do ucha, a pokud jde o modlitbu, apeluje na lidi:

> *Lidé mi často říkají: Modlete se za nás k Bohu! Načež si říkám: Proč vůbec chodíš ven? Proč nezůstanete sami se sebou a nesáhnete do svého vlastního bohatství? Ve skutečnosti v sobě nosíte celou skutečnost podle své přirozenosti. Takto tedy musíme zůstat sami v sobě - jako tvorové, jimiž jsme - a vlastnit veškerou skutečnost sami od sebe, bez zprostředkování a různosti ve skutečné blaženosti, a kéž nám k tomu Bůh pomůže.*

Eckhart je tedy kněz, který by rád viděl kněžství zrušené; který by rád celou svou činnost přizpůsobil výhradně tomu, aby uvolnil cestu člověku, který hledá; který je jím považován za bytostně rovného a stejně narozeného; který nechce zotročit duši tím, že ji bude přesvědčovat k věčné závislosti na papeži a církvi, ale který chce přivést k vědomí její dřímající krásu, její ušlechtilost a její svobodu - to znamená, že chce probudit její

vědomí cti. V konečném důsledku není čest nic jiného než svobodná, krásná a ušlechtilá duše.

Stejná snaha o povznesení člověka je patrná, když Eckhart odmítá učení o lidské slabosti: *„Člověk tedy jistě může napodobovat našeho Pána podle míry své slabosti a potřeb a skutečně nemusí věřit, že toho nemůže dosáhnout.“* Člověk je opět vyzdvižen, nikoliv znevážen, zatímco Eckhart posměšně odmítá ty, kteří tvrdí, že jsou ospravedlňováni skutky: *„A zvláště se vyhýbejte všem zvláštnostem, ať už jde o oděv, jídlo, řeč, užívání působivých slov nebo extravagantních gest, jimiž se vskutku ničeho tvůrčího nedosáhne.“*

Následuje nejjasnější potvrzení práva pravé osobnosti:

> *Musíte však vědět, že vám v žádném případě není vše zvláštní zakázáno. Je mnoho zvláštního, co je třeba často zachovat, a to mezi mnoha národy. Neboť kdo je zvláštní člověk, musí také něco zvláštního dělat, a to mnohokrát různým způsobem.*

V tomto ohledu není výjimkou autorita a kněžství, které je údajně nedotknutelné, i když je jeho nositel zločinec. Každý má být poměřován *pouze velikostí své individuální duše*. Opět zažíváme vědomě protiřímské, vědomě germánské stažení se do sebe. Ježíš jednou způsobil, že nemocný vstal v sobotu a vzal si své lůžko, načež zbožní obyvatelé země vzbudili velký křik. Ježíš však s nadřazeným pohrdáním odpověděl, že sobota je tu kvůli člověku, nikoli člověk kvůli sobotě (Mk 2:27); tudíž člověk je pánem i nad sobotou. Napodobitelé jeruzalémských farizeů se také drželi přísného dodržování všech zbožných zvyklostí a ignorovali skutečnost, že rozhodujícím faktorem byla podstata člověka. Eckhart jim říká:

> *Věřte mi: k dokonalosti patří i to, že se člověk ve svých dílech vyvyšuje, takže všechna jeho díla tvoří jeden celek.*

To se musí stát v Božím království, kde je člověk Bohem. Tam mu budou všechny věci odpovídat božským způsobem; tam je také člověk pánem všech svých skutků.

Tento vztah k vnějšímu působení je více než jednoznačný. Stejně jasné je však i Eckhartovo odmítnutí všech ctností, které mají svůj základ v mysticismu. Nic není pro Eckhartův pohled charakterističtější než výklad, který podává Kristovým slovům o Martě a Marii (Lk 10:38- 42):

Všechno konečné je jen prostředek. Nevyhnutelným prostředkem, bez něhož se k Bohu nedostanu, je má práce a má tvořivost tady a teď. Takové věci nás v péči o naši věčnou spásu vůbec neovlivňují.

Zde je charakteristické odstoupení Němce od indického učení o Átmanovi a Brahmanovi; skutky jsou nedůležité, i když se jimi jako takovými nezabýváme. Marie sedící u Ježíšových nohou se Eckhartovi jeví jako žák. Marta je naproti tomu nadřízená:

Marta se obávala, že její sestra zůstane zakořeněná v extázi a krásných pocitech, a přála si, aby se stala podobnou sobě.

Kristus odpověděl takto:

Buď spokojená, Marto! I ona si vybrala to nejlepší, co jí nesmí být nikdy odňato! Tato extravagance brzy utichne. ***(Lukáš 10:41-42)***

Jak je vidět, Eckhartův odpor ke všemu sladkému a plynulému jde dokonce tak daleko, že dává jasnému smyslu Ježíšových slov opačný význam.

S nepřehlédnutelnou ironií se Eckhart obrací k ženským heretičkám, které ho obklopovaly - bekyním (jak se tehdy apostatkám přezdívalo):

Nyní však naši dobří lidé touží být dokonalí v takové míře, že nás už žádný druh lásky nemůže pohnout a zůstáváme nedotčeni láskou jako smutkem. Sami sobě křivdí! Tvrdím, že se teprve narodí světec, který se nedá pohnout; toho nedosáhl ani Kristus, jak dokazují jeho slova: „Má duše je smutná až k smrti.“ Taková slova způsobila Kristu žal, a to pro jeho vrozenou ušlechtilost a svaté spojení božské a lidské přirozenosti.

Dodává:

Někteří lidé si dokonce přejí dovést věci do takového konce, aby se mohli zbavit děl. Říkám, že to není důležité! To také nacházíme doložené u Krista, od prvního okamžiku, kdy se Bůh stal člověkem a člověk Bohem, pak také začal pracovat pro naše blaho; nebyla žádná část jeho těla, která by na tom neměla svůj zvláštní podíl.

Proč Eckhart hlásal toto proticírkevní učení? Bylo to proto, aby mohla zvítězit duchovní svoboda - tedy nejvyšší dobro, které Eckhart a s ním i nordický západní člověk uznává. Vyjadřuje to následujícím způsobem:

Bůh není ničitelem žádných děl, ale zdokonalitelem. Bůh není ničitelem přírody, ale jejím zdokonalitelem. Kdyby Bůh zničil přírodu ještě před počátkem, pak by na ní bylo pácháno násilí a nespravedlnost. Nic takového však neučinil! Člověk má svobodnou vůli, s jejíž pomocí může volit dobro a zlo. Bůh před něj staví volbu: zlo, které přináší smrt, a správné jednání, které přináší život. Člověk musí být svobodný a pánem všech svých skutků, nezničený a neomezený.

V těchto slovech byla rozpoznána a nádherným způsobem vyjádřena věčná, vzájemně plodná polarita přírody a svobody. Rukou náboženského a filosofického génia, vědomého si naší

vnitřní rasové struktury, je smeteno neplodné farizejství, mučivé orientálně-kněžské ospravedlňování ze skutků. Posvátné spojení Boha a přírody je prvotním základem našeho bytí, představovaným svobodou duše, korunovanou plodností jejích skutků. A hybnou silou všeho je - vůle.

Podle Nového zákona přišel k Marii anděl Gabriel (Lk 1:26-38), ale Eckhart s úsměvem říká: *„Ve skutečnosti se nejmenoval Gabriel, nýbrž posel, protože Gabriel znamená ‚moc'. Bůh byl při tomto zrození činný a jako moc je činný dodnes.“* Tím se také v nejjasnějším světle odhaluje dynamika Eckhartovy duše.

Eckhartova svoboda duše nutně podněcuje další vývoj nejen života a díla, ale také nejvyšších ideálů římské církve, tradičního křesťanství obecně a tím i celého zjeveného světa, tehdy i dnes: *„Jestliže člověk uzná ušlechtilou duši za nejvyšší hodnotu, za osu, na níž je vše zavěšeno, pak ideje lásky, pokory, milosrdenství, soucitu atd. tvoří druhý a třetí stupeň.“*

Ani zde se Eckhart nevyhýbá tomu, aby slyšel hlas malé jiskry, aby svobodně vyslovil to, co mu říká jeho duše. Přirozeně není třeba zvlášť zdůrazňovat, že neznevažuje lásku, pokoru ani milosrdenství. Naopak, v jeho kázáních najdeme o těchto myšlenkách ta nejkrásnější slova, i když se mu příčí sladká extáze neukázněných krásných citů - zkrátka nedostatek duchovní kontroly. Jeho učení o lásce představuje lásku jako sílu, která ví, že je totožná s tou božskou mocí, za jejíž vítězství bojuje. Láska musí prolomit věci, neboť jen duch, který se stal svobodným, nutí Boha k sobě samému. Je třeba se zamyslet nad tím, co pro dominikána před začátkem 14. století znamenalo podniknout tváří v tvář netolerantní světovládné církvi přehodnocení hodnot, které byly dosud považovány za nejvyšší. Vskutku bylo riskantní se vůbec pokoušet o sdělení nové nejvyšší, pozitivní hodnoty prostému věřícímu. Neodvážil se

otevřeně zaútočit na Řím; musel raději mluvit v termínech pozitivního, metaforického zobrazení duchovní zkušenosti. S ohledem na to je třeba si přečíst Eckhartovo kázání o osamělosti duše, které je snad nejkrásnějším vyjádřením vědomí germánské podstaty, jaké kdy bylo učiněno.

Eckhart se v něm zabývá nejvyššími hodnotami křesťanské církve - láskou, pokorou a milosrdenstvím - a zjišťuje, že ve své vznešenosti, hloubce a velikosti musí ustoupit duši, která je zcela odpoutaná. Odmítá zejména Pavlovu glorifikaci lásky, neboť to nejlepší na lásce je její podnět k lásce k Bohu. Je však mnohem důležitější, abychom Boha popoháněli k sobě, než abychom popoháněli sebe k Bohu. Jen tak se naše duše může sjednotit s Bohem. Proto se Bůh nemůže vyhnout tomu, aby se daroval osamělému srdci. Kromě toho se strasti tohoto světa při usilování o majetnickou lásku stále vztahují ke stvoření; to není případ mystického odloučení. To zmírňuje nutkavost světa a přibližuje nás k Bohu. Eckhart se obává, že ctnost pokory by mohla způsobit snížení sebeúcty člověka. Takový postoj pokory by mohl způsobit, že člověk sníží svou sebeúctu. Nejdůležitější je, aby člověk měl pocit vnitřní hodnoty. Člověk se musí odpoutat od materiálních starostí:

> *Dokonalý odstup nezná žádný pohled dolů k tvoru, žádné ohýbání sebe sama ani vyvyšování sebe sama. Nebude ani pod, ani nad. Neusiluje ani o rovnost, ani o nerovnost s žádným jiným druhem tvora; nepřeje si to či ono; přeje si pouze být jedno se sebou samým.*

Nikde se autokratická duše neprojevila tak ostře a jasně jako zde. Je to nutný rytmický protipohyb po uznání plodné práce - té, kterou Goethe později chválil jako nejvyšší ze všech evangelií: *Úctu k sobě samému*.

Soucit podle Eckharta není nic jiného než darování sebe sama. Ze stejného důvodu si ho nelze cenit tak vysoko jako odstup. A protože Boží podstata je také odpoutána od všech jmen, vyplývá z toho, že se k němu nemůže přiblížit nic nižšího. Zde Eckhart stanovuje hranici významu modlitby, do níž je vloženo tolik magie:

Tvrdím, že modlitby a dobré skutky mají pro člověka malou cenu, protože Bůh je od člověka tak vzdálen. Proto Bůh není člověku nakloněn o nic víc, než kdyby modlitba nebo dobrý skutek nebyly nikdy vykonány.

To je více než jasné. Zcela odmítá jakoukoli přímluvu založenou na magii nebo se jí blížící. Odmítá představu církve, že jedině ona může přinést blaženost. A na závěr pak následuje oblíbené vyznání víry:

Drž se stranou od všech lidí, zůstaň nezasažen všemi vnějšími dojmy, osvoboď se od všeho, co by mohlo tvou podstatu obohatit o něco cizího, a svou mysl vždy zaměř na svatou kontemplaci, při níž nosíš ve svém srdci Boha jako předmět, od něhož se tvé oči nikdy neodvracejí.

Tato klidná, odtažitá velikost duše se pak projevuje v kritice římského a později protestantského učení.

Duchovní posílení jako výsledek vnitřního soustředění si v tomto světě zdání nemůžeme představit jinak než jako dar věčné Boží podstaty. Na tomto pozadí postavil paulinismus - a s ním všechny křesťanské církve - učení o milosti jako nejvyšší tajemství křesťanství. Židovská představa Božího otroka, který přijímá milost od svévolného, absolutistického Boha, tak přešla do Říma a Wittenbergu a může být připsána Pavlovi. Ten je skutečným tvůrcem této nauky. *Skutečně lze říci, že naše církve nejsou křesťanské, ale paulínské*. Ježíš chválil bytí s Bohem.

To bylo jeho vykoupení, jeho cíl. Nehlásal blahosklonné udělení milosti od všemohoucí bytosti, před níž i ta největší lidská duše představuje pouhou nicotu. Toto učení o milosrdenství je přirozeně velmi vítané pro každou církev. Při takovém nesprávném výkladu se církev a její představitelé jeví jako zástupci Boha. V důsledku toho mohli získat moc udělováním milosrdenství prostřednictvím svých kouzelných rukou. Génius jako Eckhart musel zaujmout postoj zcela odlišný od pojetí milosrdenství.

Nachází také krásná slova o Boží lásce a milosrdenství: *„Kde je v duši soucit, tam je tato duše čistá, podobná Bohu a spřízněná s Bohem.“* Eckhartův člověk dosahuje plnosti duše, místo aby se podřídil hlubinám podmanění. Člověk se snaží směřovat dovnitř a přilnout k Bohu a být s ním zajedno. To je pravé milosrdenství, pravý soucit. Tento soucit je pravděpodobně nemožný prostřednictvím filosofií, které učí pouze o univerzální Boží moci a naší nicotnosti. Tak je tomu v případě našich církví.

Pravda je však taková, že duše člověka je podobná Božímu duchu. Eckhart zde odkazuje na Augustinova *Vyznání* - dílo, které Eckhart dobře znal -, jehož učení o duši však vedlo k úplnému duchovnímu zhroucení. Augustin požaduje pro kacíře trest smrti. Augustinovo *Město Boží* bylo napsáno tak, aby v člověku vyvolalo duchovní otroctví. Eckhart však předpokládá jiný stav lidské duše: *„Kdyby neměla tuto velikost, nemohla by se stát Bohem ani skrze milost.“* Opět zde nacházíme charakteristický postoj vyššího nordického člověka, který rozvíjí své myšlenky na základě jasného duchovního instinktu (Eckhart z Hochheimu pocházel z durynské šlechty) tváří v tvář tvrzením zhýralého, otrockého, bastardizovaného Augustina. Účastí na trvalé vitalitě Boha se duše povznáší ke stále vyššímu světlu:

Pak se každá síla duše stává kopií jedné z božských osob; vůle je kopií Ducha svatého, vnímavost kopií Syna, paměť kopií Otce. Její přirozenost se stává podobou přirozenosti. A přesto duše zůstává nedělitelně jedna. To je nejvyšší poznání, které mi sebepoznání umožňuje.

Poté následuje vrcholné prohlášení:

Poslyšte, jak dalece se duše stává Bohem, dokonce nad milostí a milosrdenstvím! To, co ti Bůh vlastně poskytl, už nezměníš, neboť dosáhla vyššího postavení, kde už nepotřebuje přízeň.

Tuto skvělou aristokratickou víru bychom měli srovnat s dojemně bojujícím, ale napůl africkým Augustinem v jeho tvrzeních o lidské morálce a její věčné hříšnosti.

Eckhart zde otevřeně vyslovuje myšlenky, na které si ani Luther - jehož myšlenky byly stále ještě brzděny jeho vzděláním pod vedením Kristova zástupce - ještě netroufal pomyslet.

Z tohoto postoje k myšlence milosti vyplývá u Eckharta také zcela jiné hodnocení hříchu a pokání. *„Hřích už není hříchem, jakmile činíme pokání,“* těmito slovy začíná Mistr Eckhart své kázání *O požehnání hříchu*. Jsou to slova, která ho vedou na míle daleko od obvykle vyžadované lítosti. Přirozeně bychom neměli hřešit, ale i když bylo jednotlivé jednání namířeno proti Bohu, pak velký a skvělý Bůh přesto ví, jak z takového jednání vytěžit to nejlepší. Bůh tedy nesčítá minulost v nějaké účetní knize, neboť Bůh je Bohem přítomnosti. Eckhart tak činí další krok od historického materialismu našich církví. Teprve později se Paul de Lagarde odvážil mluvit tak otevřeně jako kdysi tento dominikánský převor ze 14. století. Proto byl Lagarde protestantskými kněžími odsouzen, stejně jako kdysi Eckhart římskými.

Eckhart rozlišuje dva druhy pokání: To, které je smyslové, a to, které je božské. To první - kterému církev jasně rozuměla - zůstává zakořeněné v bídě a nehýbe se z místa. Znamená tedy pouze neplodný nářek; nic z něj nevzejde. U božského pokání je tomu jinak: Jakmile se v člověku objeví vnitřní nesouhlas, ihned se povznese k Bohu a postaví se s neochvějnou vůlí bezpečně vyzbrojen proti každému hříchu. Tak je zde nově zdůrazněn směr vzhůru a vše se hodnotí jen podle toho, zda to duši učinilo tvořivou - povznesenou, či nikoli: *„Kdo však skutečně dospěl k Boží vůli, nebude si přát, aby hřích, do něhož upadl, neexistoval."* To je totéž, co tvrdil Goethe, když prohlásil, že lidský učitel ocení i chybu: *„Co je plodné, to jediné je pravdivé."*

Viděno z pohledu Mistra Eckharta - tedy z pohledu člověka, který je oddělený, podobný Bohu, svobodný, krásný a má ušlechtilou duši - se všechny tradiční nejvyšší církevní hodnoty jeví jako druhořadé a třetiřadé. Láska, pokora, soucit, modlitba, dobré skutky, milosrdenství, pokání - to vše je dobré a užitečné, ale pouze pod jednou podmínkou, že *posilují sílu duše*, povznášejí ji, činí ji podobnější Bohu. Pokud tomu tak není, stávají se všechny tyto ctnosti zbytečnými, ba i škodlivými.

Svoboda duše je hodnotou sama o sobě. Církevní hodnoty pouze něco označují ve vztahu k momentu mimo ně, ať už je to Bůh, duše nebo stvoření. Ušlechtilost soběstačné duše je nejvyšší ze všech hodnot. Člověk musí sloužit pouze věci ušlechtilé duše. My dnešní ji nazýváme nejhlubším metafyzickým kořenem - tuto ideu cti -, která je rovněž ideou sama o sobě, bez vztahu k jakékoli jiné hodnotě. Idea svobody je nemyslitelná bez cti, stejně jako čest bez svobody. Duše je schopna dobra sama o sobě, a to *i bez jakéhokoli vztahu k Bohu*. Eckhart učí, že duše je osvobozena od všeho ostatního, nakolik

lze toto osvobození vůbec vyjádřit slovy. V důsledku toho se Mistr Eckhart ukazuje nikoli jako extatický nadšenec, ale jako tvůrce nového náboženství - našeho náboženství - osvobozeného od onoho vštípeného cizího ducha Sýrie, Egypta a Říma.

Eckhart nám poskytl nejen nejvyšší náboženskou a morální hodnotu, ale jak již bylo řečeno, z kritického filosofického hlediska předjímal všechny důležité objevy, které přinesla Kantova *Kritika čistého rozumu*, i když se nezapletl do hádek, které by přetrhávaly vlasy. Eckhart objevuje tři síly, jimiž duše proniká do světa: *vůle,* která se obrací k předmětu; *rozum,* který vnímá a následně nařizuje to, co je pochopeno; a *paměť,* která uchovává to, co jsme zažili a čeho jsme svědky.

Tyto tři síly jsou takříkajíc protějškem Svaté Trojice. Tématu rozumu a vůle je věnována celá řada nejhlubších diskusí. Obojí je duchovně svobodné a vždy závisí na náladě a příležitosti během jeho kázání v průběhu mnoha desetiletí.

Rozum vnímá všechny věci, ale je to vůle, říká Eckhart, která může *dělat* všechny věci:

A tak tam, kam už rozum nedosáhne, letí vyšší vůle vzhůru ke světlu a k síle víry. Vůle pak chce být nad veškerým vnímáním. To je její nejvyšší úspěch. Na druhé straně rozum, který odděluje, rozkazuje a umisťuje, pak vnímá tak, že přesto dává vůli první skutečný let vzhůru. V tomto ohledu stojí rozum nad vůlí. Vůle je svobodná: Bůh vůli nenutí, nýbrž ji osvobozuje, takže si nepřeje nic jiného než to, co je Bůh a svoboda sama! Duch si pak nemůže přát nic jiného než to, co si přeje Bůh. To není otroctví, ale spíše zvláštní druh svobody.

Eckhart dále cituje Kristova slova: *„Nechtěl z nás udělat služebníky, ale chtěl nás nazvat přáteli. Sluha totiž neví, co si přeje jeho pán“* (Jan 15:15). Tomuto novému a stále

opakovanému zdůrazňování myšlenky svobody však ne vždy odpovídá zkušenost. Eckhart praví:

Toto je moje stížnost: Tento zážitek je něco tak hlubokého, ale zároveň tak běžného, že si ho možná nekoupíte ani za haléř nebo za půl haléře. Jedině musíte mít správný způsob hledání a svobodnou vůli, pak se okamžitě stane vaší.

To je totožné s Kantovým učením o rozporu mezi ideou a zkušeností a to jak v teoretickém, tak v praktickém ohledu. Zároveň se Eckhart vysmívá mnoha kněžím, kteří jsou velmi chváleni a přesto si přejí být velkými kněžími. Podobně se Kant vyjadřoval o scholasticích, filosofech, kteří jen opakují tisíce let staré plky.

Stručně řečeno, vše, co tato duše může nějakým způsobem přinést, musí být shrnuto v prosté jednotě vůle. Vůle musí být poháněna k nejvyššímu dobru a pak se ho pevně držet. Správně pojatá myšlenka lásky má v Eckhartově duchovně vnímavě-kritickém díle své místo. Neslouží extatické síle představivosti, nepřináší sladké pocity ani sexuální psychickou extázi. Tyto vjemy jsou lži, které církev šíří svým lstivým používáním hypnózy. Brání pokroku svobodně tvořivé vůle, která by měla být dominantní v tom nejjemnějším slova smyslu. *„Kdo má více vůle, má také skutečnou lásku,"* uvádí Eckhart. To představuje opak učení římského kléru a současných, stále rigidnějších protestantských církví, které by rády vyhladily osobní vůli, aby pak nad vůli postavily lásku.

Eckhart si byl vědom svého jedinečného postavení. Svědčí o tom jeho slova:

V nejlepším slova smyslu láska zcela a beze zbytku spadá do vůle.

Existuje však i druhý účinek lásky, který je vnitřním zrakem vnímán jako radostná oddanost. Ta však v žádném

případě není tou nejlepší, neboť nepochází z lásky k Bohu, ale z pouhé přirozenosti.

Z lásky podřízené svobodné vůli se probouzí pravý pojem *věrnosti*. Ta už možná nepřináší takové pocity, zážitky a nadšení jako věrnost služebníka, ale je pravdivá jen tehdy, je-li spojena se silnou vůlí. Musíme se povznést „okřídlenou dvojicí rozumu a vůle“. *„Tak člověk nikdy nedospěje k bláznovství, nýbrž bez přerušení postupuje do noci“*, nikoli nejistým útěkem, nýbrž probuzeným vědomím. Jak říká Eckhart: *„Při každém díle musí člověk vědomě využívat svůj rozum a uchopit Boha v nejvyšším možném smyslu.“*

Ovládání vůle, rozumu a paměti se vztahuje ke smyslům, které zprostředkovávají ego a přírodu. Ty opět směřují k vnějšímu světu, v němž má být člověk chápán jako osoba. Celá tato rozmanitost projevů je podmíněna prostorem a časem, které - jak bylo zmíněno - Eckhart podobně spojil s tímto světem. Celá jeho náboženská nauka je navíc bez kauzality, protože chápe Boha jako Boha přítomnosti. Genetický historicko-kauzální proces ho vůbec nezajímá. Ten patří k vnějšímu světu, nikoli k poznání duše a Boha. Tím Eckhart odmítá orientální směs svobody a přirozenosti a všechny ty báchorky a zázraky, bez nichž by se církve „pokolení cizoložníků“ (jak je nazval Ježíš) dnes neobešly. To, zda je Země disk nebo koule plující v éteru, nemá žádný vliv na pravé náboženství ani na Eckhartovo učení. Tento Koperníkův objev však významně zasáhl naše dvě křesťanské církve, protože svými hanebnými lžemi na toto téma oklamaly sebe i svět.

Zejména ve svém učení o vůli, v němž Eckhart předstihl a překonal Schopenhauera, se Eckhart projevuje jako západní dynamický filosof uznávající věčnou polaritu existence. Podstatou výdobytků rozumu je povznesení vnějších věcí za účelem vtisknutí tohoto poznání do duše. Tentýž pohyb se

odehrává ve vůli, která v důsledku toho rovněž nikdy neodpočívá. Proto i nesrovnatelný mystik, který by se chtěl od všeho odpoutat, aby setrval v čisté kontemplaci Boha, usiluje o nekonečný klid v Bohu. Ví, že tento klid může trvat jen chvíli a že tohoto cíle lze dosáhnout jen prostřednictvím neustále obnovované činnosti duše a jejích sil. Zde se Mistr Eckhart ukazuje jako nadřazený indické moudrosti a uznává *věčný rytmus* jako předpoklad veškeré plodnosti. Z tohoto teoretického vhledu pak vyvozuje praktické závěry pro život. Srdce a vůle musí hledat to, co je věčné:

> *Tento člověk nehledá klid, protože ho žádný neklid neznepokojuje. Tento člověk stojí dobře zapsán u Boha, protože přijímá všechny věci jako božské, to znamená lepší, než jsou samy o sobě! K tomu patří píle a bdělý, skutečně účinný základ vědomí mysli, navzdory všem věcem a lidem. Tomu se člověk nemůže naučit útěkem ze světa.*

Eckhart věřil, že v Ježíši objevil dualitu jako základní zákon jeho bytí:

> *U Ježíše se rozlišují vyšší a nižší síly lidstva. Existují odpovídající úrovně činů. Vyšší síly lidstva se hodí k tomu, aby vlastnilo a užívalo si věčné blaženosti. Současně jsou nižší síly konfrontovány s naprosto ubohým smutkem a úlevou na Zemi.*

Jeden stál v přímém rozporu s druhým. Čím delší a silnější byl spor mezi vyššími a nižšími mocnostmi, tím větší a chvályhodnější bylo vítězství a tím větší byla jeho čest.

V kontrastu s Eckhartovou osobností před námi ještě zřetelněji vystupuje magický náboženský systém Říma. Jedná se o africko-syrský chaos národů - náboženství posedlosti, které šířením z východního Středomoří za pomoci magických kultů a

židovské Bible a zneužitím fenoménu Ježíše vytvořilo své západní centrum. S postupným probouzením Západu a po udušení mystiky se tento přístup ze všech sil snažil odklonit od protiřímského světonázoru a představit *una Catholica* jako uspokojení všech, i moderních, požadavků. Tak to funguje i dnes.

Římský jezuitský filosof stanovuje tři základní druhy duchovního pohledu na svět: *Imminence*, která si přeje spočinout v sobě samé, *transcendence*, která dovoluje považovat za prvního tvůrce pouze Boha, a *transcendentalismus*, který představuje pokus o propojení těchto dvou duchovních směrů.

Po tisíce let se kolem těchto názorů vedou filosofické spory. Římská církev tvrdí, že stojí nad tímto bojem - jako oddělená od všech tří typů, a přesto je zahrnuje. Konflikt mezi těmito filosofickými typy ve skutečnosti nikdy nemůže - říká Řím - dosáhnout jednoty. Všechny pokusy o překonání antinomií života uvnitř těchto tří systémů jsou marné a vždy dospějí k vynucenému prohlášení totožnosti protikladů. Dochází k tomu proto, že všechny tři pohledy zahrnují tentýž falešný předpoklad: jako by člověk byl nějakým způsobem roven Bohu, jako by Bůh byl takříkajíc jen bezmezně vzdáleným ideálem lidského snažení. V důsledku toho je tvor považován za stvořeného v závislosti na sobě samém, což je vlastně pokus o duchovní zničení stvořitelského Boha, který stojí za vším.

Nyní sem zasahuje římská nauka se svým základním pohledem, totiž že podle IV. lateránského koncilu z roku 1215 je Bůh svému stvoření zároveň podobný i nepodobný: podobný proto, že do něj vložil možnost neklidu tváří v tvář Bohu; nepodobný proto, že jako pokorné stvoření mohl najít klid pouze v Bohu. Lidstvo tak nežije ve své vlastní duchovní

atmosféře, ale ve sféře vlivu absolutního, vzdáleného, vládnoucího Boha. Katolický člověk je tak otevřen vzhůru, což má za následek *„pravé usilovné napětí bez křečí a výbušné jednoty“* (S. J. Przywara). To byl základ Říma, *analogia entis*, analogie bytí:

> *Bůh je ve skutečnosti a podstatě odlišný od světa. Je nevýslovně povznesen nade vše, co o něm lze myslet. Bůh v alegorii tvůrčí dokonalosti a pro zjevení své dokonalosti provedl stvoření z ničeho v dokonalé svobodě.*

Tento římský myšlenkový proces, který prý zřejmě existoval již před Petrovým povoláním, ukazuje svůj původ až příliš jasně. Nedosažitelný, děsivý Bůh trůnící nade vším; Jehova takzvaného Starého zákona, který je chválen v lítosti a k němuž se modlíme v bázni. Stvořil nás z ničeho. Když se mu to hodilo, konal zázračné činy a utvářel svět ke své slávě. Ale navzdory ohni a meči se tato syrsko-africká víra nedala Evropanům vnutit. Dědičné, nordické duchovní hodnoty existovaly ve vědomí nejen bohopodobnosti, ale i totožnosti s Bohem lidské árijské duše. Indické učení o totožnosti Átmanu s Brahmanem bylo první velkou deklarací této skutečnosti. Perské učení o společném boji člověka a Ahura Mazda Světlý nám ukázali nepřikrášlený nordicko-íránský pohled. Řecké nebe bohů vzešlo právě z takové velké duše jako Platónovo aristokratické učení o Ideách. Starověká teutonská idea Boha je rovněž nemyslitelná bez duchovní svobody. Ježíš také mluvil o nebeském království v nás. Síla duchovního hledání se projevuje již v Odinovi, světoběžníkovi. Můžeme ji vidět i u hledajícího a věřícího Eckharta. A vidíme ji u všech velkých mužů od Luthera po Lagarda. Tato duše žila také v ctihodném Tomáši Akvinském a ve většině západních církevních otců.

Analogia entis - pomineme-li předpoklad stvoření světa z ničeho - byla nordicko-evropskému duchu vnucena Starým

zákonem. Římský systém nebyl od dob Ježíše zdokonalen. Je to spíše osvědčený kompromis mezi Sýrií-Afrikou a Evropou, pro který byly vykovány všechny možné druhy duchovní syntézy. Římské autority arogantně prohlásily, že existují části katolického učení, které jediné mohou přinést spásu. Řím mohl jen stěží tolerovat Tomáše a jeho oponenta Dunse Scota. Tak tomu již nebylo v případě Eckharta, neboť jeho přijetí by znamenalo zavržení Jehovy. Odvolání tohoto tyranského Boha by bylo synonymem detronizace jeho papežského zástupce. Od té doby šel evropský duchovní vývoj svou cestou bez Říma, vedle něj a proti němu - i když ten, kde mohl, se ho snažil rozdrtit. Pokud se toto potlačení nezdařilo, pak byla nová idea pouze začleněna a definována jako „raný katolicismus".

Římská myšlenka „démona povýšeného na Boha" v podstatě vyžadovala zničení duše a její schopnosti chtít: pokus o vraždu polarity duchovní bytosti. Moderní římská jezuitská filosofie náboženství se prostřednictvím *analogia entis* pokouší vyhnout tomuto neblahému důsledku.

Řím využil staré platónské myšlenky bytí a stávání se. Usilujeme o věčné stávání se, ale s vědomím bytí, které se stává. Kvůli římsko-židovské falzifikaci dostala tato nordická idea seberealizace význam pohybu k Bohu. Učinila tak s takovým účinkem, že ze seberealizace jsme se stali představiteli pouze beztvaré hlíny nebo mrtvoly.

Tyto zjevné ústupky římského jehovismu duchovně uvědomělému Západu - s jeho schopností ochoty - ještě mnohé nenalákaly, aby se dostali do područí Říma. Kdyby byla pravá povaha Říma odhalena a obnažena, dávno by zanikla. To, zda se obdařím duchovní svobodou jako Eckhart, nebo se otrocky skloním před pánem jako Ignác, je důležité pouze v kontextu určitého systému. Někdo je hněten jako hlína, používán jako klacek nebo proměněn v otroka podobného mrtvole. Právě

takové věci kují rozdíly mezi člověkem a člověkem, systémem a systémem a v konečném důsledku mezi rasou a bastardismem. Římský Jehova znamená magický despotismus a magické stvoření z ničeho - myšlenky, které jsou pro nás šílené.

Nordický západ říká: *Bůh a bytostné já jsou duchovní polarita.* Každé dokonalé spojení je aktem stvoření, který vyvolává obnovené dynamické síly. Skutečná nordická duše ve své nejvyšší podobě vždy letí k Bohu. Vždy sem směřuje od Boha. Současně spočívá v Bohu a spočívá v sobě. Toto sjednocení, pociťované současně jako odevzdání a sebeuvědomění, se nazývá „nordická mystika“. Římská mystika znamená v podstatě nemožný požadavek zrušení polarity a toho, co je dynamické; znamená podřízení člověka.

Římská filosofie nestojí, jak tvrdí, mimo tři druhy duchovní orientace v podobě imanence, transcendence a transcendentalismu. Ztělesňuje je všechny, ale představuje pokus o kompromis, spojující části v rámci židovsko-syrsko-africké víry. Římské učení neproudí světem z jednoho centra v tisíci proudech. Spíše obléká svůj syrský základ do vypůjčeného a zkresleného učení nordického člověka - které si vybudoval ve svém světě idejí - ve zcela jiné národní osobnosti. Zde je původ problému naší existence ve světě, našeho bytí zde, našeho bytí *jako takového*.

Židovsko-římské učení, které tvrdí, že Bůh stvořil svět z ničeho, hlásá příčinnou souvislost mezi stvořitelem a stvořením. Přenáší tak pohled platný pouze pro tento svět do metafyzické sféry. I dnes prosazuje svůj postoj, že *představuje stvořitele*. Germánský duch je s tímto obludným základním principem od počátku v rozporu. Ani nejstarší nordický mýtus o stvoření, ten indický, neuznává myšlenku nicoty. Hovoří pouze o kolísání, změně, chaosu. Pojímá kosmos jako vzniklý z uspořádávajícího principu působícího proti chaosu. Uvažuje

o představě „toho, kdo přináší řád“, ale ne toho, kdo něco vytváří z původní prázdnoty. Odmítá stvoření *ex nihilo* řečnickou otázkou. Odkud pochází stvoření a stvořitel? Dále,

Ten, který stvořil,

Který na něj hledí v nejvyšším nebeském světle.

Kdo jej stvořil, nebo nestvořil,

Kdo jej zná, či nezná?

Indický monismus se ve skutečnosti zrodil z ostrého dualismu: duše byla považována za podstatnou, hmota za klam, který je třeba překonat. Stvoření hmoty, dokonce z ničeho, by každému árijskému Indovi připadalo jako rouhavý materialismus. V indickém mýtu o stvoření převládá podobná nálada jako v Helladě a Germánii: chaos se podřizuje vůli, zákonu, ale svět nikdy nevzniká z ničeho, jak učili syrsko-afričtí pouštní otcové a jak to převzal Řím se svým démonem Jehovou. Schillerovo tvrzení: *„Myslím-li na Boha, vzdávám se stvořitele“* znamená v nejstručnější podobě jasné odmítnutí árijsko-nordické duše magického spojení stvořitele a stvoření jako Boha a bezectného tvora.

V Římě se mísí Isis, Horus, Jahve, Platón, Aristoteles, Ježíš, Tomáš atd. Řím chce tuto verzi bytí *jako takového* vnutit empirické existenci ras a národů. Tam, kde se to nepodaří, způsobí Řím její prosakování lichotivými falzifikacemi, ochromením naší organické existence. Všechny duchovně a rasově zmrzačené pak shromažďuje pod katolickou střechou.

Až do současnosti se zformovala jen malá opozice, která je schopna zabránit tomuto masivnímu ničení národů. Jeden velký muž - Martin Luther - vyvrátil filosofii římského lékaře, druhý s ní bojoval na vlastní pěst, třetí se obrátil k jiným cílům. Systematické zabezpečení Evropy před tímto dalekosáhlým

útokem musí teprve začít. V tomto boji je luteránství bohužel spojencem Říma. Navzdory svým protestům se luteránství svou přísahou na židovskou Bibli uzavřelo životu. Stejně tak hlásalo svůj názor na naše bytí jako takové, aniž by se řídilo podle organické existence.

Dnes konečně začíná probuzení z tohoto hypnotického stavu. Nepřistupujeme k životu z konformního dogmatu, zejména z toho židovsko-římsko-afrického. Chceme určit nutnost našeho duchovního bytí jako takového, stejně jako se o to kdysi snažil Mistr Eckhart. Ale bytí tohoto druhu má za svou podstatu rasově spjatou duši s jejími nezbytnými nejvyššími hodnotami cti a svobody. Tyto nejvyšší hodnoty určují strukturu ostatních, nižších hodnot. Tato rasová duše žije a rozvíjí se v přírodě. Probouzí určité vlastnosti a potlačuje jiné. Tyto síly rasy, duše a přírody jsou věčnými předpoklady existence a života, z nichž vyplývá kultura, víra, umění atd. jako duchovní bytí. To je poslední vnitřní stažení, nově se probouzející Mýtus našeho života.

Paracelsus byl probuzený člověk žijící ve světě nafoukaných abstraktních učenců, kteří byli odcizeni národu. Samozvané autority z Řecka, Říma a Arábie otravovaly živé lidské tělo, čímž nemocným ještě více přitížily a přes všechny vzájemné hádky stály jako hradba proti géniovi Paracelsovi, který pátravě sahal do prvotních základů existence.

Theophrastus von Hohenheim - zvaný též Paracelsus - byl génius poslední doby. Jeho úkolem bylo zkoumat přírodu v celé její šíři zákonitostí a hodnotit medicínu jako strukturální prostředek podporující životní proces našeho těla. Jeho výzkumy nesouvisely s magickými směsmi. Tyto věci hnaly von Hohenheima světem jeho doby. Byl nenáviděn a obáván, neboť měl punc génia disidenta. Nepovažoval kostely a oltáře, učení a slova za věci samy o sobě. Spíše je hodnotil podle toho,

jak hluboce jsou zakořeněny v přírodě a rasové krvi. Von Hohenheim se stal hlasatelem všech německých přírodovědců a mystiků, velkým hlasatelem naší existence, našeho existenciálního bytí ve světě. Aby se pozvedl ze země, sáhl von Hohenheim po hvězdách jako Mistr Eckhart a mistrně, a přitom skromně se zařadil do velkých zákonů kosmu. Byl plný blaženosti s čistými tóny slavíka, s nevyzpytatelným, překypujícím stvořením vlastního srdce.

Svým protiřímským náboženstvím, morálním učením a kritikou poznání se Eckhart vědomě oddělil - a to skutečně náhle - od všech základních principů římské i pozdější luteránské církve. Namísto statického židovsko-římského pohledu prosazuje dynamiku nordické západní duše; namísto monistického násilí požaduje uznání duality veškerého života; namísto učení o poddanství a blaženém otroctví hlásá víru ve svobodu duše a vůle; na místo církevní arogance představitelů Boha klade čest a ušlechtilost duchovní osobnosti; místo uchvácené, sobě podřízené lásky nabízí aristokratický ideál osobní duchovní odloučenosti a osamělosti; na místě porušování přírody se objevuje její dokonalost. A to vše znamená, že na místě židovsko-římského světového názoru se objevuje nordické duchovní vyznání jako vnitřní stránka německého teutonského člověka - nordické rasy.

Eckhart věděl, že v církvi mluví jen s několika málo lidmi, a proto často jednal s kacířskými beginy a begardy, kázal jim a vedl s nimi dlouhé rozhovory. Ti o něm mluvili jako o bratru Eckhartovi. Ačkoli kousek po kousku odmítal římskosyrská konformní dogmata, v žádném ze svých kázání nevystupoval proti heretikům. Chtěl vyhledávat a sjednocovat lidi, kteří v církvi zastávali podobné názory. To bylo jeho cílem v Erfurtu, Štrasburku, Políně nad Rýnem a v Praze. Eckhart rozhodně odmítal názor, že by mohly existovat nauky, v něž člověk prostě

musí věřit jen proto, že to vyžadují jeho nadřízení nebo tradice. Aby toto tvrzení doložil, odvolával se na rozum a na učení o svobodě duše. Svým posluchačům řekl, že pokud chtějí následovat jeho učení, musí být připraveni stát tělem i duší za pravdou.

Ti, kteří se jako vždy snažili pravdu podvrátit, byli u toho, aby odmítli a vyvrátili jeho duchovní myšlenky. Když Eckhart vyučoval v Kolíně nad Rýnem, hořely kolem něj inkviziční ohně. Dokonce i v jeho vlastním řádu si mnozí stěžovali, že k prostým lidem mluví příliš národně o věcech, které by mohly vést ke kacířství. Kolínský arcibiskup si pak na Eckharta stěžoval papeži. Římský pontifik by ho nejraději odstranil, ale potřeboval politickou podporu dominikánů v boji s císařem, a tak si nemohl dovolit upálit jejich duchovní hlavu. Proto Eckhartův případ vyšetřoval člen řádu, který mu udělil rozhřešení. Takové rozhřešení by bylo podle dogmatu o neomylnosti na počátku „svobodného“ 20. století nemožné.

Pak se inkvizice pustila do práce. Eckhart 24. ledna 1327 odmítl jejich vpád jako svévolný akt a vyzval své nepřátele, aby se v květnu 1327 dostavili k papeži. Podobné Eckhartovo prohlášení v dominikánském kostele v Kolíně nad Rýnem končilo slovy: *„Aniž bych se v důsledku toho vzdal jediné ze svých zásad, zlepším nebo odvolám všechny ty, u nichž lze dokázat, že jsou založeny na chybném používání rozumu.“*

V souladu s jejich logikou zbožní inkvizitoři Eckhartovo prohlášení zcela odmítli jako lehkovážné. Než však mohl odcestovat k papeži, zemřel. V každém případě byla zlomena velká moc, která mohla z římské církve vytvořit německou. Jeho německé náboženství bylo poté Římem oficiálně odsouzeno. Zpočátku bylo Eckhartovo odvolání podle zavedené metody a k oklamání jeho příznivců vysíláno jako všeobecná omluva - ačkoli Eckhart byl naopak připraven své

učení hájit s největší vehemencí. Pro jeho duchovní svobodu je příznačné, že se nedovolával církevních dogmat, ba dokonce ani Bible, jak to později učinil Luther, ale své argumenty opíral výhradně o svobodné racionální vnímání. Po tomto prvním falzifikátu zbožní stoupenci Říma Mistra Eckharta opravili a zařadili ho mezi duchovní žáky Tomáše Akvinského.

Od 13. století docházelo k všeobecnému rozpadu katolického centra a k odpovídající degeneraci církve a kléru ve všech národech. Masy by ztratily i svou falešnou víru, nebýt několika vůdčích osobností, které obětováním všech svých sil situaci znovu a znovu zachraňovaly. Jako reakce na tuto degeneraci vznikly ve 13. století Společnosti bratří a sester svobodného ducha, které byly předchůdci mystiky. Beguini a begardi s nimi spolupracovali ve stejných kruzích, v nichž udržoval úzké kontakty i Mistr Eckhart. Toto zbožné, ale necírkevní hnutí procházelo vně i uvnitř církve jako široký proud německými zeměmi. Především se tato hnutí chopila základního principu téměř zaniklého árijského systému jako nástroje pro výuku náboženství v národním jazyce.

V tomto okamžiku začal trvalý boj mezi národními idejemi a římsko-židovskou církví. Papež Řehoř VII. označil používání národního jazyka při bohoslužbách za arogantní. Pravé národní cítění odmítalo cizí latinský jazyk, který byl považován za nesrozumitelný a zároveň za mechanicky se opakující magickou formuli. Náboženské německé hnutí kolem poloviny 13. století se vzepřelo národu nepřátelskému Římu a přistoupilo k používání místního jazyka při bohoslužbě. Kázání a doktrinální proslovy již nebyly pronášeny latinsky, ale německy. A největším průkopníkem této inovace byl Eckhart, kterého jeho žáci a napodobitelé - mimo jiné Jindřich Suso a Johannes Tauler - vždy nazývali blahoslaveným a svatým mistrem. Eckhart, i když musel hodně psát latinsky, učinil z

němčiny také jazyk vědy. S velkým úsilím se o to snažil, aby latinské tvoření vět nahradil německými otisky slov. I v tom byl kacířem, na jehož dílo - pošlapané a napůl zadupané římskou církví - navázal Martin Luther. Tím byly vytvořeny předpoklady pro národnost.

Katoličtí kněží dnes kážou německy, ale celá liturgie, promluvy, ale i hymny a modlitební formule musí být stále pronášeny v latině. Církev se toho nemůže vzdát, protože si musí zachovat svůj nenárodní charakter. Národ však možná brzy přestane tento cizí přežitek snášet. V zásadě není žádný rozdíl mezi Tibeťanem, který točí modlitebním kolečkem, a německým rolníkem, který se modlí latinsky. Obojí znamená pouze mechanickou praxi, na rozdíl od skutečného náboženského usebrání.

Skutečný Eckhart pak díky římským padělkům zmizel z očí německého národa. Je pravda, že náboženská vlna prošla zemí Widukinda, po Rýnu, a všude se objevili věřící ve svobodu duše: Suso a Tauler, Ruysbrok a Grootes, Boehme a Angelus Silesius. Ale největší síla duše, nejkrásnější sen německého národa zemřel příliš brzy; vše pozdější je jen - objektivně vzato - odrazem Eckhartovy velké duše. Z jeho mužnosti se vyvinulo národní nadšení, z jeho mocné lásky vyrostla sladká extáze. Proud zženštilé mystiky se znovu vlil do klína římské církve. Lutherův čin nakonec prolomil cizí krustu, ale navzdory své touze už nikdy nenašel cestu k duchovní hloubce Mistra Eckharta a nikdy se nevrátil ke své duchovní svobodě. Jeho církev, od prvního dne nesvobodná, na jednom místě vyschla a na jiném se stala neplodnou.

Německá duše musela hledat jinou cestu než církevní. Narazila na ni v umění. Když Eckhartův duch umlkl, vzniklo germánské malířství. Zazněla duše J. S. Bacha, vznikl Goethův Faust, Beethovenova Devátá, Kantova filosofie. To, co bylo

nejhlubší a nejsilnější, vzešlo ještě z Eckharfova učení - něco, co se zdá být více než vše ostatní jasnozřivě zaměřeno na lidi naší doby.

Eckhart končí kázání *O Božím království* těmito slovy: *„Tato promluva je určena pouze těm, kteří již našli její poselství ve svém životě nebo po něm alespoň touží ve svém srdci. K tomu, aby nám bylo zjeveno, nám dopomáhej Bůh.“* Jeho slova jsou tedy určena pouze těm, kteří jsou duchovně spřízněni. Jeho učení se vztahuje na všechny vnitřní či ušlechtilé lidi a je zde odhaleno tajemství, které se teprve dnes znovu rodí k novému životu.

V kázání o 2. listu Korintským 1:2 Eckhart rozlišuje mezi krví a tělem. Krví rozumí - a tak věří spolu se svatým Janem - vše, *„co v člověku nepodléhá vůli“*. Tedy to, co působí v nevědomí, je protějškem duše. A na jiném místě Eckhart k Matoušovi 10:28 říká: *„Nejvznešenější v lidech je krev - když chce to, co je správné. Nejzlejší v člověku je však krev - když přeje zlu.“* V tomto případě se jedná o krev, která je v člověku nejhorší.

Tím bylo vyřčeno poslední doplňující slovo; vedle Mýtu o věčně svobodné duši stojí další: *Mýtus, náboženství, o krvi.* Jedno odpovídá druhému, aniž bychom věděli, že zde jde o příčinu a následek. *Rasa a já, krev a duše stojí v nejužším spojení.* Učení Mistra Eckharta se nehodí pro ničemy ani pro onu rasovou směs cizího typu, která pronikla do srdce Evropy z východu a tvoří nejpoddajnější živel Říma. Eckhartovo učení o duši je určeno lidem příbuzné krve, osobám, které mají podobný život nebo disponují vizí jako touhou svého srdce - nikoli duchovně cizím a nepřátelské krvi.

Mistr Eckhart pak vyslovuje národní krédo: *„Žádná nádoba v sobě neudrží dva druhy nápoje: má-li v sobě udržet víno, je třeba vylít vodu tak, aby nezůstala ani kapka.“* A dále:

„Člověk by měl respektovat mravy jiných lidí a nikým neopovrhovat.“ A znovu: *„Není možné, aby všichni lidé šli po dvou cestách současně.“* A pak ještě jednou: *„Neboť často to, co je pro jednoho životem, je pro druhého smrtí.“*

To je naprostý opak toho, co nás učí římská církev - a nakonec i Wittenberg. *Tyto křesťanské církve nás chtějí všechny - ať už bílé, žluté, nebo černé - přinutit k jedné cestě, k jedné formě a k jednomu dogmatu.* Tyto věci otrávily naše duše, naše evropské rasové dědictví. To, co bylo jeho životem, bylo naší smrtí. Ale my jsme nezemřeli, protože máme sílu germánské duše, která dosud zabránila konečnému vítězství Říma a Jeruzaléma. V Mistru Eckhartovi si nordická duše poprvé uvědomila sama sebe. Všichni velcí muži posledních dnů kráčejí v napodobování Eckharta. Z učení této velké duše se může - a chce - znovuzrodit německá víra.

Eckharta spojuje duchovní vztah s Goethem, jehož celé dílo bylo rovněž založeno na svobodě duše a na oddanosti tvůrčímu životu. Umělec Goethe to přirozeně zdůrazňoval mnohem určitějším způsobem než náboženský mystik Eckhart. Goethe strávil svůj život zavěšený mezi dvěma světy. Pokud hrozilo, že ho jeden z nich zajme, utíkal pak vášnivě do druhého. Mistr Eckhart mluvil na jedné straně o samotě a na druhé o práci, zatímco Goethe tyto dva stavy nazýval „mysl“ a „čin“. Mysl znamenala zbavení se starostí tohoto světa, rozšíření duše přecházející do nekonečna, a čin byl zaměřen na tvorbu v tomto světě. Stejně jako Mistr Eckhart i Goethe znovu a znovu zdůrazňoval zákon naší existence: že mysl a čin jsou rytmicky se střídající, sebepodmiňující a vzájemně se posilující podstaty člověka; že jedna odkazuje na druhou a umožňuje jí, aby byla rozpoznána a stala se tvořivou. Stáhnout se ze světa a žít pro sebekontemplaci neprospívá našemu sebepoznání: Pozorovat a naslouchat sobě samému lze vlastně jen tehdy, když

se člověk aktivně zapojí. Kdo si zvykl zkoušet čin na myšlení a myšlení na čin, nemohl se mýlit; a pokud by se mýlil, pak by se brzy ocitl zpět na správné cestě. Mysl, která byla u nás Indoevropanů odjakživa řídícím orgánem, nepotřebuje neustálé podněcování; a tak také u Goetha nacházíme jen málo podnětů k činnosti. Jde mu o omezení činů.

Musím se přiznat, že mi ta skvělá, působivě znějící věta - „Poznej sám sebe“ - připadala od začátku podezřelá, jako lstivý výmysl kněží, kteří chtěli lidi zmást tím, že od nich požadovali nemožné. Takoví falešní proroci chtějí lidi svést na scestí, odvést je od činnosti zaměřené na vnější svět k falešnému vnitřnímu rozjímání. Lidé poznávají sami sebe jen do té míry, do jaké poznávají svět, v němž si uvědomují sami sebe. Každý nový objekt, který je správně zkoumán, v nás otevírá novou možnost. „Porozumění“ nemůže pro uzdravení utrpení duše udělat nic a „rozum“ už méně, ale rozhodné jednání naopak může udělat všechno.

Goethe věnoval velkou část své tvůrčí energie propagaci ctností intelektuální činnosti. Největším opěvováním lidské aktivity je jeho *Faust*. Po prozkoumání a proniknutí veškeré vědy, veškeré lásky a utrpení je Faust osvobozen činem, tedy činností. Pro jeho mocného ducha, který se vždy snažil pochopit nekonečno, konečný čin a přehrazení vodního toku, bylo myšlení nejužitečnější schopností člověka, posledním kamenem života, nástrojem k překonání neznámého.

Ušlechtilé jednání nachází svůj vrchol v uměleckých dílech. Jak napsal Goethe: *„Pravý umělec otevírá mysl, protože tam, kde selhávají slova, mluví činy.“* A znovu: *„Kdo v raném věku zakusí podstatu věcí, ten pohodlně dospěje ke svobodě.“* Dále mistr napsal:

Člověku stačí, aby se prohlásil za svobodného, aby pocítil okamžik. Pokud se odváží prohlásit, že je konečný, cítí se

svobodný. Mistrem je ten, kdo má vhled do toho, že omezení je i pro největšího ducha nezbytným stupněm k nejvyššímu rozvoji.

Goethe se ptá: *„Jak se člověk může naučit poznávat sám sebe? Člověk nepoznává sám sebe introspekcí, ale jednáním. Pokus se splnit svou povinnost a hned poznáš, co je v tobě. Povinnost je požadavek dne.“* Na jiném místě Goethe napsal: *„Pro člověka je neštěstím, když v něm pevně zakoření nějaká myšlenka, která nemá vliv na aktivní život, nebo ho od něj odvádí.“* Napsal také, že *„Podle mého názoru je odhodlání u člověka tím, co si zaslouží největší úctu. Je vždy neštěstím, když je člověk přinucen usilovat o něco, s čím se nedokáže ukáznit pravidelnou sebekázní.“* Proto i ten nejmenší člověk může být úplný, pokud:

se pohybuje v rámci svých možností. Hmotný svět je připraven k vytvoření. Na duchovní cestě se vždy nachází angažovanost a svobodná činnost regulovaná láskou. Vzájemně pohybovat těmito dvěma světy, projevovat jejich vzájemné kvality v pomíjivém tvaru života - to je nejvyšší forma, k níž se má člověk formovat.

Když Goethe v Římě nasytil všechny své smysly, napsal: *„Nechci vědět vůbec nic jiného, než jak něco vytvořit a správně uplatnit svou mysl.“* Hned poté však říká: *„U mě začíná nová epocha. Moje mysl je nyní tak rozšířena tím, že jsem toho tolik viděl a pozoroval, že se musím omezit na nějaký nový druh práce.“* V jiné pasáži shrnuje: *„Celý život jsem strávil skládáním a pozorováním, synteticky a analyticky. Systola a diastola lidského ducha pro mě byla druhým nádechem.“*

Když Schiller zemřel, řekl, aby ovládl své zoufalství: *„Když jsem se znovu ovládl, poohlédl jsem se po aktivním rozptýlení.“* A znovu, když ho v roce 1823 sužovalo těžké utrpení poté, co přišel o syna, připomněl si to, co už se zdálo,

že se ztratilo na onom světě, a prohlásil: *„A teď vpřed - přes hroby!“*

Goethův spirituální stav se v podstatě podobá skutečnému životu všech velkých mužů nordického Západu. Da Vinci například vykouzlil nepochopitelný transcendentální svět ve své svaté Anně, v očích svého Jana Křtitele a ve tváři svého Krista. Současně byl inženýrem, chladnokrevným technikem, který nedokázal vymyslet dost na to, aby příroda sloužila člověku. O mnoha da Vinciho slovech by se dalo vyslovit mínění, že mohla vzejít z úst Goetha. Podobně u Beethovena se po nejhlubším mystickém vytržení náhle objeví jiskřivé scherzo a jeho Óda na radost (9. symfonie) je nejdojemnější písní samoty. Beethoven, který jako by se rozplynul ve svých snech, zároveň vyslovil slova dynamického západního člověka: *„Síla je morálka lidí, kteří se vyznamenávají před ostatními. Je také moje.“* Také: *„Chytit osud pod krkem“*... tak si představoval svůj cíl.

Podobné hluboké výrazy formovaly i Michelangelovu osobnost. Stačí si přečíst jeho sonety Vittorii Colonně a pak se postavit před jeho Sibyly a Krista, který odsuzuje svět. Je nám také jasné, že západní mystika nevylučuje život, ale naopak si vybrala za partnera tvůrčí existenci. Aby se mohla obohatit, potřebuje antitezi. Čím heroičtější je duše, tím mocnější jsou vnější skutky; čím odtažitější je osobnost, tím zářivější jsou skutky.

Dynamická germánská povaha se nikdy neprojevuje útěkem před světem, ale jeho překonáváním, bojem s ním. Děje se tak dvojím způsobem: v božské, náboženské a umělecké metafyzice a v luciferiánském empirismu.

Žádná jiná rasa nevyslala stejným způsobem na zeměkouli jednoho objevitele za druhým - muže, kteří nebyli pouhými inovátory, ale objeviteli v pravém slova smyslu. Byl to nordický

Západ a jeho hrdinové, kteří přetvořili chaos toho, co našli, ve skutečný *kosmos* - uspořádaný svět. Nordičtí muži navštívili temné kontinenty, chladné polární oblasti, tropické pralesy, holé stepi, vzdálená moře, nepřístupné řeky a jezera i vysoké hory. Lidé ve všech dobách a na mnoha místech snili o letu vesmírem, ale teprve u nordického člověka se tato touha stala silou, která vedla k vynálezům. Kdo nikdy nepocítil sílu silového překonávání času a prostoru, kdo nepocítil uprostřed strojů a hutí, uprostřed soukolí tisíců kol pulsující tep materiálního dobývání světa, ten nepochopil tuto jednu stránku germánské evropské duše a nepochopí ani druhou mystickou stránku. Připomeňme si náhlý výbuch stoletého Fausta: *„Těch pár stromů, které mi nepatří, mi kazí držení světa.“* Neprojevuje se zde pouhá chtivost po bohatství a vysokém životě, ale pud pána, který cítí blaženost z rozkazování.

Je třeba rozlišovat mezi tím, co je z Lucifera [dobro], a tím, co patří Satanovi [zlo], „satanské“ popisuje morální stránku mechanistického dobývání světa. Je diktováno čistě instinktivními pohnutkami. Je to vidět na židovském postoji ke světu. „Luciferský“ popisuje boj o podmanění hmoty, aniž by měl jako hnací motiv předpoklad subjektivní zájem. První pramení z netvůrčí povahy, a proto nikdy nic nenajde, neobjeví, skutečně nevynalezne; zatímco druhý si vynucuje přírodní zákony pomocí přírodních zákonů, sleduje jejich stopu a buduje díla, která činí hmotu užitečnou.

Je snadné pochopit, že luciferánské dobývání světa se může snadno stát satanským. Z tohoto důvodu je pro Židovstvo v zásadně luciferánské éře, jaká zanikla ve světové válce, nutně dvojnásob snadné proniknout a hledat své možnosti zisku.

Odpočinek je nadřazen pohybu; slabý překonává silného; měkkost překonává strnulost: V těchto slovech je obsažena nálada celé kultury. Jsou duší čínské rasy, jejíž myšlenky jsou

vtěleny do učení Lao-c', který žil před 2 500 lety a který k nám promlouvá jako nějaký unavený mudrc dneška. Nikdo nebude číst spisy Lao-c', aniž by se necítil zahalen věncem základní pravdy. Když člověk čte Lao-c', uvědomuje si, že toto poselství je jedním z nejkrásnějších zážitků, jimiž si může povzbudit rozpoložení mysli. Člověk by neměl usilovat o pochopení podstaty člověka. Měl by vědět jen jedno: zničení těla není žádná ztráta. To je nesmrtelnost. Člověk se musí chránit před každým excesem a přitom klidně a pokojně jít svou tajemnou, předurčenou cestou.

Radost moudrosti Lao-c' spočívá v touze po polaritě mezi duší a duchem. To však není v souladu s námi a není nic falešnějšího než věřit, že moudrost Východu je v souladu s naším vlastním přesvědčením. Východní myšlení nikdy nesmíme považovat za něco nadřazeného našemu, jak to dnes rádi dělají Evropané, unavení a vnitřně zbavení rytmu.

Existuje další kontrast. Při studiu dějin a literatury Židů nenajdeme téměř nic jiného než energickou, nekonečně zaneprázdněnou činnost, zcela jednostranné soustředění všech sil na materiální blahobyt. Z tohoto skutečně amorálního rozpoložení ducha vzniká morální kodex, který uznává jediné: *osobní prospěch Žida*. Z toho pak vyplývá nábožensky a morálně povolená křivá přísaha, talmudské náboženství legální lži.

Všem přirozeně egoistickým sklonům dodává energii morálka, která je jim povolena. Ale jak je tomu téměř u všech národů světa, kde se náboženské a morální ideje a hodnoty staví do cesty čistě instinktivním rozmarům a nedostatku kontroly, u Židů je tomu naopak. Po 2 500 let tak vidíme věčně stejný obraz. Žid, chtivý statků tohoto světa, se stěhuje z města do města, ze země do země a zůstává tam, kde nachází nejmenší odpor vůči své parazitické podnikatelské činnosti. Je vyháněn,

ale znovu se vrací. Jedna generace je zničena a druhá začíná nezměnitelně stejnou hru. Jako kejklíř a napůl démon, směšný a tragický zároveň, pohrdající vším nadřazeným, a přesto se cítící nevinný, vidíme, že postrádá schopnost chápat cokoli jiného než sebe sama. Věčně vystupuje pod satanským jménem a zůstává stále stejný, stále vroucně věřící ve své poslání, a přesto věčně neplodný a odsouzený parazit.

Věčný Žid tvoří naprostý protiklad k Buddhovi, k Lao-c'. U jednoho klid, u druhého aktivita; na jedné straně dobrota, na druhé lstivost; u jednoho mír, u druhého propastná nenávist ke všem národům světa; u jednoho pochopení všeho, u druhého naprostá neschopnost a nepochopení.

Stejně daleko od obou protikladů stojí nordická myšlenka. Je to nový vesmír sám pro sebe. Goethův mír, Lao-c' klid, Bismarckovy činy nejsou na stejné úrovni jako Rothschildovy aktivity. Germán nemá ani čínský klid, ani židovskou aktivitu ve smyslu osobnosti. Naše cíle, naše metody a naše myšlení jsou zcela odlišné od cílů Číňana a Žida.

Nordický člověk hluboce věří ve věčný zákon přírody: ví, že je s ním zjevně spojen. Přírodou nepohrdá, ale přijímá ji jako alegorii něčeho nadpřirozeného. V nepřírodě však vidí něco jiného než pouhou svévoli. Neuspokojuje ho víra v nesmrtelnost jako takovou, neboť je ohromen každým sebepozorováním týkajícím se jedinečnosti jeho nepřirozeného já. Také u každého jiného člověka shledává podstatně odlišnou přirozenost, která v sobě podobně skrývá stejně bohatý mikrokosmos s mnoha odkazy.

Jestliže Lao-c' říká, že dokonalý člověk se nedostává do konfliktu s ostatními, protože všichni mají stejný směr, pak ve srovnání s nordickým cítěním je zde patrný postoj lhostejnosti, který nechává poutníka bez povšimnutí a přeje si jen tiše sledovat svůj vlastní směr. Zde tedy stojíme před otázkou, zda

tento zdánlivě velký a krásný klid Číňanů ve skutečnosti neznamená vnitřní nedostatek pohybu duše - odvrácenou stranu niternosti prakticky zbavené života.

Indický mystik také učil, že ostatní jdou stejnou cestou až do konce. Věřil, že může vyslovit velká slova - Thou Art That (*Tat tvam asi*) - ke každému tvoru tohoto světa; důraz jeho metafyzického pohledu je však vzdálen logickým závěrům Číňanů. Lao-c' se věnoval morální stránce naší přirozenosti a metafyzické nechal spočinout v sobě samém. Hlásal učení o cti vůči čestným i nečestným a o lásce k příteli i nepříteli. To je správná dobrota, stejně zaměřená na ušlechtilé lidi. Ind je zcela pohlcen metafyzickou stránkou člověka. Přikládá jí tak velkou váhu, že nakonec dospívá k názoru, že jednání jako takové nemůže účastníkovi sdílejícímu Átman-Brahman uškodit. Nepošpiní ho ani skutky, ani zlo. Vše hmotné je jen klam a zdání; co se mu stane, je lhostejné. Individualita člověka nemá dlouhodobou existenci. To je konečný závěr Indie.

Lao-c' učí nečinnosti, protože cesta a správné směřování jsou každému člověku předurčeny a jednáním, hledáním a zkoumáním dojde pouze k neshodám a neštěstí.

Indická filosofie se od té naší zásadně liší. V obou kulturách se projevují odlišné duše a duchové. Diskutovat o rovnosti dobrých lidí se stává zločinem. Indové věří, že je tisíckrát krásnější a vznešenější vidět, s jakou bohatostí duše každý z nás přišel na tento svět. On i nordický člověk vědí, jak na různých místech Země pracují různé duše, které se snaží vyjádřit samy sebe. Bylo by velkou chybou snažit se sem vetřít jako cizinci a pokoušet se tyto kontrasty smazat. Jen zřídka se stává, že by kombinace a splynutí různých duší a ras dokázalo něco krásného. Obvykle po míšení ras následuje jen utrpení. Vysoké úmysly inspirovaly misionáře, kteří se vydali do Indie

a Číny, kde jen narušili původní rasový vývoj. Stejnému riziku se však vystavujeme i dnes, kdy lidé přicházejí a vysmívají se velkým mužům Západu, zatímco se odvolávají na Indii a Čínu jako na skvělé příklady rozvoje duše, které by Evropané měli napodobovat. Jakkoli krásně mluví Jadžnavalkja a jakkoli jsou slova Lao-c' lichotivá, jsou určena Východu. Pokusíme-li se tyto myšlenky převzít, pak jsme duchovně ztraceni. Buď půjdeme svou vlastní cestou, nebo se propadneme do chaosu, do propasti šílenství.

Víme, že všichni toužíme po jednom: vyjít z temnoty do světla, přejít z pozemských pout do věčného neznáma. Přiznáváme však, že se v žádném případě nespokojíme s vědomím, že jsme morálně či metafyzicky vykročili na stejnou cestu jako ostatní. Zajímají nás také důvody, které stojí za naším cítěním a myšlením. Číňané mají tisícesvazkové dějiny, které ve skutečnosti nejsou dějinami, ale kronikou; vypravěči se zdá důležité všechno až do nejmenšího detailu. Naproti tomu Indové nevěnují takové profánní historii žádnou skutečnou pozornost. Nemá žádnou skutečnou kroniku, žádné světské dějiny. Má jen své mýty, písně a hymny. Ani jedna z ras se nesnažila jít cestou vývoje té druhé. Jedna nechápala vnější působení osobnosti, ať už člověka, nebo národa obecně; druhá ji považovala za pouhý vzhled, a proto nedůležitou.

Germánský člověk se ve světových dějinách objevil jako tvůrce. Obeplul celou Zemi. Objevil nespočet světů. V žáru tropického slunce vykopával prehistorická, dávno zapomenutá města. Zkoumal básně a mýty. Pátral po legendárních pevnostech. S nepopsatelným úsilím rozluštil papyrové svitky, hieroglyfy a nápisy na hliněných úlomcích. Zkoumal tisíce let starou maltu a kámen. Naučil se všechny jazyky světa. Žil mezi Křováky, Indiány, Číňany a vytvořil si pestrý obraz duší národů. Viděl, jak technika, morálka, umění a náboženství vyrůstají z

počátků nejrůznějších druhů děl různé povahy. Chápal osobnosti, protože sám jí byl. Činnost národů chápal jako činnost, jako utvářenou duchovní sílu, jako výraz jedinečně osobního nitra. Zajímal se nejen o to, že lidé mysleli a jednali tak a tak, ale nedal si pokoj, dokud se nenaučil chápat vnitřní síly - ať už racionální, nebo intuitivní -, které utvářely osudy civilizací.

Dlouho bylo populární srovnávat Číňany a Němce, protože oba národy byly posedlé sběratelskou mánií a skutečnou chorobou vše registrovat. Toto srovnání zůstává zcela povrchní. Duši národa nelze měřit individuálními vlastnostmi, ale pouze úspěchy. Číňan tak zůstává zapisovatelem, Němec se však stal mistrem historické vědy. Své sbírky faktů a činů budoval se silným smyslem pro cíl i směr. U jednoho byla konečným cílem mechanická koordinace, u druhého světonázor. V tom je právě ten rozdíl.

Němcův talent pro zkoumání a psaní historie je hlubší než jen smysl pro to, co zachránit nebo vyhodit. Do své studie vnáší skutečný filosofický nadhled. Ví, které věci slouží lidstvu, civilizaci a rase. Teuton - zejména Němec - cítí v srdci hodnotu a důstojnost osobnosti. Je naplněn její vědomou intuicí a ví, že je třeba ji cítit i poznávat. Je hnán životním pocitem, největší aktivitou duše, aby pozoroval, zkoumal a prozkoumával své bližní. Proto chápe dějiny jako vývoj osobnosti lidí. Pod tisíciletým popelem a troskami hledal důkazy lidské síly.

Zde jsme tedy dospěli k jednomu z prvotních jevů, který nelze vysvětlit ani prozkoumat. Protože germánský duch instinktivně cítí věčnost a nesmrtelnost osobnosti, protože nezpochybňuje intuitivní vědomí vyjádřené slovy „Ty jsi ono“, tak v něm žije touha zkoumat, co se lze dozvědět o cizích osobnostech. Řek se nezabýval svou prehistorií, protože považuje čas, vývoj a osobnost za iluze. Číňan shromažďoval

všechny údaje o své minulosti, dokonce zaznamenával i vyměšování mandarínů. Sbíral údaje o člověku, ale neuváděl skutečnosti osobností.

Vědomá interpretace každé kultury jako výrazu něčeho, co nikdy předtím neexistovalo a nikdy se neopakovalo, něčeho tajemně jedinečného - to je základní nálada nordicko-germánského ducha s jeho mystikou působení. To je důvod, proč Evropané dokázali rozluštit hieroglyfy a babylonské hliněné fragmenty. Ze stejného důvodu věnovaly celé generace své tvůrčí síly vykopávkám v Řecku a Egyptě a na Ganze a Eufratu. Snažily se znovu zachytit a interpretovat tohoto ducha. Kdyby evropský duch znamenal pouze formování vnějšího člověka, pak by k tomuto organickému rozšíření a soustředění nikdy nedošlo. Tomu se říká „faustovská duše“: snaha o nekonečnost v každé oblasti. Základem je však jedinečnost osobnosti, kterou nikde jinde na světě nepociťujeme s podobnou silou a důstojností.

Z tohoto pocitu úcty k jiným kulturám a rasám vycházel Johann Herder, který sbíral lidové písně národů od Indie po Island. Za tímto účelem nám Goethe okouzlujícím způsobem vykouzlil Persii. Germánští učenci před námi mohli představit realizace naprosto vzdálené - a přesto často velmi blízké - indické duše. Poskytli nám obraz světa bohatý ve všech ohledech, ostrý v kontrastech. Dějiny proto vnímáme s velkým vědomím, odvíjejí se nám před očima. Vše stojí jedinečně zabarvené a utvářené, přízračné a cizí zároveň.

Uprostřed toho všeho stojí nordický člověk jako ztělesnění dosažení osobního vědomí - tohoto posledního tajemství existence. Tento vnitřní rámec mysli je konečným základem toho, co je v celé evropské kultuře rozbité, fragmentární, opuštěné, nekonečně vzdálené. Don Quijote, Hamlet, Parsifal,

Faust, Rembrandt, Beethoven, Goethe, Wagner a Nietzsche, ti všichni žili, mluvili a tvořili. Jsou svědky této zkušenosti. Zde také nordické pojetí činnosti přerůstá v něco zcela jiného, než co Lao-c' chápal pod pojmem konání nebo co se Buddhovi jevilo jako škodlivé, protože přinášelo utrpení.

Ještě více je třeba odlišit tuto představu činu od energické židovské činnosti, která vždy vykazovala čistě materialistický účel. Motivační silou židovství je vždy materiální zisk. Činy jsou pro západního člověka projevem vnitřní podstaty v rozvoji duše bez pozemského účelu. Je tedy formou naší duchovní činnosti. Tím, že se jím řídíme, žijeme zde na Zemi poprvé skutečně a za vyšším účelem. Činnosti přisuzujeme důstojnost, která jediná nás může dovést k poznání sebe sama.

Zde si vzpomínám na Goethova hluboká slova: *„Každý dobře promyšlený čin v nás uvolňuje novou schopnost.“* Zde promlouvá zcela jiná duše než v Lao-c'. Zásadně se liší od myšlenek Buddhy, který učil o čtyřnásobné svaté cestě. Lao-c' odmítá samotné jednání, protože to musí být vždy doprovázeno konáním. Buddha se podobně obává utrpení. Goethe však utrpení přijímá, dokonce ho považuje za nezbytné, za povznášející: *„Kdo nedokáže zoufat, neměl by žít.“* Stejně jako velký Mistr Eckhart často nachází blaženost rozšiřující duši v jediném okamžiku. V prožitku tvůrčího činu se celé utrpení stává hodnotným, a tím i překonaným. S touto silou duše se nedá nic srovnat. Je to především síla, která vůbec není tichá a smířená s odevzdaností; naopak, vznáší se s širokými křídly nad vším pozemským.

Je pozoruhodné, jak velké osobnosti vnímaly životní, vnitřní pocity rasy - na rozdíl od pouhých vnějších znaků. Stručně řečeno, pro Číňany je klid překonáním činnosti, způsobem, jak dosáhnout svého osudu bez vědomého jednání. Pro Indy znamená nečinnost překonání života, první fázi

přechodu do věčnosti. Pro Žida znamená nečinnost vylákání příležitosti, která slibuje materiální úspěch. Klid nordického člověka je *sebereflexe před činem*, je to mystika a život zároveň. Čína a Indie chtějí různým způsobem překonat tep života. Pro Žida je nečinnost pouze důsledkem vnějších okolností. Nordik si naopak přeje vnitřně podmíněný, organicky tvořivý rytmus. Je přirozeně jen málo těch, kteří jsou schopni nést tento nordický rytmus po celý svůj život, po celé své dílo. Ale právě proto jsou největšími představiteli našeho ducha, naší rasy.

U některých našich velikánů je tento rytmus aktivní - u jedinců se stravující vášní - s mocným nádechem, jako například v dílech Da Vinciho, Rembrandta, Bacha a Goetha. U jiných tento tep probíhal prudčeji, náhle, dramaticky. To se nám odhaluje v dílech Michelangela, Shakespeara a Beethovena. Immanuel Kant, který se mnohým jeví jako ztělesnění samotné umírněnosti, zdůrazňoval jako své nejhlubší přesvědčení, že pouze *entuziasmem*, nejvyšší duchovní pohotovostí k činu může vzniknout velké dílo. Bylo to citlivé sebepoznání. Z díla königsberského mudrce je slyšet mocný tlukot křídel nordické duše: Nikdy se na světě nedosáhne ničeho velkého bez entuziasmu.

Proto také v tom, co se týká našeho vztahu k činnosti, máme před očima duchovní postoje různých lidí. Na jedné straně stojí jinak odlišní Číňané a Indové, na druhé straně Židé jako antiteze a protiklad (nikoli jako duchovní antipod). A mimo ně je antipodem obou směrů nordicko-germánský člověk, který se chopí obou pólů naší existence, spojuje mystiku a život v akci, je nesen dynamickým životním citem, je povznášen vírou ve svobodnou tvůrčí vůli a ušlechtilou duši. Mistr Eckhart si přál splynout sám se sebou. To je nepochybně naše vlastní nejvyšší touha.

Kniha II

POVAHA GERMÁNSKÉHO UMĚNÍ

Das Kunstwerk ist die lebendig dargestellte Religion.

(„Umělecké dílo je živým ztvárněním náboženství.“)

Richard Wagner (1813-1883)

1. kapitola

Rasový ideál krásy

Doba virtuózů se chýlí ke konci. Už nás unavuje nechat se opakovaně pouze lákat a okouzlovat. Nervózního předvádění posledních desetiletí už máme dost. Nesnášíme technické předvádění všeho, čemu se říká umění. Cítíme, že období intelektualismu jako fenoménu, který si přisvojil vlastnictví kulturní platnosti, se nachází ve smrtelné křeči. Jsme přesvědčeni, že proroci, kteří jej ohlašují jako vlnu budoucnosti - jako definitivní konec naší evropské kultury - jsou již mluvčími zastaralé minulosti. Tito muži, vnitřně vyčerpaní, ztratili víru ještě dříve, než začali myslet a psát. Proto také jejich filosofie a jejich pohled na dějiny musí skončit nevírou. Smrt a materiální moc lačně pohlcují jejich díla. Slabí jsou zlomeni, zatímco silní cítí svou víru a jejich odpor roste.

Ústup od teoretického materialismu ve vědě a umění lze považovat za vnitřně ukončený. Kyvadlo se již vychyluje opačným směrem. Směr našeho ducha se začíná postupně opět vyjasňovat.

Tento rozpor mezi filosofickou teorií a konkrétní praxí se objevuje u Goetha, Schillera i Schopenhauera. Velkou chybou celé estetiky 19. století bylo, že se nepodobala uměleckým dílům; umělecká díla pouze rozebírala. Filosofové nerozpoznali, že Goethův obdiv k asijskému Laokoonovi je jedna věc a Faustovy nordické činy něco zásadně odlišného. Goethův nordický instinkt byl silný, ale upadl do pasti přesvědčení, že Heléni jsou umělecky nadřazeni nordickým uměleckým formám.

Východisko estetiky pitvy bylo falešné, protože nedokázalo racionalizovat filosofii umění. Estetika 19. století neprobudila jasnozřivé nordické rasové vědomí. Nedala nám

ani smysl pro orientaci. To, co nám dala, je řecké - nejčastěji pozdní, zkažené řecké - umění jako měřítko pro evropské umění.

Hodně se mluvilo o estetice a filosofii dějin údajně nadřazeného Orientu. Nakonec jsme Orient jako pojem odmítli, protože jsme si uvědomili, že tyto národy mají protichůdné, často se vzájemně vylučující kultury a umění. Dnes je moderní opět mluvit o „Západu“. O Západu můžeme mluvit mnohem snadněji než o Orientu. Zde je však třeba více zdůraznit roli nordických ras.

Filosofové, kteří dosud psali o estetickém stavu nebo o stanovení hodnot v umění, obcházeli *skutečnost rasového ideálu krásy.* Tento ideál se vztahuje k fyzickému vzhledu rasových typů a k nejvyšší hodnotě rasy. V tomto ohledu je zřejmé, že pokud se má hovořit o povaze umění, pak na nás musí čistě fyzické zobrazení - například Řeka - působit jinak než například portrét čínského císaře. Každý obrys dostává v Číně jinou funkci než v Helladě a bez ní nebude rozpoznání rasově podmíněné formy ani interpretováno, ani esteticky uspokojeno.

Každé umělecké dílo má duchovní obsah. Ten lze vedle jeho formálního zpracování pochopit pouze na základě různých rasových duší. Naši dřívější estetiku je proto třeba - navzdory mnohému individuálně správnému - považovat za fungující zcela ve vzduchoprázdnu. V tomto ohledu rodilý a skutečně uvědomělý umělec vždy postupoval rasově formativním způsobem a navenek ztělesňoval skutečně duchovní kvality prostřednictvím využití těch rasových typů, které ho obklopovaly a které se staly nositeli určitých rasových zvláštností. Jakkoli se nám zdá, že je nám Hellas v mnoha věcech příbuzná, Řekové měli smysl pro věci zcela odlišný od našeho teutonského myšlení - nebo od Římanů či Indů. Tento

vzorec myšlení určoval rytmus jeho života. Jednalo se o estetickou hodnotu.

Krása byla měřítkem helénského života v symposiu. Krása byla všeříkajícím tématem *Iliady*. Řecké hledání krásy pokračovalo ještě dlouho po úpadku světa polis. Její hledání bylo tak silné, že když zbídačené rozpadlé Řecko čelilo římskému generálovi, jehož přítomnost probouzela vzpomínku na vlastní někdejší předky, byl Titus Quinctius Flaminínus považován pro svou důstojnost a krásu za národního hrdinu. Athény ho oslavovaly jako jednoho ze svých velkých mužů. To bylo známkou hluboké řecké touhy po výšinách života, a to i v době úpadku. Chceme-li pochopit Hellas, dočasně pomineme svou vlastní nejvyšší hodnotu - *charakter.*

Skutečně krásný člověk mohl být po smrti v Helladě uctíván jako polobůh. Dokonce i poloviční Řek Egestans postavil pomník a obětoval muži, který byl považován za nejkrásnějšího Řeka v boji proti Kartagincům. Někdy Heléni protivníka ušetřili, pokud na ně zapůsobil svou krásou. Taková krása se jim totiž zdála být podílem na božství, na božskosti. Plútarchos nám zanechal dojemný příběh o takovém uctívání krásy. Perského generála Masistia, kterého Řekové zabili, nosili řečtí bojovníci poté, co si všimli jeho krásy, na všeobecný obdiv. O Xerxeovi Řekové říkali, že jeho krása ho po všech stránkách ospravedlňuje jako vládce svého národa. Vnější vzhled byl - navzdory mnoha špatným zkušenostem - považován za odraz ušlechtilé duše. Pro Řeky byl hrdina vždy krásný, a to znamenalo, že byl rasového typu.

Řek jako hrdina se například objevuje v téměř stejné podobě nejen v helénském výtvarném umění, ale i v drobném umění, jako je malba na váze. Svým štíhlým tělem hrdina zároveň poskytuje typ ideální moderní krásy, i když z profilu je Řek jemněji tvarovaný než pozdější Teuton. Vedle velkého

helénského umění je třeba studovat vázové malby Exikiase, Klitiase a Nikosthena, abychom pozorovali, jak se na nich projevuje např: Ajax a Achilles na hrách, Kastor se svým koněm; Hydry z Charitaiosu s Amazonkami; blonďatá Eufroniova manželka na Orfeově misce, která připomíná zejména Gretchen; nádherná Afrodité s husou; neapolský krátér Aristofana a Ergina a tak dále. Na tisících váz a krátérů nacházíme stále se opakující rasový typ, který se jen tu a tam trochu mění a jasně svědčí o kráse a velikosti Řeků a jejich nadšení z toho, co bylo hrdinské, krásné a velké.

Vedle toho však existuje i vědomý rasový kontrast: například v zobrazení Silena, satyrů a kentaurů. Miska Phineus tak obsahuje tři ztělesnění mužské chlípnosti se všemi jejími atributy. Hlavy všech tří jsou kulaté a baculaté, čela oteklá jako při vodnatelnosti, nosy krátké a huňaté, rty našpulené. Přesně tak Andokidés popisuje Siléna, zobrazuje ho jako zarostlého s dlouhými vousy a na kresbě z profilu byl vidět i tlustý masitý krk. Stejný typ se zdá být skvěle zastoupen Kleofradem, jehož vskutku řecká Bakchantka poskytuje v linii postavy a lebky zcela vědomý duchovně-rasový protiklad. Podobně Nikosthenés zobrazuje Siléna nesoucího víno jako prakticky napůl zvířecí, napůl idiotskou karikaturu, zatímco Eufronios po sobě zanechal Silénovu misku, která ideálně reprezentuje chraplavý, chlupatý, negroidní, východní rasový typ. Evidentní jsou tedy tyto dva velké protiklady; štíhlý, mohutný, aristokratický Helén a malý, zakrslý, bestiální Silenus, který nepochybně patří k rase podrobené Řeky nebo k typům importovaných otroků.

S rostoucí infiltrací asijské krve se v malířství objevují i postavy, které lze ze vzdálenosti 20 kroků rozpoznat jako semitské a židovské. Miska mistra Eosu nám například ukazuje semitského obchodníka s pytlem na zádech, zatímco v raném

dolnoitalském krátéru Phineus je vyobrazena harpyje, a to tak, že její hlavu a pohyby rukou můžeme dnes obdivovat v přírodě u Kurfurstendammu.

Na tisících váz a uměleckých předmětů od Malé Asie až po nástěnné malby v Pompejích lze doložit, že v průběhu osmi staletí je vědomě chtěný umělecký a estetický dojem hrdiny nebo vášnivě posedlého člověka pojímán a zobrazován rasově. S postupující bastardizací Řeků se objevují deformované lidské postavy s houbovitými končetinami a špatně tvarovanými hlavami. Rasový chaos období postupující demokratizace jde ruku v ruce s uměleckým úpadkem. Už neexistovala duše, která by se mohla vyjádřit. Už neexistuje typ, který by ztělesňoval duši. Od té doby nacházíme pouze člověka helénského, tvora, který nemůže působit ani esteticky, ani inspirativně, protože rasová duše, stylotvorná, Helénů zemřela. Věci zdegenerovaly do té míry, že Pindárovi světlovlasí Achajci tvořili ve Středomoří cosi jedinečného. Admantiův traktát *Physiognomika* z počátku 5. století př. n. l. o Helénech říká, že

> *Byli obzvlášť vysoké postavy, s pevnou bílou pletí, měli dobře tvarované nohy a ruce, mohutný krk a hnědé vlasy, které se jim jemně a měkce vlnily. Měli hranaté tváře, jemné rty, rovné nosy a silné oči s mocným třpytivým pohledem. Byl to národ s nejkrásnějšíma očima na světě.*

Homér a jeho výtvory byly rovněž nordicky laděné, podobně jako výtvarné umění Řecka. Telemachos se odtrhl od své matky, modrooké Diovy dcery, která mu seslala příznivý vítr k plavbě. Když je Menelaovi předpovězen osud, je mu předpovězen božský život, který ho zavede až na konec světa, na Elysejská pole, kde žije hrdina Rádamantos Smělý. Jen s hlavou se zlatými kadeřemi mohl Hölderlin představit génia Řecka. Homér jako člověk vědomý si toho, že je mistrem, avizuje:

Neboť rozhodný člověk vždy nejlépe dovede k závěru každé dílo, i když k němu přistupuje z dálky jako cizinec.

Objevil se však Thersites, nepřátelský znetvořený zrádce, který se slepému hrdinovi postavil. Thersites byl zjevně ztělesněním dosavadních asijských špehů v řecké armádě. Tito zrádci byli předchůdci našich berlínských a frankfurtských pacifistů. Homér popsal Thersitovy bratry, Féničany: *„Podvodníci, kteří s sebou na temné lodi přiváželi nesčetné cetky.“*

Homér tak vytvořil rasově-duchovní umění a zároveň dal vzniknout obrazům, které byly později vytvořeny na počest modrooké Diovy dcery. Vedl štětec malířů a dal rasovou podobu cizímu antihrdinovi.

Silenus není charakteristicky zobrazenou houževnatou postavou, jak se nás snaží přesvědčit naši historici umění, ale plastickým ztvárněním zvláštností duše cizí rasy, jak se jevila Řekům. Vznik pozdějšího falického kultu a zhýralých bakchických slavností ukázal pozdní dionýský rozklad. Ten byl způsoben nástupem rasově východních orientálních typů, které byly dosud považovány za nudné a omezené.

Toto přizpůsobení rasového typu se projevuje v Sokratově sloní síle. Platón oslavoval hnidopicha. V platónských dialozích Sókratés prohlásil, že ho od nejkrásnějšího přírodního prostředí může odlákat i napsaný papírový svitek. Uprostřed extrovertního řeckého světonázoru to bylo přiznání nejtupějšího pedantství, přesto byl Sokrates příkladem duchovně-rasové síly génia.

Ať už byla jeho morální filosofie jakkoli silná, v oblasti estetiky Sokrates přesto selhal, protože trval na univerzalismu. Ve zbožném a krásném životě starých Řeků se zdálo, že boj je pro Helény věčným přirozeným zákonem, kterému sloužila

sama Pallas Athéna. Nová epocha řeckých dějin nezačala se Sokratem, ale s ním vstoupil do helénského života zcela jiný člověk. Zdědil sice posvátné tradice Athén, Homéra, tragédů, Perikla a stavitelů Akropole. Je sice pravda, že se sám účastnil jako voják bojů o politickou moc, ale přesto je Sókratés ne-geniálním - i když ušlechtilým - statečným mužem jiného než řeckého rodu. Žil v době, kdy se Athény vydaly na falešné cesty, na nichž se jejich kdysi aristokratická demokracie, jíž se mohli účastnit pouze Řekové, nikdy ne cizinci, začala propadat do propasti chaosu. Pod tyranií demagogů byl vyhnán velký Alkibiadés, před Syrakusami zahynulo celé athénské vojsko a téměř všechna další vítězství byla ztracena. Triumfující aristokraté pak nechali demokraty pít jed po stovkách. Později je samotné potkal stejný osud.

Aristofanes se vysmíval antické tradici. Noví učitelé - Gorgiás, Protagoras a další - se pyšnili novými, obnaženými, krásnými formami. Pak vystoupil do popředí cizinec, tisíckrát charakterizovaný v řecké literatuře. Nová cizí rasa rozvinula své degenerované hodnoty a formovala řeckou kulturu. Řecké hodnoty střídmosti a hrdinství byly nahrazeny. Sokrates nahradil dialektiku látkou, ošklivost krásou a akademickou diskusi hrdinstvím. Kromě toho hledal dobro samo o sobě, hlásal společenství dobra a shromáždil kolem sebe diskutující novou řeckou generaci.

Jednou musel Perikles jako pán Athén prosit soud o shovívavost při udělování občanských práv svému synovi narozenému z cizí manželky. To mu bylo ve výjimečném případě uděleno. Tento přísný rasový zákon, vytvořený za Perikla samotného, zanikl s postupným ochuzováním athénské krve. Byl to však Sókratés, ne-Řek, kdo mu v době rozkladu zasadil smrtelnou ránu. Myšlenka obce dobra vyústila v novou klasifikaci lidí, nikoliv podle ras a národů, ale podle

jednotlivého člověka. Po zhroucení athénské rasové demokracie se Sokrates stal mezinárodním sociálním demokratem své doby. Jeho osobní odvaha a chytrost poskytly jeho rasově destruktivnímu učení sebereklamní požehnání. Byl to jeho žák Antisthenés, syn asijské otrokyně, který pak ze Sokratových myšlenek vyvodil tolik závěrů a odvážil se hlásat zničení všech bariér mezi rasami a národy ve jménu lidského pokroku.

Právě díky Platónovi byl Sokrates zvěčněn a dodnes je uctíván rádoby velikány. Řecký génius musí uznávat Platóna jako člověka, který uprostřed velkého rozkladu představoval střízlivou rozvahu. Tohoto muže, Sokrata, miloval, a tak mu vytvořil věčný pomník. Platón vložil do Sokratových úst slova své vlastní duše. Tak zmizel ze světa pravý Sokrates. Jen několik málo Platónových pasáží se o něm skutečně zmiňuje. Ve *Faidónu* například Platón vypráví, že Sókratés přiznal, že nemá vlohy pro zkoumání organických dějů. Pravá povaha věcí pro Sokrata tedy nakonec nespočívala v jejich zkoumání pozorováním, ale v našem myšlení o nich. Člověk by si neměl ničit oči nadměrným pozorováním věcí. Chce-li člověk zjistit, zda je Země placatá, nebo kulatá, pak mu nesluší provádět výzkum. Spíše by se měl ptát: Co na to říká rozum? Je rozumné chápat Zemi jako střed vesmíru? I když si Platón tuto pasáž jistě vymyslel, hodí se na téhož Sokrata, který odvrátil svůj pohled od rasově krásného Řecka, aby mohl mluvit o univerzálním abstraktním lidstvu, o bratrství dobra. Zde se odvrátil od slunce pozorování, aby pohlédl na stíny dogmat.

Tak jako židovské dogma zkazilo náboženství, tak Platónova vědecká metoda, nepřátelská životu, zkazila evropskou filosofii. Aristoteles byl jejím systematickým šiřitelem a Hegel jejím posledním velkým žákem. *„Logika je věda o bohu,“* řekl Hegel. Tato slova jsou urážkou skutečně

nordického náboženství. Je to antiteze všeho, co je skutečně německé, a všeho, co bylo skutečně řecké. Tato slova jsou vpravdě sokratovská. Není proto divu, že univerzitní profesoři Hegela kanonizovali spolu se Sokratem.

Krása duše a krása fyzického vzhledu se rozhodně ne vždy shodují. Ale u Sokrata tomu tak bylo. Stejný ideál krásy procházel prostředím, kde vládl Eros a nordická rasová krása blonďaté Afrodity, a formoval a utvářel skutečný řecký svět. Tímto ideálem byla vždy štíhlá, bělostná a blonďatá bytost - od Eurípidova Dionýsa až po milé blonďaté hlavičky v Aristofanových *Ptácích*.

Uprostřed toho všeho se neotesaný typ satyra jeví jako symbol toho, co je cizí. V novém, asijském řeckém světě krása zmizela. Ošklivost a vše, co je pro oko odpudivé, nahradilo v pozdějším řeckém umění přirozenou krásu. Hlásání racionálního dobra bylo paralelním jevem řeckého rasového a duchovního rozkladu. Filosofické dobro pak zničilo rasové dobro jako ideu krásy. Hrdinské ideje již nepodporovaly státní a společenský život. A největším symbolem této nové, nepřátelské, rasově neuvědomělé chaotické skupiny - antiteze helénské rasové duše - byl Sokrates.

Z tohoto hlediska historického vývoje se zdá, že takový génius, jakým byl Platón, na něj vyplýtval celého svého ducha a představuje mu nesmrtelnost. Platón byl v podstatě aristokrat, olympský bojovník, formující umělec a hluboký myslitel. Na konci svého života si přál zachránit svůj národ rasově uzákoněním mocné ústavy. Nic z toho nebylo sokratovské; byl to poslední velký rozkvět helénského ducha. Praxiteles později formuloval protest proti veškerému sokratismu. Byla to labutí píseň nordické řecké rasové krásy. V umění se to projevilo souběžně s vytvořením velkolepé Niké ze Samothrákie, Sókratés však zůstal symbolem úpadku. Hellas zanikla v

rasovém chaosu. Místo hrdých Athéňanů obývali provincie všeobecně opovrhovaní neárijci. Řekové dovolili, aby se tito bezcharakterní rasově méněcenní lidé stali jejich vychovateli. Ti nakonec pravé Řeky vyhnali.

Sokrates zvítězil, zatímco Hellas zahynula. Zdravý lidský rozum zničil génia v poslední velké hodině. To, co bylo ošklivé, se stalo normou, pravou krásou bylo jen to dobré.

Když Sokrates stanul před svými soudci, řekl: Pokora a skromnost posla bohů, jak sám sebe nazýval, však měla i svou druhou stránku. Sokrates věděl, že Řecko se rozpadá.

Ze stejného ducha, který kdysi ztělesňoval Sokrates, se zrodili i západní estetikové pozdního humanismu. Stejně jako Sokrates hledali člověka, ne Řeka nebo Teutona, ne Žida nebo Číňana. Objevovali takzvané univerzální zákony a hlásali estetickou náladu a kontemplaci, protože původci těchto myšlenek ztratili veškerou citlivost pro duchovně-rasovou vůli. Ve svém nadšení pro Akropoli naši klasikové zapomněli, že zde mají co do činění pouze s jednou stránkou nordického člověka. Řecký nordický člověk nemusel být nutně současným nordickým člověkem německým. Tam, kde řecký nordický člověk nahlížel na věci formálně a vytvářel samostatná díla výtvarného umění, vytvářel nordický Teuton sílu duše a bohatství odkazů. Tam, kde Řek proměnil rasově heroický pohyb v klid, pozdější nordický bratr, hnán jinou formativní vůlí, proměnil setrvačnost v pohyb. Tam, kde Řek zobecňoval, gotický a romantický člověk personifikoval.

Rozkošné, šustivé linie tří žen na štítu Parthenónu a Niké ze Samothrákie v nás přesto vyvolávají zvláštní dojem. Hluboký dojem na nás působí i dnes, protože jsme svědky obnaženého duchovně-rasového vztahu. Kdyby si teoretici 18. a 19. století tuto skutečnost uvědomili, neobdivovali by formálně kompetentního, ale nudného Lao-c'. Nebyl by

východiskem univerzální estetiky. Neudělali by z formální stránky Parthenonu měřítko absolutního soudu pro umění. Přehlíželi by i to, co bylo plnokrevně vytvořeno v Helladě. V důsledku toho bylo umělecky duchovní hodnocení řeckého i nordického evropského umění zfalšováno. A tak i dnes vidíme postavy Hellady a Germánie ve falešné perspektivě.

Linie je jen linií, pouhým ornamentem, a to jen pro estetiky, kteří provozují estetiku pro estetiku, nikoli pro umění a život. Pro každého skutečného umělce je však - vědomě či podvědomě - *funkcí*, nositelem úspěchu. Je spojena s definitivním materiálem. V lidstvu jsou různé rasové typy ztělesněním *definitivních duchovních esencí*, které duchovně a rasově podmiňují barevnou lineární totalitu, jež je popisuje.

Když chtěl Velasquez vytvořit kontrast k drobné blonďaté infantce, postavil vedle ní trpaslici, tedy jednoho z těch bastardů, jimiž je Španělsko přelidněno. Všechno zakrnělé a otrocké na Zemi je v umění od Velasqueze po Zuloagu navěky zvěčněno v těchto ubohých šilhavých mrzácích. Sancho Pancha je rasovým typem čistě temného východního člověka - pověrčivého, neschopného kultury, nepředstavivého, materialistického. Takový typ člověka je do jisté míry loajální, ale většinou je pouze poddajný. Sancho není tlouštík, ale koncentrovaná rasově-duchovní entita. Tito pánové také tragikomickým způsobem zkreslují naše nordické rytíře. Takový výsměch pod cizím sluncem je křečovitým přešlapem. Ještě dnes je ve starobylých aristokratických kruzích Kastilie nordická pleť považována za znak urozeného původu.

Obrysy řeckého Siléna odpovídají kresbě španělského Sancha a španělských trpaslíků. Kromě toho nacházíme nositele stejné zakrnělé duchovní povahy, kteří dostávají podobnou podobu po celé Evropě.

Dnešní národy Západu jsou důsledkem míšení ras a podřadných systémů politického vzdělávání. Každý z nich však obdržel to podstatné, co se týká formativních státních sil, od nordické vrstvy, a v důsledku toho obdržel formativní síly celé kultury. S touto skutečností velmi úzce souvisí určující nordický ideál krásy; ten má často velký účinek v oblastech, kde nordická krev mezitím téměř zcela vymizela. Představa „hrdiny" v celé Evropě je ztotožňována s vysokou, štíhlou postavou, s jasnýma blýskavýma očima, vysokým čelem, s mohutnými, ale ne nadměrnými svaly. Představa hrdiny spojená s mužem nevelkých rozměrů, širokých ramen, křivonohým, s tlustým krkem a nízkým čelem představuje nemožnost, i když na povrch života vypluly typy jako Ebert.

Když se přesuneme do postřímského období, opět se setkáváme s motivem rasového umění. Podíváme-li se na hlavy štaufských králů, na památník v Magdeburku, na hlavu Jindřicha II., vidíme rasové umění. Svědčí o tom opět způsob, jakým Alfred Rethel zobrazuje tvář Karla Velikého a nepřítele franského krále Widukinda. Člověk čte, co říká stará Francie o Rolandovi, co vypráví Wolfram o Parsifalovi, a ví, že tato díla představují vnitřně i navenek těsné prolínání duchovního a rasového. Znovu a znovu vidíme nordickou rasovou formu vyjádřenou jako velké umění.

Lze však stanovit změnu typu hrdiny jako formy. Dříve byl hrdina osobností a vedl svůj národ do boje. Skutečná osoba se tak stávala symbolem. Dnes se vyvinula jiná nová dynamika; vůle velkého vůdce řídí miliony lidí z nitra. V souladu s tím je v uměleckých formách do prominentního postavení vytažena samotná hlava. Toto zobrazení symbolicky ukazuje, co je pro germánského člověka významné, podstatné. Čelo, nos, oči, zuby a brada se stávají nositeli vůle, směřování myšlenek. Je

zde patrný pohyb od statického k dynamickému. V tomto bodě se nordické západní umění odděluje od řeckého ideálu.

Schiller kdysi napsal: *„Jednoduše řečeno, člověk hraje jen tam, kde je člověkem v plném smyslu slova, a je úplným člověkem jen tam, kde hraje...“* Jednota materiálního donucení přírodních zákonů a duchovního donucení morálních zákonů spojila dva dosud odlišné světy a z tohoto spojení se zrodila první skutečná svoboda. Nové umělecké formy, oživené tímto duchem, vyhladily rysy starého ideálu. Současně se objevila vůle. Nová forma spočívá sama v sobě, zcela uzavřeném výtvoru rozvíjejícím se jakoby zvenčí, z prostoru, bez zkoumání, bez odporu.

Krása, podmíněná typem, jako vnější statičnost nordické rasy je to, co je řecké, zatímco rasově specifická krása jako vnitřní dynamika je duchovním nastavením nordického Západu. Periklova tvář a hlava Fridricha Velikého jsou jen dva symboly označující šíři rasové duše - rasového ideálu krásy.

Je sice ostudné, ale přesto je faktem, že ačkoli existuje řada estetik, o nevyhnutelných předpokladech estetiky vůbec, o zobrazení vývoje rasových ideálů krásy, se dosud nepsalo. Nástin v tomto ohledu lze zatím nalézt pouze v *Rassenkunde* H. F. K. Gunthera a v knize *Kunst und Rasse* Schultze-Naumburga. Laici, učenci o umění, ba i sami umělci procházejí galeriemi, aniž by něco skutečně viděli. Čtou stejně evropské i čínské básně, aniž by viděli pravou podstatu obou druhů umění, protože hledají pouze univerzální zákony.

Přesto se nordická duše bez uznání vznáší vzhůru. K tomu, abychom tento pocit zažili, stačí vrhnout pohled na některé z nejdůstojnějších děl evropského malířství, jako je van Eyckův Triptych se zpívajícími dětmi. Van Eyckové znovu a znovu opakují tentýž ideální obraz nordického člověka, od kresebné

podoby až po vzletné výšiny svých pozdějších děl. Jejich dílo se ve vnitřní podobě rovná naší rasové duši. Krásné nordické rasové typy jsou příkladem germánské rasové krásy v její nejčistší podobě. Ideál nordického člověka ukazuje hluboce zvrásněnou, mužnou tvář podobnou tváři Boha. V podobném duchu se nesou i Eyckovy obrazy v berlínském muzeu. A při pronikání do stejných hlubin je vidět, že bůh, skrze něhož Michelangelo probouzí Adama, je stejná hlava boha, jakou vidíme ve van Eyckově díle, ačkoli Michelangelo nemohl mít o Eyckově tvorbě ani tušení. Stejná hlava se objevuje - i když pozměněná duchovním napětím - na postavě Mojžíše chvějícího se vzteky. Znázornit postavy vysoké moci bylo Nizozemci stejně jako Italovi možné pouze tehdy, pokud využili nordický ideál.

Jan van Eyck ani Michelangelo nedokázali ztělesnit svůj ideál vznešenosti, síly a důstojnosti prostřednictvím tváře židovské rasy. Stačí si představit tvář s hákovitým nosem, povislými rty, korálkovitě černýma očima a zvlněnými vlasy, abychom si uvědomili uměleckou nemožnost ztělesnit evropského Boha prostřednictvím židovské hlavy - natož prostřednictvím židovské postavy. Již toto jediné poznání by mělo stačit k tomu, aby se člověk přesvědčil o nutnosti zcela odmítnout vnitřní představu židovského Boha, která tvoří jeho podstatu s židovským zevnějškem. Naše duše je v tomto ohledu nakažena židovským duchem. Prostředkem k tomu byla Bible a římská církev. S jejich pomocí se pouštní démon stal Bohem Evropy. Kdo se tomuto Bohu postavil, byl upálen nebo otráven.

Západní člověk se zachránil jen díky svému umění. V obraze a v kameni si vytvořil vlastního boha, navzdory tragickému boji. Uskutečnit vnitřní krásu v barvě a mramoru a

celé toto bohatství dát do služeb ducha; vtělit boha vskutku jako krásu, to dokázal jen evropský umělec. Stačí se podívat na Michelangelovy Sibyly, Jeremiáše, otroky, chlapce nebo Lorenza, abychom se setkali s nordickým duchovně-rasovým vyznáním.

Prakticky stejný ideál krásy provázel Tiziana celým jeho životem. Jeho „Svatá a profánní láska“ a Venuše nám poskytly typ ženy. Ten se nám ukazuje i v ženách na štítu Parthenonu, které byly zároveň ženami, jež přišly s germánskými dobyvateli přes Alpy. Tizianova „Flóra“ (1515) a jeho „Svatá rodina“ (1510) opakují stejný výraz. Giorgione jako benátský rodák vytvořil ve své Venuši virtuální klasické dílo nordické ženské krásy. Palma Vecchio, další Benátčan, nenacházel v ničem takové potěšení jako v blonďatých, modrookých a vysokých ženách, jako ve svých „Třech sestrách“ (1520) v Drážďanech. Tento ideál krásy byl tak silně vtisknut, že si tmavé ženy nechávaly barvit vlasy na blond, aby vypadaly krásné.

Je třeba zmínit dalšího skvělého nordického Itala: Danteho. Jeho ideál krásy je rovněž germánsky podmíněný a nachází snad nejpřímější vyjádření v jeho Kamenných kancónách. Když se Dante setkává s králem Manfredem v očistci, píše:

Otočil jsem se a podíval se mu přímo do tváře, byl to blonďatý muž, krásný a vznešeného vzhledu.

Odtud už je jen krůček k Rubensovi. Ten sice přehnaně zdůraznil tělnatost, ale struktura jeho žen je přesto po celou dobu určována nordickým rasovým typem, který je stejně jako kdysi v Řecku postaven do protikladu k nízkým faunům s býčím krkem, nízkým obočím a kulatou hlavou.

Rembrandt se dobře vyznal v Bibli, přesněji řečeno, Bibli samotnou četl málo, ale studoval nizozemskou národní knihu *Trou-ringh* od Jacoba Catse. Jejího popisu se držel téměř při všech příležitostech a domníval se, že je povinen namalovat mnoho židovských hlav, aby správně zobrazil biblické příběhy. Jakmile Rembrandt začal brát věci vážně, upustil od svého zájmu o amsterodamské ghetto. Otec „Marnotratného syna" byl zbaven všech židovských rysů. Je to vysoký, starý, nordický muž s intelektuálníma, laskavýma rukama. Pravidelnost nordického italského umělce byla Rembrandtovi cizí, protože se nesnažil ztvárnit naše myšlení v atmosféře, tónově barevných symfoniích a mystice. Nicméně jeho „Kristus v Emauzích" je podobně nordicky citlivý, stejně jako portréty „Matky". Nádherná postava Danae ukazuje, že Rembrandt nedokázal zobrazit skutečnou krásu jinak, než jak se vznášela před duší Giorgioneho. Jeden z nejcitlivějších Rembrandtových portrétů se jmenuje „Židovská nevěsta" a je neodolatelné konstatovat, že i zde chybí každý rys židovské krásy, který je nahrazen robustním, ale něžným nordickým citem.

Raffaelovy portréty nezobrazují pouze mužné, krásné a silné postavy, jak nás ujišťují naši filosofové umění, ale jsou ztělesněním stejné nordické rasové duše, jakou vidíme na jeho mladickém autoportrétu. Jeden bystrý pozorovatel správně poznamenal, že dítě Ježíš ze Sixtinské madony má upřímně heroický pohled a postoj (Wolfflin). To je výstižně vyjádřeno, až na to, že chybí základní podklad, proč měla zdánlivě židovská rodina heroický pohled. Zde je určující pouze kompozice a rozložení barev, nikoliv niternost a zasvěcení. To jsou předpoklady úspěchu formativní vůle, opět rasový ideál krásy. Vidět na místě světlovlasého dítěte Ježíše se světlou pletí

modročerného, kudrnatého židovského chlapce s hnědou pletí by bylo nemožné.

Stejně tak si nedokážeme představit židovskou Matku Boží nebo svatou, i kdyby měla vznešenou tvář Offenbacha nebo Disraeliho. Prostředkem vyjádření naší duše bylo vždy naše nordické rasové umění. Byly to takzvané křesťanské církve, které nám poprvé poskytly možnost takového vyjádření. Je však třeba poznamenat, že i v tomto ohledu se vše velké uskutečnilo navzdory starobylé biblické povaze. Následování starobylého biblického ducha prostřednictvím doslovného vtělení do umění by vzbudilo jen odpor a posměšný smích. Kdybychom se řídili židovsko-římským učením o rasových typech umění, nikdy bychom neměli krásnou Holbeinovu Madonu v Darmstadtu, Rafaelovy ženy ani Botticelliho postavy.

Tyto příklady můžeme sledovat v celých dějinách západního umění. Jistě, často se zde mísí s jinými, západními středomořskými, východními alpinskými a dinárskými typy, ale stále znovu vystupuje do popředí nordická rasová krása, velká a dominantní, jako ideál a vůdčí hvězda. Sotva jeden z tisíce lidí mezi námi je utvářen zcela v souladu s tímto ideálem. Vzhled mnohých často neodpovídá dědičnému obrazu. Touha, která stvořila a formovala, se však snažila vždy revidovat stejným směrem. Stačí se podívat na hlavu Leonarda da Vinciho, na autoportrét Tintoretta, na autoportrét mladého Dürera, abychom viděli, že se před námi objevuje tatáž rasová duše.

V 19. století zde dochází, jako ostatně ve všem, k určitému přerušení, protože se do popředí dostávají jiné problémy - krajina apod. V Německu se Uhde a Gebhard snažili pokračovat ve smyslu realizace nordické krásy, ale zůstali zakotveni v

minulosti. Chyběla jim hybná síla génia. Hans von Marees se snažil přizpůsobit řecké formě a trápil se. Při hledání krásy se po celý život hroutil - není divu, vždyť byl poloviční Žid. Anselm Feuerbach se také snažil, když žil na jihu. Ani on navzdory svému námětu neuspěl. Vznik města urychlil dílo rasové destrukce. Noční kavárny asfaltérů se změnily v ateliéry. Teoretická, bastardizovaná dialektika se stávala průvodní modlitbou stále nových směrů. Viděli jsme rasový chaos Němců a Židů. Na scéně se objevily pouliční rodiny, odcizené přírodě. Výsledkem bylo bastardní umění.

Vincent van Gogh, zlomený muž plný touhy, se vydal malovat. Přál si vrátit se na zem. Jeho postava rolníka při práci byla skutečně moderní - srdce moderního umění, které nedokázala vytvořit ani renesance, ani holandská škola, ani Řekové. Mučil se pro tento ideál a zapřísahal se, že kdyby měl sílu dříve, maloval by svaté postavy. Byli by to lidé jako první křesťané. Dnes by s touto myšlenkou zahynul. Maloval bez přemýšlení. Maloval bez rasového ducha. Mezi jeho šílené volby patřily: zelí, saláty, zřejmě aby se uklidnil. A Vincent maloval jabloně, zelí a dlažební kostky ulic. Nakonec se stal naprosto šíleným.

Gaugin hledal ideální krásu v jižních mořích. Maloval rasu svých negerských společnic, melancholickou přírodu, listy sytých barev a moře. I Fie byl vnitřně rozpolcený, stejně jako všichni ti, kteří procestovali celý svět a hledali ztracenou krásu, ať už se jmenovali Böcklin, Feuerbach, Van Gogh nebo Gaugin. Nakonec se tato generace svým hledáním unavila a oddala se chaosu.

Picasso kdysi s největší pečlivostí kopíroval staré mistry a mezitím maloval silné obrazy - jeden z nich visí v Moskvě -,

aby nakonec nabídl svou teorii - ilustrace na světlých a tmavých hliněných čtvercích - veřejnosti bez orientace. Novinářští parazité se lačně chopili této nové senzace a nadchli se pro novou epochu v umění. Ale to, co Picasso dosud ostýchavě skrýval za geometrickými umělotinami, se po světové válce objevilo otevřeně a s arogantní smělostí. Ten bastard tvrdil, že ve svých bastardích potratech vyvolaných duchovní syfilidou představuje infantilitu jako výraz duše. Člověk by měl dlouze a pozorně studovat například autoportréty takového Oskara Kokoschky, aby - v konfrontaci s tímto idiotským uměním - pochopil jeho hrůzný vnitřní život. Kokoschkův idiotský autoportrét!

Hanns Heinz Ewers vypráví krátký příběh o chlapci, který měl tak nepřirozené sklony, že si obzvlášť liboval v lidech nemocných elefantiázou. V identickém stavu se dnes nachází naše evropská inteligence, která prostřednictvím židovských per uctívá Kokoschky, Chagally a Pechsteiny jako vůdce umění budoucnosti. Rysy degenerace jsou patrné již nyní, jako například u Schwalbacha, který riskuje, že Ježíše bude zobrazovat jako plochonožce a s křivýma nohama. Ludvík Korintský vykazuje jistou robustnost, ale i tento mistr řezník štětce se rozpadl v hliněnou mrtvolně zbarvenou bastardu: Berlín pod syrským vlivem!

Impresionismus, původně nesený silnými malířskými talenty, byl kdysi bojovým pokřikem vše rozkládajícího intelektualismu. Atomistické studium světa atomizovalo i barvu. Přírodní vědy, otupené v chápání, našly svůj odliv v prakticích a teoreticích impresionismu. Svět bez mýtů vytvořil také umění smyslnosti bez mýtů. Lidé, kteří si vnitřně přáli uniknout z této opuštěnosti, se zhroutili. Van Gogh je tragickým

příkladem neukojené touhy, která se zbláznila. Gaugin je dalším tragickým příkladem snahy osvobodit se od intelektualismu. Pouze takoví jako Paul Signacs pokračovali v malování, nerušeně a bezstarostně malovali své barevné kousky.

Tito muži stáli bezmocně ve své přítomnosti. Jejich protivníci, rovněž bez obav, stáli zády k budoucnosti. O homérském osudu, který byl Böcklinovi kdysi přislíben, již bylo rozhodnuto. Pověsit si dnes na zeď „Ostrov mrtvých“ se stalo vnitřně nemožným. Hra nymf ve vlnách nám vnucuje materiál, který už prostě nemůžeme unést. Ženy s řecky modrými šaty pod topoly, podél temného potoka; Flóra kráčející polem, dívka hrající na harfu na zelené zemi - to jsou věci, které pro nás znamenají uměleckou absurditu.

Böcklinova silná originalita vyvěrá z mnoha jeho děl. Ale generace eklektiků, která se s odporem k atomistickému učení 19. století ohlížela zpět do 16. století, cítila Böcklina v jeho slabosti jako útočiště německé fantazie. Úsilí zachovat pro nás tuto stránku jeho povahy bylo dojemně loajální. Přílišná fantazie však do značné míry neovládla život, ale spíše cinkala antické vzory. Silně a klamavě se zmocnila médií zobrazení. Böcklin je nejsilnější, když se vzdává alegorií.

Dnes se stejně nechápavě díváme na mnohé klasické pokusy, stejně jako se divíme Jacobu Burkhardtovi, který se vší vážností vytvářel uměleckohodnotící studie na základě napodobování renesančních staveb své doby. Takoví muži, kteří se obklopovali nábytkem a obrazy z velkých časů, jež magickým způsobem představovaly zrod moderního člověka v renesanční kultuře, neměli skutečnou motivaci k tomu, aby přinesli obrodu lidstva. I když to intuitivně věděli, obávali se

pozitivního konfliktu s impresionistickým Zeitgeistem. Stáhli se ze života a praktikovali svůj talent na nevhodných objektech.

Celá tragédie doby bez mýtů se projevuje i v následujících desetiletích. Intelektualismus už nebyl žádoucí. Nekonečné barevné pitvy byly opovrhovány. Správné cítění vedlo k hledání uvolnění, vyjádření a moci. Důsledkem tohoto velkého napětí byl potrat zvaný *expresionismus*. Celá generace volala po expresi, ale neměla vůbec co vyjádřit. Volala po kráse, ale už neměla žádný ideál krásy. Přála si dosáhnout životní tvořivosti, ale ztratila veškerou skutečnou formativní sílu. Pak se expresionismus stal módou, a tak namísto vytvoření nové, stylotvorné síly pokračovala sestupná tendence. Vnitřně neukázněné, primitivní umění pohltila zkažená generace. Došlo k nadměrnému vychvalování Japonska a Číny a veškeré vážné evropské nordické umění bylo přisuzováno Asii. Velké talenty jako Cézanne a Hodler byly poraženy ve svém boji za nový styl, navzdory všem pokusům jejich žáků přimknout se k těmto dvěma jako ke vzorovým nositelům nové vůle a navzdory všem pokusům literárních kritiků vykonstruovat pod touto snahou intelektuální rekvizity. Tak se střídal mysticismus pivních sklípků s cerebrismem, kubismem a lineárním chaosem, až to všechno lidi unavilo a znovu se pokusili - marně - uniknout s novou vlnou věcnosti.

Podstata celého tohoto chaotického vývoje spočívá ve ztrátě onoho nejvyššího ideálu krásy, který byl v tolika podobách a snahách nosným základem veškeré evropské umělecké tvorby. Demokratické, rasově destruktivní doktríny a metropole likvidující národ se spojily se záměrným židovským dílem rozkladu. Výsledkem bylo, že se zhroutily nejen ideologie a státní ideje, ale i umění nordického Západu. Zde

jsme dospěli k jednomu z nejhlubších kritérií pro každé studium umění, které však všichni akademičtí estetici vždy přehlíželi; ba dokonce ho sotva tušili.

Estetika se mimo jiné zabývá posuzováním vkusu. Vyžaduje, aby se umělecké dílo nelíbilo pouze jednomu člověku, ale aby našlo všeobecné uznání. Hledání tohoto univerzálního zákona vkusu přehřívalo velké mozky po celá staletí. V důsledku toho byl opomenut předpoklad všech polemik: *Umělecké dílo se může líbit jen tehdy, pohybuje-li se v rámci organicky ohraničeného ideálu krásy.* Kant podal definici, že: *„Krása je forma účelnosti předmětu, pokud se na ni pohlíží bez představy, že má nějaký účel“*. Kant zde vyjádřil hlubokou myšlenku, ale vyvodil z ní mylný závěr, že je třeba předpokládat společný estetický smysl. Tento estetický smysl spočívá na čistě lidském způsobu vnímání, tedy na duševním stavu, a je všeobecně sdělitelný. Tím Kant v kritickém okamžiku vychýlil své hledání osudovým směrem. Krása Giorgioneho Venuše na nás působí jako nevědomě účelná. Stejně působí i každá jiná skutečně rasová krása, tedy krása podmíněná organickou duší. Jako logický závěr z prvního kantovského vnímání poznáváme, že *požadavek univerzální platnosti vkusového úsudku popírá možnost rasového ideálu krásy*. Rozšiřuje se tedy pouze na ty okruhy, které vědomě či nevědomě nosí ve svém srdci stejnou ideu krásy.

Jakmile tuto základní skutečnost uznáme, nutně popřeme všechny předchozí estetické teorie. Teprve pak je připravena cesta pro teorii krásy, která shledává estetiku spjatou s organickou duší. Popíráme tak jakoukoli atomistickou individualistickou estetiku.

Ve snaze oddělit estetický objekt od všech neestetických prvků je obsah vždy oddělen od formy, aby se zabránilo věčnému prolínání morálních kázání a estetiky. Tento nutný rozdíl v metodologii není sám o sobě úplný. Nikdy nesmíme přehlédnout to nejdůležitější - velký duchovní obsah nordického germánského umění. Výběr či oddělení určitých prvků duchovního obsahu je pro nás formativním, zcela uměleckým procesem. Protože se však na to zapomnělo tváří v tvář jednostranné glorifikaci - stále falešně šířené - řeckého umění, nechala se podstatná složka západního umění jednoduše ustoupit stranou. Nemělo by nás překvapit, kdyby si pak průměrný občan z toho, co zbylo, vyfabrikoval morální umění.

Tento důsledek se objevil proto, že němečtí estetikové, upřeně hledící na helénské umění, prohlásili, že estetika se zabývá pouze krásou, tedy stavem snadné svobody od morálních nutností, mechanického tlaku a duchovního napětí. Ale tato řecká krása byla jen jedním - možná statickým - prvkem helénského života. Jakkoli můžeme diskutovat o tom, zda je největším odkazem Hellady architektura, sochařství, epos nebo tragédie, je nepochybné, že vnitřní a vnější výtvarné umění bylo počátkem konce veškeré řecké umělecké činnosti. V Sofoklově tragédii je toto statické výtvarné umění zachováno. I v Euripidových hrůzných dílech se osud jeví méně jako vnitřní stav a vývoj než jako prolínání nepochopitelných podmínek a vnější ničivé podstaty.

Stejná krása v umění byla hříchem proti evropskému duchu. Naše umění nebylo od samého počátku přizpůsobeno kráse založené na plastickém, ale na *duchovním pohybu*. To znamená, že to nebyl vnější stav, který se stal formou, ale duchovní hodnota ve svém boji s jinými hodnotami nebo

protichůdnými silami. Volbou obsahu jako měřítka, dávajícího uměleckému dílu podnět a zároveň podmiňujícího jeho formu, je nordické umění podstatně více přizpůsobeno individuální osobnosti a jejímu osvícení, než tomu bylo u umění helénistického. Nejvyšším dílem západního umění proto není to, co je nejkrásnější, ale to, co nejlépe proniká k naší duchovní podstatě, k naší duši. Právě tento faktor silné vnitřní hybné síly do řecké estetiky nepatří. V nordickém Západě je spíše ztělesněn jako problém formy, a to zároveň bez vztahu k tomu, co je čistě racionální nebo morální.

Stejně jako v mnoha jiných případech projevil Schiller správný vhled z instinktu a navzdory svým předsudkům k řeckému umění nevyvodil patřičné závěry. Napsal:

> *Jak velkou pozornost věnujeme v estetických hodnoceních spíše moci než jejímu směřování, jak velkou svobodu než konformitu, dostatečně prozrazuje skutečnost, že raději vidíme, když se moc a svoboda projevují na úkor konformity, než naopak na úkor toho prvního. Estetický úsudek v sobě obsahuje více pravdivého, než se obvykle domníváme. Je zřejmé, že neřesti, které svědčí o síle vůle, prozrazují větší sklon ke skutečné morální svobodě než ctnosti, které si vypůjčují oporu v přirozených sklonech, protože darebáka stojí jen jediné vítězství nad sebou samým, aby obrátil k dobru všechny důsledky a sílu vůle, které vyplýtvá na zlo.* ***(Listy o estetické výchově, 1795)***

Tato slova otevřeně hlásají jednu stranu vysvětlení. Proč na nás například postavy jako Richard III. nebo Jago mohou působit esteticky? Působí díky síle, kterou na nás má vnitřní zákon. Bez tohoto vnitřního světla jsme v pokušení vynášet absurdní moralizující soudy. Právě moc této vnitřní síly nás se

vším smiřuje. Tak tomu ovšem není jen od Shakespeara, ale je tomu tak již od počátku německého umění. „Píseň o Nibelunzích“ je výsledkem síly skutečné tvořivosti západního umění. Tento velký příběh pohne duší a osvobodí ducha. I ve své nejchudší podobě stále vykazuje dokonalé umělecké umění nejvyššího řádu.

Vím, že proti srovnání „Písně o Nibelunzích“ s *Iliadou* budou vzneseny výhrady, protože historický vývoj řeckého a germánského národa nebyl souběžný. Přesto je srovnání možné, pokud se řídíme věčnými zákony formy. Pokud je „Píseň o Nibelunzích“ považována za dostatečně velkou na to, aby mohla být postavena do kontrastu s uměleckou skladbou, která je odlišná od *Iliady*, ale rovná se jí, pak se také ocitáme ve sporu s Goethem. Ten ujišťoval, že by se člověk neměl nechat ochudit o požitek z velkého německého eposu tím, že ho bude srovnávat s řeckým: Příliš velké měřítko bylo odvozeno od Homéra.

Iliada a „Píseň o Nibelunzích“ se dost často srovnávají, ale až po dlouhém přemýšlení germanistů a až po názoru, který dlouho přicházel od helénistů. Výsledkem takového srovnávání dosud vždy bylo, že *Iliada* stála daleko nad básní o Nibelunzích. To nejhorší, co se dalo o *Iliadě* říci, bylo, že je dosti násilná. Dnes je zvykem tyto názory, které se zrodily z víry v univerzální platnost řeckých uměleckých kánonů, odmítat. Připustit, že umělecké dílo může představovat silné osobnosti, znamená, že bylo vytvořeno formující tvůrčí silou stejné intenzity. Je sice utvářeno jinak než řecké, ale vyrovná se mu, zejména co do umělecké kvality.

Když si před očima vybavíme bohatost a živou obraznost *Iliady* - například rozmanité způsoby, jimiž Agamemnón burcoval své vojevůdce k boji, a opakující se popisy

jednotlivých bojů -, pak se nám ve srovnání s ní německá hrdinská poezie nezdá tak vyhraněná. Její technika je často neobratná. Popisy se tu a tam opakují. Tato opakování jsou zřejmě pozdějšími doplňky minstrelů. „Píseň o Nibelunzích“ nebyla nikdy formálně vybroušena. Přes to všechno žijí Nibelungové vnitřně mnohem živějším životem. Jejich činy vycházejí z vnitřní síly vůle a boje. Jednají podle vnitřní logiky a určitého duchovního postoje. Prolínání činů, které se rodí z osobního nitra, umocňuje tragický kontrast, který vede ke katastrofě.

Hned na začátku je přirozeně nutné se vyvarovat pokušení znevažovat Homéra jako tvůrčího umělce. Vytvořil pro řecký národ svět bohů, který byl vzorem pro stovky let rasového umění. Homérův umělecký postoj však neodpovídal naší vlastní povaze. Jeho postavy se pohybovaly ve střední lidské sféře. Nesestupovaly do tajemných duchovních hlubin. Neprojevovaly touhu po konečných výšinách. Činy nebyly formovány železnou vůlí. Postavy se nejeví jako projevy božské síly vůle samotného člověka. Jsou spíše určovány vnějškem.

Když po desetiletém boji Trója konečně padla, byla osvobozena i příčina tohoto konfliktu mezi národy, dáma. Mezi bojovníky se objevila Helena Trojská. Homér její krásu nepopsal. Spíše věnoval větší pozornost tomu, jakým dojmem působila na své okolí. Bojovníci, kteří ztratili přátele a bratry, kteří vytrpěli tisíce útrap - ti všichni zjistili, že to stálo za to, prolít potoky krve za tuto ženu, za tuto krásku. Takový postoj je vpravdě řecký: není důležité, zda Helena vnitřně stála za to, aby byla postavena do středu dramatu mezi národy. Pravděpodobně je to tak, že se ta žena nejspíš cítila stejně dobře s Parisem jako

v posteli spartského krále. Žádný druh smutku nad jejím osudem není zaznamenán.

Krásná kurtizánka se tak stane příčinou války mezi dvěma národy. Je úžasné, že žena byla považována za dostatečný důvod k válce. Možná se podobné situace vyskytují i jinde v historii, ale zde básník tuto skutečnost využil jako základ pro silné dílo. Už ve volbě duchovního obsahu tak odhaluje tvůrčí formu, která je zcela protikladná naší přirozenosti. Démon působící uvnitř chybí nebo je vědomě odsunut stranou. Na jeho místě se objevuje forma a krása.

Stejně jako malost a odloučenost řecké polis umožňovala běžnému občanovi jasnou představu o podmínkách, které určovaly jeho život, aniž by kladla nevyvážené nároky na jeho schopnost úsudku, tak se řecký duch projevuje i v umění jasnou schopností vymezování. Tato jistota uměleckého cíle se projevuje stejně u Iktinose a Kallikrata jako u Fidia, Homéra a Platóna. Nic nezůstává bez jasných obrysů, jen to méně je nevyjádřeno. Vše nabývá tvaru - lze-li to tak říci - v koncentrované podobě a vyjasňuje se s poučnou objektivitou. Jakmile se to zcela podařilo, pak se Řek neunavil donekonečna přetvářet základní nalezené téma nejrůznějším způsobem. To je zvláštnost, kterou Goethe v rozhovorech s Eckermannem často chválil.

Není nic velkolepějšího než způsob, jakým Homér povyšuje přírodu na umění. Nesetkáváme se s dlouhými popisy přírody. Používá spíše atmosférický obsah, odrážející náladu, dostupného materiálu zhuštěného do slov. Tato úžasná, stručná forma, kterou Homér používá, byla kouzlem, jímž opakovaně držel staletí pod svým vlivem. Dominuje všem jeho dílům a dýchá všemi detaily. Je to věc věčného mládí a všudypřítomné

nesmrtelnosti. Jeho jedinečnost spočívá v tvůrčí síle, která dokáže odhlédnout od popisů přírody, bezprostředně je polidšťuje, přibližuje nám je prostřednictvím silně ztvárněné podoby.

Homér vždy popisoval samotné Achajce jako „ bronzové obrněnce“. Achilles procházel svými obléhacími stavbami jako hbitý běžec, Hektor kráčel s huňatou přilbou vlající před branami Tróje; Héra, bohyně s ohnivýma očima, se dvořila Diovi; řecké lodě byly vyčerpávajícím způsobem popsány pouze dvěma slovy: „tmavé“ a „klenuté“. To vše působí jako tahy štětce velkého malíře, který jediným pohybem vnutí na plátno barvu a linii bytosti. To je forma ve své nejvyšší dokonalosti. To je radostné poselství Řeků. Jestliže Goethe vymyslel složené slovo - například *morgenschon* (v básni *Heidenröslein*) -, použil tuto formu pouze jednou; zde se projevuje stejný umělecký zákon jako ten, který tvořil duchovní dech helénského života.

Germánský básník vybíral a utvářel věci jiným způsobem. Duchovní obsah, který je utvářen, není člověk, ale *osobnost*, která je rozvíjena a určována vůlí. Vnější události jsou pouze příležitostí k projevu a následku charakteru - nikoli jeho příčinou - nebo k úplnému ztělesnění vnitřního směřování lidské vůle. Čest a věrnost se objevují ve všech podobách jako motivační síla na počátku nordického umění. Gudrun je unesena jako Helena, ale nevzdává se. Dává přednost službě služky před životem ve zneuctění, ačkoli Hartmut ve své mužnosti a rytířství představoval nesrovnatelně větší a umělecky podloženější důvod k oddanosti než zarmoucený Paris.

Ale krása a především hrdost a věrnost královské dcery nám poskytly dostatečně uspokojivý umělecký motiv, aby se strhla krvavá bitva na Wulpensandu. Tragédie Nibelungů má kořeny v tomto vnitřním ospravedlnění: *vnitřní charakter jako nejvyšší hodnota*. Kdyby byla osobnost Siegfrieda vykreslena jako budižkničemu po vzoru Parise, manželská láska Brünnhildy by pro nás nebyla pochopitelná. Její démonická ženská věrnost by nebyla věrohodná pro nikoho. Nikomu z nás by zrada nejen bratrů, ale všech Burgundů nepřišla pochopitelná, lidsky ani umělecky uspokojivá, kdyby postava Siegfrieda byla zobrazena jako umírající bůh jara, jako bůh měsíce nebo slunce. V okamžiku, kdy se objevil v básni, jako osobnost, spokojil se s tím, že byl utvářen.

Má-li být někde ztělesněna dokonalá genialita, pak je to právě zde. Kdekoli se Siegfried objeví, všechna srdce k němu letí. Kde mohl pomoci, tam se bez váhání, nezištně a s důvěrou dal do služeb vyvolených přátel. Láskou na sebe přivolává - způsobem, jakým se dvoří Brünnhildě - vinu. A kvůli této vině zahyne. Jeho protivník Hagen je směsicí lakomství a bezpodmínečné mužné loajality, postava, která ve svém obřím schematickém vymezení představovala umělecky nejsilnější protějšek zářivého Siegfrieda. Představoval typ bezpodmínečné odvahy, který nás v závěru díky Hagenově důslednosti až do jeho smrti smířil s mnohým z toho, co porušil. Setkání Kriemhildy s Hagenem a Volkerem na Etzelově dvoře je jedním z nejdramatičtějších básnických obrazů, jaké si lze představit. Noční hlídka obou společníků a píseň minstrelů jsou příklady nádherné, mužné poezie.

S tragickou nutností se různé povahy dostávají do vzájemného konfliktu jako vina a odpuštění a rodí nové viny,

jako čest bojuje proti cti, věrnost proti věrnosti. Tato alegorie se ztělesňuje v lidské postavě, která je mocným výtvorem nordické germánské přírody, jak se od samého počátku objevuje v germánském umění, větší než samotný život.

Tyto síly, ať už milující, nebo bojující, jsou základem, z něhož vznikla velká básnická syntéza. Je zcela zbytečné diskutovat o tom, kolik rukou pracovalo na „Písni o Nibelunzích", protože je jasné, že mnoho básní se stalo jedním dílem. Nejnovější badatelé tvrdí, že postava Rüdigera byla posledním doplňkem, který přidal pátý básník. Nicméně tento byl velkým umělcem. V celém literárním světě bychom marně hledali osobnost s tak prostou vnitřní velikostí, jakou ztělesňuje markrabě Rüdiger. Člověk je nucen rozpoznat duchovní sílu a moc, které v této nové postavě existují. Na prvním místě stojí přísaha věrnosti své královně, slib jeho mužné cti, která musí zvítězit nad všemi ostatními formami. Stál tváří v tvář starým přátelům, hostům, které provázel po zemi a kterým zaručil ochranu. Stál dokonce proti snoubencům své jediné dcery. A tak Rüdiger vzal smrt vědomě na sebe s železnou vůlí - i když při bezbrannosti Etzela a Kriemhildy stále rostlo silné pokušení své slovo porušit. Myšlenka cti se stala silou, která motivovala všechny jeho činy. V tomto odkazu je třeba vzít v úvahu také postavu Achilla, jednoho z nejzářivějších ztělesnění hrdinů všech dob, který však kvůli osobní urážce nechal celý svůj národ bez vůdce. Uvažujme pak o markraběti Rüdigerovi, který před bitvou na život a na smrt daroval protivníkovi svůj štít, aby se mu postavil v plné zbroji. Lze odhadnout, jaká propast zde existuje mezi postavou a obsahem.

V obou případech se jedná o duše dvou odlišných národů, které přetvořily přírodu v umění. Jeden dovolil svým lidem

plakat a smát se, milovat, nenávidět a konat hrdinské činy, ale neudělal z vůle všepohnutou sílu; vynechal osobnost jako formující fenomén a veškerou lásku aplikoval na vnější svět. Slovem nebo dlátem vytvořila podivuhodnou zbraň, která zprostředkovává krásu. Naproti tomu nordické umění se ponořilo do nejhlubších hlubin lidské vůle a shromáždilo všechny síly duše do vnitřního, umělecky podmíněného celku, aniž by formální kráse přiznalo rozhodující váhu.

I ta největší lidská díla mají slabé místo - dokonce i „Píseň o Nibelunzích“. Vztah Siegfrieda k Brünnhildě nebyl v současné verzi tak úplně podložený jako ve starých tradicích. Tento vztah našel svou konečnou interpretaci v Eddě. Lajka o Siegfriedově smrti je jedním z největších projevů germánské povahy, je to píseň lásky, věrnosti, nenávisti a pomsty.

Je třeba přestat považovat tyto básníky našich raných dějin za neobratné veršotepce, jak je obvyklé. Navzdory všem blahosklonným uznáním našich odborníků na estetiku jsou v těchto básních velké postavy. Musíme tyto autory uznat mezi největšími světovými tvůrci. Jen umělec vytváří skutečné postavy, živé osobnosti. Proto postavy, které zůstaly v průběhu staletí nadčasovou alegorií naší povahy, mohou být pouze výsledkem uměleckého génia a formativní síly.

Žádný ušlechtilejší hrdina nikdy nebude stát v záři zemské
než ty sám, Siegfriede.

Rozumíme Goethemu, když říká: *„Homér píše s čistotou, před kterou člověk žasne“* - což je poznámka, která vlastně vyvrací jeho ostatní výroky o harmonii. Věříme, že máme pochopení pro umělecké sebeovládání a pro Homérovu epickou velikost. Máme pravdu, pokud považujeme mohutnou tvorbu

„Písně o Nibelunzích“ za velké umění. Jestliže byl Homér uznán za jednoho z největších umělců všech dob a všech národů, pak je načase stejným způsobem uvažovat i o „Písni o Nibelunzích“.

Jako alegorie národního umění tak oba eposy stojí proti sobě. Jeden se obrací spíše k vnitřnímu zrodu jasné formy. Druhý zápasí s tragickou epikou duchovního boje. Homér zvládl materiál, básníci „Písně o Nibelunzích“ - a tvůrci všech germánských básní - zvládli duchovní obsah. Tyto rozdílné cíle jsou podmíněny temperamentem a úvahami. Velká umělecká díla různých kultur nelze poměřovat jedním a týmž měřítkem. Proto je třeba pro každé z nich odlišné filosofie umění, aby bylo možné učinit spravedlnost každému podstatnému typu. Stejně jako nelze přistupovat k Michelangelovi měřítkem, které používal Fidias, nelze ani při porovnávání helénského eposu s germánským použít jen jedno měřítko.

Jednotlivé podrobnosti si rozebereme později. Předchozí úvahy však nyní vedou k další skutečnosti, která je estetiky nejen všeobecně přehlížena, ale která je jimi přímo popírána: *k existenci estetické vůle*. Popírání takové vůle je snad nejhanebnější kapitolou německé estetiky. Existují významné důkazy, které dokládají, že evropští umělci se snažili dosáhnout duchovního obsahu a formy. Profesoři estetiky tuto skutečnost ignorovali. Bylo dogmatem, že umění se zabývá pouze zdánlivými pocity, mlhavým druhem krásy, vystupujícím, nedotčen životem, ze zaprášených studií učenců. V zájmu morálky byla vůle lemována ochranným štítem, který ji před takovým šílenstvím chránil.

Richard Wagner napsal Mathildě Wesendonckové:

Vědí, že lidé jako my se nedívají ani napravo, ani nalevo, ani dopředu, ani dozadu. Čas a svět jsou nám lhostejné a určuje nás jen jedno - nutnost uvolnění vlastní vůle.

Balzac se v knize Sestřenice Běta (1846) vyznal:

Neustálá práce je zákonem umění stejně jako života, neboť umění je idealizovaná tvorba. Velcí umělci, dokonalí básníci, nečekají ani na rozkaz, ani na inspiraci. Rodí dnes, zítra, vždy. Z toho vyplývá návyk na práci, toto neustálé poznávání obtíží, které je udržuje v trvalém soužití s Múzou, s tvůrčí silou.

Takové myšlenky se bohužel nedostaly k uším našich filosofů estetiky. Je nejvyšší čas konstatovat přítomnost tvůrčí estetické vůle. Ta existuje jak u umělců, tak u těch, kteří jejich umění komentují. V uvědomění si výběru duchovního obsahu a v touze vůle se odhaluje podstata nordického západního pojetí krásy. Nelze ji pochopit prostřednictvím biologie. Lze ji pouze naznačit.

Podstatou lidské existence je tělesně i duchovně stále obnovovaná asimilace materiálu pronikajícího zvenčí a vytvářeného naší vůlí. Formující vůle a duch se zmocňují prostředí a vnitřního světa. Takový formativní proces probíhá většinou prostřednictvím vnímání, ale může být také spoluurčen aktem vůle, ať už vede ke světci, badateli, mysliteli, státníkovi nebo umělci. Každá forma je činem. Každý čin je v podstatě vybitím vůle. Náš výzkum psychologie umění se zabývá téměř výhradně tím, jak umění oceňujeme a jak o něm uvažujeme. Domnívají se, že tento výzkum je správný a oprávněný, ale my víme, že pokud chceme odhalit uměleckou vůli, musíme jít nad rámec jejich výzkumu. Než se budeme

zabývat smyslovými, emocionálními a intelektuálními vlivy uměleckého díla, musíme si jasně stanovit výchozí bod.

Zákon perpetuum mobile platí nejen ve fyzické, ale i v duchovní oblasti. Zdá se nám jako samozřejmé, že hrdinská vůle je neklidná a vytváří více sama sebe. Naši učenci vynakládají zvláštní úsilí, aby odhalili počáteční energii náboženského nebo politického fenoménu. Jsou napsány obrovské svazky, aby se myšlenková struktura naší doby spojila s konkrétními mysliteli minulosti. Tato činnost profesorů filosofie je dokonce sama o sobě často považována za filosofii, tak důležitá se jeví. Systémy estetiky jsou také přesně zkoumány a dokumentovány. Na umění a umělce se přitom téměř úplně zapomíná. Pro ně bude třeba vybudovat zvláštní estetiku, která bude studovat nordický Západ. Může se dívat na jihovýchod nebo vzhůru do oblak a aplikovat naše hodnotová měřítka na celé evropské umění.

Co vedlo Beethovena k tomu, že se za bouřky proháněl po Vídni? - aby se náhle zastavil a zapomněl na svět? - aby tloukl pěstmi do rytmu? Co nutilo zchudlého Rembrandta stát u plátna, dokud doslova nezkolaboval? Co přimělo da Vinciho zkoumat tajemství lidské postavy? Co vedlo Ulricha van Ensingena k tomu, že začal plánovat své kostely? Přesně tak, nebylo to nic jiného než umělecká, estetická vůle. Je to síla, kterou je třeba vedle heroické a morální rozpoznat jako prvotní tajemství, chceme-li se posunout nad úroveň našich středoškolských učitelů estetiky. Nikde se vzestup vůle v umění neprojevil tak výrazně jako v nordickém Západě. Musíme to zdůraznit co nejzřetelněji, protože velkým hříchem 19. století bylo opomenutí této skutečnosti.

Vnitřně se Řek podílel na aktu vůle v hodině zrodu svého umění. Jedna řecká legenda vypráví o umělci, který miloval své dílo tak vášnivě, že jeho láska proměnila mrtvý kámen v plnokrevný život. V tomto mýtu je zakotveno krédo univerzálně utvářející estetické vůle. Malby na Parthenonu, řecký tanec a ztracená řecká hudba - od níž jsou odvozeny všechny ostatní múzy - daly zaznít hřmění vůle mnohem dříve, než se objevilo v naší době.

Estetická citlivost znamená pocit radosti. Estetická nálada je kontemplace zbavená přání, zbavená tužeb, v níž vyvstává čistý subjekt vnímání v neposkvrněné objektivitě. Takto probíhá Kantovo a Schopenhauerovo učení o estetice. Devadesát devět ze sta filosofů umění od té doby psalo stejným způsobem. Základem jejich úsudku bylo dogma, které celou naši estetiku odsoudilo k neplodnosti: neuvěřitelné tvrzení, že estetická vůle neexistuje. Jindy rozhořčení odpůrci se s tím sjednotili. Faktem je, že za každým uměleckým dílem, stejně jako za náboženskou vírou, působí aktivní síla. Tato skutečnost byla obecně přehlížena.

Toto absurdní tvrzení našich estetiků se týkalo pohledu, idejí, pojmů, rozboru pocitu krásy. Ignorovalo skutečnost, že na dně každé umělecké tvorby stojí formující vůle. Je soustředěna v díle a vyžaduje mocné působení duše. Bez takové vůle je veškeré naše ostatní úsilí marné.

V oblasti umění dochází k vývoji, který je paralelní s náboženským pohledem na svět. Rasový instinkt duše vytváří díla nadaného, nezkaženého druhu. Získává dalekosáhlý vliv na své okolí a autokraticky mění jeho mocenské linie. Když Wotan umíral a my hledali nové formy, objevil se na scéně Řím. Když gotika ukončila svou životní pouť, objevilo se římské právo a

humanističtí kněží umění, kteří se nás snažili ochromit uplatněním nových hodnotových měřítek. Se znovuobjevením Platóna a Aristotela, s prvními objevy helénských uměleckých děl se nordický duch v době hledání chopil nově nalezeného umění - ale s ním i jeho pozdně římské falzifikace.

Víme, že starořecký ideál krásy neodpovídal nordickému, že převažovala krev jeho krve. Nicméně tato řecká krása byla zejména dokladem chráněné kultury. Mezi rozděleným, individualistickým národem poskytovala řecká představa o umění určitou stabilitu, společný Mýtus. Fyzická krása nikdy nebyla nejvyšší hodnotou nordického Západu, stejně jako formativní vůle, která se projevuje jako čest a povinnost (Fridrich a Bismarck), jako drama duše (Beethoven, Shakespeare) a jako koncentrovaná atmosféra (Leonardo, Rembrandt). Tato vůle v umění, oplývající silou, byla v 15. století prezentována estetickou normou pocházející ze zcela jiného prostředí. Renesance ukazuje zápas mezi instinktem a novou ideou v umění, stejně jako u reformátorů v náboženské oblasti.

Po 16. století, pulzujícím životem, v severní Itálii a pronikáním baroka nabývala zdánlivě nejvyšší řecká hodnota stále většího významu. Výsledky výzkumu řeckých starožitností (drahokamů, váz, různých obrazů a portrétů) ukázaly, že vznikaly pod záštitou univerzální estetiky. Řecké formy byly hodnoceny jako ryze lidské. Poté vzniká učení o kontemplaci zbavené vůle, následované popřením estetické vůle. Řecký mýtus harmonie a vůle spočinutí zastínil germánský instinkt - nutkání k silnému osobnímu vyznání víry a uvolnění vůle.

Toto rozdělení trvá až do současnosti a jen tu a tam se objevují nové pohledy.

Přestože naše estetika prokazatelně čerpala normy z Hellady, hrdě se domnívala, že může předpokládat, že její hlavní rysy jsou univerzálně čistě lidské. Stejně jako v životním stavu, tak i v akademickém umění byly akceptovány dva archetypy kulturního života: *individualismus* a *univerzalismus*. Šlo o duchovní orientaci, která vysvětlovala ego a jeho zájmy jako výchozí a konečný bod myšlení a jednání a která zároveň chtěla totéž ego uspořádat do zákonů univerzality. Nebezpečí této zdánlivě poučné klasifikace typů spočívalo v tom, že univerzální se vypařilo do nekonečna. Univerzalismus, jen povrchně skvělý, vedl nejprve k mezinárodní světové církvi, ke světovému státu a později k marxistické internacionále a také k dnešnímu demokratickému lidstvu. Univerzalismus jako základní archetyp života je tedy stejně neplodný jako individualismus. Výsledkem v případě vítězství jednoho či druhého z těchto dvou pohledů na svět musí být nutně chaos. Individualismus se rád halí do pláště univerzalismu, který se prezentuje jako dobrý, morální a neškodný.

Jinak se věc jeví, když se k sobě vztahují jak individualismus, tak univerzalismus. Ego, rasa a národ jsou předpokladem její existence. Každý z nich znamená jedinou možnost své světské spásy. Zároveň však obecnost, která se shoduje s rasou a národem, nachází své organické omezení. Individualismus a univerzalismus jsou samy pro sebe přímkami do věčnosti. Souvisejí s rasou a národem, jsou rytmicky plynoucími silami, které se střídají vpřed a vzad, stojí ve službách rasových přikázání a umožňují stvoření. Tento

univerzální dynamický výklad života musí najít svůj protipól i ve studiu západního umění.

V umění tak existují tři organické předpoklady tohoto studia, na nichž musí být v budoucnu založena celá evropská estetika, pokud chce být užitečným článkem v životě probouzejícího se nordického Západu. Jsou to: Nordický rasový ideál krásy, vnitřní dynamika evropského umění, tedy obsah jako problém formy, a uznání estetické vůle.

Tyto předpoklady nás zřejmě vedou k diskusím o důsledcích vnitřního přizpůsobení se problému umění a k popularizovanému pojetí Schopenhauerova učení o vůli. Dokud toto nebude překonáno, nelze mluvit o vyjasnění - nejen v otázkách umění - a podstatu estetického stavu nelze pochopit ani instinktivně, ani vědomě.

2. kapitola

Vůle a pud

Kantova slova, dnes bohužel redukovaná na trivialitu, že *„hvězdné nebe nad námi a mravní zákon v nás"* tvoří naši existenci bez vztahu k příčině a následku, prozrazují hluboké potvrzení světonázoru založeného na polaritách a dynamického životního pocitu. Ve skutečnosti žádný skutečný Evropan nikdy nebyl schopen tvořivě existovat mimo tento základní předpoklad, ačkoli u mnohých byla touha po odstranění protikladů - po klidu, po statickém pohledu na život a po monismu - nesmírně silná.

Nic není pro tuto touhu typičtější a nic nedokazuje nemožnost monismu pro nás tak jasně jako případ Arthura Schopenhauera - romantika. Věřil, že dokáže ovládnout plnokrevný dynamismus své přirozenosti pružným mečem rozumu. Při tomto pokusu se zhroutil. Jeho výklad světa ve vztahu k vůli ho oddělil od indického myšlení, o němž se domníval, že ho může ztotožnit se svým, přestože Indové nepovažovali spásu za akt vůle, ale poznání. Schopenhauerův mocný monistický pokus o zobrazení „světa jako vůle a ideje" však odhalil postup, jehož poznání a vyhodnocení má zásadní význam pro náš pohled na svět a neméně pro pochopení povahy našeho umění.

Objekt a *subjekt* jsou vzájemně nutnými korelativy. Tady jde o to, že vnímáme *polaritu*, zdánlivou dualitu. Bod, z něhož Schopenhauer vychází. Odtud se obrací na jedné straně proti dogmatickému idealismu, který princip kauzality nepovažuje za vlastnost člověka, nýbrž za bytostnou dualitu věci v sobě samé, která vyvolává předmět. Na druhé straně odmítá ten

materialismus, který se snaží představit pojmovou aktivitu člověka jako výsledek materiálních účinků.

Velkou chybou materialismu je podle něj to, že vychází z toho, co je „objektivní“, protože objekt je podmíněn subjektem a jeho formami vnímání věcí, a není tedy absolutní. Stejně dobře by bylo možné považovat hmotu samotnou za modifikaci vnímání subjektu. Schopenhauer se tak staví mezi dogmatický materialismus a dogmatický idealismus.

Nevycházel ani ze subjektu, ani z objektu, ale z *ideje* jako prvního aktu vědomí. Souhlasil s Kantovým učením o ideálnosti prostoru, času a kauzality jako čistých, respektive neempirických kategorií mysli, které umožňují zkušenost. Veškeré své úsilí v první knize svého hlavního díla. *Svět jako vůle a představa*, směřuje přímo k tomu, aby dokázalo, že pokud někdo považuje hmotu za věc samu o sobě a pokouší se z ní vysvětlit předmět, pak z toho vyplývá ochablý materialismus. Naopak pokud se na subjekt pohlíží jako na absolutno, pak z toho vyplývá idealismus. Oddělujeme-li objekt a subjekt, vzniká dualismus. Pokud někdo tvrdí, že obojí je jedno a totéž, vzniká spinozismus. To vše jsou dogmatické pohledy, proti nimž známe pouze *objekt* a *subjekt* jako dva koreláty.

Disponujeme dvěma intelekty: chápáním - schopností vnímat kauzální souvislosti (kterou máme společnou se zvířaty) - a rozumem, schopností abstrakce (která je dána pouze nám). Funkcí chápání je utváření vjemů a činnost rozumu spočívá ve vytváření pojmů, z nichž se vyvíjí náš jazyk, věda a celé naše kulturní spektrum.

Rozum má ženskou povahu; může dávat pouze poté, co obdržel. To poukazuje na základní dogma Schopenhauerovy filosofie: rozum je funkcí mozku. Svět je demaskován jako fenomén mozku. Myšlení je tedy proces oddělování, podobný procesu sekrece slin.

Činnost rozumu spočívá v poskytování poznatků o abstraktních úsudcích. Předmětem je tedy *idea*, jak se nám jeví v pojmových formách času, prostoru a kauzality. Všechno je v těchto formách a všechno přichází skrze ně. V důsledku toho je světonázor člověka přísně uzavřen a zdá se, že neexistuje žádná skulina, kterou by bylo možné vystoupit nebo sestoupit k prapůvodnímu základu.

Schopenhauer však nachází ještě jinou stránku světa. Při pohledu na náš rozum, na minulost a budoucnost a na jistou smrt vědomí je třeba si položit otázku, kam a odkud člověk přichází, jaká je povaha času a individuálního vědomí. Schopenhauer, který předtím dával jistotu, že celý svět je skrz naskrz *ideou*, se vymaňuje ze svých vlastních hranic.

Ke zkoumání nás však vede zejména to, že nás neuspokojuje vědomí, že máme představy, že jsou takové a takové a že mají souvislost s tím a tím zákonem, jehož obecným vyjádřením je pokaždé princip kauzality.

> *Chceme znát význam těchto myšlenek. Ptáme se, zda tento svět není ničím jiným než ideou, v tom případě by nás míjel jako nepodstatný sen, nezasluhující si naší pozornosti, nebo zda přesto může být něčím jiným, něčím navíc, a co to vlastně může být.* ***(Svět jako vůle a představa, svazek 2, sekce 17)***

Nikdo dosud nedokázal dát víc než čistě zápornou odpověď, odpověď zcela abstraktní, bez obsahu a omezenou - Anaxagorův nús, Indův átman, Kantova věc sama o sobě.

Schopenhauer nyní odhalil tuto věc v sobě jako vnitřní podstatu, kterou známe tím neniternějším způsobem jako: *vůli*. Nelze k ní dospět z ideje, neboť je mnohem více než esencí a je jí plně cizí svými zákony a formami. Vůli lze vnímat pouze intuitivně. Člověk by chtěl na pohyby a činnosti svého těla pohlížet stejně jako na změny jiných předmětů ve vztahu k příčině, podnětu a motivu. Jejich účinky by však chápal pouze jako souvislost s každým jiným účinkem, který se mu jeví s odpovídající příčinou. Tak tomu však není, neboť slovo „vůle“ mu dává klíč k jeho vlastnímu jevu, odhaluje mu význam, ukazuje mu vnitřní hybnou sílu jeho přirozenosti, jeho činnosti, jeho pohybů.

> *Předmět tak dostává své tělo dvojím způsobem: V prvním případě je to idea, objekt mezi objekty. Podléhá určitým zákonům. Druhým způsobem se zjevuje skrze to, co je každému přímo známo, což popisuje slovo „vůle“.* ***(sekce 18)***

A dále:

> *Každý úkon vůle je zároveň úkonem tělesných pohybů, ne že by jeden mohl být příčinou a druhý následkem, ale jsou jedno a totéž, přivedené k vědomí různým způsobem. Působení těla není nic jiného než objektivnější působení vůle objevující se ve vnímání.*

Vůli nevnímám jako něco celistvého a dokonalého, ale pouze jako jednotlivé úkony prováděné v čase. Proto si vůli nedokážu představit. Je bez času a prostoru. Je nezávislá na

idejích. Vůle nepodléhá principu kauzality. Je bezdůvodná. Má stejnou podstatu ve všech jevech.

Podle Kanta to vše patří k věci samé o sobě. Jako taková je svobodná, ale jako jev je nesvobodná, předurčená. Svoboda tak leží za námi, nikdy se neprojeví v jednání. Z toho vyplývá, že náš empirický charakter, jak k nám přistupuje v našem jednání, je nesvobodný a nezměnitelný. Představuje objektivní podobu předmětů, které jsou pochopitelné. Empirický charakter se chová k pochopitelnému stejně jako fenomén k věci samé o sobě.

Ve své nejhlubší podobě se vůle objektivizuje v pohlavním pudu, v bezpodmínečné vůli k rozmnožování. Je to věčné přání a snaha, která je po krátkém uspokojení znovu poháněna chtíčem, sledujícím tyto ďábelské vlastnosti bez ustání a bezohledně.

Nejenže se k nám vůle přibližuje jako věc sama o sobě, ale je také hybnou silou celé přírody. Ve skutečnosti se nejdokonaleji projevuje v člověku. Je však viditelná i v přírodě:

> *Pozorujeme-li mocnou, neklidnou naléhavost, s níž se vody ženou k oceánům, vytrvalost, s níž se magnet znovu a znovu obrací k severnímu pólu, násilí, s nímž se póly elektřiny snaží znovu spojit a které - zvláště podobně jako u lidských přání - zesiluje odpor; když vidíme, jak krystal rychle a náhle vystřeluje vzhůru. ... pak nás nebude stát žádné velké úsilí představivosti, abychom i z velké dálky poznali svou vlastní přirozenost: matně a mlčky, ale neméně osvěcujícím způsobem, než jakým se první paprsky úsvitu dělí o sluneční světlo s plným polednem. To je vůle.* ***(sekce 23)***

V Platónových Formách se proto objevují různé stupně objektivizace vůle. Jsou to ony střední úseky, které jsou vloženy mezi dva světy: *ideu* a *vůli*. Tyto dvě síly vytvářejí jinak nepochopitelný vzájemný vztah. Jedná se tedy o pluralitu, ale bez principu plurality. Na nejnižším stupni se projevují univerzální přírodní síly - gravitace, neprostupnost, tuhost, pružnost, elektricita a magnetismus. I ony jsou vůlí - vůlí v přírodě - a stejně jako ta naše jsou bezdůvodné. Pouze jejich jednotlivé jevy - jako specifické síly - podléhají principu příčinnosti. Jsou okultní kvalitou (tj. něčím skrytým). Na vyšších stupních objektivizace vůle vidíme, že se individualita objevuje stále více: u člověka a zvířete, hlavně u toho prvního. Právě zde se zjevuje podstata univerza.

Boj o existenci způsobuje, že se vůle projevuje. Univerzální boj v přírodě se viditelně projevuje ve světě zvířat, který má za potravu svět rostlinný a v němž se zase každé zvíře stává kořistí a potravou jiného. Zvíře si může udržet svou existenci pouze neustálým odstraňováním jiného - takže vůle k životu bez výjimky pohlcuje sama sebe. Nakonec lidské pokolení považuje přírodu za produkt pro svůj užitek.

Strašlivá a šílená je tato síla, která - díky tolika rozmanitým a vynaloženým silám a tolika pocitům sexuálního štěstí, chytrosti a aktivity - má jako protiváhu jen pomíjivý a prchavý pocit štěstí při kopulaci a uspokojení z nasycení. Námaha a odměna nejsou ve vzájemném přímém poměru. Schopenhauer všude vidí všeobecný nedostatek, neustálé úsilí, neustálý tlak a nekonečný boj.

V takové situaci se může ocitnout jen slepá vůle. V anorganické přírodě probíhá celý boj sám od sebe. Tento boj je založen na nezměnitelných zákonech příčiny a následku. V

rostlinné říši následují pohyby po stimulaci, to znamená, že příčiny vyvolávají účinky, které nejsou totožné. A konečně „motiv“ a „vnímání“ se objevují jako průvodci našich živočišných činností. To vše se děje zákonitě. Pro svobodu rozumu nezbývá místo. Rozum a ideje jsou podřízené prvky.

Vnímání intuitivního i racionálního typu vychází z vůle na vyšších stupních objektivizace, protože člověk nutně potřebuje jiné schopnosti než ty, které jsou anorganické povahy. Původně je tedy zcela postaveno do služeb vůle, ačkoli velmi velcí jedinci jsou schopni se z tohoto jha vymanit. Vnímání funguje výhradně jako jasné zrcadlo světa.

Svět jako idea vznikl z vůle! Navzdory Schopenhauerově počáteční výhradě vůči tvrzení o kauzální kontinuitě se zde kauzalita objevuje, i když zastřená. Výsledek je následující: rozum je pouze reflex, to znamená, že je skrz naskrz femininní schopností. Je podmíněn pojmy, které jsou určeny nutně prostřednictvím vjemů. Rozum je tedy netvořivý. Jsme nesvobodní. Naše jednání je nutně určováno prostřednictvím motivů, ať už skutečných, nebo imaginárních. Náš rozumový charakter se utváří za mužem. Tento charakter leží mimo nutnost. Je vrozený v životě a je nezměnitelný. Podléhá tedy principu kauzality.

Náš rozum, byť nedostatečně vyvinutý a v zajetí, se přesto může povznést a zvítězit nad naší démonickou vůlí, říká Schopenhauer, a to díky přemíře inteligence jako silného subjektu vnímání. Můžeme překonat děsivou moc vůle. Vidíme to na genialitě skutečného umělce, který osvobozen od své vůle dokáže objektivně zobrazit čistou přírodu. Stejně tak se to objevuje ve fenoménu svatosti, což je stav, kdy se rozumu daří

proměnit pomíjivé estetické zapomnění v trvalou kontemplaci bez vůle. Světec prohlédne iluzi světa a popře vůli k životu.

Konec člověka, navzdory jeho úsilí a mukám, je nicota. Schopenhauer napsal:

> *Před námi zůstává v každém případě jen nicota. Ale to, co se tomuto rozplynutí v nicotě brání, totiž naše přirozenost, je skutečně jen vůle k životu... Odvrátíme-li však svůj pohled od vlastní potřeby a pohlédneme-li na ty, kdo překonali svět, na ty, v nichž vůle dospěla k plnému sebepoznání, pak najdeme jen přechod od přání k bázni, k neznámu. Místo... nenasycené naděje nacházíme mír, který je vyšší než veškerý rozum. Naprostý oceánský klid srdce, jaký představovali Rafael a Correggio. Zůstalo jen vnímání, vůle zmizela.*
>
> *Pak však s hlubší a bolestnější touhou hledíme na tento stav, vedle něhož se naopak plně odhaluje náš smutek a beznaděj. Nicméně v konečném důsledku je kontemplace tím jediným, co nás může utěšit. Jestliže na jedné straně trpíme nekonečným smutkem a trvalým nářkem jako jevem vůle světa, a na druhé straně jsme schopni s odstraněním vůle vidět, jak se svět rozplývá a před námi zůstává jen prázdná nicota, přijmeme to ochotně.*
>
> *To, co zůstane po úplném odstranění vůle těm, kteří se jí stále řídí, je samozřejmě nicota. Ale naopak pro ty, v nichž se vůle odvrátila a popřela sama sebe, je tento náš zdánlivě skutečný svět se všemi jeho slunci a galaxiemi - nicota.* ***(Svět jako vůle a představa, svazek 4, sekce 71)***

Do rozsahu této knihy nespadá pojednání o celé Schopenhauerově filosofii, ale pouze zdůraznění těch bodů,

které mohou být užitečné pro posouzení zákonitostí života, jak se projevují v ideologii, vědě a umění.

Na začátku je třeba vyzdvihnout ústřední pojem Schopenhauerovy filosofie, kterým je vůle. Je představena jako to, co je známo a co je každému z nás přímo dáno. Vysloví-li se však slovo „vůle“, pak se ve vědomí každé mysli, která ještě není zhypnotizována Schopenhauerem, objeví v nejniternějším smyslu známý pojem mimo výklad, který v nás navzdory vrozenému egoismu často promlouvá. Mnohokrát v dějinách národů z něj vzešly nepopsatelně silné postavy. Myslíme na duchovní sílu německých mystiků, jako byl Luther; na obětavé životy mnoha mužů bojujících za ideu; na postavu přemožitele světa z Nazaretu - zkrátka na všechny osobnosti, které představovaly svobodnou vůli jako protiklad tyranie. Můžeme na ně myslet, když v sobě hledáme podstatu, která je popsána slovem „vůle“ a o níž se říká, že je nám známa v tom nejniternějším smyslu.

Čím více však o Schopenhauerovi čteme, tím více se zdá, že tato představa vůle musí být falešná a dětinská. Ve skutečnosti je vůle zcela odlišná od všech ostatních jevů. Je bezdůvodná a tajemná. Je to mocné a bezcílné nutkání, které se potácí od touhy k touze. Je živá v člověku i zvířeti. Projevuje se v rostlinách i skalách. Způsobuje, že voda hřmí po skalách. Způsobuje, že magnet přitahuje železo a rostlina vystřeluje vzhůru. Způsobuje, že muž je přitahován ženou a jeden tvor ničí druhého.

Vůle, která se předpokládá jako jednota, si tedy razí cestu skrze množící se ideje do rozmanitého fyzického světa. Vyvolává jeho objektifikaci a na jeho nejvyšším stupni rozněcuje světlo - intelekt -, které je na něm zcela závislé a

zrozené k jeho službě. Za odměnu se rozhlíží všemi směry a vždy prokazuje poslušnost svému pánovi. Obkresluje svět jako ideu. Zažíváme zvláštní skutečnost, že mozek - který je předpokladem pro ideje času a prostoru - vzniká v čase a prostoru, takže je současně subjektem i objektem ideje. To připomíná starou hádanku, co bylo dřív, zda slepice, nebo vejce.

Schopenhauer vlastně dokončil svou filosofii v první části, první knize svého hlavního díla. Tam ukázal, že vše lze redukovat na „ideu“ a že veškerý čas, prostor a kauzalita mají podmíněný předpoklad, že jsme zcela nesvobodní. Rozumu, tomuto podřízenému orgánu, neponechal žádné dveře otevřené a celou jeho schopnost omezil na ideu. V důsledku toho se celá jeho pozdější filosofie řídí touto doktrínou.

Ale vůle, která jinak tak cílevědomě vzývá svou objektivitu - proč tak činí, zůstává věčným tajemstvím -, se dopustila nerozvážnosti, která je tím méně pochopitelná, že je výslovně dáno ujištění, že tělesné funkce jsou všude v celém rozsahu měřeny vůlí. Mozek je vybaven nadbytkem intelektu. Někteří lidé se náhle vzbouří, opustí tuto věc v sobě a prohlédnou skrze zhoubnou vůli, a pak existují jako čisté subjekty vnímání, vytvářejí věčná umělecká díla a stávají se svatými. Neznáme původ moci třetiřadého orgánu, intelektu, náhle si vynutit poslušnost vůči svému nepřemožitelnému tyranovi, vůli. Nevíme - ale bez tohoto tvrzení Schopenhauerův žák nesouhlasí bezvýhradně s objektifikací estetiky, ideologie atd.

Podstatné je především poznání, že fenomén spojení přirozeného a metafyzického do jednotného monistického systému je zde možný pouze díky souhře dvou zcela odlišných výkladů toho, co je třeba rozumět pod pojmem „vůle“. Tuto

otázku jsem nikde nenašel adekvátně vyjádřenou. Je sice pravda, že Rudolf Haym ve své studii o Schopenhauerovi velmi energicky odmítá vůli jako hlavní vysvětlení přírody. J. Volkelt rozvádí rozpor ve výkladu vůle, ale chce nadřazenost vůle obhájit. K. Fischer je ve svém výkladu vůle žalostně nedostatečný. Houston Stewart Chamberlain učení o vůli zcela odmítá (upadá do jiného extrému). Zdá se mi, že se všeobecně přikládá příliš malá váha dvojímu použití tohoto pojmu.

Několik let před vydáním svého hlavního díla považoval Schopenhauer vůli za něco velkého a svatého. Říká to takto: *„Moje vůle je absolutní, stojí nad veškerou tělesností a nad přírodou. Je svatá svým původem a její svatost je neomezená.“* Později však jeho pojetí vůle nabylo metafyzické síly. Vůle nabyla mihotavých barev a jako chameleon se trvale prolínala celým Schopenhauerovým dílem.

Schopenhauer je toho názoru, že jsme odpovědní za činy vůle a pouze za ně můžeme být odpovědní, protože intelekt je dar boha a přírody. Vůle je zde použita ve významu, který je v přímém rozporu s vůlí, jak se u Schopenhauera běžně objevuje. Obvykle je to bezcílný a neměnný egoistický instinkt.

Když Schopenhauer představuje svět jako účelný celek, v němž vše souvisí se vším ostatním v nepochopitelné harmonii, opět to nesouhlasí s pojetím slepé vůle. Jeho účelová kvalifikace, že vůle je ve skutečnosti iracionální, ale jedná, jako by byla racionální, je příliš neuspokojivá.

Mají-li ideje představovat silnější či slabší objektifikaci vůle, pak lze bezcílné entitě přisoudit schopnost měření, a to v tom smyslu, že čím více roste její objektivita, tím více se diferencuje.

Schopenhauerův systém se vzdává jakékoli teleologické verze přírody. Lidské jednání chápu jako takové pouze tehdy, když si uvědomuji jeho *účel*, tedy pouze tehdy, když předpokládám tvořivou vůli usilující o cíl či účel. Pokud však chápu přírodu jako neustále usilující o cíle stejně tak nevědomě jako účelově, pak předpokládám uspořádávající princip, bez ohledu na to, jak byl stvořen, před jakoukoli šílenou, slepou, bezcílnou vůlí.

Je třeba si jasně uvědomit jednu věc. Jedním slovem „vůle“ jsou popsány dva zásadně odlišné pojmy. Jeden naráží na princip, který je v protikladu k celé přírodě se svým úsilím zaměřeným pouze a jen na sebezáchovu; druhý charakterizuje podstatu egoismu. Stručně řečeno, musíme rozlišovat vůli a instinkt. Vůle je vždy opakem instinktu, a nikoli s ním totožná, jak se zdálo, že učí Schopenhauer. Rozdíl mezi *vůlí* a *instinktem* není kvantitativní, ale kvalitativní. Cítím-li, že zde měl Schopenhauer pravdu - že živočišná touha zaměřená zcela na smysly a podvědomě se objevující v okruhu vědomí neochvějně dominuje a odhaluje celý svůj účel zejména ve své existenci a své asertivitě -, pak si mohu, jsem-li básník, podobný instinkt představit i v rostlinné a nerostné říši. Nemohu však z básnické analogie učinit základ filosofického pojetí světa. A nemohu to udělat ani racionálně, aniž bych se dostal do bludného kruhu. Jsem nucen konstatovat, že proti touze působí jiné faktory, jiné faktory, které ztělesňují jiné principy. Rozum je s tímto principem koextenzivní a konterminální. Jedině on může překonat jho slepého instinktu. Musí být částečně nebo zcela podmíněn mozkem, ale není jím vytvářen. Orgán prostě nemůže počít sám sebe.

Jsem nucen přiznat, že moje vůle se dělí na dvě části: *smyslně instinktivní* a nadsmyslně *svévolnou*. To jsou dvě duše,

které Faust cítil ve své hrudi. Jen slepý dogmatismus může tyto dva oddělené principy představovat jako jeden a tentýž. Jestliže Goethe slyšel - zcela tiše, ale velmi vnímavě - hlas, který mu říkal, co má dělat a čeho se má vyvarovat, pak to byla vášeň, která ho nutila k opačnému postupu. Morální stránka lidstva se podle toho opírá o kategorický mravní zákon, který vládne uvnitř. Jinak by morální modlitby byly zdrojem smíchu a Kristus i Kant by se jevili jako opravdu hloupí lidé. Slova „musí" a „může" se navzájem předpokládají. Bez svobody není pocit odpovědnosti, není morálka, není duchovní kultura.

V závěru se Schopenhauer obrací vzhůru nohama. Jestliže instinkt - který tak mocně burcuje, rozeznáván rozumem - najednou tiše zašeptá a začne vlídně mručet, pak je to důsledek, který mu musel občas způsobit bolesti hlavy. Pružný meč rozumu nedokáže vyřešit konflikt světa pouhým poznáním. Buď člověk vychází z faktů a uzná možnost vítězství vůle nad instinktem, nebo provede násilný zásah a prohlásí celý svět za nesvobodný - a v důsledku toho se vzdá každé možnosti očisty. První názor zastává Kristus, da Vinci, Kant, Goethe; druhý názor zastávají Indové a Schopenhauer.

Ten druhý však nějakým způsobem umožnil jediný výskyt ve světě svobody jako jedinou výjimku. „Nechť ty...", nad nímž se obecně rozpoutává tolik posměchu, se v závěru objevilo jako *Deus ex machina*. V chaotickém, bezcílném instinktu se náhle objevila morální síla a morální řád světa, na který Schopenhauer oprávněně klade velkou váhu, byl zachráněn. Jinak Schopenhauerova původní vůle uznává pouze fyzickou, nikoli morální sféru.

Proto Schopenhauer, když učí o „popření vůle", zahrnuje také popření *instinktu* a *afirmaci* vůle. To je však nelogický

aspekt celého systému, který jej zcela rozbíjí. To, co Schopenhauer horlivě a energicky učil, bylo, že instinkt tvoří podstatu univerza a lidstva a že je totožný s vůlí. To, co s radostí připouštěl, ale co bylo neslučitelné s jeho systémem, bylo, že vůle je zároveň morálně spásná a že mimo instinkt a terciální rozum představuje lidstvo ještě něco zcela jiného. Mravní vůle, jak se objevuje v poslední knize *Svět jako vůle a představa*, popírá celé učení jeho prvních knih a Schopenhauer později v jednom dopise, když na něj naléhaly nepříjemné dotazy, přiznal, že jde přirozeně o jakýsi zázrak.

Tento nutkavý monistický pohled na svět je roztrhán a žádný čas ho nedokáže znovu spojit dohromady. To, co Schopenhauer později řekl o individualitě zakořeněné ve věci samé o sobě a její pomíjivosti, je sice krásné a dělá veškerou čest jeho překonání sebe sama, ale přece jen to není v souladu s jeho věčným výsměchem o sobě samém. V dopise z 1. března 1859 říká:

> *Z toho vyplývá, že individualita nespočívá pouze na principu individuace, a není tedy pouhým zdáním. Je zakořeněna ve věci samé o sobě, ve vůli jednotlivce, neboť charakter člověka je sám o sobě individuální. Jak hluboko však tyto kořeny sahají, patří k otázkám, za něž nepřebírám odpovědnost.*

Tak píše muž, který tvrdil, že našel kámen mudrců a princip jednoty světa, a který pohrdal každým, kdo to bezvýhradně neuznával.

Má-li instinkt, zahalený jako vůle, představovat princip jednoty, pak to není jednota celého člověka, ale pouze jeho jeden aspekt, „přirozenost“. Schopenhauer se tuto myšlenku

ujal brilantním způsobem. To, že instinkt interpretoval jako převládající princip, není materialistické, ale je to jistě naturalistický monismus.

Často se srovnává člověk a jeho učení. Často mezi nimi objevíme do očí bijící kontrasty. Je pravda, že tento muž, který se se vší vážností považoval za zakladatele náboženství a hlásal odmítání světa, žil zdánlivě pohodlný život zavedeného patricije. Trpěl groteskní starostí o své zdraví a blahobyt. Kvůli nepříjemnému snu a ze strachu z cholery opustil Berlín. Ve Frankfurtu žil v přízemí domu, aby se v případě požáru mohl rychle zachránit. Při návštěvách u jiných lidí s sebou vždy nosil vlastní sklenici na pití, aby se nevystavoval nebezpečí nákazy ze špinavých pohárů. Zde se jeho vlastní vůle projevuje s vehemencí dosahující téměř chorobnosti. Schopenhauer byl posedlý téměř démonickým strachem ze smrti. Byl také posedlý brutálním egoismem a naplněný zuřivostí, když se mu někdo postavil na odpor. Zároveň byl světovým intelektem, v jehož inspirovaném vhledu a osvícení ducha byly zachyceny tisíce duchovních zjevení. Měl úžasný vhled do mnoha problémů a psal německým stylem s velkolepostí, barvitostí a jasností, jakou dokáže jen málokdo z velmi vznešených.

Na druhou stranu jen málokdy cítil onen tiše vnímatelný hlas, o němž mluvili Goethe a Kant. Projevoval se pouze jako neurčitá touha. Nebyl schopen pochopit jemnost Schleiermachera ani velikost Fichteho. Tísnila a dusila ho bezbřehá domýšlivost a o slabostech těch, s nimiž se v životě setkával, mluvil jen se zlomyslným potěšením.

Člověk, kterého nelze přirovnat k nějaké chytré knize, ale který je obrazem přírody se všemi jejími rozpory - tento popis se nehodí na nikoho jiného než na Arthura Schopenhauera.

Jistě, málokdy se v jednom srdci skrýval tak široký protiklad mezi instinktem, vhledem a vůlí. V pokročilém věku s uspokojením konstatoval, že jeho sexuální instinkt zeslábl, a od té doby jeho slova o slávě nápadně ubývala ve prospěch zásadního pesimismu. Ve svých sedmdesáti letech napsal: *„To, že Starý zákon stanoví život na 70 až 80 let, by mě příliš netrápilo, ale totéž říká i Hérodotos ve dvou pasážích. Je toho víc. Jen svatá Upanišáda říká dvakrát: Život člověka je 100 let.... To je útěcha.“*

Schopenhauer již dříve hluboce prožíval vnitřní konflikt svých dvou povah. Své hlavní dílo nenapsal - jak tvrdí mnozí povrchní filosofové - jako divák divadla života, jako účastník v zajetí démona. Jinak by svým intelektem snadno rozeznal nesourodé části svého díla, které byly ve skutečnosti odrazem jeho skutečné zkušenosti. Protože Schopenhauer často cítil, jak se svíjí v zajetí mocného instinktu, tak se mu také okolní svět zdál být tomuto instinktu neodvolatelně vydán. Jak viděl, že se jeho vlastní intelekt rozšiřuje, tak se nechal teoreticky zbavit jha instinktu ze své cesty. Stejně jako on sám měl, pokud šlo o svobodnou vůli, jen bezmocný pocit předtuchy, tak i morální řád světa se nakonec jen hanebně tvářil.

Schopenhauer hlásal jako touhu člověka, že jedině poznání instinktu může vést k jeho překonání. On sám to však přes veškerou pronikavost nedokázal uskutečnit. Jestliže toho taková inteligence, jako byla jeho, nedokázala dosáhnout, pak je jeho vnucující se osobní krédo, „svět jako vůle a idea“, automaticky samoúčelné. Schopenhauer neviděl nebo z chorobného lpění na dogmatickém pohledu nechtěl připustit, že ani teoreticky hluboká filosofie nemůže sama o sobě pomoci zmírnit výskyt faktoru, nad nímž se rozplývali všichni skutečně

velcí lidé: vůle jako ovládající či překonávající pud. Jestliže Buddha uznával, že pud přináší utrpení, pak je to jen jedna stránka lidské přirozenosti; když ji však člověk překonává vitálním jednáním, pak je akt vůle tou druhou. Jestliže Kristus jednal proti rodu zmijí, jestliže na sebe vzal smrt kvůli myšlence, pak je to důsledek principu svobody, který se staví proti pouhému životnímu pudu, který žádná argumentace nemůže odstranit a který je jistě založen pouze na pudu.

Nezávislé svědomí je takové, jak je chápal Goethe - objevuje se jako morální východ slunce, princip, o němž se Schopenhauer domníval, že ho překonal, zatímco ho vpašoval do instinktu, aby pak umožnil oběma prozářit.

Filosofie Arthura Schopenhauera je nádoba naplněná vzácnými věcmi, kterou drží pohromadě železná ruka silné individuality. Nyní, když tato přísnost praskla, leží všechny části, jakkoli jsou krásné, roztroušeny mezi sebou. Jeho osobnost nestačila na dokonale ucelené dílo a jeho filosofie byla tragickým snem zoufalého hledajícího. Vůle, v jejíchž roztříštěných tvrzeních a na jejíchž událostech hraje geniální světový duch své geniální melodie, může být geniální jen sama. Ale vůle, která je pro něj jen bezdůvodným, bezcílným, slepým pudem, je čistě živočišným instinktem. Ten první je principem hodnototvorným, ten druhý je netvůrčí, destruktivní. První nám odhaluje pozitivní stránku lidské přirozenosti; druhý odhaluje negativní stránku. Všechny velké umělce a světce naplňuje to první. Formovali ji v praxi jako umělecké dílo a jako život. Skrze ni a skrze rozum, s jeho formováním idejí, nasměrovali instinkt na cesty, kde našel své přidělené místo jako tvůrčí substance.

Touto cestou se chtěl vydat i Arthur Schopenhauer, ale neuspěl, protože jeho intelektu chyběla vůle. To je tragédie jeho života a díla. Jako takovému tragédovi budeme Schopenhauerovi vždy přiznávat úctu, ale jako příklad hrdinského - ve své síle skutečně evropského - zápasu o podstatu tohoto světa vsadil vše na jednu kartu a neuspěl. Ale Schopenhauer, když se zcela odpoutal od indického myšlení, připustil, že to nejvyšší, čeho může člověk dosáhnout, je hrdinský způsob života. To je obzvlášť nordické krédo, jaké jinde krásněji nenajdeme. Proto k nám Arthur Schopenhauer patří.

Tato kritika Schopenhauerovy filosofie se mi zdá obzvláště důležitá pro to, co chci v této knize říci. Jeho spisy se dnes nacházejí nejen na stolech profesorů, ale také na stolech podnikatelů. A díky svému třpytivému stylu přesvědčovacího umění se dostaly do širokého oběhu. Pojem vůle je v důsledku toho aktuální na všech místech a rozhodně je dnes většinou považován v Schopenhauerově smyslu za slepé nutkání, i když ho nevědomky doprovází jiný výklad. Je třeba podrobit toto pojetí vůle zkoumání a odhalit jeho sebekontrolu, nebo ho vykládat jako instinkt a nic jiného. Vůli je třeba uchopit v její původní čistotě jako princip svobody působící proti egoistickým pudům, jak se domnívali Kant a Fichte, chceme-li jasně obnovit základ nordického životního pocitu.

Tato kritika má však zásadní význam i pro pochopení evropského umění a jeho duchovního působení. Mluvím-li o pohledu na umění, který neodmítá vůli, pak nechci zastávat nemožné tvrzení, že umění musí působit na pud, instinkt na Schopenhauerovu vůli. Spíše, že umělecká díla, a zvláště jejich určitá skupina, se neobracejí k subjektu vnímání ponořenému

do kontemplativní nálady, ale směřují zejména k probuzení duchovní aktivity vůle.

Jedním z nejdůležitějších poznatků o podstatě všeho lidského je poznání, že člověk je tvor, který se utváří. Základem veškeré jeho duchovní a rozumové činnosti je snaha o změnu. A jen tak může získat moc nad svým prostředím a uchopit je jako jednotu. Své síly využívá také k utváření svého nitra, které promítá navenek jako náboženství, morálku, umění. vědecké myšlenky a filosofii.

V člověku žije pět sklonů; každý z nich vyžaduje odpověď: V *umění* hledá vnější i vnitřní formu; ve *vědě* hledá pravdu v korelaci úsudku s přírodními jevy; v *náboženství* touží po pronikavém nadsmyslovém symbolu; ve *filosofii* požaduje harmonii chtění a vnímání; v *mravnosti* vytváří pro pro sebe nezbytné řídící zásady jednání.

Pokaždé, když člověk vstoupí do jedné z těchto pěti oblastí, projeví se jiná formativní a aktivní vůle. Toto usilování vůle a vnímání nelze z celé přírody vyčíst. Existují tendence, které instinktu a jeho uspokojení čelí buď lhostejně (věda, filosofie), nebo obojí vtahují do oblasti své formativní činnosti. Je třeba rozlišovat mezi těmito různými postoji duchovní síly, které se vracejí k rozumu a vůli a které se spojují v duši, v osobnosti, a které naznačují Mýtus rasy. Toto rozlišování lze provádět naivně-nevědomě nebo filosoficky-vědomě. Ať už probíhá jakýmkoli způsobem a z jakkoli pestrého důrazu individuálních sklonů, závisí také na mnohotvárnosti, bohaté rozmanitosti kultury jako výrazu rasy s definitivní duší.

3. kapitola

Osobnostní a věčný styl

Prostor je simultánnost, čas je sekvenční. Prostor je myslitelný pouze jako stav klidu, čas je měřitelný pouze pohybem. Statická umělecká duše bude proto vždy dávat přednost prostorovým uměním a zdůrazňovat duchovní souslednost s ostatními uměními více než posloupnost a oddělenost. Naproti tomu dynamická tvůrčí síla bude usilovat o to, aby ve svém umění realizovala všechny kvality vnějšího i vnitřního pohybu - to znamená, aby zvládla umění času (hudbu, drama) a představovala také vývoj a růst v umění prostorovém. Bude proměňovat mnoho úsilí v jeden okamžik. Proto je například malířství Západu v první řadě portrétem. To znamená, že nejvyšší vnitřní pohyb musí být sveden do nezbytné prostorové podoby: takto byl utvářen dynamismus Da Vinciho a Michelangela a takovou dynamiku je třeba vždy ztotožnit s rozpoutáním vůle.

Tyto úvahy jsou zásadní pro pochopení podstaty antiky a minulosti obecně. Jestliže jsme poznali, že Hellas byla umělecky statická, pak Evropa představovala vůli dynamického umění. Důsledkem této odlišné duchovní orientace byly dva typy stylů, které chci nazvat styl věcnosti a styl osobnosti.

Každý seriózní student zákonů umění je nucen uznat přinejmenším dualitu tvorby. Jak bylo zjištěno v našem předchozím pojednání o Schopenhauerově pojetí vůle, byla jeho metafyzická doktrína rozbita nepřirozenou směsí dvou tendencí v aktu chtění. Instinkt a vůle stojí proti intelektu na společné frontě; ve skutečnosti jsou obě formou chtění, ale v odlišných směrech.

Umělecká tvorba jako taková je sice vždy volným stylem, ale prvotní formativní vůle zde rozděluje umělce přinejmenším do dvou skupin podle síly. To není nový objev. Jeden druh umění byl nazýván *apollónským*, druhý *dionýským*. Tyto termíny se snažily popsat jak rozdíly v náladách, tak rozdíly ve stylu umělecké tvorby. Přenášet tyto pojmy, nerozlučně spjaté s helénským duchem, na umění jiných národů však bylo v podstatě falešné. Nordické západní umění není nikdy výhradně apollónské - klidné, vyrovnané, harmonicky formální - a nikdy není výhradně dionýské, tj. výhradně smyslově vzrušené, extatické. Pro vystižení plného ducha helénského umění nelze najít ani německá slova. Němec si musí osobně prohlédnout Kallikrata, Fidia, Praxitela, Homéra a Aischyla, řecké kulty předků a bakchické hry, hrobové památníky a víru v nesmrtelnost, aby pochopil, co chtěly apollónské a dionýské styly vyjádřit.

Schiller se pokusil interpretovat dualitu umělecké tvorby - omezenou pouze na poezii - jako naivní a sentimentální. V důsledku toho zabloudil do mnoha slepých uliček a byl nucen označit Homéra i Shakespeara za naivní básníky. Jeho bystré chápání ho však zachránilo před úplnou slepou uličkou. I když se v každém ze svých esejů pevně držel rigidního dogmatu estetické kontemplace, přesto je v nich zakořeněno množství bystrých postřehů, které odhalují naši bytostnou nordickou povahu. Každý Němec by měl znát jeho Estetické listy, týkající se naivního a sentimentálního básnického umění, O půvabu a důstojnosti, O patetičnosti, Myšlenky o využití obyčejného a základního v umění atd.

Obvyklé dělení na idealistický a naturalistický styl není ani formálně poučné, ani jinak objevné. Germánské umění bylo

vždy obojí. Da Vinci, který svým žákům doporučoval studovat i špinavé stopy na zdi a který zároveň nakreslil hlavu Krista, a Albrecht Dürer, který s mikroskopickou věrností namaloval drobný vlas nebo křídlo ptáka, vytvořil „Rytíře, smrt a ďábla“ a „Malé pašije“ - oba byli idealisty i naturalisty zároveň. Rembrandt se nenechal vyděsit popisem lidské bestiality, přesto vytvořil „Marnotratného syna“. Matthias Grünewald nešetřil zobrazením mučení, přičemž vedle toho namaloval i „Zmrtvýchvstání“. Goethe napsal „Čarodějnický sabat v Blocksbergu“ a Chorus mysticus. Evropské umění nikdy nebylo idealizující v nám známém sacharinovém smyslu. Nikdy se nechtělo vyhýbat přírodě nebo ji změkčovat. Formativní cesta západních umělců vedla mnohem více přes přírodu, a než byla příroda definitivně překonána, dostalo se jí nemilosrdného výrazu.

Nebyl to ideál harmonické krásy ve smyslu antiky, která v Evropě převládala, ale ideál nové *estetické vůle*, která bezohledně ztělesňuje sama sebe.

Chceme-li odhalit podstatu našeho umění, nemůžeme psát pouhou filosofii krásného a harmonického. Nemůžeme uplatňovat měřítka naučená v antice. Pojem krásného musí - aby mohl být obecně používán - dostat rozšířený význam. To, co je pro nás „krásné“ v nordickém rasovém ideálu, musí spočívat ve *vnitřním vyzařování smysluplné vůle* působící na hmotné věci. Krása Beethovenovy Deváté symfonie se zásadně liší od krásy řeckého chrámu. Rembrandtova Titova hlava odhaluje jiný druh krásy duše než Praxitelův Apollón. Řecká krása spočívala ve *formování těla*, zatímco germánská krása spočívá ve *formování duše*. Jedna znamená vnější rovnováhu,

druhá vnitřní zákonitost. Jedno je ve výsledku objektivní, druhé je osobní styl.

Často se používá popisný termín „typizující a individualizující styl“. Protože se obvykle neprovádí dalekosáhlejší výzkum, lze se domnívat, že autor odhlédl spíše od vedlejších okolností a viděl jen velké rysy charakteru. Individualizující umělec takové vrtochy a osobní zvláštnosti obzvlášť miluje. Pozorováním je problém stylu uchopen pouze jako metoda, nikoli jako umělecká nutnost. Člověk může číst stránku za stránkou o tom, jak ten či onen umělec prosazoval tu jeden, tu druhý styl, aby mohl pracovat „ve svém duchu“. Většinou se však opomíjí, že jde o vnitřní dění, takže mnozí hloubaví badatelé docházejí k závěru, že Faust je výsledkem individualizujícího a zároveň typizujícího stylu.

Vnitřní vývoj osobnosti takto uchopit nelze. Pokud se osobnost, individualita a subjektivita považují za jedno a totéž, dochází k nevyhnutelnému zmatení. Typizující a individualizující styl nejsou dvě metody, které by lidé všech národů používali podle své potřeby, ale objektivní a osobní styl jsou základními zákonitostmi umělecké tvorby jednotlivých národů a v užším smyslu i jednotlivých umělců samotných.

Stejná slova nikdy nejsou jako mince stejné hodnoty. V závislosti na kontextu je třeba se shodnout na převažujícím významu výrazu, a pokud je to možné, volit pro ostatní odstíny slova specifičtější. Osobnost (= vůle plus rozum) je síla představující duchovní stránku člověka a stojí v protikladu k materiální. V užším smyslu je to vnitřní a neustále činná síla jeho vnitřní podstaty, prapůvodní tajemství germánské duše. Persona (= instinkt plus rozum) je tělo člověka a jeho zájmy. Individualita znamená nedělitelné spojení osoby a osobnosti

zde na Zemi. Individuální zacházení odkazuje na tuto jednotu, osobní zacházení osobností.

Naším cílem je vždy svět. Síla objektivity umění závisí na síle a rozmanitosti těchto postojů.

Ten, kdo shledal zásadní rozdíly mezi objektivním a subjektivním směrem tvorby, viděl ve svých zkoumáních příležitost k tomu, aby proti objektivitě postavil pouze *subjektivitu* - tedy libovůli nebo náladu založenou na pocitech, které jsou bez síly, stylotvorné, proti hodnotě předmětu. Proto také mnozí filosofové - aby ochránili velké umělce před touto interpretací - označovali křišťálově čistou *objektivitu* za jejich podstatu, za jediné měřítko nejvyššího umění. Nyní je třeba zavrhnout dogma o univerzální platnosti měřítka objektivity.

Goethe kdysi poznamenal, že podle jeho názoru každé osobní vůli odpovídá něco objektivního v přírodě - to znamená, že každý osobní umělecký akt vůle lze převést do objektivní shody, do organického zákona, a že v něm lze nalézt jeho protějšek. Toto zcela pevné, osobní sladění se světem hmoty vedlo k velkým vnitřním organickým činům romantické a gotické epochy, ačkoli obě stojí ve své vnitřní jednotě zcela osamoceně. Tento samozřejmý pocit při konfrontaci s katedrálami v Remeši, Ulmu a Štrasburku dlouho způsoboval, že jsme přehlíželi, jaké násilí bylo v těchto dílech spácháno na kamenném materiálu.

Nevěnovali jsme pozornost tomu, jak velkou formující sílu pronikání, jak silnou vnitřní uměleckou sílu museli tito umělci mít, aby tak křehký materiál, jako je kámen, učinili použitelným pro myšlenku. Proto je třeba si to ujasnit. Jiné národy ještě nenapadlo vytvářet z kamene třpytivé, špičaté vzory a stavět z

těchto kvádrů věže. Kamenný blok, reliéf, masivní socha dříve znamenaly umění monumentálních sochařů. V gotice se objevil nový duch. A přesto štrasburská katedrála existuje: stojí tam, jako by vyrostla ze země. Působí objektivně. Odhaluje se zde pozoruhodný stav věcí. Nejtěžší umělecká osobnost s sebou všude nese formu jako gravitaci, to znamená, že s sebou nese živý zákon. Jestliže umělci po několika násilných pokusech objevili prostředky, jak zvládnout materiál, pak je umělecké dílo nakonec organicky účinným výtvorem. Pravá osobnost se nejprve nepřátelsky staví k předmětu, který má být změněn, a ten je pak nucen odpovídat formální vůli. Když k tomu dojde, výsledkem je osobnostní styl.

Subjektivista není ovládán směrem vůle - ani v jednotlivém díle -, ale vnitřními a vnějšími náhodami. Subjektivismus znamená v každém ohledu a na každém poli násilné ovládnutí jak osobnosti, tak předmětu. Často jde o okouzlující hravost nebo odpudivou deformovanost - z hlediska formy - a smyslné dráždění, šílenou anarchii nebo nespoutanou touhu - jako pocit -, která se projevuje bez vnitřního nebo vnějšího zákona, bez vnitřní nebo vnější formy. Subjektivismus jako filosofický i čistě umělecký problém je výsledkem vnitřní neplodnosti rasového křížení národa, individuality, vůbec celé časové epochy - nebo jako konečný cíl odrazem duchovně-rasového zhroucení.

Statické a dynamické umění není nikde v tak zřetelném protikladu jako v řecké a gotické architektuře. S celou nordickou architekturou tvoří tyto výtvory nejostřejší možné kontrastní projevy formativní vůle. Gotika znamená pokus - podniknutý vážně pouze jednou v celých dějinách architektury - utvářet prostorové umění z metafyzického pocitu času.

Podstata času je podmíněna jedním směrem na rozdíl od tří rozměrů prostoru. Gotika zná pouze sled forem, snahu v jediném směru. Proto svádí boj s materiálem; s kamenným blokem, s horizontálním zatížením a vertikální oporou, s prostorem vyžadujícím média, s povrchem stěn, se střechou. Gotika je tedy naplněním touhy, která zná pouze pohyb vpřed. Je prvním ztělesněním dynamické západní duše v kameni, jakou se později pokusilo znovu ztělesnit malířství, které se však mohlo plně realizovat pouze v hudbě a příležitostně v dramatu. Z tohoto univerzálního hlediska je gotika již ve svém nejvyšším stupni - *osobní*. Je to věčná, iracionální vůle Západu v časově podmíněné podobě jednoho z jeho rytmicky se opakujících vzestupných letů.

Je samozřejmé, že řecký chrám byl také výrazem citlivosti lidí, a tedy v jistém smyslu výrazem osobnosti. Pokud však osobností obvykle rozumíme protiklad k tomu, co je *materiální* - agresivně aktivní a neklidnou snahu přetvořit materiál v rovnici pro nejvnitřnější vůli a formující umělecké síly -, pak v řeckém chrámu můžeme vystopovat jen málo dokladů této vůle. V řeckém chrámu, který byl sice postaven na počest boha, se nacházela také socha tohoto boha. Tento vnitřní prostor, posvěcený jako svaté místo, nebyl nejpodstatnějším rysem, ale pouze celkovou vnější formou. Celá stavba je od počátku pociťována jako výtvarné dílo. Ve skutečnosti je jako samostatný prostor ve tvaru krychle. Řecký chrám stojí izolovaně. Neprojevuje žádný podstatný vztah ke své klasické dórské stavbě, ale je nejdokonalejší samostatnou rytmizací prostoru. V rozměrech jednotlivých částí se skrývají rozměry celku. Žádná linie, žádná ozdoba neukazuje mimo samotnou formu chrámu. Vše je rafinované, uchopitelné pohledem, nebo

dokonce prožívané jako funkce. Zatížení a opora jsou vyjádřeny tím nejjasnějším způsobem a stojí vůči sobě v dokonalé rovnováze.

Celá stavba je třívrstvá: střešní nosná konstrukce s vlysem a architrávem, nosná řada pilířů a široký vystupující základ pro schody. Protože je celé dílo pojato jako jeden celek, je například klasický dórský pilíř bez podstavce. Pokud by Řekové hledali *jednotlivé* prvky, pak by se podstavec využil - stejně jako později, v době jónské a renesanční. V dórské době však tvořila základnu celá podstava pro celou řadu pilířů a doprovodné zatížení. Zatížení střechy se v jednotlivých bodech opírá o pilíře. Jako svorníky se takříkajíc vtlačovala dórská hlavice, která po svém obvodu sledovala matematickou siločáru až k poslední vodicí linii, jež představovala nejnadanější výtvor slohu vytvořeného vůlí, která směřovala k objektivitě. Charakter opory pilíře naznačuje mírné zduření dříku.

Vodorovná rovina zatížení je opět namáhána trojitým dělením architrávu, zatímco přesah římsové lišty je realizován okapem. Nad ním je přesah římsové lišty reprezentován okapy. Neomezené ukončení cimbuří stoupá do vzduchu mírným obloukem. Na štítových hřebenech a hrotu stojí akroteria jako opěrné body. Nárožní pilíře jsou z důvodů statického a formálního ztvárnění poněkud zesíleny a ohnuty dovnitř. Z perspektivních zkušeností nejsou pilíře umístěny přísně horizontálně.

Všude nacházíme uměleckou vůli, která usiluje o vyjádření toho, co je objektivní, a zároveň o formální nadání. Kolísání poměrů uspořádání pilířů, zavedení bohatší výzdoby ve štítových polích - na vlysech, odlehčení jónských - to vše v podstatě nezměnilo řecký leitmotiv. V průběhu půl tisíciletí

jasný, svobodný řecký génius opakovaně přetvářel základní princip architektury. Jeho zdokonalená forma po sobě všude zanechala nezaměnitelné stopy.

Není to vnitřní nutkání - vskutku, sotva co je v našem smyslu osobní -, které promlouvá z kamenů. Téměř nic subjektivního se v něm nevyjadřuje. Je to duch *umělecké objektivity*, který se v takové dokonalosti rodí na světě jen jednou.

Gotika přirozeně představuje realistické předpoklady, technicky jasný stavební zákon. Byly dokonce učiněny pokusy vysvětlit ji z čistě technických hledisek. Ale pro germánského ducha - gotika patří do německé epochy nordického Západu, na rozdíl od ducha v samotném Německu, který se začal vědomě projevovat v 18. století, ale teprve dnes se probouzí k jasnému vědomí - byly nové technické inovace, jako je lomený oblouk, opěrný oblouk a valené klenby, ve skutečnosti jen prostředky k uskutečnění nové vůle. Nebyly cílem samy o sobě. Tato nová vůle se autoritativním způsobem zmocnila dostupných forem. Je pochopitelné, pokud naši půvabně se tvářící umělci, filosofové a estetici naříkali nad hrubým násilím, které se projevilo na řecké kráse.

Jednotlivý gotický sloup, zdánlivě kompaktní opora, ztrácí svou samostatnost jako samostatná část. Spolu s ostatními je použit ve skupině sloupů a tam, kde je to možné, je posunut vzhůru. Hlavní prvek tohoto shluku nelze považovat za podpěru pro převzetí břemene. Znamená pouze rytmický rytmus v toku linií. V podstatě jde o zdůraznění upevnění bohatě protaženého hrotitého oblouku. Z čistě statického základu se vyvinula dynamická funkce.

Všechny technické výhody nového způsobu výstavby jsou jasně rozpoznatelné. Možnost překlenout nestejně velké prostory se stejnou výškou klenby, uplatnit tlak klenby žlábkovými klenbami jen na několika místech, a ten pak nechat dohnat opěrnými oblouky a silnými pilíři - to ukazuje, jak tato zcela nová hra sil vytváří další konstrukční základy. Lze ji posuzovat pouze z hlediska duchovně technické originality, která se neohlíží na řecké normy. Když Schopenhauer tvrdil, že podstata architektury spočívá v co nejjasnějším vyjádření vzájemného poměru mezi zatížením a oporou, že k tomu dochází nejlépe prostřednictvím horizontály a vertikály, prozradil, že je zcela pod řeckým vlivem. V gotice je hra tlaku a protitlaku mnohem živější a rozmanitější než v řecké chrámové stavbě. Takto nahlíženo je řecké řešení ochuzené a omezené, více statické než dynamické, stav strnulosti s méně plynulou linií.

Gotický architekt si je vědom harmonického, hmatatelného a nenarušeného rytmu. Tak máme například spojovací linie mezi korunou a místem uchycení oblouku ve střední lodi a linie, které vedou od jedné patky k základně sousedního shluku pilířů. Ty vždy tvoří rovnoběžky. První zmíněná linie vždy naráží svým prodloužením na patu pilíře v lodi. Stejné úvahy se objevují i v návrhu bočního arkýře a celé vnější stavby. Je tedy nepochybné, že čistě objektivní hledisko dispozice nebylo nikdy zanedbáno, jak jinak by se mohly věže zvedat do vzduchu?

Nicméně to všechno byl jen prostředek k dosažení cíle. Vše hmotné bylo totiž podřízeno určité vůli. Tato vůle odletěla ze Země. Nepřála si nic dalšího vědět o tlaku horizontálního zatížení. Chtěla především překonat veškerou pozemskou tíži,

vyjádřit nikoli funkční konstrukci materiálu, ale účinek zcela určeného pohybu duše. Nehledalo žádné modely. Autoritativně vzalo dostupný materiál, vyzkoušelo ho a pak mu vtisklo svou pečeť; byla to *osobnost*.

Prostřednictvím šikmého přenosu sil nacházíme první možnost realizace této myšlenky. Z členitých opěr, bohatě pojatýchých, se vzhůru dere oblouk. Vzhůru stoupající linie je vedena špičatou střechou. Nakonec přebírá vládu u věže, která se díky nejcitlivějším konstrukcím stává stále novou a stále lehčí, prchající vzhůru do vzduchu. Poslední dojem zátěže vyvolávají plochy věžové báně. Proto zde veškerá práce směřuje k jejímu co nejštíhlejšímu tvarování. Na profil se umisťují zakončení, aby se přerušila linie, která se vztahuje k zátěži. Samotný povrch je prolomen nebo zcela nahrazen vertikálně umístěnými volutami, jako je tomu u antverpské katedrály.

Zde se uplatnila houževnatá vůle, která podřídila gravitaci Země. Nelze ji měřit naší dobou, která dnes kráčí dál, aniž by kdy pochopila podivuhodné gotické výtvory. Jen málokdo stojí s úctou před důkazy mocného, tolik haněného středověku, který byl v mnoha ohledech skutečně germánský. Má-li do našich srdcí někdy znovu vstoupit skutečně velká víra, pak se také gotická duše znovu probudí v nové podobě. V současnosti se nadchne jen v jiných sférách.

Spor o povahu gotiky skončil. Její základy byly položeny v nordické Francii. V té době ještě nebyli vyhnáni předkové hugenotů. V té době gilotina ještě neprolila žádnou vzácnou nordickou krev. V té době ještě v království Franků převládal evropský rytmus. Pomalu se však prosazovaly prvky romantických středomořských a alpinských ras z jihovýchodu,

aby se smísily s germánskými a vytvořily ty Franky, kteří dosáhli svého vrcholu v 17. a 18. století. Někteří velcí muži se ještě dnes s touhou ohlížejí za zmizelou minulostí. Jsou to muži hynoucí krve.

Ale i když byla severní Francie ve středověku ještě téměř zcela germánská, určité rozdíly mezi francouzskou a německou gotikou se již projevily. Notre Dame v Paříži sice mohutně stoupala vzhůru, stejně jako katedrály v Remeši a Amiens. Všechny jsou však postaveny podle stejného základního typu. Jsou trojlodní se sexagonálními chóry a malebnými chórovými uličkami. Všechny mají dvě věže. Všechny tyto stavby obsahují trojité členění hlavních průčelních krucht, růžicových oken a královské galerie. Všechny mají obvyklé horizontální dělicí linie.

Gotická myšlenka nedosáhla úplného průlomu. V Německu se od počátku projevuje největší rozmanitost. Chór se brzy stal šestibokým. Některé byly stavěny čtyřboké. Rozměry se od sebe značně liší. Objevují se zdrávasové kostely se stejně vysokými loděmi, jako je krásný alžbětinský kostel v Marburku. Ulrich von Ensingen stavěl pětilodní chrámy a opatřoval je pouze jednou věží, jako v Ulmu. Rychleji než ve Francii se klenba stávala stále špičatější. Zdi téměř úplně zmizely.

Portál byl vyvýšen lehčími štíty. Horizontální linie fasády byly odstraněny. Střední stavba mezi věžemi byla zúžena.

Nakonec nezbývalo nic jiného než usilovat o vzestup, a to se opakovalo všude. Hovoří o tom profily. Přidané sochy navazovaly na architektonickou linii. Špičaté dílo zesměšňující tíhu kamene překlenulo stěny. Jako mohutná symfonie

zaplavovala sály světla. Jejich neskutečné mihotání nechalo zmizet poslední zbytek světa.

Gotika, odlišná od řeckého chrámu, dosáhla svého vrcholu v interiérové výstavbě. Velká okna s vitrážemi nahradila stísněné stěny a svými barvami a světelnými efekty působila proti pocitu stísněnosti. I zde byl v klidném prostoru vědomě zprostředkován pohyb, tedy pocit *času* v prostorovém umění. Hra slunečního světla skrze jasná skla je ve své ušlechtilosti opakem barevného efektu; například Parthenon neměl nic jiného než povrchové tóny, které prostorově vynikaly jeden od druhého. Toto světové cítění gotické stavby bylo přisuzováno lesním touhám Teutonů - Chateaubriand v tom dokonce viděl ducha křesťanství - ačkoli to bylo a stále je nejhorším nepřítelem germánského citu pro přírodu. Sloupy představovaly kmeny stromů, špičatý oblouk listí a okna oblohu. Na tomto výkladu je nepochybně něco pravdivého, až na to, že se zde zaměňuje příčina a následek. Sloupy apod. nejsou novou realizací lesa, ale odkazují na tutéž iracionální podstatu, která kdysi vyhledávala temné vlnící se lesy a hleděla skrze ně do nekonečných dálek. Tato podstata vytvořila gotický létající opěrný bod a mystickou hru barev ze stejného pocitu světa. Tak se i vnitřní prostor gotické katedrály stal proměnou a souvztažností, nikoliv linií a prostorovým tvarováním vracejícím se do sebe; totéž platí pro vnější stavbu.

Řecký chrám byl plastickým výtvorem, na který se dalo dívat ze všech stran, stál střízlivě uzavřený a nezávislý sám na sobě. Gotická katedrála spirálovitě vyrůstala z houfu malých štítových domků, přičemž tyto domky používala jako měřítko své velikosti, přičemž se domky a jejich obyvatelé opírali o společný výtvor své duše. Ať se tomu smějí, kdo chtějí, ale pro

mě zde promlouvá podstata dvou duší: harmonie vnější individualizace a dovnitř směřující dynamická osobnost. Považoval jsem za docela vulgární odhalovat katedrály v Kolíně nad Rýnem, Ulmu a tak dále, aby se na ně dalo lépe dívat. Tím jsme vycházeli z řeckého, nikoli nordického ducha. Dopustili jsme se hříchu proti sobě samým. Poté, co byl čin vykonán, se pustošitelům otevřely oči. Jak chtěli ty domečky znovu postavit!

Osobní duch, typ-formující 13. a 15. století, se projevil v poezii, kameni a dřevě a objevil se na skříních postelí, truhlách a schodištích. Snaží se být zároveň intimní a rozmanitý. Je to také hymna občanské individuality. Walther von der Vogelweide zpíval své nespoutané písně o svobodě. Wolfram von Eschenbach a Mistr Gottfried skládali německé melodie. Německou duši vyjadřovala i další média: Dláto a štětec později nahradily varhany a orchestr.

Helénská kultura dosáhla svého vrcholu ve výtvarném umění, jehož byla architektura pouze součástí. Tomuto plastickému pohledu bylo podřízeno vše. Řecké sochařství se obracelo téměř výhradně k osobě člověka. Motiv „člověk jako tělo“ byl po staletí motivem, který dosáhl své nejvyšší dokonalosti doslova v tisících děl.

Objektivní vůle zde vládla. Všechno, co si přejete sami, je potlačeno. Vše iracionální je vedeno zpět k jednoduchým podmínkám, všechny záhyby a rýhy jsou vyhlazeny, všechny excesy odstraněny. Řecká liga mládeže, efébé, zde vytvořila své umění. Takto stojí díla v dlouhé řadě až po Fidia, Skopase a Praxitela a i u svých nejsubjektivnějších napodobitelů - jako v Pompejích - zůstalo řecké umění formálně nedotčeno. Tato jistota formy je silnou i slabou stránkou Řeků. Byla silná, dokud

zůstávali Řekové uchráněni mnoha falešných cest. Bylo slabé, když ztratilo vnitřní sílu vůle. Každý pohyb se měnil v klid; dokonce i zápas se stal vyváženým nastavením rovnováhy. To je téměř úplné odmítnutí osobnosti.

Člověk má často pocit, že tato forma a vyšší sebeovládání pramení z určitého pocitu strachu. Tolik opěvovaný klid řeckého umění nevyčerpával jeho podstatu. Podzemní rys melancholie procházel řeckou duší, ale nebyl - v tomto případě naštěstí - natolik silný, aby ovlivnil uměleckou tvorbu. Řecký smysl pro proporce byl občas porušen, jako například při dionýských bakchanáliích, kdy se veškerá pozornost odváděla do lázní, na hostiny apod.

Tam, kde byl falus otevřeně zobrazován jako symbol v pozdně řeckém stylu, máme důkazy o sebedestrukci. Řekové projevovali vůli v takové míře v boji s instinkty, že v umělecké tvorbě převzal hlavní roli vyšší rozum. Odtud se odvíjí objektivita helénské tvorby. Odtud také pocházejí naše dogmata o estetické náladě, zbavené vůle. Náboženský základ byl společný nejvyššímu řeckému a gotickému umění. V náboženském rozpoložení, i když není otevřeně vyjádřeno, se projevuje cit k něčemu věčnému. Charakteristiky tohoto rozpoložení jsou pro nás znamením, že prvotní duchovní síla lidstva, která je jediná tvořivá, je skutečně živá. Z tohoto rozpoložení vychází světec, velký student přírody, filosof, hlasatel morálních hodnot, velký umělec. Postrádá-li člověk nebo národ toto rozpoložení, které je beztvaré, ale které jediné je schopno rodit, pak postrádá i předpoklad k tomu, aby vytvořil velké a pravdivé umění. Jeho chybná subjektivita pak nutně získává navrch.

Fidias a Kallikratés tvořili na počest bohů a na počest Boha pracovaly národní duše celých staletí na katedrále v Kolíně nad Rýnem, na skalních chrámech v Indii a na sochách věčně klidného Buddhy. Prvotní živel se stává formou prostřednictvím uměleckého přerodu. I když tento božský živel nenese žádné jméno, jeho dech stále žije v Rembrandtově autoportrétu nebo v Goethově básni.

Tento skutečně náboženský prazáklad chybí, až na malé zbytky, rase Semitů a jejich nevlastních bratrů, Židů. Světsky odtažitá dispozice srdce vyzrálého k náboženské víře - i když si nutně musí zachovat pozemské představy - se vždy snaží zbavit posledních zbytků pozemskosti nebo se zcela zahalí do mlčení. Jinak tomu nemůže být ani u víry v nesmrtelnost, která je duchovním cítěním. V celém Starém zákoně nenajdeme ani stopu po víře v nesmrtelnost, ledaže by šlo o odraz prokázaného vnějšího působení Peršanů na Židy během vyhnanství.

Cílem Židů je vytvoření ráje na Zemi. Za tímto účelem, jak se uvádí v pozdějších svatých knihách, se „spravedliví“ (tj. Židé) budou plížit do zaslíbené země ze svých hrobů po celém světě a vynořovat se dírami vyvrtanými v Zemi neznámými silami výhradně pro ně. Targum, midraši a Talmud s potěšením popisují tento velkolepý stav v očekávaném ráji. Vyvolený národ pak bude vládnout celému světu. Všechny ostatní národy se stanou jejich otroky. Zemřou a znovu se narodí, aby se znovu odebrali do pekla. Židé tam však nepůjdou, ale povedou požehnaný život na Zemi.

Jeruzalém bude obnoven tím nejkrásnějším způsobem. Hranice šabatu budou posázeny drahokamy a perlami. Pokud by někdo měl dluhy, které musí zaplatit, bude stačit, když z ohrady utrhne perlu, a bude zbaven všech závazků. Ovoce bude

dozrávat každý měsíc, hrozny budou velké jako celá místnost, obilí poroste samo od sebe, vítr bude obilí shlukovat a Židům bude stačit, když budou hltat jídlo. V zahradách poroste osm set druhů růží a Palestinou potečou potoky mléka, balzámu, medu a vína. Každý Žid bude vlastnit stan, nad nímž bude růst zlatá réva, na níž bude viset třicet perel. Pod každou vinnou révou bude stát stůl s drahokamy. V tomto ráji bude kvést 800 druhů květin. Uprostřed poroste Strom života, který bude vyzařovat 500 000 druhů chutí a vůní. Sedm mraků se bude vznášet nad stromem a Židé budou klepat na jeho větve, takže se jeho nádherná vůně bude rozlévat od jednoho konce světa k druhému.

Tato krajina mléka a strdí rostla s náboženskou sankcí a pak slavila své znovuzrození v židovském marxismu se svým skvělým budoucím státem. Židovská chamtivost existuje kvůli jejich zkrachovalé teologii, ať už minulé nebo současné. Zároveň jim téměř zcela chybí skutečně duchovní a umělecká tvořivost. Chybí jim prvotní náboženský prvek. Vnější víra v nesmrtelnost dostala jen povrchní úpravu v podstatě cizího pohledu. Nikdy se nestala vnitřně podmíněnou hybnou silou.

Proto židovské umění nikdy nebude osobní a nikdy nedosáhne skutečně objektivního stylu, bude prozrazovat pouze technickou zručnost a subjektivní okázalost určenou k vnějšímu efektu a většinou spojenou s hrubou vlezlostí, ne-li zcela založenou na nesmrtelnosti. V židovském umění máme téměř jediný příklad toho, jak starobylá skupina - nelze je skutečně nazvat „národem“ -, která žila v mnoha velkých kulturách, nedokázala překonat zvířecí instinkty. Židovské umění je téměř jedinečné v tom, že je spojeno pouze s instinktem. Neprobouzí ani estetické sebezapomínání, ani lidskou vůli. Pouze - v

nejlepším případě - dává průchod technickému úsudku nebo vzbuzuje pouze subjektivní pocity.

Podívejme se na židovské umělce. Můžeme začít žalmy, které střídavě žvatlají strachem, jásají hrůzou nebo pomstychtivě pění u úst. Díky Lutherově poezii to často zní krásně. Pak najdeme sténajícího Gebirola, chlípného Davida ben Šalamouna a současného degeneráta Heinricha Heineho. Podívejme se na Kellermanna, který uctívá mamon, nebo na smyslného hledače Schnitzlera. Felixe Mendelssohna po mnoha neplodných letech přivedl k Bachovi Zelter, ačkoli Židé dnes vychvalují jeho údajné ctnosti. Jeho výtvory jsou nanejvýš formálně správné. Podívejme se na Mahlera, který letěl k výšinám, ale nakonec se musel požidovštit v očekávání, že z tisícihlasého sboru vytvoří vrcholné dílo. Podívejme se na masivní nadsázku cirkusového divadla Reinharda Goldmana. Prohlédněme si židovské zázračné děti u klavíru nebo houslí, a co najdeme? Techniku, přetvářku, afektovanost, kvantitu, virtuozitu - zkrátka všechno, co si lze přát, kromě skutečné geniality a tvůrčí síly. Celé židovstvo se svým dědičným odcizením evropské povaze stalo propagátorem černého umění ve všech oblastech.

Již Eugen Dühring dokázal, že přikázání nestavět národu žádné bohy lze vysledovat až k naprosté neschopnosti Židů tvořit. To je také důvod, proč mohlo být účinným zákazem po tisíce let. Současné zoufalé pokusy židovských umělců prokázat svůj talent prostřednictvím futurismu, expresionismu a nové předmětnosti jsou živým svědectvím této staré skutečnosti. Jednotlivé pokusy o vytvoření vyšší kultury nelze popírat, ale židovstvu jako celku chybí duše, z níž by se rodily skutečně velké hodnoty.

Když v uměleckém životě zaujímají významné místo židovští umělci, jako je tomu v naší době, je to neklamné znamení, že jsme sešli ze správné cesty: že v nás - doufejme, že jen dočasně - byla pod kulturním smetím pohřbena základní duchovní síla. Umění islámu je také téměř čistě subjektivní. Veškeré šumění šplouchajících malebně konstruovaných studánek; veškerý listnatý stín; veškerý jas třpytivých barev; veškeré osvětlení svíček v Alhambře a veškerá matoucí hra linií nástěnné výzdoby paláců - to vše nemůže zakrýt vnitřní duchovní chudobu rasy.

Takové veledílo, jaké nám islám zanechal na své pouti světem - mohutné kupole na hrobech chalífů, meditace o řecké moudrosti, pohádky plné fantazie - dnes uznáváme jako výpůjčky od cizích duší. Některé mají svůj původ v Řecku, jiné v Íránu a další v Indii. Systém, který by neměl metafyzické náboženství, by nemohl být skutečně tvůrčí. I kdyby arabský „záhrobní“ svět nebyl založen na představě pozemského ráje - na vytvoření pevného místa ve světě, jako je tomu u Židů - podstata myšlenek by byla v podstatě stejná. To, že se tato neplodnost duše pojí s nepružnou vírou, na tom nic nemění. Arabskou kulturu můžeme uznat pouze jako částečně individualistickou, ale nikoliv jako originální či tvůrčí.

Ukázali jsme a budeme ukazovat, že touhy většiny ostatních národů jsou vzájemně propojené. Z tohoto pohledu se Lao-c' přibližuje myšlenkám Jadžnavalkji, Krista a velkých mužů Evropy, jakkoli se od sebe liší. Působí zde síly, které sice žily prostorově blízko, ale vnitřně byly přesto od sebe vzdálené světy.

Islámu je cizí jak soulad s cílem, tak i s osobností. Stejně jako nevytvořil velký epos ani velkou hudbu, nevytvořil ani

žádnou rasovou formu architektury. Všechny architektonické myšlenky si vypůjčil od árijských Peršanů. Nevystavěl žádné skutečně legitimní nové formy jako skutečné vyjádření duše. Z toho, co jsme se dozvěděli z historie a archeologie, vyplývá, že Arabové pouze napodobovali jiné, vyšší kultury.

Arabská subjektivita však vytvořila podkovovitý oblouk. Vodorovný nosník nesoucí plášť pro uložení běžného oblouku spočíval na výstupcích pilíře anebo pilíře. Po jeho odstranění vznikl velmi znatelný výstupek, který se pak jednoduše vyplnil maltou. Výsledkem bylo, že oblouk dostal podobu nepodmíněnou žádnou statickou nutností. Nebyl to však výraz vnitřně formující vůle. Byla to neumělá svévole. Tato nová forma se opakovala v linii oblouků, pak byl vynalezen oblouk jetelový, následoval oblouk s vystupujícím kamenným jazykem atd. Různé varianty lze studovat. V mešitě v Kordově, v Elasharu, v minaretu v Kait Bai, v mešitě Barkuk v Káhiře, v mešitě Meshkehmeh v Bulaku a v klášterním kostele v Segovii.

U mnoha budov navíc jeden obloukový nástavec naráží na vrchol druhého, čímž vznikají nejnemožnější varianty oblouků, včelích úlů apod. Rozmanité, bohatě propletené, často přísně islámské ornamenty, vzory stěn a mříží pocházejí téměř výhradně z Persie. Vzory poskytly staré íránské vzory tkanin a iluminované rukopisy. Dórský sloup bez podstavce byl převzat z íránských árijských stavebních technik a umění. Tento princip je pak prostoupen v hale proslulé Alhambry. Zcela odhlédneme-li od toho, že sloupy byly většinou převzaty z jiných staveb a musely být vyváženy opěrami různé síly a výšky, věží se oblouky, zdvojené nad sebou. Zdá se, že pilíře sotva vydrží tlak a prakticky vytlačují díry v obloucích.

Podstata islámské architektury se projevuje v často opěvované arabesce. Je to nejkrásnější styl, který Arabové vytvořili. Není to však skutečná architektura, ale pouhé dekorativní umění. Projevuje se zde svévolný duch. Ornamenty pokrývají celou stěnu. Je bez směru a může být libovolně prodloužena na všechny strany nebo uzavřena. Jestliže řecký dekor byl ukončen pevným prostorem, komponovaným s určeným plošným omezením, pak v arabesce převládá bezvýrazná neuměřenost - zatímco v gotickém díle se vše podřizovalo zemi unikajícímu vertikálnímu směru a v důsledku toho se v každém případě podřizovalo vnějšímu zákonu jako důsledek vnitřního úsilí o cíl. Nejlepší instinkt pro to, co je v islámské architektuře hodnotné, prokázali malíři kulis operety nebo speciálního divadla. To bylo vhodnou doménou pro dekorativní drobnokresbu a bezcílné přehánění.

Je nutné tuto cizí podstatu vyčlenit. Dnes to můžeme učinit spravedlivě, neboť exaktním studiem čistě technických stavebních postupů získáváme prostředek, který můžeme použít i k posouzení jiných projevů islámského stylu. Naši filosofové by měli přestat vidět v arabesce magickou duši, přestat v ní znovu objevovat něco podobného faustovské přirozenosti usilující o nekonečno. Mnohé, co po sobě islám zanechal, je jistě lepší, než jak je popsáno, ale pak se také ukazuje, jak dokazují dokumenty, že skutečnými tvůrci tohoto architektonického odkazu nebyli Arabové. „Arabská“ věda - pěstování řecké filosofie - se nevyvinula v rukou Arabů. Spíše v ní pokračovali téměř výhradně arabsky mluvící Peršané. Například Prorokovu mešitu v Medíně postavili cizí řemeslníci. El Walíd musel pro umělce a inženýry na stavbu v Jeruzalémě posílat do Byzance. Řekové postavili div světa v Damašku.

V Egyptě objevili Arabové bohatou koptskou architekturu. Nádherné konstrukce mnoha tamních staveb pocházejí od koptských inženýrů. Koptský umělec postavil mešitu Ibn Tulun. Byl to on, kdo poprvé vědomě použil lomený oblouk. Vzorem pro tento oblouk byla mramorová brána ve čtvrti Nahassin, která dříve stála na normanském kostele svaté Johanky z Arku. To vše je třeba vzít na vědomí, abychom získali správný přehled o různých vlivech. Základem byli Sásánovci, Koptové a Řekové. Poté převládla arabská rozmarnost s dekorativní přemírou.

Nyní snad již chápeme, proč nikdy a za žádných okolností nepřijmeme kopírování těchto arabských prvků - jetelového oblouku, kýlového oblouku, arabesky apod. Jsou nám cizí a měly by od nás zůstat navždy odděleny. Jsou důkazem cizí duše, na kterou nelze aplikovat žádný z pojmů umění, osobnost nebo objektivní styl.

Mezi bezcílným uměleckým subjektivismem a vnitřně organickým stylem osobnosti, která autoritativně ovládala materiál, se stupňovitě střídá umělec a umělecké směry. Mnozí umělci jsou obdařeni sklony k „vyššímu“, aniž by však byli schopni tento dar usměrnit k umělecky propracované dokonalosti. Jiní hledají bez zábran v běžném životě, aby popisovali, malovali a stylizovali z čiré formativní radosti. Spojení osoby a osobnosti dané zde na Zemi nás usměrňuje a ovládá.

Musíme vytvořit mezistupeň mezi subjektivismem a uměním osobnosti, tedy přechod od svévole k vnitřnímu zákonu. Tyto oblasti můžeme nazvat „individuálním stylem“, v němž je zdůrazněno něco organického, ale kde se zároveň projevuje omezení. Taková označení - a to je třeba výslovně

zdůraznit - jsou metodologicky nutná, abychom mohli uchopit život, který je stále v pohybu. Něco můžeme vnímat jen tehdy, když to vidíme jako formu, i když obrysy nejsou pevné, ale mohou být plasticky odstraněny.

Láska k tomu, co je individuální, je výjimečným rysem Evropy. Abychom to zjistili, stačí se jen letmo podívat na nordickou poezii, architekturu, sochařství a malířství. Gotičtí kameníci a řezbáři, krajináři všech oblastí, tvůrci klášterních biblí, vynálezci gotického písma, vypravěči zvláštních příběhů - ti všichni ukazují snahu o vyjádření. Každému energickému výrazu dává podobu tisíc rukou. Tentýž duch žije ve stovkách holandských malířů, je živý ve všech umělcích staré Francie a i dnes nachází nové otisky v ojedinělých jednotlivcích.

Peter Paul Rubens patří do této oblasti jako jeden z jejích prvních velikánů. Nikdo nepochybuje o tom, že jeho prostřednictvím spatřily světlo světa velké poklady silné elektrizující fantazie. Jak s ní nakládal, jaký materiál, jaký duchovní obsah uplatňuje, jak určoval směr jejího zpracování - to vše nám ukazuje umělce stojícího téměř přesně uprostřed, mezi námětem a osobností. Celé jeho dílo je zaměřeno na smyslnou přírodu s jejími tisíci barvami a formami, s jejími radostmi a strachy. Stupeň naší smrtelné individuality nacházíme vyjádřený v jemnosti jeho portrétu Isabelly Brandtové. Vidíme ji také v žádostivé posedlosti velkého Kirmese - od smyslné touhy po životě jeho nymf přes opilého Siléna až po žalostný výkřik zatracenců, kteří padají do pekla. Témata jsou vždy nová a živá, s uměleckou objektivitou, která si je vědoma svého cíle.

Nikde se však Rubensovi nepodařilo vytvořit dílo, které by celou tuto pozemskou radost nebo pozemský smutek

osvětlovalo jako alegorii. Nikde nepodává důkazy o úspěchu velké, pravdivé, vnitřní, nadpřirozené vize, ačkoli se o ni často pokoušel. Jeho velké plátno Krista vystupujícího na nebesa, spasitele, který, stojící na zeměkouli světa, šlape po hlavě hada; apokalyptičtí draci a jiné nestvůry; hromadná oblaka; jásající andělé a třepotavé, třpytivé šatstvo - to vše znamenalo nepřekonatelné uplatnění materiálu a fantazie, ale jsou to jen neúspěšné pokusy. Čím větší byl rozsah jeho děl, tím méně vnímáme jejich duchovní tahovou sílu. Rubensovy Sestupy do pekel - mistrovská díla života, pohyblivosti a kompozice - přesto vykazují pouze vnější bujnost, ale jsou přesvědčivé v tom, že vnějším uplatněním síly činí věrohodnou tajnou nadpřirozenou moc.

Rembrandt se vznášel nad tímto světem díly, v nichž jeho štětec vedlo úsměvné dobývání světa i zdrcující zoufalství. Rubensovým posledním dílem byl on sám v lesklé zbroji, svatý Jiří porážející draka. Rubens prožil bohatý život jako člověk. Celý svět ho ctil jako velkého umělce. Projevoval nezkrotnou noblesu individuality. Rembrandt se zcela uzavřel do sebe a pozoroval svět - nesentimentálně, ale naplněn nejhlubšími předtuchami - jako materiál, který je třeba překonat. Rubensovo dílo je mocnou symfonií života ve všech jeho podobách. Jeho obsahem je síla světské existence. V jeho největších dílech jsou všechny symboly - nalezené v pokladnici řeckých legend a v apokalyptických podobenstvích - odsunuty stranou. Z bláznivého života svého okolí vytvořil základ pro Kirmese v Louvru. Kdo stál před tímto dílem, vidí v jediném okamžiku to, co Schopenhauerovi trvalo celý život, než to popsal: sílu slepého instinktu. Bez alegorie je zde zobrazen sám život. Obžerové a opilci, děvky a chlípníci, zpěváci a opilé tanečnice

opakují jednu a tutéž píseň - píseň nespoutané zvěře. Umělecká síla, která ji takříkajíc s trhnutím vrhla na plátno, je svým způsobem jedinečná. Jednotlivec bez jakýchkoli zábran se stal Rubensovým obsahem a uměleckou formou.

Podobně, ale méně působivě, se s úsměvem a posměchem projevuje Frans Hals, který na plátno přenesl život širokým štětcem. Inspirován stejným duchem, ale naplněn nestejným dramatickým nábojem, je Adrian Brouwer, umělec, který zemřel příliš brzy. Jeho popisy instinktivně individuálních postav často připomínají Rubensovy Kirmesy. Umožňuje nám rozeznat umělce, který, kdyby žil delší dobu, by snad svůj materiál ovládl. Z Hollandovy žánrové malby by možná vytvořil vnitřně dramatický život.

Dalším umělcem, jehož díla můžeme bez váhání označit za osobitý styl, je Lorenzo Bernini, Tento poslední velký sochař - architekt kolonád na Svatopetrském náměstí - byl celou generací oslavován jako jeden z jejích největších uměleckých géniů. Obdivovali bychom ho i my, nebýt jeho spíše průměrného návrhu vchodu do Sixtinské kaple a nebýt jeho pronikavé smyslné noty (například u Amora a Psyché) a nebýt jeho přehnaného používání okouzlujících materiálů. To jsou známky přizpůsobení se vkusu širokých mas, nebo znamenají přinejmenším prostituci jeho nejniternější tvůrčí síly.

Stejně jako Rubens - muž s největší fantazií a mistrovstvím v ovládání materiálu, mistr ve využívání všech malířských metod a materiálů - postrádal Bernini onu velikost duše a tajemné kouzlo, které vyzařuje z děl da Vinciho či Rembrandta nebo z výtvorů Mistra Erwina.

Nyní musíme říci několik slov o období baroka a jeho významu. Naše dějiny umění hovoří o „mistrech“ barokní éry jako o představitelích zvláštního uměleckého směru a ducha. Tyto interpretace jsou však mylné a zbytečné, pokud nejsme schopni definovat podstatu pojmu „baroko“. Na rozdíl od ducha renesance, který hledal pouze harmonii, byla barokní éra hledáním projevu. Kromě toho, že nehledali pouze vyjádření, nelze o velkých mužích renesance - Da Vincim, Donatellovi, Masacciovi - říci o jejich umění ani toto. Co má znamenat, když se řekne, že Michelangelo je barokní? Jsou Velasquez, Shakespeare, Rembrandt, Rubens a Hals? Jsou jejich díla barokní svým duchem? Objevují se velké rozdíly, které nelze vyjádřit jedním slovem. Pokud nebylo dříve dosaženo základní jednoty pomocí jasného rozlišení, je v pojmu obsažena alespoň pluralita.

Gotiku vidíme z nestejně velkého odstupu jako období baroka. Jasně chápeme její jednotnou snahu o dosažení cíle. Přesto je třeba při jejím hodnocení zaznamenat velmi odlišné doprovodné prvky a tvrzení. Baroko je totiž novou vlnou ducha, kterou je třeba hodnotit nejen v její časové délce, míře rozletu a síly, ale zejména v její hloubce, zatížené hodnotou. Zde se měřítko vytažené z podstaty našeho umění ukáže jako obzvlášť plodné. Výsledky jsme již viděli v gotickém umění s jeho účinnou silou umělecké osobnosti, individuality, subjektivismu.

V Michelangelovi právem vidíme umělce, který se nejviditelněji rozchází se všemi řeckými estetickými zásadami. Jeho umění nevykazuje žádné zklidnění vášní ve vyvážené formě. Spíše je vidět rozpoutání vášně skrze *osobnost*, skrze *osobní vůli* v umění. Jeho díla před námi stojí jako divoký a vědomý protest proti Hellas. Tento muž, který neuměl ani řecky,

ani latinsky, vytvořil „Otroky“, „Mojžíše“, Medicejské hroby a Sibyly a proroky. Prozrazují takové bohatství duše a takové poznání, že Goethe mohl říci, že po Michelangelovi už ho příroda netěší, protože na ni nemůže hledět tak velkýma očima jako génius. Michelangelo si pro sebe vytvořil zákon, kterým se řídil jen on sám. Jen on dokázal ovládnout svůj materiál. Rembrandt se pustil do práce úplně stejně osobně a stejně velký byl i Shakespeare.

V životním díle těchto mužů najdeme stupínek od hrubé individuality k dokonalé inspiraci. Rembrandtův „Mnich v kukuřičném poli“, jeho hlavy Židů, jeho kresby opomíjených příchozích a lidí jsou díla, která ovládají život ve všech jeho výšinách a hloubkách, od „Milenců na posteli“ až po „Sto guldenovou bankovku“. Jeho napodobitelé a méně významní současníci zůstávali zakotveni v individuální sféře.

Michelangelův vestibul ve Vatikánské knihovně, ignorující všechna architektonická omezení, s pilastry s lomenými prvky a divokým vedením linií, byl jedinečným subjektivním vzplanutím, které se však spolu s mnoha dalšími stalo trvalým principem. Objevují se skupiny navršených sloupů a letmých říms, ve stěnách se vytloukají ozdobné římsy, štíty jsou perforované a vyplněné svitky, věže a fasády se profilují oblými tvary a mohutné voluty usilují o střed stavby. II Gesu, Maria della Salute a stovky dalších staveb svědčí nejen o velkých nárocích na sílu, ale také o stylové vůli, která je určena pouze individuálním způsobem malíře. Později se tyto formy ponořily hlouběji do sféry subjektivismu.

Jezuitská protireformace používala k oslepení mas cínové zářiče, papírové pozlátko, sádrové girlandy pokryté pozlátkem a další hlouposti. Umění se stalo prostředkem k znovuzískání

srdcí ztracených reformací. Jednotliví papežové poskytovali pomoc velkému umění pro vlastní lesk a pro lesk Říma. Z těchto výtvorů měli jen malou skutečnou radost. Jezuity inspirovaní umělci tvořili smyslnou, silnou, svéhlavou malbu. Zdokonalili uměleckou nevázanost a ta se stala známou jako „jezuitský styl" umění.

Sloup vsedě, pastózní a štukové kulisy S. J. Pozza jsou klasickým vzorem pro ty, kdo chtějí studovat umělecké zločiny. Bohužel se tyto potraty stále vyskytují po celé Evropě. Vznešený rozlet gotiky skončil. Bezrasý Řím zvítězil nad nordickým duchem v architektuře. Protestantismus, upadající do druhého extrému, naproti tomu dovolil, aby do jeho Božích domů proniklo ochuzení, při němž srdce chladlo. V jezuitských kostelích bylo srdce dosud smyslně přehříváno zlatem, cínem a kadidlem.

Barokní epochu je třeba v jejích největších představitelích ztotožnit s nejniternější vůlí tvůrců katedrál v Ulmu, Štrasburku, Remeši, Leonu, Komni a Kolíně nad Rýnem, jenže tento duch využíval i jiných prostředků. Jestliže ve 13. a 14. století byla architektura prostředkem, který všemu dominoval a ztělesňoval nejhlubší touhu, pak v 16. a 17. století to bylo sochařství a malířství, které dominovaly. Podporoval je hudební duch. Dláto a štětec se objevily na místě kružítka a tesařského čtyřhranu. Jestliže ve 13. století bylo možné oprávněně hovořit o jednotně zaměřené osobní západní duši, tak nyní bylo možné hovořit o jednotlivých osobnostech, které skutečně vynikly více v portrétu než ve stavbě katedrály po mnoho let a mnoha rukama.

Stejně jako se gotika nakonec zpronevěřila hravým klenutím a rybími bublinami, spáchalo sebevraždu i baroko

svými neumělými napodobeninami Michelangela. Životní pocit vynesl Mistra Erwina a Rembrandta do nejvyšších výšin, zatímco dole neměly tisíce lidí dost sil vůle, aby je následovaly.

Podstatné je uznat, že autokratické ovládání materiálů tvoří základ gotiky stejně jako baroka. Zatímco však jedna epocha uskutečňovala své nebetyčné plány, druhá zůstávala v klidném duchovním soustředění. K dalšímu kroku došlo, když poezie a hudba v nové gotické barokní vlně umění napomohly nordické a německé povaze dosáhnout jejích nejhlubších projevů.

To, co jsme nazvali německým nebo nordickým západním uměním, se zde projevuje ve své vnitřní struktuře. Jeho cílem je ztělesnění nejvyššího duchovního působení, které se vyjadřuje novými prostředky a v nové kontinuální formě. Ze subjektivních postojů a individuálních výtvorů (tj. jednot) se vyvinulo nové zduchovnění světa, které poté, co rozvinulo svou nádheru, kleslo zpět do beztvarosti připravené k přetvoření.

Zažili jsme to třikrát: v době gotiky, v barokním umění a v době Goetha, jehož posmrtný vliv je stále cítit. To je životní puls Evropy, puls, který bije rychleji a dramatičtěji než u jiných národů. Současný všeobecný nářek, který ohlašuje kulturní úpadek Západu, považujeme za podezřelý. Tito zvěstovatelé katastrofy nevěnují pozornost sílícímu tepu naší nordické kultury. Domnívají se, že jsme vydechli naposledy. Pokud se zdá, že jiné národy tento rytmus nemají, ale zanechaly po sobě jedinou záchrannou linii, pak to ještě nic nevypovídá o našem životním zákonu. Lidé, kteří s oblibou používají příklad kvetoucí a uvadající rostliny, by měli tuto analogii sledovat poněkud dále, než nám bude k užitku.

Naším současným kulturním světem vane sžíravý podzimní vítr. Kdo se cítí být starým člověkem, najde mnoho důvodů, proč si nadcházející zimu představit jako svou poslední. Kdo ztratil víru, poznává vášnivé porozumění jako vládce a tvůrce zároveň. Kdo však rozpoznal nikoliv mnohatisíciletý nádech Číny, ale mocný tep Evropy jako jedinečnost náležející pouze jemu, ten se dívá do minulosti a budoucnosti s mnohem odlišnějším pohledem než hlasatelé našeho předurčeného úpadku!

Gotika skončila zpustošením cechovního systému a mistrů, kteří živořili v nejtupější střízlivosti. Barokní období se obrátilo naruby v tisíci šílenostech. Dnes, po nesmírně bezcílném využívání starých forem, jsme v současnosti svědky stejně bezcílné anarchie, která se zuřivě vyčerpává. Ještě jsme nedosáhli odlivu. Ale stejně jako se to stalo třikrát v minulosti, i Evropa počtvrté nabírá nový dech. Nikdo zatím neví, jaké prostředky pro obnovené obrácení našeho života dovnitř budou ty správné. V každém případě však budou použity k tomu, aby nás spojily s tím, co je věčné, a my tak mohli prožít zrod skutečně nové formy.

Druhá polovina 19. století byla v architektuře a umění obdobím dosud neznámého beztvarého přizpůsobování všech předchozích forem. Autority všech období, vzory všech století a obrazy z děl všech národů zdobily pracoviště architekta. Napodobování ovládalo veškeré umění a architekturu tohoto období.

V 19. a 20. století postupoval technický rozvoj netušenou rychlostí a vyžadoval stále více nových továren, železničních stanic, elektráren atd., takže na umělecký vývoj odpovídající požadavkům nové doby nezbýval čas. Nebylo již možné nové

problémy nezaujatě kontrolovat, a tak se věci bezcílně pohybovaly po dobře vyšlapaných starých cestách. Začali jsme stavět ta děsivě vypadající nádraží, továrny a sklady s litými řeckými kolonádami a akantovými listy, doplněné napodobeninami maurských, gotických a čínských forem. Mnohé byly zakončeny těmi nejhrubšími železnými konstrukcemi.

I dnes je celá Evropa pokryta produkty nebývalého úpadku umění. Když se nová generace chtěla stát násilně osobní, objevil se neblaze proslulý mladistvý styl. Jeho zločiny proti umění byly s údivem pozorovány od Paříže po Moskvu a Budapešť. Tento spor na mnoha místech nerušeně zuří dodnes. Tvůrčí síla byla zlomena, protože se ideologicky a umělecky pokřivila cizími měřítky. Nevyhovovala již novým požadavkům života.

Obnovené nadšení pro gotiku, které se projevilo na přelomu 19. a 20. století, přineslo novogotické kostely a radnice. To odhalilo nemožnost použití gotických forem v současné tvorbě. Naše současné světové cítění již není vertikální snahou o odklon od světa. Je to touha po síle a výrazu, ale ne v podobě staré gotické vůle.

Osobitý gotický sloh, i když vycházel z prvotního germánského charakteru, odrážel určitý druh cítění, který převládal teprve tehdy. Naše doba musí při stavbě monumentálních staveb používat své vlastní stavební kameny. Vodní věže potřebují mohutné uzavřené formy. Jednoduché gigantické hmoty vyžadují obilná sila. Naše továrny musí dostat mohutný tvar. Roztroušené obchodní budovy je třeba soustředit do jediných obřích domů práce. Elektrárny s nejrůznějšími přístroji se musí rozprostřít po celé zemi. Budovy velkých

továren, které byly v minulosti nahodile naházeny dohromady, budou organicky přesunuty do vnitřního společenství. Maurské železniční stanice mají být zbourány. Zvučná píseň železa a kamene se rozezní v nových rytmech. A zatímco za deziluzí následovala deziluze, světem prošla skutečná tvůrčí radost. Generace architektů, vědomá si své cti, začala chápat nové otázky života a bojovat o výraz vyslovený podle času a podstaty. Nedostatek zdrženlivosti, který byl v ostatních uměních stále ještě možný, našel v architektuře svůj zákon regulující užitek a ekonomické hledisko jako cíl a účel.

Zdá se, že *technická prospěšnost* je základním předpokladem každé architektury. Gotická forma je navždy překonána. Gotická duše však bojuje - jak vidí ti, kdo nejsou slepí - o novou realizaci. Učinili jsme kroky k využití nových, dosud nevyzkoušených řešení problémů moderní architektury, zejména vícepodlažních budov, jako jsou mrakodrapy.

Děsivé aspekty amerického umění s jeho mrakodrapy v renesančním stylu, gotickými štíty a barokními vzory a s naprosto bezduchými inženýrskými technikami - které se i v Americe blíží ke svému konci - způsobily, že jsme přehlédli základní otázky, které náš život vyžaduje. Staré americké domy nahrazoval jeden kamenný kolos za druhým. Kostely, které byly dosud nejvyššími stavbami, leží v největším zanedbání uprostřed obrovské hromady kamení. New York byl postaven bez vnitřního hodnotového měřítka a organického měřítka. Gotický architekt dobře věděl, že nemůže vedle sebe postavit kostel a radnici. Velikost jedné budovy by eliminovala velikost druhé, připravila by výšku o potřebné měřítko. Americký spěch a nutnost byly těchto úvah ušetřeny. Získané zkušenosti však vyústily v nároky nevyhnutelného druhu pro Evropu.

Spolu s problémem budovy s širším základem se snažíme postupovat dál a výš od nové vertikální stylizace. Pracujeme na mohutném bloku, který se svými bočními křídly tvoří stavební systém sám o sobě. Bude rozvíjet své vlastní standardy. Z tohoto důvodu budeme požadovat elementární zákon, podle něhož nebude možné postavit žádnou novou budovu v prostředí, kde dominují vícepodlažní budovy. Totéž bude platit pro budovy, které se z malé plochy zvedají vzhůru. Jen tak lze realizovat prostorový rytmus a vnitřní sílu. Proto se domníváme, že použití gotických vnějších forem je nemožné. Vnitřní gotická vůle a její stavební zákony mohou být nově prožity pouze tehdy, objeví-li se skutečná architektura budoucnosti.

Řecké architektonické formy jsou, jak bylo řečeno, objektivně funkční povahy. Řecký cimbuří je alfou všech neohraničených zakončení říms. Má-li vodorovné zatížení převzít kamenný pilíř, pak dórská hlavice, dřík dórského pilíře s rýhováním, s mírným bobtnáním, reprodukuje průběh siločar s téměř mechanickou věrností. Také tvar abakusu bude možné jen málo upravit. Tyto formy řeckého slohu jsou věčně subjektivní a právem vzbuzují nároky na použití.

Chce-li někdo vyjádřit tyto jemně pociťované přechody mezi zátěží a oporou, renesance věřila, že to dokáže. Klasicismus 19. století se domníval, že to jako první umí správně. V průběhu posledních desetiletí došlo také k vnitřnímu ústupu a obratu. Hledání moderního gotika nevzlétá vzhůru skrze mraky. Spíše je zaměřeno na masivní práci. Podobně jako Faust vysušuje bažiny a poté, co se zřejmě bez záchrany ponořil do bažiny klasicismu a anarchie, vidí jasněji, co si přeje: Zušlechtění, intelektualitu, inspiraci nejhrubší práce.

Ještě jedna věc nás opravňuje k tomu, abychom tvrdili, že základní formy starořecké architektury jsou použitelné. Něco sahá až do pravěku a spojuje objektivitu s přirozeným růstem a s tím, co je rasové i osobní. Faktem je, že všude, kde převládala kultura středomořských ras, můžeme stanovit *okrouhlý* stavební sloh jako jejich základní architektonický typ. To je základní typ etruského domu a přednordických pevností v Sardinii a prvotní pevnosti v Tíryns. Na severu však vznikla *obdélníková* stavba. Již od dob megalitické kultury existují stavby, které mají obdélníkové obrysy spolu s verandou a kůly. Jedná se o základní typ pozdějšího attického domu a řeckého chrámu. Domy ve Flaldorfu, v Neuruppinu, v Braniborsku a domy z doby kamenné jsou prvotními obrazy, které nordické kmeny přenesly do údolí Dunaje, na Moravu, do Itálie, do Řecka a především do pevností v Baalbeku.

Od 8. století př. n. l. se na troskách starých kruhových pevností předgermánské Tíryns objevují germánské řecké domy. Podle tohoto základního principu vznikaly nordické obdélníkové stavby. Podle této konstrukce byly postaveny královské domy v Mykénách i v Tróji. Nordičtí muži se všude projevovali jako dobyvatelé a tvůrci. Blonďatému Meneláovi, o němž podává zprávu Homér, patřila pevnost Alcinous, kterou Odysseus v *Odyssei* viděl postavenou ze sloupů. Velcí achajští králové, Átreus a jeho druhové, kteří vztáhli ruce k pobřeží Malé Asie, byli staviteli trojských paláců.

Základní myšlenky řecké architektury se v podstatě snoubily s germánským cítěním. Romantická - ve skutečnosti po celou dobu germánská - a gotická katedrála zůstaly těmto myšlenkám věrné nezávisle na časové formě. Principy, které tvoří základ obou forem, znamenají podstatu nordické

interpretace prostoru. V Itálii - kde se nordický proud, i když procházel celou zemí jako v Řecku, pohyboval kolem etruských center, takže ta často zůstávala nedotčena - zažíváme protiváhu proti obdélníkovému tvarování. Přecházel od kulatého etruského domu přes podkovovitou konstrukci až k obrysům římských vil v Pompejích. Skutečným původcem kulatých domů je rasový mýtus středomořských národů. S architekturou jako takovou má pramálo společného.

Domorodý matriarchát přednordických středomořských národů symbolizovala bažina, respektive bažinaté rostliny a zvířata, tedy symboly rozšířeného nevybíravého pohlavního styku. Isis a Matka příroda byly zobrazovány jako osoby sedící uprostřed bažinného rákosí. Artemis a Afrodita byly uctívány v rákosí a bažině. Původní etruský dům vznikl ze stejného symbolického rákosí. Stébla rákosu byla zapíchnuta do kruhu v zemi a rákosky byly připevněny k sobě nahoře. Tato forma pak byla napodobena v kameni. První kult matky, bahenní kult, měl tedy stejnou symboliku jako obytná chýše italských pravěkých národů uctívajících matku.

Tento boj se projevuje zejména později ve sporech mezi centrálním a bazilikálním principem stavby kostela. Velká kupolová architektura původního svatopetrského chrámu - který byl později upraven na bazilikální - ukazuje tuto představu o antickém kruhovém domě. Je sice pravda, že nordická formativní síla si tento princip později osvojila, nicméně nám zůstal vždy v podstatě cizí. Kruhová stavba omezuje výhled na všechny strany. Nemá směr a je v podstatě volná na všechny strany. V nejhlubším smyslu trojrozměrného prostorového pojetí nemůže kruhová stavba vůbec

zprostředkovat skutečný prostorový pocit, a to ani tehdy, je-li utvářena velmi skvělou uměleckou rukou.

V kontrastu ke středomořským národům s jejich zvířecími smíšenými obrazy bohů nosili nordičtí Řekové - v nichž můžeme často lépe spatřovat naši podstatu než v germánských starožitnostech téměř zcela zničených mnichy - ve svých srdcích svobodný, nedémonický obraz bohů. Jak poznamenal Karl Schuchhardt, bůh vznikl tam, kde první sluneční paprsek ozářil vrchol. Všude tam, kde byly volné vrcholy na východě, nordický člověk umístil svého boha. Severští bohové žili na Athosu, Olympu, Parnasu, Helikonu a na severu na Wodansbergu a Donarbergu. Tam, kde nebyly hory, zaujaly jejich místo koruny stromů. Diův dub, posvátné duby Teutonů, pokácel Bonifác. Na místě těchto zavražděných dubů dnes najdeme romantické zvony a gotické kostelní věže. Ty ve svých závratných výšinách zachytily první paprsky božského slunce. Strážce na věži se stal jejich služebníkem a tlumočníkem. Když se na věžích rudě rozzářily jejich zakončení, probouzel tento třpyt tytéž pocity vznešenosti jako kdysi, když Homérovy národy vzhlížely k Olympu nebo když se starogermánci shromažďovali na vysokých dubových mýtinách při východu slunce.

Gotický a helénský sloh si tak byly blízké v naší duchovní a umělecké zkušenosti. Nemyslíme však na to, že bychom výsledné nové možnosti nechali ležet nevyužité nebo je navždy spojili s časově omezenými formami a technikami. Naopak, potvrzujeme proudění života, rozmanitost duchovních podmínek a časů. Přes to a nad to pociťujeme požehnání tajemných sil života, které nás spojují, a v tomto případě

zejména jedné: *pocitu prostoru*, který nás váže ke stejným, věčným formám reprezentace.

Změna kultury, která uctívá materiální věci, na skutečný duchovní pocit byla nedávno završena. Nezlomená západní osobnost se nebude pokoušet vzlétnout od Země ve věčné touze. Bude respektovat Zemi, její tvar a inspiraci v ní. Bude v tom, co je konečné, vidět podobenství pro nekonečno; prostoupí duši silou. Architektura je nyní prvním uměním; je na cestě k tomu, aby se opět stala úctyhodnou. Čeká nás velký úkol překonat techniku novou technikou a novými výtvory. Kdo má oči k vidění, může pozorovat snahu vědomě rozvíjet vnitřně pravdivý tvar jako novou formativní vůli našeho života. Vidíme to v obilných silech v Kalifornii, na parníku severoněmeckého Lloydu i na mostech Tauerngahn. Přijde doba, kdy z tohoto nového hledání pravdy vznikne takové hledání v našich domovech, divadlech, na radnicích - všude. Moderní architektura se pak může s lítostí a studem dívat na berlínskou Friedrichstrasse, na mnichovskou radnici, na děsivé nové katedrály v Barceloně a na tisíce dalších svědectví vnitřně nepravdivého umění a ideologického chaosu.

Osobnost a Objektivita byly odlišeny. Přiznávám, že je zavádějící mluvit dnes o „Osobnosti“, když každý nezralý jedinec tento pojem bezstarostně aplikuje sám na sebe a každá vedoucí autorita jej vyžaduje od budoucnosti, národů a státu. Je to zároveň typ a rodič typu. Přesto je zřejmé, že nadcházející podoba naší existence ve světě se bude rozlévat do všech oblastí. Jak už to tak bývá, může ji vytvořit jen několik velkých jednotlivců. Strach z toho, že by ho lidé bez vkusu a stylu mohli okřiknout, přiměl nejednoho seriózního muže, aby zavrhl své

pravé já, svou osobnost a své ideály. Přesto se musí stát svým pravým já.

V individuálním vědomí je obsažen individualismus i univerzalismus. Individualistická epocha, která dnes prochází nebezpečnými křečemi, opět posílila univerzalistické učení. Tyto nepřirozené ideje nutně vytvářejí formy, odpuzující život, proti nimž se individualismus bouří a které v případě potřeby násilně potlačuje. Neomezený individualismus a bezbřehý univerzalismus se vzájemně podmiňují. Teprve pojetím národa jako lidu a rasy, jako výrazu - nebo, chceme-li, jako paralelního jevu - určité duše dostává jeden i druhý princip omezení organické fyzické povahy. Jasná duše a vědomí vždy aktivní, duchovní, chtěné podstaty znamená skutečnou osobnost. To je a zůstává nejhlubší zkušeností Západu a žádný falešný stud nesmí bránit zpracování této otázky - bez níž nakonec nelze nic vysledovat až k jejímu základu.

Stejně jako se dnes po zhroucení hospodářského individualismu z individualistických idejí - proti nimž se jako organická a plodná vize budoucnosti rodí idea nacionálního socialismu - vyvíjí úsilí o vybudování státu a hospodářství, tak i západní duše a umění znamenají věčné úsilí o vyjádření pocitu osamělosti a nekonečnosti. Pocit nekonečna se objevuje v gotice, v sebepodmaňující hudbě, v Lenotrově nekonečné zahradní perspektivě, v Rembrandtově polotmě a v nekonečně malém kalkulu.

Pocit osamělosti a nekonečnosti je bezpochyby charakteristickým rysem západní povahy. V divadle lze na něj poukázat ve třetím dějství *Tristana* - pokud člověk zavře oči a vžije se do situace osamělého muže. Vysoko na skalnatém útesu, nad ním modré nekonečno, před ním věčný prostor, jeho

tělo zraněné, jeho nitro plné bolestných muk, blízko bezčasí, Tristanova duše touží po něčem nekonečně vzdáleném, po představě, která je na zemi zosobněna v Isoldě. Uprostřed této opuštěnosti se odněkud ozývají tóny pastýřské flétny v samovolném rytmu vzdáleném světu, přesně vyjadřující to, co nelze popsat žádnými slovy zrozenými rozumem. Wagner pracoval na *Tristanovi* v Benátkách, sám, záměrně v ústraní, odloučen od Matyldy se sebevražednými myšlenkami v srdci. Vezměme si jiný obraz. Hans Sachs žil uprostřed největšího filištínství. Na začátku třetího dějství *Mistrovského zpěvu* přechází do samoty. Není v ní však sám. Kolem něj jsou tisíce lidí v živé karnevalové náladě, v malebném městě šťastné milenecké dvojice a mezi nimi i jeho vlastní protégé. Ti všichni radostně volají „náš velký Sachs“. Ozývá se potlesk. Uprostřed této činnosti stojí usměvavý, bohatý, ale přesto osamělý, v izolaci, a pronáší slova o tom, co je v umění věčné. Jeho myšlenky jsou pro mnohé nepochopitelné. Jsou to jen slova o „německých mistrech“. Opět je tu ten pocit nekonečnosti, ale vyjádřený způsobem, který je zcela odlišný od *Tristana*. V *Tristanovi* Wagner vytvořil harmonii vnějšího a vnitřního, u Hanse Sachse je to kontrast.

Co vyvolává tento pocit nekonečnosti, opuštěnosti a osamělosti? Co je to za pocit, s nímž se setkáváme tak silně vtisknutým do duše žádné jiné nám známé rasy a kultury? Bylo již dost zmínek o rozmanitých rozdílech v duších národů a o věčném neklidu faustovských povah a jejich pocitu nekonečnosti, ale stále jsme nebyli přivedeni ke skutečnému vědomí. Indové měli pocit věčnosti a to je prastará árijská vlastnost. Pozdější Indové se však vznášeli ve všelidské duši. Toužil pouze po úplném rozpuštění. Jeho nekonečnost

spočívala v uznání rovnosti všech jevů ve vztahu ke všelidské duši. Nemohl pociťovat osamělost v našem smyslu. Viděl sám sebe všude a nikde.

Faustovský muž proniká do nekonečných, nejhlubších hlubin, ale je v podstatě osamělý... To je však možné jen proto, že vnitřně zakouší nesmrtelnost, která je vlastní jen jemu. Povznáší se z prostředí jako osoba, protože je osobností. Vnímá svou nesmrtelnou jedinečnou duši. Tato duše je věčně činným pánem, který hledá sílu, čas a bezprostřední. Osvobozuje se od všeho, co je vázáno na zemi. Je zcela jedinečná. To je tajemství germánské nordické duše, prvotního fenoménu, jak by ji nazval Goethe, za nímž už nic nehledáme, nevnímáme ani nevysvětlujeme a který bychom měli respektovat jen proto, abychom mu umožnili zaujmout v nás své místo.

Myšlenka věčné osobnosti je nejsilnějším vyhlášením boje proti tomuto světu zdání. Ind poté, co rozlišil mezi světem a duší, odmítl první jako klam a pouhé zdání a pravou skutečnost přisoudil pouze tomu druhému. Duše, átman, já, byla podle něj jediná. Átman byl plně a úplně obsažen v kapce vody, ve zvířeti, v člověku. Byl totožný ve všech tvorech tohoto světa jako něco „bezvěkého a přitom mladého“, jako „prvotní zázrak“. Z tohoto pocitu univerzálnosti unášejícího se do nekonečna se přehlížely rozdíly lidských ras a ducha. Pozemské odlišnosti byly považovány za přeludy.

S největší duchovní silou byly prohlášeny za neexistující. „I to jsi ty“ je indická nauka o duši. Byla to bezbřehá expanze navazující na filosofický záměr, který nikdy předtím neexistoval. Filosofující rozum tlačí v každé době na svázání mnohosti tohoto světa do jednoty. Snaží se z pozorování vytvořit zkušenosti a z rozmanitosti jednotu. Indie byla

převážně filosoficky zaměřená. Vykoupení nekladla do nábožensky chtěné proměny, ale do aktu vnímání. Kdo prohlédl zdání tohoto světa, byl vykoupen. Toto základní filosofické naladění učí, že mnohost duší - myšlenka, která se objevuje v pozdějších dobách v systému Samkhyam - je ve filosofickém smyslu zcela nepřijatelná. Je to rouhání. Jako taková by se líbila i každému filosofovi, který by byl nakloněn pouze vnímání. Filosofie rozumu jako taková bude vždy směřovat k monismu indického nebo materiálno uctívajícího druhu. Náboženská duše Západu se tomuto pohledu vzpírá. Tentokrát hledáme myšlenky, které jsou v souladu s Ježíšovým učením: tedy prosazení věčné osobnosti tváří v tvář celému světu. Ve svém individuálním projevu vychází z něčeho neznámého, co se v nás vynořuje - v nejvnitřnějším povznesení jako stín vzpomínky. Má zde na zemi neznámý úkol: splnit své poslání a znovu se vrátit ke své prapodstatě. Každá osobnost je jednotou bez konce. To je náboženská vůle v protikladu k filosofickému monismu. Monista stojí ve vesmíru sám. Vrací se domů k tomu, co se v jazyce náboženství nazývá „Otec". To, co probouzí filosofický odpor, je náboženská zkušenost.

Proto Ježíš navzdory všem křesťanským církvím znamená klíčový bod našich dějin. Stal se Bohem Evropanů. Až do současnosti se objevoval v odpudivém zkreslení.

Kdyby tento koncentrovaný pocit osobnosti, který stavěl gotické katedrály a inspiroval Rembrandtův portrét, pronikl zřetelněji do vědomí široké veřejnosti, začala by nová vlna kultury. Předpokladem k tomu je však překonání dosavadních statutárních hodnot „křesťanských" církví.

Důstojnost osobnosti nemá nic společného s osobou. Jinak by ti nejsvětštější a nejmaterialističtější lidé věřili v osobní

nesmrtelnost s veškerou svou mocí. Ti však touží pouze po prodloužení své živočišnosti do nekonečna. Přeceňuje se například velikost Egypta. Pyramidy a mumifikace nejsou výrazem nadpozemského pocitu věčnosti. Jsou jen hrubým potvrzením existence. Důvod, proč se Egypt stal tak nepochopitelně strnulým, spočíval v tom, že všechno bylo postaveno nebo vnuceno do služeb tohoto světa. Byl to stát složený z úředníků a písařů. I to má svou vlastní velikost, ale zcela jiného druhu, než jakou se o Egyptě snaží tvrdit romantici.

Do staroindického učení je třeba zahrnout pojem osobní nesmrtelnosti. Pokud jsem totiž jako rostlina, zvíře nebo člověk vždycky ego - bytostné já -, které se znovu narodí, pak se předpokládá něco neměnného, v čem se něco mění ve skutečnosti. Pojem karmy, vložený do mnoha tajemství buddhistické filosofie, nás zde neosvětluje. Známé podobenství o práci a voze je hrubě materialistické a spočívá na falešně vyvozených analogiích. Je to „srdce našeho srdce“, které se přerodí v naši víru. Učení o stěhování duší je tedy chápáno jako podobenství. Pokud uznám, že jsem zde vázán na formy pohledu na věci, bez nichž pro mě není nic skutečně myslitelné, pak bych také nebyl schopen pochopit nejpravdivější odpověď, neboť ta nyní předpokládá zcela jiné formy pohledu. Mluvím-li o osobní nesmrtelnosti a jsem-li konfrontován s logickým závěrem „Za“, s přijetím stále větší masy osobností, že by tak mohlo přibývat všech nesmrtelných osobností - představa, která mi hrůzou zvedá vlasy - nebo že existuje zcela pevný počet nesmrtelných osobností, které se realizují ve věčném opakování, pak je třeba konstatovat, že se zde pojmy mísí. Vznikají v nás za jiných podmínek. O zákonitostech „jiné světové říše“ nic nevíme! Zákony, které mají platnost zde -

dokonce i pojem „zde“ a „tam“ je třeba odmítnout -, jsou v „jiných“ podmínkách nepoužitelné.

V myšlence osobnosti je metafyzický problém zhuštěn. Každý člověk v sobě cítí řadu formativních možností. Ví, že se mnohé jeho dispozice mění a že se rozvinuly nebo mohly rozvinout jiné schopnosti. Přesto se v každém novém činu znovu poznává. Ví, že strukturální linie jeho bytostné přirozenosti zůstávají stejné. Vidí sám sebe jako člověka, který stojí tváří v tvář zdánlivě nepodmíněnému zákonu. Tato nevyhnutelnost od sebe sama a opět jistota, že je sám sebou, je příčinou uznání svobody vůle a uznání nepružných zákonů, které v člověku přebývají.

Ježíš byl toho názoru, že bodlák nemůže nést ovoce. Zlý člověk tedy nemůže konat dobré skutky. Přesto požadoval vnitřní proměnu. Luther napsal knihu o nesvobodě vůle a svobodě křesťanského člověka. Goethe pronesl svá „prvotní slova“. Schopenhauer popíral svobodnou vůli, ale znovu zavedl mravní řád světa.

Zároveň je pro nás konflikt mezi svobodou a nesvobodou pouze podmíněný. Odhlédneme-li od čistě vnějších, mechanických vlivů, které na nás působí jako na organické bytosti - tyto vlivy jsou do pojednání o problému osobnosti propašovány nepoctivě -, pak důvody sporu spočívají v tom, že se v různých situacích posuzujeme z různých hledisek. Cítíme-li „nesvobodu“ své přirozenosti, nepodmíněné nutkání jednat určitým způsobem a ne jinak, pak nevědomky rozdělujeme své ego na dvě části a cítíme na sobě jediné břemeno. Místo toho, abychom si řekli, že jako osobnosti si sami přejeme jednat tak, aby tento účinek byl vnitřním pocitem vyvíjejícím se v čase a podle vnější zkušenosti, vytvořil si každý sám pro sebe svůj

vlastní zákon. To, že si tento zákon vytvořil, je svobodou jeho osobnosti. Toto poznání přesně zapadá do učení Mistra Eckharta. Věci tedy nejsou takové, jak učí Schopenhauer. Učil, že empirický a inteligibilní charakter jsou dva fenomény, které existují mimo individuální osobnost jako univerzální empirický a morální řád světa, neboli, že náhodná shoda tvoří člověka, jak tvrdí i indické učení o karmě. Když německá národní moudrost říká, že každý člověk je kovářem svého štěstí, když Goethe mluví o tvůrčí síle génia a když Eckhart požaduje, aby se „každý stal sám sebou“, jsou všechny tyto myšlenky v podstatě stejné. Je to svébytné germánské uzpůsobení odvěkého problému člověka.

Představa nesmrtelné osobnosti není jen básnickým výtvorem. Je to nejvyšší náboženský úlet, který se nedostává do rozporu s nejsilnější kritikou vnímání. V neorganickém světě je otázka po „proč“, po účelu, nesmyslná. Ale život - organickou skutečnost - nelze uchopit jinak. Všude dochází k realizaci něčeho, co je vždy podmíněno cílem. Život tedy usiluje o cíl prostřednictvím nevědomé účelnosti. Každý tvor dostává instinkty, které slouží tomuto hledání cíle. Víra v nesmrtelnost se znovu a znovu prodírá a nasměrovává nás dovnitř. To ukazuje, že je to síla, která je nám dána a která již představuje naši nesmrtelnost. Velký přírodovědec a myslitel Karl Ernst von Baer prohlásil v odpovědi na otázku o podstatě života:

> *„Jelikož seberozvoj nespočívá v jednotném dosažení pevné formy, ale orgány se připravují k budoucímu použití a materiál se neustále mění pro sebeutváření, pak se mi zdá, že nejobecnějším charakterem životního procesu je snaha o dosažení cíle. Nebudeme pak hledat prostorové sídlo života, protože životní proces může probíhat pouze v*

pohledu na čas. Pochopit, jak přirozený život spočívá ve snaze o cíle, nutnosti a nutkavě sledované cíle, se mi jeví jako pravý úkol přírodovědného bádání.“

Zde stojíme před zkouškou charakteru. Jsme v pozici, kdy můžeme plnokrevný rasový život a jeho zákony vykládat jako alegorii toho, co je věčné, nebo ne? Dokážeme prožívat svou vůli usilovat o nesmrtelnost jako prostředek usilující o cíl? Můžeme cítit, že stejně jako život zde již eliminuje prostor, leží také mimo obvyklou kauzalitu, že má stále trvalost i po odstranění času?

Paralelní příklad, který tento vztah objasňuje ještě zřetelněji, je ukázán v učení o předurčení. Ta západní svět nenaučila nic víc než to, že „Bůh je v našem lůně“. To není opakem ega, ale je to *bytostné já*. Samo určuje cíle prostřednictvím zásadních typů. V židovsko-syrsko-římském světě idejí, který od sebe odtrhuje osobnost a Boha a nepřátelsky je staví proti sobě, se idea „předurčení“ stala ideálním pohledem, který člověka degradoval a odsoudil ho k znovuzrození jako otroka.

V učení o predestinaci bylo jedno „stvoření“ navždy vyvoleno duchem libovolného stvořitele, zatímco druhé bylo na věky zatraceno. Proč, to zůstávalo záhadou, kterou znal jen poučující mág. Znovu zde zažíváme katastrofu, k níž dochází, když je zcela fixní idea „osvojena“ cizím způsobem myšlení. Intelektuální a duchovní bastardizace je pak nevyhnutelným důsledkem. Vysoká úcta, kterou germánská osobnost chová k jiným rasám, byla cizími rasami vychýlena. Plastické možnosti naší podstaty jsou špatně nasměrovány, což způsobuje, že zaniká mnohé, co mohlo rozkvést v souladu s její vnitřní povahou. Budiž Bohu díky, že Augustinovo zrůdné učení o

predestinaci nemělo žádný skutečně trvalý vliv. Je to nevědomé znamení, že naše nordická přirozenost nebyla zcela opuštěna „věčným Římem“.

Pouze v přísně židovské církvi „křesťanství“ stále přetrvává oddělení osobnosti od Boha, ačkoli postava Ježíše tuto jednotu vyžaduje. Ježíš tuto jednotu skutečně požadoval způsobem, který je v dějinách zcela bezprecedentní. Požadoval absolutní osobnost, která žije svobodně podle svého vlastního zákona, jako pán nad osobou. To však znamená nejsilnější možný protiklad k učení o „plném prožívání osobnosti“, jak říká naše módní mluva. Ta zaručuje panství nad životem, nikoliv bezmocnost jednání. Dodáme-li, že tato svoboda je organicky ohraničena rasou a národem, pak máme před sebou odvěký předpoklad každé věrné kulturní epochy Západu. Idea autoritativní osobnosti a učení o předurčení jsou úzce spjaty s pojmem osudu.

Stojí zde proti sobě dva neslučitelné pohledy na svět: staroindický a asijský. Ind jako duchovní aristokrat přisuzoval svůj pozemský osud pouze sobě. Kdyby se někdo zeptal Inda, který se narodil slepý, proč se domnívá, že musí snášet tento trest, pak by odpověděl, že je to proto, že se v dřívějším životě dopustil zla. V důsledku toho musí trpět neštěstím odpovídajícím jeho činům. Tato zcela logická myšlenka zcela vylučuje vnějškovost, popírá autokratičnost a zejména to, co jsme my, kteří jsme vyrostli v okruhu církevních vlivů, zvyklí označovat jako „nemilosrdný osud“. Toto zdůrazňování odpovědnosti navenek je neblahým dědictvím, za něž musíme děkovat formě křesťanství, která s sebou do Evropy přinesla dosavadní asijský svět idejí.

Zatímco homérský věk stále žil ve společenství se sebou samým a s univerzem, řecký vnitřní život byl podkopáván vnějšími otřesy. V tragédii se proto osobnost a osud objevily v dualistickém pojetí. Nevinní nebo vinní lidé podléhají vpádu vnějších sil, jako například v Oidipovi . K tomuto neštěstí se přidala ještě jedna věc, která rozštěpila duši. Objevil se údajný „zástupce Boha“. Učil podmanění duše a potlačení lidské osobnosti. Člověk už nebyl zodpovědný za svůj osud a byl uveden do stavu podřízené pokory.

To, co bylo germánské, se opět objevovalo ve dvojím protikladu k těmto dvěma typům. Nepřisvojovalo si právo prohlásit fyzikální vesmír a jeho zákony za neexistující. Nordické ideje neznaly nic ze semitského fatalismu, syrského osudu nebo magického bludu. Spojovala ego a osud a prohlašovala je za současně existující skutečnosti, aniž by se ptala po kauzalitě obou částí. Vztah germánských národů k pojmu osudu zde byl zcela stejný jako v pozdějším Lutherově podání. Učil o existenci přirozených zákonů a osobní svobody. Nordická představa o duchovním jednání ve vesmíru se shodovala s Kantovými pronikavě kritickými zkoumáními týkajícími se říše svobody a „přirozené nutnosti“. Snad nikde se tento zásadní soulad všeho nordicko-germánského neodhaluje tak jasně jako při srovnání nejstarších germánských ság a písní s kantovským myšlením.

Teutoni bojovali proti Teutonům, přičemž obě strany věřily, že musí bojovat za svou svobodu a čest. A germánský pěvec uzavírá svou píseň osudu:

Zasáhla nás kletba, bratře, musel jsem tě zabít, zůstane navěky nezapomenuto, těžké jest rčení Nornů.

Norny zde vystupují jako alegorie nepochopitelné, a přesto intuitivně pociťované nutnosti kosmického zákona. Bojovní Teutoni se tohoto osudu chopili a následovali ho bez nářku jako svobodní lidé. Synové Norlandu, Hamdir a Sorli, kteří jeli ke dvoru gótského krále Ermanerika pomstít smrt své sestry, věděli, že jedou také na smrt, protože se vědomě a svobodně propůjčili do služby za rodovou čest. Bojovali do poslední kapky krve. Sorliho poslední slova zněla:

Dobře jsme bojovali, stojíme na mrtvolách Gótů, na těch, kdo padli ve zbrani, jako orli na větvích. Dobrá čest nám náleží, přijde-li konec dnes: Nikdo nepřežije noc, když Norny promluví.

Z těchto slov vyzařuje hrdinská, nesentimentální sebejistota, která ve skvělém hrdinském rozpoložení nachází svou podobu pouze v jiných germánských písních, zejména v antické Hildebrandlied. Otec a syn stáli proti sobě; bojovník vracející se domů a ochránce jeho krbu. Otec poznal syna. Syn však v otcových uvítacích slovech spatřil jen lest a starého hrdinu popudil. Otec to toleroval, dokud ho syn neobvinil z nečestného jednání.

V naplnění samovolně vytvořeného zákona cti viděl starý Hildebrand vládnoucí osud jako ideu, která sahá až k nejhlubšímu germánskému tajemství a „nestvořené duši“, kterou cítil jako osobní osud Boha. Zároveň však hrdinské řešení Hildebrandlied poučuje stejně jako Kant o nejvyšším vrcholu filosofické rozvahy. Tou byla říše svobody a říše přírody. Tyto dvě říše byly všude odděleny, ale člověk patří do obou současně. Kant projevil víru ve vznešenost lidské přirozenosti, vědomí hodnoty osobnosti tváří v tvář strašlivé vnější moci. L. Wolff správně poznamenává, že Bůh vzývaný

Hildebrandem není Bohem křesťanství, který zřejmě drží svou mírnou ochrannou ruku nad všemi věřícími. Skrze tohoto křesťanského Boha se uchopení osudu stalo na jedné straně individualisticky egocentrické, na druhé straně logické, přiklánějící se k učení o predestinaci. Stará Hildebrandlied - jako motiv - se později objevila u všech národů, i když často ve falzifikacích, které potlačily to, co je v celém dramatu podstatné. V těchto písních se otec teprve po vykonání činu dozvídá, že zabil vlastního syna, neboť ho poznává a po krátkém souboji odjíždí pokojně domů ke své ženě Ute. Zde je velmi zřetelně patrný křesťanský vliv eliminující myšlenky cti.

Ještě jeden aspekt ukazují tyto germánské písně - jako stará verze Waltharilied, Příběh Aldwina, Thuriskind a všechny ostatní - že čest nevyvolává žádné konflikty. V boji na zemi čest tyto konflikty spíše řešila. Germánský život se stal problematickým teprve tehdy, když byla novým hodnotám věnována pozornost rovnocenná nejvyšším germánským hodnotám cti, svobody, hrdosti a odvahy. Tento konflikt, který pronikl do srdce Evropy, zůstal dodnes nejvýznamnější příčinou toho, že nemáme oduševnělý styl, národní kulturu a národní stát. Láska a křesťanství toto „germánské sebepoškozování“ nenapravily. Naopak, jsou příčinou boje a agónie. Vždyť i v době národního putování pociťovaly rozdělené germánské kmeny své nepřátelství s žalem:

„Zasáhla nás kletba, bratře, musel jsem tě zabít.“

…zpívá starý gotický minstrel. Zdálo se tedy, že Theodorik opět zaručí germánskou jednotu, dokud Frankové nevytvoří Říši jako politickou svorku. Tragický konflikt tak pokračuje dál. Možnost posílit ideu osobní cti, rodové cti a rodinné cti prostřednictvím obecného germánského vědomí cti

byla - díky římskému křesťanství - suplována. Osud a osobnost stojí - podle germánského chápání - v neustálém vzájemném působení a každé skutečně nordické drama bude v nějakém druhu či formě spojovat vnější události s vnitřními charakterovými hodnotami a nikdy nedovolí, aby probíhaly bez vzájemné vazby. To platí stejně tak v Písni o Nibelunzích jako ve Faustovi a Tristanovi. Také cukernatá estetika toto velké drama špatně pochopila a nahlížela na něj pouze z pohledu okouzlené Isoldy. Toto největší Wagnerovo dílo není dramatem lásky, ale cti. Protože Tristan cítí, že jeho nezkrotná láska k nevěstě jeho krále a přítele je nečestná, zůstává jí vzdálen. Když pak pozná nemožnost stát se pánem své vlastní lásky, přeje si vypít smrtící lektvar. Jako „nejpravdivější z pravdivých“ odhodil pojem cti, který byl středobodem jeho života, a oddal se své vášni. Představovala nevysvětlitelnou, nevyřešenou záhadu symbolizovanou prostřednictvím nápoje lásky. Vnitřním vrcholem dramatu je tento okamžik, kdy Marek a Tristan stojí proti sobě - ne Liebestod, který znamená konec - zatímco král se zamyšleně ptá „nejpravdivějšího z pravých“, proč opustil čest.

A tyto tóny z orchestry pronikají těžce do metafyzického pocitu, jako by se ptaly po nejhlubší otázce germánské podstaty: jak se „nejvyšší ze všech ve cti“ mohl stát „beze cti“. To je něco, co je nemožné, a přesto se zdálo nezvratně prokázané. Tato poslední otázka zůstává navzdory symbolickému výkladu bez odpovědi. Tristan na následky svého činu umírá. Vědomě bere smrt na sebe a strhává obvaz ze svých krvácejících ran. Umírá na následky vnějšího zranění od toho, kdo je pro něj nedotknutelný. Tristan umírá na konflikt cti, Isolda na zármutek z lásky.

To je germánský „osud“ a germánské překonávání života prostřednictvím umění. Ztvárnit to vše do podoby znamená nejvyšší vrchol umění osobnosti.

V 19. století se objevil názor spojený s přírodními filosofy 18. století a mimo církve, který se po všech stránkách nekriticky snažil zařadit celého člověka do nějakého mechanistického přírodního zákona.

Tento neobratný materialistický pokus o hlásání nevyhnutelného „ekonomického zákona“ lze dnes považovat za mrtvý. Na jeho místo však prostřednictvím Spenglera nastoupil jiný lákavý pohled. Je reprezentován „faustovským člověkem“ a, nadán značnou přesvědčovací silou, je to tzv. morfologický pohled na dějiny. Tito učitelé dějepisu správně staví kauzalitu a osud jako dvě nesouvisející ideje. Stejně tak dále vyvracejí - v souladu s germánskou podstatou, hlasitě a otevřeně - semitský fatalismus, který uznává veškerou kauzalitu za nezměnitelnou. Myšlenku osudu však zařazují do tzv. kulturních cyklů. Tyto cykly jsou jistě historicky prokázané, aniž by - a zde vzniká nebezpečný omyl - zkoumali rasovou organičnost těchto kulturních cyklů. Podle Spenglera takový kulturní cyklus sestupuje z mlhavé dálky na kus země jako Duch svatý. Ti, kteří k ní patří, prožívají heroickou éru, intelektuální kulturní vrchol, civilizační rozklad a úpadek. Z těchto tvrzení vyplývají dedukce týkající se naší budoucnosti. Nezvratnost je představována jako podstata tohoto „nového“ pojetí osudu. Nakonec jsme konfrontováni s nečekanou skutečností, že se Spenglerovi podařilo pod faustovským ochranným pláštěm představit jak naturalistické marxistické, tak magiánské dosavadní asijské koncepce. Tato nehumánní doktrína lidské kauzality leží v řadách čistě mechanické kauzality. Doktrína nezvratnosti nás

musí podrobit osudu. Spengler si není vědom skutečného faustovského „Sám, chci“. Nevidí, že rasově duchovní síly utvářejí světy. Spíše si vymýšlí abstraktní schémata - osud -, kterým se musíme podřídit. Logicky ve svém závěru tato doktrína popírá rasu, osobnost, osobní hodnotu a každý skutečně kulturu podporující impuls - zkrátka „nitro srdce“ germánského člověka.

Nicméně Spenglerovo dílo bylo skvělé. Vtrhlo dovnitř jako bouře s krupobitím, rozlámalo shnilé větve a pohnojilo toužící bezplodnou zemi. Je-li opravdu velký, pak by se z toho měl radovat: učinit věci plodnými - i kdyby to mělo být omylem - je nejvyšší metou, o kterou lze usilovat. Nyní však rasově duchovní probuzení daleko přesáhlo rámec učení „morfologie“. Našlo si cestu domů k prapůvodním věčným slovům a přes epochy zmatků vítá lidi a umění minulých dob jako živou přítomnost.

4. kapitola

Estetická vůle

Naše předchozí odbočka byla nutná, protože ukázala, že podstatný není pocit věčnosti a nekonečnosti, ale že osobnost v rámci podobně podmíněných jedinců představuje konečný prvotní fenomén veškeré umělecké tvorby. Lenotrova perspektiva nekonečna a Rembrandtova temná mystéria nejsou něčím, co splývá s nekonečnem, ale představují mimo jiné napětí duše. Je pozoruhodné, jak málo pozornosti věnují systematizátoři rytmu, který všichni velcí umělci Evropy sledovali napůl vědomě, napůl instinktivně. Jejich umění neprobíhá v linii od materiálního k nekonečnému. Vrací se k sobě samému. Vždy znovu soustřeďuje duchovní síly, aby je znovu rozproudilo. Ve chvíli, kdy Beethoven utvářel tónové obrazy v nejvyšších vrcholech, blízkých sublimaci, vpadlo náhle jásavé scherzo. Uprostřed motivů odmítajících svět zaznívá nádherná bojující vůle. To nejsou zábrany, ale životní rytmus západního umění. Beethovenovo scherzo, poslední závěrečný čin stoletého Fausta, heroická velikost Wagnerova Siegfrieda, úsměvné vítězství nad tragikou Hanse Sachse, mystika Mistra Eckharta a jeho bohatě činorodý život mohou být pochopeny jen tehdy, je-li odmítnut každý strnulý monismus. Vsunout lidskou vůli do bezbřehosti jako západní duši je zásadním pokusem vetknout do evropské kultury mlhavou syrskou magii.

Bachova a Beethovenova hudba není nejvyšším dosažitelným stupněm povznesení duše, ale znamená průlom nepřekonatelné duchovní síly, která se nezbavuje pouze hmotných pout - to je pouze negativní stránka -, ale vyjadřuje něco zcela pevného, i když to nelze vždy načrtnout černé na

bílém. Germánské dobývání světa není bezbřehou expanzí, ale zesílenou silou - tedy chtěným působením - sladkým posvátným souzněním, jemuž Schubert přisuzoval všemocnost.

Vůle je otiskem duše jasně vidící energie. Patří tedy k cílovému způsobu pozorování, zatímco instinkt je spojen s kauzálním způsobem myšlení. Dokonce i dnes, kdy rozhodné vůlí ovládané ego zahrnuje všechny oblasti psychologického studia, je estetická vůle popírána. V této souvislosti je, ne-li nejsilnějším, pak rozhodně nejobsáhlejším, projevem lidské vůle. Umělecká tvorba je v každém umění vědomým přetvářením materiálu prostřednictvím jednoty vázané pevnými formami. Jestliže ostatní směry vůle mají pouze jeden charakteristický rys - materiál -, je to umění, které si činí nárok na podstatu a obsah. V nejširším smyslu je celé naše formativní osvojování světa a jáství chtěnou uměleckou činností. Mýtické obrazy boha projíždějícího vzduchem na svém hromovém voze i mramorová Pallas Athéna jsou v podstatě důsledky téže formativní činnosti. Představa zákona zachování energie předpokládá podobné formativní síly duše.

Příkladem je *Marnotratný syn*. Jedná se o obraz z posledního Rembrandtova roku. Namaloval jej ve stavu nejhlubší chudoby a zoufalství. Byl nalezen po jeho smrti pod hromadou odpadků. Vidíme zde minulý život - soustředěný do jediného okamžiku - v nemilosrdném naturalistickém zobrazení klečícího hříšníka. Z této otrhané postavy vyzařuje klidné a osvícené vítězství nad vším děsivým. Z tváře klečícího otce promlouvá nekonečná láska. Nelítostný naturalismus se všemi svými eventualitami a individuální projevy a dokonalé překonání přirozenosti zde stojí proti sobě jako v málokterém portrétu v celém malířství. Čistě formální kresba a technika, vše

se rozbíhá z neurčité temnoty na starce, který je osamocen zaplaven jemným světlem. Jeho tvář a paže, celá škála tónů od nejhlubší hnědé, červené a žluté zde nacházejí svůj světlem naplněný vrchol. Divákovy oči se zde zastaví a soustředí se na tento bod. Současně je přítomno nejvyšší posílení duchovního žebříčku - od neúčasti přihlížejícího až po nejhlubší oddanost osvobozujícímu, povznášejícímu vykoupení.

Formativní duchovní činnost, která se odehrávala v Rembrandtovi, pokračovala v duších obou mužů, syna a otce. Zde ukázal úspěšné přetvoření emocí ve svobodné jednání. Morální svoboda zažila umělecký způsob vyjádření. Z moralizující alegorie vzešel umělecký prožitek. Neboť zde nejsme poučováni o tom, že je hříšné jednat tak, jak jednal syn; není nám kázána pokora a doporučováno odpuštění, ale je nám představen svobodný vykupitelský čin člověka a uveden - se všemi prostředky formativního pronikání - do nejživotnějšího vědomí, stejně jako to dělaly antické mýty s přírodou. Ze stejného stavu duše, v jakém se ocitl Rembrandt, by jakýsi Schopenhauer vyložil nejhlubší pojmy o nicotnosti světa, Kristus by učil odpouštět všem, kdo jsou k nám zle naladěni, a Shakespeare by napsal otřásající drama. Ale Rembrandt mohl mluvit jen štětcem. Byla to duchovní potřeba ve zcela pevném směru. Nebyla filosofické, ani morální, ale umělecké povahy.

Dostojevského dílo je po desetiletí středem nejostřejších sporů. Literatura odsuzovala jeho popisy hrůz a neřestí. Obviňovali jeho úzkost vyvolávající efekt z nepochopitelných poměrů ruské duše. Někteří chválili Dostojevského postavy jako proroky nového náboženství. Někteří viděli jediné měřítko hodnoty ve zdánlivě lidsky smysluplném: jiní v nelítostném naturalismu.

Pokud jsou Dostojevští ruskými typy a nárokují si platnost jako vzory nové duše, musíme proti takové domněnce reagovat co nejostřejšími námitkami. Je nepřijatelné, jestliže si estetici, kteří se zjevně snaží přísně oddělit estetický objekt od neestetického, stěžují, že při četbě *Raskolnikova* - ve Zločinu a trestu - člověk zažívá, že je ve všech vláknech změkčilý a rozdrcený, rozmačkaný. Je zřejmé, že u Dostojevského je hrdinský a morální objekt zaměňován s estetickým.

Skutečnost je taková, že se zkoumají čistě fyzické účinky morálních lidí, zatímco formativní síla, estetická vůle básníka, zůstala bez povšimnutí. V důsledku toho by Grünewaldovo *Ukřižování* muselo být také odmítnuto jako škodlivé, protože lidé před ním omdlévali. Na tomto obraze nejsme ušetřeni ničeho, co je strašné, a starobyle posvěcená estetická rovnováha je tímto největším dílem staré německé malby nemilosrdně napadána. Neměli bychom však cítit jednotlivé hrdiny ani oběti, pouze moc, která je stvořila!

Dostojevského dílo nelze posuzovat lidsky morálními měřítky ani měřítkem tzv. objektivní formy, ale je třeba se nakonec rozhodnout posoudit celou jeho uměleckou estetiku jiným způsobem studia, jak se o to pokoušíme zde. Tím je poznání hluboké, vnitřně chtěné syntézy. Slova o morální kompenzaci, formální kontrole apod. zde již nejsou na místě.

Hlavní chybou většiny estetiků bylo, že při studiu postav dramatu nebo obrazu stavěli do popředí své vlastní malicherné pocity a úzkosti a ignorovali uměleckou sílu, která díla vytvořila. Postavy jsou živé - ať už jsou zmrzačené nebo vzpřímené, dobré nebo špatné - pokud z námětu rozpoznáme vnitřní potřebu sebe sama. K potlačení touhy i ušlechtilých vzruchů vůle nedochází v evropském umění proto, aby se

uvolnil prostor instinktu pro hru. Jde o mnohem hlubší výklad umělecké vůle. Neměl bych se těšit z uměleckého díla perfekcionisticky v rovnováze všech duchovních sil. Měl bych pozorovat tvořivou formující sílu. Mé uspokojení nespočívá v tom, že jsem viděl zdání, ale že jsem prožil podstatu díla. Musím cítit, jak se tato podstata projevuje skrze zdání, jak se ve mně vyvolává. Aljoša, Dimitrij nebo Ivan Karamasov mě nezajímají tolik jako síla, která každého z nich motivovala k organické tvorbě, viditelné skrze lidskou tvůrčí povahu, která si razí cestu do našeho srdce. Mám-li tyto postavy považovat za životní ideál, pak jde o něco zcela jiného. Nastavíme-li kritické měřítko, pak netvrdíme, jak silně zůstala zachována naše estetická svoboda, ani to, zda jsou postavy zdravé či prohnilé, ale pouze to, zda mají potřebný účinek. Zde se však uplatňují nové estetické diference. Zatímco za ubohým knížetem Myškinem cítíme bezohlednou vůli jako mravní jednotu, za Thomasem Buddenbrooksem vidíme jen estetika žvýkajícího pero ve světle lampy a mučícího mozek nervově vzrušujícími problémy. Myškinův epileptický záchvat je vnitřní křečí. Katastrofální ztráta zubu nešťastného Buddenbrookse je pouhá smůla, únavně připravená, ale přesto jen obyčejná smůla. A zatímco chování šíleného idiota Myškina u mrtvoly své milenky znamená duševně nutný kolaps, Thomas Buddenbrooks, popravený Thomasem Mannem na dlažebních kostkách, na nás působí stejně nepříjemně jako komicky.

Naše studium Dostojevského nyní vede k další otázce, které jsme se již letmo dotkli: Jak se stane, že odpudivé, ba zkažené postavy mohou působit esteticky? Nebo jak se stane, že umělecká díla, která pojednávají o vnější podobě, jež nijak neodpovídá ideálu krásy národů, umělce, a také neučí žádným

hodnotám, jaké bychom požadovali po stránce morální, přesto často vzbuzují silný estetický dojem? Schillerova odpověď, že instinktivně klademe větší důraz na sílu než na soulad, se dotýká podstaty pravdy, ale nevysvětluje ji. To, co se nás totiž zmocňuje obzvlášť, je vnitřní zákon estetického stavu, i když představuje adoptivní slovo, nebo dokonce nepřátelskou hodnotu.

Postava Shylocka jako taková nás nemůže potěšit, protože myšlenka na něj odporuje našim duchovním přikázáním. Málokdy na nás nějaké stvoření zapůsobí ve stejné míře jako tato postava, protože je samo o sobě rasově duchovně dokonalé. Je vnějškově podmíněná, zahrnuje všechny židovské rasové rysy od skalních obrazů Egypta až po Trockého. Duchovně Shylock zobrazuje podstatu starozákonního ideálu - stejně jako podstatu postav od Talmudu až po moderního bankéře z Wall Street. Tento tisíciletý organismus reprezentovaný v Shylockovi je zároveň novým výtvorem židovské podstaty - stejně jako markrabě Rüdiger a Faust reprezentovali nordickou. Shylock působí tak, jak musí; jakmile je jednou předveden, nutně na nás působí jako další důkaz estetické vůle umělce. Schillerova domněnka, že u velkých zločinců na nás působí síla, která ve své velikosti odhaluje možnost náhlé změny charakteru, je zde tedy na závadu. Shylock se nikdy nemůže proměnit. Jeho tělo se řídí přikázáním, které má vzhledem k nezměnitelnosti jeho přirozenosti podobný účinek jako zákon, který mu předepisuje jeho chování. Shylock je tedy jak jednotlivec, tak i typ, jak Žid, tak i židovstvo jako celek. Totéž platí o Mefistofelovi, jehož estetický dojem se rovněž neopírá ani o krásu, ani o sílu, ale o jeho vnitřní nutnost; o umělecký čin, který ho stvořil. Čistě osobní, aniž by se stali typy, jsou

Richard II, Jago a Franz Moor. Zatímco s hrdinskými hodnotami reprezentovanými Rüdigerem nebo Faustem se autor otevřeně ztotožňuje, k ostatním se staví čelem jako k čistě duchovně chtěné formě. Zejména tyto postavy - a také *Hille Robbe*, *Peregrandet* a *Tartuffe* - nám dokazují, že v posledku musíme hledat kořeny estetické tvorby stejně jako kořeny estetické zkušenosti.

Středovou pozici mezi Siegfriedem a Shylockem zaujímají díla, v nichž umělec nevytváří svou vlastní nejvyšší hodnotu v boji proti jiným silám nebo místům, ale v nichž se otevřeně pokusil uvést do výrazu vypůjčený život duše s jeho konečnými důsledky. Zde se zviditelnil nejznepokojivější problém dějin západního umění; utrpení Krista s jeho vyvrcholením v ukřižování.

Vzhledem k církevnímu učení, že Ježíš se vědomě obětoval za celé lidstvo, bylo jeho mučednictví popsáno tam, kde to bylo možné, aby byla zřejmá síla obětování. Jeho obětní smrt vyzdvihovala myšlenku pokory jako nejvyšší hodnoty, tedy podřízené sebeobětování zbavené lásky k vůli. Uznání této hodnoty bylo pro středověkou církev charakteristické. Stala se také adoptivní hodnotou západního umělce, který se s ní ve své tvorbě snažil uvést do souladu. Jako symbol zvláštní zbožnosti vznikly tisíce ukřižování, která postavu Krista podřídila učení o pokoře. Usměvavé blonďaté dítě, které často hledělo na svět s neochvějným hrdinstvím, se proměnilo ve zlomenou postavu zmučenou bolestí, s pokřivenými rysy a hnisajícími ranami. Pocit totálního zhroucení, zoufalství, obětní smrti se stal středověkým protějškem samozřejmého hrdinství Rüdigera, Hildebranda, Dietricha nebo Siegfrieda. Největším dílem tohoto druhu, které tuto adoptivní církevní hodnotu povýšilo na

alegorii, je *Isenheimský oltář*. Toto dílo je logickým průvodcem ideálu pokory ztělesněného v umělecké vůli, která svou vzestupnou silou nemá ve světových dějinách obdoby. Ukřižování, jak je tradičně zobrazováno, hraničí s chorobnou přemírou napětí, a to jak materiálního, tak i pronikavé síly umělecké vůle. Četné bodné rány na těle umučeného Krista a Marie upadající do hypnotického spánku představují vrchol křesťanského umění. Celé dílo však odhaluje skutečnou uměleckou vůli ve vzkříšení, v němž dochází k pozoruhodné obnovené proměně. Z temného Ježíše na kříži se stává zářivý, štíhlý, světlovlasý, vzkříšený Kristus. V mystickém barevném kruhu se znovu vznáší do vzduchu, nesrovnatelný se symbolizací bezvládného stavu zhroucení.

Od tohoto velkého úspěchu ztrácí adoptivní hodnota Západu stále více svou tahovou sílu. Ukřižování a zmrtvýchvstání se staly téměř čistě dekorativními příležitostmi pro krásné barevné a světelné efekty. Téma se vyčerpalo, vnitřní hnací síla utvářet ukřižování v současném světě chybí - spolu s citem pro formu. Ukřižování v pravém slova smyslu, jak je Grünewald namaloval - jako umělecké dílo a vyznání -, dnes nelze namalovat, vyřezat, zhudebnit ani napsat. Dokonce i adoptivní hodnoty se vzdalo. V tomto ohledu se však objevilo staré, a přece nové téma: Ježíš jako hrdina - ne ten, který byl rozcupován na kousky, ne ten magicky zmizelý z pozdější gotiky, ale jako jedinečná, prostá osobnost. Vytváření tohoto nového hrdinského obrazu ještě není dokončeno, ale u Rüdigera a Mistra Eckharta bylo již předem načrtnuto.

Klasická německá estetika od Winckelmanna po Schopenhauera začínala samotným uměleckým dílem - i když až od pozdního Řecka. Toto zanedbávání skutečného života

však nemohlo uspokojit trvale. Noví estetikové proto přenesli estetiku, sledujíce celý pohyb doby, stále více k pocitům recipienta umění a podle temperamentu v sobě každý z nich objevoval další prožitky. Zkonstruoval pak novou, ale opět univerzální estetiku. Estetika se tak stále více stávala součástí psychologie, údajné ascience o poznání duše. Spolu s tím si senzualista krok za krokem dobýval půdu, kterou tváří v tvář všeobecně materiálno uctívajícím názorům posledních desetiletí rovněž nebylo možné zpochybnit. Umění se stalo protipólem čistě ekonomického způsobu myšlení, neboť, jak bylo řečeno, jeho formy měly snahu poskytnout co nejbohatší obsah s minimálním vynaložením sil. Pocit potěšení z umění se objevil jako důsledek ulehčení duševní činnosti. Podvědomé iracionálno bylo zlikvidováno v provizoriu. Estetické cítění spočívalo na vnitřní nápodobě, na motorické sympatii. Nakonec Müller a jeho přívrženci našli v požitku z umění všeobecné zesílení život podporujícího cítění, čímž se velmi přiblížili k podstatným poznatkům, ale vždy zůstali v zajetí pouhé psychologie, což způsobilo, že přehlédli to, co je v daném uměleckém díle objektivní. Groos šel stejnou cestou. Kulpemu musíme poděkovat za exaktní zkoumání asociativních hodnot. Přestože si ponechal psychologický způsob pozorování, zaměřil svou pozornost na umění a požadoval rozčlenění krásného na jednotlivé složky. Podobně Volkelt požadoval normy v umění, podle kterých je třeba posuzovat, pokud chceme dosáhnout estetického účinku. Jiní estetikové usilovali o pochopení krásy jako ideální kvality uměleckých předmětů. Gotická katedrála se skládá z kamenů, melodie z tónů. Ani kameny, ani tóny nejsou tím, co je krásné. Krása ulpívá na materiálu tam, kde ji člověk nemůže pozorovat svými smysly. Krásné nespočívá pouze v součtu vlastností jednotlivých částí,

ale mimo to v něčem určeném. Je na částech prakticky nezávislá.

Tato věc, oproštěná od faktického, estetického vzhledu, znamená podstatu estetického objektu, který vzbuzuje dvojí pocity fantazie; pocity vcítění a pocity účasti. V důsledku toho je Witasek na cestě k interpretaci umění, která se široce rozšířila, tj. k tzv. estetice empatie. Tuto myšlenkovou školu ostatně z velké části založil Lipps. Podle něj je estetickým stavem pocit radosti, který je třeba přičíst pohodlí duše v tom smyslu, že duše snadno uchopí vše, co se jí zdá příjemné. Krásné znamená životní aktivitu, zatímco ošklivost je popřením života. Proto krásné probouzí pocity radosti, zatímco ošklivost nám přináší nelibost. Zde již existuje empatie posilující se radostí s tím, kdo se raduje, a smutkem s těmi, kdo truchlí. Možnost empatie je závislá na souhlasu toho, kdo se z umění těší. Naše vlastní síla či touha musí najít svůj protějšek v uměleckém díle. Později Lipps přesouval svá estetická zkoumání stále více k subjektivitě a prohlašoval, že každý správně pozorovaný výraz existuje pouze v pozorovateli samotném:

> *To vše je vnoření sebe sama do druhého. Jednotliví cizinci, které znám, jsou objektifikovanými ...mnohostmi mne samého. Multiplicity vlastního ega jsou zkrátka produkty empatie.*

Estetický požitek je formou duchovního sebeuspokojení. Pasivita a aktivita materiálu se stávají pocitovým prožitkem. Těžkost, tvrdost apod. ztrácejí svou objektivitu a získávají lyrické kvality ega:

Nutnost v předmětech ..... je do nich pociťována a podle jejich původu není ničím jiným než nutností, kterou v nás pociťuje náš úsudek ...... Předměty nejsou .....nutností ani nutností, tou jsem pouze já.

V důsledku toho se podmínky obracejí vzhůru nohama. Pokusů zdokonalit, rozšířit psychologickou teorii empatie, spojit ji s klasickou estetikou bylo mnoho. Nikde není rozpoznání zřetelnější než v dogmatickém popírání národní rasově podmíněné vůle. Jen toto poznání tvoří most od objektu k subjektu; od formující vůle umělce - jako nejvyššího projevu síly - k formující vůli příjemce umění. Tato skutečnost není nikde prokázána tak jasně jako v hudbě. Toto umění postrádá materiál. Má pouze duchovní obsah a formu. Jeho zobrazovacími prostředky jsou rytmy času. Jeho legitimitu prověřuje čas. Schopenhauer ve své studii, kterou je třeba považovat za jedno z nejhlubších pojednání o podstatě hudby, prohlašuje, že účinek tohoto umění je tak jedinečný proto, že směřuje přímo na nejvnitřnější srdce, na vůli. Schopenhauer to zde správně postřehl, aniž by si všiml, že v důsledku toho ničí jak svůj filosofický systém, tak své estetické krédo. Slepá vůle je postavena do protikladu k sobě samé jako nejsvětější pohnutí duše, neboť každé umělecké dílo znamená přemožení všeho pudového. Působení hudby jako největšího uměleckého zážitku na vůli představuje myslitel, který s takřka hypnotizující výmluvností popsal podstatu estetického stavu jako kontemplaci.

Posloucháme-li skutečnou hudbu, neznamená to, že se ponoříme do rozjímání, dokonce ani do sladkého snění. Prostřednictvím univerzálního média tónových tvarů zakoušíme formativní vůli a formativní strukturu kompozice.

Ještě více to však znamená cítit, jak se v dřímajícím posluchači probouzejí formativní síly. Podobně je tomu i u umělce. Hudba - a s ní každé jiné umění - je reinterpretací světa. Je to zobrazení duše - od naprostého klidu bratra Angelica a Raabeho až po divokost Michaela Angela a Beethovena. Umělec postupuje od nitra k vnějšku. Příjemce postupuje od vnějšího - od vytvořeného díla - k tomu, co je uvnitř, aby dospěl k prožitku, který umělce prostupoval při prvotním vzniku jeho díla. To je jediná pravá cirkulace estetického cítění. Nejvyšším úkolem uměleckého díla je posílit formativní sílu naší duše, posílit její svobodu tváří v tvář světu, ba dokonce svět překonat.

Co to znamená, když se člověk po návštěvě portrétní galerie domnívá, že esteticky kontemploval přírodu? Neříká to, že se v něm probudila síla dřímající v jeho nitru, síla, která nebyla dostatečně silná pro osobní aktivitu ve směru umělecké tvorby? U mnoha lidí se tento duchovní zážitek dostaví až po odchodu z uměleckého díla, tedy po odstranění hmotných jevů. A co to má znamenat: že umělec působil na druhé? Znamená to snad něco jiného než to, že se probudila formativní vůle, která do té doby dřímala a mohla být probuzena jen vlivem zvláštního druhu? Přirozeně zde nemluvím o napodobování techniky. Do tohoto studia by mohla být vtažena celá naše schopnost vzpomínání. Je například pravda, že zvláštní zvuk nebo šelest vyvolal vnitřní otřes, jako například výbuch granátu, který pohřbil vojáka a způsobil nervový šok, takže podobný zvuk po letech vyvolá stejný psychický a fyzický účinek. Formativní síla zjevně existuje, což si v souvislosti s filosofií a estetikou zaslouží důkladné zvážení.

To nás přivádí k příbuznému krásného - vznešenému. Vznešené je další fenomén, který probouzí nezaujatý způsob

pozorování, ale který není krásný. Tento způsob pozorování není klidný nebo hravý, ale pohyblivý.

Rovnováha, harmonie dispozičních sil, se objevuje pouze díky konfliktu a po něm. Pokud se prostě vidíme postaveni před něco velkého, něco neomezeného a beztvarého, pak naše obrazotvornost není schopna vidět to jako celek. Jako smysloví tvorové se cítíme zdrobnělí a skrze tento pocit v nás povstává další pocit, který říká, že jsme nekonečně víc než pouhými smyslovými tvory, neboť jsme to skutečně my, kdo si uvědomuje tuto svou omezenou stránku.

Odvážné převislé skály, hřmící mraky, hurikány a rozbouřený oceán jsou přírodními silami. Proti přírodě se naše fyzické síly zdají být nekonečně malé. Když se však ponoříme do studia tohoto mocného fenoménu, zažijeme pak povznesení našich duchovních sil. Objevujeme v sobě zcela jinou schopnost odolávat, která nám dodává odvahu, abychom se dokázali smířit se zdánlivě všemocnou přírodou. Pocit vznešeného v přírodě je tedy respektem k našemu vlastnímu osudu. Je třeba sledovat z toho vyplývající náboženské představy, které vedou ke cti a úctě, k náboženství, jak věřil Eckhart. Tento pocit vznešenosti je tedy vyvolán nepohodou, která nás vede k uvědomění si naší lidské nadřazenosti. Pak přecházíme do pocitu radosti. Vše končí klidnou, nezaujatou kontemplací. Závěrem se nastoluje rovnováha mezi našimi dispozičními silami, a to nejen mezi obrazotvorností a porozuměním, ale také mezi obrazotvorností a uvažováním: *„Vznešenost je to, co přímo potěší odporem proti zájmům smyslů.“*

Vznešenost vzniká určitou diferenciací, kdy pocit, který v nás probouzí rozum, přenášíme na objekt. Zatímco krásné

vyžaduje zobrazení určité kvality objektu, vznešené spočívá *„pouze ve vztahu, v němž je smyslné posuzováno v zobrazení přírody pro případné nadsmyslné použití téhož, kde je to použitelné."*

Proto se v umění, jak tvrdí Kant, může vznešené objevit pouze v boji mravní vůle proti smyslnému. Je-li mravní vůle jako taková nezaujatá a znamená pouze dobré pocity, pak její zjev musí mít podobu účinku. Pokud se zjevuje idea dobra, pak má podobu nadšení. Toto nadšení není moralistické, ale vznešené. Jak říká Kant:

> *Ideální muži se v umění objevují jako nositelé tohoto pocitu. Jsou to skuteční hrdinové tragického dramatu. Stávají se hrdiny svobody a mučedníky, kteří dávají vznešenému přednost před smyslností. Vznešené má vztah k intelektuálním a racionálním idejím.*

Tyto postřehy objasňují Kantovy názory na dva duševní stavy, které nám, odlišené od instinktivních, umožňují pociťovat harmonii mezi našimi vnitřními životními silami a uvádějí nás do stavu nedobrovolné kontemplace. Pokud jde o odvození estetických úsudků, tedy o zdůvodnění jejich náhledu, není na místě věnovat jim mnoho času. Důležité však je, že Kant umožňuje, aby věci byly považovány za krásné:

> *protože tváří v tvář přírodě člověk pozoruje totéž ve formách a může si při pohledu na totéž klást různé otázky. Na druhé straně je vznešené v přírodě nazýváno nevhodně a je pouze základem způsobu myšlení lidské povahy. Jeho uvědomění umožňuje pochopit jinak beztvarý a neúčelný objekt.*

Tyto elaborace nám prozrazují, že u Kanta existoval stejný rozpor jako u Schillera: nemohou popřít cit tváří v tvář velkým postavám dramatu, ale s pozoruhodnou tvrdohlavostí se chtějí neustále vracet ke svým závěrům ohledně harmonie duševních sil, místo aby uznali duchovně chtěný prožitek a probuzení aktivní duchovní síly za podstatu estetického stavu. Jen váhavě chtěli naši myslitelé připustit, aby vznešenost byla v umění považována za platnou. Příklady si brali pouze z přírody, protože pocit vznešenosti prožívali pouze jako reakci.

Postavme se před gotickou katedrálu. Zde cítíme mohutnou ohromující velikost. Ale tyto katedrály jsou přesto skutky. Jsou lidským uměleckým výtvorem nejsilnějšího typu. Jsou uměleckým ztvárněním vznešeného pocitu. Tvorba a cit se zde tedy vracejí ke svému zdroji. To, co mě nutí k úctě, je v posledku vědomí sebe sama, že jsem jedno s osobností, s lidmi, s člověkem, s formující silou, která se odhaluje.

Na tomto místě je lákavé vložit dlouhou odbočku o krédech umělců týkajících se tvorby a prožitku, protože je to charakteristické pro cechovní estetiku. Cechovní estetika tyto věci přehlíží, ačkoli poskytuje nezbytné základy pro všechna studia umění. To by však natolik rozšířilo okruh této kapitoly, že zde lze uvést jen několik poznámek.

Například v jeho korespondenci vidíme Hectora Berlioze jako umělce, který prochází všemi výškami a hlubinami. Všude je akcí, zážitkem. Po poslechu jedné ze svých vlastních skladeb vyprávěl svému příteli Ferrandovi, že se mohl rozplakat, tak kolosálně a strašně to na něj působilo. Spokojeně poznamenal, že jako posluchač zbledl dojetím jako smrt. Z Lyonu Berlioz píše toužebně:

Myslím, že bych se zbláznil, kdybych měl znovu slyšet svou hudbu.

V nadšení napsal R. Kreutzerovi:

Geniální! Co mám tedy dělat, když chci jednoho dne popsat vášně? Nebudu pochopen, vždyť oni ani nevítali girlandami autora nejslavnějšího díla, nenosili ho triumfálně kolem sebe a nevrhali se před ním na kolena.

V roce 1856 napomenul Theodora Rittera:

Uchovejte si 12. leden v paměti! Je to den, kdy jste se poprvé přiblížil zázraku velké dramatické hudby. Získal jste první předtuchu vznešenosti Glücku. Nikdy nezapomenu, že váš umělecký instinkt bez váhání vzdal s nadšením hold tomuto pro vás dosud neznámému géniovi. Ano, vskutku, buďte přesvědčen, že ať už lidé, kteří mají poloviční nadšení, říkají cokoli, existují dvě velká vyšší božstva našeho umění: Beethoven a Glück.

Berlioz bude nyní možná označen za přehnaně sympatického, dokonce pyšného. Jakkoli se všechny jeho síly vůle upínaly k tvorbě, zdánlivě střízlivý Flaubert se vyjadřoval podobně:

Pro umělce existuje jediná cesta: obětovat vše pro umění! Čtrnáct let jsem pracoval jako mezek. Celý život jsem žil ve službách vůle, s vyloučením svých ostatních vášní, které jsem zavíral do klecí a které jsem chodíval sám občas kontrolovat. Máte štěstí, vy textaři, že máte pro své verše odbyt. Když vás něco trápí, vychrlíte sonet a to vám odlehčí srdce. Ale my ubozí ďáblové, my prozaici, kterým je každá osobnost odepřena - především já -, pomyslete na

všechnu tu hořkost, která se nám vrací na duši, na všechen ten morální hlen, který nás svírá za krk.

Sotva kdo popsal hodinu zrodu velkého díla tak krásně jako Nietzsche:

Má někdo na konci devatenáctého století jasnou představu o tom, co básníci silných epoch nazývali inspirací? Zjevení je ve smyslech něco, co je nepopsatelnou jistotou a svobodou, něco, co se stává viditelným, něco vnímatelného sluchem, něco, co otřásá a převrací nejvnitřnějším srdcem člověka ..... člověk slyší, nehledá, bere, neptá se, kdo tu dává, jako blesk se objeví myšlenka, s nutností, bez váhání ve formě. Nikdy jsem neměl na vybranou. Vytržení, jehož obrovské napětí se realizuje v přívalu slz, jimiž se krok tu nedobrovolně řítí vpřed, tu zpomaluje; dokonalé bytí mimo sebe ..... hloubka štěstí, v níž to nejbolestnější a nejchmurnější nepůsobí jako kontrast, ale jako podmíněné, jako vyzvané, jako nutná barva v takovém nadbytku světla ..... Vše se děje v nejvyšší míře mimovolně, ale jako v bouři pocitu svobody, nepodmíněnosti, zbožnosti.

Je to uvolnění téže esence, která kdysi přiměla Lenaua, aby po představení Fidelia prohlásil:

Pak se mě opět zmocnila bouře pocitů a dvě hodiny jsem byl určitě nejšťastnějším člověkem na světě ..... když si vzpomenu na takové požitky, pak mi chybí odvaha přít se s osudem!

A Beethoven sám, muž, který svými díly definitivně rozbořil základy estetiky směřující ke kontemplaci a harmonii. Mladému hudebníkovi Louisi Schlosserovi se vyjádřil takto:

Chcete se mě zeptat, odkud čerpám své nápady? To nemohu spolehlivě říci. Přicházejí bez vyzvání, přímo, nepřímo. Mohl jsem je uchopit rukama, ve volné přírodě, v lese, na procházkách, v nočním tichu, za časného rána. Podněcují mě nálady, které básníci dávají do slov, ale já je zhudebňuji - zvoní, řvou, bouří, až nakonec přede mnou stojí v tónech.

Po poslechu Es z B dur kvartetu, opus 130, řekl Beethoven Holzovi:

Nikdy na mě moje vlastní hudba nezapůsobila tak silně; i pocit, že se k této skladbě vracím, mě vždycky stojí slzu.

Nicméně 15. srpna 1812 píše Bettině von Arnim a protestuje proti sentimentalitě a impulzivním projevům citů:

Vyjádřil jsem Goethovi svůj názor na to, proč potlesk působí na takové, jako jsme my, a že od člověka, jako je on, si přejeme, aby nás slyšel intelekt. Emoce se hodí jen pro ženy v salonech: u muže musí hudba zasáhnout oheň ducha.

To byl důkaz germánského dobytí přírody. A konečně, co by největší básník mezi Němci a nejcitlivější rozptylovač jejich duše řekl na snahu zničit vznešenost srdce v důsledku degradace umělcova života na rozpadající se nicotu? Hölderlin sám trpěl od těchto lidí už v době, kdy ještě nevládli jako všemocní občané našemu životu. Dokonce i Hyperion při svém hledání velkých duší musel potvrdit, že se stali barbary jen díky své píli, vědě, ba dokonce i díky svému náboženství. Řemeslníci, myslitelé, kněží, nositelé titulů, to bylo to, co Hyperion našel - ale žádní lidé, jen kus práce bez jednoty duše, bez vnitřního pohonu, bez totality života. Tak se mu i ctnosti

jevily jako třpytivé zlo a byl zdrcen zjištěním, že tito lidé dokonce chtějí povýšit svou omezenost mysli na zákon pro celek. Co by asi Hölderlin cítil v pozdější době, kdy umění sklouzlo z výšin teoreticky přiznaného vyvolávání kontemplace jako neutrální domény na úroveň podpory zažívání nebo zvyšování zahraničního turismu, bakchanálií hlukové technologie? Jednou chtěl své Diotimě představit génia Řecka a zmohl se jen na nářek zraněné mysli. Dnes by jeho dílo bylo jediným výkřikem zoufalství - nebo útoku - ještě spíše výlevem rozjitřené nejniternější trýzně vůle. Ale krása, kterou Hölderlin pociťoval jako náboženství, nebyla kontemplativní nasyceností našich filosofujících doktorů, nýbrž nejvyšší zesílenou totalitou života; svazkem všech vzletů duše spjatých na krátký okamžik; všech tužeb srdce; všech šlachovitých provazců vůle. A Hölderlinovy básně byly drobným zářivým vzletem nejvyšších hodnot života a božskou touhou po vzdáleném: voláním k obřímu srdci světa. Věděl, co říká, když psal o chytrých rádcích.

Tímto způsobem lze projít touhou, tvorbou a prožíváním všech skutečných umělců Západu. Všude na počátku stojí soustředěná umělcova vůle, připravená stát se pánem velkého projevu, hnětat jej, tvarovat, přinášet novou tvorbu a pak v tomto rozpuštění estetické vůle - ve shodě s celkovou vůlí - připravovat svou blaženost.

Tato hluboká umělecká síla je konfrontována zejména s nepřátelským tvrzením, které s oblibou opakovaně pronášejí naši moderní estetici: s názorem, že existuje nemorální nebo amorální duch. Tento názor, který je zjevně čistě individualistické povahy, se vrací k pokusu o uvolnění umělecké vůle z podstaty vůle vůbec. Nemýlíme se, když v něm spatřujeme rys nečisté středomořské rasy, který šíří zejména

židovský literární cech. Nordické germánské umění napadá od počátku toto tvrzení jako lež na základě pouhého duchovního obsahu. Stačí si přečíst Wagnerovy dopisy Lisztovi, abychom změřili, jak hluboce se pravá rasa odděluje od asfaltového intelektualismu. Měli bychom si také všimnout Beethovenových slov:

> *Händel je největší skladatel, který kdy žil. Chci sklonit hlavu a pokleknout na jeho hrob. Mozartovým největším dílem zůstává Kouzelná flétna. Zde se poprvé projevil jako německý mistr. Don Giovanni má zcela italský styl a spolu s ním by se naše sakrální umění nikdy nemělo nechat degradovat na pošetilost tak skandálního námětu.*

Teprve na základě tohoto charakteru vznikly velké výtvory germánského západu: katedrály, dramata a symfonie. Největším vědomým smyslným pokusem o probuzení této vznešené vůle je Wagnerovo hudební drama. Wagner prohlásil tanec, hudbu a poezii za jedno umění a roztříštěnosti své doby přičítal tomu, že každé z těchto tří umění bylo podle něj izolované. Dospěla k posledním hranicím vyjadřovacích schopností a pokřivila se.

Beethovenova absolutní hudba dovedla Mistra k tomuto poznání, jak vidíme v 9. symfonii s nebývalým využitím hlasu. Hudba sama o sobě postrádá morální vůli. Její izolovanost znamená chaos nebo prázdnou programní hudbu. Drama odcizené hudbě a tanci - nejdokonalejšímu utváření lyriky - nutně přichází po svém uvolnění od ostatních umění, a to teprve v psané tragédii, kterou předtím nemohlo ztvárnit. To byl Goethův neúspěch, stejně jako neúspěch jeho následovníků. Tanec byl původně skutečný a plnokrevný jen jako národní tanec. Byl spojen s národní hudbou a písní. Stal se - díky tomuto

uvolnění - pohybem nohou odcizených přírodě bez duchovního obsahu a skutečného rytmu. Wagner proto viděl umělecké dílo budoucnosti ve spojení těchto tří umění.

Wagner bojoval proti zcela plebejskému světu a zvítězil. Kulturní dílo Bayreuthu zůstane navždy nezpochybnitelné. Přesto se dnes začíná ustupovat od základního Wagnerova učení, od tvrzení, že tanec, hudba a básnické umění jsou navždy spjaty jím hlásaným způsobem; od tvrzení, že Bayreuth byl vlastně neměnnou dokonalostí árijského mystéria. Dvě skutečnosti nám ukazují, že forma wagnerovského hudebního dramatu nebyla vždy zcela úspěšná - jako v Tristanovi a Isoldě a Meistersingerovi. Vytvořil také drama, které sahalo tak vysoko, že muselo selhat: *Prsten Nibelungův*. To dokazuje, že právě propojením slova a hudby je tanec zvládnut v obecné podobě jako dramatické gesto.

Slovo je kromě své vrozené hudebnosti vždy nositelem myšlenky nebo pocitu. Jakkoli bychom chtěli považovat jazyk nesoucí myšlenku za neestetický způsob vyjádření, přesto je předpokladem každého skutečného dramatu. Jeho jasnost a možnost porozumění určují výšku a šířku hlediště. Technika jazyka je považována za předpoklad každého velkého estetického zobrazení. Formativní vůle básníka se objevuje pouze prostřednictvím jazyka. Dokud slovo popisuje lidský konflikt, vypráví o události nebo zprostředkovává myšlenkový proces, hudba jej neprohlubuje. Jakákoli doprovodná hudba ničí médium přenosu vůle a myšlenek. To se projevuje ve vyprávění Tristana v prvním dějství, v dialozích Wotana s Brünnhildou, v Alberichově kletbě a ve zpěvu Norn v předehře k Soumraku bohů. Všude tam, kde je prostředníkem myšlenková struktura, vstupuje do cesty orchestr. Totéž platí pro téměř všechny

davové scény: V silně nabobtnalých tonálních obrazech se tvrzení lidí zcela vytrácí. Diváci slyší jen neartikulované hlasité výkřiky a vidí jen zdvižené ruce. To nevede k formě, ale k chaosu. Srovnejme například začátek Egmonta s příjezdem Brunnhildy na burgundský zámek. Goethova davová scéna vykazuje největší plastickou živost. Několik slov zleva a zprava představuje myšlenky a nálady celých lidských vrstev. Společenství v Egmontovi dodává tomuto individuu skutečnou pronikavou sílu. Hudební doprovod při této masové scéně by ji připravil o veškerou míru charakteru.

Kromě očekávání, že Brünnhilda před shromážděným lidem odhalí tajemství své duše, se její gesta - doprovázená hudbou - ve slovním tónovém dramatu rozvinou ve stísněnou scénu, která není kritizována pouze z nadšení pro Wagnerovu vůli. Zde však tón zabil slovo.

Došlo k tomu proto, že se dogmaticky tvrdilo, že během hudebního dramatu nesmí hudba ani na okamžik přestat hrát. Jakkoli je to v záchvěvech vedení na začátku Zlaté rány opodstatněné, ve druhém a třetím dějství Tristana a ve třetím dějství Meistersingera vzniká bariéra, která brání slovu, aby člověka zavedlo do duše Tristana, Marka a Hanse Sachse. Beethovenova hudba k Egmontovi je nejhlubší ze všech hudebních dramat. Tato hudba by však posluchače neuchvátila v takové míře, kdyby konflikty mezi Egmontem a Oranžským nebo mezi Egmontem a Albou doprovázel orchestr.

Spolu s tancem je drama jediným uměním, v němž je prostředkem zobrazení živý člověk. Má za úkol působit dramaticky nejen v čase, ale i prostorově prostřednictvím gest. Pohyb je funkcí prostoru a času. Je to jediná forma zobrazovací schopnosti, v níž se vytváří určitý vztah jedné části k druhé.

Účinek vyjádřený slovy vyžaduje bezpodmínečně silný pohyb celého člověka směrem ven. Rychlost změny v prostoru odpovídá tempu vnitřního prožitku. V mluveném dramatu je možné tyto časoprostorové vztahy bez překážek navázat. Přirozený rytmus a motivy člověka (kinetický faktor) jsou mluveným dramatem probuzeny.

Dlouhou dobu se význam motivu přeceňoval, když v oboru vládla senzualistická psychologická estetika. Klasická reakce jej však opět zatlačila až příliš do pozadí. Tento motiv - probuzení člověka - je bezpochyby vnějším projevem nejvyššího chtěného instinktu. Trubači, kteří hlásili útok, a *Hohenfriederbergerův pochod*, za jejichž zvuků šly miliony lidí na smrt, ukazují, jak moc dokáže hrdinský zvuk vyvolat vůli, která se kineticky promění v nejvyšší tělesné napětí energie. K témuž inspirujícímu dramatu patří i rytmus pravého národního tance. Na tyto zvuky dotyční lidé odpovídají duchovně a emotivně. Čas a prostor jsou zde také v pevném vztahu, který není omezován jinými faktory. Pokud se však hudba spojuje se slovem drama a slovem taneční hudba nikoliv během kratších časových úseků, ale trvale, pak je to tak, že umělecké neshody vznikají nevyhnutelně. Stará opera, v níž hrdina ohlašuje svůj útěk a přitom deset minut stojí na místě, byla odmítnuta s posměchem. Ale ve Wagnerově dramatu je vnitřní soulad mezi obsahem slova a fyzickým jednáním často brzděn hudbou. Když například Brünnhilda náhle spatří Siegfrieda na Güntherově dvoře a vášnivě se k němu přiblíží, slova její písně brání průběhu pohybu. Siegfried ji navíc musí odhánět takřikajíc zpomalenými gesty. To platí pro většinu scén v Zlatu Rýna mezi bohy a obry.

Pokud v těchto případech hudba ruší, jako by se vázala na písně, na odeznívání duchovního motivu, pak slovo nemůže následovat rychlost tance. Ten se tak musí nechat potěšit falzetem, což je případ, který se v hudebním dramatu jistě objevuje jen zřídka.

Tyto poznámky neznamenají kritiku nedůležitých věcí. Jsou zaměřeny na některé podstatné věci, které Wagner a každý operní pěvec jistě bolestně pociťoval. Tvrdilo se, že tato tři jednání nejsou slučitelná, ale bez ohledu na to, jak se k sobě v dřívějších dobách stavěla, zákon nutné formy nemůže být u žádného z nich bez umělecké újmy ignorován, neboť ve skutečnosti nejde o jedno umění. Pokus o násilné skloubení těchto umění ničí duchovní rytmus a brání emotivnímu vyjádření a dojmu. Wagner, jehož celé umělecké dílo je nepřetržitým a obrovským výbojem vůle, se často dostává do úzkých. Ve zvláštním paradoxu jsou některé z Wagnerových největších předností zároveň jeho slabinami. Většina účastníků wagnerovského hudebního dramatu to podvědomě pociťuje, aniž by si dokázala vysvětlit svůj špatný pocit. Převažují Wagnerovy nesrovnatelné, působivé mystické heroické pasáže, které však zároveň překrývají některé dosud ustálené vztahy mezi časem a prostorem. Tyto poznámky nemají v žádném případě znevažovat Wagnerovo dílo. Vytvořilo život, a to je rozhodující. Bylo také požehnáním, že se dříve izolovaná umění sjednotila, a tím se vlastně vzájemně posílila. Snad jednou přijde jiný velikán, který zasáhne do současného života a s ohledem na nově zažité vnitřní zákonitosti tří umění nám předloží novou podobu slovesného tónového dramatu, přičemž jako vzory použije Egmonta a Tristana.

Podstata veškerého nordického západního umění byla odhalena v Richardu Wagnerovi. Ukazuje, že nordická duše není kontemplativní, že se neztrácí v individualistické psychologii. Naopak, prožívá chtěné kosmické duchovní zákony a utváří naše umění duchovně architektonicky. Richard Wagner je jedním z těch umělců, u nichž se shodují tři faktory, z nichž každý tvoří součást celého našeho uměleckého života: nordický ideál krásy, jak se projevuje navenek v Lohengrinu a Siegfriedovi, spojený s nejhlubším citem pro přírodu; vnitřní vůle člověka v Tristanovi a Isoldě; a boj o nejvyšší hodnotu nordického západního člověka: hrdinskou čest, spojenou s vnitřní pravdivostí. Tento vnitřní ideál krásy se realizuje ve Wotanovi, v králi Markovi a v Hansi Sachsovi. Naopak v Parsivalovi je silně zdůrazněno oslabení vůle ve prospěch adoptivní hodnoty.

Zde se Wagnerův duševní život shoduje s nejhlubšími podtóny velkých evropských mužů. Jejich jména už nebudu zaznamenávat. *„To nejvyšší, čeho může člověk dosáhnout, je heroický průběh života,“* vyznával i Schopenhauer. Tato síla hrdinské vůle je tajemným médiem, které usměrňovalo všechny naše myslitele, badatele a umělce. Je duchovním obsahem a touhou v největších dílech Západu od hraběte Rüdigera až po Eroicu, Fausta a Hanse Sachse. Je to síla, která vše určuje. Konečným cílem západní umělecké tvorby je probuzení ducha. Toto poznání stojí stejně daleko od odcizení životu naším klasicismem jako od povrchního smyslového umění a formalismu dneška. Kompromituje obojí a jde s nimi do hlubin, kde nachází vše, co bylo vytvořeno z podstaty nordické západní duše.

To, co se projevuje v uvolnění vůle u těch největších, je také základním přikázáním pro všechny ostatní skutečné umělce Západu. Toto přikázání platí stejně tak pro ty, jejichž duchovní hnací síla neprojevuje stejně silnou, i když stejně zaměřenou formativní vůli. Výsledek je jedinečný. Je příjemný, intimní, humorný.

Ještě jsem nenašel produkty jiných ras - ba dokonce ani příbuzných skupin národů - které by se daly popsat těmito slovy: Domeček s gotickými sedlovými střechami, vikýři a malými rámy, výklenky, vyřezávanými dveřmi, vykládanými truhlami a truhlicemi a malovanými dřevěnými panely. Místnosti s nízkými stropy, z nichž je vidět do sousedovy kuchyně. Přidejme k tomu povídky Gottfrieda Kellera, básně pastora Worikeho, který tolik miloval ptáky a přál si mít všechen svůj majetek pohromadě u sebe v jedné úzké místnosti; básně Raabeho, umění Dickense, obrazy Cranacha - všude najdeme tiše pracující germánskou osobnost, která ve své podstatě působí jako příjemná a příjemná. Jak napsal Raabe, „*Im engsten Ringe, Weltweite dinge*". („V nejužších kruzích celosvětové věci")

Klid těchto umělců však přesto není totožný s klasickým klidem. Jistě, ve všem germánském je také hluboká touha po oceánském klidu srdce. Germáni po staletí putovali přes Alpy. Oči nesčetných generací se obracely k Helladě. Není však nic povrchnějšího než říci, že Germán hledá svou ztracenou podstatu, svůj ztracený vzor chování a svůj ztracený smysl pro harmonii. Ne! Základem je vždy touha po rytmu, projev silné vůle duše, která toto hledání odhaluje jako touhu nejen po odhalení vlastní podstaty, ale i po jejím otisku hledání po jejím komplementárním rozpracování. Věčně hledající a aktivní

nordický člověk hledá odpočinek a často má sklon si ho vážit více než všeho ostatního. Jakmile ji však získá bojem, nenechá se jí uchvátit. Hledá, zkoumá a utváří dál. Žádný odpočinek! napsal Beethoven v roce 1801 Wegelerovi.

Neznám jiný odpočinek než spánek, a ten mi působí tolik trápení, že se mu musím věnovat víc než jindy. A je-li klidný, pak přesto v hlubinách vyvěrá dál, vždy připraven proměnit se v aktivní, tvořivý výron. Germánské umění je hluboké a aktivní, vůle mu dává formu. Dickens pozlacuje lidi a svět věčnou, ale zcela a naprosto neřeckou krásou. Jeho smysl pro vnitřní krásu je hrou vůle, nejprve temnější, pak jasnější a živěji tónovanou, ale vždy spojenou s kypící akcí. Ponurý dům je snad nejcennějším plodem tohoto umění, ještě pronikavější atmosféry než David Copperfield. I pod příjemným faktem Raabeho v Abu Telfanovi kypí činorodá touha, která v Die Innerste nabobtná v dramatické crescendo. Žádná z básní C. F. Mayera není tak hluboká, i když silnější v patosu, jako v duši hledající Die Richterin, Mnichova svatba a Jurg Renatsch. Keller jako gotický řezbář rozvrhl své excentrické postavy, vyřezal jim pozoruhodné záhyby ve tváři a pak je vyslal do nesentimentálního světa. Je to plnost života, kterou vytváří germánská duše, vrcholící v umělcích, jako byl Hermann Löns, který v sobě slyšel promlouvat duši země. Právě tato přirozená mystická stránka je u Lönse stejně vnímatelná jako v Goethově *Uber allen Wipfeln is Ruh*... a *Dammerung senke sich von oben*. V nejstručnějším popisu je přítomna věčná vůle, věčný pohyb je skryt a „vlkodlaci“ jednají stejně podle své nejvnitřnější vůle po duchovní rasové svobodě jako Faust, který musí prokouknout celý svět. Raabe, žijící ve vnějším klidu, byl opět skutečným Hladovým pastýřem , lačnícím po moudrosti světa.

„Vzhlédněte ke hvězdám!“ Poučuje. *„Dávejte pozor na uličky,“* ozývá se odpověď. Pravou harmonii vidí nejen v oceánském klidu, ale i v zuřivé bouři, která s sebou strhává lidi, a svému hrdinovi Robertu Wolfovi dává na cestu životem heslo: *„Kupředu, i v řetězech!“*. Výtvory Gottfrieda Kellera, které jako by stály tak jasně ohraničené v hřejivém slunci, protéká znatelný spodní proud samozřejmého hrdinství. *Julia und Romeo und dem Dorfe* je takovým dílem nezměkčené velikosti a *Frau Regula Amrain* je příkladem vnitřní hrdosti. Dívka, která sedí u tkaní svatebního prádla a zpracovává do něj svou lásku, zpívá, že pokud její muž nebude bojovat za svou vlast, pak by se její svatební prádlo mělo stát rubášem. A pastýř, který vysoko v horách staví stále znovu svou chýši zničenou lavinami a tolerantně přihlíží, prohlašuje: *„Jestli se na mou zemi sesype lavina nevolnictví, pak sám zapálím usedlost a odstěhuji se do širého světa.“*

Nordický muž ve středostavovském oděvu je humorista. V jeho hloubi se sice skrývá vrčení a nářek, ale tato prchlivost je kontrolována vědomou sebekontrolou a pozlacována lidským porozuměním. Goethe mohl být stejným humoristou jako Leonardo nebo Shakespeare. Cervantes není humorista, jak se mnozí stále domnívají. Ale hlubokomyslní humoristé jako Gottfried Keller, Wilhelm Busch, dokonce i Charles Dickens a Spitzweg přesto patří do jemného hřmotu evropské podstaty. Jsou to klidné body odpočinku na temné půdě. Les je nehybný pohyb, šustivý rytmus, hra světla a stínu, jasné vedení linií a temné tajemství. Jako národní celek bojuje, vítězí, je poražen, směje se i truchlí. Jejich život se řítí v kaskádách nebo plyne v širokých proudech. A přesto je to voda, která odráží charakter. Tak patří tichost Bouře a Raabeho a Kellera vedle velikosti

Goetha a Wagnera; úsměvná tragičnost Busche vedle patosu Schillera. Temný spodní proud krve a duše je všechny spojuje a i v tom nejtišším z nich zní německá píseň věčného stávání se a boje o bytí.

U žádného jiného žijícího umělce se tento mystický přirozený projev vůle neprojevuje tak působivě jako u Knuta Hamsuna. Nikdo neví, proč sedlák Isak s velkým úsilím obdělává v bohem zapomenutých krajích jeden kus půdy za druhým, ani proč se k němu přidala jeho žena a rodí mu děti. Isak se však řídí nevysvětlitelným zákonem. Z mystické prapůvodní vůle pokračuje v plodonosné výpravě. Na konci své existence se jistě s údivem ohlédne za sklizní své činnosti. Růst půdy je velkým současným eposem o nordické vůli v její věčné prapůvodní podobě. Nordický člověk může být hrdinný i za dřevěným pluhem. Každé pohnutí jeho svalů přináší ovoce. Benoni, kupec Mack, baronka Edvarda a lovec Glan - každá osobnost dostala od počátku vdechnutý vnitřní zákon a podle něj jedná. Dělá zdánlivě neslučitelné věci - přesto jsou tyto činy samozřejmé. Člověk je ani nemusí psychologicky vysvětlovat. Jejich vnější stránka je sama vnitřní vůlí. Rozvibrování naší vůle silou, která vše stvořila, je skutečným estetickým zážitkem.

Vagabundi se objevují jako protiklad k postavě Isaka, ponořeného do země. Ve stejném médiu Hamsun v tajemném přírodním vhledu popisuje zákony vesmíru a duše. Postavy jsou opět rolníci, rybáři, obchodníci, v nichž se odráží svět. Cestováním, neukojenými touhami ztrácejí kontakt s Matkou Zemí, jejíž požehnání už s nimi není. Stěhují se z místa na místo, vyměňují si činnosti a milují. Ale protože kořeny jsou vytrženy ze země, která dává sílu, umírají i květy. A tak žijí své

životy - Edvart, August, Lovise Margrets -, aniž by věděli proč a aniž by se orientovali. Jsou symboly úpadku, v lepším případě přechodu, experimentálními fragmenty lidstva, dospívajícími k novým formám a typům, ale neschopnými vytvářet hodnoty a získávat čest. Žijí jako minulost, neboť minulost je uchvátila, samozřejmě a záhadně. Přesto nordický duch není nikdy zcela potlačen nebo ztracen.

A konečně ta touha! Je to touha, která žene srdce umělce k tvorbě přesně stejným způsobem, jakým posílá objevitele na objevitelské cesty. Celé německé romantické hnutí je bez pocitu touhy stejně nemyslitelné jako kdysi gotika. Hölderlin je největší mezi umělci touhy v naší době. Tento prvotní prvek jeho povahy se vždy prodere na povrch bez ohledu na to, zda vidí snový obraz Hellady ztělesněný v Diotimě, nebo zpívá svou Píseň Němcům. Hölderlin by vůbec nepochopil, o co jde, kdyby se v jeho přítomnosti mluvilo o kontemplaci. Z naší strany bychom mu neporozuměli vůbec, kdybychom esteticky chtěný toužebný prvek jeho výtvorů nezažili v hloubi své vlastní vitální touhy. Právě tato prvotní touha vytvořila i dva produkty současné německé hodnototvorné literatury: Hanse Grimma Volk ohne Raum a Erwina Kolbenheyera Paracelsus. Zvony, které se ozývají z vesnice na řece Weser a provázejí Cornelia Friebotta světem, jsou výrazem touhy po prostoru, po orné půdě, po využití vrozených tvůrčích sil. I tyto zvony stesku z Lippoldsbergu zvoní a oplakávají smrt toho, kdo se snažil probudit národního ducha všech rasově nordických Němců bez ohledu na to, kde žijí, a i když z formálně technického hlediska je ve Volk ohne Raum některých věcí třeba litovat. Jeho ztvárnění lidských charakterů možná poněkud zaostává za Kristin Lavransdotterovou Sigrid Undsetovou - jejíž

charakterové ztvárnění, například Erlanda Nikulaussohna, je mistrovským dílem. Prvotní touha u norské autorky chybí, zatímco u Grimma je patrná na každé stránce. Čím více její postavy hovoří o víře a teologii, tím více čtenář nabývá přesvědčení, že její záměry jsou pokusy přenést své myšlenky do nitra postav, které se nejeví jako nositelé základních životních pocitů. A právě zde se Kolbenheyerová, vracející se do středověku, přibližuje Grimmovi. Kolbenheyer nechává věčného poutníka promlouvat k bohu na kříži:

Neexistuje žádný jiný národ jako tento, který nemá bohy, a přesto věčně touží vidět Boha.

Vezme unaveného Krista, který žebrá u cesty, do svých silných paží a nese ho německou zemí. Ubohá, zmučená postava Krista vdechuje silný dech tohoto německého génia a stává se silnější a mocnější. Poté promlouvá o Němcích:

Už mě nepoznávají, protože mají jen jazyky jako své věčné bohy, kteří nesou pečeť smrti. Všechno ostatní se jim zdá malé. Ale oni mě vidí. V žilách tohoto národa stále proudí tolik nedotčené, prapůvodní krve! Musí být takoví, protože jsou to lidé, kteří jsou naplněni touhou ......

Z tohoto vidění světa se z básníkovy představivosti vynořuje velký hledač Paracelsus, který stojí na prahu dvou velkých epoch a s touhou hledí za obě, do doby, kdy už nebude stát slovo proti slovu, oltář proti oltáři. Tato vůle musí být vměstnána do prvotních zákonů života.

Věří snad někdo, že Kolbenheyer mohl napsat své velké dílo z pouhého uměleckého potěšení a proto, že je sám člověkem naplněným obrovskou touhou? A nevěří snad někdo, že rozumí jeho dílu ten, kdo v sobě nepocítil stejnou sílu touhy?

Kdo tomu věří, nejenže nepochopil tento román, ale ani vzdáleně nepochopil podstatu germánského umění. Nepochopili ani Ulricha von Ensingen, ani Mistra Erwina, ani básníka Fausta, ani tvůrce Hyperionu. Protože měli tento cit, nikdo z nich si nepřál, aby výsledkem jejich tvorby byla kontemplace; ne ta myšlenka! Pojímal věci čistě intelektuálně. Takoví myslitelé probouzejí touhu po chtěné stránce naší přirozenosti, daleko od tuposti běžného cítění. Rozvíjíme ji jedním směrem, držíme ji vysoko a v této produkci síly vytváříme aktivní duchovní život.

Je významnou světovou historickou skutečností, že jakkoli byl Evropan dřívějších dob nábožensky založený, jakkoli se v něm znovu objevuje náboženská touha (sice pro mnohé stále skrytá, ale přesto na mnoha místech hluboká), jakkoli Západ vyprodukoval mnoho mystiků a zbožných mužů - absolutní náboženský génius nebo zcela autokratické ztělesnění božství v jednom člověku je něco, co Evropa stále nemá. Jakkoli bohatě nadaná, jakkoli mocná a ve svých formách překonávající byla, až do současnosti jsme stále ještě nevytvořili náboženskou formu, která by nás byla hodna. Ani František z Assisi, ani Luther, ani Goethe, ani Dostojevskij pro nás nejsou zakladateli náboženství. V Evropě nevznikl žádný Džajnavalkja, Zarathustra, Lao-c', Buddha ani Ježíš.

Náboženské hledání Evropy bylo u zdroje otráveno cizím rasovým formátem. Její první mytologická epocha se blíží ke konci. Západní člověk už nedokázal myslet, cítit ani se modlit ve formách, které by byly věrné jeho typu. Po násilné, neúspěšné obraně si osedlal náhradní víru církve, která mu byla vnucena. Na kamenité půdě židovsko-římských dogmat vykvetla bohatá pokladnice legend. Velkolepé postavy s intuicí

a přetvořením pravého Ježíše byly postaveny proti strnulé syrské povrchnosti. Hrdinové byli přesvědčováni, aby bojovali a umírali za svou adoptivní víru. Činy bohatého kupeckého synka z Assisi nebyly tvůrčí. Ani tyto činy nebyly aristokratickým překonáním světa jako čin Inda, který se s úsměvem uložil do vykopaného hrobu. Byly pouze popřením světa a potlačením sebe sama. To je tragická píseň všech evropských světců. Je to čistě nihilistická stránka západního náboženského života. Evropan nemohl pozitivně tvůrčím způsobem působit na svět, který by byl věrný jeho rasovému typu. Kdykoli se o to pokusil, jako v podobě blahoslaveného mistra Eckharta, církevní hodnoty zmizely a rozplynuly se. Dokonce i příslib nového náboženství snadno překonal cizí církev, i když se musel budovat a růst pod jejím zákazem. Tento apoštol Němců zemřel dříve, než mohl národ plně a vědomě poučit o novém náboženství.

Evropa se tedy potopila a fyzicky si podmanila svět a svět. Ale duchovní hledání, které nebylo skutečně náboženské, ale pouze římsko-židovské, vytlačilo rovnováhu náboženské a umělecké vůle. Starověké indické hymny nejsou ani tak uměleckými výtvory jako spíše nábožensko-filosofickými vyznáními. Čínské obrazy bohů zůstávají jako groteskní deformace přírody nebo jsou povýšeny na pouhé formy stylizace a normalizace. Řecko se pro nás stalo abstraktní formou. Pouze v Evropě se umění stalo skutečným prostředkem překonávání světa: náboženstvím samo o sobě. Zatímco egyptské obrazy byly pouhými kresebnými kompozicemi, Grünewaldovo Ukřižování, gotická katedrála, Rembrandtův autoportrét, Bachova fuga, Beethovenova Eroica, Chorus Misticus v Goethově Faustovi , to vše jsou alegorie zcela nové

duše, neustále aktivní duše, kterou zrodila jedině Evropa. Wagner toužil po národním umění jako symbolu. Zdálo se mu, že společný původní zdroj jednotlivých umění ohlašuje novou epochu.

Zpočátku nejsme schopni vytvořit toto náboženství budoucnosti, protože jsme stále jen izolovaní, osamocení. Umělecké dílo je živým zobrazením náboženství, ale náboženství nevymýšlí umělec, ta vznikají až z lidí.

Kdysi to chtěl Wagner: umění jako náboženství. Sám s Lagardem později bojoval jako jednotlivec proti celému buržoazně kapitalistickému světu alberichů a cítil, že se svým talentem se ujal úkolu ve službách svého národa. Neříkal, že ve stavu zhroucení: Nechápu už svět. Spíše si přál vytvořit jiný svět. Měl předtuchu nového, probouzejícího se života. Proti němu stál zaprodaný světový tisk, nasycený filištínstvím, doba zcela zbavená ideálů. I když se lidé naší doby cítili odcizeni formám bayreuthské ideje nebo k ní byli nesympatičtí, byla tato idea skutečným zdrojem života uprostřed barbarské doby. Ve všech státech, kde žili lidé, kteří konfrontovali život nejen s estetikou a netvůrčími protesty, nacházel Bayreuth harmonizující duše. Zatímco často oslavovaní sociální básníci udržovali jen ubohou existenci, vnitřní hodnota Bayreuthu stále vystupuje jako průvodce naší dobou. Stále dává život a sahá dál, do budoucnosti nastupující Německé říše.

Gerhart Hauptmann pouze nahlodával prohnilé kořeny středních vrstev 19. století a z novinových zpráv sestavoval divadelní kusy. Vzdělával se, pak bojující sociální hnutí opustil. V parných haličských kruzích Berliner Tageblatt se estetizoval na naše hodnoty. Před fotografy napodoboval Goethovo držení těla. Pak se v roce 1918, po vítězství buržoazie, nechal

finančním tiskem postavit před německý národ jako jeho největší básník. Vnitřně bezcenný Hauptmann a jeho okruh jsou neplodnými rozvraceči doby, k níž vnitřně patří. V žádném z nich - ani v Sudermannových či Wedekindových, tím méně pak jistě v pozdějším roji Mannově, Kaiserově, Werfelově, Hansencleverově a Sterheimově - nevzplál v srdci opravdový protest.

Ačkoli marxistický socialismus politicky neuspěl, dokázal přerušit hnutí za obnovu Německa. Přestože toto hnutí bojovalo za umělecký výraz, bylo tímto arogantním marxistickým hebrejským literárním cechem zrazeno a zfalšováno. Všichni tito dělničtí básníci vnitřně zemřeli před mocí peněz a jejich otroků. Tito básníci boj pouze předstírali. Všichni jsou to intelektuální výrostci, kteří se stali dobře obdařenými a lidskými, jakmile jim bylo dovoleno jíst u stolu vládců peněz. Revoluční rysy Die Rauber, Kabale und Liebe, ba ani Wilhema Tella v 19. století nelze vystopovat. Tvorba prostitutky Lulu je tím nejvyšším, k čemu tito básníci mohli dospět. Ale aby potlačili to, co bylo skutečně odvážné a bojovné, vytvořili vládci peněz kartel s židovskými divadelními řediteli a pány tisku. Ti velebili vše, co je drzé, zkažené, umělé, impotentní a zmrzačené. Stále rozhodněji a uvědoměleji bojovala proti každé opravdové obnově světa, jako kdysi proti Richardu Wagnerovi. Věděli totiž, že to, co je velké, znamená smrt toho, co je malé. Nová hodnota, jakmile je uznána, zahladí to, co je bezcenné.

V tomto největším souboji dnes žijeme a dýcháme více než kdy jindy. Už se nemůžeme uzavřít do sebe a zapomenout na svět nebo na tok života. To už vlastně ani nemůžeme, protože víme, že celá Internacionála čelí novým hodnotám probouzející se rasové duše se smrtelným nepřátelstvím. V jejím čele stojí

zástup bastardních umělců. Barbusse, Sinclair, Unamuno, Ibanez, Maurois, Shaw a jejich vydavatelé pracovali v nejužší spolupráci s Mannem, císařem Fuldou a jejich novinářskou klikou. Vzájemně si zajišťovali chválu, překlady a představení. Celý světový tisk tři měsíce předem zveřejňuje velké odhalení, že Thomas Mann píše nový román. Každý z nich ústy toho druhého informuje o tom, jak Thomas Mann odpočívá, jak přemýšlí a jak pracuje - zda v uzavřené místnosti, nebo pod širým nebem, zda ráno, nebo večer. Tento rezolutní, současný filištínský styl se rozkládá v jeho živém těle navzdory všem chvalozpěvům v médiích židovské reklamy. Mručí o lidstvu, o míru mezi národy a o spravedlnosti. Nemá však v sobě ani špetku opravdové plnokrevné lidskosti, kterou by mohl předat. Uzavřel mír s mocnostmi, které považovaly světovou válku za svou záležitost. Píše se v novinách, které se vysmívají skutečnému právu národa na vyjádření jeho podstaty. Stagnující jako sama politická demokracie jsou její žalmisté - George Bernard Shaw a jeho klika a další -, kteří z nás rok co rok jen vysávají životní podstatu. Přestože se jim nedaří rozvíjet kulturu ani hodnoty, kopou do svých odpůrců jako do osla.

Neúspěchy 19. století lze omluvit tím, že jeho lidé stáli uprostřed prudkého proudu probouzejícího se industrialismu. Stejně jako mnoho jiných v jiných dobách byli zahlceni tím, co je nové. Cítili, jak se staré hodnoty chvějí, ale kdo by je mohl odsuzovat, když neviděli východ slunce - ale zahynuly? Dvacáté století však odhalilo muže, kteří byli natolik arogantní, že vystupovali jako proroci nového systému. Dnes vidíme, že vše, co hlásali, byla nafouklá mršina, v jejíž sílu sami nevěřili. Ibsen a Strinberg bojovali čestně až do své smrti. Poslední současní proroci demokracie a marxismu nemají víru v druhé a

nenesou v sobě žádné osobní hodnoty. Nyní hledají své formy v čínské, řecké a indické literatuře. Svědčí o tom svět Klabunda, Hoffmansthala, Hansenclevera, Reinhardta! Takoví spisovatelé pouze leští a kopírují literaturu negrů z Timbuctoo. Svému publiku pak předkládají novou krásu a nový životní rytmus

To je podstata dnešní intelektuality, moderního dramatu, moderního divadla, moderní hudby! Z Paříže, Vídně, Moskvy a New Yorku se line zápach mrtvol. Parazitující Žid se mísí se spodinou všech národů. Bastardi jsou hrdiny doby. Kurvy a nahé taneční přehlídky pod černým vedením byly uměleckou formou listopadové demokracie. Zdálo se, že konec, totální mor duše, se blíží.

Milionové zástupy dělníků v dolech a před plameny vysokých pecí byly zotročeny a okradeny. Zažívali nouzi a trpěli všemi hrůzami nové vlezlé vlády strojů. Přesto se nevzdávali. Bojovali. Hledali vůdčí osobnost, ale žádnou nenašli. Je otřesné si přiznat, že v jejich čele stály špínou pokryté, ale mocné postavy vedené - dokud to nebylo nebezpečné - židovskými právníky a zrádci, které financovaly velké banky. Dělničtí básníci nebyli schopni zrodit jediného skutečného bojovníka. V bojující armádě dělníků se nenašel žádný rytíř, ani v životě, ani v umění.

Bebel zůstal malým seržantem po celý život. Hauptmann nepokročil dále než k Die Weber a Kollegen Crampton. Už jen v této skutečnosti nacházíme důkaz, že marxismus nebyl pravým německým, ani pravým západním hnutím svobody, neboť hnutí věrné svému rasovému typu vytváří své hrdinské postavy jako nejvyšší hodnotu. Místo nordické rasové literatury však nastoupila zbabělá sebranka marxistických vůdců, kteří se nechali koupit každým, kdo měl peníze. Na místo totality

nastoupila třída jako židovská hodnota. Německý dělník zapomněl, že člověk nesmí zradit národ a vlast, ale musí zvítězit; pod židovským vedením však obojí zničil.

Nové probouzející se hnutí pracujících- nacionální socialismus - bude muset dokázat, že je schopno předložit německému dělníkovi a celému národu nejen uskutečnitelnou politickou ideu, ale také ideál krásy mužné síly a vůle. Naše nejvyšší duchovní hodnota bude převažovat nad všemi ostatními. Vytvoříme předpoklad pro organické umění, které vytváří život. Ve všech městech Německa již vidíme potenciál přijetí našich myšlenek. Tváře, které hledí z válečných pomníků zpod ocelových přileb, mají všude podobnost, kterou lze označit za mystickou: strmé svraštělé čelo, silný rovný nos s hranatým rámem, pevně sevřená ústa s hlubokými trhlinami napjaté vůle. Široce rozevřené oči hledí přímo před sebe, jakoby do dálky a do věčnosti. Svéhlavá mužnost frontového vojáka se odlišuje od ideálu krásy dřívějších dob. Vnitřní síla se stala zřetelnější než v době renesance nebo v období baroka. Tato nová krása je také rasově neodmyslitelným obrazem krásy německého dělníka, současných bojujících Němců jako celku. Aby však tato životodárná alegorie nemohla vzniknout, malují nám dobyvační morfioví nemocní bastardi v židovských dělnických novinách a časopisech zmrzačené a pokřivené tváře. Vytvářejí dřevoryty, v nichž idiocie a epilepsie mají představovat vůli. Církve zatím bezradně objednávají další Ukřižování nebo další Beránky boží.

Nic však není platné, zrada z roku 1918 se začala mstít zrádcům. Pohledem na smrt v bitvách; z boje, bídy a utrpení se nová generace dere vzhůru. Tato generace vidí před očima

starý, ale nový ideál krásy, který je věrný typu, krásy, která je oživována věrnou tvůrčí vůlí. Budoucnost patří nám.

Za starými estetickými hodnotami vzniká nový mimoestetický hodnotový systém. Osobnost podmiňuje člověka a jeho estetiku a ty se vzájemně posilují. Pravá osobnost vždy spolupůsobí s rasovou nejvyšší hodnotou. Například otrokovi dává určitou životní formu jeho osobnost, která přijala bezpodmínečné podřízení. Nadřazený člověk má nadřazenou osobnost a ty se vzájemně ovlivňují. Darebák křičí své obscénnosti a ty jsou součástí jeho osobnosti a vzájemně s ní interagují.

Uprostřed zhroucení roku 1918 hledala nová německá generace nové umění, ale s vědomím, že se nemůže zrodit, dokud se nepodaří prosadit novou nejvyšší hodnotu nad celým životem - dokud nás neovládne. Není náhodou, že světová válka ještě nenašla své básníky. Ať už jsou jednotlivé písně jakkoli citově vzrušující, národ a vlast jako hodnoty se mezi námi objevily náhle. Teprve uprostřed bojů se probudil německý mýtus. Ti, kdo jej prožívali nejsilněji, jsou přikryti drny nebo vzdouvajícími se vlnami moře. Ostatní se propadli do bahna zhroucení. Většina ztratila víru v to, že vůbec bojuje za něco, co má nějakou hodnotu. Dnes však to, co je všeobecně osobní, pochází od jednotlivce. Potřeba doby se vryla do srdce každého Němce. I ta nejmenší oběť ve světové válce znamenala oběť pro 80 milionů Němců. Jen těchto 80 milionů lidí - díky společenství obětí, které pro ně byly přineseny - patří navždy k sobě spolu se svými dětmi a potomky. Abstraktní nadšení před válkou pro vlast je dnes, navzdory všem dřívějším parlamentům, skutečným mystickým zážitkem. Tento prožitek bude a musí být umocněn samozřejmým pocitem skutečnosti.

Tento pocit navíc znamená, že atomy národů, jednotlivé duše, se postupně začaly přizpůsobovat identitě mysli. Osobnosti, které v tom budou rok od roku ze všech sil pokračovat, se pak z přirozené nutnosti prosadí do popředí. A ať už bude mít politický život nadále jakoukoli podobu, hodina zrození básníka světové války nastala! On ví spolu se všemi ostatními, že dva miliony mrtvých německých hrdinů jsou skutečnými živými, že své životy nepoložili za nic jiného než za čest a svobodu německého národa, že v tomto činu spočívá jediný zdroj našeho duchovního obrození a že to je jediná hodnota, pod kterou mohou všichni Němci bez rozporu žít. Tento německý básník pak silnou rukou vyžene červy z našich divadel, hudebníky obohatí novou hrdinskou hudbou a sochaře povede dlátem. Hrdinské památníky a pamětní háje budou formovány prostřednictvím nové generace, aby vytvořily poutní místa nového náboženství, kde se německá srdce budou moci znovu a znovu formovat ve smyslu nového Mýtu. Pak se svět znovu zrodí prostřednictvím umění.

Kniha III

NADCHÁZEJÍCÍ ŘÍŠE

In der ganzen Lebensgeschichte eines Volkes ist sein heiligster Augenblick, wo es aus seiner Ohnmacht erwacht... Ein Volk, das mit Lust und Liebe die Ewigkeit seines Volkstums auffasst, kann zu allen Zeiten Sein Wiedergeburtsfest und seinen Auferstehungstag feiern.

(„Nejsvatější okamžik v životě národa nastává, když se probudí z bezmoci... Národ, který s chutí a láskou přijímá věčnost svého národa, může v každé době oslavovat své znovuzrození a vzkříšení.“)

Friedrich Ludwig Jahn (1778-1852)

1. kapitola

Mýtus a typ

Jednoho dne přijde doba, kdy národy budou ctít své velké snílky jako rozhodné muže činu. Snílci si vytvořili představu a z těchto vizí vznikl životní cíl. Zatímco chodili mezi námi jako muži vědy a náboženství a jako filosofové a státníci, činili rozhodnutí a vytvářeli myšlenky v různých médiích a mnoha způsoby, které utvářely náš svět. Sen vynálezce je prvním projevem duchovní síly. Usměrňuje veškerý vnitřní pohyb jedním směrem - do trýznivého poznání, že vnitřní vize nemůže být zcela uskutečněna. Posiluje všechny duchovní a intelektuální energie a nakonec dává vzniknout tvůrčímu činu, kolem jehož osy se otáčí nová éra, podobně jako se otáčí Země kolem své osy.

Kdysi nordický duch snil své sny u Středozemního moře a v Helladě, snil o blízkosti slunce a cestě člověka daleko za Olymp. Tato touha vytvořila drama o Ikarovi. Ten duch zemřel jako Ikarus, ale jednoho dne ožije, aby pulzoval na jiném místě. Sluneční panny a panny s mečem posílal vzduchem snící muž, který v bouři a počasí viděl, jak nad ním loví valkýry, a pak se sám vznesl do nekonečně vzdálené Valhally.

Odvěká touha se stala obrazem v kováři Waylandovi, znovu umírala, aby se znovu probudila k novému životu v Leonardově pracovně. Z básníkovy obraznosti vzešla praktická, proměňující vůle. Silná lidskost se zmocnila přírody a s mistrovským pátravým pohledem poznávala její zákony tichým nasloucháním. Přesto však bylo vždy příliš brzy. O čtyři sta let později ovládli křehký materiál ti, kdo snili o lidském letu. Hmota byla tentokrát omezena, cíleně soustředěna na spoutanou energii a hnací motiv byl nalezen. Jednoho dne letěla stříbrná vzducholoď třpytivě vzduchem, rychle a pod kontrolou, jako uskutečněné drama mnoha tisíciletí.

Formy realizace byly jiné, než jak si je představovali první snílci, což byla pouhá formalita, která zůstala dočasně vázána. Duchovně mistrovským podnětem však bylo, že věčné, nevysvětlitelné vytyčení cíle překoná pozemskou tíži.

Kdysi lidé snili o vševidoucí a vše slyšící bytosti. Říkali jí Zeus. Shlížel z oblaků Olympu na zemi, nebo snad jako Argus. Jen málokdo se odvážil požadovat totéž pro lidi. Těchto několik snílků však zkoumalo podstatu blesky metajícího boha a zkoumalo tajemně rozpoutané přírodní síly. Jednoho dne s pomocí těchto sil promluvili daleko od sebe, spojeni pouze drátem. Pak už ani tento drát nebyl potřeba. Vysoké štíhlé věže dnes vysílají do celého světa tajemné vlny, které se vybíjejí tisíce kilometrů daleko jako píseň nebo hudba. Odvážný sen se opět stal životem a skutečností.

Uprostřed pouště kdysi válečníci a dobyvatelé snili o ráji. Tento sen několika lidí se změnil v práci milionů. Od jednoho potoka k druhému tekla voda příkopy v dobře naplánovaných liniích vyprahlou pouští. Žlutý písek se jakoby pozměněný magickou mocí zazelenal a obilná pole šuměla, těhotná těžkými plody. Vznikala města a městečka, kvetlo umění a věda, až přes tento ráj vykouzlený snícím lidstvem přešli beze snů dobyvatelé a všechno zničili. Konzumovali plody země, ale nepochopili živý sen. Kanály zanikly, voda se změnila ve stojatou a stékala zpět do svého původního koryta, odkud se vlévala zpět do beztvarého Indického oceánu. Lesy byly zmrzačeny, pšeničná pole zmizela; místo trávy se znovu objevil kámen a unášený písek. Lidé hynuli nebo se stěhovali dál, města se opět propadala do písku, usazoval se nad nimi prach.

O tisíce let později nordičtí snílci vykopali zkamenělou kulturu z trosek a popela. Dnes máme před očima celý obraz někdejšího ráje jako vyčerpaný sen, který kdysi plodil život, krásu a sílu, dokud vládla nadřazená rasa. Bude znovu žít a

znovu snít. Ale jakmile se vlády ujaly rasy beze snů a pokusily se sen uskutečnit, realita zmizela spolu se snem.

Stejně jako v Mezopotámii snili o plodnosti a moci, tak i v Helladě snilo jedno velké pokolení o kráse a životodárném Erósu. V Indii a na Nilu lidé snili o kázni a svatosti. Germáni snili o ráji cti a povinnosti.

Vedle prorockých snů existují také sny destruktivní. Jsou stejně reálné a často stejně silné jako ty tvůrčí. Ještě dnes se vyprávějí příběhy o malých temných lidech v Indii, jejichž pronikavý pohled okouzluje hady a ptáky a nutí je do sítí lovců. Víme o obludně silném zlém snu Ignáce Loyoly, jehož duši ničící dech leží i dnes nad celou naší kulturou. Známe také sen černého trpaslíka Albericha, který proklel lásku kvůli ovládnutí světa.

Na hoře Sion se po staletí pěstoval sen o zlatě, moci, lži a nenávisti. Tento sen hnal Židy po celém světě; byl to neklidný, silný sen. Zde vytvářel skutečnost, tam ji ničil. Je nositelem zlých životů a tkalcem vizí i dnes mezi námi. Sen Žida, který poprvé v celé své síle zažil před třemi tisíci lety, se po mnoha zmařených pokusech, v nichž zneužil Boha a snil o ovládnutí světa, téměř stal skutečností. Opustiv lásku, krásu a čest, snil Žid jen o nelásce, ošklivosti a bezectnosti. Žid usiloval o nadvládu a až do roku 1933 se zdál být silnější než my. Protože jsme přestali hledat svůj sen a protože jsme svůj sen ztratili, pokusili jsme se dokonce zažít sen Židů. To také způsobilo německý kolaps v roce 1918.

Největší a nejpožehnanější věcí v německém životě je mýtické, citlivé, ale silné probuzení. Skutečnost je taková, že jsme opět začali snít své vlastní prvotní sny - ne s chtěným záměrem, ale mnohem spontánněji a na mnoha místech současně - všichni stejným směrem. Je to opět starý, a přece nový sen Mistra Eckharta, Fridricha Velikého a Lagarda.

Kdysi se do světa plavili nordičtí Vikingové. Pravda, loupili jako všichni ostatní válečníci, ale snili o cti a státu, o vládnutí a tvoření. Všude, kam přišli, vyrostly obrazy jejich individuální kultury; v Kyjevě, v Palermu, v Bretani, v Anglii. Tam, kde se objevila podstata cizí jejich rase a snu, se vysněná realita rozbila; tam, kde žili snílci podobného typu, se zrodila nová kultura.

Sen o čestné říši přiměl starogermánské císaře, aby se chopili meče proti rytířům, kteří se proti nim vzbouřili. Tento sen je hnal do vzdáleného Říma, do nekonečného Orientu. Jejich krev stékala mezi troskami Itálie a u svatého hrobu. Navzdory tomuto krveprolití svůj sen nezažili. Starý sen znovu ožil na Marckém písku. Následně však opět upadl a zdál se ztracený a zapomenutý. Dnes jsme konečně začali znovu snít.

Věštec uprostřed hýření za druhé říše vyložil germánsko-nordický západní sen. Paul de Lagarde téměř sám vytvořil rasově neodmyslitelné cíle. Ve svých *Deutsche Schriften* (1881) a v různých pasážích ze svých dalších velkých děl napsal:

> *Skutečně německý stát nikdy neexistoval. Současný stát je dutá skořápka. Náš politický život je fraška. Veřejné mínění je zbabělá děvka... Že je Německá říše neschopná života, je dnes jasné každému oku... Žijeme uprostřed občanské války, která provizorně nabírá směr bez jakéhokoli směřování. Naše náhražka rasového státu je vedena s největší sprostotou mlčením a pomluvami... Jsme nemocní z nutnosti udělat v roce 1878 to, co jsme měli udělat v roce 878... Víra v nesmrtelnost se pro nás stává stále více podmínkou, za níž jedině můžeme udržet život v židovsko-německém státě, který je omylem vyroben z hlíny a železa. Náboženské pojetí křesťanství je falešné. Pravé náboženství je osobní vztah k Bohu. Pravé uctívání je bezpodmínečná přítomnost...*

Pavel přinesl do církve Starý zákon. Pravda a poselství evangelií byly překryty. Jejich učení zaniklo... To, že národní náboženství je pro každý národ nezbytné, ukazují následující úvahy. Národy nevznikají fyzickým rozmnožováním, ale tím, že procházejí společnými historickými událostmi. Jsou podřízeny vládě prozřetelnosti. Proto jsou pravé národy určeny Bohem. Jsou stvořeny..., aby stále znovu rozpoznávaly Boží poslání. Plněním Boží vůle se jeho národ může ponořit do studny, která dává věčné mládí.

Sloužit mu vždy ve svém poslání znamená získat vyšší cíle a s nimi i vyšší život... „Světové náboženství“ v jednotném čísle a „národní náboženství“ v množném čísle - to jsou výchozí body dvou diametrálně odlišných táborů...

Národy jsou Boží ideje! Katolicismus, protestantismus, židovství a naturalismus musí být před začátkem nového pohledu na svět odstraněny z pole, aby se na ně už nemyslelo, stejně jako se nemyslí na noční lampu, když nad horami svítí ranní slunce. Německá jednota je den ode dne pochybnější. Pro člověka existuje jen jedna vina, a to ta, že není sám sebou. Velká budoucnost, kterou ohlašuji a požaduji, leží ještě daleko před námi...

Není to tak dávno, co nás tento velký německý snílek opustil: Lagarde zemřel 22. prosince 1891. Po Mistru Eckhartovi byl snad prvním, kdo slovně vyjádřil věčný německý sen. Byl bez oněch pout, která ještě poutala většího dřívějšího učitele Eckharta. To, co motivovalo německé rytíře před tisíci lety, co je hnalo k výšinám, ale také k omylům a vinám, se zde poprvé stalo brilantním vědomím.

Dnes začíná německý národ znovu snít Eckhartovy a Lagardovy sny. Mnohým však k tomuto snu stále chybí odvaha. Cizí snové vize jim stále často brání v duchovní účinnosti. Proto

je zde podniknut skromný pokus vyložit to, co bylo v předchozích dvou částech představeno spíše analyticky jako naše podstata, jako obraz, nakolik je to prostoupeno věčnými nordicko-germánskými idejemi, nikoliv v technických detailech. A tam, kde je to třeba nastínit, se tak děje s vědomím, že by mohly nabýt zcela jiné podoby, kdyby se našly nové prostředky k ovládnutí Země. Ikarův let se od stavby vzducholodí lišil téměř ve všem. Vůle, která udávala směr tomuto úsilí, však byla podobná. Navíc odhodlaná vůle, založená na jasném *pořadí žebříčku* hodnot, spojená s organickou silou rozhledu, si také jednou - navzdory všem překážkám - prosadí svou realizaci ve všech oblastech.

Charakterové hodnoty, linie duchovního života a barevnost symbolů jdou vedle sebe, vzájemně se proplétají a vyúsťují v člověka. Ale teprve když se v naprosté plnokrevnosti, když jsou samy důsledky, zrodí to, co vyzařuje z jednoho středu - to, co leží mimo empirické. Tato nepochopitelná syntéza individuálního vědomí národů, společenství jako celku, tvoří jeho Mýtus. Homérův svět bohů byl takovým Mýtem, který chránil Řecko a udržoval ho i tehdy, když nad helénským životem začali získávat moc cizí lidé a jejich hodnoty. Mýtus o kráse Apollóna; o síle Dia; o nutnosti a osudu v kosmu; a o lidské podstatě s ním tajemně spojené. To vše tvořilo řecký vliv po tisíce let, ačkoli tvořilo sílu typu pouze s Homérem.

Takovou obrovskou sílu však nerozvíjí pouze tvůrčí vize snů. Rozvíjí se i v obrovské a ničivé síle, která vychází z židovského parazitického snu o ovládnutí světa. Po více než 3 000 let Židé prováděli černou magii politiky a obchodu. Proud této impulzivní síly k získání zlata často vznikal, opouštěl lásku. Jákobovy děti provozovaly zlaté sítě, které spoutávaly velkosrdcaře, tolerantně smýšlející nebo oslabené národy. V

Mefistofelovi nacházíme takovou postavu zkažené moci. Dnes ji najdeme v zákonech, které řídí pány obilných a diamantových burz, světového tisku a Společnosti národů. Síla nordického duchovního rozletu byla ochromena. Stvoření Ahasverovo, zemitě těžké, saje z ochromených svalů. Tam, kde je v těle národa otevřena jakákoli rána, se židovský démon vždy zažere do infikované části a jako parazit využívá slabé hodiny velkých národů tohoto světa. Jeho mentalitou není bojovat jako hrdina za osvícenou, konstruktivní vládu, ale učinit svět poplatným finančnímu zájmu. To je směr tohoto parazita, silného ze silných - ne bojovat, ale plížit se; ne sloužit hodnotám, ale znehodnocovat. Tyto věci tvoří jeho zákon, podle něhož se pohybuje a z něhož nemůže nikdy uniknout, dokud existuje.

Dnes stojíme před velkým, možná posledním konfliktem dvou duší, které jsou od sebe vzdálené jako svět. Tento konflikt německého génia s židovským démonem nechtěně popsal v základních rysech poloviční Žid Arno Schickedanz. Píše:

> *Zlý démon židovství je... farizejství. Je jistě nositelem naděje na Mesiáše, ale zároveň je strážcem, který brání příchodu jakéhokoli Mesiáše... To je specifická, nejnebezpečnější forma židovského popírání světa... Farizej aktivně popírá svět. Dbá na to, aby se pokud možno nic nezformovalo, a přitom je poháněn démonickým citem. Toto zdánlivé popírání je tedy ve skutečnosti obzvláště násilným druhem afirmace světa, ovšem s negativními příznaky.*
>
> *Buddhista by byl rád, kdyby kolem něj svět usnul. Farizej by byl vyřízený, kdyby kolem něj život nechtěl znovu a znovu nabývat tvaru, neboť pak by jeho životní funkce popírání už nenašla uplatnění... Jsou duchem, který vždy popírá, a extatickým potvrzováním utopické existence, která nikdy nemůže být, zastírají příchod Mesiáše. Museli*

by se oběsit jako Jidáš, kdyby ten skutečně přišel, protože jsou zcela neschopní říkat ano. ***(Společenský parazitismus v životě národů)***

Pokud bychom chtěli důkladně prozkoumat hloubku těchto přiznání a podobných důvěrností, které se často náhle objevují, pak se všude ukazuje stejný výsledek: parazitismus. V této souvislosti nebude tento pojem uchopen jako morální hodnocení, ale jako charakteristika biologického faktu, přesně tak, jak mluvíme o parazitických jevech v rostlinném a živočišném světě. Krab pytlovitý se zavrtává do zadní části kraba kapesního, postupně do něj prorůstá a vysává z něj poslední životní síly. Jde o identický proces, jakým Žid proniká do společnosti skrze otevřené rány v těle národů a živí se jejich rasovou a tvůrčí silou, dokud nedojde k jejich úpadku. Tato destruktivita je vlastně oním aktivním popřením světa, o němž mluví Schmitz - obavou z toho, že se nic netvoří.

Žid - farizej, parazit - sám nemá žádný talent k vlastnímu růstu, žádnou organickou podobu duše, a tedy ani žádnou rasovou podobu. Dosud se o tomto mimořádně důležitém bodu zmínil pouze jeden badatel. Podle přísně vědeckých důkazů o biologických zákonitostech působících u židovského parazita nachází toto nejbližší vysvětlení v tom, že vnější rozmanitost Žida není v rozporu s jeho vnitřní jednotou, ale - jakkoli to může znít pozoruhodně - jako její podmínka. Schickedanz ve svém popisu židovské antirasy zdůraznil zcela opačné pojetí. Její parazitická životní aktivita se rovněž projevuje určitým krevním výběrem, zůstává stále stejná, vždy opakem konstruktivní práce nordické rasy. A naopak, kdekoli na světě se vytvořily parazitické buňky, vždy se cítily být přitahovány Židy. Přesně tak tomu bylo, když egyptská spodina opustila zemi faraonů spolu s Hebrejci.

Tomuto parazitickému znehodnocení tvůrčího života odpovídá i to, že parazit má svůj Mýtus. V případě židovství je tato hnací síla podobná bludům o velikosti šíleného člověka. Jedná se o „Mýtus vyvolených“. Zní to jako výsměch, že si Bůh mohl vybrat tento protinárod - jehož popis vyčerpávajícím způsobem podali již Wilhelm Busch a Schopenhauer - za svého oblíbence. Protože však obraz Boha tvoří lidé, je přirozeně pochopitelné, že si tento Bůh mezi všemi ostatními národy vyhlédl právě tento národ. V tomto ohledu bylo pro Židy jen dobře, že jim jejich tvůrčí neschopnost zabránila, aby tohoto Boha také fyzicky představovali. V opačném případě by pak křik hrůzy mezi všemi Evropany jistě zabránil převzetí Jehovy a jeho zušlechtění básníky a malíři hned na počátku.

Těmito slovy bylo řečeno to nejdůležitější o židovství. Nepřerušené ohlodávání všech projevů nordické duše pramení z démona věčného popírání, z vnitřní nemožnosti říci „ano“ velikosti Evropy, z věčného potírání skutečné kulturní formy ve službách beztvarého anarchismu, který je jen spoře maskován proroctvími postrádajícími podstatu.

Židovský parazitismus jako koncentrovaná obludnost je tedy odvozen od židovského mýtu: nadvlády nad světem, s níž souhlasil bůh Jahve pro rasovou kultivaci Ezdráše. Rabínský Talmud vytvořil společný pohled a krev neuvěřitelné houževnatosti. Charakter Židů v jejich zprostředkovatelské činnosti a rozkladu cizích typů zůstal věčně konstantní, od Josefa v Egyptě po Rothschilda a Rathenaua; od Filóna prostřednictvím Davida ben Šalamouna až po Heinricha Heineho.

Až do roku 1800 byl bezohledný morální kodex na prvním místě při výchově a šlechtění židovského typu. Bez Talmudu a *Šulchan Aruchu* není židovství jako celek myslitelné. Po krátké epoše, kdy se na konci 19. století Židé rovněž jevili jako

emancipovaní, vystoupila do popředí jako plně oprávněná antirasistická myšlenka a vtiskla svou pečeť sionistickému hnutí. Sionisté deklarují zájem o Orient, ale energicky se brání tomu, aby se do Palestiny vydali jako průkopníci Evropy. Jeden z předních spisovatelů dokonce otevřeně prohlásil, že sionisté budou bojovat po boku probouzejících se asijských národů. Z ohně všespalujících trní a z nocí osamění se k nim ozývá jen jedno volání: Asie. Sionismus je prý jen částečnou ideou panasijství. Zároveň přechází duchovní a politická vazba na ideu rudého bolševismu. Sionista Arthur Holitscher objevil vnitřní paralely mezi Moskvou a Sionem, zatímco sionista F. Kohn prohlásil, že - od patriarchů - se táhne jediná linie až ke Karlu Marxovi, k Rosě Luxemburgové a ke všem židovským bolševikům, kteří sloužili věci svobody.

Tento sionismus hlásá, že chce založit židovský stát. Mezi několika vůdci může zcela čestně existovat touha po jakémsi konečném vykoupení, aby na půdě židovského národa vybudovali pyramidu života. Budování takového státu vede k vertikální struktuře, v úctě a kontrastu k horizontálnímu rozvrstvení jejich dřívější existence. Posuzováno z prvotního aspektu je tato židovská infekce cizí našemu národnímu cítění a státním představám evropských národů. Snaha skutečně vytvořit organické společenství židovských zemědělců, dělníků, řemeslníků, techniků, filosofů, vojáků a státníků odporuje instinktům této antirasy. Taková myšlenka je od počátku odsouzena ke krachu. Kdyby byli Židé skutečně vypuštěni mezi sebe, žádnou kulturu by nevytvořili. Ortodoxní Židé představují skutečnou židovskou podstatu. Naprosto odmítají ty části sionismu, které napodobují západní životní filosofii. Nárokují si světové poslání a vědomě bojují *proti* snaze udělat z Izraele národ jako každý jiný. Takovou myšlenku odmítají jako představující úpadek. Toto logické jednání považují mnozí sionisté za prozření.

Na jejich vlastní hnutí se již pohlíží zcela jinak než v jeho prvním období. Theodor Herzl vytvořil ortodoxní sionismus jako protest proti všeobecnému evropskému sionistickému kongresu v srpnu 1929 v Curychu. Přední sionista Martin Buber vytvořil různé názorové proudy. Existují tři základní pohledy na židovský národ: jeden říká, že Izrael je méně než národ; druhý staví Izrael na stranu moderních národů; a třetí, který je rovněž Buberovým názorem, odhaluje Izrael jako celý národ, který je nadřazen ostatním národům. Autorita sionistické ortodoxie *Der Israelit* v této souvislosti poznamenává: *„To je vlastně to, co říkáme den co den a na čem je založen náš odmítavý postoj k modernímu sionismu: že nestaví Izrael nad národy."*

Jestliže sionistická ideologie byla oplodněna myšlenkami vyvoleného Izraele - kráčet s prorockým posláním v čele národů - pak Buber, úspěšný zprostředkovatel biblického slova a myšlenky, chápe nadnárodní úkol Izraele. Musel se to naučit od proroků. Dojímají nás tato slova, takto chápaná jako ústřední body programu Židů. Jsou středem sionistického myšlení a činnosti.

V sionismu bychom měli důvod rozpoznat rozporuplnou myšlenku. V této myšlence je shrnut židovský národ, jeho světová naděje a světový úkol. Tato světová naděje „vyvolených" spočívá v tom, že budou žít na úkor všech národů jako vysávající parazit. Spočívá v tom, že Jeruzalému dovoluje, aby se utvářel pouze jako příležitostné centrum porad, z něhož by se tisíce let staré instinkty mohly posílit a rozšířit prostřednictvím racionálního plánování. Sionismus by pak nebyl státním politickým hnutím - jak si to představují někteří nenapravitelní evropští nadšenci -, ale zásadním hnutím pro posílení zejména horizontálního parazitismu intelektuálních a podnikatelských vrstev. Nadšení sionisty Holitschera pro ruský rasový chaos je proto stejně charakteristické jako bádání

sionisty Bubera, proasijství sionisty Eugena Höflicha, sjednocená realizace otce Jakuba a Rosy Luxemburgové a jak je dnes vidět prostřednictvím sionisty Fritze Kohna.

Starověký mýtus vyvoleného národa zplodil nový typ parazitismu s pomocí moderní technologie a myšlenky jedné světové civilizace, která se stala bezduchým světem.

Moc římské církve se opírá o katolickou víru v zastoupení Boha prostřednictvím papeže. Všechny činy, doktríny a zásady Vatikánu a jeho služebníků tento mýtus posilují. Mýtus o zastoupení Boha nemohl uznat žádnou rasu nebo národ jako nejvyšší hodnotu. Jeho doktríny lásky a pokory vytvářely stoupence, kteří museli jako doktríně věřit papežovu tvrzení, že zastupuje Boha. Výměnou za tuto podřízenost je slibována věčná blaženost. V podstatě římskosyrsko-židovsko-alpinského mýtu spočívá *popření osobnosti* jako nejvyšší hodnoty rasy, ale také v důsledku toho máme učení o *univerzalismu*, nikoliv o rase, které bylo lidem vštěpováno. Rasa, národ a osobnost byly redukovány na prostředek, který musí sloužit zástupci Boha a jeho světové moci. Řím tedy nutně nezná žádnou organickou prostorovou politiku, ale pouze jedno centrum: diasporu jako společenství věřících. Papež, vědom si své povinnosti vůči Mýtu, proto může vypracovat vodítka, jak střídavě posilovat diasporu prostřednictvím centra a postavení centra prostřednictvím úspěchů v diaspoře.

Řím jako světový stát věřících duší je bez státního území a vládne pouze prostřednictvím symbolu práva na pozemskou vládu. Je tak oproštěn od všech pohnutek vůle spojených s prostorem, krví a půdou. Tak jako skutečný Žid vidí jen čisté a nečisté a mohamedáni jen věřící a nevěřící, tak Řím vidí jen katolíky - které výhradně ztotožňuje s křesťany - a nekatolíky, které nazývá pohany. Ve službách svého mýtu tak Vatikán musí odsuzovat všechny náboženské národnostní a třídní boje, stejně

jako dynastické a hospodářské spory. Spory posuzuje čistě z hlediska toho, zda přinášejí zničení nekatolického náboženství, národa a třídy a zda slibují zvýšení celkového počtu katolíků - bez ohledu na rasu. Vítáni jsou běloši, negři i žlutí.

Musí věřící naplnit vůlí k boji. Řím někdy hájil myšlenku absolutní královské moci, když se to považovalo za účelné. Když světový tlak požadoval její opuštění, církev se přihlásila k demokracii, ale až poté, co tato myšlenka zvítězila nad monarchií, a teprve poté, co se k ní již přiklonilo národní mínění. Byli pro trůn a oltář, pro republiku a burzu, ovšem jen za předpokladu, že tyto ideje posílí římskou moc. Byli šovinističtí až do posledního stupně. Řím hlásal pacifismus jako pravé křesťanství, pokud by pacifismus podpořil snahu Říma ovládat nekatolíky.

V této souvislosti je zcela zbytečné, aby vatikánské nástroje - nunciové, kardinálové, biskupové a ostatní - byli známí lháři a podvodníci. Naopak, mnozí z nich byli osobně bezúhonnými muži. Vatikán však při posuzování různých osobností pro povýšení zatajil, že například do Paříže přijel nuncius, který mohl bez odporu a ve shodě s *Institut catholique* prohlásit, že bojovat proti Francouzům znamená bojovat proti Bohu. Vášnivý Belgičan Mercier bičoval své katolické krajany k odporu proti protestantským pruským barbarům a zároveň se postaral o to, aby vysoké posty v Německu obsadili pacifisté. Stávalo se například, že jeden jezuita hlásal ve jménu křesťanství nenávist a další nenávist, zatímco příslušník téhož řádu v jiné zemi nenávist odmítal jako nekřesťanskou a požadoval pokoru a podřízení.

V jednotlivých případech mohlo být šířeno mnoho lží. Tyto akce se týkaly římského mýtu jako osy všech událostí. Římské jednání je zcela logické a je oproštěno od sentimentálního moralizování. Křesťanství existuje stejně málo

jako obchod nebo politika jako normy chování. Jedno jako druhé je pouze prostředkem, jak určitým způsobem připoutat duše k Mýtu o zástupci Boha na Zemi. Jak se současná hesla ubírají, je otázkou účelnosti. Ústřední Mýtus určuje vše ostatní. Jeho úplné vítězství by znamenalo, že by kněžská kasta vládla milionovému zástupu lidí, kteří by bez tváře a vůle - jako komunisticky rozčleněné společenství - považovali existenci za dar Boží, poskytovaný prostřednictvím všemocného šamana v Římě. Stejným způsobem se kdysi jezuité v Paraguayi pokusili o nové uspořádání tamních poměrů.

I dnes miliony lidí bez vůle a osobnosti slouží tomuto bezejmennému systému, aniž by věděli a chápali proč. Jsou národnostně, prostorově a politicky vázáni považovat jakékoli prosazování svých zájmů ze strany Říma za skutečnou dobrou vůli Vatikánu. Řím očekává, že se mu takových projevů vděčnosti dostane, přestože se sám staví do role ochránce utlačovaných, chudých a utlačovaných.

Skutečnost, že tato římská politika je často mařena jinými silami, že jim často musí navenek ustupovat, když v duších roste jiná nejvyšší hodnota, která je větší než láska k Římu, nic nemění na podstatě a vůli Vatikánu. To platí, dokud existuje mýtus zástupců Boha, a tedy nárok na moc nad všemi dušemi. Teprve toto ústřední poznání činí pochopitelnou politiku jezuitů, kardinálů a prelátů v průběhu staletí. Kněžský typ dobře posloužil Mýtu o medicinmanovi v církvi, umění, politice, vědě a vzdělávání.

Neštěstí, které dnes postihlo svět, zlomilo mnoho jinak poctivých lidí. Miliony lidí, kteří jsou nuceni se navenek i vnitřně sesunout k zemi, hledají oporu v typech, které zkostnatěly. Řím tohoto sváru duší využil ve svůj prospěch. Tak se předárijská vrstva, která se díky germánské síle kdysi vymanila z římské kázně, znovu přiklání ke starým názorům.

Shodně se připojuje k hlásání ospravedlnění nadvlády římského čaroděje nad naším národem.

Tentýž papež, jemuž Evropa vděčí za nejhanebnější čin všech dob, Pius IX., kdysi pronesl slova, která je bezpochyby třeba považovat za otevřené odhalení římského mýtu. Dne 18. ledna 1874 - tedy v den výročí založení Německé říše - prohlásil na shromáždění mezinárodních poutníků, že Bismarck je hadem v ráji lidstva. Tento had sváděl Němce k tomu, aby si přáli být víc než sám Bůh. Po takovém nadměrném rozšíření lidského já by následovalo ponížení, jaké ještě žádný národ neokusil! Jen Věčný věděl, zda se již uvolnilo zrnko písku na hoře věčné odplaty, či nikoli. Tato odplata narůstala do lavinovitých rozměrů a za několik let se vrhne na hliněné nohy této Říše a promění ji v trosky. Tato Říše, která byla stejně jako babylonská věž postavena v rozporu s Bohem, pomine k Boží slávě.

Na této věčné odplatě za účelem oslavy Boha horlivě pracovali diplomaté oddaní římskému mýtu. Pracovali stejně jako proti Karlu Velikému, Otovi I. a Ferdinandovi II. Centristická strana v Německu tak zůstala zcela věrná sama sobě, když přešla od ochrany trůnu a oltáře ke spojenectví s protináboženskými marxisty - tak, jak to předpověděl již Bismarck v roce 1887, když v Říšském sněmu prohlásil, že jezuité budou jednou vůdci sociální demokracie. Ve službách věčné odplaty požadovalo Centrum bratrství ve zbrani s marxisty proti protestantskému císařství. Ve dnech osudu 1914 Vatikán popoháněl katolické Rakousko-Uhersko, aby vydělalo na světové válce, a také, aby svrhl ruské kacíře i stát Hada v ráji, podporoval válečné úsilí. Přitom musely být obětovány miliony skutečně věřících katolíků. Jako v každém velkém bojovém plánu se tomu nedalo vyhnout. Vatikán se místo pomoci věřícím rozhodl prosazovat své politické cíle.

Z těchto a tisíců dalších příkladů je patrná jak symbolická, tak skutečná příčina. Příčinou byl pohled Pia IX., který vycházel z římského mýtu. Nová německá říše musí být rozbita. Tento názor podobně zřetelně sdílel i Benedikt XV, když prohlásil, že lituje, že je srdcem pouze Francouz. Znovu je to patrné ze spisů malého pastora Dr. Mönia, který při zpochybňování existence belgických franktirérů radostně prohlašoval, že katolická část národa v Německu brání vzniku belgického národního státu.

Takto šlo při dalším zhroucení Německé říše nejen o židovskou peněžní politiku a světovládný parazitický instinkt, ale také o starou římskou mýtickou, syrskou nearijskou snahu, která je neodvratně a pevně zakotvena. Ohromující přiznání k tomu učinil koncem roku 1924 orgán katolického centra *Germania*, kde se psalo: *„Kdo by chtěl hledat základní linie v jednání strany centra od roku 1917 (!), musí vědět, že toto jednání bylo určováno činy významných katolíků, kteří ve svých politických záměrech a činech neodpadli od základního katolického postoje.“*

S naprostou jistotou lze konstatovat, že podkopali skutečně německé vědomí moci. Vedoucí představitelé Centra sloužili bezejmennému římskému mýtu proti evangelické herezi, proti germánské herezi. Navíc katolicismus v Prusku existoval ve zcela jiném prostředí než například katolicismus v Bavorsku. Jeho působení od roku 1917 bylo jistě možné v jeho hloubce chápat jako překonání braniborské pruské dějinné psychózy a jako pokus o návrat k prahům středověkého Německa.

Každý Němec by měl těmto skutečnostem porozumět, aby pochopil, co se stalo za posledních 1500 let a co se stále odehrává před jeho očima v současném světě. V roce 1917 začalo otevřené dílo rozkladu prostřednictvím Říšského sněmu, když středoví, demokraté a marxisté prosadili své rezoluce o

nespokojenosti. V roce 1917 se Erzberger dopustil své nerozvážnosti, jejímž prostřednictvím se Czeminův dopis dostal do povědomí Ententy. Nevěrný císař Karel porušil své slovo a pokračoval ve zradě s Poincarem. To je označováno za katolickou politiku. Pokud Germania prosazuje pro Prusko jiné prostředí, které vytváří i odlišné jednání katolických politiků, pak je první poznámkou míněno nordické prostředí s uvědomělou národní ctí. Německá říše Fridricha Velikého a Bismarcka měla být překonána a za pomoci spojeneckých židovských peněžních stran měl být protestantský sever rozvrácen. V Bavorsku, v jiném prostředí, bylo následně třeba provádět konzervativnější národně-ochranářskou politiku, protože zde bylo třeba chránit vlastní vyznání. Politika jednoty středu a federalistická politika jeho sén v Bavorsku sloužily jednomu a témuž cíli, a to až do vítězství Adolfa Hitlera: Totiž posílení syrsko-římského centralismu.

Klasik tohoto pseudofederalismu šel dokonce tak daleko, že se místo Velkého Říma nazýval Velkým Němcem. Filosofem tohoto hnutí a této myšlenky byl Constantin Frantz. Ve své eseji *Die Religion des Nationalliberalismus* Frantz uvedl, že centrem evropské jednoty by mělo být Německo. Mělo stát v čele v politické, církevní a vzdělávací oblasti. Jeho velkým cílem mělo být vytvoření *universalismu* přetvořením vzdělávacího systému. Tím se odlišuje od našeho nacionalistického vzdělávacího systému, který měl *izolovat* náš kontakt s univerzalistickými systémy. Germánský systém byl určen k pochopení moci. Z Německa nebylo možné udělat zemi jako Francie nebo Itálie. Jádrem a vzorem postupně se rozvíjející evropské federace by mělo a musí být Německo. To je náš osud. Nyní vyvstává otázka. Kdo by měl tento osud určovat? Německo, nebo cizí pán?

Frantz je toho názoru, že federalismus nevylučuje, ale naopak začleňuje. Nepřeje si nic zvláštního pro sebe, ale vždy si přeje vše pro všechny lidi. Nemá nic z omezeného sebeuspokojení nacionalismu. Jde mu o celek a o velikost. Usiluje o jednotu, ale pouze prostřednictvím svobodného spojení částí vytvořeného na základě budování intelektuálního společenství. Namísto centralizace se tak mnohem více soustřeďuje na kooperativní, nezávislý životní cyklus, v němž každá složka nadále existuje sama o sobě. V důsledku toho tento systém slouží nejlepším zájmům všech.

Dostali jsme se k zásadnímu bodu: Německý národ se má federálně začlenit do totality. A tato totalita, pro kterou má být Německo prostředkem koncentrace řízení, znamená světovou politiku Vatikánu. Jinými slovy, Řím se pokusí sponzorovat federalistický systém, který by mohl využít k ovládání celé Evropy. Musíme zopakovat to, co chceme zdůraznit. Vytvoření této evropské koncentrace politické moci slouží světové politice Říma. Jinými slovy, je třeba se pokusit znovu uskutečnit krvavý a neúspěšný experiment světového církevního státu bez tváře. My k tomu máme představovat experimentální prostředek. Jeho úspěch by odhodil vše, co bylo v naší národní kultuře získáno krví našich nejlepších mužů. Řím by na náš prapor - opět ve jménu Boha a lásky - napsal své mezidenominační poselství a v důsledku toho by přijal moc, které jsme se vzdali jako daru.

V jednom článku v časopise *Germania* (v roce 1924) se otevřeně hovořilo o návratu do středověku. Kdo pochopil nedávno uzavřený bavorský konkordát, ví, že v té době znamenal první krok k rozšíření úspěchů velkého katolíka Erzbergera - tak to bylo řečeno v jeho pohřební řeči - a k tomu, aby se Bavorsko stalo odrazovým můstkem pro znovudobytí Německa, tedy živnou půdou pro mezináboženské konflikty.

Zpět do středověku revolucí! Pozoruhodné řešení! Papež Pius XI - věrný politice Pia IX - řekl 23. května 1923 v Consistoriu, že německý katolicismus jak uprostřed běsnění světové války, tak i v současných rozvíjejících se podmínkách uplatnil svou horlivost, energickou aktivitu a organizační schopnosti k obnově a nápravě smutného odpadnutí od římské církve, k němuž došlo před lety.

To je dostatečně jasné. *Bayer Kourier*, orgán bavorského centra, nám však všem otevřeně vyhrožoval způsobem, který nutí k zamyšlení, jak mohla tato slova uniknout bez povšimnutí. Dne 5. července 1923 napsal:

> *Ve světových dějinách působí bezprostřední spravedlnost, která umí trestat a mstít. Došla až k německému národu, protože se nehodlá sklonit před Bohem určenou autoritou. Toto odmítnutí po čtyři staletí přinášelo německým zemím všechny myslitelné pohromy.*

Německému národu opět hrozí katastrofa, pokud se v poslední hodině nepoučí z historie. Buď tedy bude německý národ podroben dekretům cizí mocnosti, nebo jej pomstychtivá spravedlnost vymaže z povrchu zemského.

Augsburg *Postzeitung*, přední jihoněmecký katolický list, ve věrných službách Římského mýtu 16. března 1924 v polemice proti Ludendorffovi napsal, že katolická církev:

> *je jediným náboženským zařízením, téměř jediným aparátem na Zemi, který se nikdy nepodřídil státu... Proto jsou jeho svazky posvátnější než svazky jakéhokoli jiného národa. Jeho řády jsou vyšší než řády státu. Pro ty, kdo myslí v národoveckém smyslu, je stát nebo národ absolutní, nejvyšší hodnotou a účelem.*

Takto je zde s potěšující průhledností charakterizována nepřeklenutelná propast, která leží mezi německým národem a

mocenskými nároky cizího Mýtu, a jeho instituce. Jeho centrum se nachází mimo Německo. Výslovně jsme uznali, že stát a národ mají pro toto centrum pouze podružný význam. Současně se se vším rozlišením požaduje nadřazené ospravedlnění církevních zájmů nad zájmy státu a národa - to znamená právo dopouštět se ve jménu vyššího ideálu velezrady a zrady ve srovnání s ideálem nižší hodnoty. Nordický typ se má podřídit římskému schématu. Nordický mýtus se má podřídit římské magii.

Navzdory tomuto jasnému tvrzení však mnoho dobrých německých mužů stále nechce diskutovat o mocenských zájmech církve. Tento problém se však den za dnem dotýká životních zájmů každého Němce. Musí se rozhodnout, zda tyto absurdní mocenské nároky římské církve odmítne, nebo ne. Černý katolický tisk tvrdí, že mluví jménem římské církve. Nikdo není ušetřen, když si černý tisk výslovně nárokuje privilegium nahlédnout do církevní mocenské politiky.

Politika Pia XI. se proto jednoznačně nese ve znamení nové protireformace, která vybičovala všechny instinkty inkvizice - s cílem navždy zlomit germánské Německo. Přímo ve své intronizační řeči učinil neklidného ducha reformace zodpovědným za všechna povstání posledních čtyř století. Luther zničil křesťanskou morálku - zhýralost tehdejší římské církve tak byla křesťanskou morálkou - a postavil se mezi duši a Boha. Římská církev přirozeně nemohla snést takové narušení svého postavení, kdy vystupovala jako duchovní prostředník pro všechny.

V prosinci 1929 se papež Pius radoval z úpadku protestantismu, aby o několik měsíců později vyjádřil svou oficiální katolickou neochotu přijmout výsledky pokroku tohoto protestantismu. Protestantismus také odvážně charakterizoval jako urážku božského stipendia katolické

církve. Ve svém vánočním poselství z roku 1930 papež označil protestantismus za prolhaný, tajnůstkářský, drzý a nestydatý. Dne 16. března 1931 vystoupal na vrchol nenávisti, když se odvážil označit všechna nekatolická a protestantská vyznání za zastaralou herezi. Protože svět zde nemá co do činění s nějakým malým podněcujícím kaplanem, ale s nejvyšší hlavou všech katolíků, která je zvyklá pečlivě volit svá slova, pak všechny tyto výpady neznamenají nic jiného než záměrné a zlomyslné podněcování více než sta milionů lidí s cílem dále upevňovat a rozšiřovat své mocenské pozice. Věřil, že obklíčením protestantismu získá. Pravá podstata Kristova království je odhalena. Takzvaná Katolická akce, národ-rozkladné pacifistické politiky centristické strany, byla šířena římským episkopátem proti německému nacionalismu římským episkopátem v Německu, působícím prostřednictvím prohlášení biskupů proti nacionalismu vůbec.

Žádný německý katolík se dnes nemůže vyhnout děsivému poznání, že římská politika, která má jasně prozíravý cíl, uzavřela spojenectví s marxistickými podlidmi a s dalšími vnějšími nepřáteli Německa, aby dokončila to, co se v listopadu 1918 zcela nepodařilo. Římská politika obětuje - pro dosažení tohoto cíle - existenci a život celé současné generace. Děje se tak proto, aby si vynutila podřízenost zbídačených dědiců všech Němců pod svým apoštolátem. To je západní mise, kterou katolické hlasy v centru vytrvale kanonizují. Hledají obnovu latinství za pomoci nátlakových hrozeb ze strany Francie a jejích spojenců, kteří jsou nám bohužel stále nepřátelští.

Přesně tímto způsobem hovoří centristický tisk jako vedoucí křesťanskosociální strana v Rakousku. Počátkem roku 1921 byl princip čistého národního státu v časopise *Das Neue Reich* označen za vysloveně nekřesťanský. Člověk si bude muset vybrat! Řečníci na německých katolických sjezdech v

Kostnici v roce 1923 tak dospěli k erudovanému závěru, že největší herezí dneška je přílišný nacionalismus, který již způsobil největší spoušť a devastaci. Tak hovořily hlavy katolicismu - závěr, který němečtí biskupové každý měsíc chrlí.

Tato přiznání - která by se dala tisíckrát znásobit - jsou jasná a jednoznačná. Čas od času jsou odkládána, protože vedoucí představitelé Centra, když se jim to hodí, doslova oplývají láskou k vlasti. Občas jsou dokonce tak troufalí, že prohlásí, že podpora církevní mocenské politiky byla skutečně německá. Z této intelektuální orientace vyplývá slepá podpora německých dějin. Obvykle odmítají jakýkoli pokus o vytvoření skutečné německé říše. Nikdy a za žádných okolností nepřipouštějí potřebu vytvořit pro budoucnost skutečně německý typ.

Takzvaná „Svatá říše římská“, tato struktura neorganického typu, za kterou statisíce Němců marně prolévaly krev, je dnes opředena legendární slávou. Středověk je představován jako doba míru, který byl důsledkem toho, že církev určovala osud světa. Je také třeba uctívat velké postavy německé minulosti a být hrdý na osobnosti, které tehdy vládly Evropě. Jistě na ně nejsme hrdí jako na představitele církevních nároků na moc. Ale jako představitelům německé krve a německé vůle k moci jim vzdáváme hold.

Heinrich I., který v roce 925 sjednotil rozhádané německé kmeny, odmítl pomazání papežem a z Rýna udělal německou řeku. U nás je považován za předzvěst německé říše. Stejně tak Heinrich der Löwe se jeví jako jeden ze skutečně velkých mužů našich dějin. Heinrich se s veškerou silou silné osobnosti pokusil zastavit dobyvačné výpravy do Itálie. Zahájil osídlování Východu a v důsledku toho položil základní kámen pro budoucí Německou říši a podpořil silné zabezpečení pro udržení a ochranu německého národa. Tento obdiv nám nebrání

odmítnout dřívější systém bezejmenné Svaté říše římské, který se musel zhroutit, a to se stalo, když ostatní národy Evropy založily své národní státy. Přát si dnes znovu prožít tento ničivý Mýtus znamená zločin proti německému národu. Všichni bojujeme za to, abychom si zajistili dobu, kdy tyto myšlenky budou považovány za velkou zradu na zemi stejně jako pokus o vytvoření bolševické světové republiky.

Tyto výroky lidí spjatých s římským mýtem nejsou náhodné. Jsou jen několika příznaky z tisíců, které ukazují záludnost římské představy o vládě církve - o lásce, podřízenosti, otrocké poslušnosti a popírání národní cti - to vše ve jménu Kristova zástupce. Vedle démonického židovství je to druhý cizí systém, který musí být duchovně a intelektuálně překonán, má-li vzniknout německý národ vědomý si své cti a skutečná národní kultura.

Podstata současné světové revoluce spočívá v probuzení rasových typů - a to nejen v Evropě, ale na celé Zemi. Toto probuzení je organickým protipohybem proti posledním chaotickým předchůdcům liberálního ekonomického obchodního imperialismu, jehož uloupené oběti padly ze zoufalství do bolševické sítě, aby dokončily to, co začala demokracie: likvidaci rasy a národního vědomí.

Situace Římské říše v době příchodu křesťanství byla podobná dnešní situaci na Západě. Víra ve staré bohy zmizela. Nordická vládnoucí vrstva téměř zemřela na rozpad a státní vůle byla zlomena. Žádný ideál, utvářející typ, nevládl světu. Na jeho místo nastoupily tisíce nadšených učitelů ze všech zón. Uprostřed takového chaosu nemohlo „náboženství lásky“ samo o sobě nikdy zvítězit. Ve skutečnosti by vedlo k hromadnému obětování jednotlivců, k povstáním a revolucím. Takové byly cíle svatého Pavla, který o ně usiloval jako o svůj konečný cíl, když pronášel svá hypnotizující kázání, jichž se účastnily

především smyslné ženy. Jako forma triumfoval jen díky židovské vůli a fanatismu, který je jí vlastní. Pavel přenesl tuto touhu po vládě, tuto touhu po ovládnutí světa, na svržení státu.

Dnes jsou staří bohové rovněž mrtví. Orientální víra v císaře z Boží milosti nenávratně zmizela. Stejně tak zaniklo zbožštění státu jako takového, protože bez obsahu přerostlo v bezkrevné schéma. Demokracie zvítězila, když se stát ocitl ve stavu parlamentního rozkladu. Strnulé církve již neposkytovaly uspokojení hledačům. Armáda sektářů hledala vnitřní oporu u pouličních apoštolů a stanových kazatelů, kteří vážně studovali starou židovskou Bibli, aby zde na zemi prorokovali věčný život. Bezejmenná idea internacionalismu tak dosáhla vrcholu: bolševismus a světovláda jsou jejími symboly. Ukazují na úpadek éry, jakou dějiny Evropy ve svém pokrytectví a hanebnosti ještě nezažily.

Chaos byl dnes povýšen téměř na vědomý programový bod. Nepřirození poslové anarchie jako poslední důsledky demokraticky rozpadlé éry ohlašují svou přítomnost ve všech velkých městech světa. Výbušný materiál je přítomen v Berlíně stejně jako v New Yorku, Paříži, Šanghaji a Londýně. Jako přirozená obrana proti tomuto světovému nebezpečí prochází nová zkušenost jako tajemná tekutina celým světem. Tato idea staví pojmy jako národ a rasa instinktivně a vědomě do centra svého myšlení. Je spojena s organicky zakotvenými nejvyššími hodnotami každého národa, kolem nichž se vyvíjí jeho cítění, určující charakter a barvu kultury odedávna.

To, co bylo zčásti zapomenuto, zčásti zanedbáno, je náhle uchopeno miliony lidí jako jejich úkol: *prožít Mýtus a vytvořit typ*. Z tohoto typu musíme vybudovat svůj stát a život. Nyní se však nabízí otázka, kdo je povolán uprostřed celého národa, aby tuto architektoniku vypracoval a založil, typizoval. Tím se dotýkáme problému uvnitř rasy a národa: otázky pohlaví.

2. kapitola

Stát a pohlaví

Za všemi náboženskými, morálními a uměleckými hodnotami stojí rasově podmíněný národ. Neomezeným míšením ras jsou navíc nakonec všechny skutečné hodnoty zničeny, zatímco individuality národů mizí v rasovém chaosu, aby vegetovaly jako netvořivá masa nebo se staly intelektuálně podřízenými a materiálně podřízenými mocné nové rasové vůli. Uvnitř těchto celosvětových protikladů ras a životních duší však existuje ještě jedna polarizace národů: *mužská a ženská*. Jsou-li i nejhlubší vnější rasové a duchovní rysy, orientace a hodnotové struktury mužů a žen v typově podmíněném národě totožné, pak příroda vytvořila sexuální polaritu. Ta existuje vedle ostatních polarit fyzických a ideologických druhů, aby vytvářela organické napětí jako předpoklad všeho stvoření.

Tento základní poznatek má dvojí důsledek, totiž že určité zvláštnosti muže a ženy - ačkoli na různých rovinách a v rámci různých typů - jsou přesto podobné podle jednoduchých věčných zákonů fyzických strukturálních rovin tohoto světa. Za druhé, že pokusy o odstranění sexuálně podmíněného napětí musí mít nutně za následek snížení tvůrčích sil. To znamená, že sexuální kolektivismus, jako je tomu v případě situací míšení, skončí oslabením národa. To také znamená, že rasové míšení znehodnocuje i potomstvo.

Je třeba vyslovit názor, že poznání skutečnosti sexuální polarity, která jediná udržuje stvoření, vytváří a uvolňuje napětí, musí být věčně neotřesitelným přesvědčením, protože bylo tisíckrát zdůvodněno. Tento názor ostatně zastávali všichni skutečně hlubokomyslní myslitelé. Tito filosofové mají samozřejmou zralost odvozenou ze svých závěrů vyvozených ze života. V podstatě jsou přesvědčeni, že muž je nadřazen ženě ve všech sférách bádání, vynalézání, vyrábění a tvoření.

Hodnota ženy spočívá na neméně důležitém poslání zachování krve a rozmnožení rodu.

V době vnějších katastrof a vnitřního rozkladu se však „feministický muž“ spojuje s „emancipovanou ženou“ a stává se symbolem kulturního úpadku a rozkladu státu. Projevy Médeie v Eurípidových hrách se podobají tirádám Fraulein Stockerové nebo slečny Pankhurstové, aniž by se v nich objevilo něco nového - navzdory svobodě ženy v době renesance, éry krále Slunce, jakobínství a současné demokracie. Je to stejná představa, kterou několika slovy vyjádřil Aristoteles: *„Žena je ženou na základě jisté neschopnosti.“*

Starověcí básníci si tuto skutečnost uvědomovali, když symbolizovali osud jako zakotvený v kosmickém zákonu ženských bytostí; Teutoni prostřednictvím Norn a Řekové prostřednictvím Moirů. Tato neschopnost je důsledkem povahy zaměřené na vegetativní a subjektivní. Ženě všech dob a ras chybí síla intuitivního i intelektuálního vidění. Všude, kde se ve světových dějinách objevil světotvorný mýtus, velký epos či drama nebo vědecká hypotéza vysvětlující kosmos, stojí za nimi jako tvůrce muž. Pro staré árijské Indy je to *Pradžapati* - tedy Pán tvorů, který stvořil tento svět, nebo Puniša, člověk a duch, který tvořil. Teutoni stvořili nebe a zemi z obra Ymira; a všude to byl mužský duch, který zrodil svět - řád proti chaosu.

Všude, kde vzniká něco typického a typoformujícího, je tedy člověk činný jako tvůrčí příčina. Dva z největších mužských činů všech dob se nazývají *stát* a *manželství*.

Dnešní feminismus - aniž by si to autor přál - našel v Johannu Bachofenovi glorifikaci své podstaty a mnoho nezdravých myslitelů přijalo jeho extravagantní fantazie - bez ohledu na jejich zajímavé detaily - týkající se matriarchátu za pravdivá historická fakta. Jakkoli má on a všichni s ním spříznění pravdu, když tvrdí, že hetérismus je forma vlády žen,

přesto je nespravedlivé předpokládat, že státní formy tohoto typu vůbec kdy existovaly. Bachofen se nevyhýbal předpokladu existence matriarchátu na některých místech jen proto, že ženy zastávaly vysoké funkce. Poté se k tomu vyjádřil poeticky. Například pro Spartu to dokonce předpokládá a tvrdí na základě svobody, které se v tomto drsném dórském kmeni těší ženy. Ve skutečnosti Sparta nabízela příklad dobře disciplinovaného státu a byla zbavena jakéhokoli ženského vlivu. Králové a efoři tvořili absolutní moc, jejíž podstatou bylo udržování a rozšiřování této moci prostřednictvím růstu dórské horní vrstvy s jejím disciplinovaným postojem. Pouze za tímto účelem se také ženy musely účastnit gymnastických her. Obecně jim bylo zakázáno nosit zlaté šperky, stejně jako ozdobné účesy. Pokud se žena mezi Teutony těšila respektu, pak to nebylo proto, že by zde panovaly matriarchální poměry.

Naopak, bylo to proto, že patriarchát byl zcela realizován. Jen tento systém zajišťoval konzistenci a v důsledku rasové typizace nordického muže byl spojen s největší úctou k ženám. Doprovázena touto velkorysostí byla i část věčně hledající svobodné povahy, která se v krizových dobách může stát i velkým nebezpečím pro celek - příkladem je emancipace Židů. Když byla schválena, byla myšlenka politické emancipace žen uznána ve státní právní oblasti.

Tradiční názor je, že rodina tvoří buňku státu. Tento názor přerostl v donucovací dogma, které je neustále posilováno - navzdory marxistickým a demokratickým pokusům o rozklad všech představ o rodině. Tento argument nejenže zatemňuje prostor pro studium otázek ženských práv, ale brzdí posuzování jako celku, neboť se týká povahy současného hnutí za obnovu a nového státního pojetí naší budoucnosti. Stát nikde nebyl důsledkem společné myšlenky, ale výsledkem spojenectví orientovaných lidí, kteří si byli vědomi svého cíle a záměru.

Rodina, která se při některých příležitostech ukázala jako silnější a při jiných jako slabší zastánce státní a národní architektury, se dokonce často stavěla do jejích služeb, vědoma si svého cíle. Nikde však nebyla nejdůležitějším pilířem státu, respektive společenství založeného na politické a sociální moci.

Prvním účelovým sdružením, které na světě vzniklo, byl válečnický klan, kmen nebo horda. Vznikl za účelem vytvoření společného zabezpečení proti nepřátelskému cizímu prostředí. Při podmanění jednoho kmene druhým se poražený svaz bojovníků začlenil do vítězného. Tak vznikla první buňka účelového státního sdružení, existující nevědomě v myšlence státu.

Vše, co alegoricky popisujeme o Římu, Spartě, Athénách a Postupimi, začíná spojenectvím bojovníků. Základy státních systémů Číny, Japonska, Indie, Persie a Egypta rovněž spočívají na tomto prazákladu, který v klidnějších vnějších podmínkách získal jiný charakter. Ve svém jádru však vždy zůstával spojeneckým svazem mužů, a to až do úpadku té či oné kultury. Úpadek však znamenal rozpad představy o mužském systému výchovy, o mužské typoformační normě.

Egypt se poměrně rychle změnil z ligy mužů bojovníků v technický spolek, který dlouho nesl pečeť učeného písaře a úředníka. Poté byl postupně vytlačen ligou kněží. Egypt byl proto výstižně nazýván státem úředníků nebo písařů. V každém případě byla za měřítko veškerého konání uznávána zcela určitá technická norma. To mělo po tisíce let typo-šlechtitelský efekt. Prvním velkým kulturním úspěchem nilského království bylo zúrodnění půdy a využití změn v půdě, které vznikly v důsledku záplav. Egypt nepoužíval kmenová jména. Neuznával ani ligy pohlaví, ani krevní mstu.

Rodina nehrála v impozantní struktuře egyptského státu téměř žádnou roli. Toto egyptské pojetí státu, řízeného

vzdělaným úřednictvem, přetrvávalo houževnatě po tisíce let. Tento typ však byl vycvičen účelovou ligou egyptských techniků, učenců, písařů, kteří měli radit ohledně předpisů o řekách, zavlažování půdy, atmosférických jevech, královských stavebních plánech a tak dále, aby prostřednictvím ligy kněží dali celé činnosti náboženské zasvěcení.

„Neexistuje společenské postavení, které by nemohlo být ovládáno, pouze písař, který vládne sám sobě," zní důrazná slova v učení Duaf. Takto učený technik a legitimní, ale nikoli neúplatný úředník vychovávali státní společenství.

Něco podobného vidíme i v Číně. I zde se liga válečníků změnila ve společnost učených mužů. Poté, co se Lao-c' a Konfucius prosadili jako klasikové čínské duše, se jejich učení o morálce a životě, v němž Konfucius zcela převažoval, stalo měřítkem a vodítkem pro státní život, náboženství a vědeckou činnost čínského národa. Pro udržení této normy se liga bojovníků přeměnila ve volně propojenou společnost, která našla svůj dominantní typ v učených mandarínech. Tento typ vládl životu Číny po celá staletí.

Nebylo vysokého úředníka, který by nesložil filosofickou zkoušku z klasického Konfuciova učení. Tento systém vzdělávání držel čínskou říši pohromadě i v dobách, kdy byl čistě politický svazek oslaben válkami a revolucemi - jinými slovy, liga lidí, kterou držel pohromadě otevřeně rasově podmíněný systém, vydržela až do současnosti. U Číny je přirozeně třeba brát v úvahu celý kult předků. Tento kult pěstoval instinkt solidarity, sounáležitosti, přinejmenším v rodinné víře. Jeho pozemská povaha poskytovala nejtrvalejší způsob stmelování starověké Číny a činí tak i dnes. Rodina, viděno z hlediska vlivu manželky, se na čínské společnosti a povaze státu podílela jen málo nebo vůbec.

Tyto dva poněkud vzdáleně související příklady lze nalézt i v královstvích, která nepochybně založili Árijci. Životní styl starověké Indie nejprve podmínila kasta válečníků, zvaná *kšatrijové*. Ve starověkých védských písních na ni dýchl odvážný válečnický duch. Ten přetrval až do doby pokřesťanského úpadku. Ostatně až do současnosti byli Rádžpútové, válečnické rody, rasově cizím, árijsky podmíněným tělesem žijícím v rozpadlé Indii. Postupně však vedení národa přešlo na bráhmany, kteří nakonec všechny Indy dostali pod svou intelektuální vládu. Tajemství a magické obřady byly prvky, stylotvorné, které byly implantovány tak mocně, že i dnes představuje bráhmanismus svazující sílu, jíž se podřizují stovky milionů lidí. V tomto ohledu je příznačné, že bráhmani - na rozdíl například od římských papežů - nikdy neusilovali o politickou moc, a přesto byla jejich autorita tak velká, že zavedli praxi upalování vdov. To bylo umožněno paděláním starobylého védského textu. Je to opatření, které lze vysledovat pouze v autoritářské mužské společnosti. Nikde se moc přesvědčivé, utvářející, architektonické myšlenky neprojevila silněji než v typu beze zbraně, ale vládnoucího Bráhmana. Síla, stylotvornost jeho filosofie zůstala chvályhodná navzdory tomu, že existovala neomezená, rozšířená, rasu popírající doktrína univerzální jednoty, která umožňovala míšení s domorodci. Tak se podporovalo míšení a tmavé rasově smíšené typy dosahovaly vysokých funkcí.

Jiný, jasně zřejmý příklad, který dokazuje, že lidé byli zárodečnými buňkami státu a páteří životního typu, nám nabízí Hellas, její politické systémy známé pod jmény Sparta a Athény. Člověk jen opakuje elementární moudrost, pokud se pozastaví nad popisem moci ligy bojovníků nad spartským životem. V Athénách to nebylo zásadně jiné. Později, když během demokratizace došlo k poznání rozpadu, bylo možné se vždy vrátit k mužským ligám a opřít se o ně.

Členové těchto sdružení se neoznačovali za členy rodiny a klanu, ale spíše za bratry. V řeckém životě představovaly zcela vědomý ústup od pout vztahů založených na citech. V Athénách zaujímala první místo liga mládeže, *efébia*. Není náhodou, že Aristoteles začíná představení Athénské ústavy zmínkou o této státní lize mládeže. Tato kontrola ze strany státu znamenala pokus - uskutečněný krátce před ním rozpadající se individualistickou demokracií - obnovit původní a starověkou řeckou ligu mužů bojovníků. V našem pojetí neznamená nic jiného než zavedení všeobecné vojenské služby pro všechny mladé svobodné Athéňany. V osmnáctém roce života byli zařazeni do kasáren a stejně-uniformováni. Gymnastičtí mistři a vychovatelé přísně dohlíželi na udržování kázně, zaručovali pevnost a jednotnost.

Tento akt zoufalství řecké demokracie, která věděla, že z jejího středu kdysi vzešel athénský aristokrat, přišel příliš pozdě. Síla Athén se rozkládala rozvratem ze strany demagogů, sofistů, demokratů a žen emancipovaných od ženství a míšením ras. Tyto věci se musely sklonit před novou silnou ligou mužů, válečníky Alexandra Velikého, Podíváme-li se ještě hlouběji, pak budeme muset vzít v úvahu také athénské umělecké cechy, školy filosofů a jako mužskou ligu nesmíme přehlédnout ani velkou roli, kterou v řeckém životě hrály věštecké bohyně. Ty představují zejména tu stránku, která není schopna utvořit typ, předřeckého života s jeho důrazem na pověrčivost. Ty a Dionýsův kult jsou také nepochybně úzce rasově spjaty s podřízenou domorodou vrstvou. Totéž platí o pozdějším bakchickém kultu, který přerostl v symbol pozdní řecké éry. Bakchické slavnosti, hetairejské hospodářství a demokratická emancipace otroků byly dezintegrujícími silami, které zmírňovaly dopady na řecký národ, athénský stát a helénskou kulturu vůbec.

V Římě můžeme pozorovat velmi zajímavý vztah mezi státem, národem, ligou mužů a rodinou. Jednotlivec v Římě téměř přestal být osobností. Celá jeho služba a celý jeho život patřily obci. Vědomí moci a velikosti tohoto společenství však představovalo pýchu občana. Pokud byl z hlediska státu pouze číslem, pak byl individualismus právně neomezený. Své místo zde zaujímala i rodina. Ta byla nepochybně nesmírně důležitým kamenem v budování římského státu. Ale jak známo, tato rodina nebyla ničím jiným než nástrojem *paterfamilias*, který trvale disponoval životem a tělem všech svých členů. I zde tedy vládla nemilosrdná mužská disciplína. Dospělý syn se mohl vymanit z tyranie hlavy rodiny pouze vstupem do ligy mužů, do kurie, do armády. Tyto síly se vzájemně vyvažovaly, bděly nad kázní státních občanů a vytvářely onen přísný římský typ, který si podmanil svět. Jeho zákony dodnes určují normy západního života. Zde je třeba hned říci, že hrubě individualistické, soukromokapitalistické římské právo sice vytvořilo římskou sílu, ale - uvolněno z prostředí vlastního typu - působilo rozkladně na germánskou podstatu. Pokud chceme obnovit své zdraví, musí být opět odstraněno.

Principy hroutícího se Říma převzala nová liga lidí usilujících o světovládu: katolická církev. Křesťanství vstoupilo do světových dějin neseno velkou osobností. Zpočátku to bylo pouze emocionální hnutí. Později proniklo do státu jako bezejmenné masové hnutí, ale když si podmanilo stát, začali kněží přesně jako v Egyptě a Indii ovládat architekturu myšlení, představovat se jako jediní oprávnění prostředníci mezi člověkem a Bohem a vylepšovat dějiny podle svých potřeb. Tento dříve popsaný systém se ukázal jako obrovská disciplinující síla. Zcela jej formovala extremistická liga mužů, jejíž představitelé praktikovali celibát. Ženy byly a dodnes jsou považovány pouze za služebnice. Zavedením kultu Isis/Marie se přihlíželo také k ženskému mateřskému cítění.

Římskokatolický církevní systém ligy mužů založil svou schopnost odporu prostřednictvím tohoto ústupku citové stránce - počínaje tolerantní oddaností a konče náboženskou hysterií, spojenou s úplným vyloučením ženského prvku ze struktury církve. V tomto ohledu však nesmíme zapomínat, že typy Bráhmana a Mandarína jsou ještě mnohem starší a silnější než typ římského kněze.

Je zřejmé, že vůdci mužských lig se všude snažili dokázat, že jejich vláda byla z vůle boha. Dělal to egyptský faraon, stejně jako Brahman, který směle prohlašoval, že kdo zná tajemství Védy a ovládá obětní obřad, má v rukou bohy.

Myšlenku Boží milosti pak na Západě převzala mužská liga, která se od římského kněžstva zcela lišila: řád germánských rytířů, který dosáhl svého vrcholu za císařů. Středověk znamená mučivou snahu o vzájemné vyrovnání mnichů a rytířů - těchto dvou velkých typů mužské ligy -, přičemž každý z nich se snažil být užitečný tomu druhému. Ve své podstatě nebyl římský systém nordický a rytířský řád středověku byl jen jednou stranou boje o osvobození od něj.

Germánské řády a cechy, městské ligy, Hansa atd. se jeví jako síly, které se osvobodily od římských idejí. Protestantismus jako protiřímská orientace citů tedy odpovídal náladě rozšířené po celé Evropě. Bylo to, jak připouštěl i Gorres, etické svědomí germánského člověka. Reformace však v sobě nenesla žádnou sílu, typotvornost. Spíše jen připravila půdu pro národní ideje, které v naší době teprve začaly rozvíjet svou mytickou sílu. Římský výchovný systém mohl být odsunut stranou pouze jinou typoformační silou. Ta se nejprve rozvinula v typu pruského důstojníka, který se, jak se ukázalo v roce 1914, stal typem německého vojáka. Pruská, později německá armáda byla jedním z nejskvělejších příkladů architektonické ligy mužů

odpovídající té nordické, neboť byla postavena na cti a povinnosti. Proto v sobě z nutnosti nesla nenávist k ostatním.

Tato pozorování lze volbou dlouze rozvést. Německý řád rytířů, templáři, zednářská liga, jezuitský řád, sdružení rabínů, Anglický klub, německé studentské korporace, německé *Freikorps* po roce 1918, S.A. - sturmtruppen - nacionálněsocialistické Německé dělnické strany, to vše jsou výmluvné příklady nepřekonatelného faktu, že státní, národní, společenský či církevní typ, jakkoli se jejich formy liší, sahají téměř výhradně k lize mužů a jejímu výcviku. Žena a rodina jsou přidány nebo vyloučeny. Schopnost ženy obětovat se ji nutí do služeb určitého typu. Teprve síla jiné ideje ji ze systému výcviku osvobozuje. Taková idea ji může využít jako prvek dezintegrace - jako v helénské demokracii, jako v pozdním bezejmenném Římě, jako v současném emancipačním hnutí - nebo aby po revolučním přechodu učinila jejich sílu vášnivé obětavosti použitelnou pro nový, typotvorný ideál. Požadavek rovných politických práv pro ženy byl přirozeným důsledkem myšlenek Francouzské revoluce. Tato práva byla prosazována liberální filosofií, tzv. filosofií lidských práv. Emancipace Židů vyplynula z hlásání šílené myšlenky lidské rovnosti. Stejně tak tomu bylo v případě osvobození ženy z mužského otroctví. Požadavek současné ženské emancipace byl vznesen ve jménu bezbřehého individualismu, nikoli ve jménu nové syntézy. Ve smyslu plnosti života pak bylo toto hnutí svými stoupenci odpovídajícím způsobem interpretováno. Jako posílení tohoto požadavku přišlo utváření společenské situace prostřednictvím světového obchodu a nadměrné industrializace. Ženy byly nuceny pomáhat svým mužům v továrnách, aby udržely rodinný život. Vstup žen do pracovního procesu snižoval mzdy mužů. V důsledku toho se nepřirozeně prodloužila doba svobodného života. Tím se zvýšil počet svobodných žen, které se mohly vdát. To následně vedlo k nárůstu prostituce.

Zde na stát čekal jeden z jeho nejdůležitějších úkolů. Stát se však s tímto úkolem nevyrovnal. Nedokázal se vyrovnat s industrializací a proletarizací. Je možné, že demokratický stát se tomuto úkolu nikdy nevyrovnal. Dělnická hnutí byla zcela oprávněná. Viděla v ženě spolutrpitelku a učinila její věc rovněž programovým bodem svého úsilí. V roce 1905 vyhlásila Liga za volební právo žen, založená v roce 1902, následující požadavky:

> *„Přijetí žen do všech odpovědných společenských a státních funkcí, přijetí žen k výkonu právnické praxe, komunální a politické volební právo atd.“*

To byl program, záměrné snažení o ovládnutí státu.

Připomeneme-li si na začátku představená fakta, že v celém průběhu světových dějin byla každá trvalá kombinace státní a společenské architektury důsledkem mužské vůle a mužské tvůrčí síly, pak je jasné, že připustit zásadní trvalý vliv žen ve státě musí představovat počátek zjevného rozkladu. V této souvislosti nejde o dobrou vůli nebo pozitivní spolupráci, ani o tu či onu kompetentní - dokonce velkou - ženskou osobnost, ale o *podstatu* ženy, která v posledku přistupuje ke všem otázkám lyricky nebo intelektuálně, nikdy nehledí na věci jako na celek. Naše feministicko-demokratická humanita, která tolik sympatizuje s jednotlivým zločincem, ale zapomíná na stát, na národ - zkrátka na typ, je tak vlastně živnou půdou pro všechny snahy, které popírají normy nebo se na nich podílejí pouze emocionálně. Pro povahu protagonistů ženského státu je příznačné, že jejich útok - ve shodě s celým marxistickým a demokratickým židovským tiskem - je instinktivně namířen proti pruskému militarismu, tedy proti disciplinujícímu a typorotvornému základu našeho státu. To bude platit, dokud budou existovat kultury, národy a státy. Tak je například Anglie

obecně chválena, protože nezažívá kontinentální militarismus (Schinnacher).

Až do roku 1832 však Angličané přiznávali ženám politické a do roku 1835 i komunální volební právo, a to v plné rovnosti s muži. Poté je však z velmi relevantních zkušenostních důvodů opět zrušila. Tato práva byla znovu zavedena v roce 1929 pod obnoveným tlakem demokracie.

Emancipovaní nejsou zvyklí mluvit o Německu a jeho porušování v dobrém. Žádný z našich moderních kulturních národů není v pozici, kdy by mohl děkovat za svou politickou existenci vítězné válce, která se odehrála sotva před jednou generací. Ale každá válka, každý důraz na podporu militarismu představuje *zmenšení* kulturních sil a vlivu žen. Emancipovaní nemají oči pro pochopení skutečnosti, že každá kultura po 8 000 let vznikala pouze pod ochranou meče. Všechny zanikly bez záchrany, když zmizela bezpodmínečná vůle k sebeprosazení. Tak jako člověk nakažený marxismem vidí jen svou třídu a své souvěrce, tak emancipovaní vidí jen ženu - nikoliv ženu a muže, meč a ducha, národ a stát, moc a kulturu. A stejně jako bezmocně stálo bez mýtu a bez charakteru 19. století tváří v tvář parlamentarismu, marxismu a všem ostatním rozkladným silám, tak dnes zažíváme fragmentarizující feminismus demokratických politiků, kteří se tím považují za obzvláště liberální.

Tato liberálnost či spíše slabost mužské typoformující moci podnítila ženské hnutí k vyjádření toho, k čemu celé směřuje*: k dobytí moci*. Žena se za ní žene stejně jako muž. To, že ženská energie hledá odbyt, když jsou muži unaveni, je jev přirozené nutnosti. Celá literatura vznikla proto, aby poskytla základ pro tento obecný nárok na moc. Snažila se dokázat absolutní rovnoprávnost žen. Skutečnost, že ženy rodí, byla s osvěžující logikou předkládána jako příčina této zásadní

rovnosti. Pokud se někdo odvolává na dějiny jako na hlavního svědka absence síly, typotvornosti u žen, pak si stěžují na násilný útlak, který jim bránil, aniž by si všimly, že tento ústupek je sám o sobě rozhodující. Největší mužští géniové byli často dětmi chudoby a útlaku, přesto z nich vyrostli vládci a tvůrci národa. V tvrzení, že ženy byly historicky utlačovány, *je více lži než pravdy*. Dokonce i v pochmurném středověku se urozené ženy těšily lepšímu vzdělání než rytíři, kteří vyráželi do bitev a za dobrodružstvím. Měly také dostatek volného času na to, aby u domácího krbu studovaly anatomii a astronomii. Nikdy však z řad těchto žen nevzešel Walther von der Vogelweide nebo Wolfram. Neexistoval žádný Roger Bacon, kterého by církev pronásledovala po celé Evropě. Žádná žena se nestala jedním ze zakladatelů naší vědy. Žena nemohla tvořit, protože jí chyběla konceptualizace, která je vlastní pouze muži. Neexistuje žádná magie ani síla, která by umožňovala tvořivost. Je to prostě dar daný pouze muži, nikdy ne ženě.

Řecko dalo intelektuální svobodu héterám, když už ne ženě. Nicméně kromě lyricky sexuální Sapfó se nic pozoruhodného nestalo. Tato svoboda žen byla jasným znakem helénského úpadku. Renesance také dala ženám rovné příležitosti s muži. Ženy jako Vittoria Colonna a Lucrezia Borgia jsou nám známé jen díky tomu, že se neprojevily vlastními činy, ale díky tomu, že je zvěčnili muži jako Michelangelo. Ženě se prostě nepodařilo vytvořit nebo vytvořit trvalé hodnoty génia.

Vpád ženského hnutí do hroutícího se světa 19. století probíhal na široké frontě. Tento program osvobození žen vstoupil z přirozené nutnosti do vzájemně se posilujícího spojenectví se všemi ostatními rozkladnými silami - se světovým obchodem, demokracií, marxismem a parlamentarismem. Obrovský průmysl žen ve všech oblastech

se dočkal jen skromného projevu, když se počítaly činy a vítězství. Významných žen je jen několik: Sonya Kowalewsky; madame Curie, jejíž genialita náhle zmizela, když byl její manžel sražen při pouliční nehodě; a legendární vynálezkyně šicího stroje. Jinak se sice vystřídala řada schopných lékařek, uměleckých a řemeslných pracovnic, sekretářek, vědkyň a přírodovědkyň, ale žádná nevytvořila syntézu.

Věda o emancipaci prohlašuje, že takzvané ženské vlastnosti byly pouze vyvolány tisíciletou vládou mužů. Když žena vládla, což se občas stávalo, v muži se vytvořily ženské vlastnosti. Proto se mohlo hodnotit pouze pohlaví.

Tato logika je stejně typická jako široce rozšířená. V podstatě vychází z teorie „prašného prostředí“, podle níž člověk není ničím jiným než produktem svého prostředí. Tento darwinovský bílý slon musí i dnes nést břemeno ideologické podpory a vědecké opory zastánců ženských práv. Vedle sebe běží dvě neslučitelné myšlenkové posloupnosti. Na jedné straně patří k umění propagandy vzývat mužskou rytířskost a soucit, aby se prokázalo, že ženy byly muži ošizeny o svou svobodu a kulturu. To je vede k tomu, že požadují změnu v budoucnosti. Na druhé straně se dnes objevují snahy dokázat, že muži obecně špatně hospodařili, že se blíží století žen a že v minulosti existovaly významné feministické stavy, v nichž muži hráli roli poslušných domácích mazlíčků. Z toho bychom měli čerpat útěchu v tom, že zhroucení mužského státu by za sebou nepřineslo chaos. Ale naopak by začala vznikat skutečná kultura a skutečný lidský stát.

Je zábavné sledovat, jak tito noví autoři dějin postupují. Uvádějí například, že kamšádskou ženu ani sebevětší slib nepohne k tomu, aby vyprala šaty, opravila je nebo vykonávala jiné domácí práce - z čehož patrně pramení vysoká kultura kamšádů. Zvláštní pozornost byla věnována Egyptu. Diodóros

a Strabón, stejně jako Hérodotos, hledali důkazy, které by interpretovaly známky ženského kultu jako důkaz, že Egyptu vládly ženy. Dokládá to prý nápis nad sochami krále Ramsese a jeho ženy na bráně. Je tam napsáno: *„Podívejte se, co mluví manželka bohyně, královská matka, vládkyně světa.“* To prý dokazuje, že královna stála nad králem. Slova vyřčená o matce jsou zcela ignorována. Dále tvrdí, že egyptští muži vykonávali hlavně domácí práce, zatímco ženy vládly. Pojďme se na chvíli shodnout. Jednoduše řečeno, doktrína selhává, protože můžeme a snažili jsme se ukázat, že ženy nezakládaly žádné státy. Nevytvořily vědu. Pouze proto, že byly utlačovány?

Současně se však přirozeně, chtě nechtě, dokazuje jiná věc: že ženy se vší svobodou nebo navzdory ní *nezaložily* ani *neudržely* stát. Egypt nebyl ženským státem. Od krále Menese (přibližně 3 400 let př. n. l.) jsou dějiny egyptského státu dějinami mužů. První královskou hrobkou je hrobka Chenta, jehož vláda vytvořila základy egyptské kultury. Král je ztělesněním Hóra; i po smrti může odvádět manželům ženy, odkud chce, pokud se jeho srdce zmocní touha; „bůh“, tak je nazýván „veliký dům“ - faraon.

Královská výsost nachází svá pevná omezení v obřadu, v typizujícím uspořádání zákona, s jehož dodržováním je spojena její božskost. Každý z králů si podle svých možností postavil vlastní sídlo; vlastní sarkofág jako památník. Rytmus běžného života určoval úředník, komoří, technik, zkrátka písař. Po obdobích neklidu se Amenemhat I. snažil dosáhnout tvůrčí moci. Začalo klasické období Egypta. Skutečnost, že egyptský mužský stát umožňoval největší svobodu ženám, ukazuje, že ve skutečnosti může existovat vláda žen, ale ne ženský stát jako takový. Tento pojem je rozpor sám o sobě, stejně jako pojem „mužský stát“ představuje tautologii.

Věci nejsou tak jednoduché, jako je nastolení rovnováhy mezi mužským a ženským politickým systémem, ani se nevyřeší. Navzdory opačným tvrzením není zavedení rovných práv kulturním cílem, o který by stálo za to usilovat. Vychýlení kyvadla směrem od formování mužského typu znamená dobu degenerace. Kyvadlo se nevyklání k vytvoření nového typu; spíše dopadá do bažiny. Vláda žen je příkladem naprosto ničeho. Pro evropskou rasu - a nejen pro ni - je doba vlády žen dobou úpadku struktury života. Při dalším setrvávání znamená úpadek kultury a rasy.

I když se ženy v průběhu evropských dějin staly vládkyněmi prostřednictvím dynastického nástupnictví, ať už vládly dobře nebo špatně, stalo se tak v rámci existující formy mužského státu a s jeho podporou. Podřídily se jeho typu a přizpůsobily se mu, aby po smrti opět uvolnily místo muži. Ministři, generálové a vojáci zastoupení ženami - to by byl předpoklad pro skutečný ženský stát.

Když ve Francii skončila monarchie, ženy se nutně dostaly do vlivných pozic. Šlechtičny měly všechna práva feudálů. Mohla shromažďovat vojsko a vybírat daně. Majitelky pozemkového majetku ve velkém měřítku měly pozice v zastupitelských orgánech své třídy a hlasovací právo v nich. Některé z nich, jako například Madame de Sevigne, se skutečně staly francouzskými pány. V samovolně se rozpadajících cechovních společenstvech mohly mistryně dokonce určovat profesní volební právo.

Některé myšlenky Francouzské revoluce zahrnovaly osvobození žen. Jejími mluvčími byly ženy *demi monde*, Olympe de Gouges a Theroigne de Mericourt. Dokud revolucionáři bojovali, nemohly ženy využívat práv, která měly za starého režimu. Později čerpaly výhody z demokratického

vítězství. Napoleon byl emancipovanými ženami velmi nenáviděn kvůli svému antifeministickému *Code Napoleon*.

Američané, kteří ženám od počátku přiznali rovnoprávnost, jsou za to chváleni, ale to se dalo očekávat. Pokud člověk studuje americké dějiny, pak si jasně všimne dvou typů vlády žen v americké společnosti, přestože má mužský stát. Americký muž stále bezohledně vnucuje společnosti svou vůli. Neustálá honba za dolarem řídí téměř výhradně jeho existenci. Jeho kulturu reprezentuje sport a technika. Emancipované ženě jsou otevřeny všechny cesty umění, vědy a politiky. Její společenské postavení je nepochybně nadřazené mužskému. Důsledkem této vlády žen ve Spojených státech je nápadně nízká kulturní úroveň národa. *Skutečný kulturní a vitální typ vznikne v Americe teprve tehdy, až bude honba za dolarem zkrocena a až současný technologický člověk začne přemýšlet o podstatě a cíli existence.* Ralph Waldo Emerson představoval v Americe první reflexivní okamžik, ale bohužel to byl jen okamžik. Navzdory společenské převaze ženy je stát přesto z nutnosti mužský. Kdyby byla diplomacie a obrana státu rovněž řízena ženami, pak by Amerika nemohla udržet svou existenci jako stát.

Podstata státu může být obsahově velmi odlišná, ale z formálního hlediska musí vždy vykonávat moc. Moc se na tomto světě získává a udržuje pouze prostřednictvím boje, v boji na život a na smrt. Máme-li brát vážně požadavek žen na politickou moc, pak musíme předpokládat, že tuto moc mohou udržet pomocí ženské armády. O této absurditě či organické nemožnosti něčeho takového není třeba diskutovat. V armádě by se rychle rozšířily pohlavní choroby a rasový rozklad v důsledku míšení by byl nevyhnutelný. I ze smíšené mužsko-ženské armády by se stal jen obrovský nevěstinec.

Současný stát je obviňován z dvojí morálky. Skutečnost je taková, že v první řadě vytvořil a zachoval rodinu, a nikoli naopak. Faktem je, že je to stát mužů, který například v případě rozvodu ukládá mužské straně, ať už je vinna, či nikoli, povinnost zajistit rozvedenou manželku způsobem, na který je zvyklá. Od žen, které volají po zrovnoprávnění, však nikdy neslyší, že by si v případě nevěry manželky přály, aby jí byla uložena stejná povinnost starat se o podvedeného manžela. To by byl zcela oprávněný požadavek, pokud by mezi pohlavími neměly existovat žádné rozdíly. Ve skutečnosti si však bojovníci za práva žen ve své nejhlubší podstatě nepřejí nic jiného než být zachováni na úkor muže. V Americe došly věci tak daleko, že jednostranné rozvodové právo zakotvilo téměř všude. Kromě toho se objevují snahy uložit muži zákonnou povinnost odevzdávat manželce stanovené procento svého příjmu.

Stejně jako Židé všude volají po rovných právech - a tím myslí pouze svá privilegia -, tak i emancipovaná žena musí nakonec čelit skutečnosti, že ve skutečnosti nepožaduje rovná práva, ale parazitický život na úkor mužské síly. Navíc si přeje společenská a politická privilegia. Muž 19. století, nakažený liberalismem, to nikdy nepochopil. Chaos současnosti je andělem pomsty, který trestá liberálního muže za takové zapomínání.

Probouzející se člověk dnes vidí, že bůh volebního lístku je jen prázdný útržek bez významu. Všeobecné, identické, tajné, ale přímé volební právo není kouzelnou hůlkou, ale nástrojem rozkladu v rukou národu nepřátelských demagogů. Má být tedy toto všeobecné volební právo ženám odňato? Ano! *Ale také mužům!* Národní stát se přece nepustí do zásadních rozhodnutí prostřednictvím anonymních mužských a ženských hlasujících mas. Taková rozhodnutí budou činit odpovědné osobnosti.

Liberalismus učil svobodě pohybu, volnému obchodu, parlamentarismu, emancipaci žen, rovnosti mužů, lidské rovnosti, rovnosti pohlaví atd. Tím se prohřešoval proti přirozenému zákonu, totiž že tvorba vzniká pouze uvolněním polárně podmíněných napětí. To znamená, že k výkonu práce jakéhokoli druhu, zejména k tvorbě kultury, je nutná vysoká míra energie. Dnes, uprostřed zhroucení feminizovaného starého světa, vyžaduje německá idea sílu, typizaci, omezení, disciplínu, ochranu rasového charakteru a přímé uznání věčné polarity pohlaví.

Volání po rovnoprávnosti - nebo spíše po ženském státu - má velmi charakteristický spodní proud. Požadavek na možnost svobodně tvořit ve vědě, právu a politice vykazuje amazonské rysy, tj. tendence konkurovat muži v rozhodně mužských oblastech, přivlastňovat si jeho znalosti, schopnosti a činy a napodobovat jeho rozmanité životní aktivity. Vedle toho se však objevuje požadavek erotické svobody a odstranění sexuálních zábran.

Čistě *individualistická* myšlenka, hlavní příčina všech úpadkových společenských a politických poměrů, také rozpustila přísnou mužskou formu disciplíny, která je přirozená všem národům. Pokud by se nyní někdo domníval, že žena by měla aktivovat všechny své síly, aby ochránila své děti před následky rozkladu, pak vidíme, že emancipace dělá pravý opak. Žena se dožaduje práva užívat si erotické svobody v rámci svého ženského pohlaví. Vážně smýšlející jednotlivé ženy se jistě postavily proti této impulzivitě. Nicméně erotická revoluce byla rozsáhle implantována díky úsilí bojovníků za práva žen. Nyní se objevila osvobozená, typoformující se žena. Hledá formující sílu, aby mohla pokračovat ve svém druhu. Osvoboditelka Anna Augspurgová napsala: *„Žena, která má sebeúctu, nemůže vstoupit do legálního manželství.“* To lze

považovat za evangelium erotického programu. Odvážné ženy díky násilnému zdůrazňování hodnot osobnosti a sebeurčení odhodily poslední ochranu svého pohlaví a zničily to poslední, co jim a jejich dětem poskytovalo životní jistotu. Emancipovaná žena reagovala požadavkem, aby stát převzal výhradní odpovědnost za péči o její děti. Jaký stát? Stát se tedy nemá stát ničím jiným než sociální institucí, která se postará o následky nespoutané sexuality? Zde dochází k popření myšlenky povinnosti z vlastní strany, když jsou na druhé kladeny nezodpovědné požadavky. Chceme tím říci, že skutečně emancipovaný stát vůbec neexistuje. Bez pojmu *povinnosti* je totiž přežití státu dlouhodobě nemyslitelné. Bojovník za práva žen proklíná manželství jako legální prostituci, ale pokud místo muže platí stát, jak se na celé věci něco změní?

Kdyby člověk myslel pouze subjektivně, tedy bez vztahu ke společenství, pak by se to nakonec mohl pokusit ospravedlnit. Mohl by chodit od jedné ženy k druhé, bavit se podle svých možností, přičemž na ženě by zůstalo, aby platila, pokud by zůstala těhotná. Nutné důsledky učení o emancipaci nás velmi znepokojují. Ruth Bra varovala ženy před osvobozenými polygamními muži, kteří by mohli přijít na neuvěřitelný nápad experimentovat s velkým počtem volných manželství. Svobodné lásce by byl konec a ženy by předepisovaly nezbytnou míru milostných radostí mužům.

Jak známo, jiné emancipované ženy našly jiné cesty k úniku. Experimentovaly s potraty a antikoncepcí. Už se lákavě blíží doba, kdy se vědcům podaří objevit neškodné způsoby, jak zničit plod. *„Šťastné vyhlídky pro všechny, kteří nejsou posedlí zuřivostí du nomber.“* - tak napsala Stockerová v knize *Mutterschutz*. Tento toužebný výkřik prorokyně má samozřejmě i vědecký podklad. Pokud jde o potrat, nabízí se

názor, že jde o trestný čin jen proto, že stát řídí muži. Ve státě řízeném ženami by se věci měly úplně jinak. Pak by ženy automaticky získaly povolení ke zničení plodu. Potraty jsou povoleny pouze jako ženské právo vázané na fyzickou svobodu ženy. Osvoboditelé s hrdostí poznamenávají, že švýcarský kanton Basilej již potraty povoluje. Tito odborníci na osvobození žen se znovu a znovu ocitají spolu se svými nadšenými stoupenci v souhlasné jednotné frontě s demokracií a marxismem - všechny tyto směry směřují k rozkladu a zničení naší rasy.

Z práva na absolutní osobní svobodu nutně vyplývá popření rasových bariér. Naše emancipované ženy si nárokují právo na *pohlavní styk s negry, Židy nebo Číňany*. *Ženy, jakožto vyvolené uchovatelky rasy*, se mohou stát také *ničitelkami všech* základů národnosti, pokud jim bude dovoleno dokončit emancipaci. Tyto skutečně emancipované ženy nedbají na žádná morální omezení spolu s pojetím cti a povinnosti. Uznávají pouze pojmy a myšlenky rozvoje, poměry moci, předávání. Ale myšlenku degenerace, nezbytný protějšek myšlenky vývoje, téměř zcela ignorují. Proto málo mluví o tom, že se s rostoucím úsilím o stát žen by se rozšířila ženská i mužská prostituce. Nemusíme se však příliš obávat, že by k něčemu takovému došlo, ale jen proto, že muži nejsou psychologicky disponováni k tomu, aby takovou ohavnost připustili.

Silná skupina emancipovaných žen, k níž patří paní Elbertskirchenová, Meisel-Hessová a Augspurgová, se samozřejmě staví proti prostituci, ale nikoli z obecných morálních důvodů. Spíše si jednoduše přejí zajistit celoživotní jistotu pro ostatní ženy. Jak nečestný je boj této skupiny! Je to vidět na tom, že ačkoli pro sebe neuznávají žádné manželské svazky, činí si nárok na svobodnou lásku na celý život.

Náhled na poměry v hypotetickém ženském státě poskytují některá centra našich demokraticky ovládaných velkoměst. Jemně poskakující panenky v lakovaných střevíčcích a šeříkových punčochách, ověšené náramky, s křehkými prstýnky na prstech, s modrými víčky a rudými rty - to jsou typy, které by se v nastávajícím ženském státě staly univerzálními. Emancipované ženy se na to vše nedívají jako na úpadek a rozklad. Vidí to jako vychýlení kyvadla od nenáviděného mužského státu směrem k ženskému ráji, jako údajně nezbytný historický vývoj. V důsledku toho se vzdává každé hodnotové odlišnosti, každý bastard, každý kretén nabubřelý pýchou se může považovat za nezbytného člena lidské společnosti a nárokovat si právo na licenci a rovnoprávnost.

Potratové hnutí lze popsat jako akt zoufalství tváří v tvář současným společenským podmínkám. Jedna věc je podporovat úpadek národa a druhá věc je na něj vášnivě útočit. Státní moc, která si klade za cíl likvidaci svých dětí, nás všechny kazí. Znamená to totální rasový a kulturní úpadek. Tato praxe popírá možnost spásy žen a mužů, celého našeho národa.

Za současných podmínek nelze nordického člověka rozhodně brát pod státní ochranu. Naopak, za krize současného života je v první řadě zodpovědný on sám. Jeho vina však leží úplně jinde, než kde ji hledá emancipovaná žena! Jeho provinění spočívá v tom, že už nebyl úplným člověkem. Ze stejného důvodu žena často přestala být ženou. Muž se stal zbaveným pohledu na svět, světonázoru. Dovolil, aby se jeho dřívější náboženská víra zhroutila a jeho vědecká konceptualizace se rozkolísala. Ztratil také svou typo a stylotvornou sílu ve všech oblastech. Proto osvobozená žena sáhla po státním kormidle jako amazonka. Požadovala proto erotickou anarchii jako důkaz své emancipace.

Neemancipovala se však od mužského státu. Pouze zradila čest vlastního pohlaví a přírody.

U orientálních národů bylo náboženství spojené s prostitucí zcela běžné. Kněží se nikde nenechali o toto uspokojení připravit. Totéž platilo i pro zbožné babylonské a egyptské ženy. Zpočátku nucenou prostituci odmítaly, ale nakonec se podvolily. Poučná je historie bohyně Ištar. V metamorfóze tohoto božstva vidíme úpadek národa. Zpočátku byla dívčí bohyní lovu, ba i války. V Chammurapiho době byla ještě zobrazována s plnovousem. Pak byla považována za královnu nebes, bohyni lásky a plodnosti. Pod fénickým vlivem se stala ochranným duchem náboženské prostituce. Později se jako Astarte stala symbolem sexuální anarchie. V důsledku toho Babylón zanikl jako stát i jako typ; skončil.

Kdo chce odvrátit evropský úpadek, musí se oprostit od liberálního, dezintegračního světonázoru a shromáždit všechny síly, muže i ženy, každého v jemu přidělené oblasti, pod hesly rasové ochrany, národní síly a státní disciplíny.

Hodnotící úsudek o ženě přirozeně nebyl proveden s předcházejícími postřehy. Pro výchovu budoucí generace germánsky uvědomělých mužů a žen však představuje rozhodující poznatek, že muž postupuje v životě tak, že ve světě vymýšlí, utváří a syntetizuje, zatímco žena postupuje lyricky. Jestliže průměrný muž v běžném životě neprojevuje vždy velkou intelektuální architektoniku, zůstává faktem, že velké státní základy, právní kodexy, organizace, typizace politického, vojenského a církevního druhu, ucelené filosofické a tvůrčí systémy, symfonie, dramata a sakrální stavby, to vše vytvořil syntetizující mužský duch. Oproti tomu žena představuje svět, který ve své kráse a originalitě *není podřadnější* než ten mužský. Stojí proti němu v *rovnocenném* postavení. Emancipovaná žena podobná Amazonce - jak jsme viděli - se

provinila tím, že kvůli ní ženy ztratily vysokou úctu, která náleží jejich přirozenosti. Vtělila hodnoty muže do svých vlastních. To znamená duchovní narušení, demagnetizaci ženské přirozenosti.

Podobně moderní člověk místo toho, aby se zabýval architektonikou a syntetikou existence, začal uctívat modly lidskosti, lásky k lidstvu, pacifismu, osvobození otroků atd. Je také chybné, pokud to vše považujeme pouze za etapy, nikoli za trvalé. Navzdory osvobození emancipačního hnutí se žena nestala architektonickou, ale pouze intelektuální - jako Amazonka - nebo čistě erotickou - jako představitelka sexuální revoluce. V obou případech přišla o svou nejvnitřnější podstatu a stále ještě nedosáhla mužnosti. *Totéž platí* naopak i *pro emancipovaného muže*.

Z pohledu ženy lze stát, zákoník, vědu a filosofii považovat za něco vnějšího. Jaký je tedy smysl existence forem, schémat či vědomí? Není snad spontánní plynutí věcí, nevědomí v živé zkušenosti toho nejhlubšího, velké a krásné? Musí člověk vždy potřebovat díla, aby dokázal existenci duše? A nerodí se tyto formy a díla muže často z atmosféry lyricky ženského, které by bez ženy nevznikly?

Život je *bytí* a život je *stávání se*, vědomí a podvědomí zároveň. Ve svém věčném stávání se člověk snaží vytvořit bytí prostřednictvím tvorby idejí a děl. Tyto věci tvoří svět jako organicko-architektonickou strukturu. Žena je věčnou strážkyní podvědomí.

V nordicko-germánských mýtech je bohyně Freya představována jako ochránkyně věčného mládí a krásy. Pokud by ji někdo bohům ukradl, stárli by a upadali. Prostřednictvím jejího vztahu k Lokimu se odhaluje prastará mýtická moudrost. Loki byl bastardem bohů. Kdysi se vedla dlouhá diskuse o tom, zda by měl být ve Valhalle uznán jako rovnoprávný s ostatními

bohy. Nakonec mu bylo vyhověno. Tento bastard Loki hrál roli „zadavatele“, když měli Odinovu pevnost přestavět obři. Fí tehdy nabídl jako odměnu Freyu! Když se bohové o této dohodě dozvěděli, odmítli ji dodržet, načež Loki obry podvedl. Odin, strážce zákona, pak sám upadl do úzkostí viny. Jeho pokus o odčinění byl pádem Valhally. V tomto mýtu nacházíme hluboké vnímání, které se znovu probouzí až dnes. Bastard bezmyšlenkovitě předal symbol rasové nesmrtelnosti, věčného mládí, a strhl tak šlechtice k účasti na své vině. Co vlastně mohl Ódin šeptat do uší mrtvého Baldura, když ho doprovázel na jeho poslední cestě?

Přeloženo do dnešního jazyka germánský mýtus říká: *V rukou a v povaze ženy spočívá zachování našeho rodu*. Národ se ještě může vymanit z politického otroctví, ale už nikdy z rasového znečištění. Budou-li ženy národa rodit negerské nebo židovské míšení, bude-li bahnitý příliv černého umění proplouvat Evropou bez zábran jako dnes, bude-li židovská bordelliteratura přicházet do domovů, bude-li i Syřan z Kurfurstendammu považován za národního druha a muže vhodného k sňatku - pak takové poměry zajistí, že Německo a celá Evropa budou ve svých intelektuálních centrech osídleny bastardy. Učením o erotickém znovuzrození sahá dnešní Žid - podporován učením o emancipaci žen - ke kořenům celého našeho bytí.

Zůstává nejisté, kdy probuzené Německo dospěje do fáze, kdy provede nemilosrdnou očistu železným koštětem a s nemilosrdnou disciplínou. Ale pokud někde, pak v kázání o zachování čistoty rasy, spočívá nejsvatější a největší úkol dnešní ženy. To znamená střežit a zachovat ono nevědomí, onen dosud neuvědomělý, ale zejména původní život. Mluvíme zde o životě, na němž závisí podstata umění, architektury a naší rasové kultury. Jen tyto hodnoty nás činí tvůrčími.

Ale místo toho, aby tuto nejdůležitější a největší potřebu ze všech zohlednily, mnohé ženy stále naslouchají vábivému křiku nepřátel naší rasy a našeho lidstva a jsou připraveny se vší vážností - kvůli volebnímu lístku a poslaneckým křeslům - vyhlásit mužům válku na život a na smrt. Zřejmě proto, aby žena nezůstala druhořadou občankou státu, byla podněcována k tomu, aby se snažila o volební právo - jako by za současné vlády peněz o našem osudu skutečně rozhodovaly volby!

Mezitím je instinkt pro výběr muže špiněn otevřenými i tajnými časopisy a knihami, které znečišťují duši a rasu. Ženy dnes přinášejí peníze do židovských obchodů, z jejichž výkladních skříní září třpytivá dekadence zkažené doby, zatímco současní liberální a vlažní muži jsou příliš slabí na to, aby celý proud zastavili. Zdá se, že lyrická vášeň ženy, která se v dobách nedostatku může stát stejně hrdinskou jako formující vůle muže, byla dávno pohřbena. Úkolem skutečné ženy je tuto suť odklidit. Emancipace ženy *od emancipace ženy* je prvním požadavkem ženského pokolení, které chce zachránit národ a rasu - věčně nevědomé, základ veškeré kultury - před úpadkem.

Viktoriánský věk a život zasněné romantické dívky jsou samozřejmě jednou provždy ukončeny. Žena hluboce patří do celkového života lidí. Všechny vzdělávací možnosti jí musí zůstat otevřené. Prostřednictvím rytmických cvičení, gymnastiky a sportu musí být její tělesné výchově věnována stejná péče jako v případě muže. Ani ve světě povolání by jí neměly být v současných společenských podmínkách vytvářeny žádné obtíže, v tomto ohledu by měl být důrazněji uplatňován zákon na ochranu matek.

Úsilí těch, kteří by chtěli obnovit naši národnost po rozbití národu cizího demokraticko-marxistického systému, musí nepochybně připravit půdu pro společenský řád, který už nebude nutit mladé ženy - jak je tomu dnes - houfně proudit na

pracovní trhy života. Ty spotřebovávají nejdůležitější ženské energie. Proto by jí měly zůstat otevřeny všechny možnosti rozvoje ženských energií. V jedné věci však musíme mít jasno: soudci, vojáky a vládci státu musí být a zůstat pouze muži. Tyto profese dnes více než kdy jindy vyžadují neliterární, ba tvrdý postoj, uznávající jen to, co odpovídá typu a co je národní. Pokud zde rezignujeme, jednáme zapomínajíce na své povinnosti vůči minulosti i budoucnosti. Nejtvrdší člověk musí být stále dost tvrdý pro železnou budoucnost. Až bude stanoven trest smrti za výsměch rase a národnosti, až bude vězení čekat na ty, kdo znečišťují rasu, pak budeme potřebovat nervy z oceli a drsné formativní síly, dokud se to, co jen je pro někoho zrůdné, nestane samozřejmostí pro všechny.

Různé duše se nesmí nivelizovat, zrovnoprávňovat, ale musí se na ně pohlížet jako na organickou podstatu, kultivovat je v jejich zvláštnostech. Architektoničnost a lyričnost existence je dvojí akord. Muž a žena jsou póly produkujícími elektřinu života. Čím silnější je každá podstata sama pro sebe, tím větší bude účinek práce, kulturní hodnoty a životní vůle celého národa. Kdo si osobuje moc podrývat tento zákon, musí najít své rozhodující nepřátele ve skutečném muži a skutečné ženě. Pokud se již nikdo neochrání před rasovým a sexuálním chaosem, pak se úpadek stal nezvratným.

V první části této knihy byla obsáhle pojednána nejvyšší teutonská hodnota. Té slouží různými způsoby německý muž a německá žena. Její pěstování jako životního typu však může a musí být úkolem muže, ligy mužů. Stojíme uprostřed obrovského procesu kvašení. Mnoho osobností a útvarů stále bojuje proti středověké církvi a zednářství, ale pouze v instinktivním, negativním, obranném boji. Jsou stále nejednotné, protože typ budoucnosti musí být nejprve vypracován a nejvyšší hodnota cti ještě nebyla bezvýhradně

přijata. Velká myšlenka vychází z několika málo lidí, ale aby se z ostatních mohli zformovat vůdci, musí těchto několik lidí tolerovat pouze vůdčí osobnosti, pro které se myšlenky cti a povinnosti staly nejvyššími hodnotami. Všichni, kdo z jakéhokoli důvodu ustoupí, budou mít v konečném důsledku škodlivý vliv na budoucnost. Moc, duše a rasové přizpůsobení se musí shodovat, aby pomohly nastupujícímu typu. Uskutečnit to je prvním a posledním úkolem vůdce německé budoucnosti.

Německá říše, pokud má po revoluci v roce 1933 dále existovat, bude dílem ligy lidí, kteří si budou vědomi svého cíle. Tito muži musí mít jasno v tom, jaká hodnota má být v nadcházejícím životě národa považována za nejvyšší. Tato nejvyšší hodnota, kolem níž se musí seskupit všechna zbývající životní přikázání, musí odpovídat nejvnitřnější podstatě národa. Jedině tak totiž snese nezbytnou tvrdou kázeň. Tato kázeň bude trvat celá desetiletí. Tuto kázeň musíme snášet rádi. Tento jediný nejvnitřnější zlomový bod však musí být dokončen. Z něj vyplývá vše ostatní.

Z dogmatu o Božím zastoupení si papežství vytvořilo morální, teoretickou a praktickou politickou moc. Pouze toto dogma založené na mýtech určovalo - až do dnešních dnů - typy a dějiny národů, jejichž počet se počítá na miliony. Dnes je toto dogma vědomě a bezohledně odmítáno a je proti němu bojováno. A díky víře, která podobně přerůstá v mýtickou moc, bude nahrazena vírou ve vlastní duši a rasové hodnoty. Idea *cti* - národní cti - ne křesťanské lásky, ne zednářské humanity, ne římské filosofie.

Všechny síly, které formovaly naši duši, měly svůj původ ve velkých osobnostech. Jako myslitelé působili na stanovení cíle, jako básníci odhalovali podstatu, jako státníci vytvářeli typy. Všichni byli nějakým způsobem typickými snílky sebe sama a svého národa.

Goethe nepěstoval typ. Mnohem více znamenal univerzální obohacení veškeré existence. Mnohá jeho slova probouzela skryté duchovní zdroje, které by jinak možná nepronikly. Dělo se tak ve všech oblastech života. Goethe ve Faustovi představoval naši podstatu. To „věčné“, které je po každém přetvoření naší duše vlastní nové podobě. V důsledku toho se Goethe stal strážcem a uchovatelem našich dispozic. Je postavou, jakou náš národ v žádné předchozí době neměl. Až konečně skončí doba urputných bojů, Goethe opět začne působit navenek znatelně. V příštích desetiletích však ustoupí do pozadí, protože pro něj byla moc myšlenky, typismu, nenáviděná. V životě, stejně jako při skládání básní, nechtěl uznat žádnou diktaturu ideje. Bez takové ideje národ nikdy nezůstane národem a nikdy nevytvoří skutečný stát. Tak jako Goethe zakázal svému synovi účastnit se německé osvobozenecké války a musel kovářské kladivo osudu přenechat v rukou Steina, Scharnhorsta a Gneisenaua, tak by - kdyby žil dnes mezi námi - nebyl vůdcem boje za svobodu a za nové utváření našeho století. Neexistuje žádná skutečná velikost bez omezení obětí. Tento člověk, nekonečně bohatý duchem, se nedokázal soustředit a bezohledně sledovat jeden směr.

Ježíš také není tvořitel typu, ale obohacovač duší. Gregorius Veliký, Gregorius VII, Innocentius III a Bonifác VIII přisoudili Ježíšově osobnosti místo v římské lize kněží. Stal se služebníkem svých otroků přesně za opačným účelem, než si sám představoval. Totéž platí o svatém Františkovi. Na druhé straně Mohamed a Konfucius byli silnými typorotvornými silami. Drželi se jednoho cíle, vytyčili si cesty. Mohamed si vynucoval následování svého učení, zatímco Konfucius s klidnějším účinkem vytvářel a uchovával čínský folklór. Zásadně podobným způsobem jako Mohamed tvořil typ Ignác Loyola. Vědomě pošlapával lidský pocit cti, stanovil nový cíl

pro ideje, odhalil přesné prostředky a cesty, a byl tak vědomým pěstitelem duší. Kromě toho jezuitský duch vytvořil také takříkajíc fyziognomicky určený vnější typ.

S podobným jevem se setkáváme i v oblasti umění. Existují zde osobnosti, které jsou jedinečné, ale nevytvářejí univerzální styl, a naopak existují jiní, kteří žijí jako typizovaní. Například takový Michelangelo obohatil umění jako málokdo, ale pokračování jeho způsobu práce by vedlo k chaosu. Totéž může platit o Rembrandtovi a Leonardovi. Na druhé straně Rafael prokázal velkou sílu písma, podobně jako Tizian a řecké umění.

Související fenomén nabízí také politický život: Alexandr stál u zrodu a ztělesnil myšlenku světového impéria. Řím se této myšlenky chopil. Osobní jméno Caesar pak přerůstá v panovnické tituly císař a car. Vznikl typ bohem oblíbeného panovníka spojený s římskou církví. Napoleon znamenal stejně silnou revoluční moc jako Caesar, ale až do současnosti tento typ působil pouze vykořeněně. Nebyl to zpočátku typ vytvářející. Jinak Luther rozbil cizí krustu nad naším životem, ale ani v náboženském, ani ve státním aspektu nepředstavoval typ. Musel uvolnit naše dispozice, aby zasadil úder skále, aby uvolnil průchod pro vytrysknutí pramene života. To, že trvalo tak dlouho - až do velkých pruských králů - než se našel člověk, který by jej donutil vstoupit do organického koryta řeky, znamenalo tragédii pozdějších německých dějin.

Tváří v tvář zhroucení Německé říše po sotva 44 letech její existence vyvstává poslední otázka - kromě těch, kterými jsme se zabývali již na začátku: Byla v roce 1870 ve státě obecně funkční typotvorná moc, nebo ne? Ano i ne. Domnívám se, že Bismarck - pokud jde o důsledky jeho úspěchů a jejich hybnou sílu, nikoli však o způsob jeho působení - bude jednou souzen podobně jako Luther. Patří k těm povahám, které, obdařeny

vzácně viditelnou vůlí, dokážou vtisknout svou pečeť celé epoše, a přitom kolem sebe vytvořit spoušť, posetou ušlapanými osobnostmi, které se nedokázaly bezpodmínečně podřídit.

Po celá desetiletí se objevovala stížnost, že Bismarck z pocitu vlastní absolutní nadřazenosti považoval všechna ministerstva za pouhé soukromé úřady a ministry za správce své kanceláře. Jakkoli hloupě a nerozumně se Vilém II. k Bismarckovi choval a jakkoli se jeho nadání může zdát při četbě jeho *Ereignisse und Gestalten* průměrné, přesto je v nich obsažen správný obraz. Wilhelm přirovnal Bismarcka k nečekanému kamennému bloku v otevřeném poli. Pokud jej člověk odvalil, pak pod ním našel jen červy. To je symbol našich politických dějin posledních padesáti let. Císařská idea z roku 1871 byla jen ohlédnutím za vnitřně mrtvou vládou císařství z boží milosti. Zároveň byla spojena v neřízeném sňatku s chaotickým liberalismem. Pouze Bismarckovi se stále dařilo vhánět do této neorganické struktury horký dech života. V pocitu své nenahraditelnosti bylo jeho mistrovské vědomí povinnosti posíleno tak, že nepřipouštělo žádného nástupce nezávislé povahy. Dějiny Německa by se zásadně nezměnily, kdyby Vilém I. ponechal Bismarcka stále ve funkci. Takto tento velký muž jednou rukou vytvořil a zpevnil Říši a druhou rukou vrhl ohnivou kouli do vlastního domu. Žádná jiná politická síla nebyla po ruce, aby odvrátila osud.

Vedle Bismarcka však působila i jiná osobnost. Této osobnosti přičítáme, že Německo nezaniklo. Této osobě, Helmuthovi von Moltke, je třeba poděkovat za to, že umožnila čtyři a půl roku hrdinného boje ve světové válce. Toto východisko přebíráme od Spenglera. Tento tvůrce velkého generálního štábu byl nejsilnější typotvornou silou od dob Fridricha Velikého. Nebyl to on, kdo slovní politickou

argumentací svařil duši národa, ale byl to on, kdo pomohl výrazně kultivovat existující hodnoty osobnosti a zformovat vědomí individuální odpovědnosti v předpoklad veškerého jednání. Moltkem provedený poměr mezi odpovědným generálem a jeho náčelníkem štábu byl přesným protějškem toho, co Bismarck provedl v diplomacii. Bismarck se snažil, aby jeho ministři byli finančně závislí. Přímý podřízený byl povinen se vší důrazností reprezentovat jeho názory, poskytovat pro ně podklady a při opačných rozkazech je nechat promítnout do protokolu. Tato zásada, prováděná shora dolů, byla dále prohlubována definicemi, které měly všechny jediný cíl: udělat z německého vojáka - navzdory nejpřísnější disciplíně - samostatně myslícího a rozhodně jednajícího muže a bojovníka.

To bylo tajemství německých úspěchů ve světové válce. Navzdory nevyhnutelným lidským pocitům je typ německého vojáka, který se vyvinul z pruského důstojníka Fridricha Velikého, výmluvným důkazem toho, že metody hraběte Moltkeho jsou pro vzmáhající se Třetí říši jedinou cestou k záchraně, chceme-li se po osvobozující revoluci opojné radosti opět vyhnout kolapsu.

Moltke byl osobností nemilosrdné důslednosti. Jeho dynamismus se však nikdy nevylil do děsivých výbuchů jako u Luthera nebo Bismarcka. Zřídkakdy se stáhl do stejně hluboké duchovní kajícnosti jako duše těch dvou. Přesto Moltke působil na své okolí podmanivě; podmanivě, nikoli depresivně. Druhá německá říše vznikla na bitevním poli. Vytvořil ji Bismarck. Zachovala se však díky osobnosti a typorotvorné síle Moltkeho génia.

Po Bismarckovi se říšskými kancléři stali křiklouni s neusměrněnou lichotivou povahou. Tito muži kolísali mezi jeho učením a učením liberalizačních sil. Zavedli německý národ do sítě nepřátelských, cílevědomých diplomatů. Stalo se však také,

že z šedivě oděné německé armády vzešlo velké množství vynikajících generálů a vojáků, jaké celý ostatní svět nemohl ukázat. V letech 1914 až 1918 nebyla skutečná Německá říše v Německu; stála na frontě na Falklandských ostrovech, v Čching-tao, v německé východní Africe, v Indickém oceánu a na obloze nad Anglií. Na ministerských křeslech v Německu seděli červi. Nevěděli, co si počít s nejmocnějším státem v bitevním poli.

Nebylo vinou systému, který vymyslel Moltke, že pokud se před válkou důstojnický typ stále více odcizoval zbytku národa, stával se kastou a nakonec začal projevovat špatnou stránku rozdělení, které bylo pro Německo neorganické. Důstojnická třída založená pouze na cti se musela stále více oddělovat od bezohledných obchodníků a burzovních podvodníků. Aby však bylo možné toto oddělení uskutečnit, musely být stanoveny prudké hranice, které se zdály být nepříjemné. Byly zcela nezbytné; za účelem očerňování židovského tisku a nezištné obrany Německa se tito důstojníci obětovali na bojištích. Formovaly také ty, kteří v letech 1914-1918 poprvé oblékli šedou čestnou uniformu. Buržoazní a marxistické Německo se stalo bez mýtů. Už nemělo nejvyšší hodnotu, v niž by věřilo a za niž by bylo připraveno bojovat. Přálo si dobýt svět „mírovou cestou“ prostřednictvím obchodu a naplnit své měšce peněz. Ve svém obchodování a lichvě už klesla tak hluboko, že se divila, když se to ostatním národům nelíbilo a když se proti nebezpečí uzavírala spojenectví.

V srpnu 1914 se nejvyšší hodnotou Moltkeho armády stala nejvyšší hodnota národa. Všechno, co bylo ještě skutečné a velké, odhodilo stranou filosofii obchodníka. Děkovalo německému vojákovi za ochranu národní myšlenky cti. Zdálo se, že Moltke triumfuje. Pak byl vrchním velitelem poslán do výslužby. Místo aby se nyní - po mnoha letech nezájmu o

nejvyšší hodnoty našeho národa - chopil příležitosti a pověsil tu sebranku na šibenici, která na něj léta plivala, podal císař ruku marxistickým vůdcům, rehabilitoval viníky zrady a dosadil červy jako pány ve státě, který bojoval o svou existenci. Později se mu spolu s jeho lidmi dostalo poděkování, které mu tito červi 9. listopadu 1918 oplatili.

Je nepochybné, že právě Moltkeho typ bude v prvním období budoucího Německa tvořit naši ligu mužů - říkejme jí Německý řád. Tato skupina musí rázně vystoupit do popředí, aby nás v současném chaotickém zmatku zachránila. Je také zapotřebí kazatelů s Lutherovou povahou, kteří hypnotizují, a spisovatelů, kteří vědomě demagnetizují srdce. Lutherovi podobný vůdce v nadcházející Říši však musí mít jasno v tom, že po vítězství musí bezpodmínečně opustit Bismarckův systém. Musí přenést Moltkeho zásady do politiky, *chce-li se nejen realizovat, ale i po své smrti vytvořit trvalou Říši zapřísáhlou nejvyšší hodnotě.*

Ať už mají věci jakoukoli podobu, ať už eruptivní, nebo tvůrčí, obojí musí být pouze podstatou nordické duše. Protože do Evropy pronikli potomci zcela cizích ras, nelze vytvořit germánský říšský německý národ. Člověk pak odevzdává budoucnost volné hře sil v politické sféře, jaké byly po roce 1871 povýšeny na principy v hospodářské sféře. Pak ale budou všechny oběti ducha a krve přinášeny zbytečně. Po krátké době se ke kormidlu dostane tatáž demokracie a německá osvobozenecká válka bude jen epizodou na cestě k úpadku - nikoliv symbolem nového, avšak co nejvášnivěji usilovaného vzestupu.

Víra, mýtus, je skutečný teprve tehdy, když se zmocní celého člověka. V zájmu budoucnosti musí jít stranou všechny politické, taktické a propagandistické ohledy. Pojetí cti Fridricha Velikého, Moltkeho metoda disciplíny a Bismarckova

svatá vůle - to jsou tři síly, které, vtělená do různých osobností v pestré směsici, slouží jedinému: cti německého národa. Je to Mýtus, který musí určit typ budoucího Němce. Pokud to člověk pochopil, pak se to již začalo formovat v přítomnosti.

3. kapitola

Národ a stát

Národ, stát, církve a armáda byly v průběhu dějin ve velmi rozdílných mocenských poměrech. Vítězství římského křesťanství znamenalo opuštění organických germánských představ o králi jako měřítku světského dění. Místo ní máme éterickou představu „císaře“, kterou si přisvojila církev jako dědictví starého Říma. Uplynulo tisíc let, než se - počínaje Jindřichem Lvem a pokračujíc Braniborskem - obnovilo nordické království, zatímco římské císařství upadalo v bažině habsburského rodu.

Hohenstaufenové byli sice také natolik soběstační, že své *imperium* prohlásili za německé a nezávislé na Římu. Například na setkání v Besanconu byli papežští delegáti, kteří *imperium* označili za papežské obdarování, hrabaty a vévody Fridricha II. polomrtví. Nicméně toto sebevědomí nebylo postaveno na doktríně pevně vycházející z principu převahy císaře nad papežem. Nešlo tedy o tradici ani o utkvělou, typformující, sílu.

Řím zfalšoval svůj nárok na moc, počínaje padělky známými jako Konstantinova donace kolem roku 750.183 Skutečnost, že Konstantin byl pokřtěn jako arián, je zamlčena. Papež Hadrián I. Karlu Velikému lhal, když tvrdil, že tento dekretál se nachází ve vatikánských archivech. Oklamaný franský král v zásadě akceptoval převahu římského biskupa, přestože se papež v roce 800 vrhl před Karlem Velikým na kolena.

Následující papežové si na základě těchto zfalšovaných dokumentů činili nárok na svou právní a tradičně uznávanou převahu. Stalo se tak navzdory skutečnosti, že tyto dokumenty byly prokazatelně padělané. Stanovení prvořadých práv církve nad korunou byla věnována celá literatura. Tyto nároky byly akceptovány, dokud nebylo dosaženo vrcholu v bule *Unam*

sanctum vydané papežem Bonifácem VIII. V tomto dokumentu Bonifác prohlásil, že *„požadavkem spásy je, aby každé stvoření bylo podřízeno římskému papeži“*. Tuto bulu jezuitský generál Werntz, který zemřel v roce 1914, výslovně označil za *„definici dogmatu, která slavnostně zaznamenala vztah mezi církví a státem na věčné časy“*. Další církevní učitelé vynášeli rozsudky naprosto stejným způsobem.

Následovaly další výroky týkající se přísahy státu. Jezuita Lehmkuhl, poradce německé strany *Zentrum*, prohlásil, že je jasné, že státní občanská přísaha nemůže být nikdy závazná jako povinnost, pokud odporuje církevnímu právu. Protože však toto právo vyžadovalo podřízení státu církvi, pak to, co Řím požadoval, bylo, aby nebyly uznávány žádné přísahy, které nejsou posvěceny církví. Jezuita Sanchez přisuzoval církvi pravomoc prohlásit přísahu za neplatnou a jezuita Lehmkuhl otevřeně obhajoval vojenskou dezerci. Zavazoval totiž katolíky, aby tak učinili v případě, že budou nuceni účastnit se nespravedlivé války - jako například v letech 1866 a 1870. Tento jednoznačný postoj římské církve ke státu představuje přirozený protipól viděný z hlediska myšlenky německého národního státu.

Po pádu absolutistické monarchie v roce 1789 se demokratické principy střetly s nacionalistickou myšlenkou. Od počátku oddělená a později obě hnutí přivádějící do strnulosti byla formulována nová doktrína o moci odcizené krvi, která dosáhla svého vrcholu u Hegela, Poté ji v obnovené falzifikaci převzal Karl Marx, který ztotožnil stát s třídní vládou. Dnes stojíme před problémem. Stát vydal sebe i národ do rukou nečestných sil ekonomického obchodu. Širokým masám se stále více jeví jako bezduchý nástroj násilí.

Hegelovy názory na absolutistický stát jako takový se v posledních letech staly v Německu, a nejen v Německu,

převládajícími. Úředník se stále více posouval do pozice pána a díky shodnému postoji vládnoucích zapomínal, že není ničím jiným než zástupcem celého národa, jehož povinností je naplňovat technické či politické potřeby národa. Stát a státní úředník se tak oddělil od organického těla národa a vystupoval vůči němu jako zvláštní mechanický aparát, aby si mohl činit nárok na kontrolu nad životem. Miliony lidí zaujaly proti tomuto vývoji nepřátelský postoj, ale protože se v táboře nacionalistů neodvážil otevřeně vystoupit žádný oponent, přešli nespokojenci na stranu mezinárodní sociální demokracie (tj. marxismu), i když vnitřně nebyli skutečnými marxisty.

Povstání v roce 1918 na tom nic nezměnilo, protože marxisté neměli s německým národem přirozeně nic společného. Usilovali pouze o zavedení pevných mezinárodních principů s využitím starého technického aparátu. Stát sám o sobě se opět objevil v aktivní opozici vůči nepřátelům státu. Všechny role se vyměnily, ale bezduchá podstata zůstala. Tato podstata se však po roce 1918 stala mnohem zřetelnější, protože stát se dříve příležitostně stavěl do cesty otevřeným nepřátelům národa; nyní však byl stát v zastoupení svých soudců nucen uvěznit muže, jejichž život a činnost byly zasvěceny pouze službě a oběti pro národ.

Stát a národ tak často stály proti sobě otevřeně jako nepřátelé. V letech 1918 až 1933 se dokonce projevovali jako nepřátelé na život a na smrt. Náš osud se bude utvářet podle toho, jakým způsobem bude tento vnitřní konflikt vyřešen.

Dnes už stát není oddělenou modlou, před kterou bychom měli všichni padnout do prachu. Stát ani nemá smysl, pokud nejedná o zachování pojmu národnosti. Stát je pouze jedním z prostředků, jak toho dosáhnout. Církev, právo, umění a věda musí činit totéž. Státní formy se mění a státní zákony pomíjejí, ale národní koncept zůstává. Z toho vyplývá, že národ je prvním

a posledním hlediskem, jemuž je třeba podřídit vše ostatní. A z toho také vyplývá, že nemohou existovat žádní státní soudci, nýbrž pouze soudci národní. Pokud by to nebyla pravda, změnil by se celý právní základ života.

Jediným dalším možným výsledkem by byly takové zhoršující se podmínky, jaké byly běžné v posledním desetiletí. Jeden a tentýž státní zástupce musel dříve zastupovat Kaiserův stát, pak republikánský. Nezávislý soudce byl podobně závislý na jednom základním systému. Je tedy možné, že na základě římského práva státní zástupce jako služebník státu ve jménu národa *bránil* národnímu vedení národa. Abstraktní národní suverenita demokracie a pohrdavá Hegelova slova - *„Národ je ta část státu, která neví, co chce"* - vytvořily stejné nepodstatné schéma tzv. státní moci.

Ale autorita národního společenství stojí výše než autorita státu. Kdo to tak nepovažuje, je nepřítelem národa, i kdyby to byl sám stát. Taková byla situace až do roku 1933.

To byl názor z jedné strany, ale k obsahu druhé strany je třeba říci, že bezpodmínečná konformita je stejně nenárodní jako staré státní právo. Otázka monarchie a panovníka je také otázkou užitečnosti - v každém případě v nejvyšším smyslu - a nikoliv otázkou dogmatickou. Ti, kdo ji za takovou považují, se svou povahovou strukturou podstatně neliší od sociálních demokratů, kteří jsou v jistém smyslu konformními republikány, kteří neberou ohled na to, co by se jinak mohlo stát celému národu. Tak se dnes všude projevuje správný, probouzející se instinkt německého národa. Tak se to nakonec projeví. Republika se bude muset stát národní, nebo zanikne. A monarchie, která se předem nezbaví některých starých předsudků, by stejně tak nemohla vydržet, neboť musí nutně zaniknout ze stejných příčin jako říše císaře Viléma II.

Duch budoucnosti dnes konečně oznámil své požadavky. Od 30. ledna 1933 začíná jeho vláda.

V 17. století začal papežský ústup. Skončily dny papežské nadvlády nad světovým státem. V roce 1789 dynastie jako absolutní hodnota uvolnila prostor pro liberalismus bez stylu. V roce 1871 se stát začal osamostatňovat od národa; národa, který jej vlastně jako první vytvořil. Dnes si národ konečně začíná vědomě nárokovat místo, které mu právem náleží.

Požadavky svobody, stejně jako volání po autoritě a typu, byly téměř všude falešně položeny a neorganicky zodpovězeny. Autorita byla v Evropě požadována ve jménu abstraktního státního principu nebo ve jménu liberálního individualismu a církevního univerzalismu. V každém případě se tvrdilo, že všechny rasy a národy se musí podřídit této Bohem dané autoritě a jejím formám. Odpovědí na toto rigidní dogma bylo volání po neomezené svobodě - po anarchii. Řím a jakobinismus - ve svých starých formách a v pozdějším nejčistším ztvárnění u Babeufa a Lenina - se vlastně vnitřně podmiňují.

Idea svobody a uznání autority má v současném rasově-duchovním pohledu na svět zcela jiný charakter. Idea národnosti rozhodně nepatří pouze jedné rase. Je charakterizována také faktory historického a prostorového druhu. Nikde však není důsledkem jednotného míšení prvků různých ras. Stát je vždy charakterizován nejvyššími hodnotami, uměním, kulturou a stylem dominantní rasy. Přidáním jiných ras pro zpestření se nic neprosadí a mnoho ztratí. Tyto rasové dominanty vyžadují vytvoření typu. Skutečně organická svoboda je možná pouze v rámci takového typu. Toto omezení je rasově podmíněné. Rasa je vnějším obrazem určité duše.

Tím se kruh uzavírá. Židovský internacionalismus marxistického nebo demokratického typu se rovněž nachází mimo tento pravý germánský organismus. Židovství funguje stejným způsobem jako římská autorita s nárokem na mezinárodní platnost spolu se všemi církevními mocenskými nároky.

V nejhlubším vnitřním smyslu je touha po osobnosti a typu stejná. Silná osobnost působí, stylotvorně, ale typ - uvažováno metafyzicky - je dán již před ní. Osobnost je tedy pouze jejím nejčistším vnějším otiskem. Tato věčná touha nabývá v každé epoše jiné podoby. Kolem přelomu 19. a 20. století jsme zažili vystoupení velkého množství osobností, které s rozkvětem celé naší kultury poznamenaly tuto epochu nezapomenutelnou pečetí. *Éra stroje* na dlouhou dobu zničila osobnostní ideály i typotvorné síly. Prostředí, továrna, se stalo pánem. Nad skutečnou vědou a filosofií zvítězilo pojetí smíšené kauzality. Marxistická sociologie - svým masovým klamem, svou doktrínou kvantity - zadusila pojem kvality ve výzkumu. Burza se stala modlou materialistické nemoci doby.

Nietzsche ztělesňoval zoufalé volání milionů lidí proti němu. Jeho divoké výkřiky o *Übermensch* - „nadčlověku“ - byly násilným prodloužením jeho podřízeného osobního života, který byl udušen materiálním tlakem doby. Nyní alespoň jeden člověk náhle zničil všechny hodnoty ve fanatické vzpouře. Zuřil jako divý. Duší všech hledajících Evropanů prošel pocit úlevy. Že Nietzsche zešílel, je symbolické. Obrovská zablokovaná vůle k tvorbě si prorazila cestu jako bouřlivá povodeň. Stejná vůle, dávno předtím vnitřně zlomená, už nemohla dosáhnout tvaru. Po generace zotročená epocha pochopila ve své bezmoci pouze subjektivní stránku velké vůle a životní zkušenosti Friedricha Nietzscheho. Zfalšovala nejhlubší boj o osobnost ve volání po uvolnění všech pudů.

Rudé standardy se pak připojily k Nietzscheho praporu, a to prostřednictvím kočovných potulných marxistických kazatelů - lidí, jejichž učení sotva kdo jiný odhalil s takovým posměchem jako sám Nietzsche. V jeho jménu bylo posvěceno rasové znečištění prostřednictvím Syřanů a negrů, ačkoli Nietzsche ve skutečnosti usiloval o selektivní rasové šlechtění. Propadl ke snům přehřátých politických kurev, což je horší než padnout do rukou lupičů. Německý národ slyšel jen o osvobození od všech pout, o subjektivismu, o osobnosti, a nic o disciplíně a vnitřním budování. Slyšte krásná Nietzscheho slova: *„Probuďte se a poslouchejte, vy, kteří jste osamělí! Z budoucnosti přicházejí větry s tajnými údery křídel; a jemným uším se zvěstují dobré zprávy“*. Tato slova představovala obavu plnou touhy uprostřed šíleného světa, v němž vedle Lagardeho a Wagnera žil jako téměř jediný s předvídavostí.

Tato epocha šílenství nyní konečně umírá. Nejsilnější osobnost dnes již nevyžaduje osobnost, ale typ: národní, pozemský životní styl. Vzniká nový typ německého člověka, pravoúhlý tělem i duší. Utváření tohoto člověka je úkolem 20. století. Skutečná osobnost dneška se snaží utvářet tyto rysy v jejich nejlepší podobě a hlasitě hlásat ty ideje, které jsou součástí nového, a přesto prapůvodního německého typu člověka: člověka, který se stane svobodným ne od *něčeho*, ale *pro něco*!

Typ, stejně jako subjektivní osobnost, není schéma; typ je časově vázaná plastická forma věčného rasově-duchovního obsahu. Je to životní přikázání, nikoli mechanický zákon. Takové jsou věčné pravdy. Vůle k typu je zároveň vůlí k přijetí přísné formativní státní disciplíny. Naše generace se stala tuze nedisciplinovanou a konvenční a musí to buď přijmout, nebo se podrobit tvrdé kázni.

S vitální zkušeností typu - tedy se zrodem poznání Mýtu celé naší historie - jsme svědky zrodu nordické rasové duše a vnitřního uznání jejích nejvyšších hodnot jako vůdčí hvězdy celé naší existence. Rádi bychom konstatovali a potvrdili, že nehmotná idea národní cti má své kořeny v nejpevnějším základu ze všech, v nejhmotnější ze všech skutečností: v zemědělské půdě národa, v jeho životním prostoru.

Myšlenka cti je neoddělitelná od myšlenky svobody. Ačkoli se setkáváme s různými verzemi této myšlenky, metafyzicky nejhlubší je bezpochyby německé vyznání, které založili Eckhart, Luther, Goethe a Chamberlain. Jejich myšlenky tak skvěle září pro naši dobu. Připustíme-li, že „přirozený zákon“ a „svoboda“ jsou paralelní ideje, které v člověku nutně koexistují, dojdeme k závěru, že tuto hádanku nelze vyřešit ani vysvětlit. Když je náš zevnějšek vystaven působení kauzálních činitelů, reagujeme stejně jako jiné organické podstaty. Když jsou podněty a motivy uvnitř nás, když je naše vidění spojeno s vůlí, zůstává naše bytost nedotčena a nedotknutelná. To je pravda, jakkoli ji čistě mechanicky brzdí vnější vlivy. Už jen proto lidé tuto vnitřní svobodu zpochybňují, ale to dokazuje, že vůle a svoboda jsou v lidech přítomny.

Největší katastrofa našeho intelektuálního života spočívala v hříšném posunu ve výkladu pojmu svobody v německém životě, který způsobila otrava krve. Tento názor přicházel stále více do módy, jako by svoboda byla synonymem ekonomického individualismu. Skutečná svoboda bádání, myšlení a tvořivosti byla zničena. Vize a vůle se stále více stávaly služebníky spekulací a pudů. Tento pohyb nové svobody do organických procesů nutně odhalil odcizení přírodě. Abstraktní a schematické ekonomické a politické doktríny již nenaslouchaly

zákonům přírody, ale následovaly její impuls k izolaci jednotlivce.

Zdánlivě malý, vnímavě kritický posun tak přinesl obrovské materiální neštěstí po celém světě. Den za dnem se nemilosrdná příroda mstí, až to vyvrcholí nadcházející katastrofou. Pak se takzvaný světový obchod spolu se svou umělou, nepřirozenou substrukturou zhroutí ve světové katastrofě. Pokud vnější tlak nezlomí silnou osobnost, zničí ji alespoň mechanicky. Takový postoj a tlak může lidi otrávit.

Toho se Němci dopustili, když jim naši představitelé nezajistili dostatečný životní prostor. V 19. století se naše orná půda stále zmenšovala. To byl zločin na dosud spjatých zemědělcích. Počet Němců bez půdy a majetku rostl. Těsně pod tlakem se miliony lidí tlačily do světových měst a lidská záplava se stále zvětšovala. Naši bezprizorní vůdci volali po industrializaci, po exportu a světovém obchodu. Ve své nouzi se dostali pod vliv syrských spiklenců, kteří chtěli z milionů bezprizorných udělat nikoli lidi lačnící po životním prostoru, ale marxisticko-židovský revoluční proletariát. Snažili se do něj začlenit i ty, kteří majetek dosud vlastnili. Tito parazité se je snažili vykořisťovat prostřednictvím nedosažitelného mezinárodního hnutí za světový mír. Krádeží myšlenky životního prostoru bylo dosaženo otrávení naší duše. Myšlenka národní cti se náhle objevila jako nepodstatný přízrak. Proroci boje za prostor byli ocejchováni jako imperialističtí nepřátelé národa. Náš spravedlivý boj za svobodu byl falšován, klamán marxisty, aby zoufale skončil v bažině internacionálního komunismu.

Skutečně tvůrčí myšlenka svobody může plně rozkvést pouze v rámci národního celku, když má naše rasa vzduch k dýchání a půdu k obdělávání. Účinná vitální čest se tedy projeví pouze v národě, který má k dispozici dostatek životního

prostoru. Tam, kde je myšlenka národní cti povznesena, bude požadavek na prostor hlubší. Z tohoto důvodu neuznává myšlenku cti ani Židovstvo, cizí půdě, ani Řím, stejně cizí půdě. Přesněji řečeno, neuznávají tuto ideu, protože v nich není aktivní touha po zemědělské půdě. Je to zemědělská půda, na níž silná a šťastná rasa rozptyluje své sémě přinášející plody.

Dnes všichni nepřátelé Německa útočí na naši čest a ukradli Německu i životní prostor. Z těchto důvodů se v konečném důsledku metafyzický boj točí kolem nejvnitřnějších hodnot charakteru. Znamená boj o životní prostor. Jedno posiluje a posiluje druhé. S mečem a pluhem! Za čest a svobodu! Tak zní bojový pokřik generace, která chce vybudovat novou Říši a která hledá hodnotová měřítka, podle nichž by mohla posuzovat své činy a své plodné snahy. Tento bojový pokřik je nacionalistický.

A socialistický! Socialismus obecně označuje ideologii, která požaduje podřízení jednotlivce vůli kolektivu, ať už je to třída, církev, stát nebo národ. Tato ustálená představa však zcela postrádá obsah a dává volný průchod všem libovolným konotacím, neboť základní obsah slova je ignorován. Znamená-li společenská činnost soukromé podnikání za účelem individuální záchrany před duchovním a materiálním úpadkem, pak socialismus znamená ochranu individuální podstaty uskutečňovanou kolektivem nebo v celých společenstvích před každým vykořisťováním jejich práce.

Ne každé podřízení jednotlivce příkazům kolektivu je socialismem, stejně jako každá socializace neznamená státní kontrolu nebo znárodnění. Za druh socialismu lze považovat monopol, což marxismus v praxi dělá. Marxismus svou protiživotní doktrínou napomáhá růstu socialismu tak, že soustřeďuje moc v několika málo rukou. Taková koncentrace moci vkládá takzvanou „diktaturu proletariátu“ do rukou

velkých světových vykořisťovatelů. V zásadě to neznamená žádnou změnu poměrů. Je to jen světový kapitalismus pod jinými symboly. Proto marxismus všude pochoduje společně s demokratickou plutokracií. Z krátkodobého hlediska je kapitalismus silnější.

Pokud je opatření socialistické, může být navrženo jako preventivní nebo revoluční - rušivé. Určující je kolektiv, v jehož jménu zavádí sociálně-ekonomický pokyn. Buržoazní parlamentní stát uzákoňuje tisíce socialistických zásahů. Způsobuje tragédii tím, že upřednostňuje reparace všech podniků prostřednictvím povinných hypoték. Reguluje mýtné, úroky z půjček a dělbu práce.

Přesto je to třídní stát, jehož vládnoucí strany nepřijímají socialistická opatření. Naopak, své břemeno nakládá na celý národ. Stejně tak málo si může marxismus, který vede svůj třídní boj zdola, činit nárok na moc pro sebe. Miliony lidí stojících pod triumfem marxismu nejsou považovány za celek. Do značné míry jsou pouhými objekty, které jsou vykořisťovány marxisticky orientovanými členy společnosti. Pracovní stát byl v dosavadních politických podmínkách chybně používán. Stát nestojí ani ve službách buržoazie, ani ve službách marxistického třídního boje. Neexistuje tedy vůbec, jakkoli si jeho náhražka žádá uctívání.

Ať už se konfesionalismus a oboustranný třídní boj snaží sebevíc, ani jeden z nich nemůže přijmout a uskutečnit skutečně socialistické opatření. To může učinit pouze představitel systému, který je schopen uchopit národ jako organismus a který považuje stát za prostředek jeho vnější bezpečnosti a vnitřního klidu, jemuž je tak totalita - národ měřítkem pro individuální a menší kolektivní omezující jednání. Z tohoto myšlenkového procesu, pro který svět konečně dozrál, jsme svědky velkého zápasu mezi nacionalismem a socialismem.

Starý nacionalismus nebyl upřímný. Byl pouhou zástěrkou pro velké agrární a průmyslové a později finančně kapitalistické soukromé zájmy. Z tohoto důvodu mohla být slova *„Vlastenectví je posledním útočištěm velkých darebáků"* (Dr. Samuel Johnson) často oprávněná. Marxismus pod rouškou sociální demokracie byl navíc otevřeným přívržencem plutokracie. Komunistické národ zničující blouznění proti majetkovým hodnotám všech národů umožňuje skutečný socialismus. Výsledkem nebyl boj, ale ztotožnění *skutečného nacionalismu se skutečným socialismem*, synopse se základy. Německo musí děkovat Hitlerovi, že tuto syntézu vymyslel.

Vzorovým socialistickým opatřením bylo převedení Německých říšských drah (*Reichsbahn*) do vlastnictví státu. V důsledku toho byla tato zařízení vyňata ze svévolné soukromé kontroly. Z hlediska provozní bezpečnosti představoval tento akt národně-ochranářský předpoklad, který byl ku prospěchu každého Němce. Dalším reálně socialistickým opatřením bylo zkomunalizování elektráren a městských vodovodů, jejichž služby jsou dostupné všem bez rozdílu třídního a náboženského vyznání. Socialistickými institucemi jsou městská hromadná doprava, policie, veřejné knihovny atd. Je zcela lhostejné, zda tyto instituce vznikly v monarchii nebo v republice. Monarchie, jak ukazují příklady německých říšských drah a Říšské banky, byla v zásadě socialističtější než Výmarská republika, která po podpisu Dawesova diktátu a dalších doložených podružnostech dostala mnohé - včetně banky a železnice - zcela pod kontrolu soukromých, dokonce zahraničních finančníků.

Boj o existenci a soukromý blahobyt - často v chytré symbióze - určují lidský veřejný život. První z nich je procesem přirozeného výběru. Druhý je proces ryze lidský, ustavený hlubokou, ušlechtilou křesťanskou dobrou vůlí vůči bližnímu. Oba faktory ponechané samy sobě by znamenaly zánik každé

kultury, každého skutečného národního státu. Proto neexistuje žádná přirozená - a stejně tak málo křesťanská - idea státu. Skutečný stát germánského pojetí spočívá v onom boji o vliv, který je spojen s určitými předpoklady, umožňujícími jeho rozvoj pouze pod vládou charakterových hodnot.

Moderní ekonomický individualismus jako státní princip tedy znamená ztotožnění úspěšného podvodníka s čestným člověkem. A tak po roce 1918 všude triumfoval lichvář. *Caritas* (charita) ze své strany - ať už jako almužna diktátora utlačovaným milionům, nebo jako osobní akt dobré vůle - žádné rány neléčí. Pouze zakrývá morové rány. Je protiváhou neomezeného vykořisťování. Občas i ten největší podvodník staví nemocnice pro své oběti, které po desetiletí drancoval. Noviny ho pak oslavují jako filantropa.

Kdo chce být dnes nacionalistou, musí být zároveň socialistou. Socialista polní šedé fronty let 1914-1918 si přeje mít svůj život ve státě. Bez státu nebude marxismus nikdy překonán a mezinárodní kapitalismus také nebude nikdy zneškodněn. Z těchto důvodů je pochopitelné, že reálné socialistické opatření - které má být jako takové vykládáno ze svých důsledků - *bude neutrální vůči myšlence soukromého vlastnictví*. Bude ho uznávat tam, kde zajišťuje bezpečnost celku, a bude ho omezovat tam, kde skrývá nebezpečí. Z tohoto důvodu je například požadavek státního vlastnictví železnic a osobních nemovitostí zároveň socialistickým i nacionalistickým požadavkem. Oba slouží ekonomicky utlačovaným, aby jim zajistily předpoklad pro kulturní a státní tvorbu. Z tohoto hlediska tedy zazáří na mnohé projevy života zcela jiný druh světla, z něhož budou mít prospěch široké vrstvy národa.

Přímo můžeme sledovat souvislost mezi individualismem a ekonomickým univerzalismem v posledních 100 letech v

politické oblasti na jedné straně a v demokratickém a marxistickém hnutí na straně druhé. To druhé začalo usilovat o nastolení štěstí jednotlivce a zároveň hlásalo kulturu lidstva, která směřovala k panevropě. V konečném důsledku usiluje o světovou republiku, ať už by to byla republika burzovních lidí, nebo diktatura proletariátu. Ta by se stala ochrannou formou diktatury v čele se světovou burzou. Dawesův i Youngův plán jsou symboly tohoto spojení univerzalismu s bezkrevným individualismem.

Výsledkem je, že za organické jsou považovány pouze vzájemné akce mezi egem (jedincem) a společností, mezi jedincem a národem. V tomto pojetí společnosti, lidsky organizované, je pro nás organicky, pokrevně spjaté pouto zahrnuto prostřednictvím charakterových hodnot a ideálů. Z tohoto základního pohledu vyrostl celý nový ideový a státní systém, založený na poznání, že lidi neformuje abstraktní individualismus, abstraktní univerzalismus nebo abstraktní socialismus, který padá takříkajíc z oblaků, ale že zdravé, krví podmíněné národy neuznávají individualismus ani univerzalismus jako měřítko. Individualismus a univerzalismus jsou, bráno principiálně a historicky, světonázory dekadence; v nejlepším případě vytvářejí nešťastného člověka, který je rozpolcen určitými okolnostmi a který utíká k strnulému dogmatu, aby unikl vnitřnímu zhroucení.

Z celé této zkušenosti nového zrození, z poznání prvotních věčných hodnot a z nové verze organických kontrastů se pro nás náhle vynořuje zářivé jasné světlo. Zjistíme to, když prozkoumáme vývoj posledních dějinných epoch. Vidíme, pokud tento důležitý bod znovu vyčleníme, dvě velká hnutí - nacionalismus a socialismus -, jak spolu bojují po celé 19. století až do století dvacátého.

Faktem je, že základem obou je organicky zdravé jádro. Tento organicky zdravý pud, který bez ohledu na to, co lidé a systém získali, nutně spočívá v ovládnutí těchto sil, ukončí v průběhu času dispozice myšlení. Vidíme, jak starý německý nacionalismus po svém vzestupu v osvobozeneckých válkách - po svém nejhlubším založení prostřednictvím Fichteho a výbušném vystoupení prostřednictvím Bluchera, Freiherma von Steina a Ernesta Moritze Arndta a po ztělesnění své vojenské síly Scharnhorstem a Gneisenauem - přechází do rukou vnitřně přežívající, ale organizačně stále silné generace, jakou nejostřeji ze všech představoval metternichovský systém. Rozkvět a vzestupná vlna nacionalismu tak hned po svém vzniku přešla do osudového svazku s dynasticismem.

Hodnota krále nebo císaře jako instituce byla vyšší než hodnota celého národa. Vidíme, jak se dvorská ekonomika stala velkou, která by se dříve musela zhroutit, kdyby se mocná síla Bismarcka nepustila do svařování monarchie a národa do bloku pod dynastickým vedením. Ale zatímco král Fridrich Veliký ztělesňoval tuto jednotu i v nejtěžších dnech osudu, jeho nástupce, císař Vilém II. již tuto víru ztratil, když prohlásil, že chce svůj národ ušetřit občanské války, a překročil hranice. V důsledku toho uvolnil dynastické pojetí z národní totality a 9. listopadu 1918 se dynastické státní ideje zhroutily. Velmi rychle si všechny uvědomělé německé nacionalistické kruhy uvědomily, že dny kralování jsou pryč.

Německý nacionalismus 19. století byl také úzce spojen s liberální demokracií. Síla tohoto systému vzrostla s rozvojem průmyslových trustů, větším rozmachem světového obchodu, velkoobchodů a světových bank. Ekonomické zájmy těchto trustů byly často reprezentovány jako národní zájmy. Tak například Německá banka a její zisky v Turecku byly falešně prezentovány jako národní zájmy Německé říše. Během války

jsme dospěli k závěru, že válečné úsilí národa, v jehož čele stálo volání, že země a půda, které byly dobyty německou národní armádou, by se nyní měly stát německým majetkem, byly zrazeny. Dlouhá léta se mluvilo o rudných dolech v Briey a Longwy. Zájmy průmyslu a zisku byly postaveny nad zájmy celého národa. Dnes gentský nacionalismus na toto nepřirozené spojení umírá. Postavilo řád a hodnost na hlavu. Nový nacionalismus může vytvořit jen nová vitalita. Musí se vědomě i nevědomě spojit se všemi předchozími germánskými boji za svobodu a především s bezpodmínečnou velikostí těch mužů, kteří v roce 1813 vyvedli Německo z hlubin.

Stejně jako byl nacionalismus 19. století otráven marxistickými liberálními silami, tak se to stalo i v případě socialismu. V předchozích pasážích jsme konstatovali, že socialismus je opatřením státu prováděným na ochranu celého národa před veškerým vykořisťováním; a dále, že nabízí opatření státní ochrany jednotlivce před soukromou touhou po zisku. Zde však nejde jen o formální opatření samo o sobě. Čin se stává socialistickým pouze ve vztahu ke svému vnějšímu účinku. Z tohoto důvodu je možné, že socialistické jednání s sebou nepřináší, jak bylo podobně konstatováno, formální státní znárodnění - neboť může naopak znamenat i zosobnění, osvobození individuálních sil, pokud toto osvobození s sebou přináší posílení totality.

Když byl Bismarck napadán z konzervativní strany jako socialista, prohlásil, že ho pojem socialismus za určitých okolností neděsí. Socializoval železnice a připomněl akt emancipace rolníků říšským svobodným pánem von Steinem, který rovněž představoval socialistické opatření. Zde je náš vlastní názor v nejhlubší shodě s Bismarckovým. Akt říšského svobodníka von Steina znamenal osvobození statisíců rolníků od zrůdně utlačovatelské vlády. Tímto osvobozením tvůrčích sil

se pozvedl blahobyt a charakter národa. Tento von Steinův čin zůstává dodnes jedním z největších milníků v dějinách německé socialistické svobody.

Naše nová myšlenka staví národ a rasu výše než stávající stát a jeho formy. Prohlašuje ochranu národa za důležitější než ochranu náboženského vyznání, třídy, monarchie nebo republiky. Ve zradě národa vidí větší zradu než velezradu. V důsledku toho si německé hnutí obnovy činí nárok na stejnou svobodu jako Řím, když čelí formálnímu státu. Odpůrce státu, který trpí za svůj národ a jeho čest a jde do vězení a za mříže, nevidí jako zločince, ale jako šlechtice. Neuznává žádný vnitřní závazek vůči struktuře. Žádný boj pro nás není nezákonný, pokud postupuje proti příslušníkům doktríny politicky falšující pravé náboženství, která by mohla prohlásit zradu vlasti za svou základní víru. Nespravedlivý boj je bojem proti národním soukmenovcům. Smrtelnými nepřáteli německého národa a nastávajícího německého státu jsou proto ty síly, které z náboženského vyznání nebo třídy vyhlašují válku soudruhům z německého národa.

Ústup od státu nebo boj proti němu sám o sobě může občas nést oprávněný protinárodní nádech. Stává se tak tehdy, když jej skutečně vedou mistrovské rasově uvědomělé postavy, a nikoli otrocké povahy, pod jejichž vlivem byla práva na vlastnictví půdy sebrána. Byli jsme toho svědky po 14 let, kdy peněžně demokratická chátra po vyvlastnění movitého majetku vztáhla ruku i na majetek nemovitý a nepřímo okrádala zemědělce a majitele usedlostí prostřednictvím hypoték, tržní anarchie apod. Bismarck kdysi řekl, že stát, který mu sebral majetek, už není jeho vlastí. To bylo tvrzení panovníka.

Podobně motivovaní Němci, zbavení půdy, se stěhovali do všech koutů světa, aby získali majetek. Konečné odvrácení se od staré vlasti, k němuž došlo, spočívalo v novém poutu s

majetkem získaným bojem. Ale výkřik „majetek je krádež“ byl bojovým pokřikem netvořivé otrocké povahy. Nebylo divu, že se tohoto výkřiku chopil syrský Marx a postavil jej do čela svého pustošivého učení. Všude, kde marxismus zdomácněl, byl však demaskován jako falešný. Chamtivost po majetku se objevila zejména u jeho extremistů. Proto tváří v tvář dřívějšímu okrádání národa zazněl bojový pokřik všech proletářů: *„Vytvoření nového majetku, boj za nový životní prostor.“*

Nová Říše vyžaduje od každého Němce ve veřejném životě nikoli přísahu na státní formu, ale přísahu na uznání německé národní cti podle jeho sil a schopností. Tato čest se musí stát pro každého Němce nejvyšší hodnotou. Pokud úředník takovou přísahu nedokáže poskytnout, pak nutně ztrácí všechna práva zastávat veřejnou funkci. Toto občanské právo, které dosud každý dostával darem k 21. narozeninám, musí být v novém státě získáno úsilím - myšlenka, kterou již představuje nacionálněsocialistický program. Občanství lze získat bezúhonným chováním ve vzdělávacích institucích a v praktickém životě. Němec, který se provinì proti cti národa, se vzdává nároku na získání jakýchkoli práv od tohoto národa. Lidé, kteří z důvodů rozporu se svým svědomím nemohou složit přísahu německému národu, nebudou státem pronásledováni. Je však samozřejmé, že v důsledku toho musí ztratit jakýkoli nárok na práva státního občanství. Proto se nemohou stát učiteli, kazateli, soudci, vojáky atd.

Liberální ideologie - v důsledku své národu nepřátelské absence bariér - zavedla myšlenku, že doktrínou svobody ducha a doktrínou rovných práv pro všechny byla činnost politického a poučného charakteru vykládána zcela bez vztahu k formujícímu centru. Proto byla rovná práva přiznána nejen bojovníkovi proti státní formě, ale kromě toho i agitátorovi

proti národnosti. Ten měl stejná práva jako ten, kdo stokrát riskoval život v zákopech. Intelektualizující liberální bastard dokonce považoval za obzvlášť humánní pěstovat mezinárodní světové ideje a přitom se arogantně vysmívat každému projevu práv vlastního národa. Je samozřejmé, že bude následovat chaos.

Je také samozřejmé, že v rámci národa vždy budou a musí existovat velmi rozdílné osobnosti a skupiny. Národ bratří je utopický a vůbec ne krásný. Úplné bratrství znamená vyrovnání všech hodnotových stupňů, všech napětí, veškeré životní dynamiky. Životodárnou jiskrou zůstává boj. Všechny tyto ideály by se však měly odrážet v jednom ideálu. Jejich hodnotu je třeba prověřit na hodnotovém měřítku, totiž zjistit, zda hlásané ideje a požadovaná opatření jsou vhodná ke zušlechtění a posílení německého národního ducha, k posílení rasy a k povznesení vědomí národní cti.

Politické strany, které svou činnost opírají o mezinárodní třídní solidaritu nebo mezinárodní církevní zájmy, mohou být posíleny, ale v německém státě nemají opodstatnění. Činnost takových národovcům nepřátelských stran v minulosti i v současnosti nahlodala a rozedřela německou duši. Na jedné straně zůstávali stoupenci marxismu a středu stále Němci, na druhé straně museli za nejvyšší hodnoty uznávat hodnoty, které se nacházejí mimo Německo. Problém nadcházející Říše jako naplnění německé touhy tak spočívá v tom, že těmto zmučeným, falešně vedeným milionům lidí je třeba hlásat nový světonázor, představit jim - na základě tohoto nového Mýtu - novou nejvyšší hodnotu. Nový světonázor očistí hodnoty národnosti a národní cti, které spaly v nánosech staletí. Nová idea přijme do svého symbolu celý život. Teprve až k tomu dojde, může vzniknout Německá říše. Jinak jsou všechny sliby prázdné.

Státní aparát může svou práci typizace národa vykonávat pouze nedokonale. Státní zákony mohou mít pouze zaokrouhlovací nebo omezující, nikoliv životně důležitou povahu. Stát může a musí například potlačit bolševickou stranu bez vlasti. To však může dlouhodobě učinit pouze tehdy, stojí-li za ním silná života obnovující vůle a tvořivá společenská práce. Tuto práci bude muset vykonat vědomě vybudovaná liga národa.

Od roku 1933 víme, s jakou pomocí a jakými silami byl ne-stát z listopadu 1918 nahrazen německým. Již léta známe muže, který by na věžích německých měst vztyčil nový prapor. Víme, a dnes konečně zažíváme, jaké síly rasové duše se probouzejí z hlubokého spánku, které tento muž musel z nutnosti nést. Úkolem tohoto zakladatele nového státu je utvořit ligu mužů - řekněme Německý řád -, která se skládá z osobností, jež měly vedoucí úlohu při obnově německého národa.

Členy tohoto Německého řádu jmenuje první hlava státu po založení nové Říše ze všech vrstev národa. Předpokladem jsou úspěchy ve službě národnímu zřízení, a to bez ohledu na doménu. Rada jmenovaného Německého řádu bude tímto způsobem po úmrtí některého z členů doplňována novými jmenováními. Nejvyšší hlava státu - prezident, císař nebo král (my říkáme *der Führer*) určí svého nástupce pro vládnoucí radu Německého řádu. V tomto technickém ohledu poskytuje vzor organizace římské církve jako pokračování starobylého nordického římského senátu. V důsledku toho na jedné straně vyrůstají národně-služebné síly rady Německého řádu ze všech vrstev národa, směrem nahoru prostřednictvím městských a okresních spolků, a to v každém případě podmíněné vynikajícími osobními úspěchy. Spojení mezi národem a vedením tak zůstává zachováno. Kastovní oddělenosti, jaká se

objevila po roce 1871, bude zabráněno. Na druhé straně však bude odstraněna bezbřehá demokracie a demagogie, které jsou s ní vždy spojeny, a nahrazeny, radou, těch nejlepších.

Je pravda, že dědičná monarchie nutí nositele koruny, aby i z vlastního zájmu vyvažoval zájmy národa svou domácí politikou. Nicméně nebezpečí rozkladu dynastie zůstává v každé generaci. V důsledku toho by se objevil jakýsi byzantinismus, aniž by byl úřad krále důstojně reprezentován. V důsledku těchto podmínek dochází k protikladu konzistence ve státním životě. To bylo samozřejmě vždy cílem dědičné monarchie. Degenerace monarchie přináší nepokoje a revoluce.

Dnes mohou lidé jen výjimečně vidět velkého muže přímo. K tomu jsou nutné katastrofy. Po krizi se člověk vymaní z ulity a bojuje dál. Proto v běžném (demokratickém) životě o volbě prezidenta nebo krále, jak si ho přímo zvolilo 70 milionů lidí, rozhodují jen pytle s penězi. Z toho vyplývá, že v 99 ze 100 případů se žádný skutečný národní vůdce neobjeví. Proto musí v nadcházejícím prvním německém národním státě konečně dojít k rozchodu s tímto podvodným demokratickým požadavkem. Demokracie funguje pouze jako nástroj kapitalismu a tříd peněz.

Z toho také vyplývá, že skutečná parlamentní vláda může vzniknout díky opojení mas. Tak je tomu v nemorálních demokratických parlamentních systémech. Za hranicemi vesnické komunity, středně velkého města, ztrácí průměrný člověk ze zřetele jakékoli měřítko pro své soudy. Je samozřejmé, že je pak schopen posoudit hodnotu něčí osobnosti pouze tehdy, je-li schopen posoudit její působení na místě. To je nemožné tam, kde stranické skupiny ovlivňují volby většinou neznámých lidí. Z toho vyplývá, že v demokraciích jsou ve volbách rozhodující stranické seznamy, nikoliv osobnosti.

Z tohoto důvodu musí v Německé říši, po jaké toužíme, současná forma voleb postupně uvolnit místo principu jmenování odpovědných vůdců prostřednictvím Vůdce národem a státem. Ti, kdo budou jmenováni do nejvyšších funkcí, pak budou jmenovat ty, kdo budou zastávat nižší funkce. V důsledku toho bude každá skupina posuzována ve vztahu k celku způsobem, který jí odpovídá. V tomto ohledu se může objevit a být zajištěna svobodně tvořivá činnost bez rozdělujících separatistických výlevů.

Wehrmachtu je třeba v této celkové struktuře věnovat zvláštní pozornost. Musí se sice držet stranou všech stranických politických konfliktů, ale její politické odcizení, o jaké usilovali kapitalističtí a demokratičtí novináři, musí v nadcházející Říši jednou provždy skončit. Armáda tu není jen proto, aby byla beze slova zatlačena na bitevní pole. Také nebyla vytvořena proto, aby ji mohli zradit a odzbrojit zbabělí pacifističtí demokraté, kteří působí ve jménu státu. Děsivé zkušenosti ze světové války tu před námi stojí jako výstražný příklad pro všechny časy. Nesmí se již nikdy opakovat. To bylo zajištěno úspěšným sjednocením funkcí Vůdce, říšského kancléře a vrchního velitele *Wehrmachtu* v jedné osobě.

Bismarck označil anonymní hlasy za neněmecké. Tak to také je. Díky této anonymitě je zbabělost jednotlivce rozpoznána jako způsob myšlení. Mimo jiné se tím záměrně podkopává pocit odpovědnosti. Aplikováno na celý národ to znamená pěstování duchovního vagabundství.

Lidským pocitům se však nevyhnete ani v tom nejlepším stavu. Odmítnutý kandidát bude až příliš snadno považovat za nepřítele každého, kdo ho odmítne z čistě objektivních důvodů. Takový člověk by byl nevhodný a přinesl by v důsledku toho mnoho nežádoucích potíží. Něco jiného je, když nejde o běžné volby, ale o velké osudové otázky, které se dotýkají každého

Němce. Zde se nebude apelovat na nemožné úsudky v jednotlivých odborných otázkách, ale spíše na instinkty, na národní povahu jako takovou. V takových případech Vůdce již po roce 1933 často vyvolával tuto nyní probuzenou vůli k sebezáchově. Tyto výroky mu také dodaly dodatečnou sílu.

Budoucí Německo musí ukázat, jak se vypořádat s tímto závažným problémem spojení mezi autoritou a vůlí národa. V této souvislosti viz můj výklad „Německý státní řád, v krvi a cti“.

Ve znamení starého parlamentarismu byl každý jednotlivý poslanec méně odpovědný za své činy a chování než absolutní monarcha. Parlamentní kabinet se ve svých rozhodnutích odvolával na proslulou zásadu „vlády většiny“. Je-li politický program úspěšný, pak je parlamentní ministr velkým člověkem. Pokud je neúspěšný, pak dotyčný ministr, alespoň v těch nejkrajnějších případech, odstupuje, aniž by musel nést odpovědnost. Tato skutečnost podněcuje ty nejbezohlednější poslance, aby se v souladu se svou přirozeností znovu doporučovali za ministry. To by se nestalo, kdyby existovala skutečná odpovědnost, která se u armádního velitele předpokládá jako samozřejmá.

Parlamentní menšina pěstovaná tímto bezectným systémem přirozeně označuje tento stav za projev známého pokrokového ducha. Ve skutečnosti je to chatrný, bestiální produkt zbabělosti většiny, která chce drze soudit každého a všechny, ale která se nezodpovědně plazí za masou parlamentních poslanců. Poslanec nemá být ani vyzván, aby skládal účty před svými voliči. Je volen celým národem, jak to vyžaduje jazyk demokratického marxistického podvodníka. Neexistuje tedy žádný pevně vytyčený okruh voličů. Tyto věci by se změnily, kdyby provinilé ministry mohla hlava Říše volat k odpovědnosti před politický soud, stejně jako poraženého

generála před vojenský soud. Pak by se ministerská rivalita stala podstatně vzácnější a o tyto posty by usilovali jen skutečně odpovědní lidé. Za demokracie roku 1918 by i ti nejobyčejnější poddaní mohli jednat s plnými vyhlídkami na úspěch a bez trestů za neúspěchy a zrady.

Cílem těchto myšlenkových pochodů je dobytí dogmatu. Takové dogma dnes všichni uctívají jako zlaté tele. Tímto dogmatem je neomezená svoboda pohybu. Dnes je vidět národ vraždící proud, který odtéká ze země a venkova do velkých měst. Ta bobtnají, znervózňují národ, ničí nitky, které nás spojují s přírodou, lákají dobrodruhy a obchodní spekulanty všech odstínů a podporují rasový chaos. Z města jako centra civilizace vyrostl uvnitř světových měst systém předsunutých stanovišť pro bolševický úpadek. Nepřirozená, bezduchá, zbabělá intelektualita se spojuje s brutální, beztypovou vzpurnou zuřivostí bastardizovaných otroků. Zotročení, kteří jsou ještě dobré rasy a národní vrstvy, bojují na falešných frontách - vedených marxismem - za svou svobodu.

Spengler prorokoval města s 20 miliony obyvatel a zbídačený venkov. Takový měl být náš osud. Rathenau popisoval jako budoucnost kamenité pouště a zubožené obyvatele německých měst, kteří budou poskytovat žold mocným cizím zemím. Motivace těchto dvou mužů byly jistě rozdílné, ale společně vštěpovali německému národu představu o nemožnosti změny. Podřízenost osudu, tak se jmenuje nový výraz pro slabou vůli nebo zbabělost. Stal se však dokonce slovem řešení ze strany těch politických zločinců, kteří chtějí náš národ vmanévrovat do bídy konečného stavu podobného fellahinovskému! To podle plánu zajišťuje mezinárodní marxistický tisk. Tito rudí za sebou sjednocují milionové stádo bez vůle jako věrnou družinu, jako masu připravenou k revoluci. Filosofové se slabou vůlí tak poskytují nepřátelům

národa ideologický základ, aby mohli zdokonalit dlouho připravované destruktivní dílo. To, že Spengler navzdory tomu hlásal moc, moc, moc, svědčí jen o nedostatku logiky.

V pozadí všech těchto věšteckých výkřiků o nezvratnosti vývoje stojí neněmecké, nátlakové dogma o neomezené svobodě pohybu jako záruce osobní svobody. Tato zdánlivě neotřesitelná doktrína je však problémem vůle. Zásadní odmítnutí práva na volný pohyb znamená předpoklad pro celý náš budoucí život. Musí být proto zavedeno, i když takový nárok na moc pociťují miliony lidí zpočátku jako těžké poškození osobnosti. Zbývá jen jediná možnost. Buď člověk bídně zahyne na asfaltu, nebo se musí snažit získat zdraví na zemi nebo ve středně velkém městě. Tato volba již byla učiněna ve smyslu eliminace svobody pohybu.

Není pravda, že v Berlíně musí vznikat další a další továrny, aby se tam mohly vázat nové statisíce lidí. Není pravda, že nabídka a poptávka, jak se často říká, musí řídit život. Úkol skutečného národního státu spočívá v usměrňování hodnot a nastolování řádu sil, které dnes ovládají jiní. Hlavní město - se svým leskem, kiny a obchody, burzou a nočními kavárnami - hypnotizuje zemi. Ve znamení svobody pohybu proudí nejlepší krev bez zábran do hlavního města, které otravuje krev. Naši zemědělci hledají práci. Zakládají podniky. Vydělávají peníze, o kterých se jim ani nesnilo. Mánie přistěhovalectví znovu sílí. Tento katastrofální koloběh lze vyřešit pouze přísně řízeným blokováním přírůstku obyvatelstva.

Spása nespočívá ve stavbě obydlí v hlavním městě, po které se tolik volá. To ve skutečnosti podporuje úpadek. Spásu nacházíme v odstranění liberální národu destruktivní svobody pohybu. Imigrace bez schválení do měst nad 100 000 obyvatel musí být v budoucnu *bezpodmínečně zakázána*. Peníze na nové

bydlení lze pro taková města schvalovat jen v naléhavých případech. Tyto peníze je nejlépe rozdělit raději mezi menší města. Ve městech s přibližně 100 000 obyvateli pak mohou být postaveny nové továrny, pokud předmět využití leží na místě - například nově objevené zásoby uhlí, ložiska soli a podobně. Současné dopravní možnosti určují rozložení sil. K decentralizaci musí dojít v celém hospodářském životě. Nejenže naši ekonomiku nepoškodí, ale naopak ji posílí. Toho lze dosáhnout jen díky naší rasové síle a národnímu zdraví. Můžeme uspět uplatněním našeho nejdůležitějšího kapitálu, který obecně vlastníme.

Ve Spojených státech probíhá koncentrace kapitálu velmi rychlým tempem. Obří obilné mlýny a mamutí jatka, do nichž proudí suroviny z celé země, přetěžují železniční síť. Náklady na dopravu zvyšují cenu hotového zboží. Těmto problémům se dalo předejít tím, že by se od počátku vybudovalo méně velkých center. Henry Ford například správně požadoval, aby se továrny na bavlnu nestavěly v hlavních městech, ale aby se rozkládaly v sousedství samotných bavlníkových polí. Neomezený rozvoj svobody pohybu lidí a skladování zboží poráží svůj vlastní cíl. Přibývá protestů, které sice ještě neriskují změnu šíleného dogmatu o svobodě pohybu, nicméně střízlivě uznávají přirozenou nutnost decentralizace. Z čistě ekonomických úvah dospěli ke stejným závěrům jako já z myšlenky rasové ochrany.

Zemědělec, který je i dnes největším producentem, není současně největším odběratelem. Je závislý na těch mezistupních, které jeho produkty zpracovávají, než se dostanou na trh. Nemůže je na místě změnit na hotové zboží, ale musí zatížit dopravní systém surovinami. Tento osudový vývoj se pokouší vykořenit zemědělskou populaci - nejsilnější oporu každého národa, *„populaci, která nikdy neumírá“* (Chamberlain). Tento trend byl vědomě zaštítěn demokracií a

marxismem, aby se tímto způsobem rozšířil proletářský zástup. Skutečná národní politika musí postupovat přesně opačně. Deproletarizace našeho národa - a každého jiného - je myslitelná *pouze prostřednictvím vědomého bourání našich velkých měst* a zakládání nových center. Mluvit o zavedení usedlého života a znárodnění uprostřed obrovských hald kamení je šílenství.

Ve Spojených státech se pokusili o neobvyklou americkou myšlenku - „záchranu automobilem“. Podařilo se mu pouze promrhat síly a ztratit čas. Miliony lidí, kteří denně přijíždějí do New Yorku zvenčí a večer jsou opět vyvrhováni ven, přetěžují dopravu a prodražují celý život, než by tomu bylo při přísném přehrazení a usměrnění lidské záplavy. Místo možná stovky velkých center otravy národa by mohlo vzniknout 10 000 center podporujících kulturu, kdyby o našem osudu rozhodovaly místo marxismu a liberalismu hlavy se silnou vůlí.

Z hlediska návrhů se náš život dnes ubírá pouze po jedné linii: dozadu nebo dopředu. V budoucnu se musí otáčet kolem organicky vytvořených středových bodů. Pokud se počet obyvatel města přiblíží číslu 100 000, je třeba hledat východisko. Noví osadníci musí být nasměrováni do menších míst nebo usazeni na půdě. Nesmí jim být dovoleno žít ve sklepeních našich měst, jak k tomu vybízí demokracie.

Nepředpokládejte, že máme stále na výběr. Stačí se podívat na potíže New Yorku, které se dotýkají velmi důležitých faktorů, aby bylo hned jasné, že v sázce je všechno. Aby bylo možné zvládnout stále rostoucí dopravu, pracuje dnem i nocí obrovský štáb architektů a techniků. Situace došla tak daleko, že se navrhuje vybudování víceúrovňových ulic. Silnice pro automobily musí být vedeny pod domy a nad nimi v pasážích musí být umístěna schodiště pro pěší. Mosty musí překlenout jednu stranu ulice na druhou. Plánuje se celý komplex schodišť,

průchodů a trvale uměle osvětlených dopravních tepen. Nový americký zákon o třech zónách umožňuje vyšší zástavbu domů. Nové projekty překonávají vše, co bylo dosud známo, jak vidíme na dílech architektů jako H. Ferriss, R. Hood, M. Russell a Crosell.

Cílem všech těchto technických snah, které odhalují dokonalou svobodu pohybu jako základ svého světonázoru, je hromada mamutích kamenných pyramid, v nichž musí veškerý lidský život zpustnout, ztuhnout a nakonec zaniknout. Takový základ světového názoru musí být odstraněn. Teprve pak bude volná cesta k překonání technologie prostřednictvím *technologie samotné*. Velké město vytvořilo snadnou dopravu. Z této snadnosti pohybu musí odumřít, nechceme-li rasově a duchovně zahynout. Polis vytvořila řeckou kulturu. Malé město, město střední velikosti vytvořilo každou národní civilizaci v Evropě. Rozšiřující se zrak někdejšího individuálního rolníka uchopil myšlenku státu, aniž by se ztratil do nekonečna. Jedině v něm mohla vzniknout organická kulturní struktura.

Snadná komunikace, tisk (pokud je slušně řízen), rozhlas a osobní pozorování umožňují každému člověku dnes posoudit městské záležitosti, pokud počet obyvatel nepřesahuje 100 000. Občan je schopen vlastním pozorováním korigovat zprávy přicházející zvenčí. Činnost komunálních politiků ve vztahu k dobru státu musí odpovídat každodenním starostem průmyslového dělníka a pracovníků všech profesí.

Otevřela se také cesta ke skutečnému hodnocení úspěchů prostřednictvím voleb. V těchto komunálních volbách vytváříme možnost předběžných voleb. Široké masy lidí si mohou vybírat mezi osobnostmi a nemusí se spoléhat na seznamy. Kandidáty budou navrhovat cechy, sdružení a Německý řád prostřednictvím svých místních zástupců.

Výsledkem bude, že poslanci zvolení do parlamentu budou spočívat na širokém národním základu, nikoli na bezejmenné mase. Volební právo žen zůstane zachováno i v komunálních volbách. *Národní vůle*, přizpůsobená viditelným osobnostem a vycházející zdola, se tak připojí k *vládnoucí vůli* shora.

Absolutní monarchie znala pouze směr: shora dolů. Chaotická demokracie znala jen masovou stagnaci zdola. Německé město budoucnosti, realizované mocenským aktem jednotlivců, nebude typotvorné osobnosti podřizovat žádným volebním náladám a peněžním podvodům. Udrží je pod státním ředitelem u moci a bude je znovu a znovu obnovovat prostřednictvím výchovy, čímž jim přinese německý řád. Prostřednictvím nastíněného volebního procesu bude tvořivým osobnostem nabídnuta neomezená metoda postupu.

Nastupující Říše je tedy, jak je rozvedeno, *nacionalistická* a *socialistická*. To znamená, že není založena na pouhých hlasech, ale na vášni a rasově spjatého lidstva. Nacionalismus v té nejvášnivější podobě je předpokladem a konečným cílem akce. Socialismus je státotvorné hájení jednotlivce pod znakem uznání jeho individuální cti a ve prospěch rasové ochrany.

Je třeba zavést omezení, aby bylo možné překonat hlavní město, které se zabývá národním vražděním. Současně je třeba usilovat o zrušení velkoměsta *jako takového*, aby se Německo rozdělilo na malá města a městečka. Jsou tací, kteří by nechtěli žádná města větší než 12 000 obyvatel. Ti, kdo zastávají takový lákavý názor, jsou špatnými studenty historie. Je to bezprizorní, i když zásadový postoj. Aby se 80 milionů lidí stalo celkem, potřebuje uzlové body života, dostatečně velké, aby poskytly mnoha silným osobnostem dostatek intelektuálního vzduchu k dýchání, ale zároveň dostatečně omezené v utváření, aby nezahynuli v chaosu mnoha milionů, které jsou soustředěny dohromady, a přesto roztříštěny. Kultura se formuje pouze ve

středně velkém městě. Pouze město může poskytnout ohnisko uvědomělého národního života a shromáždit existující energie a zároveň se přizpůsobit celku a umožnit onu politickou vizi světa, kterou zejména Německo, otevřené jako stát tolika směrům, potřebuje více než všechny ostatní. Několik městských center do 500 000 a mnohá do 100 000 obyvatel jsou tedy duchovní nutností. Je docela možné zajít ve snaze o rozumnou decentralizaci příliš daleko.

Zcela nezávisle na vědomém zřeknutí se liberální svobody nás k opuštění velkých měst nutí sama vojensko-politická situace. Budoucí války budou silně určovány leteckými flotilami. Cílem plynových a zápalných bomb budou vždy velká města. Čím více budou továrny a města rozptýlena, tím menší bude nebezpečí škod způsobených leteckými útoky.

Osud dnes stejně jako v dřívějších dobách nutí celý národ, aby se zúčastnil boje, nebo jeho existence. Dříve pán na svém hradě postavil zeď kolem domů svých občanů a obyvatel, kteří se jako celek museli účastnit všech bitev. Liberální epocha vycvičila profesionální armády. Měšťané byli bráni vojáky, i když zároveň arogantně proklínali militarismus. Tato falešná idyla skončila. Technologie, která kdysi vytyčila ocelovou zeď kolem celého státu, ji znovu prolomila a obnovila odvěký organický vztah mezi národem a válkou. V důsledku toho světonázor a osud společně doporučují bourání velkých měst a stavění měst a silnic podle strategických hledisek. Jestliže se v minulosti vzdorně stavěly hrady na horských výšinách, dnes se vše důležité musí skrývat pod zemí v betonových skříních. Celé město plné mrakodrapů se stává šílenstvím. Toto poznání si vynutí i definitivní státně architektonické závěry.

To jsou základní obrysy nových státních politických systémů, jak vyplývají z nejvyšších hodnot našeho národa. Další opatření, která přesahují rámec této knihy a která jsou

čistě technického rázu, jsou diktována těmito úvahami. Budoucí generace budou považovat za šílené, aby stát mohl být považován za arénu neplánovaného stěhování národů. Ze stejného důvodu budeme my i ostatní považovat požadavky politického liberalismu za šílené.

Nikdo z nás neví, zda se budoucí Říše oblékne do císařského, královského nebo republikového hávu. Nemůžeme předem vytušit všechny jednotlivé rysy této budoucí podoby. Staré císařské koruny se již povalily v prachu. Republika vznikla z činů, za které se Němci budou tisíc let stydět. Pouze starogermánská idea kralování - jak se zdá - uchovala svůj mýtický lesk až do současnosti. Tvořila organickou páteř v době, kdy římské císařství bezmezně expandovalo do celého světa. Tvořila základ nové Říše založené v roce 1871. Spřízněné city pěstují její myšlenku i dnes. Třiadvacet dynastií padlo; nemohou se vrátit, nemá-li Německo znovu upadnout do děsivých vnitřních rozporů. Spolkové země (*Länder*) musí uzavřít své vlastní zemské sněmy (*Landtage*) a každá z nich musí rozšířit své čestné představy o dynastické královské moci. Idea *impéria* se drží starého imperiálního pojetí. Jejím jediným obsahem je pompéznost a moc. Představa krále je více niterná, spjatá se zemí. Prostý Bavor myslí na svého krále stejně živě jako pravý Prus. Císař byl pro národ abstrakcí, která zastávala svůj úřad z Boží milosti.

Z operetního chování doby před rokem 1914 je nám víc než zle, ale jsme opravdu znechuceni duchovním zbídačením, spojeným se zpupnými výrostky demokracie. Ve skutečnosti si přejeme vidět v německém králi člověka, který je podobný nám samým a který je zároveň ztělesněním hrdinského Mýtu. Stejně jako se v bouři bojů místo třpytivé přilby s hroty objevila šedá ocelová přilba, tak i budoucnost najde podobu německého nacionálněsocialistického národního vůdce prostřednictvím

zrodu státu založeného na *řádu hodností* jako ztělesněné touhy současné generace po nadcházející Říši, jako naplnění oběti těch dvou milionů, kteří položili své životy za Německo.

Z jednoho požadavku postavit národní čest a rasovou ochranu do centra organického státního života vzniká obraz světa, který se od chaosu 19. století liší jako den od noci. Z potupného obchodnického ideálu vznikla krvavě rudá světová válka, světová povstání, po nichž následovalo nejodpornější krveprolití národů. Devatenácté století zrodilo bolševismus jako svůj nejzralejší plod, nejničivější mor orientálního ducha od dob, kdy inkvizice rozprostřela nad Evropou svá jedovatá mračna. Z jediné vnitřní proměny vzniká vysněná vize nového státu, jasně vykreslená ve všech velkých obrysech. Již dnes miliony lidí prožívají novou touhu po typu a zákonu. Spojená se zemí a nesená ctí. Cesta je jasná. Vykreslit jasnou stopu je úkolem věčně pulzujícího, progresivního života. Mistr Eckhart řekl: *„Nejhlubší studny nesou nejvyšší vodu.“*

V roce 1918 se německý národ vlastní vinou propadl do nejhlubší propasti. Po celých 15 let byl svými vnitřními i vnějšími nepřáteli nedůstojně trestán a mučen. Přesto byly znovu objeveny síly, které přišly z hlubin života. Nově objevené zde našly sílu věčné prapůvodní prameny německých národů. A nyní, připraveny k boji, přenášejí tyto zkušenosti a vjemy přes bídu doby. To, co 19. století porušilo - ve smyslu buržoazní hrabivosti, zločinného marxistického šílenství a nejširšího nedostatku idejí -, musí současné 20. století znovu napravit uprostřed nepřátelského světa, jakému Německo v tak koncentrované síle ještě nikdy nečelilo.

Proto nové učení o životě není měkkým kázáním, ale tvrdým a přísným požadavkem. Víme, že učení o lidskosti se pokusilo čelit přirozenému procesu výběru a že se příroda v důsledku toho pomstila, takže jednou všechny tyto

demokratické a jiné pokusy rozbije na kusy. Podstata německé obnovy tedy spočívá v přizpůsobení se věčným, přirozeným, aristokratickým zákonům krve, a nikoli v prosazování selekce těch nejslabších. Naopak, praktikováním vědomého výběru vedeného silou vůle můžeme vytvořit to, co je tvořivé. Můžeme tak činit, aniž bychom se ohlíželi na to, co pozůstalo za námi.

Při pohledu na gentskou minulost - například procházíme-li Dinkelsbühlem nebo Rothenburgem - hledáme dnes před námi samostatný obraz germánské kultury. Je to obraz nepřekonatelné tvůrčí síly a obranyschopnosti. Víme, že třicetiletá válka navždy zničila životní pocit. Sedmnácté a osmnácté století leží mezi nimi jako hluboké propasti. Teprve s posílením pruského státu začal znovu přicházet zcela nový život. V osvobozeneckých válkách roku 1813 a v jejich mužích jsme viděli vznikat pojem nového Němce, který utvářel život. My, muži dneška, se spojujeme s vůdci této osvobozenecké války, s prvními zakladateli nové státní ideje a nového životního pocitu. Myslíme na velkého Freiherma von Steina, který uznával jedinou vlast, jejíž jméno bylo Německo. Byl to on, kdo prohlásil:

> *V tomto okamžiku velkého rozvoje jsou nám dynastie zcela lhostejné. Jsou to jen nástroje. Přeji si, aby se Německo stalo velkým a silným, aby opět získalo svou nezávislost a národnost a aby obojí prosadilo ve svém postavení mezi Francií a Ruskem. Na této cestě nelze zachovávat staré, zhroucené a prohnilé formy.*

Jako cíl tohoto boje Stein označil postavit se *„demokratickým fantaziím a knížecí nezodpovědnosti“*. To děláme i my, jen s důrazem na to, že na místě demokratických fantastů se objevili marxističtí zločinci. A nyní se nám před očima objevuje jeden z nich jako prorok, který čeká na své vzkříšení: Paul de Lagarde. Nikdo neviděl tak jako on

škodlivost liberalistické Druhé říše vedoucí k rozkladu a roztříštěně naříkal: *„naše dny jsou příliš temné, abychom nehlásali nové slunce. Na toto nové slunce čekám.“*

A dnes se cítíme být v souladu se skutečně velkým mužem německého národa. Šťastni a naplněni silou v bezpodmínečné víře, představovat vycházející slunce jako německou obnovu, na kterou Stein a Lagarde a mnozí další čekali, pro kterou pracovali jako jednotlivci. Jsme vnitřně silní a rozrostlí jako žádné jiné revoluční hnutí Evropy.

Francouzská revoluce v roce 1789 byla jen jedním velkým kolapsem bez tvůrčích myšlenek. Dnes prožíváme její vykořenění, naše doba převratů a poznání základních typů krve znamená velkou duchovní revoluci, která dnes vědomě nabývá svého počátku. A tyto otázky doby na nás denně naléhají; povinností nás všech je, zabývat se jimi, vydávat svědectví o duchovním boji, řadit všechny probuzené do armády probouzejícího se Německa. Povinností a úkolem každého z nich je stále a znovu se chopit nově kladených úkolů národa, sloužit jim v úctě, aby život byl v opravdu věčné blaženosti.

4. kapitola

Nordicko-německé právo

Nordické pojetí práva, které si uvědomovalo čest, bylo zfalšováno římsko-syrskými vlivy. Zde nacházíme jednu z největších příčin světového konfliktu. Čistě soukromokapitalistická římská idea, posvěcená v rukou neomezeného státního modlářství, bez ohledu na to, zda je ztělesněna monarchií nebo republikou, je křižáckou loupeží malé skupiny lidí. Tito lidé dovedli obratně proklouznout skrze oka čistě formálního souladu s právním kodexem. Výsledkem byla intelektuální spoušť, nutně vysoce kultivovaná, a zákon ji chránil. Pochmurný protest utlačovaných milionů byl zfalšován prostřednictvím marxismu.

Bylo to však více než opodstatněné, protože se v té době nerespektovaly všechny německé právní koncepce. Za to nesly stát i církev stejnou vinu. Protože stát disponoval absolutní mocí, vydával tzv. sociální zákony. Nedělo se tak však ve jménu národní cti, spravedlnosti a povinnosti; bylo to dáno jako dar shora, z proslulé křesťanské lásky, milosti, ze soucitu a milosrdenství. To nebylo ani dobré, ani spravedlivé. Mnozí, kteří blaženě hledí zpět do předválečných časů, to však chtějí tvrdit. Ve skutečnosti šlo daleko spíše o pokračující odmítání naší národnosti. Takový byl základní princip všech odrůd liberalismu.

To, co začali liberalizační monarchové, dokončil marxismus ve všech svých odstínech. Navzdory svému zdánlivému boji proti kapitalistické demokracii však marxismus vycházel ze stejného materialistického pohledu na svět jako liberalismus. Nikdy předtím nevládl tak hanebný zákon takovým způsobem, jako když se peníze samy o sobě staly neomezeným vládcem.

Právo vzniklo, bez ohledu na jeho metafyzické zakotvení, všude ze svépomoci. Zpočátku vzniklo jako holý boj o možnosti existence. Pak se objevilo jako zachování vnější svobody. Pak se stala zdrojem pevných charakterových hodnot. Útok na čest jednotlivce se stal východiskem právně uznané, osobní obrany. Tato svépomoc se pak rozšířila na ochranu zájmů a cti rodu. Teprve postupně se objevovaly větší svazky, například církve a státu. Svépomoc byla postavena do služeb společenství, které ztělesňovali biskupové nebo králové na univerzálních soudech. Podle germánské interpretace má tento zásah do života jednotlivce opodstatnění pouze do té míry, do jaké představuje ochranu cti. Církev tuto prapůvodní myšlenku nordického Západu odmítla nebo ji uznala jen částečně a neochotně.

Naše zákony dnes uznávají pouze tzv. „zachování oprávněných zájmů“. Je lhostejné, zda jsou tyto zájmy čestného nebo nečestného druhu. Přirozeným krokem od ochrany cti jednotlivce k ochraně rodu by bylo vyhlášení ochrany cti národa.

Zde však stojíme před skutečně děsivou alegorií rozkladu charakteru. Začalo to už dávno, ale teprve dnes se to stalo tak otevřeně veřejným. V celém německém právu neexistovalo jediné pravidlo z tisíců, které by urážku naší cti považovalo za trestný čin. Jméno a úctu německého národa tak mohl urážet každý, kdo si to přál. Berlínští Židé nazývali Germánii - symbol Německa - děvkou, celý národ věčnými skopčáky a nás všechny národem úředních mrtvol, hlasovacího dobytka a vrahů. Žádný státní zástupce před rokem 1933 nehnul ani malíčkem, aby tyto lidi stíhal. Naopak, lidé, kteří tyto Židy odhalili jako ničemy, byli nemilosrdně *trestáni* za urážku Židů.

Z tohoto stavu věcí vzniklo vše, co bylo groteskní a šílené. To jsou vlastnosti, na které je naše doba tak bohatá. Notoričtí

zrádci nebyli trestáni přísnými tresty vězení, dokonce ani vězením. V nejhorším případě jim byla udělena čestná vazba. Pacifistické smýšlení bylo německými soudy otevřeně uváděno jako důvod k milosti. Zatímco muži, kteří byli pokryti stovkami ran a prošli dobou těžkých bojů, byli odsouzeni k smrti jako fémoví vrazi nebo dostali doživotní vězení. Ničiteli národa tak byla přiznána veškerá čest a bojovník za národ byl pronásledován, aby byl o veškerou čest připraven. Bezduchá spravedlnost může dospět k tak děsivým výsledkům, protože jí chybí každé měřítko ve vztahu k zájmu a cti národa.

Germánský výklad práva přiznal každému příslušníkovi národa právo vyjádřit slovem i činem čest národa. Povolujeme také svépomocné akce, pokud okolnosti neumožňují působení soudů. Upřednostňovat národní zrádce pacifistického smýšlení jako důvod k milosti znamená prohlásit, že zbabělec má stejná práva jako statečný muž. Je proto až příliš oprávněné vznést následující požadavek: *Každý Němec i neněmecký občan žijící v Německu, který se slovem, písmem nebo činem proviní urážkou německého národa, bude podle závažnosti případu potrestán vězením, žalářem nebo smrtí.*

Němec, který se dopustí výše uvedeného trestného činu mimo hranice Říše, bude v případě, že se nedostaví k německému soudu, prohlášen za bezectného. Ztratí všechna práva státního občanství. Bude navždy vyhoštěn ze země. Jeho majetek bude zabaven ve prospěch státu.

V zacházení s myšlenkou práva spočívá možná nejsilnější typotvorná, ale také *typ-zničující* síla. Jsou-li výhledy filosofické nebo náboženské povahy často vzdáleny životu, pak každodenní existence vyžaduje neustálé praktické pěstování regulujícího zákona. Občanské chování a styl myšlení se bude určovat, formovat nebo rozkládat vždy podle nejvyšší hodnoty - národa, státu nebo jiného zastoupení práva. Ideje cti a věrnosti

byly základním rysem germánsko-nordického práva, které vždy působilo i mimo Německo jako národní a státotvorné.

Idea římského práva naproti tomu chránila charakter kapitalistické doby. Bylo přizpůsobeno tomu, co bylo osobní. Bezectný charakter židovství, ztělesněný v Talmudu a *Schulchan Aruchu*, tvořil vždy rozkladný prvek všude tam, kde se Žid mohl stát právním zástupcem. Faktem zůstává, že mezi našimi právníky působilo obrovské množství Židů. Ve skutečnosti působili úspěšně, a to samo o sobě každému hluboce myslícímu člověku dokazuje, že jsme byli o německé právo okradeni.

Od začátku jsem se zmínil o rytířském pojetí cti. Setkáváme se s ním ve všech právních dokumentech germánského národa ve všech dobách jako s věčným Mýtem nordické rasové duše. Schopnost obětovat svůj život pro ideu cti považují islandské ságy za podstatu nordického člověka. Tento duchovní majetek byl chráněn navzdory obětování všech ostatních vlastnictví. Zpočátku si čest držel každý osobně. Poté byla ztělesněna ve společenství, konkrétně v soudci. *„Je lepší chránit svobodu zbraněmi, než ji poskvrnit placením daní,“* hlásal Paulus Diaconus k názorům langobardských králů. Důstojný *Sachsenspiegel* prohlásil: *„Dobro beze cti nelze považovat za dobro a tělo beze cti je člověk právem považovaný za mrtvého.“*

Podle germánských představ má nedotknutelnou čest pouze ten, kdo má právo. Po roce 1918 měl právo ten, kdo vlastnil nejvíce peněz, i když to byl darebák. Ostatní lidé, kteři berou zboží za čest, byli podle městského práva svatého Poltýna považováni za nezpůsobilého k občanským úřadům. *„Cechy musí být tak čisté, jako by je volily holubice,“* tvrdili řemeslníci z německé minulosti. Veškerá čest tedy pochází z věrnosti, tak praví *Sachsenspiegel*. Nasloucháme také Schillerovým slovům

o nedůstojnosti národa, který na svou čest nevsadí vše. Jsou to jen totožné výrazy. Stejná duše tvořivě ovlivňovala náš život po tisíce let, až do doby, kdy na nás dolehlo cizí náboženství. Cizí ideje římského státu a jeho cizí zákony tento život také zničily.

Císařští národní doktoři přenesli do germánských kmenů cizí právo a nečestné myšlenky. Působili jako pouhý zřízenci moci vládnoucí církve a římského státu. Geyler von Kaisersberg si stěžoval na jazyky titěrných, kteří svými pomluvami zcela škodili obecnému blahu a starali se jen o vlastní výhody. V roce 1513 vyšla báseň „Sňatek s cizincem", která vědomě přičítá ztrátu německé svobody římskému právu. Ulrich van Hutten ve svém rozhovoru v *Die Räuber* naráží na Dolní Sasy, kteří se ve svém právu prosadili i bez nových doktorů. V Německu se podle něj dařilo lépe, když právo sídlilo ve zbraních, a ne v knihách.

První a jediná německá sociální revoluce tak byla ve své podstatě plně oprávněná. Bylo to selské povstání na počátku 16. století proti římskému otroctví v jeho trojí podobě jako církve, státu a manipulace s právem. Dnes, na počátku 20. století, pokračuje duchovně intelektuální revoluce až do konečného vítězství.

Falšování starogermánského práva ve prospěch právní církve a světských tyranů bylo příčinou sociálního násilí v 15. století. Sedláci, kteří se domáhali svých starobylých práv, byli posíláni zpět domů. Tvrzení ševcovského cechu, že toto poddanství není v souladu s vůlí Boží, přineslo mezi římskými preláty stejně málo ovoce jako mezi římskými lékaři, kteří byli zaměstnáni u knížat. A tak od roku 1432 začalo selské povstání proti junkerům a biskupům. Byla namířena také proti lichvářským Židům, kteří půjčovali peníze a utíkali do měst pod ochranou biskupského křižáka. V roce 1462 zavedl salcburský arcibiskup obrovské daně, a když proti němu povstal zmučený

národ, přispěchal mu na pomoc vévoda Ludvík Bavorský, aby sedláky potlačil. V roce 1476 vystoupil první socialista Johann Behm a požadoval vyvlastnění knížat a prelátů. Behm se chtěl s velkým vojskem shromáždit v Niklashausenu. Než se tak mohlo stát, byl zatčen, unesen a upálen ve Würzburgu.

Je pozoruhodné, že souběžně s těmito sociálními boji se objevilo mystické hnutí begardů. To kdysi působilo ve spojení s Mistrem Eckhartem. Potlačované vrstvy našeho národa se všude bouřily proti cizím myšlenkovým formám, náboženskému ochuzení a degenerované manipulaci se zákony. Německými zeměmi se pohyboval cech ševců a *Armer Konrad*, zčásti vedený nejlepšími rytíři včetně Floriana Geyera. Násilí dlouho zadržovaného proudu se však nedalo zvládnout. Pálením a drancováním divoké zástupy pošlapaly vše, co jim přišlo do cesty. Luther, aby se jeho reformace obešla bez sociálních bojů, se postavil na stranu knížat ve zbroji, a v důsledku toho vzal selskému hnutí jeho hybnou sílu k dobru. Tak bylo německé selské povstání, valící se bez velkých vůdců, potlačeno. Bylo umírněné a bylo neseno nejvyššími morálními zásadami. Ve svých 12 zásadách požadovala mnohé, co musí znovu požadovat i dnešní program obnovy. Manipulátoři církve a státu však naslouchali stejně málo jako v 19. století, kdy nečestná světská ekonomika zotročovala miliony lidí.

Myšlenka společenské spolupráce měla kdysi silnější vliv než myšlenka římského státu. V čele této sociálně formující síly stál v raném středověku rytířský řád. Obchodní společnost, kterou tito rytíři vytvořili, představovala, řečeno naším současným jazykem, první německý „obchodní svaz“. Byla to právě tato obchodní unie, která držela pohromadě celou Říši, nikoliv římská církev. Historie byla záměrně falšována, aby ukázala opak.

Po rytířských ligách následovaly ligy měst, pak cechy, městské a právní ligy a ligy pochodů. To byl plnokrevný německý právní systém. Prvním příznakem zkostnatění našeho života bylo, když od 13. století začalo fungovat církevní právo, *Corpus iuris canonici*, které se stalo součástí německého práva. Obnoveno bylo zejména během světové války v roce 1917 a bylo prohlášeno za zásadně neměnné. Toto takzvané božské právo nemůže být změněno žádným zvykem a žádnými okolnostmi.

Vedle božského nezměnitelného práva existuje i změnitelné nižší právo. To je také schváleno církví. Národ se na něm podílí. Národ se modlí, slouží, vypovídá; božské právo je neomezená vláda lidí, posvěcená moc biskupů a svátosti. Řím vysává i poslední kapku medu z mýtu o zastoupení Boha.

Vzpomeneme-li si, jak plodné a životodárné bylo kdysi starogermánské právo, pak v degeneraci právotvorných sil německého národa vidíme, jak velký byl náš pád.

V roce 643 se objevilo právo krále Rothariho a vznikla řada prosperujících právnických škol s centrem v Pavidě (Padově). Právní kodexy pozdějších městských legií v Lombardii a v Německu sahají až k tomuto výtvoru Lombardů. Frankové, Alemani a další si s sebou nesli také vlastní rasové verze práva. Toto právo pak vytlačilo staré římské právo. Pozdější vymizení franské a bavorské krve podpořilo pozdní římské právo. Velká francouzská revoluce (1789) znamenala zánik germánských složek a výkladů práva. Od té doby je Francie - tedy země Franků - židovsko-římsky určena. Anglie vznikla na základě saského práva. Normanské právo utvářelo základy starobylého ruského státu. Germánské právo vytvořilo život a zvyky ve východních osadách rytířského řádu, později Flanské ligy. Kodexy germánských měst formovaly obecní zřízení i na Ukrajině. Lübecké právo ovládalo a kultivovalo Reval, Rigu a Novgorod. Magdeburské právo vytvářelo

substrukturu polského státu; bylo pojivem, které působilo i nadále, typizovalo, když se polský stát rozpadl v důsledku protireformace a blížil se jeho zánik.

Po mnoho staletí jsme diskutovali o tom, zda má být právo nadřazeno politice, nebo politika právu, tedy zda má převládat *morálka*, nebo *moc*. Po celou dobu existence generací v akci vždy vítězilo mocensko-politické vládnutí nad neomezenými principy. Pokud však místo formující generace řídila epochu generace trubců a estetiků, pak bojovým pokřikem byla vždy práva národů a morální principy.

Za oběma těmito principy se však neskrývalo nic jiného než krajní zbabělost. I tam, kde tomu tak nebylo, jako u Kanta, bylo pořadí priorit práva a politiky falešně stanoveno. Doposud byly tyto dva pojmy považovány za dvě samoúčelné, téměř absolutní jednoty - a pak vždy podle charakteru a temperamentu byly vynášeny úsudky o žádoucím vztahu mezi nimi. Na druhé straně často zapomínáme, že právo a politika nejsou absolutní. Jsou fixovány pouze jednáním lidí účelové povahy. Obě ideje se také podle národních měřítek vztahují k principu, který stojí nad oběma. Tento princip má usměrňovat lidi uvnitř i navenek ve státních záležitostech, v životních strukturách a ve službě něčemu vyššímu.

Staroindická právní zásada z pravěkých nordických dob zní: *„Právo a nezákonnost nechodí kolem a neříkají: To jsme my. Právo je to, co árijští lidé poznají jako správné.“* To je narážka na prapůvodní, v současnosti zapomenutou moudrost, že právo je schéma spjaté s krví. Je to systém náboženství a umění. Je navěky spojeno s určitou krví, s níž se objevuje a s níž zaniká. Politika, v nejlepším smyslu toho, co je skutečně státotvorné, znamenala vnější zabezpečení za účelem posílení národnosti. Tomu nikde neodporuje zákon, jak je chápán ve

správném smyslu jako náš zákon. Musí sloužit vládnoucí části v celé struktuře národní říše.

Stejně jako naši humanisté umění pohlíželi na Hellas jako na něco, co představovalo umělecký model zcela samostatně, a ne jako organicky utvářený, tak i naši humanisté hledali v Římě model práva. Přehlíželi přitom, že římské právo je produktem římského národa a my ho nemůžeme napodobovat, protože se vztahuje k jiné nejvyšší hodnotě, než je ta naše. Společenský a vojenský prototyp Říma dal jako protipól vzniknout čistě individualistickému výkladu práva. *Paterfamilias*, který předsedal životu a smrti příslušníků svého rodu, je alegorií římské objektivity a nestrannosti. Takto je pojetí vlastnictví dovedeno do svého konečného závěru.

Římský výklad práva zároveň prohlásil za svatý koncept individuálního kapitalismu. Ekonomický člověk se stal nejvyšší hodnotou. Své zájmy smí hájit všemi možnými prostředky, aniž by se někdo ptal, zda při nastolení tohoto ekonomického egoismu neutrpěla újmu čest národů. Rozhodně nelze činit starořímské právo, které stanovilo své nepsané hranice prostřednictvím předsednických prototypů, odpovědným za pozdně římské bastardní jevy, které v každém případě disponovaly nějakým rasově identickým langobardským odpadem, který nám předložil římský stát a římská církev. Dělo se tak proto, aby bylo legálně dovršeno zotročení svobodných národů.

Dnes jsme se pokusili převzít kapitalistický princip práva, ačkoli nemůžeme převzít celý život starého Říma. Ten už nikdy nemůže skutečně ožít. Byl vytrhnut z trámu, který jej podpíral jako organická státní struktura. Dostal jinou funkci a z funkce se stal ještě více absolutním měřítkem. Subjektivní absence kontroly se stala zákonem. Tato skutečnost je dodnes zahalena formalitami.

Římané by nikdy nezvětšili odkaz lidstva myšlenkou práva nezávislého na státu a rovného státu, kdyby s mocnou jednostranností neuvedli do reality opak ***Ius singulorum*** *a* ***lus populi****. Tu suverenita jediné a nedělitelné státní moci, tam suverenita jednotlivce; to byly mocné páky římských právních dějin.* ***(Die soziale Aufgabe des Privatrechts, Berlin 1889, s. 6)***

R. Gierke tak popsal podobu římské polarity života. *Bezuzdný ekonomický individualismus pojímá a uplatňuje právo bez ohledu na rasu a národ*, neboť národní čest není určujícím středobodem. Cesty k hospodářskému cíli se posuzují pouze z formálního juristického hlediska, nikoli z hlediska nordického germánského vědomí cti.

Mnozí, kteří jsou zděšeni těmito věcmi, jež se dnes otevřeně projevují, se nyní pokoušejí najít spásu voláním po nezávislosti práva na straně, penězích a dalších silách. Přitom však přehlížejí, že tato takzvaná svoboda je bez vztahu k utvářejícímu středu a je třeba ji činit odpovědnou za současný stav bezpráví. Je tomu tak proto, že politika, jak je v současnosti rozpracována, byla považována za metodu provádění takzvané „čistě formální“ státní moci. Není považována za výdobytek, který má sloužit národu a jeho nejvyšší hodnotě.

Právo a stát na nás leží jako jiné kůry - jako náboženství, umění a věda. Jejich duté vyjádření moci vyvolalo revoluční síly. Zpočátku byly zoufalé síly potlačeny. Výsledkem je, že dnes už revoluce nordicko-germánské rasové duše není oloupena o svou nejvyšší hodnotu. To je podstatná skutečnost, která byla zamlžena právními kompromisy, jako je například německý občanský zákoník. Ze starogermánského právního vědomí zůstalo jen několik málo rysů.

Spojíme-li poznatky z těchto přiznání s tím, co bylo rozvedeno na začátku, pak z toho vyplývá, jak je vidět, za prvé,

z hlediska vnitřního stavu, že právo a politika představují pouze dva různé projevy téže vůle, která stojí ve službách naší nejvyšší rasové hodnoty. Soudce má především povinnost chránit národní čest svými výroky před každým útokem a politika má povinnost takový výrok bezohledně uskutečnit. A naopak, politika - jako zákonodárná a výkonná moc - má povinnost vydávat jen takové zákony, které po sociální, náboženské a obecně mravotvorné stránce slouží nejvyšší hodnotě našeho národa. Zde má soudce poradní hlas.

Modlami 19. století byly obchod a zisk. Všechny zákony se vztahovaly k tomuto principu, veškerý majetek se stal zbožím a veškeré umění se stalo zbožím určeným k obchodování. Náboženství v koloniích a v misích pro pohany bylo nástrojem pro obchodníky s opiem, překupníky diamantů a majitele plantáží. Národní myšlenka marně bojovala proti rozptýlení našeho rasově niterného života. Byla příliš slabá, protože nebyla všeobjímajícím Mýtem, ale byla považována pouze za jednu z hodnot mezi ostatními. Dlouho neexistovaly žádné nejvyšší hodnoty, jen pohodlné pomůcky k vykořisťování. Tak se i právo stalo děvkou ekonomiky - tedy honby za ziskem peněz, která určovala politiku. Německá demokracie v listopadu 1918 znamenala vítězství nejšpinavějšího vyděračského nápadu, jaký kdy svět viděl.

Pokud tedy dnes představujeme zákon tak, jak byl načrtnut na začátku, pak to znamená záměrný útok na podstatu všech současných demokracií a jejich marxistických předchůdců. Znamená to zničení ideje cti ve prospěch nečestného pojetí kapitalismu. Požadujeme naprostou vládu toho, co je národní, nad každou formou internacionalismu. Této myšlence musí jednotně sloužit vše, co dnes usiluje o převahu: náboženství, politika, právo, umění, školy i sociální doktrína. Z požadavku

ochrany národní cti vyplývá jako nejdůležitější opatření ochrana národnosti a rasy.

Tato charakteristika nejvyšší duchovní hodnoty se přesně shoduje s podstatou různých přepisů německého pojetí práva. Jak říká Gierke: *„Nemůžeme se rozejít s velkou germánskou myšlenkou jednoty práva, aniž bychom se vzdali své budoucnosti.“* Bott-Bodenhausen se ptá, zda lze souhlasit s nahrazením pojmu *bytí* pojmem *účinku* a korporací pojmem funkčním a dynamickým. Vše nicméně směřuje k tomu, aby se vnitřní vazby mezi právem a povinností postavily nad zboží a peníze. Proti racionální metodě individualizace je tento typ tvorby práva chtěnou, morálně závaznou činností. Němec nepřisuzuje neomezené zákonné právo předmětu, tj. majetek vlastníkovi. Spíše uvažuje o vztahu osoby k jejímu majetku. Tím, že je zakotvena v organické totalitě, je myšlenka povinnosti, životně důležitý odkaz, to vše charakterizuje německé pojetí práva a to vše vyvěrá z centra vůle. Zachovává čistou ideu ochrany cti.

Žádný národ v Evropě není rasově homogenní, dokonce ani Německo. Podle nejnovějších výzkumů uznáváme pět ras, které vykazují znatelně odlišné typy. Je však nepochybné, že skutečným nositelem kultury pro Evropu byla v první řadě nordická rasa. Z této krve vyrostli velcí hrdinové, umělci a zakladatelé států. Postavila mohutné pevnosti a posvátné katedrály. Nordická krev složila a vytvořila ta hudební díla, která uctíváme jako naše největší zjevení.

Nordická krev formovala německý život především ostatním. V některých kruzích se projevuje jen v malém, ale velmi určitém, typizujícím měřítku. Německo je nordické a nordický prvek působil typově i na západní, dinárské a východobaltské rasy. Toto vyčlenění nordické rasy neznamená žádné zasévání rasové nenávisti v Německu. Naopak, vědomě

uznáváme plnokrevný pojivový materiál v našem národním prostředí. Bez tohoto pojivového materiálu, jak formoval naše dějiny, by se Německo nikdy nestalo Německou říší. Nikdy by se neobjevila germánská poezie. Idea cti by nikdy neovládla a nezušlechtila právo a život.

Kdyby nordická krev beze stopy zmizela, Německo by se rozpadlo na kusy a prošlo by bezcharakterním chaosem. O tom, že na tom záměrně pracuje mnoho sil, se již obšírně diskutovalo. Tyto síly nacházejí oporu v alpinském typu, který bez jakékoliv vlastní hodnoty zůstal navzdory germanizaci v zásadě pověrčivý a otrocky naladěný. Vnější vazby staré říšské ideje se zhroutily. Tato krev se míchala spolu s dalšími bastardními jevy. Dala se do služeb magické víry nebo do služeb bezpodmínečného demokratického chaosu. Svého protagonistu našla v parazitickém, ale instinktivně silném židovstvu.

Pokud se německá obnova snaží realizovat hodnoty naší duše v životním smyslu, musí také zachovat a posílit *fyzické předpoklady* těchto hodnot. Ochrana rasy, rasová výchova a rasová hygiena jsou tedy nevyhnutelnými požadavky nové doby. Rasová šlechtění znamenají především ochranu nordické rasové složky našeho národa ve smyslu našeho nejhlubšího výzkumu. Německý stát má jako svou první povinnost tvorbu zákonů. Tyto musí odpovídat našim základním požadavkům.

Vatikán se opět projevil jako nejzarytější nepřítel šlechtění biologicky hodnotných jedinců a obhájce zachování a rozmnožování méněcenných. Dokonce i seriózním katolickým eugenikům papež Pius prohlásil - počátkem roku 1931 v encyklice „O křesťanském manželství“ - že není přípustné omezovat muže, kteří jsou schopni uzavřít manželství, ale mohou dát život pouze méněcenným potomkům; jakkoli bránit rozmnožování z důvodu neporušitelnosti těla. Individuální

člověk má právo používat své vlastní údy. Musí je používat odpovídajíc jejich přirozenému účelu. To bylo sděleno rozumem a katolickou křesťanskou morální naukou a světská autorita nemá nikdy právo jít nad tento rámec. Stanovit neomezené množení idiotů, dětí syfilitiků, alkoholiků a šílenců jako křesťanskou morální doktrínu je nepochybně vrcholem myšlení, které je nepřátelské vůči přírodě a lidem.

To jsme dnes prohlásili za nemožné. Ve skutečnosti to nepředstavuje nic jiného než nutný odliv toho rasově chaotického systému, který vytvořilo syrsko-africko-římské dogma. Proto každý Evropan, který by chtěl vidět svůj národ fyzicky a duchovně zdravý a který zaujímá stanovisko, že idioti a nevyléčitelně nemocní infikují jeho národ, bude muset připustit, aby byl podle římského učení představován jako protikatolický, jako nepřítel křesťanské morální nauky. A bude si muset vybrat, zda je antikristem, nebo zda zakladatel křesťanství skutečně mohl nechat koncipovat - jako dogma - neomezené rozmnožování všech druhů méněcenných typů. Právě to jeho představitel směle požaduje. Kdo si tedy přeje zdravé a duchovně silné Německo, musí tuto encykliku vášnivě odmítnout. Takové je dílo papeže, který usiluje o šlechtění podlidí. Odmítáme tedy římské myšlení jako protipřírodní a životu nepřátelské.

Imigrace do Německa, která byla dříve omezena na základě náboženského vyznání, byla později neomezená. V budoucnu nesmí být žádné city k židovské humanitě kvůli našim nordickým rasovým a hygienickým názorům. Například v udělení občanství nordickým Skandinávcům nebude nic bránit, ale migraci mulatských živlů z jihu nebo východu musí být kladeny nepřekonatelné překážky. Osobám, které jsou postiženy dědičnými chorobami, musí být trvalý pobyt odepřen nebo musí být lékařským zákrokem omezena jejich schopnost

reprodukce. Totéž se musí týkat obvyklých zločinců. Sňatky mezi Němci a Židy musí být zakázány, alespoň dokud Židé obecně zůstávají na německé půdě. Je samozřejmé, že Židé musí ztratit svá občanská práva a podléhat novému, jim přiměřenému zákonu. Pohlavní styk, znásilnění apod. mezi Němci a Židy musí být podle závažnosti případu trestány konfiskací majetku, vyhoštěním, vězením nebo smrtí.

Občanská práva nesmí být darem při narození, ale musí být získána prací. Toto právo lze udělit pouze plněním povinností a službou pro čest národa. V důsledku toho musíme z udělení občanství udělat obřad. Teprve když se člověk pro něco obětuje, je připraven za to také bojovat.

Tímto posledním opatřením se také automaticky dostanou do popředí ty rasové prvky, které jsou organicky nejschopnější sloužit nejvyšší hodnotě našeho národa. Stačí nechat kolem sebe pochodovat několik oddílů našeho wehrmachtu nebo SA, aby člověk viděl, jak tyto hrdinské síly vystupují z podvědomí. Abychom je však ochránili před dalším bodnutím do zad, musíme zajistit, aby zůstaly čisté.

U jednoho vídeňského soudu navrhl soudce obviněnému zločinci shovívavost, protože většinu času strávil v obchodním prostředí. Proto měl být jeho zločin „zhodnocen“ a jeho odpovědnost snížena. To bylo dokonce otevřeně řečeno.

Nordická myšlenka dřívějších dob - přísně oddělovat nečestné jednání od ostatních trestných činů - se v demokratickém, bezrasovém právním životě, stejně jako v beztvářné politice a obchodu, rovněž vytratila. Poslední zlomky sice ještě přežívají a několik lidí žije ve cti po určitou dobu nebo dokonce po celý život. Tyto zachraňující hodnoty jsou ještě posledními silami, typotvořícími a národ zachovávajícími; jsou však již téměř vyčerpány.

Ve znamení demokracie byli i ti ministři, kteří přijímali úplatky, považováni za čestné muže. Ve skutečnosti byli muži tvrdě trestáni za to, že je označili za darebáky. Dělo se tak ve jménu „ochrany státu“. Podle pojetí cti můžeme určit, jaký stát máme. Nový německý zákon proto obnoví žebříček hodnot mezi čestnými a nečestnými lidmi a zvýší tresty za nečestné chování. Jen tak může opět vzniknout německý typ člověka.

Trest není primárně výchovným opatřením, jak nás chtějí přesvědčit naši humanisté. Trest také není pomsta. Trest je - a zde hovoříme o trestu za nečestné chování - prostě vyčleněním typů a povah, které jsou našemu typu cizí. Trest za nečestné činy s sebou proto musí automaticky přinášet ztrátu občanských práv a v závažných případech i doživotní vyhoštění a řádnou konfiskaci. Člověk, který nepovažuje národnost a národní čest za nejvyšší hodnoty, se vzdal práva na ochranu tohoto národa. A je samozřejmé, že za národní a národnostní zradu je třeba použít vězení - nebo trest smrti.

Jak již bylo řečeno, Němci mají osudovou zvláštnost jako dědictví humanismu a liberalismu. Většinu problémů neřeší ve vztahu ke krvi a půdě, ale čistě abstraktně - jako by definice byly něčím samy o sobě a jako by šlo o povýšení více či méně pružné hodnoty na program nejzuřivějšího boje. Jedním z příkladů, abstraktním filosofem demokratického typu práva, byl Karl Christian Planck. Během prusko-francouzské války prováděl šetření, aby zjistil, zda má Německo právo prosadit si své životní potřeby. V dlouhých filosofických diskusích dospěl k závěru, že Německo se musí vzdát nacionalistické myšlenky, protože působí provokativně na jeho sousedy. Filosofovi práva Planckovi - a všem jeho následovníkům až po Walthera Schuckinga a Friedricha Wilhelma Förstera - však nešlo do hlavy, že nacionalistická vlna v sousedních státech nutně vyvolává v Německu oprávněnou obrannou vůli. Ve skutečnosti

však došlo k tomu, že z této nekrvavé diskriminace byla německému národu zkrácena jeho životní práva ve prospěch národní vůle jiných národů.

To, co získalo politickou platnost, bylo stejným způsobem doplněno i ve vnitřní politice. Práva byla přidělena přistěhovalým východním Židům díky této abstrakci práva. Neměla nic společného se skutečnými právy německého národa, ale byla s nimi v rozporu. A tak věci nutně dospěly do stadia, kdy na základě abstraktního práva vzniklo právní zvýhodnění Židů na rozdíl od Němců.

Stejně jako demokratičtí pseudointelektuálové bojovali za právo, bojovali přesvědčení sociální demokraté proti kapitálu. Předmětem sporu mezi miliony lidí se opět stal bezkrevný pojem - či spíše pouhé slovo. Zároveň bylo jasné, že mezi jedním a druhým druhem kapitálu se rozšiřují zásadní rozdíly. Je nesporné, že kapitál je nezbytný pro každý podnik. Jedinou otázkou, která zůstává, je: V jakých rukou se má tento kapitál nacházet a podle jakých zásad má být řízen, usměrňován nebo kontrolován? To je to, co je rozhodující.

Výkřiky proti kapitálu se staly nástrojem, kterým nás demagogové svedli na scestí. Tito demagogové použili koncept národu nepřátelského kapitálu překrytého produktivním materiálem, aby nás připravili o přírodní poklady a zároveň umožnili, aby Německu zmizel z očí likvidní mezinárodní úvěrový kapitál. Kdyby si uvědomělý německý sociální demokrat od počátku ujasnil, že jde jen o to, aby tento tekutý finanční kapitál, který lze snadno převést z jednoho státu do druhého, byl spoután, pak by stát a národ mohl převzetím moci ochránit náš národní kapitál. Pak by se celý boj proti nadvládě peněz, a tedy i boj proti skutečnému destruktivnímu kapitalismu, mohl vést ve správné podobě.

Sociální demokrat však, zahalen krásnými frázemi, klusal za židovskými demagogy. Umožnil tak zničení kapitálu spjatého s půdou a nechal ze sebe udělat protagonistu národ ničícího finančního kapitálu. Příčina této tragické katastrofy spočívala opět v tom, že Němec až příliš snadno považoval obecné, prázdné pojmy za fakta a byl ochoten prolévat krev za přeludy.

Ani v národoveckých kruzích jsme nezůstali zcela bez bezkrevných antitezí. Mnozí spisovatelé uvažují následujícím způsobem. Prohlašují, že dnes kapitál a vlastnictví vládnou nad prací. V důsledku toho musí ve smyslu věčné spravedlnosti směřovat snaha každého národně smýšlejícího a vlasteneckého člověka k tomu, aby vláda vlastnictví nad prací byla zlomena. Musíme práci jako hodnotu povýšit nad vlastnictví. V tomto abstraktním výkladu je antiteze stejně neudržitelná jako abstraktní filosofická zkoumání o právu nebo sociálnědemokratický boj proti abstraktnímu kapitálu.

I zde je třeba rozlišovat mezi jedním a druhým typem majetku. V pravém slova smyslu není osobní vlastnictví nic jiného než scelená práce. Neboť každý skutečně tvůrčí výkon práce, bez ohledu na sféru, není ničím jiným než procesem vzniku vlastnictví. Pouze tajemný génius, který není vůbec měřitelný, sahá nad tento rámec. V lidské duši je neodmyslitelně ponořena snaha zvýšit uspokojení každodenní existence nad rámec výnosu práce takovým způsobem, že po umlčení momentálních podnětů zůstává za ní majetek. A stejně jako si člověk, hnán nevysvětlitelným pudem, přeje přežít prostřednictvím svých dětí, tak se také snaží řádně předat budoucnosti, svým potomkům. Kdyby tento pud v člověku nepřebýval, nebyl by vynálezcem a objevitelem. Nikdy by se nestal tvůrcem. Tento pocit osobního vlastnictví se tedy vztahuje právě na umělecká a vědecká díla, která vznikají z

přebytku formujících sil a nepředstavují nic jiného než majetek, získaný na základě přebytku pracovní síly a nadbytečné pracovní kapacity. Bojovat proti vlastnictví jako pojmu samému o sobě je tedy přinejmenším bezmyšlenkovité, ale při praktickém provádění by takový boj musel směřovat k naprosto stejným výsledkům jako sociálnědemokratický boj proti kapitálu.

Existuje také jiný druh vlastnictví, který nepředstavuje důsledek tvůrčí práce, ale je spíše využitím této práce prostřednictvím spekulace nebo podvodné politiky. Výsledkem je zcela praktické kritérium pro posuzování původu vlastnictví. Nejde tedy o vedení boje proti vlastnictví jako takovému, ale o zostření svědomí - vědomí cti a pojetí povinnosti v souladu s hodnotami německého charakteru.

Pokud jde o práci, je samozřejmé, že každá pozice, pokud zapadá do struktury německého celku, má stejnou hodnotu a čest. V tomto ohledu vytvořil Adolf Hitler jediné měřítko pro dělníka, a to následujícím způsobem. Měřítko nenahraditelnosti někoho v rámci celého národního celku se určuje na základě posouzení hodnoty jeho práce. Je však samozřejmé, že z toho vyplývá pořadí. Z toho však vyplývá, že *práce* sama o sobě nemůže být postavena do protikladu k majetku *jako takovému*. Protiklad spočívá daleko spíše v rozlišení mezi jedním druhem vlastnictví a druhým a mezi jedním druhem práce a druhým. Musíme zajistit, aby majetek získaný nepoctivě nebo spekulací byl zabaven státem. Ale osobní vlastnictví, které je plodem práce, je bezpodmínečně uznáváno jako věčně hnací kulturní faktor.

V diferenciaci mezi druhy práce je třeba vytvořit hybnou sílu, aby každý při pohledu na měřítko hodnoty ve prospěch celého národa vyvinul úsilí o rozšíření úspěchů individuální práce. To se tedy jeví jako základní nastavení, z něhož může

budoucí Němec přistupovat k problémům práce, vlastnictví, spekulace a kapitalismu. Všude musí být krev a to, co je spojeno s národem, považováno za hybný prvek, ne za pouhé slovo a ne za prázdný pojem.

Přesně totéž platí pro sledování obchodních konfliktů v rámci národní totality. Stávka a výluka se mohou vzájemně podmiňovat. Pokud je povoleno jedno, musí být povoleno i druhé. Může-li průmyslník odmítnout možnost pracovat, pak má dělník stejné právo odejmout svou práci majiteli podniku - a to vlastně organizovaně, protože pak se strany pouze rovnocenně konfrontují.

Stávky a výluky ve své současné podobě jsou dítětem liberální myšlenky. První z nich nemá nic společného se socialismem, druhá zase s národním hospodářstvím. Obě části vycházejí z egoismu třídy a jejích třídních zájmů, bez ohledu na národní totalitu.

Úřad rozhodčího soudu pod vedením bývalého socialistického ministra byl potratem. Ukázal jen, jak beznadějně bezideový byl tento státní aparát. Dokonce se bál postupovat diktátorským způsobem, protože by to znamenalo citelnou odpovědnost demokratického říšského ministra práce. Jenže to by se pak ukázal rozsah naší zrady do rukou světového kapitálu, a to bez jakéhokoli pokusu o maskování. Nebylo možné přenést vinu na jiná bedra. Toho se však finanční marxisté z velmi pochopitelných důvodů obávali.

Tvůrčí německý národ se stal obětí tří faktorů: 1) průmyslu, 2) vykořisťovaných manuálních pracovníků a 3) bezmocného ministerstva demokraticko-sociálního typu. Za velkou krizi byly odpovědné naše dřívější říšské vlády, a tedy celý říšský sněm. Zaměstnavatelé a dělníci nejsou individuality samy o sobě, ale části organického celku, bez něhož by všichni nic neznamenali. Z tohoto důvodu byla svoboda jednání jak

zaměstnavatele, tak dělníka nutně omezena národními zájmy. K tomu však může dojít pouze tehdy, pokud vládní činnost sama nevycházela z čistě skupinových zájmů. Z toho dále vyplývá, že parlamentní prolínání komerčního individualismu a stranické politiky bylo rakovinotvornou chorobou naší prokleté existence až do roku 1933. Proto sociální otázku nikdy nemůže vyřešit sociální demokracie, a tím méně komunismus. Ten by chtěl převrátit celý život naruby tím, že by prohlásil „část“ za „celek“. Ještě méně by krizi mohly vyřešit národní obchodní kapacity, které selhaly již v roce 1917.

Dnes jsou tyto společnosti bezmocnější než kdy jindy. *„Nikdy jsem se nezabýval sociální otázkou. Hlavní bylo, že se z komínů kouřilo,“* řekl Hugo Stinnes 9. listopadu 1918 Werneru von Siemensovi.199 I dnes takto uvažuje část německého těžkého průmyslu a podobně pěstuje třídní boj „shora“.

Viděno tedy i z této strany praktického života, starý pseudonacionalismus a starý pseudosocialismus nám umírají před očima, provázeny prudkými křečemi. Obojí bylo a je nepřirozeně spojeno s kartelovou demokracií. Oba byly jejím prostřednictvím otráveny a tohoto jedu se mohou zbavit pouze prostřednictvím nového nacionalismu a socialismu. Jedině tak lze vytvořit připravenost pro novou státní ideu rasového organického života.

Filosofie, z níž tento způsob pozorování vychází, je v přímém protikladu k buržoaznímu liberalismu i marxismu. Je to právě starý německý cit pro právo, který dnes leží rozbitý. Římské právo zdůrazňovalo pouze formální aspekty vlastnictví. Vyčleňovalo jej jako věc samu o sobě, aniž by rozvíjelo referenční bod. Německá verze práva toto hledisko vůbec neuznává. Zná a uznává pouze vztahy, které jsou závazkového druhu mezi soukromým vlastnictvím a společenstvím. Ty dávají vlastnictví charakter - což znamená pouze *odůvodněné*

vlastnictví. Právě zde dochází k nejhlubšímu otrávení socialistické myšlenky.

Vedle toho jsou to obrovské spouště, které přinesl marxismus. První z nich je doktrína *internacionalismu*, která prostřednictvím třídního boje rozkládá národní základ veškerého myšlení a cítění a jejímž cílem je zničit národ. Tento třídní boj zabíjí živý organismus tím, že podněcuje jednu část národa ke vzpouře proti druhé. Marxismus plodí také *pacifismus*, který má toto dílo zkázy dokončit vykastrováním zahraniční politiky. A je tu ještě jedna síla, která vytváří nejhlubší podkopání a úplné zničení samotného pojmu vlastnictví.

Je niterně spjata s obecnou germánskou představou osobnosti. Jakmile se marxismus chopil Proudhonova výroku „majetek je krádež“, použil jej jako heslo v boji proti kapitalismu a jako útok na soukromé vlastnictví. To je důkladně vymyšlená formulace. Pojem krádeže nemá smysl, pokud neexistuje idea vlastnictví. Vynesla do čela marxistické demagogy a odstranila všechny čestné lidi. Za vlády marxistů od roku 1918 tak nutně nebylo vlastnictví prohlášeno za krádež, ale naopak největší krádeže byly legitimizovány ve jménu majetkového vyrovnání.

Najednou je naprosto jasné, k čemu se pojem „vlastnictví“ vztahuje. Buržoazie zbavená idejí obviňuje německé obrozenecké hnutí z nepřátelství k majetku, protože v případě potřeby počítá s možností provádět konfiskace ve jménu národního státu. Dokonce i buržoazie, okradená inflací, se nesměle drží zastaralé představy o vlastnictví. Raději se cítí spjata s největšími nepřáteli národa, než aby přehodnotila své staré myšlenky. Jde však jen o to, kde přesně je třeba vést hranici mezi krádeží a oprávněným vlastnictvím. Pro pravého Němce, který vždy spojuje ideje práva a cti, nelze legální

vlastnictví snadno definovat. Na druhé straně s demokratickým pojetím vlastnictví cestují v elegantních pláštích na mezinárodní obchodní konference jako představitelé svobodné demokracie muži, kteří by ve skutečnosti měli sedět ve vězení nebo viset na šibenici. Nová verze práva, která nemůže akceptovat poskvrněný majetek jako osobní vlastnictví, je v důsledku toho nejsilnějším strážcem a ochráncem skutečně německého pojetí vlastnictví. Toto pojetí stojí v důsledném souladu se starogermánským cítěním pro právo.

A zde vidíme významnou skutečnost, která nás vede zpět k tomu, co bylo řečeno dříve: Socialismus pro nás není jen záměrným zaváděním opatření na ochranu národa, ani jen ekonomickým či sociálně politickým schématem. Vychází z vrozených hodnot - tedy z *vůle*. Z vůle a jejích hodnot pocházejí představy o povinnosti a zákonu. Protože krev je s touto vůlí zajedno, slova „socialismus“ a „nacionalismus“ nejsou protiklady, ale v nejhlubší podstatě jedno a totéž, ve stejných filosofických termínech. Je skutečností, že oba projevy našeho života mají svůj původ ve společné prvotní vůli, která hodnotí život určitým způsobem.

Pouze pokud člověk reflektuje a prožívá zápasy naší doby, pochopí ony předpoklady, které dávají všem ostatním individuálním požadavkům barvu, jednotu a obsah. Pokud se však člověk ptá jakéhokoli Němce na všechny životně důležité otázky z hlediska nejvyšší hodnoty krví podmíněného národa, pak se sice může občas mýlit, ale vždy si svůj omyl rychle uvědomí a dokáže ho napravit.

Na základě popsaných státních a právních hledisek se nám celý náš současný ekonomický systém jeví jako vnitřně prohnilý a dutý, a to i přes jeho obrovský rozsah. Mezinárodní kartely slaví na velkých hospodářských konferencích od roku 1919 nedůstojné triumfy. Nikdy předtím nebyl svět svědkem

bezostyšnější vlády peněz nad všemi ostatními hodnotami, než když byly miliony občanů všech národů obětovány na krvavých bojištích v domnění, že bojují za svobodu, čest a vlast. Bezostyšnost mezinárodního burzovního pirátství po svém vítězství spustila všechny masky svobodomyslné humanity a s děsivou jasností ukázala nejen demokratický úpadek, ale i rozklad starého nacionalismu, který s mečem v ruce otrocky bojoval za zájmy burzy. *„Hospodářství je náš osud,“* prohlásil hrdě Walter Rathenau, onen hrdina mezinárodního finančního ducha. Provozovat obchod pro obchod bylo ideálem oné bezduché doby. Pojem cti chyběl v celém ekonomickém světě 19. století, ať už obchod vedli nacionalisté, nebo internacionalisté. Z tohoto důvodu se v něm prosadila vláda darebáků nad čestnými lidmi.

Na všech vysokých školách nás profesoři učili takzvané „zákony obchodu“, kterým jsme se měli podřídit. Zapomínali však, že každý právní následek má nějaký výchozí bod, předpoklad, z něhož vyplývá nutný běh událostí. Zlatománie, uměle do nás vpravená, je například předpokladem pro mezinárodní zlatou měnu, o níž se tvrdí, že se řídí přirozeným zákonem - který však po odhalení bludu mizí jako čarodějnická mánie inkvizičního středověku po úspěšném osvícenství.

Rasový chaos v hlavních městech je přirozenoprávním důsledkem svobody pohybu. Diktatura burzy je nutným důsledkem kultu obchodu a zisku. Zanikne, jakmile se základem hospodářského života stane nová myšlenka nesená novými lidmi. I zde je to nordická koncepce cti, která jednoho dne prostřednictvím svých představitelů vytvoří nový zákon. Kdysi byl bankrot, i když nezasloužený, považován za nečestný. Insolvence přiváděla do propasti nejen samotného zkrachovalce, ale i ostatní. V současném světě je však i

mezinárodní bankrot dobrým obchodem a vyděrač je považován za užitečného člena demokratické společnosti.

Zákon nadcházející Říše zde zamete železným koštětem. Naplní se tak Lagardova slova o Židech. Ten řekl, že nelze přeměnit bacily moru, ale je třeba je co nejrychleji zneškodnit. Miliony lidí dnes sténají pod hroznou nespravedlností. Dožadují se řešení prostřednictvím zvýšení mezd a měnových revalorizací a tak dále. *Nechápou, že jejich bída je důsledkem všeobecného povýšení obchodu na nejvyšší hodnotu*. Ale ihned pochopí, co se odehrálo v posledních sto letech, až jednou provaz a šibenice zahájí nezbytnou očistu. Bude pozoruhodné, jak rychle se celé strašidlo zhroutí, až energická ruka silného muže uchopí za krk rozvernou chátru v dlouhých kabátech a učiní ji bezmocnou legálními prostředky nové spravedlnosti. Právo je pro nás jen to, co slouží německé cti. Pravé hospodářství je tedy jen to, které je založeno na této zásadě, jako kdysi šlechtické řemeslnické cechy - a je tomu tak dodnes v Hanze.

Na technická opatření budou existovat rozdílné názory. Těmi se zde nemůžeme zabývat, protože mohou být nutné jiné podmínky, které dnes nelze přesně posoudit. Nelze podrobně stanovit zákonitosti duchovní revoluce. Je pouze nutné si uvědomit naše východisko a pak vášnivě usilovat o náš konečný cíl.

Podle našeho názoru je ekonomika, stejně jako právo a politika, integrována do systému typorotvorných pravomocí. Všechny slouží pouze jednomu cíli. Budoucí německý stát bude muset do jádra své právní struktury vměstnat další dvě důležitá opatření, která odpovídají organickým selekčním procesům přírody: *vypovězení* a *zákaz*. Pokud se Němec proviní závažným porušením svých národních povinností jednáním, které přesahuje rámec omluvitelného osobního selhání, pak už není

důvod, aby národní společenství tuto škodlivou osobu ve svém středu tolerovalo a živilo. Prostřednictvím svých soudů proto vynese buď dočasné, nebo trvalé vypovězení. V závažných případech útěku před německou jurisdikcí musí být zločinec postaven mimo zákon. Žádný Němec kdekoli na světě pak s ním nebude smět mít žádný osobní ani profesní kontakt. K zajištění realizace tohoto vyhlášení zákazu musí být použity všechny politické a hospodářské prostředky. Pokud jde o rodinu zločince, musí se rozhodnutí lišit případ od případu a v každém případě se na ni musí brát ohled.

Rozmazlováním zločinců podporuje demokratický stát proces negativní selekce, který škodí populaci a nutí tvořivý národ podporovat velké procento zločinců a starat se o jejich podobně postižené potomky. Odepření občanských práv, vyhnanství a psanectví by brzy přineslo velmi znatelnou očistu moderního života, posílení všech tvůrčích sil a v důsledku toho i posílení sebevědomí. To je první předpoklad energické zahraniční politiky.

Dnes se k otázce nemanželských dětí přistupuje s odpudivým pokrytectvím. Církve vrší na padlé ženy hanbu, opovržení a společenskou ostrakizaci, zatímco organičtí nepřátelé národa vyzývají k bourání všech norem a požadují rasový chaos, sexuální kolektivismus a neomezené potraty.

Z rasového hlediska se na to všechno díváme z jiného úhlu. Jistě je třeba chránit a zachovat monogamii jako organickou buňku germánských národů, ale již profesor Wieth-Knudsen správně argumentoval, že bez periodické polygamie by germánský proud národů v předchozích staletích nikdy nevznikl. V důsledku toho by chyběly všechny základy západní kultury *(Professor Dr. K. A. Wieth-Knudsen, Frauenfragen und Feminismus, Stuttgart, 1926)*. Jedná se jistě o nejlepší dílo, které bylo dosud na toto téma napsáno. Autor píše:

Také uznávám monogamii, ale to nemá vliv na mé chápání skutečnosti, že periodická polygamie našich předků je příčinou toho, že bílí muži, kteří vzešli z chudých oblastí severozápadní Evropy, jsou navzdory všem neúspěchům dodnes tak početně zastoupeni. Přitom boj křesťanství proti polygamii současně podpořil úpadek vojensko-politického vývoje naší rasy - logická souvislost, která dosud nebyla rozpoznána ani vyhodnocena.

Tato pravda povyšuje historickou skutečnost nad veškeré moralizování. V pozdějších obdobích ženy výrazně převažovaly nad muži. Tak je tomu i dnes. Mělo by se na tyto miliony žen pohlížet s lítostivým úsměvem jako na staré panny, které byly okradeny o své životní právo? Měla by je pokrytecká, sexuálně uspokojená společnost pohrdavě odsuzovat? Nadcházející Říše oba tyto postoje odmítne. Při zachování monogamie bude matkám německých dětí, včetně těch, jejichž děti se narodily mimo manželství, prokazovat stejnou úctu a rovné společenské a právní postavení.

Je zřejmé, že taková politika bude napadána církvemi a předsedkyněmi všech sociálních a morálních sdružení. Právě ony považují za přijatelné manželství katolického Němce a katolické mulatky, zatímco proti manželství německého katolíka a německé protestantky vyvíjejí společenský a náboženský tlak. Zastávají názor, že rasové znečištění je zcela morální a křesťanské, ale vzbudí pokrytecký řev, pokud se zasazujeme o zohlednění biologických a duchovních faktorů v zájmu zachování rasy a posílení německého národa.

Převaha narozených nad zemřelými v Německu v roce 1874 činila 13,4 na tisíc obyvatel, v roce 1904 to bylo 14,5, ale v roce 1927 už jen 6,4! Poněkud nižší úmrtnost tato čísla ještě zhoršuje, protože zakrývá deficit žen v plodném věku. Podle Lenze potřebuje Německo 1 366 000 živě narozených dětí, aby

se počet obyvatel stabilizoval na 78 000 000, ale v roce 1927 se jich narodilo pouze 1 160 000. V roce 1927 se narodilo pouze 1 160 000 dětí. To znamená, že z minimálního počtu nutného pro udržení stavu je již 15 % nedostatek. Současný přebytek narozených dětí tedy nemůže trvat příliš dlouho. Za několik desetiletí dosáhne generace, která je nyní ve středním věku, vysokého věku, a pak se s následnou úmrtností dočkáme populačního deficitu.

Je třeba dodat, že počet východních národů stále roste. Rusko přes všechnu svou bídu získává ročně asi tři miliony.

Otázka pro německý národ tedy zní, zda zanikne. Pokud tedy navzdory mnoha bezdětným manželstvím, nehledě na velký nadbytek žen, přivedou zdraví svobodní Němci na svět děti, pak to představuje posílení německého národa. Blíží se doba velkých bojů o přežití jako takové. Někteří naše názory odmítají. Jsou to sexuálně uspokojené moralistky a předsedkyně ženských organizací, které pletou svetry pro negry nebo horlivě přispívají na mise Zuluů. To jsou ti, kteří vedou kampaň proti nemorálnosti, pokud někdo nabádá k zachování naší ohrožené substance. My však víme, že tyto myšlenky jsou absurdní. Všechno ostatní je druhořadé oproti tomu, co přinese zdravé německé obyvatelstvo. Skutečná morálka a zachování národní svobody jsou bez tohoto předpokladu nemyslitelné. Normy, které jsou dobré ve spořádaných a mírových dobách, se mohou stát osudnými v dobách boje o osud a přivodit úpadek. Budoucí Německá říše bude celou tuto otázku posuzovat z nového hlediska a vytvářet odpovídající životní formy.

Tato úvaha se týká i hodnocení rasového smíšení. Pokud se Němka dobrovolně smísí s negry, Orientálci, míšenci nebo Židy, nemá v žádném případě nárok na právní ochranu - a to ani pro své legitimní či nelegitimní děti, které zase nebudou mít nárok na německé občanství. Zprznění někým cizí rasy bude

trestáno bičováním, vězením, konfiskací majetku a doživotním vypovězením z Německé říše.

Duchovně, politicky a vojensky bude položen základ pro vznik nové aristokracie. Ukáže se, že z vnitřní nutnosti jsou tito lidé podle fyzického vzhledu z 80 % nordičtí. Naplnění těchto hodnot je přímo spojeno s nejvyššími hodnotami krve. U některých jiných převažuje genetický obraz nad individuálním vzhledem a projevuje se až prostřednictvím činů. Je povrchní pustit se do práce s pravidly chodidel a čísly lebečního indexu, aby bylo možné zhodnotit jedince. Největší význam má však potvrzení života zasvěceného službě národu. Bez ohledu na to, že s šlechtěním rasy vznikne nordický ideál krásy.

Nová aristokracie bude aristokracií krve i úspěchů. Bude se dědit z otců na syny, ale zanikne, pokud se syn dopustí nečestného jednání. Nebude nutně obnovena ani ve čtvrté generaci, pokud třetí generace vykáže horší vlastnosti. Německý šlechtický řád bude muset být v první řadě vybudován ze zemědělců a válečníků, protože v takových profesích se nejbezpečněji uchovává čisté fyzické zdraví. V tom se nejspíše vytvoří základ pro výchovu zdravých potomků. Větší opatrnosti bude třeba dbát v otázce zušlechťování umělců, učenců nebo politiků, jakkoli velké mohou být jejich úctyhodné úspěchy. Stará demokracie odměňovala pouze penězi, ale nové Německo bude své velké vůdce odměňovat poctami.

Od roku 1918 se staré šlechtické tituly staly pouze nominálními, místo aby byly právně zakotveny ve struktuře obce. Nastupující Říše neobnoví starou společenskou šlechtu, ale učiní potvrzení šlechtických titulů závislým na prokázaných zásluhách v boji za Německo. Bez takového potvrzení se starý šlechtický titul stane pouze obyčejným občanským titulem.

Šlechtictví, které bylo uděleno na základě osobního chování ve Velké válce, nebude vyžadovat žádné další

potvrzení. Šlechtictví tak již nebude rysem kasty, která tvoří horizontální společenskou vrstvu, ale bude procházet vertikálně všemi vrstvami národa. Bude podněcovat všechny zdravé, silné a tvořivé síly k nejvyšším výkonům. Nebudeme tak činit v demokratickém smyslu, kdy se talentovaným uděluje licence, i kdyby byli jinak zkažení. Všechny osobní úspěchy musí vycházet z pojetí osobní i národní cti.

Světonázor, který vidí stvoření pouze jako svévolný Boží čin, neuznává žádnou vnitřní hodnotu člověka. Stvoření světa z ničeho vyžaduje zásadní důsledek v podobě víry ve Stvořitele, který později zasahuje - nebo může zasahovat - do světa, kdykoli se mu to zlíbí. Tím se popírá vnitřní zákon přirozené kauzality. Takový je světonázor Semitů, Židů a Říma. Magie šamanů je součástí hlásání Všemohoucího, který zasahuje do světa zvenčí. Takové systémy víry neuznávají žádné organické zákony. Vidí pouze tyranskou vládu svého boha nebo jeho vikáře, který by chtěl ve jménu ekumenismu vnutit celému světu svůj *Corpus iuris canonici*.

Nordický západní člověk uznává věčný přírodní zákon. Díky tomuto vnímání je schopen vytvořit skutečnou kosmickou vědu. Kdysi jsme s Ódinem vytvořili první velkou alegorii morální ideje boha. Odin, nejvyšší bůh, byl strážcem práva a dohod. Zákon byl posvátný, stejně jako přísaha. Celý rod bohů zahynul, protože Odin sám se prohřešil proti posvátné povaze dohody - i když to bylo nevědomky a v důsledku toho, že ho podvedl bastard Loki. Teprve jeho smrt byla odčiněním. Zde vidíme myšlenku cti jako nejvyššího měřítka nordického člověka. Její porušení musí být kompenzováno jinak než dramatem.

Působí zde také duchovně podmíněné přizpůsobení se přírodě. To naši badatelé netušeně pomíjejí. Náš současný úpadek rekapituluje mýtus Eddy, který vzhledem k současnému

dění ve světě dosahuje mystické, nadlidské velikosti. Když se čest, právo a síla vůle rozpadnou, bohové zahynou. Světová epocha se v roce 1914 zhroutila ve strašlivém krvavě rudém požáru. Úkolem budoucnosti je tyto tři velké entity znovu spojit pod záštitou německého národního státu.

5. kapitola

Německá národní církev a škola

Miliony lidí dnes touží po německé národní církvi. Potvrzení této skutečnosti znamená, že od těch, kdo tuto touhu vyjadřují, musíme vyžadovat nejhlubší odpovědnost. Dnes už bylo dost hlasitých řečí. Vskutku, bylo toho více než dost! Mluvíme o nedostatečné formě a obsahu našich církví. O hlubokých kořenech tohoto pocitu nespokojenosti se v této práci hovoří, přičemž se projevuje úcta k náboženskému myšlení. Tato teologie byla zušlechtěna vírou, životem a smrtí mnoha generací. Pravda si však žádá okamžité přiznání, že tato nová touha se ještě nikde neprojevila jako vitální akce, jako alegorie života.

Náboženský génius se zatím neobjevil v žádném německém regionu. Zatím se neobjevil nikdo, kdo by svým životem odhalil nový náboženský typ, který by nahradil ty stávající. Tato skutečnost je rozhodující do té míry, že žádný Němec vědomý si odpovědnosti nesmí řídit ty, kteří dosud lpí na víře, aby opustili církve. Kdyby tak někdo učinil, mohl by případně znejistit masy a duchovně je rozložit. Než zničíme to, co lidé v současnosti mají, musíme být připraveni nabídnout náhradu.

Liberální epocha způsobila obrovskou spoušť i v církevní oblasti, když uvěřila, že „překonala“ náboženství jako takové prostřednictvím evolučních teorií, prostřednictvím „vědy“. Tito intelektuální pygmejové přehlíželi, že porozumění a rozum představují pouze jeden z prostředků k vytváření obrazu světa. Náboženství je v podstatě něco jiného. Umění je třetím prostředkem porozumění. Věda je systém. Náboženství se vztahuje k vůli. Umění je symbolické. Každá oblast má svůj vlastní vnitřní zákon. Věda mohla zničit církve pouze tehdy, když ta druhá falešně riskovala vstup do domény té první. K

tomu docházelo v tisíci případech. Skutečná věda nikdy nemůže zničit skutečné náboženství, protože to je pouze symbolem pro organické hodnoty vůle. Má-li být náboženství restrukturalizováno, nově zrozeno nebo nahrazeno jiným, pak musí být svrženy nebo přehodnoceny nejvyšší hodnoty.

Tragédií duchovních dějin posledních 100 let je, že církve přijaly liberální materialistický pohled. Své postavení pak hájily *na poli vědy*, místo aby působily ve své vlastní hodnotové sféře. A ještě tragičtější je, že to musely udělat, protože se historicky rozvinuly. Prohlašovali starozákonní příběhy za pravdivé. Pozdější materialistické legendy byly základní složkou jejich celku. Darwinovská éra tak dokázala vytvořit obrovský zmatek.

Je poučné porovnat původní představu o spojení racionalismu a magie. Současně věda a náboženství uvolnily cestu okultním sektám: teosofii, antroposofii a velkému množství dalších tajných nauk a šarlatánských mystifikací. Děsivé duchovní zmatení - za které nesou stejnou vinu dogmatismus i liberalismus - je znamením doby. Dokonce i za vlády Křesťanskosociální strany v Rakousku vystoupilo jen ve Vídni během ne méně než deseti let z katolické církve přes 200 000 lidí. K těmto konverzím nedošlo pod vlivem nových náboženských hodnot, ale jako důsledek marxistické, egocentrické činnosti, která zničila komunitní hodnoty, jež byly namířeny proti stále ještě rigidnímu, donucovacímu, materialistickému dogmatu.

Mezi masovými zástupy marxistického chaosu a věřícími církví bloudí miliony lidí po falešných cestách. Tito lidé jsou vnitřně zcela zničeni. Byli vydáni napospas matoucím naukám a falešným prorokům, kteří hledají pouze osobní prospěch. Zkrátka a dobře je však poháněla silná touha po nových hodnotách a nových formách.

Je třeba znovu a znovu opakovat, že musíme mít nového génia, který nám odhalí nový Mýtus. Tento spasitel nám stále ještě nebyl dopřán. Toto poznání nás nezbavuje povinnosti vykonat ony přípravné práce, které bylo vždy třeba vykonat, když nový životní pocit bojoval o vyjádření a vytvářel duchovní napětí. Brzy přijde čas velkého člověka, který bude učit a žít to, co dosud miliony lidí dokázaly jenom vykoktat.

Jak se píše v úvodu tohoto díla, naše poselství není určeno současné generaci, která ještě věří v církev. Nebudeme jim bránit v tom, aby pokračovali ve své zavedené, zvolené životní cestě. Je zaměřeno na všechny ty, kteří se již vnitřně rozešli s církevní vírou, ale dosud nenašli cestu k jinému Mýtu. Tyto lidi je třeba zachránit před zoufalým nihilismem alespoň prostřednictvím revitalizace, prostřednictvím nového pocitu sounáležitosti. Usilujeme o znovuzrození velmi starých, ale věčně mladých hodnot. Pozvednout je na skutečné formy náboženství bude úkolem pozdějšího génia.

V současnosti mohou mnozí hledat pravděpodobné reprezentace. To je dnes povinností každého jednotlivce. Každý člověk musí hledat, protože náboženské společnosti bez náboženských géniů pouze zkostnatí. Mění se v obyčejná sdružení a malé sekty, které nemají trvalý vliv na ostatní. Zabývat se náboženstvím tedy není záležitostí žádného konkrétního existujícího etického, společenského nebo politického sdružení. Naopak, ty nemohou být činěny odpovědnými za osobní náboženské vyznání svých členů.

Z nově rozkvetlého nacionalistického mýtu vyrůstají duchovní síly ve všech směrech. Každou z těchto organizací mohou vést pouze velké osobnosti. Je přirozeně možné, že jedna z nich ztělesňuje koncentraci mnoha sil vůle. Takový nárok by však měl vznést pouze zcela velký člověk, zbavený jakékoli charakterové a duševní vady. Tak čekáme na básníka

světové války, na velkého dramatika našeho života, na velké architekty a sochaře. Tak bojujeme o Vůdce nové Říše.

Zde se pokoušíme nastínit meze vůle, které se vztahují k nadcházející německé národní církvi. Její základní charakter se zdá být jasně načrtnut již dnes. Na jedné straně odmítáme materialisticko-magickou, která, jak se ukázalo v liberalismu, byla tak úzce spojena s církevním dogmatismem. Na druhé straně musíme pěstovat hodnoty cti, hrdosti, vnitřní svobody, aristokracie duše a víry v nezničitelnost duše.

Všechny křesťanské, přesněji řečeno paulínské církve uznávaly určité nadpřirozené doktríny jako dogmata. Staly se předpokladem členství v církvi. Z univerzálního společenství pocitů vyrostla rigidní, dogmatická lidská rovnost. Tato myšlenka se stále více vymykala nordickému společenství. Metafyzická a náboženská tvrzení byla prohlašována za pravdivá a historické a legendární události byly bez důkazů považovány za pravdivé. Takové představy byly podmíněny judaismem. Syrsko-židovská idea postupovala vpřed pomocí ohně a meče. Ta dnes neochotně ustupuje tolerantnějšímu postoji, i když je při každé příležitosti připravena zahájit nové dogmatické boje.

Skutečný německý státník a myslitel proto přistupuje k náboženské otázce z jiné perspektivy. Dá neomezený prostor každému náboženskému přesvědčení. Dovolí svobodně hlásat mravní nauky nejrůznějších forem, jen pokud nebudou bránit prosazení národní cti. To znamená, že musí posilovat svévolná centra duše. Tam, kde jde o podporu určitých organizací, bude muset Němec naopak posuzovat chování těchto organizací vůči národnímu státu. Z tohoto hlediska je samozřejmá otázka týkající se vztahu státu, náboženství a církve. Skutečný německý stát může schvalovat církevní společenství, která v dané době existují. Stát bude vůči těmto sektám postupovat s

naprostou tolerancí. Povolíme státní politickou a finanční podporu v závislosti na tom, do jaké míry je jejich učení a praktická činnost přizpůsobena podpoře posilování duší. Bude proto také třeba chránit nové reformy i stará vyznání.

Nové požadavky však již byly oznámeny mimořádným způsobem. V souladu s tím musí být takzvaný Starý zákon jako náboženská kniha jednou provždy zrušen. Tím bude odstraněn neúspěšný pokus posledních 1 500 let udělat z nás duchovně Židy. Je to pokus, za který jsme mimo jiné museli poděkovat našim strašným materialistickým židovským vládcům.

Viděno z pohledu bojujícího člověka, a nikoliv státních politiků, má být hnutí dále posíleno odstraněním otevřeně zkreslených a pověrečných zpráv z Nového zákona. Potřebné páté evangelium nemůže přirozeně doplnit synoda. Bude to výtvor člověka, který hluboce prožívá touhu po očištění. Pravděpodobně bude studovat teologii Nového zákona.

Z popisu Ježíše lze vybrat velmi odlišné vlastnosti. Jeho osobnost se často jeví jako jemná a soucitná, pak zase jako hrubá a drsná. Vždy je však podpořena vnitřním ohněm. V zájmu římské církve s její touhou po moci bylo představit poddajnou pokoru jako podstatu Krista, aby si vytvořila co nejvíce služebníků tohoto motivovaného ideálu.

Náprava této reprezentace je dalším zásadním požadavkem německého hnutí za obnovu. Ježíš se nám dnes jeví jako sebevědomý mistr v tom nejlepším a nejvyšším slova smyslu, pro germánského člověka má význam jeho život, nikoli jeho umučená smrt. Úspěch této myšlenky byl dílem alpinského a středomořského člověka. Mocný kazatel a hněvivý muž v chrámu, muž, který pobízel ostatní, aby šli s ním, a kterého všichni následovali - ne obětní beránek židovského proroctví, ne ukřižovaný - je dnes formujícím ideálem, který na nás září z

evangelií. A pokud nemůže vyzařovat, pak jsou evangelia mrtvá.

Vědecká kritika textu pokročila tak rychle, že jsou k dispozici všechny technické předpoklady pro komplexní novou tvorbu. Markovo evangelium pravděpodobně obsahuje, byť s dodatky, skutečné jádro poselství Božího Syna. To stojí v protikladu k semitskému učení o Božím otroku. Janovo evangelium bylo prvním pohanským výkladem. Nacházíme zde věčnou polaritu dobra a zla, na rozdíl od starozákonního bludu, že Jehova stvořil dobro a zlo z ničeho. Zároveň o svém světě řekl, že je „velmi dobrý", aby se pak sám stal strůjcem lží, podvodů a vražedných činů. Marek o Ježíši stále nevěděl nic jiného než to, že je naplnitelem židovské představy o Mesiáši. Matouš a Pavel nám tak poskytli neštěstí celého západního kulturního světa. Ještě více: Když klevetník Petr říká o Ježíši: *„Ty jsi Kristus"* (Mk 8:29), Ježíš Petrovi vyhrožuje a zakazuje svým učedníkům, aby podobná slova vyslovovali.

Naše paulínské církve tedy v podstatě nejsou křesťanské. Jsou produktem židovsko-syrských sklonů apoštolů. Tyto myšlenky do nich vnesl jeruzalémský autor Matoušova evangelia. Později Pavel dokončil rozvrat křesťanství nezávisle na Markovi.

Z farizeje Pavla nevědomky vyklouzává univerzální židovské přiznání:

> *Jakou výhodu má tedy Žid? Nebo jakou hodnotu má obřízka? Mnoho ve všech směrech. Začněme tím, že Židům jsou svěřeny Boží věštby. Co kdyby někteří byli nevěrní? Narušuje jejich nevěrnost Boží věrnost? V žádném případě!* ***(Římanům 3:1-4)***

Pak následuje typická židovská arogance a nesnášenlivost:

Chci, abyste věděli, bratři, že evangelium, které jsem hlásal já, není lidské evangelium. Nepřijal jsem je totiž od člověka, ani jsem se mu nenaučil, ale přišlo skrze zjevení Ježíše Krista. Slyšeli jste přece o mém dřívějším životě v judaismu, jak jsem násilně pronásledoval Boží církev a snažil se ji zničit; a v judaismu jsem mezi svými lidmi pokročil dál než mnozí mého věku, tak nesmírně jsem horlil pro tradice svých otců. Když se však tomu, který mě vyčlenil ještě před mým narozením a povolal mě svou milostí, zalíbilo zjevit mi svého Syna, abych ho kázal mezi pohany, nedomlouval jsem se s tělem a krví ani jsem nešel do Jeruzaléma k těm, kdo byli apoštoly přede mnou, ale odešel jsem do Arábie; a opět jsem se vrátil do Damašku. ***(Galatským 1:11- 17)***

Současně měkkýšovitě navádí:

Neboť ačkoli jsem svobodný od všech lidí, stal jsem se otrokem všech, abych tím více získal. Židům jsem se stal jako Žid, abych získal Židy; těm, kdo jsou pod Zákonem, jsem se stal jako ten, kdo je pod Zákonem - ačkoli sám nejsem pod Zákonem -, abych získal ty, kdo jsou pod Zákonem. Pro ty, kdo nejsou pod zákonem, jsem se stal jako ten, kdo není pod zákonem - nejsa sám bez zákona vůči Bohu, ale pod zákonem Kristovým -, abych získal ty, kdo nejsou pod zákonem. Pro slabé jsem se stal slabým, abych získal slabé. Všem jsem se stal vším, abych mohl všemi prostředky některé zachránit. ***(1 Korintským 9:19-22)***

A pak to nestydaté prohlášení bezostyšné pýchy: *„Ale já jsem žádného z těchto práv nevyužil a nepíšu to proto, abych si něco takového zajistil. Neboť raději zemřu, než aby mě někdo připravil o důvod k chlubení“* (1 Kor 9:15). Pavel kolem sebe záměrně shromáždil všechny státem zavržené a duchovně

malomocné v zemích svého pozemského panství, aby rozpoutal povstání podřízených. První kapitola Prvního listu Korintským je jedinou oslavnou písní na pošetilé v očích světa. Současně se tvrdí, že Bůh si vyvolil ty, kteří jsou v očích světa nevážní a opovrhovaní, aby pak slíbil, že křesťané budou vládnout jako soudci: *„A jestliže svět má být souzen vámi, jste snad neschopní soudit malicherné případy? Cožpak nevíte, že máme soudit anděly? Oč více pak záležitosti týkající se tohoto života!“* (1 Kor 6:2-3).

V listu Efezským (1:21) Pavel přisuzuje Ježíši veškerou moc, sílu a vládu nad tímto i budoucím světem. Nelze ani zpochybnit, že si přál světový převrat s pomocí deklasovaných všech států a národů s cílem nastolit teokracii. Pavlova falešná pokora byla spojena s touhou po světovládě. Projevoval přehřátou náboženskou touhu, stejně jako všichni orientálci. Toužil pochodovat v čele vzbouřenců. Takové bylo pavlovské falšování velké postavy Krista. Jan vyložil Ježíše geniálním způsobem. Poznal, že zde má člověk co do činění s protižidovským duchem nepřátelským vůči Starému zákonu. To však bylo překryto židovskou tradicí, která byla spojena s duchovním odpadem helénského světa, nově utvářeným v římské církvi.

Evropa se marně snažila obnovit tuto orientální církev. Úcta Evropy ke svému křesťanství odsoudila všechny pokusy k nezdaru. Křesťanské církve jsou však zrůdným, záměrným a nevědomým falšováním prostého, šťastného poselství o nebeském království v nás. Jsou falšováním Božího dětství, služby dobru a vášnivé obrany proti zlu. V Markově evangeliu sice nacházíme legendární rysy posedlých, které můžeme podobně nalézt i v pozdějších lidových vyprávěních. Jedná se o přikrášlení a doplnění skutečnosti - jako např. u Fridricha Velikého a svatého Františka. Ten prý dokonce kázal ptákům.

Původní Markovo evangelium je však zcela vzdáleno extatickému vytržení, v němž se překonávají části horského kázání. Ale neodporovat zlému a nastavit druhou tvář, když je udeřena pravá, jsou feminní dodatky, které v Markovi nenajdeme. Jsou to zfalšované dodatky jiných osob. Celá Ježíšova existence byla ohnivou vzpourou. Proto musel zemřít. Pouze vnitřně zbabělí jedinci přikládali hodnotu učení o zbabělosti - jako například Tolstoj, který použil tuto pasáž jako základ svého zpustošeného světonázoru.

Ježíšovo náboženství bylo bezpochyby zaměřeno na hlásání lásky. Veškerá teologie je vlastně hlavně duchovním vzrušením, které bude vždy úzce souviset s láskou. Nikdo nebude tento cit přehlížet. Vytváří duchovní proudění mezi lidmi. Až se bude chtít německé náboženské hnutí rozvinout v národní církev, bude muset vysvětlit ideál lásky k bližnímu. Taková láska musí být bezpodmínečně podřízena národní cti. Žádná činnost německé církve nebude dovolena, která by v první řadě nesloužila bezpečnosti národnosti. V důsledku toho klademe nerozlučný odpor proti pohledu, který otevřeně prohlašuje, že pouta k církvi stojí výše než pouta k národu.

Takový postoj, pěstovaný po staletí, však nelze překonat ani zákazy, ani příkazy. Stát musí výhradně všemi svými prostředky zajistit, aby se zásahy politické moci ze strany Říma a jeho služebníků nedařily. Za současného stavu věcí skládá římský kněz při svém jmenování do úřadu přísahu, která neznamená nic jiného než vědomé podněcování k mezidenominační a třídní nenávisti. Kromě toho dokonce pravdivě znamená uznání činnosti zrádné vůči národu, pokud stát neslouží římským zájmům. Tato přísaha zní takto: *„Falešné učitele, odloučené od apoštolského stolce a vzbouřence proti našemu Pánu a jeho nástupcům budu pronásledovat a bojovat proti nim podle svých sil.“*

Nový německý stát musí takovou přísahu zakázat. Musí uložit všem duchovním přísahu zaměřenou na zachování cti národa. Tato přísaha musí být podobná přísaze skládané panovníkovi nebo v některých státech ústavě. Pokud jde o ostatní, bude hlavním úkolem probouzejícího se Německa vyvinout úsilí ve službách Mýtu národa a vytvořit německou národní církev. Budeme pracovat tak dlouho, dokud druhý Mistr Eckhart jednoho dne neuvolní napětí a neztělesní, neprožije a neztvární toto německé společenství duší.

Stranická politická činnost je ve všech státech zakázána příslušníkovi armády. Odůvodňujeme to tím, že si chceme udržet politickou moc v rukou. Musí být nástrojem celku. Nesmí být nahlodána politickým konfliktem. Totéž musí platit i pro kněze všech denominací. Jejich doménou je péče o duše, tedy duchovní blaho. Vznik politicky aktivního parlamentního vojáka a pastora je velmi neosvěžujícím jevem politického liberalismu. To si uvědomil již italský fašistický stát. Podle konkordátu z roku 1929 byla katolickému kněžstvu odepřena politická činnost. Katolické skautské ligy byly rozpuštěny, aby nemohl vzniknout „stát ve státě“. Když to Vatikán schválil pro Itálii, nemůže již v zásadě nic namítat proti provádění stejných opatření v jiných sousedních státech.

Pokud se rozlišení, které Ježíšova slova poskytují: *„Dávejte, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu“* (Mk 12:17), pak se můžeme vyhnout dalším nutným zásahům národního státu do oblasti církevních vyznání. Takový státník nikdy nebude operovat nějakými metafyzickými principy víry nebo náboženským pronásledováním. Konflikt kolem těchto ideových a hodnotových světů se proto bude muset odehrávat od člověka k člověku, od formy k formě, v rámci celého národního organismu, aniž by si politická moc činila na cokoli nárok.

Při všech těchto úvahách o náboženské reformě je třeba rozlišovat mezi duchovním rádcem a ředitelem politického státu. Pokud první z nich odhaluje vnitřní směr nového hledání - a přitom v souladu se svou povahou bojuje proti starým pojmům a formám při výstavbě duše-ducha-těla -, pak duchovní rádce nemá právo požadovat od státu politickou, soudní a vojenskou ochranu. Pro skutečný zápal víry bylo osudné, že se římská církev s pomocí politických organizací všude snažila zajistit si světskou výzbroj. V důsledku toho dnes získala nesmírně silné mocenské postavení. Zároveň se však v mnoha případech a díky darům od států stala na těchto státech závislou. Embargo na peníze by na mnoha místech mohlo snadno způsobit zhroucení obřího organizačního aparátu. Postavení politické moci však - a to je stará stížnost duchovních strážců po staletí - potírá svědomí a reflexi. Totéž způsobilo velké škody protestantismu. Toto náboženské hnutí věřilo, že nemůže zůstat pozadu, a proto se chovalo stejně. I po odluce státu od různých církevních organizací bude tento peněžní aspekt ještě dlouho přetrvávat.

Německá církev proto musí od počátku odmítat finanční závislost na státu. Musí si nárokovat pouze svobodu růstu, aby její věřící nebyli poškozováni způsoby starých církví. Prostory a budovy jí budou přiděleny podle počtu věřících, které přilákala. Stejný metr pak musí být uplatněn i na ostatní denominace. Katolíci a protestanti musí svou církev zabezpečit dobrovolnými příspěvky. Své prostředky musí získávat prostřednictvím slibů, nikoliv výhrůžkami. Tak bude náboženství podporováno podle toho, jak je přijímáno, a ne podle své politické moci. Jedině takovým opatřením může být státník spravedlivý po všech stránkách. Oddělí náboženský boj jednotlivců a skupin od politického boje celku.

Německá církev nemůže hlásat dogmatické zásady, kterým musí každý věřit, jinak mu hrozí ztráta věčné blaženosti. Bude zahrnovat společenství, která se pevně drží krásných katolických zvyků, z nichž mnohé jsou často staronordického původu. Chráněni budou i ti, kdo dávají přednost luteránským formám bohoslužby, a ti, kdo snad dávají přednost jiné formě náboženského vyznání. Německá církev však přizná stejná práva i těm, kteří se rozešli se syrsko-římským křesťanstvím obecně a ocitli se v novém společenství. Některé z nich budou ve znamení duchovní moci Mistra Eckharta. Předpoklady učiněné na začátku platí pro všechny členy.

Při zakládání německé národní církve tedy nejde o zpochybňování nějakých metafyzických tvrzení nebo o prosazování věrohodnosti legendárních příběhů. Jde spíše o vytvoření *vysokého hodnotového pocitu* - tedy o výběr těch, kteří přes veškerou různost náboženského a filosofického přesvědčení znovu získali hlubokou vnitřní důvěru ve svůj typ a prostřednictvím boje získali hrdinský pohled na život. Tento obrat ducha a duše se mi jeví jako zvláště revoluční, neboť v jeho důsledku je hlavní předmět dřívějších náboženských bojů - metafyzická dogmata - uznán za nepodstatný. Jejich reprezentace se stává záležitostí jednotlivce, nikoli totality. Konflikty týkající se vztahu člověka a Boha v Ježíši, konflikt týkající se lásky a milosti, týkající se nesmrtelnosti či smrtelnosti duše, odpadají z pohledu germánsko-německé náboženské obnovy.

Členství v novém společenství vychází z uznání těch hodnot, které byly vytvořeny v germánském dramatickém umění. Ty jsou obsaženy a nejvíce odhaleny v mystice Mistra Eckharta. Cílem však musí být společenství, i když nás toto poznání dnes natolik prostupuje, že je již nedokážeme prožívat. Přes veškerou sílu si ani silný jedinec nedokáže vždy udržet

výšku svých hrdinských okamžiků. Vědomí společenství ho však dokáže povznést ještě výš a strhnout s sebou i slabší. Pevněji zapadne do nového náboženského stylu budoucnosti, stejně jako německá armáda v roce 1914 přiměla miliony prostých lidí k hrdinským obětem a činům.

Po hanebném vatikánském koncilu se ctihodní katoličtí muži, nepochopivší podstatu tisíciletého dogmatismu, snažili oživit tzv. starý katolicismus. Mnozí z těchto věřících snášeli ta nejhorší pronásledování, protože nechtěli dopustit, aby byla pošlapána jejich čest. Bismarck tehdy nevyužil příležitosti, aby tyto svobodomyslné muže ochránil. Samotné hnutí však bylo příliš slabé na to, aby se postavilo proti staleté tradici. Bismarckovo jednání se mu trpce vymstilo. Staré katolické obce se kvůli násilné římské technice přiškrcení ochudily. Vatikán tak činil se světovými politickými mocenskými prostředky, které měl k dispozici. Tato moc ve své německé podobě vytvořila poddajnou stranu *Zentrum* jako gardu Jeho Svatosti. *„Ať žije církevní inkvizice!“* volal jezuita Wenis v roce 1875. *„Nesmí být žádný mezináboženský mír!“* odpověděla 16. května 1924 *Schildwacht* po svém triumfu. První skutečný podnět, který měl umožnit, aby se z lůna katolicismu zrodil nový život, tak zůstal bezvýsledný.

Je však nepochybné, že tisíce skvělých Němců dnes působí jako kněží v římské církvi a v hloubi duše neusilují o nic víc než o očištění křesťanství od syrské pověry. Pracují na prohloubení náboženského života oddělením státního financování a podněcování k politické moci. Všichni vědí, že německá kázání, která jsou dnes schopni pronášet ke svým spoluobčanům, byla vykoupena potoky krve těch kacířů, kteří kdysi na příkaz Říma museli vystoupit na hranici nebo byli umučeni k smrti v podzemních sklepeních. Budou se radovat, až budou moci opět konat očištěnou bohoslužbu v posvátném

mateřském jazyce. To by posloužilo našim hrdým rasovým hodnotám. Stále ještě nenastal čas, kdy by se němečtí kněží mohli postavit do středu římsky ovládané vyšší kasty a požadovat přetvoření duše, hlavy a údů. Ale přijde. Budou muset přijít mučedníci, jako tomu bylo v minulosti. Ale gentský stát má povinnost chránit tyto lidi před pronásledováním. Někteří budou zasvěceni do německé národní církve.

Totéž platí pro ty, kteří uznali, že protestantismus přestal protestovat proti Římu. Dnes horlivě a krátkozrace vystupuje proti nově vznikajícímu vitálnímu životu. Zdá se, že bývalí protestantští rebelové bojovali proti své církvi ve jménu náboženství. Ve jménu liberalismu podporovali druhou říši. V *Berliner Tageblatt* bojovali za obnovu. To znamenalo bankrot duše a církve v 19. století, jaký se objevil ve všech oblastech. Ze strachu před tímto znamením otevřeného úpadku utíkala mladší generace opět zpět k přísné církevnosti. Nyní bez naděje kostnatí na místech generálních superintendentů.

Dnes se znovu probouzí i luteránská církev. Přirozeně se zde bije na poplach proti probouzejícím se inovátorům. Luteránští literáti a farizejové dnes z pudu sebezáchovy svolávají sněm podobně, jako má Řím své koncily. Tentokrát však před sebou nevidí liberalizační fenomén dezintegrace, nýbrž plnokrevný Mýtus podstatného obsahu. Disponuje středem, kolem něhož se vše formuje a utváří. V celém Německu dnes existují klíčící buňky tohoto nového probuzení. Tato nová Německá říše jim bude muset poskytnout svou státní ochranu i v průběhu nadcházejících perzekucí.

Německá náboženská společenství dosud nepřekročila teoretický začátek. Praktické pokusy nebyly povzbudivé. Ať už se však budou vyvíjet jakýmkoli způsobem, výzkumy prováděné těmito subjekty v oblasti nordických náboženských dějin budou přesto tvořit kvas, který pronikne do bývalých

katolických a luteránských složek německé církve. Místo starozákonních kuplířských a dobytkářských příběhů se objeví nordické ságy a legendy - nejprve prostě vyprávěné a později ztvárněné prostřednictvím symbolů. Není to sen o nenávisti a vražedném mesianismu, ale sen o cti a svobodě, který musí být zažehnut prostřednictvím nordických, germánských ság - od Ódina prostřednictvím starých národních pověstí až po Eckharta a Walthera von der Vogelweide. Bude vyhrazeno geniální ruce, aby z duchovního sedimentu tisíciletí vybrala dosud opomíjené perly německého ducha a organicky je spojila. To, co je světské, římské a židovsky podmíněné, se dnes jeví jasněji než kdy jindy. O to zřetelněji však zní skutečný tep našich národních příběhů. V uších nám zní příběhy o Eckhartovi a Lutherovi. Pro zralejší žáky se rozvine živý obraz náboženského hledání z Íránu, Indie, ba i z Hellady, cizí a přitom blízce příbuzný.

Touha dát nordické rasové duši podobu německé církve ve znamení národního mýtu - to je pro mě největší úkol našeho století. Stejně jako římský Mýtus o zastupování Boha papežem spojoval velmi odlišné národy a protichůdné směry, tak i Mýtus krve, jakmile bude uchopen, spojí jako magnet všechny osobnosti a náboženská společenství bez ohledu na jejich odlišnosti do jasného strukturálně nosného vztahu k centru. Tak se nám živototvorné uspořádání promění v národní totalitu. Nadcházející život pak vyjasní a určí jednotlivé detaily jeho struktury. Ty dnes nikdo nemůže předvídat.

Tyto části národní církve musí stát všemi prostředky chránit před pronásledováním. Jinak se musí spoléhat na své vlastní zdroje. Musí vytvořit krystalizační bod. Církve budou mít k dispozici peníze podle své velikosti a významu. Jejich společenství budou poskytovat možnost přímé učitelské činnosti, a to bez jakéhokoli násilného vměšování do

protestantismu nebo do římské církve. Bude dokončena duchovní revoluce, která se projeví jako hluboký nádech. Těžká krusta syrsko-římské nadvlády již nebude moci utlačovat ty, kdo touží po cti a svobodě. Římská děvka a starozákonní superintendent postupně ztratí svou moc nad jednotlivými osobnostmi, a tím i nad politickými aktivitami. Vytvoříme první předpoklady pro náboženský - a tím i kulturní a státní - životní styl.

Nová německá rasová církev provede změny v římském obřadu. Upustí od kázání o otrocích a obětních beráncích a „beránku Božím". Zapomene na tvrzení, že římskou církev založil Petr. Už se nebude mluvit o naplnění Starého zákona, o odpustcích ani o zázračné moci. Výsledkem bude muset být i odpovídající změna vnějších obřadů. Budeme pracovat ruku v ruce s velkou osvětovou literaturou, kterou mají šířit duchovní hlavy německé církve ve svých stávajících společenstvích.

Z tohoto nového vnitřního postoje k Ježíšovu obrazu však vyplývá také bezpodmínečně nutná, i když zdánlivě jen vnější změna: výměna krucifixů znázorňujících umučené ukřižování v kostelech a na vesnických ulicích. Krucifix je alegorií učení o obětním beránkovi, obrazem, který připomíná zhroucení všech mocí. Prostřednictvím tohoto hrůzného zobrazení bolesti církev vyvolává vnitřní útlak a nutí nás k pokoře. To církvi dobře slouží při jejím hledání moci. Je sice pravda, že zobrazení germánských rytířů a bohů se zachovala ve svatém Jiří, svatém Martinovi a svatém Oswaldovi, ale zatím vedou jen podřízenou existenci. Církev v severní Evropě se zatím nesnížila k líbání krvavých, hnisajících ran postavy ukřižovaného Krista. Římská církev tuto praxi podporuje u mnoha jihoamerických věřících. Postava bolestného ukřižovaného Krista se bezpochyby stala prostředkem, kterým Řím vládne duším svých stoupenců.

Ve vyčleněných kostelech bude německý kostel postupně představovat hrdinu v nejvyšším smyslu, přičemž místo ukřižování zaujme ohnivý poučný duch. Téměř všichni malíři Evropy zbavili Ježíšovu tvář a postavu všech židovských rasových rysů. Nicméně, zkreslená učením o beránkovi Božím, musela Ježíše malovat jako Spasitele všech lidí. Všichni velcí umělci nordického Západu ukazovali Ježíše jako árijce a představovali ho jako štíhlého, vysokého, světlovlasého muže s vysokým čelem a dlouhou hlavou. Ani velcí umělci Jihu neprojevili pochopení pro hákovitého a plochonohého spasitele. Dokonce i ve „Vzkříšení“ od Matthiase Grünewalda je Ježíš blonďatý a štíhlý. Z prsou Sixtinské madony se blonďatý Ježíš dívá hrdinně na svět stejně jako hlavy modrookých andělů z oblak.

Náš probouzející se životní pocit neuznává ideál bičování. Skutečné ukřižování dnes nelze, jak již bylo rozvedeno, ani namalovat, ani vytesat, ani zveršovat, ani zhudebnit. Celá německá umělecká obec, která se dnes snaží o rostlinná zátiší, byla teprve nedávno jmenována strážci německé duše. Církve a společenství německé církve se postarají o to, aby na starých posvátných poutních místech byly bastardní umělecké produkty barokní doby nesoucí jezuitský souhlas nahrazeny obrazy a sochami odpovídajícími naší církvi. Budeme ukazovat árijského Ježíše jako nositele života, který se objevuje vedle Boha s kopím.

K dispozici budou i další obrazy, z nichž některé zobrazují výroky Mistra Eckharta a dalších německých kazatelů. Z chrámových lodí a oltářů německého národního kostela bude patrný náš vlastní styl. Plechové svatozáře, sádrové girlandy a všechno to jezuity inspirované harampádí barokního a rokokového stylu bude vyřazeno. Na německého architekta budou čekat úkoly. Tisíce lidí touží po skutečné architektuře.

Tito lidé jsou unaveni stavbou kupeckých domů a bankovních paláců. Hledají směr. Naše hudba se nechá využít nejsnáze. V Bachovi a Glückovi, v Mozartovi, Händelovi a Beethovenovi byl stanoven hrdinský charakter. Může se opět vynořit z církevního veršování. Dnešní hudba je bezcílná a prázdná. I zde je třeba vykonat mnoho práce, především je třeba očistit církevní zpěvníky od písní k Jehovovi.

Budoucnost našeho života tak bude záviset na vnitřním odstupu od věcí náboženských a metafyzických. Z jednoho středu se bude na všechno rozlévat proud, který umožní, aby duše kazatele a státníka byla stejně plodná jako fantazie dnešního umělce a filosofa bez středu, tedy téměř šíleného.

Pokud dnes projíždíme německými městy, můžeme s radostí potvrdit, že všude jsou postaveny pamětní kameny a hrdinské sochy. Německý frontový voják v ocelové přilbě prozrazuje typ. Nápisy uvádějí jména hrdinů. Květiny a věnce podávají důkaz lásky, která obklopuje památku mrtvých. Sami jsme ještě všechno zažili. Miliony lidí stále osobně znají ty, kteří se obětovali ve světové válce, a vzpomínají na ně se soucitem. Toto vědomí lidskosti jednotlivých osobností, které zahynuly, se bude stále více vytrácet. To, co je typické pro nejstrašnější a zároveň nejvýznamnější období let 1914 až 1918, bude stále silnější a násilnější. Nastupující generace bude v památníku světové války vidět svatý symbol mučednictví nové víry. Jde o vývoj, který jde podobnou cestou ve všech evropských státech. Hrob neznámého vojína ve Francii, Itálii a Anglii se často stává pouhým výstavním kusem.

Zároveň se však pro miliony lidí staly mystickým centrem, obdobou německých válečných památníků neporažených německých vojáků. Celá řada francouzských klerikálních novin například označuje tuto „novou bohoslužbu“, kterou se znepokojením pozorují jako nekřesťanskou. Oprávněně se

obávají, že by neznámý voják mohl nahradit svaté. Neomylná církev kdysi upálila Johanku z Arku a pak z ní udělala světici. Brzy si bude činit nároky na neznámého vojína a učiní z něj katolíka. S posvěcenou vodou bude církev falšovat význam duchovní revoluce, kterou dnes cítí, stejně jako každý jiný skutečně národní projev. Učinila tak již v letech 1870- 1871, kdy se také prosadilo uctívání hrdinů. Pokud se Německo skutečně probudí a vesnice se bude o nedělích shromažďovat nikoli kolem sloupů Panny Marie, ale kolem soch německých polních vojáků, pak je křížová výprava proti této nové pohanské praxi stejně jistá jako kříž na kostelní věži.

Každému zavražděnému misionáři dala církev pečeť mučednictví a jmenovala ho svatým. Dokonce i když Emmeram, křesťanskou tradicí představovaný jako Žid, znesvětil dceru bavorského vévody, a byl proto zabit, prohlásila neomylná církev tento potupný konec za „smrt pro víru“. Dnes je Emmeram světcem, k němuž se ve zbožném Regensburgu pronášejí modlitby.

Je však povinností nastupující německé generace zmiňovat s velkou úctou pouze jména těch, kteří v bouřlivých dobách bojovali za velikost a čest německého národa. Budeme je ctít jako to, čím jsou: mučedníky národní víry. Zde, v tomto příchodu naší duše, žije naděje, že evropské národy jednoho dne poznají podstatu současné děsivé katastrofy. Doufáme, že poznají národního Vůdce, který brzy přijde. Doufáme, že rozpoznají to nejcennější: lidskou krev svého národa. Doufáme, že si všude uvědomí, že uplatnění posledně jmenované zásady může být jen poslední možností. Nenajdeme ji v naslouchání výzvám jakéhokoli křesťanství nebo liberálního pacifismu. Je-li pravda, že ty dnes mají silnou moc ovládat duše, pak mnohem větší moc má duch. Dnes převládají slova římského legáta Alexandra: *„My Římané se postaráme o to, abyste se vy,*

Seveřané, navzájem vyvraždili a udusili ve vlastní krvi.“ To bylo před více než 400 lety. *„Luther prohrál válku,“* řekl hrdě Benedikt XV. židovskému historikovi Emilu Ludwigovi. Zednářská humanita se svým lživým kramářstvím nemůže poskytnout základy skutečné vůle. Nemůže přinést mír, protože jeho jednání motivuje kapitalismus. Pouze uznání cti u přítele i nepřítele, u neznámého vojáka venku i u mrtvých neporažených polních vojáků doma, je oním klíčivým semínkem, které je dnes společné nejlepším živlům všech dosud životaschopných národů. Začíná klíčit všude. Zda vyroste, je věcí budoucnosti.

Jedna věc je však jasná už dnes. Čestný vnitřní člověk dozraje teprve tehdy, až se osvobodí od plevele, který se dnes kolem něj drze rozrůstá. Všechny zdegenerované síly se ze všech sil snaží zabránit tomu, aby se tito mučedníci za národní čest stali symbolem života pro krásnější německou budoucnost. Ve jménu světového míru a takzvané křesťanské pokory rozsévají nesvár. Lživým pacifismem se pokoušejí zabít skutečnou lásku k míru vědomou si cti.

V životním pocitu minulé epochy spočívá, že je hříšné, když katolík zvedne ruku na jiného katolíka. Pozdější doba považovala za přirozené, že se monarchové museli postavit společně proti republikánům. Devatenácté století požadovalo, aby miliony dělníků nenesly zbraně ve jménu státu proti třídním soudruhům jiného národa. Úcta k vojákovi, který bojoval za čest svého národa, je nová. Tento cit je v souladu s novou epochou. Toto nové náboženství národní cti může probudit nordické evropské vědomí. Neprobudí ho společné obchodní zájmy, po nichž dnes jdou bastardi panevropanů. Jednoho dne se postaví před konfrontaci, proti černému Jihu a syrským parazitům na společné frontě. Zde musí Němec sáhnout zpět ke svému velkolepému dědictví mystiky, aby mohl znovu dobýt a prožít velikost duše Mistra Eckharta a aby se tento muž a polní

hrdina pod ocelovou přilbou stali pro nás jedním a týmž zážitkem a Mýtem. Pak je otevřena cesta k vytvoření německého národního náboženství budoucnosti, ke skutečné německé církvi a k jednotné německé národní kultuře.

Na tomto pozadí musíme zhodnotit význam a působení lásky. Jak jsme došli k závěru v první části této knihy, láska neznamená sílu vytvářející typy. *„Člověk může milovat pouze jedince,“* řekl Goethe. Stojí ve službách jiné hodnoty, *humanismu*. Příjemci této oslabující ideje lásky a humanismu jsou římská církev a vysoké finance, i když se tuto skutečnost snaží popřít. Tyto síly jsou zaměřeny na podmanění duše. Těmto hodnotám se postavíme pravdivě. Budeme vědomě stavět lásku pod typorotvornou moc *cti*. V důsledku toho láska rozvrací zejména charakter čestných, pravdivých a silných jedinců. Na místo lásky, která si podmaňuje, budeme formulovat novou lásku cti.

Nyní přichází to nejdůležitější. Německá národní církev bude dobrovolně postavena na myšlence národní a osobní cti. Automaticky se přimkne pouze k těm osobám, které jsou bez ohledu na to, k jaké církvi patří, vysloveně a převážně nordicky podmíněné. Totéž lze dnes pozorovat u náboženského obrození. Obětované pojetí lásky by v tomto případě bylo pomůckou pro kultivovanou aristokracii duše, ale zároveň by stálo ve službách přeskupení německého národa, kterého by jinak nikdy nebylo dosaženo.

Nyní můžeme také s jistotou říci, že láska, kterou projevil Ježíš Kristus, byla láskou člověka, který si je vědom své aristokracie duše a své silné osobnosti. Ježíš se obětoval jako pán, nikoli jako služebník. Jeho velký napodobitel, Mistr Eckhart, také vycházel ze šlechetnosti duše. Jeho láska se dala do služeb této hodnoty. Stejně tak byla silná, vědomá a důsledně nesentimentální. Tato láska nesloužila v koktavém strachu, jak

to vyžadoval Ignác. Nesloužila systému zotročování duší a ničení ras. Sloužila výhradně svobodě vědomé si cti. A Mistr Eckhart věděl až příliš dobře, co řekl, když krátce před svou smrtí napsal („Proti papežství darovanému ďáblem v Římě“, 1645): *„Tato tři slova, svobodný křesťanský Němec, nejsou pro papeže a římský dvůr ničím jiným než pouhým jedem, smrtí, ďáblem a peklem. Nemohou je ani trpět, ani vidět, ani slyšet. Nic jiného z toho nevzejde, to je jisté.“*

O podstatě Teutona můžeme něco říci na základě analýzy jeho loajality. Přirozeně nemluvíme o tělesné loajalitě Loyoly, o loajalitě k samovybranému Pánu. Ve skutečnosti si v dějinách mnoho Teutonů vybralo cizí pány a loajálně jim sloužili jako vojáci, filosofové a učitelé církve. Dnes tyto muže neoznačujeme za loajální, ale za dezertéry. Věrný je pouze ten, kdo zůstává věrný své vlastní svobodě. Mnozí to dokázali i v rámci stále ještě nezkostnatělé církve, i když téměř všem velkým mužům z jejich řad hrozilo vězení, jed a dýka. Od dob vlády jezuitů nemůže být žádný nordický člověk vědomě germánem a zároveň Loyolovým následovníkem. Platí především toto: *„sám sobě buď věrný“* (Shakespeare, *Hamlet*, 1. dějství, 3. sc.), má-li dojít k vnitřnímu i vnějšímu německému obrození. Úcta k sobě samému, jakou požadoval Goethe, a být jedno se sebou samým, jak učil a žil Mistr Eckhart - to jsou myšlenky cti a svobody, věrnosti a potvrzení. Čest se projevuje v oddanosti sobě samému a svému rodu.

Domnívám se, že přesně vím, které náboženské boje budou začleněny jako ústřední myšlenky německé národní církve. Stejně tak se domnívám, že vím i další věc: Stovky tisíc lidí hledaly po desetiletí ohlášení probuzení skutečně nového životního pocitu. Mnozí jsou unaveni starou, plochou mystikou a přejí si překročit individuální zkušenost a přejít ke společenství. Staré formy se ve světových dějinách nikdy

neobnovily tím, že by se obsah a forma jedné podstaty přesunuly do jiného, již existujícího fenoménu. Obojí musí být překlenuto viditelnou syntézou.

Jsme zavázáni poslednímu dílu Houstona Stewarta Chamberlaina. Tato kniha *Člověk a Bůh* jasně uchopuje to, co se odehrává. Je to hledání přímého způsobu vyjádření Kristovy osobnosti. Herder kdysi požadoval, aby se náboženství zasvěcené Ježíši stalo *náboženstvím Ježíše*. Právě o to Chamberlain usiloval. Jako zcela svobodný člověk, který vnitřně disponoval celou kulturou naší doby, projevil nejhlubší citlivost pro nadlidskou prostotu Krista. Představoval Ježíše jako to, čím se kdysi zdál být: prostředníkem mezi lidstvem a Bohem.

Abychom k němu našli cestu zpět, je třeba vybojovat velký duchovní zápas. Nechceme se přece udusit nepravdami, a tak bídně zahynout. Musíme zavrhnout cizí proroky. Musíme sepnout ruce, které prokázaly službu povznesení nejkrásnějších vlastností germánské duše. Mýtus římského zástupce Boha musí být překonán, stejně jako musíme překonat i mýtus doslovné svatosti v protestantismu. V Mýtu národní duše a cti spočívá nový závazný a formující středobod. Povinností naší generace je mu sloužit. Pozdější generace pak vytvoří vykupitelské společenství.

Bude-li budoucí německý státník schopen čelit náboženskému vzedmutí svého národa bez ohledu na své osobní vyznání, bude muset být nanejvýš obezřetný. Pokud je to možné, musí se vyhnout každému osobnímu vměšování do těchto sporů. Školy také vyžadují zcela jiný, pozitivně vyhraněný, jasně zaměřený a velmi reprezentativní přístup. Prvním úkolem vzdělávání není zprostředkování technických znalostí, ale *formování charakteru*. Musí posilovat rasové hodnoty, jaké kdysi dřímaly v germánské podstatě. Tyto

hodnoty je třeba pečlivě pěstovat směrem vzhůru. Národní stát si musí činit nárok na výhradní a nekompromisní kontrolu škol. Státem kontrolované školy musí vychovávat státní občany s kořeny v půdě. Občané si musí uvědomit, za co v životě bojují. Občané musí pochopit souhrn svých hodnot bez ohledu na jednotlivé rysy.

Obrovský a jedinečný intelektuální chaos současného života je důsledkem nespoutaného boje desítek myšlenkových systémů o nadvládu. Jeden systém představuje bezkrevný humanistický systém, který se ohlíží do minulosti. Jeho systematické školení paměti přiškrtilo skutečné podněty života. Realistická škola vzdává hold Zeitgeistu liberalistické technologie. V poslední době se stále silněji pokouší pomoci církvi vrátit dohled nad školami zpět do Říma.

Máme tedy mnoho typů škol. Tyto systémy jsou založeny na různých nejvyšších hodnotách. Existují denominační školy, které chtějí se vší vážností stále vyučovat zeměpis a matematiku na základě svých starozákonních zjevení. Musí zlostně přiznat, že například v jejich náboženské představě Jehovy, v jejich představě stvoření z ničeho a v pohádce o Noemově arše je lež. Proslulých 6 000 let od počátku stvoření světa je v rozporu s věčností světa. Dnes víme, že ke vzniku Země byly zapotřebí miliony let. Zavedení principu svobodného bádání nás stálo nejlepší krev Evropy. Římská církev ještě dnes káže proti takové svobodě bádání. Církev stále učí mnoho věcí, které již byly překonány rozumem. Přesto se římská církev stále drží těchto věčných pravd, a to navzdory přírodním vědám, jak je učí vědci. To dokazuje jediné: že k nordické povaze patří bádání za pravdou či poznáním, které řídí jednání.

Jsme také vnitřně disponováni k tomu, abychom odmítali dogmatické systémy, které jsou nám nepřátelské. Mnozí vědci římskokatolické církve sledují jediný cíl, a to učinit přírodní

vědu a vlastně veškerou vědu užitečnou starým pověrám. Ty byly jednou provždy rozbity na kusy díky Koperníkovi, Jezuita Hammerstein tedy tvrdil, že církev jednala zcela v souladu se svým právem, když nedovolila používat v přírodovědě pojem rasy. Učil, že dějiny nejsou odvozeny od kmenových stařešinů, protože v důsledku toho by se zjevené učení o dědičném hříchu zhroutilo (*Kirche und Staat*, s. 131). Prastarý příběh Adama a Evy tak byl zcela otevřeně povýšen na měřítko pro veškeré bádání! A nedávno, počátkem roku 1930, papež Pius XI. v encyklice, s níž souhlasil i vatikánský koncil, výslovně nařídil, že zdravý rozum je v lidstvu přítomen jen proto, aby dokázal pravdivost víry, která byla stanovena na věky. Církev se tedy logicky staví pouze proti akademické svobodě. Uznává pouze tu reprezentaci světové kauzality a lidské podstaty, která byla stanovena naukou o Božím zjevení.

Postavení římské církve je nejzřetelněji vidět na obrazu světa, který představuje v dějepisném poučení. Ta totiž více než každé jiné hodnocení není uspořádáním faktů. Římské dějiny popírají všechny své falzifikace. Je samozřejmé, že římská církev odsuzuje každý skutečný historický nacionalismus. Je to logické, neboť zneužití a prznění dějin je prostředkem k dosažení určitých cílů. To, že Luther byl zdegenerovaný darebák, považují všichni římskokatoličtí učitelé ve všech státech za samozřejmé. Petr Canisius ví o *„nejodpornější zhýralosti“*, kterou Luther dovolil. Z evangelických věřících se stali *„moroví lidé“*. Jezuitské dílo *Imago primi saeculi* prohlašuje Luthera za *„světovou zrůdu a nevyléčitelný mor“*. Papež Urban VIII. ho nazývá *„opovrženíhodnou zrůdou“*.

Tak to pokračuje až do dnešních dnů. Je zcela liché si na to pouze hlasitě stěžovat, aniž bychom chápali římský systém v jeho jádru. *„Je to smutný stav pro vědu, která nemá co jiného nabídnout než věčné hledání pravdy.“* Tato vskutku vznešená

věta innsbruckého profesora Josepha Donata ukazuje nejnižší hloubku protievropského světa ducha, proti němuž bojovalo a krvácelo vše, co bylo pravdivé a velké.

Starý zákon a jeho vědecké pravdy se ukázaly jako nepravdivé. Sestavené římskými historickými představiteli jsou sice chatrné. Je to pravda do té míry, že tyto lži by dnes dokázal odhalit i každý student druhého ročníku vysoké školy. Přetrvávající nadvláda římských doktrinálních zásad ukazuje, jak málo je lidstvo určováno pouhým vhledem. Ukazuje, jak silně může působit vůle, instinkt a obrazotvornost. Římský systém s veškerou svou mocí zasahuje tyto vlastnosti lidské duše. Jezuitský řád je osvědčeným nástrojem, jak prostřednictvím imaginativní síly přinutit úzkostné ego, aby mu sloužilo. Jezuitský řád zaslepuje budoucnost před věcmi, které za normálních okolností může každý poctivý člověk objevit sám. Celý aparát římské církve je od kolébky až po hrob činný v získávání nadvlády nad našimi imaginativními schopnostmi. Nedovolí, aby se v tomto hledání vlivu objevila nějaká pauza. Používá k tomu magii svátostí. Svůj vliv rozšiřuje vytvářením smysly matoucích forem. K tomuto účelu využívá také moc zpovědnice.

Tomuto uzavřenému systému dosud čelil pouze liberalismus, který působil rozkladně. Liberalismus je nešťastným důsledkem vědeckého průlomu nordické duše Rogera Bacona prostřednictvím Leonarda, Galilea a Koperníka. Kromě požadavku svobody bádání se však liberalismus neprosadil k pozitivnímu jádru. V konečném důsledku principy určovaly, kolik svobody ve výuce mělo být v liberální éře povoleno. Učí dogma, že všichni jsou v podstatě stejní. Zastává názor, že všechny třídy představují bariéru, která brání rozvoji.

Náboženská „věda“ se dnes blíží k tragickému konci. Sama vytvořila ty nejhorší předpoklady pro náš rasový úpadek.

Výklad světových dějin nastíněný na začátku jako rasové dějiny je dnešním zřeknutím se této deklarované doktríny humanismu. Myšlenka německé obnovy stojí před římským a liberálním světem jako jasně uvědomělý požadavek sama o sobě. Odmítá zdánlivé poznání bez předpokladů. Bojuje proti hysterii plodícímu vyvolávání imaginativní síly. Vědomě uznává duchovní a rasově podmíněnou vůli. Požaduje hodnocení minulosti a přítomnosti podle úsudku této jediné kulturotvorné vůle. Musíme se ptát, zda byla tato vůle historickými událostmi nebo osobnostmi posílena nebo oslabena. Dnes se již neptáme, zda Adamovy dědičné hříchy byly podmíněny poznáním. Neptáme se, zda se velikost Fridricha Velikého neměří dějinami, ale zda on a jeho činy byly mezníky na cestě k německé velikosti. Naše současná generace, která se poctivě staví čelem k faktům, si žádá nové hodnocení naší minulosti. Musíme přehodnotit jak to, co je politická, tak to, co je kulturní historie.

To však zároveň vede k odmítnutí dosud obvyklé svobody výuky pro všechny profese, která byla neomezená ve všech směrech. Svoboda bádání přirozeně zůstává jako nenahraditelné vítězství v boji proti Sýrii a Římu ve všech oblastech. Také dějiny, dokonce ani slabosti našich velikánů, nesmí být umlčeny. To, co vystupuje nad a za, věčné, *mýtické*, musí být vycítěno a utvářeno s hledající duší. Pak povstane nová posloupnost duchů Odina, Siegfrieda, Widukinda, Fridricha III, Hohenstaufenů, Eckharta, Walthera von der Vogelweide, Luthera, Fridricha Velikého, Bacha, Goetha, Beethovena, Schopenhauera, Bismarcka a jejich germánských protějšků. Naopak daleko od této duchovně-rasové linie vývoje německé duše stojí Heinrich Kramer, Canisius, Ricardo, Marx, Lasker a Rathenau. Posláním škol v nadcházející Německé říši je sloužit tomuto novému hodnocení. Je to jejich nejušlechtilejší, ne-li jediný úkol v nadcházejících desetiletích.

Musíme pracovat tak dlouho, dokud se toto hodnocení nestane pro všechny Němce samozřejmostí. Školy však stále čekají na velkého učitele německých dějin, který bude mít vůli k německé budoucnosti. Ten přijde, až se mýtus stane životem.

Jestliže tedy německé hodnocení minulosti stojí v obecném nepřátelství vůči římskému a židovsko-liberálnímu, pak je třeba tomu přizpůsobit i hodnocení jednotlivých velkých mužů. Zde, v obhajobě velkých Germánů, spočívá nejdůležitější právo národního státu zasahovat do školského systému. V tom je třeba mít jasno. Římský ideologický systém klade svůj důraz mimo všechny národní hodnoty. Nordický systém musí také vnímat největší ztělesnění národa, génia, ve zcela zvláštním světle. Výrazně se dotkne jen těch, kteří jsou odcizeni našim duchovním příkazům.

Jezuitský spisovatel Meyer představuje Immanuela Kanta, bezpochyby nejvznešenějšího učitele myšlenky povinnosti, jako *„zdroj morální i náboženské korupce ve státě a společnosti"*. Jeho kolega z jezuitského řádu H. Hoffmann prohlašuje, že Kant *„nijak nevyřešil"* úkol vytvořit pravou vědu. V tomto ohledu je zábavné slyšet taková slova z úst představitelů světového názoru, který potlačil veškerou vědu všude tam, kde měl k dispozici dostatečnou moc. Ještě důslednější je jezuita S. Kempf, který hlásá, že *„Kant rozbil důvěru v naši schopnost myšlení"*. Zcela jasný je přední jezuita S. Pesch, který je tak arogantní, že Kanta přirovnává k morovému dechu, který otrávil celý život národa. Kantovo myšlení je *„podvod a humbuk"*. Jezuita Cathrien zdůraznil, že Kantovo učení o morálce podkopává základy každého mravního řádu. Jezuita Brors se snažil Němce přesvědčit, že sotva kdo jiný naší vlasti tak ublížil jako Kant. Podle patera Duhra, kterého ctí všichni oklamaní katolíci, není kantovský *„ctnostný hrdina nic jiného než morální nihilista"*. Duhr tvrdil,

že systematické myšlenkové dílo musí zlomit kantovské kouzlo a zničit světonázor *„odpudivého, vetchého starce z Königsbergu"*.

Římští církevní spisovatelé považují Martina Luthera za *„skvrnu na tváři Německa"*, epikurejské prase a nechvalně proslulého odpadlíka. Dokonce ho nazývají *„špinavou prasnicí"*, *„násilníkem jeptišek"* a *„prasečím rypákem"* (S. J. Vetter). To lze vzhledem ke konfliktním podmínkám v církvi přejít, ale je otřesné konstatovat, že až do naší doby se přední církevní spisovatelé zabývali očerňováním Goetha. Maschler, přední jezuita, brojí proti Goethově *„pohanské bezbožné literatuře"*. Doporučoval národní vzdělání proti *„takzvaným velkým klasikům"*. Jezuita Doss se rozčiluje nad názorem, že by neexistovala kultura, kdyby člověk neznal Goetha a Schillera. Říká, že *„je třeba strhnout modle masku"* a že by se tím rozbil Goethe a *„ještě mnoho dalších model"*.

Nejzuřivějším podnětem byl největší umělecký kritik jezuitského řádu, Švýcar Baumgarten, který vyslal do světa dva opovrženíhodné pamflety namířené proti německé literatuře. V očích tohoto pána je Schiller *„chlebodárce"*, který loví *„pikantní historický materiál, aby naplnil svou ‚revue' a vydělal si na honorář"*. Goethe v těchto pamfletech vystupuje jako vysoce průměrný sběratel fragmentů. Jediné, co Baumgarten o Faustovi pochopil, je, že se *„celé jeho přemítání a snažení"* točí kolem Gretchen a Heleny. Ostatní Goethova poezie je *„zaměřena na oslavu nejobyčejnějších pozemských pudů... bláznivá divadelní dobrodružství... smyslné hledání rozkoše"* tohoto *„egoistického poloboha"*, tohoto *„tajnůstkářského ducha"*, který znamená nebezpečí pro náboženství a morálku.

Jezuité proto dospěli k závěru, že Goethovy spisy by měly být ve skutečnosti omezeny v oběhu. Školy se nesmí podílet na

„Goethově kultu“. Ať se *„místo neustálých závažných výroků mládeži otevřeně říká, jak nízko si Goethe jako člověk stojí, jak dutý a povrchní je jeho světonázor, jak nemorální a zvrácené byly jeho životní zásady“* (Baumgarten). *„Mládež a lidé už nebudou brát Weithera, Wilhelma Meistera a Fausta jako typy skutečného německého ducha, ale jako básnické tvary mravně velmi zdegenerované doby.“* Takto se stejně úzkoprsá jako degenerovaná největší kulturní síla stává pod jezuitskými prsty *„někdejším trhovcem z Pfundersweileru“*. Ostatně Výmar obecně je pro jezuitu Diehla *„louží špíny“*.

Celý tento boj je veden instinktivně, vědomě a jednoznačně, prostřednictvím staletí trvajícího výcviku, podle plánu, proti velkým, typově spjatým osobnostem národa - aby v národu vyhasly vůdčí hvězdy jeho života, aby byl zbaven svých vlastních ideálů a aby byl zúžen tok jeho organické životní síly. Slova jezuitského generála Nikla ze 17. století, že národní duch je cizí, zlovolný, mor přinášející vítr, jsou dnes základním přesvědčením nejen jezuitů, ale římské církve vůbec. Ani tváří v tvář národnímu probuzení nejsou vždy schopni prohlédnout:

> *V okružním dopise celému svému řádu 16. listopadu 1656, několik let po skončení třicetileté války,* ***Národní duch*** *vyhlásil Nickela za úhlavního a nejhoršího nepřítele naší společnosti. Měli bychom se mu z celé duše a z celého srdce vyhýbat... Tento morový duch by měl být vymýcen prosbami a napomínáním.*

Na konci 19. století prohlásil známý římskokatolický spisovatel Cathrein: *„K nejhanebnějším výdobytkům naší doby patří princip národnosti.“* V letech spásy 1920-1928 označil německý nacionalismus kardinál Faulhaber za *„největší herezi“*. Katolický sjezd v Kostnici v roce 1923 a římský i německý tisk s tím souhlasily. Mnichovský duchovní Dr.

Mönius pod ochranou svých představených tento názor završil jednou větou: *„Katolicismus láme páteř každému nacionalismu.“*

Dnes se neomylné síly duše staví proti těmto rozkladným silám, takže lze podniknout i kroky k překonání tohoto rasového chaosu. Nikdy, ani na okamžik nesmíme zapomenout, že vše - ano, vše, co chápeme jako národní civilizaci v nejširším slova smyslu - muselo být z těchto sil vyrváno ve staletém boji. Důvod znepokojení tvůrců rasového chaosu a jejich organizací je pochopitelný.

Všechno říkám až do kořene v mateřském jazyce. V jezuitských předpisech čteme: *„Užívání mateřského jazyka ve všech školských záležitostech není nikdy dovoleno.“* Kdekoli se toto nejjemnější pohnutí národní duše projevilo, Řím se proti němu postavil - a to brutálně, když byl u moci. Byl zdánlivě ústupný a tolerantní, když se cítil slabý. Když později musel Řím své požadavky zmírnit, pokusil se řád v roce 1830 alespoň odstranit poezii (!), a to v době, kdy už existovala německá klasika a Goethe byl blízko hrobu. V roce 1832, po 250 letech bojů, jezuitské uspořádání studia povolilo výuku mateřského jazyka, ale s omezeními, aby nebylo zcela vytlačeno. Zde však musíme poznamenat, že, jak potvrzuje Honsbrück, poslední oficiální vydání *Statutů* (Florencie 1892) obsahuje také „řádné uspořádání studia“. Nepřijalo vylepšení z roku 1832. Oficiálně tedy stále právem existuje řád z roku 1599. Konkordáty, říšské školské zákony a tak dále jsou tedy předurčeny k tomu, aby se německé školství proměnilo ve šlechtitelské centrum, tavicí kotel ras. Přední jezuita Duhr si nechal uniknout tato slova: *„To zůstává trvalou zásadou: procvičování mateřského jazyka se nedoporučuje. Nesmí se z něj dělat zvláštní školní předmět.“*

Tyto příklady ukazují, že v otázce školství je nutné přijímat nekompromisní rozhodnutí. Přestože se praktikuje tolerance

vůči formám víry, žádný německý státník nemá právo předat výchovu mládeže církvi. Důsledkem této kapitulace by bylo zprvu opatrně se jevící, později stále silnější očerňování velkých osobností německého národního života. To by bylo synonymem znehodnocení tvůrců naší kultury, pokud tito nestáli ve službách církve. Podpora katolických vzdělávacích požadavků ze strany protestantismu ukazuje, že ten, dbající pouze na své domény, si neuvědomuje nebezpečí, které představuje pro celé Německo. Luteránství slepě zastupovalo zájmy katolické církve proti německé.

Člověk sám o sobě není nic. Je osobností pouze do té míry, do jaké je intelektuálně a duchovně začleněn do organické posloupnosti tisíců generací předků. Posilovat a potvrzovat toto vědomí, a tedy kultivovat vůli, umožňovat ostatním dědit zažité hodnoty, bojovat za celek - to jsou úkoly státu. Pouze následováním tohoto kréda můžeme vychovávat skutečné občany. Dát metafyzický základ našim prvotním pocitům, utěšit chybující a posílit duši - to musí být úkolem církevníka. Tento úkol vyžaduje nejvyšší lidskost. Je tak náročný, že může naplnit i život největší osobnosti. Protože však kazatelé každého vyznání mají nutkání chtít, aby jejich myšlenky ovládaly celek, neměl by je člověk vystavovat pokušení ovlivňovat obecný pohled národního občana. Tím méně, jsou-li mezi nimi představitelé systémů, které zásadně usilují o degradaci velkých mužů Německa.

Všechny ostatní školní spory a problémy, ať už jsou jakkoli důležité, zde mohou být opomenuty. Jen na závěr lze říci tolik: současný spor o školu má stejnou příčinu jako politické konflikty. Nemáme již představu o tom, co je německé. Produktem všech starých stran proto nikdy nemohla být německá škola, ale pouze netvůrčí kompromis mezi

katolicismem, protestantismem a židovským liberalismem. Mohl by pouze duchovně rozdělit národ.

Konflikt o školství jistě nejzřetelněji ze všech odhalil totální kolaps naší doby. Současně také prokázal oprávněnost germánského ideálu, který nemůže dělat kompromisy, ale vyžaduje svou vlastní nadřazenost. Vyznání víry není samoúčelné. Jsou proměnlivým prostředkem, který má sloužit životnímu nacionalistickému cítění a hodnotám germánského charakteru. Pokud jimi nejsou, pak tento stav svědčí o nemoci národní duše.

Vyznání víry byla dosud šablonami, které se snažily vtisknout svou duchovní podstatu do vitální podstaty národů. Všechny duchovní boje byly výsledkem soupeření těchto hodnotových systémů. Konflikt ideologií neustane, dokud národy nezmizí spolu se svými vědomými hodnotami. Buď zvítězí církevní víry, nebo si národní existence vynutí své biologické zákony na církvích. V prvním případě lze opustit každou životní formu, která je věrná rasovému typu. V druhém případě začne skutečná civilizace. Odmítnutí germánské myšlenky v Německu je holou zradou národnosti. Pozdější doba postaví tento zločin na stejnou úroveň jako zradu vlasti za války. Není proto divu, že strany, které se dopustily národní zrady v roce 1918, mají na svých černočervených praporech napsáno také zrada národa.

Předpokladem každého německého vzdělání je poznání, že to není křesťanství, které nám přineslo civilizaci, ale že křesťanství musí za své trvalé hodnoty děkovat germánskému charakteru. To je důvod, proč v mnoha státech tyto hodnoty neodhaluje. Germánský charakter-hodnoty jsou věčné, podle nich se musí přizpůsobit vše ostatní. Kdo si to nepřeje, vzdává se germánského obrození a vynáší vlastní rozsudek smrti.

Ale člověk nebo hnutí, které chce těmto hodnotám napomoci k úplnému vítězství, má morální právo nešetřit protivníky. Má povinnost je duchovně překonat, způsobit jejich organizační zánik a udržet je politicky bezmocné. Neboť nevychází-li mocenský impuls z kulturní vůle, pak by vůbec neměl začínat boj.

6. kapitola

Nový státní systém

Velká světová revoluce, která začala v srpnu 1914, svrhla staré bohy a modly. Tato revoluce nejenže převrátila duchovní a politický život každého národa, ale navždy smazala i hranice předválečné éry. Prozatímní rozhodnutí ve Versailles - které v červnu 1919 uznali představitelé protiněmeckého područí za závazný zákon Výmarské republiky - nezabránilo, ale uspíšilo potopu, která nově utvářela svět.

Násilné zmenšení německého životního prostoru zapůsobilo na všechny Němce s dvojnásobnou silou jako prvotní životní problém, který si vynutil konečné řešení (*endlichen Lösung*). Naši vůdci to z liberální zbabělosti odmítli před rokem 1914 uznat a s krátkozrakostí živnostníků se celé Německo změnilo v jeden stroj. V mnoha německých zemích, kde tovární komíny sahaly až do nebe, jich bylo více než stromů. Dělo se tak proto, aby se nakrmily rostoucí a hladové miliony, ale dělalo se to, aniž by se vážně uvažovalo o tom, že se pro ně dobude zemědělská půda, kde by si mohli vypěstovat vlastní chléb. Otázku životního prostoru a chleba vyřešili Sasové dříve mečem. Touto zbraní se oháněli před pluhem. Pozdější internacionalizovaní potomci těchto rytířů a sedláků zapomněli při hlásání hospodářského pronikání do světa, že by tu nebyli, kdyby nebyli beneficiáři německého meče.

Dnes už nepomáhá ani hra na schovávanou. Žádná slabá narážka na vnitřní přesídlení nám neposloužila jako záchrana. Na celkovém osudu národa se změnilo jen málo. Dnes pomáhá jen vůle vytvořit prostor pro miliony Němců, proměněná ve vědomý cíl. To vyžaduje charakter. Vyžaduje to uznání, že dokud Francie vládne politickou mocí proti nám, nemůže dojít k rozkvětu německého národa. Toto napětí může vyřešit pouze prozíravá evropská politika. Pokud se Německo vzdá myšlenky

prostoru a politické svobody, pak se Východní Prusko utopí v krvavé bažině. Pak se z východu i západu bude nepřítel stále více přibližovat k jádru germánské podstaty.

První požadavek německé politiky bude spočívat v prosazování skutečného míru nad a proti proti mírové Versailleské smlouvě a jejím důsledkům. To také odhalí podnět k ochotě k porozumění mezi ostatními národy. Z rasově-politického hlediska je proto důležité zdůraznit, že typ určující dnešní francouzský život nemá téměř žádný vztah k typu starověké Francie. Je třeba jej považovat za potomka jiné rasové vrstvy - východní kulatohlavé - ve srovnání s dřívější nordickou západní dlouhovlasou. Francouz Vacher de Lapouge to již zjistil. Fie došel k závěru, že druh dispozic u dnešních Francouzů je zcela odlišný od těch dřívějších. *„To se projevuje,“* říká Lapouge,

> *v nejmenších detailech. Stačí srovnat poezii Tingeltangelů, pravou negerskou poezii, s národní poezií středověku, aby byl zřejmý duchovní ústup. Dále je to poprvé v dějinách, kdy se kulatohlavá rasa dostala k vládě. Jak se tento pozoruhodný pokus vyvine, může poučit jen budoucnost.*

Ideje demokracie jsou ideje východní rasy, která byla dříve ovládána nordickou rasou, k níž patří severní Francouzi, Němci a Slované. Tyto východní síly otevřeně zvítězily v letech 1789 a 1871 ve Francii a 1918 v Německu. Boj za obnovu Německa je bojem za obnovení platnosti germánské hrdinské ideje, a to nad demokratickými kramářskými idejemi a proti nim. Je to boj za evropskou rasovou sílu a její svobodu. To nejlepší z každého národa má důvod, výhradně z pudu sebezáchovy, vést stejný boj v rámci svého vlastního národního společenství.

Díky politice francouzského parlamentu, která s pomocí celé Afriky ohrožuje Západ, se dnešní politická Paříž jeví jako nebezpečí prvního řádu pro celou Evropu. Kdysi dávno, když

řecké státy bojovaly, přiváděly vždy nové armády otroků z Malé Asie a Afriky. Právě kvůli těmto otrokům, a méně kvůli politickému boji mezi sebou, kmeny Hellady zahynuly. Tento vpád cizí krve se pak spojil s mizením nordické krve v Římě a s představou bezejmenné světové říše.

Dnes, po chaosu světové války a myšlenkách na světovou revoluci, vzniká myšlenka bezrasové Panevropy.

Nejhlasitější hlasatel této myšlenky, Richard von Coudenhove-Kalergi, je částečně Evropan a částečně Japonec. Je tedy vhodným mužem pro hlásání starého požadavku epochy úpadku a beztvárného, sjednoceného eurostátu. Panevropské hnutí uznává současný status quo; jednoduše řečeno, uznává převahu Francie a jejích malých východních spojenců nad probouzející se Evropou. Panevropa by se ve skutečnosti měla jmenovat: *Franco-judea*. V této souvislosti Panevropa odmítá Anglii, ale přitahuje Indočínu a všechny francouzské africké kolonie.

Všechny evropské státy byly založeny a zachovány nordickými muži. Nordické lidstvo bylo částečně rozvráceno a částečně zlikvidováno alkoholem, světovou válkou a marxismem, je jasné, že bílá rasa si nemůže udržet své postavení ve světě, pokud nevytvořila pořádek v Evropě. V důsledku toho vzniká požadavek, který je pociťován milionkrát jako nezbytný a který vysvětluje úspěchy panevropské propagandy: zajištění evropského kontinentu prostřednictvím národní zahraniční politiky. Z této původně správné myšlenky však vyplývají přesně opačné závěry. K zachování Evropy je třeba znovu oživit a posílit zdroje nordické síly v Evropě. To se týká Německa, Skandinávie, Finska a Anglie. Naopak vliv Francie, která je na jihu již zcela mulatizována, musí být zastaven, aby již nemohla působit jako předpolí pro Afričany. V současné době se tak děje, a to ve stále větší míře.

Je nutné, aby si zmíněná nordická království, kromě USA, uvědomila předpoklad své vlastní mocenské existence. Tím by také odpadl jinak nevyhnutelný konflikt mezi republikou nastupující černobílé Francie a nordickým Německem. To první ponechá svému osudu, který si samo zvolilo, aniž by ohrožovalo a otravovalo celou Evropu.

Francie s větším přehledem by navíc měla sílu se ozdravit. Je sice pravda, že to již nemůže udělat na základě svých někdejších nordických tradic, ale rozhodně to může udělat v souladu se svým alpinským západním rasovým původem. Z hlediska přirozené biologické nutnosti se Francie vzdala rasové převahy v Evropě. Kdyby nechala odpadnout Polsko, Československo a další státy takzvané Malé Ententy, kdyby vzala do rukou politiku vyloučení negrů a Židů a kdyby vytvořila hranice podmíněné vlastním obyvatelstvem, pak by Francie mohla mít i vlastní kulturu, neomezovanou Německem, a byla by silným faktorem evropské politiky. „Sto milionů Francouzů“ sice zajišťuje Francii lacinou slávu dočasné nadvlády, ale zároveň zaručuje rasový a státní úpadek v budoucnosti. Může Francie ještě takovou zkoušku zvládnout racionálním způsobem? To je velká otázka, na kterou nikdo nechce odpovědět.

Panevropa jako organická zahraničněpolitická skutečnost může existovat pouze po omezení okruhu působení kolem jednotlivých zemí. Smysl dějin nepostupoval důsledně od východu na západ. Spíše se rytmicky střídal. V jednu dobu nordická Evropa vysílala plodné vlny národů, které vytvářely státy a kultury v Indii, Persii, Helladě a Římě. Pak do Evropy pronikly východní rasy. Svou vládu rozšířily do dnešní jižní Evropy. Poté se přes evropská pole přesunuly mongolské a turecké houfy. Současný kolaps nabídl nový životní pocit, který rozšíří jeho působení. Vnější donucení podporuje toto nezbytné

střídání směrů. Od západu k východu je směr od Rýna až po Weichsel. Od západu na východ musí zaznívat od Moskvy k Tomsku.

Rus, kterého Petr Veliký a carevna Kateřina prokleli, byl skutečný. Evropa mu neměla být vnucována. Rus se musel spokojit s přenesením svého ohniska do Asie. Jedině tak snad dosáhne vnitřní rovnováhy a nebude se svíjet ve falešné pokoře ani si činit arogantní nárok mluvit za Evropu, která se podle něj ztratila. Po odstranění směsice Babeufa, Blanka, Bakunina, Tolstého, Lenina a Marxe - zvané bolševismus - by měl tato slova vyslovit nikoliv na Západ, ale na Východ, kde je pro něj prostor. V Evropě už pro něj není místo.

Nebude zde žádná beztvárná a beznárodní střední Evropa, jak hlásal Naumann, ani žádná francouzsko-židovská panevropa. Heslem budoucnosti bude nordická Evropa spolu s německou střední Evropou. Německo bude rasovým a národním státem. Bude ústřední mocností kontinentu, která bude pojišťovat jih a jihovýchod. Skandinávské státy a Finsko budou tvořit druhou ligu. Budou zajišťovat severovýchod spolu s Velkou Británií a střežit západ a zámoří tam, kde to bude nutné. v zájmu nordického lidstva.

To vyžaduje základ, který sahá ještě dál. Musíme uvést poslední základní vymezení. Dnes existuje s oprávněně silná obrana nacionalismu proti celoevropskému multinacionalismu či internacionalismu. Silný systematický proud to označuje jako obranu západního ducha. Tento „západní" duch není v podstatě ničím jiným než smíšením pozdější Francie s židovskými demokratickými idejemi. Ty našly svůj politický odraz v dnešních parlamentních systémech. Nemělo by se abstraktně mluvit o vládě takzvaného Západu, ale mnohem hmatatelněji o židovsko-francouzském systému idejí.

Například politický vývoj Anglie probíhal zcela jinak než ve Francii, a kdo zná alespoň trochu anglické dějiny, ví, že Anglie byla v průběhu staletí a navzdory takzvanému národnímu zastoupení řízena zcela aristokraticky. Zajímavá souvislost mezi aristokracií a osobním nedostatkem národního zájmu byla podmíněna bezpečností okolního moře. Tyto faktory určovaly anglický život. Teprve v poslední době, s industrializací a vládou finančního kapitálu, se do Angličanů vloudila francouzsko-židovská nemoc. Také Itálie byla po desetiletí pod tímto kouzlem. Nyní však stojí v nejostřejším rozporu s demokratickými idejemi. Mnohé demokratické ideje, včetně bankovního kapitalismu, přetrvávají i přes počínající fašismus.

Východní duch je v příkrém rozporu s našimi „západními" prohlášeními. Mnozí, kteří vyznávají naše západní hodnoty, tomuto systematickému východnímu duchu nevědomky podlehli. Také velké množství nacionalistických Němců vyznává víru v západního ducha, aniž by měli hlubší představy o tomto východním duchu. Celý Východ je v celém svém rozsahu diverzifikovaný. Bude zde třeba hovořit o ruském charakteru, který stojí v protikladu k poněmčeným národům Finska, Estonska a Litvy. Také Polsko si vytvořilo své silně vyhraněné zvláštnosti. Uvnitř Ruska bojuje řada orientálních národů proti tradičním formám germanizovaného státu.

Tato hnutí rasového chaosu lze zcela pochopit pouze v souvislosti s bolševickým hnutím. Není náhodou, jestliže se k moci střídavě dostávají jejich tatarští kalmyci jako Lenin, Židé jako Trockij a Kavkazané jako Stalin. Ukrajinský jih zaujímá vůči Velkému Rusku nejostřejší obranný postoj. Se svými sedmi miliony obyvatel představuje autonomní skupinu s velkým významem. Přehlížet všechny tyto proudy (často velmi odlišné krevním složením) tím, že se na ně použijí schematická

slova „východní duch“ a tento bezkrevný popis pak zavést do praktické politiky - to by znamenalo zkázu všech organických pokusů o německou zahraniční politiku.

Situace zašla dokonce tak daleko, že spisovatel, který se označuje za nacionalistu, prohlásil, že poslání Německa spočívá v šíření asijského východního ducha. I kdyby Východní Prusko bylo ztraceno, poslání Německa by bylo naplněno, kdyby Asie vládla od Vladivostoku po Rýn. Takové myšlenky přicházejí k těm, kdo se pokoušejí přistupovat k životně důležitým otázkám národa bez ohledu na krev.

Jedna skupina v Německu prohlašuje, že je třeba realizovat nacionalismus. Jiná odpovídá, a to teprve poté, co bývalé marxistické strany zradily socialismus, že k jeho uskutečnění je povoláno nové hnutí. Nyní neexistuje abstraktní nacionalismus, stejně jako neexistuje abstraktní socialismus. Německý národ tu není proto, aby svou krví bránil nějaké abstraktní schéma. Naopak, všechna schémata, ideové systémy a hodnoty jsou v našich očích pouze prostředkem k explicitnímu posílení životního boje národa. Musí posílit naši vnitřní sílu prostřednictvím spravedlivé a cílevědomé organizace. Musíme proto vítat nacionalismus, pokud vzniká spjatý s určitými vnitřními hodnotami našeho národa. Musíme dbát na to, aby se síly našeho osudu nedostaly do konfliktu se složkami německého národa. Nadšení pro nacionalismus tak může být schopno vyvolat hnutí obnovy.

Můžeme potvrdit, že například Jihoafričané smíšené rasy nebo míšenci ve Východní Indii také provádějí nacionalistické revoluce. Negři na Haiti a v San Domingu zažili nacionalistické probuzení. Pod heslem sebeurčení si národy všech méněcenných živlů na této Zemi zcela systematicky nárokují svobodu pro sebe. To nás vůbec nezajímá - nebo alespoň jen do té míry, do jaké prozíravá německá politika slibuje posílit to, co

je germánské. V rámci tohoto germánského probuzení je možné posílení německého národa.

Celý svět dnes napjatě a správně vzhlíží k Dálnému východu. Tam, mnoho tisíc kilometrů od Evropy, se odehrávají události, které se však přímo dotýkají našeho vlastního osudu. V čínském boji proti bílé rase, i když zpočátku zaměřeném hlavně proti Anglosasům, vidíme nejvýraznější charakteristiku protievropského hnutí, které se šíří celým světem. Můžeme konstatovat, že po světové válce se negři objevili se zcela jiným sebevědomím, než jaké měli v době, kdy byli postaveni pod anglickou a francouzskou vlajku. V mnoha částech Afriky působily tajné politické společnosti, jejichž cílem bylo dobýt pro negry celou Afriku.

V Americe probíhá podobné hnutí vedené Marcusem Garveym a W. E. B. Duboisem. Na negerských kongresech se výslovně a otevřeně plánuje politický cíl vyhnání bělochů z celé Afriky. Podobné hnutí lze identifikovat i mezi Egypťany. V současné době je egyptské hnutí energicky potlačováno Anglií.

Totéž platí o hnutí za svobodu v Indii. Indie se bezpochyby nachází ve stavu velkých změn a prochází obrovským kvašením. Indové v souladu se svým temperamentem vedou boj zpočátku čistě defenzivně. Vůdce tohoto hnutí Mahátma Gándhí znovu a znovu prohlašuje, že na násilnou revoluci proti Anglii nepomýšlí. Vedle něj však pracuje aktivistické křídlo - zpočátku pod vedením C. R. Dase, později však pod vedením nacionálně-bolševického štváče Motilala Nehrúa. Zdá se, že druhé jmenované získává převahu. Existuje určitá možnost povstání mnoha set milionů Indů. Nizozemská vláda zase již musela potlačit nebezpečná povstání ve svých koloniích na Jávě. Těchto povstání se účastnilo mnoho domorodců. Celý protievropský boj se však nejzřetelněji projevil v čínském povstání, které s nejsilnější energií vedlo mnoho milionů lidí.

Hnutí mezi barevnými národy je přímým důsledkem světové války. Zrůdný zločin, který spočívá v mobilizaci negrů a rasově smíšených lidí proti německému národu, leží na bedrech těch, kdo řídili mocnosti Dohody. Poté, co spojenci po desetiletí uráželi Německo mnoha způsoby, zahájili válku proti Říši bílé rasy.

Největší a nejpřímější vina se nepochybně týká Francie. Francie po válce obsadila Porýní, kolébku evropské kultury, za pomoci negerských vojsk. Vojenští delegáti ve francouzském parlamentu zcela otevřeně prohlásili, že Francouzi jsou „stamilionový národ“ a nemají k dispozici dvě armády - jednu bílou a jednu černou -, ale armádu jedinou. Tímto programovým prohlášením francouzská politika zrovnoprávnila černou rasu s bílou. Stejně jako se to stalo před 140 lety, kdy Francie emancipovala Židy, tak dnes stojí v čele bastardizace Evropy prostřednictvím negrů. Půjde-li to ještě dál, sotva ji ještě budeme považovat za evropský stát, ale spíše za předvoj Afriky vedený Židy.

Po listopadu 1918 se Anglie domnívala, že zcela dosáhla svých válečných cílů. Německé kolonie byly ukradeny. Spojenci zkonfiskovali veškerý německý soukromý majetek ve všech zemích. Německé obchodní loďstvo bylo ubohými hrdiny listopadu 1918 narychlo předáno. Německá bitevní flotila ležela potopená pod vlnami ve Scapa Flow. Z hospodářského hlediska již poražené Německo nepředstavovalo žádnou konkurenci. Jako otrok zemí Ententy muselo po desetiletí poskytovat nucené práce. Přesto dnes platí, že Velká Británie nejenže tuto válku *nevyhrála*, ale že čelí nejtěžším otřesům v celém svém impériu.

Účast britských kolonií a tzv. dominií ve světové válce proti Německu nesmírně zvýšila sebevědomí Jihoafričanů, Kanaďanů a Australanů. Stejně jako když se Spojené státy

oddělily od Anglie, tak i separatistické síly v takzvaných dominiích jsou dnes mnohem silnější. Londýn se může vyhnout rozpadu britského impéria pouze tím, že bude poddajně souhlasit se všemi přáními dominií na samosprávu. Anglie dnes již vlastně není centrálně řízeným státem. Ve skutečnosti je to liga států. Síly uvolněné pod heslem sebeurčení již nelze kontrolovat. Je sice pravda, že židovské „City“ (tj. centrální Londýn) ve spojení s liberální a labouristickou stranou může chovat naději na uzavření výhodné obchodní dohody s židobolševickou Moskvou. Neskrývaná bolševická aktivita v Anglii v důsledku toho rozvinula náhle obrannou akci celého národa, včetně britských dělníků. Liberální židovské pokusy byly vždy energicky odmítány.

Silný protibolševický proud v Konzervativní straně tlačil Anglii ke stále nepřátelštější politice vůči Moskvě. Moskva zase musela pod tlakem historické nutnosti takříkajíc uvést v život svou sílu na Východě. Dříve bolševismus v naději, že s sebou strhne celou Evropu, vyvíjel úsilí ovládnout především Německo a s ním celou střední Evropu silou. Díky energické síle německého odporu a částečně i Poláků a Maďarů byl tento útok zpočátku odražen. Protože však sovětský bolševismus nemohl být politicky nečinný, pokud se nechtěl navždy vzdát hesla světové revoluce, musel vyzkoušet své síly v jiném směru. Zde udeřil nejprve na Turecko, které zpočátku uzavřelo s Moskvou spojenectví. Později se pak stále více vymaňovalo z bolševismu a dnes ho lze považovat za rozhodný národní stát.

V důsledku toho nezbylo Moskvě nic jiného než vyslat tykadla dále na východ, do Mongolska, Mandžuska a ještě dále do jižní Číny. V Číně získalo hlásání sociální revoluce podporu v kruzích vykořisťovaného čínského proletariátu. Když člověk pozná strašlivé podmínky čínské dělnické třídy, pochopí, že pro tyto miliony lidí se Moskva jeví jako hlavní bojovník za lepší

životní úroveň. Tento sociálně revoluční proud se spojil s nacionalistickou, protievropskou revoluční propagandou, na kterou se čínští intelektuálové připravovali již desítky let. Název „kanton“ tyto proudy ztělesňuje. Zahrnují soběstačnost Číny a vyhnání všech Evropanů. To je obecná situace, s níž se evropské mocnosti pod vedením Anglie v Číně potýkají. Abychom tento velký boj pochopili v jeho hloubce, je třeba se krátce zmínit o silách působících v minulosti.

Čínu a její životní formy můžeme hodnotit, jak chceme, ale faktem je, že navzdory různým rasovým kontrastům vznikla Čína, na rozdíl od rozdělené Evropy, z jednoho duchovního centra. Filosofie, náboženství, morálka, státní doktrína a život spolu organicky korespondovaly. Čína měla to štěstí, že bez ohledu na některé populární názory mohla znovu a znovu rozvíjet kulturu v jejích prvotních formách. Navzdory plynulému učení taoismu sem zvenčí pronikl buddhismus, který se však změnil jen velmi málo. Čína a Konfucius jsou ideálními esencemi shodujícími se s rasou a národem. Konfucius ztělesňoval čínského ducha tím nejúplnějším způsobem. Je učitelem, světcem a státníkem v jedné osobě. Proto existuje konfuciánské náboženství stejně jako konfuciánský stát. Pokud to člověk pochopí, může si uvědomit jeho význam a srovnat ho s evropskými státy, kde se po staletí svářily ideje národní a státní s idejemi církevními. To je tedy důvod vnitřní síly Číny.

Pro čínský ideál je charakteristické, že nejprve zaujímá rezervovaný postoj k metafyzickým spekulacím. Zároveň energicky odmítá každou extremistickou doktrínu morální povahy. Bezpečně formální, nesmírně zdvořilý, korektní a vzdělaný gentleman byl ideálem celé Číny, bez ohledu na to, že pod ním často dřímaly nesmírně silné vášně. Konfuciova kniha *Chung Yung* („Cesta středu“) vyjadřuje ve svém názvu přesně to, co si velký učitel přál. Člověk by si neměl vybírat velký

smutek ani velkou radost, měl by pomáhat lidem, pěstovat lásku k míru, praktikovat spravedlnost, být šetrný a horlivě pracovat ve společnosti tím, že dává dobrý příklad ctnosti.

Konfuciův ideál je „to, co je ušlechtilé“. Jak učil, tak i žil. V *Hovorech* je Konfucius vyčerpávajícím způsobem popsán svými stoupenci. S nižšími úředníky mluvil korektně, s vyššími jemně, ale rozhodně. V přítomnosti knížete projevoval uctivý neklid. Při výkonu služby horlivě dodržoval přísný obřad. Při jídle a v posteli nemluvil. Obětoval se i tehdy, když měl jen malé množství jídla. Seděl pouze na správně srolované rohoži. Vůči stáří projevoval nejvyšší úctu. Stručně řečeno, ať už byl Konfucius poutník, nebo duchovní, zůstával vždy stejný v chování a disciplíně. Čínská rasová kázeň tak dosáhla vědomí v jediném člověku, Konfuciovi. Ukázalo se, že má obrovskou typoformující sílu. Tato síla byla nepřetržitě účinná po dvě tisíciletí. Číňané byli v pravém slova smyslu národem, protože disponovali stále určujícím ideálem pravdivého typu. Tato skutečnost nemůže uniknout naší pozornosti: Čínský stát s více než 300 miliony obyvatel ctil jeden typ, a to nejen slovy, ale i životem. Všechny útoky na jednotu bledly proti konfucianismu. Tento systém byl systematicky podporován významnými filosofy, kteří v jeho poselství skutečně věřili.

Lao-c' se nám může zdát větší než Konfucius, protože překračuje „střední cestu“ svého formálně korektního soupeře. Lao-c' hledal prvotní metafyzický základ bytí, který nalezl v Tao - tedy ve smyslu „správné cesty“ ke světovému rozumu. Konfucius také používal slovo „tao“. Vyvaroval se však stejných závěrů jako Lao-c'. Jeho učení bylo dílem pro osvícené duchy, zatímco Konfucius chtěl dát cestu a formu širokým masám; tím nad Lao-c' zvítězil.

Konfucius zdůraznil, že nechce přinést nic nového. Chtěl pouze uctít a očistit staré, protože bylo zanedbáno. V tomto

učení dal hned na začátku najevo, že klade velký důraz na tradici. To bylo něco, co Číňané ctící předky vždy respektovali. Jeden z důkazů důslednosti vidíme ve směrnici, která činí otce odpovědným za činy jeho syna. Z tohoto důvodu je člověk, který se významně zasloužil, nobilitován spolu s předky, kteří tento život umožnili. Na druhou stranu Konfucius netrestal jen špatně jednajícího člověka, ale také jeho otce. Tato skutečnost opět ukazuje, jak je osobní nejen systematicky potlačováno ve prospěch typického; ba dokonce je přehlíženo. To vše ukazuje na obrovskou schopnost duchovní houževnatosti, která krystalizuje kolem obyčejné myšlenky. To je jistě v protikladu k pravému nordickému Evropanovi, který považuje každý případ za individuálně jedinečný, organický, a proto hodný zkoumání.

V 19. století do tohoto uzavřeného čínského světa pronikl západní obchod a císařská invaze. Byl spojen s misionářskou činností, která byla stejně energická jako neopodstatněná. Do Číny proniklo kaliko a opium, odpadní produkty Evropy. Tyto věci zničily především rovnováhu čínského života v přístavních městech. Později pronikly hlouběji do vnitrozemí. Překvapeni technickou velikostí Západu si i kulturní Číňané vyzdobili svá obydlí zatuchlými odpadky z velkoskladů evropského Západu. Posílali své syny do Evropy a Ameriky, aby se tam naučili nové moudrosti. Mladí Číňané se nakazili ekonomickým subjektivismem a personalizovaným evropským myšlením. Jejich liberální činnost pak přispěla svým dílem k současnému rozpadu Číny. Protesty však byly citelné. Boxerská povstání byla jen jejich nejbrutálnějším projevem.

Čínská a později japonská inteligence stála v čele hnutí, jehož cílem byla rasová obnova a osvobození Východu. Japonský spisovatel Unosuke Wakamiya napsal, že nové hnutí Velké Asie sledovalo cíl zabezpečit asijskou kulturu a

ekonomiku před evropskými zásahy. Program Společnosti Asie Gi Kwai podobně požadoval povstání všech Asiatů. Hrabě Okuma založil Panasijskou společnost po rusko-japonské válce, Ve svých projevech hovořil o nadcházejícím rozkladu Evropy. Domníval se, že 20. století bude svědkem zkázy západních států. V roce 1907 prostřednictvím Indicko-japonské společnosti rozvinul myšlenku, že oči Indie jsou s nadějí upřeny k Japonsku. Tuto myšlenku podpořily noviny *Tannin*, vycházející v Ósace, které požadovaly japonskou podporu revoluce v Indii. Profesor Kambe z univerzity v Kjótu viděl v Japonsku vůdčí stát v nadcházejícím nevyhnutelném konfliktu s Evropou.

V roce 1925 začala na Východě velká světová revoluce. Západní mocnosti musely Japonsko srazit na kolena, aby mohly dokončit svou světovládu. K tomu potřebovaly poraženou Čínu. Současně bolševismus zažehl sociální revoluci. V Číně se probudily dřímající instinkty jako nikdy předtím.

Dnešní Čína ztratila svůj mýtický, typoformující ideál. Stovky sebestředných rivalů byly podněcovány cizími mocnostmi, aby proti sobě vedly válku. Existující spory nelze překonat ve jménu konfuciánského ideálu. Mohou však být rozdmýchány novými, cizími idejemi. Moderní liberální anarchismus také rozkládá čínský typ. Probíhá nejtěžší převrat, jehož výsledek nelze předvídat.

Pokud nás však to, co vidíme, neklame, krvavý konflikt skončí vyhnáním Evropy z východní Asie. Je nevyhnutelné, že misionáři, obchodníci s opiem a další pochybní dobrodruzi budou muset Čínu opustit. Bílá rasa nepronikla do Číny ve jménu nutné ochrany, ale ve službách ziskuchtivých židovských obchodníků. V důsledku toho se bílá rasa zneuctila. Rozvrátila celou kulturu a vyvolala vzpouru proti sobě samé. Čína bojuje za svůj Mýtus, za svou rasu a své ideály. Právě o to se dnes snaží

velké hnutí obnovy v Německu ve své válce proti obchodnické rase, která ovládá všechny burzy a určuje jednání téměř všech vládnoucích.

Historický vývoj velkých bojů v Číně začal povinným dovozem opia. Čínská vláda velmi brzy rozpoznala škodlivost tohoto produktu a v roce 1729 zakázala kouření opia i jeho pěstování. Tyto zákazy byly stále přísnější, ale tato snaha čínské vlády narazila na odpor britské Východoindické společnosti. Výnosy z prodeje opia měly totiž vnést pořádek do neutěšených finančních poměrů společnosti v Indii. Stály za tím obchodní mozky pánů z Východoindické společnosti. Anglický stát, důsledný jako vždy, podporoval tyto snahy svou politickou mocí.

Po jeho porážce císař Tao Kuang prohlásil:

Nemohu zabránit dovozu tohoto jedu. Lidé, kteří usilují o zisk a kteří jsou zkažení, chtějí z chtivosti po zisku a smyslných touhách zrušit mé přání. Nic však nezpůsobí, abych čerpal své příjmy z neřesti a bídy svého národa.

Centrem celého anglického obchodu s opiem byl Kanton. Právě v tomto městě začalo dnešní čínské hnutí za svobodu. Během krátké doby se prokázané pašování opia zvýšilo na 1 700 sudů ročně. Objem vzrostl, když čínská vláda provedla domovní prohlídku mezi anglickými obchodníky. Tam se jim podařilo zabavit ne méně než 20 000 sudů opia.

Na konci 30. let 19. století se mezi britskou vládou a Čínou rozvinul velký konflikt. Na ochranu pašeráků opia musela být použita anglická děla. Čína byla dobyta. Nankingská smlouva z roku 1842 stanovila, že Hongkong bude navždy předán Anglii. Kanton, Amoy, Nigpo, Fuchow a Šanghaj musely být otevřeny britskému obchodu. Kromě toho byla Čína nucena zaplatit 21

milionů dolarů válečných reparací. Kromě toho Anglie prodala čínským pašeráckým lodím právo plout pod britskou vlajkou.

Tyto podmínky se dále zostřovaly. V roce 1856 začala druhá opiová válka, tentokrát za účasti Francie. Následná Tientsinská smlouva Čínu ponížila a pro spojence opiovou válku zcela ospravedlnila. Toto ochromení Číny v zájmu národ ničivého kapitalistického systému nutně a v souladu s přírodou vedlo ke zvyšování napětí. Dnes čelíme velkému výbuchu.

Ani pro odborníka na tyto poměry není snadné zhodnotit všechny síly, které se v dnešním konfliktu vzájemně ovlivňují, podle jejich hodnoty a cílů. Uznávaní odborníci si navzájem odporují ve velmi důležitých bodech týkajících se posuzování různých čínských stran a osobností. Je to přirozené, protože skutečnou hybnou sílu vůdčích mužů nelze interpretovat přímo.

Důležité jsou zde dva dříve opomíjené body. Od konce světové války jsme svědky téměř úplného vítězství mezinárodních financí, které jsou téměř zcela ovládány Židy. Politika vlastníků tohoto kapitálu směřuje k ovládnutí dosud nezávislého ostrova Japonska a jeho vysokých financí. Jednání ve Washingtonu v roce 1921 zavázalo Japonsko k vrácení toho, co dobylo v rusko-japonské i světové válce. Tento dokument rovněž nutil Japonsko omezit sílu a velikost svého loďstva.

Aby Japonsko získalo úplnou kontrolu, bylo nutné zajistit Čínu jako oblast vojenského nasazení. Toho bylo možné dosáhnout buď přímo, s pomocí angloamerického vlivu - tedy děl -, nebo nepřímo, s pomocí placených čínských jednotek ve službách vysokých financí. Zde se dostáváme ke skutečnosti, která je pro současnou světovou politiku nesmírně důležitá.

Před světovou válkou i během ní židovská finanční správa prohlašovala, že její politika se shoduje s politikou Velké Británie. Anglie dobyla Jižní Afriku pro židovské obchodníky s

diamanty, jako byli Tewis, Beith, Lewisohn a další. Předala kontrolu nad všemi finančními transakcemi židovským bankéřům, jako byli Rothschild, Montague, Cassell, Lazards a další. Umožnila, aby se obchod s opiem stále více dostával do židovských rukou. Žid lord Reading, jehož skutečné jméno bylo Isaacs, se staral o důležitá jednání o půjčkách se Spojenými státy. Nakonec Anglie prostřednictvím Balfourovy deklarace převzala ochranu židovských zájmů ve všech státech. *Frankfurter Zeitung* tehdy přesně věděl, co říká, když prohlásil, že Balfourova deklarace byla kvasem anglického vítězství. Ačkoli židovský finanční kapitál začal silně ovlivňovat anglický život, konzervativní síly byly alespoň natolik silné, že se ve všech zemích aktivně postavily proti bolševismu prostřednictvím silné antikomunistické propagandy. Židovstvo nyní poskytovalo odpověď, i když ne přímo v samotné Anglii. Mimo Velkou Británii bylo touto odpovědí celosvětové komunistické podněcování proti Anglii.

Židovský tisk navíc zpočátku plně podporoval čínský jih. Mezinárodní židovský tisk následně svolal v březnu 1927 do Bruselu protikoloniální kongres. Poté začal bičovat všechny koloniální národy na Východě - nejprve Indy, pak Číňany. Celá tato akce, jejíž vnější účinky můžeme denně sledovat v demokratickém a bolševickém tisku, měla jediný cíl - donutit Anglii k dalším a dalším ústupkům panžidovstvu. Na druhé straně měla za cíl také nasadit čínské generály do jejich protijaponského úsilí. Nyní plánuje ovládnout vzpurné Japonsko, které je dosud nezávislé na vysokých financích.

Japonsko samo má jasno o pozadí politiky Moskvy i mezinárodních financí. Z pudu sebezáchovy. Japonsko musí posílit své mandžuské síly, i když ne do té míry, aby se staly na Japonsku nezávislými. Japonští důstojníci dříve poskytli čínské Severní armádě všechny moderní technické novinky. Zcela bez

ohledu na to, jak se situace může v budoucnu vyvinout. Japonsko musí vsadit vše na podporu rozdělení moci v Číně.

Co se týče kantonského hnutí, vedla ho strana, která si říká Kuomintang, což je totéž jako Národní říšská strana. Kanton byl ústředním bodem, kde Čína nejbolestněji pocítila sílu moderního koloniálního imperialismu. Zde se národně revoluční čínská energie projevila nejvíce. Její počátky sahají až k doktoru Sun Yat-senovi, který byl důkladně vyškolen evropskými národními idejemi. Byl skutečným zakladatelem strany Kuomintang. Sun Yat-sen sepsal své myšlenky a zásady. Není pochyb o tom, že si přál svrhnout starobylé čínské tradice, aby zahájil národní obnovu. Zejména si přál odstranit veškeré vnější zásahy. Ve svých projevech pronikavě narážel na skutečnost, že nic neurychluje úpadek země více než hospodářský útlak národa. Takový útlak praktikovaly anglosaské národy a zde vyzdvihuje zejména židovského ducha.

Sun Yat-sen se však ve svém hodnocení sovětského Ruska dopustil katastrofálního omylu; viděl v něm stát, který vznikl *„v okamžiku největšího nebezpečí“*, aby bojoval *„proti nespravedlnosti ve světě“*. Čína musí této nekritické obhajobě bolševické moci děkovat za strašná léta, která uplynula od Sun Yat-senovy smrti. Tato probolševická politika pokračovala i po jeho smrti, dokud se zdravé zájmy Číňanů spojené s půdou nemohly energicky postavit tomuto ničivému působení, aniž by hrozilo, že tito revolucionáři budou vykázáni z velkých obchodních měst.

Když se kolem Sun Yat-sena shromáždili učitelé, čínská inteligence vzdělaná v Evropě a Americe se seznámila s cizím myšlenkovým světem. Vrátili se do vlasti jako národní revoluční skupina. Jestliže se však židovský světový tisk jen stěží ovládal ze samého nadšení nad kantonskými vůdci, pak

musíme hned připomenout, že tito národní, revoluční intelektuálové již nebyli považováni za skutečné rodilé Číňany. Mnozí z nich odvrhli starou tradici a přešli k nečínským myšlenkám o demokracii, suverenitě lidu a podobně - myšlenkám, které se naučili v Evropě a Americe. V jistém smyslu se podobali ruským liberálům, kteří se oprostili od starých ruských forem, aby pak zavedli demokratickou revoluci, která ani neměla kořeny v národě. Nakonec byli odstrčeni silami chaosu, který vyvolali. Něco podobného se připravuje také v Číně. Je zřejmé, že v okamžiku, kdy vnitřní rozpory na jihu zesílily, se postavení židovských kapitalistických mocností zlepšilo. Půjčky a zástavy, železnice atd. jsou dalšími způsoby, jak učinit protivníka křehkým, zejména protivníka, který je finančně chudý a jehož armádu nelze dlouhodobě dostatečně udržovat. Přes všechny zjevné projevy korupce jsou pokusy o znárodnění Číny obdivuhodné. Jak skončí, nikdo nedokáže předvídat.

Také v čínském konfliktu projevují evropské státy stejnou nápadnou nejistotu jako v jiných koloniálních povstáních. Je to o to pochopitelnější, že i v samotném Londýně spolu bojují různorodé síly. Stále nezlomná anglická národní vůle je spojena s britským obchodním imperialismem. Staví se proti metodám a často i zájmům židovského finančního kapitálu. Tyto síly silně působí na anglickou zahraniční politiku a Židovstvo pohotově určuje pevnou politiku tam, kde je to možné, v rámci Konzervativní strany.

Pro nás jako Němce i příslušníky bílé rasy obecně nyní vyvstává otázka: Jaký postoj zaujmeme vůči Číně?

Dávný Brit byl ve svých státních představách méně rigidní než kontinentální Evropan. Mohl si dovolit tuto volnou formu života, protože obýval ostrov. Nikdy však nebyl obchodníkem. Angličan Victor Germains měl proto pravdu, když prohlásil:

„Angličan dobývající svět, který, třpytivý ve svých ctnostech a strašlivý ve svých vášních, drsný a statečný zároveň, zvedá ruku a ... vztyčuje světové impérium jako tvůrčí panský národ“. Toto panství existuje dodnes, i když je značně narušeno londýnskou City.

Při posuzování britské politiky a její budoucí koloniální činnosti jsou rasové materiály těchto kolonií a říší zajímavé; ve skutečnosti jsou rozhodující. Právě jsme se zabývali Čínou; obchodní imperialismus ve svém postoji k tomuto starobylému kulturnímu národu byl pro obě strany zhoubný. Definitivní požadavky mají za následek organickou budoucnost, ale o tom se více dozvíme později. Zcela jinak se však věci mají s Indií, Egyptem Sýrií a Jižní Afrikou.

Každý Evropan vidí ve staré Indii zemi svých snů. Uprostřed doby technické dehumanizace se někteří z nejlepších z nás ponořili do myšlenek Jadžnavalkji a Cankary. Někteří jsou uchváceni hrdinou Rámou, bohem Krišnou nebo básníkem Kalidásou. V důsledku toho tito indičtí hledači hlásali Evropě spásu prostřednictvím myšlenek staré Indie. Ani si nevšimli, že tato árijská Indie kdysi zanikla před idejemi pozdějších upanišad s jejich nekonečným rozšiřováním srdce. Bylo možné pozorovat zcela jiný jev, který již odhaluje světově politické důsledky: rozněcování indického nacionalismu proti národně uvědomělým evropským Britům. V průběhu represí během vítězného tažení západních národních idejí se v rozvrácené Indii probudilo mnoho duší k národnímu sebeuvědomění ve všech projevech života.

Indové začali nejen studovat náboženské knihy, ale znovu se nadchli pro hrdiny Rámu a Aršona. Indové dnes cestují po Evropě, opěvují nádheru svého národa a dožadují se svobody. Rabíndranáth Tagore vidí spásu světa v této formě nenásilného indického nacionalismu. Gándhí hlásá neustálý pasivní odpor

jako národní hnutí. Vedle těchto myšlenek se objevují silnější aspirace. *„Askeze nemohla dlouho potlačit árijské myšlení,“* prohlašuje k našemu údivu moderní indický kazatel Dáda Vaswani. *„Mládež se musí ponořit do historie; pak zjistí, že velcí vlastenci byli vždy tvořivými, dynamickými duchy. Indové se musí učit dějinám hrdinů. Dějiny se dosud vyučují ve světle vývoje indické rasy,“* říká Vaswani.

Zde se projevuje vitální, nordické cítění. Ten je však oslaben poznámkou, že Brahmana netvoří ani barva pleti, ani předkové, ale charakter. Zde se odhaluje celá tragédie, v níž se Ind povyšuje nad zbytek 300 milionů svého národa. Kdyby někdo chtěl popsat dějiny Árijců, musel by přiznat, že dnes Árijec až na několik velmi malých stop zmizel. Zanechal po sobě hrdinské písně a hluboce velkou filosofii. Později bylo toto myšlení dovedeno do krajnosti, do bezbřehého, džungli podobného idiotismu, který podporoval rasový chaos. Několik obrozených Indiánů, nově roznícených evropskými impulzy vůle, může být schopno vytvořit národ z této temné prapůvodní populace. Obecná společnost má pro takové myšlenky jen matné pochopení a pravděpodobně je nepochopí, dokud je skutečně nevytvoří.

Výzva staré posvátné univerzity v Nálandě s třemi tisíci učiteli zní stejně melancholicky jako proklamace Radian Splendor o Indii nadcházejících časů. Hned po vyhlášení těchto idejí čteme výroky těchto proroků, že ideje národnosti a rasy jsou falešné modly. Disciplinovaná síla árijské Indie, myšlení a životní formy jsou produktem árijsko-nordické rasy. Tento vliv na indickou filosofii je sice obrovský, ale rasová substance, z jejíž duše tyto ideje a stavy vznikly, až na několik malých fragmentů zmizela. Proto Indie v poslední době vyprodukovala pouze unaveného Gándhího s jeho pacifismem; nikoli bojovného vůdce ztělesňujícího novou ideu.

Kromě toho je tu skutečnost, že z indické náboženské struktury byly islámským myšlením vytrženy mocné úseky. Už jen z uvedených důvodů lze tyto myšlenky jen stěží znovu napasovat na sebe. Kdo zná podstatu Koránu a jeho důsledky pro duše blízkovýchodních národů, usoudí, že podrasa, cizí árijské Indii, bude velmi věrným nástrojem islámu. Indické náboženství je tolerantní až k sebezničení. Islám je fanatický až k sebeobětování.

Ind tvrdí, že měkkost je tvrdší než tvrdost; stejně jako Lao-c' říká: Buď pokorný a budeš pánem lidstva. Tyto rozpravy vedly k rasově zhoubným myšlenkám. Duchovní velikost srdce se pod cizíma rukama zvrhla v nejpustší čarodějnictví. Všude zvítězila cizí idea. Kdysi vládla vůle k moci. Konflikty mezi hinduisty a mohamedány, které vzkvétaly, aby vytvořily společnou frontu proti Anglii, budou znovu vybičovány k vraždění v okamžiku, kdy Britové opustí zemi. I kdyby všechny ty tisíce výtek, které Indové vznášejí proti Anglii, byly oprávněné, přesto zůstává faktem, že Anglie existuje jako centrum moci. Jen to brání tomu, aby byl prolit potok krve. Brzy se dostane do horších časů, než jaké kdy panovaly předtím. Gándhí, Das, Vaswani a ostatní byli možní jen díky evropské přítomnosti. Nikdo nebude spokojenější než my, až oni a jejich stoupenci vybudují pro svůj národ místa vzdělání, zajistí lékaře, ukojí hlad národa a budou hlásat úctu k dávným hrdinům. Je však nepochybné, že Indie potřebuje nad sebou ruku pána.

Z pohledu nordické i německé strany by měla být britská vláda nad Indií podporována. Můžeme to dovolit bez jakýchkoli postranních úmyslů. Můžeme to dovolit s plným pochopením pro velkou Indii minulosti a její současné učitele. Je třeba odmítnout ty pokusy, které využívají sentimentálního nadšení nad Gándhím, podporují asimilaci Indie nebo ji chtějí rozšířit na anglické dominium.

Takový pokus přinese rasové míšení a v důsledku toho také úpadek bělochů. Takovou politiku zavedla v roce 1929 vláda Strany práce. Velká Británie ve svém vlastním zájmu a v zájmu bílé rasy nesmí ustoupit, pokud nechce zažít kolaps jako její předchůdci při dobývání Indie. Kdysi zde vládli Portugalci. Postavili v Goa nádherné budovy, které i dnes poskytují cestovatelům představu o někdejší politické moci tohoto národa. Přesto se nad tímto městem stal pánem prales a džungle vinné révy. Na dlažbě starobylých paláců se kroutí hadi. Smíšené obyvatelstvo čítá půl milionu lidí, z nichž někteří mají světlou pleť, zatímco jiní jsou nejčernější barvy. To poskytuje důkazy o úpadku lidstva. Nesmíme propadnout bažině a horečce Indie, něčemu, co může pohltit naši bílou krev. Nesmíme podvědomě sklouznout k této tmavé, houževnaté, ale neplodné domorodé rase.

Islámský svět je dnes navenek rozdělen. V Arábii zuří mezi jednotlivými sektami ty nejhorší náboženské spory. Bezmocní pacifističtí Indové natahují ruce ke Gándhímu ve smyslu indického národního bratrství. Angora se stala národně-tureckou a odmítla pokračovat ve hře na světskou náruč Mekky. Kromě toho jsme byli svědky zrušení chalífátu svržením Kemala (paši) Ataturka (zemř. 1938). Přesto však v islámském světě vzniká bouřlivá intelektuální nálada, které dnes evropské národy dostatečně nedbají.

Především v Káhiře tomu nerozumí. Starověká univerzita El Akbar je aktivně protievropská a protikřesťanská v moderním propagandistickém smyslu. Vychovává fanatickou mládež. Z Káhiry se do celého světa rozesílá mnoho tisíc náboženských děl a statisíce letáků, které naplňují nenávistí muslimské kněžstvo v Africe a východní Asii. Hlásají agresivního ducha nejostřejšího druhu. Znalci prohlašují, že jediné káhirské knihkupectví posílá jen na Jávu 5 000 děl

měsíčně. *„Bitva islámu byla vyhrána. Jde jen o národy, které ještě nemáme v rukou,“* prohlašují velké muslimské noviny v Madrásu jako ozvěnu této náborové činnosti. *„Ze Sierry Leone na jedné straně a z Bornea na straně druhé se nás ptají na krásu islámu,“* radují se jiné noviny v Dakně. Jen v Indii jsou v oběhu tři překlady Koránu, z nichž jeden byl vytištěn v Kalkatě za jeden rok 20 000 výtisků. Britská západní Afrika dnes čítá téměř 2 miliony muslimů mezi 16 miliony obyvatel. Polovina Toga je muslimská a Nigérie je ze dvou třetin muslimská. V Nizozemské Indii žije 36 milionů mohamedánů z 50 milionů obyvatel. Všude tam, kde v evropských koloniích dochází k rasovému míšení, nachází islám mezi smíšenými živly nadšené stoupence. Zároveň slibuje negrům svobodu prostřednictvím společného boje proti Evropě. Píše o tom indický Vasvani:

> *Evropanům vzkazuji: Buďte na pozoru! Stará indická moudrost říká: „Chraňte se před slzami slabých!“ Slabí na Východě, hinduisté a mohamedáni v Indii, Egyptě, Persii, Alžírsku a Afghánistánu již trpí pod nadvládou sobeckého agresivního imperialismu Západu.*

Tváří v tvář této nastupující očištěné nenávisti černých ras a bastardů, vedené fanatickým duchem Mohameda, mají bílé rasy více než kdy jindy důvod mít se na pozoru.

Anglie zůstává v Suezu jako ochránce nordické Evropy před vpádem blízké Asie. Současně udržuje islámskou moc v okruhu Mekky: v Indii, Egyptě a Sýrii. Jedná se o signální akt evropské sebezáchovy. Pokud jde o Konstantinopol, balkánské národy zde představují překážku, jejíž životní zájmy vyžadují trvalé vyzbrojování proti Turecku. Za nimi leží Ukrajina, která nedopustí absolutní vládu Turků.

Pokud jde o letectvo, Gibraltar ztratil pro Velkou Británii svůj význam. Přesto nemůže dovolit, aby se Francie stala pánem v přilehlém Maroku. Vyvstala nutnost užší spolupráce

mezi Londýnem a Madridem. Do této sféry životních zájmů spadá i nutnost expanze Itálie, která musí udržet svou národní sílu v blízkosti vlasti. Italská politika, pokud by chtěla být organická, spočívá v Tunisu, Tripolisu a několika přilehlých ostrovech. Na západě Středomoří je nutná aliance Londýn-Madrid-Řím, která může existovat jako doplněk systému nordických států (Berlín, Londýn, Oslo, Stockholm, Kodaň, Helsinky), aniž by tomuto systému jakkoli bránila.

Britská dominia se stávají stále nezávislejšími. To jim však nebrání v tom, aby za určitých, přesně stanovených podmínek udržovaly úzké vztahy s Anglií. Jižní Afrika musí zůstat v nordických rukou, aby byla zajištěna alternativní námořní cesta do Indie. Zákony, které jsou nyní namířeny proti Indům, budou jednoho dne uplatněny také vůči negrům, míšencům a Židům, aby se umožnil organický život na jihu Afriky a vytvořila se tam opevněná pevnost, kdyby se negerské probuzení stalo nebezpečným.

Toto negerské probuzení je stále zesměšňováno. To však dělají jen krátkozrací lidé. Mýtus krve ožil v jiné podobě, pod černou kůží. Nejen Marcus Garvey básní o někdejších palácích v Timbuctoo a na Nilu. Má podporu tisíců dalších duchovně probuzených negrů.

Navzdory mnoha odštěpeneckým skupinám se v mnoha částech světa již spontánně vytvořila negerská centra, která vědomě pracují na novém africkém království. V Etiopii, v Libérii a v západní Africe je toto rasové hnutí zčásti posilováno náboženskými ideály, za které musí negři děkovat křesťanským misionářům, i když jen nepřímo. Negerský Bůh, negerský vykupitel a negerská Panna Maria jsou již v oběhu ideje. Ještě důležitější jsou centra finančně silných negerských organizací v Americe. Nejextrémnější je Garveyho skupina. Duboisova strana je zřejmě umírněnější. Ještě opatrnější jsou prohlášení

nové negerské Ligy. V roce 1925 byla založena pokroková liga pro boj proti bílé rase, která si říká Negro Champion. Dubois uvedl její cíle:

Myslí si, že jakkoli byla tato hanebná válka divoká a strašná, nedá se srovnat s bojem za svobodu, který musí a budou muset vést černí, hnědí a žlutí lidé, pokud nepřestane jejich útlak, ponižování a urážky ze strany bílého světa. Temný svět se bude podřizovat současnému zacházení právě tak dlouho, jak bude muset, a ani o okamžik déle.

A Garvey ještě jasněji vyjádřil touhu negrů:

To, co je správné pro Bílé, je rozumné i pro Černé: totiž svoboda a demokracie. Jestliže Angličané mají Anglii, Francouzi Francii, Italové Itálii, na které mají bezpochyby právo, pak negři požadují Afriku - a za tento požadavek budou ochotni prolít i krev. Vytvoříme zákony pro všechny negerské rasy a ústavu, která každému umožní utvářet svůj osud jako svobodný člověk... Nejkrvavější ze všech válek přijde v okamžiku, kdy Evropa obrátí svou sílu proti Asii. Pak nastane chvíle, kdy se černý svět chopí meče za konečné osvobození a znovudobytí Afriky.

Negři v současné době stále nemají silnou moc. Probudil se v nich však mýtus krve a jejich síla do 50 let nesmírně vzroste. Do té doby musí nordičtí lidé zajistit, aby v jejich státech žádní negři nebyli. Stejně tak nesmí ve svém státě povolit žádné žluté, mulaty nebo Židy.

To poukazuje na problém Ameriky. Ve Spojených státech bude mít rasová politika světově politické důsledky, a to přesně stejným způsobem, jakým kdysi idea demokracie určovala život téměř všech států. Severní Amerika je oblastí, kde se poprvé realizovala svobodomyslná lidská práva. Bratr

Washington se stal archetypem této filosofie. Americká deklarace svobody byla vzorem pro *Droits de l'homme* Pařížské revoluce. Za účelem nestoudného prosazování kapitalismu zazněl bojový pokřik „Práva člověka“ a osvobození negrů bylo provedeno v jižních státech.

Dnes každý Američan toto osvobození negrů proklíná. Americký liberál je povinen a odhodlán vnutit Americe své představy; jako stát vtlouká zastaralý liberalismus všem občanům vanu svobody, i kdyby ji měl do nich vtloukat gumovými obušky. Černá otázka stojí v čele všech existenčních otázek v USA. Jen pokud se jednou konečně vzdá šíleného principu rovnosti a rovnoprávnosti všech ras a náboženství, pak možná ještě existuje naděje.

V tu chvíli budou stejné závěry platit i pro Asiaty a Židy. Zdravý instinkt téměř překonal demokratickou doktrínu ve společenském životě tím, že postavil rasové bariéry. Nemůžeme však tolerovat politiku, která umožňuje negrům přivlastňovat si civilizaci, otevírat obchody, stát se právníky a politicky se organizovat. Negři nyní vedou obrovské částky do společných pokladen. Začínají vědomě prožívat sen o černé světové říši od Káhiry po Kapsko.

V tomto ohledu by měli zasáhnout zejména američtí zákonodárci a s jasným cílem zavést přesídlení negrů do Afriky. Po zbavení politických občanských práv by měli zahájit plánované, rok od roku se zvyšující vyhošťování negrů do střední Afriky. To by byl z dlouhodobého hlediska prospěšný podnik, protože každý negr by mohl být snadno nahrazen bělochem. USA by se tak staly mnohem jednotnějšími. Pokud k tomu všemu nedojde, bude jich dnešních 12 milionů negrů v krátké době čítat 50 milionů. Jako přední voj bolševismu by mohli zasadit bílé Americe rozhodující úder.

Také v Kalifornii se díky žlutému nebezpečí stal rasový problém palčivým tématem. Je to světově politický příklad toho, jak malou roli hrají právní otázky v rasovém boji a vlastně i v elementárním stěhování národů. Například Japonsko je přelidněné. Musí přesídlovat lidi, aby se neudusilo. To je jeho životní právo. Americká bílá horní vrstva má právo na sebezáchovu a musí chránit své západní pobřeží před žlutou záplavou. Tuto otázku nelze řešit prostřednictvím myšlenek nečestné vlády peněz, které si díky rasovým neshodám budují své bankovní paláce.

Hanebná vláda peněz musí nutně usilovat o světovládu tím, že vytvoří světový dluh. Rasově organické vymezení na Zemi však z nutnosti znamená konec mezinárodní zlaté měny. To by mělo za následek konec židovského mesianismu, který se již téměř uskutečnil prostřednictvím vlády světových bank. Své ideje hodlá zdokonalit vytvořením židovského centra v Jeruzalémě. Diplomacie všech národů musí vyzbrojit svůj národ na nadcházející konfrontaci mezi Spojenými státy a Japonskem. Černý člověk na to již zcela vědomě čeká!

Boj se nyní točí kolem Číny jako regionu vojenského nasazení. Nová světová válka bude nevyhnutelná, pokud se státy nebudou utvářet na základě rasového mýtu. Amerika musí odstranit žlutou rasu z kvetoucího Západu. Je to budoucí místo pro kulturu nordické rasy. To je životně nutné a stojí to nad všemi ostatními papírovými právy. Požadujeme také uznání rasových práv kulturních Japonců, ale ne v Americe. V důsledku toho se musí budoucí severoamerický rasový stát vzdát svých državve východní Asii. Japonci z Kalifornie tam mohou být přesídleni. Americká námořní základna na Filipínách bude považována za způsob zajištění amerického obchodu ve východní Asii. Současně by mohla být základnou pro útok v případě války. To je z hlediska dnešního kartelového

imperialismu jistě nezbytné. Pro Severní Ameriku to již není životně důležité, jakmile oddělí své cizí rasové složky a začne se vědomě zařizovat ve svém obrovském životním prostoru mezi Atlantikem a Pacifikem.

Éra bezbřehé expanze skončila světovou válkou a světovou vládou peněz. Dnes začíná éra vnitřní koncentrace, jejímž výsledkem bude rasově a organicky rozdělený státní systém. K vědomému uchopení těchto myšlenek a k práci na jejich uskutečnění vyzýváme všechny filosofy, historiky a státníky všech národů. Národní idea je dnes falšována mezinárodními kapitalisty. V tomto boji mezi státy je potlačováno každé opatření, ba každá myšlenka, která může mít usměrňující účinek.

Současný pacifismus se ukazuje jako zcela nepravdivé hnutí. Ve skutečnosti se pacifismus opírá o demokracii, tedy v praxi o vládu peněz. Jeho žvanění o světovém odzbrojení je podvod, který má odvést pozornost lidí od skutečných příčin jejich hnisavých ran. Světový mír nenastane s odzbrojením armád a loďstev, ale s úplným zničením nečestné demokracie a bezejmenných státních idejí. Mír nastane, až se nám podaří změnit světový ekonomický systém, který je dnes podkopáván financemi ve jménu lidí. Tyto věci způsobily úpadek všech států. Tento úpadek bude pokračovat, pokud nebude náboženství krve životně prožíváno, uznáváno a uskutečňováno v životě.

Vědomě nordicko-evropská Amerika, očištěná od negrů, orientálců a Židů, je tisíckrát silnější než Amerika rozvrácená touto cizí krví, i když má stále velké kolonie a námořní opěrné body. Světová politika Anglie byla možná nejen díky jejímu ostrovnímu postavení, ale také proto, že Sasové a Normané vytvořili jednotný národ, jehož střed byl rasově čistý. Dnes, kdy v Londýně Židé ze City ovlivňují politiku a zajišťují proletářské

vůdce, britská politika již ztratila svou konzistenci. Pokud se dům Anglie neočistí, pak je katastrofa nevyhnutelná. A v důsledku toho znovu vyvstane čínský problém.

Státník, který má na mysli pouze nordickoevropské a nordickoseveroamerické zájmy, bude podporovat bojový pokřik, který je namířen proti současným evropským a americkým státům: Východní Asie východním Asiatům! Japonsko a Čínu je třeba posuzovat jinak než Indii, Afriku atd. Musí si zachovat možnost umožnit svým národům alespoň žít. Je nutné, aby jim byl k dispozici celý životní prostor od Mandžuska po Indočínu a Malakku spolu s přilehlými ostrovy. Zakazovat žlutým rasám přistěhovalectví do Severní Ameriky a Austrálie, ale zároveň chtít kolonizovat nebo ovládat Dálný východ, je kapitalistické šílenství, které se dnes začíná mstít v doutnajících vzpourách v Číně.

Je možné, že zneužitá technologie bělochů triumfuje i dnes. Je možné, že žlutý člověk je zatlačen zpět, přiškrcen. Pak se však nutně obrátí jiným směrem a vydá se po stopách Čingischána, Timura a Attily Huna. To, čeho Lenin a Trockij nedosáhli, aby přivedli síly dřímající v bolševismu ke konečnému vítězství, se uskuteční díky světové politice Evropy a Ameriky. Zda současné, rozvrácené a na dlouhou dobu bezmocné Rusko dokáže zastavit postupující žlutou záplavu milionů, je více než sporné. Bismarckova slova: *„Žlutí muži jednoho dne napojí své velbloudy v Rýně“*, mohou najít naplnění.

Záchrana před propastí však leží přesně v opačném směru, než jak ji vidí například Spengler. Kapitáni průmyslu a císaři, kteří vládnou neosobním masám, náš osud nepotvrdí. Uvědomujeme si, že tato budoucnost je již z poloviny pryč. Všude se rodí síly, které z úpadku starého již utvářejí nový obraz světa. Tyto síly jsou nezvratné. Tyto síly naší duše a naší

krve jsou naším osudem. Tímto osudem je úsilí o objevení světa v 15. a 16. století a o lidskou kulturu a světový stát v 18. a 19. století.

USA jsou podle všeobecné shody všech cestovatelů velkolepou zemí budoucnosti. Má velký úkol odhodit všechny přežité myšlenky, které pocházejí z doby před jejím založením. Může s mladistvou silou přistoupit k nastolení nové myšlenky rasového státu, jakou již pojali někteří probuzení Američané, například Madison Grant a Lothar Stoddard. Viděli nutnost vyhoštění a přesídlení negrů a žlutých mužů, předání východoasijských držav Japonsku, práci na negerské kolonizaci ve střední Africe a přesídlení Židů do oblasti, kde celá tato skupina může najít svůj domov.

Pokusy imperialistů v posledních desetiletích ovládnout nejvzdálenější kouty světa pomocí děl a udržet v klidu vykořisťované národy nebyly známkou síly, ale spíše důkazem slabosti - stejně jako nepřiměřeně početná policie ve státě nesvědčí o silné infrastruktuře, ale o prohnilosti. Evropa a Amerika vstoupily do východní Asie pod záminkou, že musí zachovat svůj obchod v Číně, a tím zachránit statisíce, ba miliony pracovních míst doma před krachem. Tento názor je neudržitelný; jediným správným závěrem je, že tak učinily s touhou současného imperialismu po loupeži. Tak značně zalidněná země, jako je Čína, je závislá na svých vývozních produktech. K nakládání čaje a koření a k výměně evropského zboží za tyto produkty nejsou zapotřebí žádné americké válečné lodě. Čína zase znamená na staletí dopředu obrovský trh pro chemické a technické výrobky Západu.

Aby si Čína zachovala možnost využívat bohatství své vlastní duše, bude muset uzavírat obchodní dohody ve vlastním zájmu, aby ve své zemi vytvořila práci, služby a pořádek, a to aniž by ji k tomu nutili obchodníci s opiem z Kalkaty a

Bombaje. Bude se přirozeně umět bránit, budou-li lichvářští světoví bankéři chtít považovat všechny kulturní národy za terén pro půjčky, dobrý jen jako trubci, kteří platí úrok za úrokem. Mezinárodní bankéři se pokusí jmenovat ministra financí, který bude diktovat politiku celé zemi, stejně jako byl v Německu zaveden Dawesův plán. Na současné dluhy států se již pohlíží jako na soukromoprávní smlouvy. Přes nemožnost plnění pro mnohé národy by porušení mnoha poplatkových dohod snadno přineslo nejvážnější konflikty se světovými státy - nebo přesněji řečeno s bankéři, kteří tyto světové státy řídí. Vniknutí do takzvaných Německých říšských drah nebo Říšské banky s sebou až do roku 1933 neslo podobně závažný zahraničněpolitický vývoj. Železnice, peníze a vlastně celá Říše tak nesly neoprávněně přívlastek „německé“. Jediné, co na nich bylo německé, byli pracující otroci; kontrola byla v rukou Francouzů a Židů.

Tato situace byla dlouhodobě neudržitelná, a pokud by došlo k uvolnění napětí, bylo by to způsobeno změnou světové politické situace. Takové uvolnění napětí mohli způsobit pouze chamtiví představitelé demokracie. Po Německu se do sítě tohoto loupeživého světověpolitického systému dostával jeden stát za druhým. Současně začalo také probouzení. Tato bdělost na základě německé revoluce z roku 1933 nutně povede k řešení.

Nejde o *„soukromý mezinárodní syndikát“* (Rathenau), ani o světový hospodářský obchod, ani o trusty, které jsou uloženy všem národům jako cíl a smysl světových dějin, ani o bezrasovou ligu národů, která má ohlašovat nordicko-německou obnovu v evropském a světovém politickém ohledu, ale o *rasově podmíněné státní systémy*. Tyto systémy musí stát ve vzájemné symbióze a nechtějí zaniknout v nekonečném míšení forem v beztvarém chaosu, jaký je nutným důsledkem

bývalé demokratické marxistické světové politiky. Náš státní systém byl založen na základě této organické struktury, aby zajistil politickou vládu bílé rasy na celém světě.

Myšlenka světové politiky založené na rasovém principu znamená pro východní Asii nezávislost. Naznačuje také osvobození ostatních národů od současného systému, který je ovládá. Tyto státy byly po dlouhou dobu z velké části pod židovskou kontrolou. Tato nová idea nordického Západu konfrontuje židovstvo jako jediného nebezpečného protivníka beztvárné panevropy, chaotického světového soudnictví a beznárodní, zednářské světové republiky. Žádná jiná idea nemá žádnou platnost.

A po tomto světově-politickém zhodnocení bojujících sil dojde opět k potvrzení zmíněného státního zřízení. Jeho založení odpovídá zájmům mocností formujících nordickou kulturu a státy. Vznikne německo-skandinávský blok, jehož cílem bude zabezpečení Evropy před komunistickou záplavou a zabránění vzniku koncentrovaného nebezpečí na Východě. Bude existovat spojenectví bloku s Anglií, jejíž vláda nad Indií může být podobně zajištěna pouze zabráněním asijské politické moci. Navzdory existujícímu napětí poskytneme společnou podporu politice bílé rasy v Severní Americe za předpokladu, že Amerika stáhne své požadavky na tribut od Německa a Anglie. S vedením Itálie bude uzavřeno vojenské spojenectví. Na Dálném východě vznikne systém žlutých států, které budou spolupracovat s bílou rasou na zachování důležitých zájmů bílé rasy v Severní Americe a v Evropě. Do jaké míry může tato rasová vůle dosáhnout svých cílů, ukáže teprve budoucnost.

Samotné Německo pak konečně získá pro svých 100 milionů obyvatel tolik potřebný životní prostor v Evropě. Pokud jde o metafyziku, budeme usilovat o vnitřní tvůrčí svobodu našeho národa, která je spojena s naší politickou

nezávislostí. Tuto nezávislost nám může zajistit pouze naše trvanlivost a síla národního pojetí cti. Proto se volání po vlastním prostoru, po vlastním chlebu stává předpokladem pro dosažení duchovních hodnot a formování německého charakteru. Ve velkém zápase o existenci se ctí, svobodou a chlebem takového tvůrčího národa, jakým je Německo, musí německý národ očekávat stejný ohled, jaký je již věnován menším národům. Půda musí být uvolněna pro hospodaření germánských zemědělců. V důsledku toho vzniká německému národu, který je nyní natlačen na nejužším prostoru, možnost volně dýchat. A v důsledku toho bude položen základ nové kulturní epochy nordického člověka.

7. kapitola

Jednota podstaty

Pokud národ nedokáže objevit svou jednotu, je jako národ ztracen, je téměř mrtvý. Pokud při zkoumání svých dějin a při zkoušce své vůle k budoucnosti nedokáže tuto jednotu najít, je mrtvý. Bez ohledu na to, jakou podobu měla minulost ve svém průběhu, dospěje-li národ k tomu, že skutečně popře alegorické obrazy, které vycházejí z jeho prvního probuzení, pak popřel kořeny svého bytí a svého stávání se a odsoudil se k neplodnosti. Dějiny nejsou vývojem od ničeho k něčemu, ani od něčeho bezvýznamného k něčemu velkému. Není ani proměnou podstaty v něco zcela jiného. Naopak, první rasově-národní probuzení, které přinesli hrdinové, bohové a básníci, je vrcholným úspěchem pro všechny časy.

Tento první velký, vrcholný, mýtický počin v podstatě nelze „zdokonalit". Může pouze nabývat dalších nových podob. Hodnota vdechnutá bohu nebo hrdinovi je to, co je věčné v dobru a zlu. Homér představoval nejvyšší zdokonalení toho, co bylo řecké, a to si střežil i v úpadku. Jehova je symbolem nespoutaného židovství. Víra v Jehovu je silou i toho nejnižšího židovského handlíře v Polsku.

Tato jednota platí i pro německé dějiny - pro jeho národ, jeho hodnoty, pro samotný starý i nový Mýtus a pro nosné myšlenky německé národní kultury. Jedna podoba Ódina je mrtvá: to je ten Ódin, který byl nejvyšším z mnoha bohů a který se objevil jako ztělesnění generace, jež se ještě oddávala přírodní symbolice. Odin jako věčný zrcadlový obraz prvotních duchovních sil nordického člověka však žije dodnes, stejně jako před více než pěti tisíci lety. Hermann Wirth nachází stopy úpadku také v dávném světě bohů a vlivů eskymácké rasy. To je sice možné, ale nemá to vliv na to, co je vlastně germánské. Pravý Germán se ztělesňuje ve cti a hrdinství, v tvorbě písní a

nebo umění, v ochraně práva a ve věčném hledání moudrosti. Odin poznal, že vinou bohů, přetržením pouta k budovatelům Valhally, musí rod bohů zahynout.

Navzdory tomuto úpadku přikázal Heimdallovi, aby svým rohem svolal Aesiry k poslední rozhodující bitvě. Nespokojený, věčně hledající bůh putoval vesmírem a snažil se pochopit svůj osud a podstatu svého bytí. Obětoval oko, aby se mohl podílet na nejhlubší moudrosti. Jako věčný poutník je symbolem věčně hledající a věčně se rodící nordické duše, která se nemůže sebejistě stáhnout zpět k Jehovovi a jeho představitelům. Tvrdohlavá aktivita vůle, která zpočátku tak drsně žene nordickými zeměmi v bojových písních o Thorovi, ukázala v Odinovi Poutníkovi hned při jejich prvním vystoupení jeho vrozenou, usilující, moudrost hledající, metafyzickou stránku.

Tentýž duch se však znovu zjevuje u velkých, svobodných Ostrogótů a zbožného Ulfila. V souladu s dobou se zjevuje také u posíleného rytířského řádu a u velkých nordických západních mystiků, jak je vidět na jejich největším duchu, Mistru Eckhartovi. Když ve Fridrichově Prusku na Hohenfriedbergu a v Leuthenu ožila duše, která kdysi zrodila Ódina, znovuzrodila se také v duších *Thomaskantora* (Bacha) a Goetha. Z tohoto hlediska je naše tvrzení hluboce oprávněné: že hrdinská nordická sága, pruský pochod, Bachova skladba, Eckhartovo kázání a Faustův monolog jsou jen různorodé zkušenosti jedné a téže duše. Jsou to výtvory téže vůle. Jsou to věčné síly, které se nejprve spojily pod jménem Odin a které později získaly podobu ve Fridrichu Velikém a Bismarckovi. Dokud budou tyto síly působit, dokud se bude nordická krev mísit s nordickou duší a vůlí, bude nordické lidstvo aktivní a bude působit v mystickém spojení. To je předpokladem každého stvoření pravého typu.

Pouze Mýtus a jeho formy jsou skutečně živé. To je věc, pro kterou jsou lidé ochotni zemřít. Když Frankové opustili háje své dávné vlasti a jejich těla i duše se staly neklidnými, postupně se vytratila jejich síla vzdorovat pevněji strukturovanému životu obyvatel Galie. Marně se Theodorik snažil obrátit franského krále Clovise na osvobozený ariánismus, Ariánská hereze, pojmenovaná podle svého prvního učitele Aria, byla založena na myšlence, že Kristus, který byl stvořen Bohem, je proto méně božský než Bůh otec.

Theodorich se tak snažil prosadit nacionalismus nad internacionalismem Říma. Bohužel byl sám přehlasován svou hysterickou manželkou. Vůdce nejsilnějšího germánského kmene tak duchovně přešel do římského tábora. Pro jistotu však ani on, ani ostatní Frankové nepomýšleli na to, že by se vzdali svého charakteristického hrdinství. Pouze ho postavili vedle křesťanství, aby pod jeho praporem bojovali za svou slávu a moc. Podmíněný prvním krokem pak římský mýtus přerostl starogermánské představy o krvi, takže byl schopen převzít vedení germánské duše.

Všechny války se nyní odehrávaly ve znamení kříže. A když tento kříž všude zvítězil, začal uvnitř obráceného světa boj proti kacířům. Protestanti na své straně rovněž nesli znamení kříže do pole. Pak mýtus mučednického kříže zanikl. Dnešní církve se tuto skutečnost snaží zakrýt stejným způsobem, jakým kdysi Teutoni tajili smrt starých bohů. Dnes je nemožné vést severoevropskou armádu do války za křesťanský kříž - dokonce ani španělskou nebo italskou armádu. Dnes muži sice umírají pro ideje, ale žádná z nich nenese znamení, které přemohlo zbožného Theodorika. Už nenaplňuje naše životy tak vášnivě, abychom za ni byli ochotni položit život. Je mrtvá a žádná moc ji nemůže přivést zpět k životu.

Aby mohly církve dnes účinně pracovat pro kříž, jsou nuceny skrývat se za ideje a symboly našeho nově probuzeného mýtu. Ty jsou však ve skutečnosti znameními síly, jejíž zničení kdysi naplánovali svatý Bonifác a svatý Willibald. Znamení té krve, která kdysi stvořila Ódina a Baldura, která kdysi dala vzniknout Mistru Eckhartovi, konečně povstala k sebeuvědomění - zvláště když se vysloví slovo *Alldeutschland* („všeněmecký“). Goethe kdysi viděl úkol našeho národa v rozbití Římské říše a v založení nového světa.

Starověcí helénští myslitelé předpokládali, že rozum dříve či později umožní úplné poznání světa. Pozdě - velmi pozdě - se pak ukázalo, že v lidské přirozenosti je neschopnost pochopit absolutní pravdu, ba dokonce ani předpokládaný smysl pozemské příčinnosti. I kdyby nám byla absolutní pravda zjevena, nedokázali bychom ji pochopit ani uchopit, protože by postrádala prostor, čas a příčinu. Přesto dušemi lidí stále více prochází proud touhy po absolutnu. Stejně jako v nadějném starověku se i současní profesionální filosofové vážně zabývají hledáním a honbou za „jedinou věčnou pravdou“. Tuto pravdu hledají čistě logickým způsobem, a to tak, že vyvozují své závěry z axiomů chápání. Konečné soudy tak zásadně vycházejí z výchozích předpokladů. Jedná se o logickou analýzu; rozčlenění masy myšlenek a redukci abstrakcí na racionální pojmy.

Na této úrovni bádání, ze strany rozumu, se „jediná pravda“ neustále střetává se zdánlivě nekonečným omylem. Z toho pramení pochopitelné zoufalství Schopenhauera při pozorování světových dějin. Odtud pramení Herderova obětavost při hledání absolutního plánu. Proto jsme také svědky bezmezné snahy o pokrok v misijní christianizaci všech národů, která zlidští všechny rasy a vytvoří jednotné lidstvo. To jsou

jeho věčné cíle. Ideje, které jsou čistě abstraktního scholastického typu, mají svůj původ v přáních svého tvůrce.

I dnes tento postoj stále ovládá celé naše filosofování. Dokonce i ti myslitelé, kteří nám chtějí poskytnout světonázor spojený s národností, vidí v této žádoucí národní pravdě jen jednu část Věčné pravdy. Operujeme tedy zcela na intelektuálně racionální, logické rovině našeho bytí, jako by to byla jediná platforma lidského bádání. Existuje však ještě jiná.

Když si položím hrášek na vnější stranu ukazováčku, natáhnu prostředníček a jemně ho převalím, mám pocit, že držím dva hrášky. V tomto a tisíci podobných případech je pravda v rozporu se zdáním. Posouzení je tedy odkázáno na vizuální pozorování. Na úrovni morální vůle je to lež, která se střetává s pravdou. Ve všech těchto případech kultivovaná němčina vyjadřuje pozoruhodně široké odstíny, které odkazují na stále novou sféru ega. Jediná logická, aktivně chtěná pravda se ve svých soudech vždy vztahuje k něčemu mimo sebe. Z tohoto důvodu považoval Schopenhauer za naprosto nezbytné přijmout tvrzení, že „vnitřní pravda je protiklad“.

Ta je nepravdivá, pokud kromě tří antitezí ještě uchopíme myšlenku zcela jiné pravdy, kterou budu nazývat „organickou pravdou“ a jíž se zabývá tato kniha.

Živý organismus je svým tvarem ideálním typem, který v sobě zahrnuje účelnost své vnitřní a vnější struktury spolu se složkami svých duchovních a duševních sil. Tvar a účelnost jsou tedy podle Houstona S. Chamberlaina organicky jedno a totéž. První z nich odhaluje to, co je podstatné z hlediska intuitivní kontemplace. Druhé odhaluje aspekty toho, co je racionálním vnímáním.

To, co je nyní nezbytné uznat a co tvoří jádro tohoto nového pohledu na svět a stát ve 20. století, je, že organická

pravda je samostatná; lze ji rozpoznat z *účelnosti* životních forem. To, co v první části této knihy tvořilo protiklad jako existence a jako přítomnost a bytí, se tak jeví prohloubené a rozšířené jako univerzální měřítko ve všech oblastech. *Účelnost* označuje strukturální uspořádání živého tvora. Nedostatek účelnosti znamená rozpad. Existují prostředky, které zušlechťují tvar nebo ochromují organismus.

Při hlubším pohledu je zabránění přirozené tvorbě typu dvojnásobným hříchem. Je to hřích proti přírodě a hřích proti vzestupu vnitřních sil a hodnot. Organická, soběstačná pravda zahrnuje logickou, intuitivní a aktivně chtěnou rovinu prakticky trojrozměrně. Tvar a účelnost jsou tak hmatatelným kritériem - ne jako „součást jedné věčné pravdy“, ale jako pravda sama.

Logickou součástí celé této pravdy je manipulace s nástroji chápání a rozumu, kterou představuje kritika vnímání. *Intuitivní část* celé pravdy se zjevuje v umění, pohádkách a náboženských mýtech. Aktivní vůle působí v nejužším spojení s intuitivní silou a je symbolizována morálními doktrínami a formami náboženství. Ty stojí, pokud jsou skutečné, ve službách organické pravdy. To znamená, že stojí ve službách rasově spjatého lidstva. Z něj vycházejí a k němu se vracejí. A všechny nalézají svůj rozhodující charakter v tom, zda posilují podobu a vnitřní hodnoty tohoto rasového národního společenství, zda je cíleněji pěstují a životněji utvářejí.

V důsledku toho se prvotní konflikt mezi poznáním a vírou, pokud není vyřešen, vrací zpět ke svému organickému základu a je umožněno nové pozorování. Hledání jediné absolutní věčné pravdy bylo uchopeno čistě jako záležitost poznání - tedy jako záležitost něčeho, co je, když ne technicky, tak přibližně, dosažitelné. To bylo v zásadě zvrácené. Konečné „poznání“ rasy je obsaženo již v jejím prvním náboženském mýtu. Poznání této skutečnosti je konečnou skutečnou

moudrostí člověka. Přesně totéž vyjadřuje Goethe, když svým podivuhodným způsobem říká, že vědění se nám jeví jako něco, co bylo vždy nové, co nikdy neexistovalo; moudrost je naproti tomu „pamatování“.

Sebezkušenostní, moudrostí naplněné studium světa a organické sebezdokonalování znamenají bohatou zkušenost onoho krevního proudu, který spojuje starogermánské básníky, velké myslitele a umělce i německé státníky a vojevůdce. Je to nejniternější životní moudrost a mýtické nové zkušenosti prvotní pravdy-obsahu. Postavíme-li Mistra Hildebranda do blízkosti Mistra Eckharta a Fridricha Velikého, spatříme poslední možnou hranici naší duchovní expanze. Pokud se Baldurův a Siegfriedův mýtus jeví jako analogický s látkou německých vojáků z roku 1914 a pokud nově zelený svět Eddy po úpadku starých bohů pro nás znamená znovuzrození Německa ze současného chaosu, pak vidíme pravdivost naší hypotézy.

Nejmoudřejší člověk je ten, jehož osobní seberealizace leží na stejné úrovni jako životní představy velkých mužů germánské krve. Největším člověkem naší doby je ten, kdo z nejmocnějšího Mýtu-formujícího obnovuje také duše milionů těch, kteří byli otráveni a svedeni na scestí. Toto staré, a přece nové typo-tvoření pokládá základní kámen pro to, co dosud nikdy nebylo. Dává křídla touze všech našich hledačů po německém národě a skutečné německé národní kultuře. A to vše je v podstatě nové. Tvoří Mýtus našeho století. Jeho aktivní život se chystá proniknout do posluchároen našich vysokých škol. Ještě nikdy nebyl vyjádřen tak jasně jako zde. Je nejvyšší čas, aby se objevil. Takto se objeví, budou-li jednou provždy vyvozeny všechny potřebné závěry. To je naším cílem.

Důsledky této skutečnosti jsou velmi závažné. Goethův aforismus *„Co je plodné, to je pravdivé“* označuje podstatu

všeho, co je organické. Objevilo se nové měřítko, které se nikdy nepoužívalo. V poznání vnitřní pravdy se dozvíme, že omyl, dokonce i hřích, může být pravdivý v nejvyšší míře - pokud učiníme plodným racionálně motivovaného, intuitivního, aktivně jednajícího člověka a posílíme jeho sílu jako tvůrce, i když se mýlil. Na tom spočívá například i velká hodnota těch přírodovědeckých hypotéz, které se později ukázaly jako věcně nesprávné. Téměř vždy podnítily badatelského ducha k novému myšlení a pomohly objevit nová fakta. Stručně řečeno, obohatily život. Chyby pozorování nás přivedly k objevu difrakce světelných paprsků. Organická pravda zde znovu natahuje ruku k mystice Mistra Eckharta.

Laik by z toho mohl vyvodit, že lži mají volnou ruku. Tak tomu ale v žádném případě není. Lež je životně spojena s nedostatkem citu pro čest a odvahy. I kdyby se každý člověk zatížil mnoha lžemi, žádný prolhaný Němec se nebude moci označit za dobrého, právě proto, že lež odporuje nejvnitřnějším charakterovým hodnotám, které nám jediné poskytují hodnotu a cenu.

Lež je tedy nejen aktivně chtěná, ale je zároveň organickým hříchem. Je to nejhorší nepřítel nordické rasy. Kdo se jí bez kontroly oddá, vnitřně zahyne. Zároveň se dobrovolně a navenek odděluje od germánského prostředí. Nutně se spojí s bezcharakterními bastardy a Židy. Zde pozorujeme zajímavý protějšek, který lze pozorovat ve všech ostatních oblastech.

Jestliže je aktivně chtěná organická lež smrtí nordického člověka, pak to znamená i životně důležitý prvek židovství. Vyjádřeno paradoxně, neustálá lež je organickou pravdou židovské antirasy. Skutečnost, že skutečný obsah pojmu čest je vzdálený, s sebou táhne podvod, který je často příkazem náboženského zákona. Takové je monumentálně poctivě stanoveno v Talmudu a v *Schulchan Aruchu*. Tento brutální

hledač pravdy Schopenhauer nazval Židy „velkými mistry lži“. Dále jsou podle Kanta *„národem obchodníků a podvodníků“*. Protože je tomu tak, nemůže Žid dosáhnout mistrovství ve státě, který je podporován rozšířeným pojetím cti. Z úplně stejného důvodu však Němec nemůže skutečně žít v demokratickém systému a být plodný. Kapitalistická demokracie je vybudována na masovém šmelení a vykořisťování ve velkém i malém. Buď ji člověk po otrávení psychicky a materiálně překoná, nebo zahyne bez záchrany od hříchů proti organické pravdě.

Přehled života lze představit různými způsoby. Nejprve se odehrává mytologickým, mystickým způsobem. Pak se jasnozřivě pojaté zákony světa a duchovní přikázání objevují jako osobnosti, které mají věčný význam, dokud žije rasa, která je stvořila. Siegfriedův život a smrt jsou tedy věčnou, vitální přítomností. Proto je touha po vykoupení ztělesněná v *Götterdämmerung* („soumrak bohů“) nutným, poznaným důsledkem porušení dohody - to znamená, že šlo o provinění proti organické vnitřní pravdě. Povinnost praktikovat pravdu je odvěkým rysem germánského vědomí odpovědnosti.

Stejnou podstatu pravdy odhalují i germánské lidové pohádky. Tyto příběhy jsou nadčasové a čekají jen na zralé, probuzené duše, aby znovu rozkvetly. Mohou být kdykoli přetvořeny do jiné podoby naší interpretace světa, tedy do toho, co je srozumitelné. To však *neznamená* vývoj ve smyslu pokroku. Je třeba, aby se mýtický obsah odhalil z hlediska názorového klimatu doby - jinými slovy, ve způsobu zobrazení dané doby. Světový názor tak bude pravdivý pouze tehdy, když se lidové pověsti, legendy, mystika, umění a filosofie budou vzájemně prolínat, když budou vyjadřovat stejné myšlenky různými způsoby a když budou sdílet vnitřní hodnoty stejného druhu.

Zde se spojuje náboženský kult a veřejná politika, jak ji představuje sám člověk. Uskutečnit to je cílem rasově-kulturního ideálu naší doby. Kdysi dokázal krucifix působit na náhlé zmagnetizování tisíců lidí, kteří si tento symbol prohlíželi. Vědomě i podvědomě se k němu přidávaly všechny asociativní faktory - Ježíš Kristus, horské kázání, Golgota, vzkříšení věřících - a ty se často svářely jako skutky ve službách tohoto symbolu.

Současný rozklad má také svůj symbol: *červenou vlajku*. Tento odporný symbol probouzí v milionech lidí různé reakce: světové bratrstvo vyvlastněných, proletářský stát budoucnosti atd. Každý, kdo vyvěsí rudou vlajku, se v této stoce objeví jako „vůdce“. Staré antisymboly naštěstí padly. Dokonce i černobílý a rudý prapor, který kdysi vlál v čele v tisíci bitvách, byl stažen. Nepřátelé Německa vědí, co způsobili. To, že to marxisté dokázali, připravilo čestné prapory z roku 1914 o jejich vnitřní Mýtus.

Ale nový symbol už byl vztyčen a bojuje se všemi ostatními: *svastika*. Když se tento symbol rozvine, stává se symbolem pro „staro-nový“ Mýtus. Ti, kdo se na něj dívají, myslí na národní čest a životní prostor a na dobu, kdy jako symbol nordických poutníků a bojovníků putoval vpřed do Itálie a Řecka. Pak se ještě váhavě objevoval ve válkách za osvobození, až se po roce 1918 stal symbolem nové generace, která chce konečně splynout sama se sebou. Symbolem organické germánské pravdy je dnes nesporně černá svastika.

Vedle hledání jediné absolutní pravdy lze dnes pozorovat jasně patrný spodní proud. Dnes vidíme zcela jiné pojetí já a ty, já a svět, já a věčnost. Jedná se o již zmíněný organický vztah. Leibniz vystupuje do popředí jako intuitivní a jasně uvědomělý zvěstovatel. Staví se proti mechanistickému atomismu Hobbese. Ten tvrdil, že ze skládání částí, které jsou

neforemnými díly, vzniká společnost jako celek. Staví se proti absolutistické doktríně o přítomnosti abstraktních věčných zákonů formy a schémat, z nichž se skládá jedinec. Leibniz prohlásil, že toto propojení individuálního a univerzálního je dovršeno v individuální osobnosti. Je dovršeno formativně jedinečným a životním způsobem.

Od matematické symbolické logiky se dostáváme k pojetí neměnného bytí, které je v aktu stávání se. Myslíme na bytost, která se tajemně utváří. Hodnota této představy stávání se spočívá ve vědomí možnosti zdokonalení prostřednictvím seberealizace. Řešení požadované atomismem, mechanismem, individualismem a univerzalismem má pouze akademický význam. Proměňuje se v dopředu usilující sblížení se sebou samým. V důsledku toho však vzniká nová morálka. Duše nenachází navenek žádná abstraktní pravidla. Nesměřuje k cíli stanovenému navenek. V žádném případě tedy nevychází mimo sebe, ale přichází sama k sobě.

Nyní chceme probrat zcela jinou verzi pravdy, na kterou jsme již naráželi. Tato pravda neznamená to, co je logicky správné nebo nesprávné. Tato pravda je osobní a poznáváme ji pouze intuitivně. Odkazuje na to, co je plodné nebo neplodné; co podléhá osobnímu zákonu; nebo co je svobodné a nesvobodné.

Byl to Herder, kdo usiloval o humanistické absolutno. Byl to právě on, kdo dal Leibnizovým velkým myšlenkám stále hlubší inspiraci. Stal se učitelem naší doby. Jen málokdo mu byl kdy soupeřem. U Leibnize stály duše a svět stále proti sobě jako dvě zcela oddělené entity. Tuto „monádu“ bez oken bylo možné zařadit mezi ostatní pouze prostřednictvím vzájemného přijetí. Stejný vnitřní zákon seberealizace nastává, když monáda reflektuje sama sebe. Herder nyní umístil vědomí národního společenství mezi sebe a vesmír jako život naplňující

zkušenost. Životu je přidělena charakteristická hodnota, odlišná od všech budoucích zákonů. Člověk a národ tak stojí plnokrevně a jedinečně, takže ztělesňuje i charakteristické hodnoty - tedy jako fenomén i mravní povahy, který nezaniká v proudu zdánlivého pokroku, ale prosazuje se jako ideální typ.

Tento organický jev je vnitřně podmíněn hodnotami. Je také charakterizován hodnotami. Je také charakterizován bariérami, pokud můžeme použít toto slovo. Člověk musí potvrdit nebo popřít hodnoty jako celek. Nátlak abstrakce by tento typ zničil kvůli jeho plodivé schopnosti. Herder se vysmívá pokrokářům, kteří chtějí podstatu lidského utváření měřit svými osvícenými *Kinderwaage* (dětskými váhami). Herder pronáší slova, která patří do středu naší doby jako radostná zvěst: *„Každý národ má svůj středobod štěstí, stejně jako každá sféra má svoje těžiště.“* Následující generace se kolem tohoto tajemného středového bodu potýkají.

Romantici všeobecně nazývali národního ducha podstatou našeho života. Friedrich Schleiermacher učil, že: *„Každý člověk by měl představovat lidství svým vlastním způsobem, aby se v plnosti věčnosti stalo skutečným vše, co může z jeho lůna vzejít.“* Nietzsche později se vší vášní jemu vlastní a z rozhořčení nad omezeným schematismem požadoval posílení života a pravdy v individuální osobnosti. Jen to, co vytváří život, má ctnost. Jedině to má hodnotu. Život říká: „Nechoď za mnou, ale za sebou samým.“ Ranke prohlásil, že pokud se v Evropě, opět po Římu, pokusí dosáhnout nadvlády internacionální princip, pak proti němu s prvotní silou povstane organicky národní princip. V jiné pasáži nás téměř paradoxně ujišťuje: *„Každá epocha směřuje k Bohu a její hodnota nespočívá ani v tom, co z ní vychází, nýbrž v její samotné existenci, v ní samé.“*

To je druhý pravdivější proud skutečného organického hledání pravdy, na rozdíl od scholasticky mechanistického boje za absolutní vnímání. Z živé zkušenosti uprostřed vytržení vychází nejplnější seberozvoj. To znamená, řečeno jazykem této knihy, sloužit v lásce národní cti ze zažitého Mýtu nordicko-rasové duše.

Je duše totožná s Bohem a nesmrtelná? Při pokusu o odpověď na tuto otázku logicky uvažující hledač pravdy zváží všechny možné důvody racionality pro i proti. Pak buď rezignuje, nebo dokáže, že ano, nebo ne. Víra v jedinečnost osobnosti, monády, v její bohopodobnost a nezničitelnost je význačným rysem křesťanství. Je charakteristická i pro nekřesťanského nordického germánského myslitele.

Existuje důkaz pravdy, která je pro nás cennější než pouhý možný závěr. V morálně metafyzické oblasti existuje něco, co jsme rozpoznali v oblasti umění. Je to otisk *pravdivé formy*. Její obsah nelze oddělit. S opuštěním nám přiměřené formy ve prospěch zdánlivé věčné absolutní pravdy se k této pravdě nejen nepřibližujeme, ale dokonce odmítáme jakoukoli možnost se jí přiblížit. Viděli jsme však, že umění může mezi námi ožít teprve tehdy, když se naše materiální existence stane skutečnou v životě.

Naši takzvaní filosofové objevují absolutní pravdu ve spojení konečného s nekonečným. Lidovou pravdu je tedy třeba zkoumat, zda nepředstavuje lepší přiblížení k jediné věčné pravdě. Je třeba přizpůsobit své myšlení zcela jinému středu, než je logicky racionální výpočet pravděpodobnosti. Hledáme onen uchvácený střed, který učil Herder. Tento středobod uspořádává věci tak, abychom se mohli stát jedním se sebou samými, jak po tom toužil Mistr Eckhart. Dojde k odmítnutí scholasticky, humanisticky, klasicisticky pojatého schematismu ve prospěch organického rasově národního světonázoru.

Začíná nový vztah k árijské víře, a to od poznání, že čistě racionalizovaný konečný výsledek formalistického druhu není životně určující, ale představuje pouze prostředek k objasnění. Někteří chtějí tuto vyhaslou víru znovu oživit. Jiní tento podnik odmítají s poukazem na jeho zjevnou nedostatečnost. Někteří prohlašují, že je nám o ní známo tak málo, že na ní již nelze nic stavět. Oba názory jsou mylné, protože falešně upozaďují základní myšlenky. Podstatné není poznání forem víry, ale poznání *hodnot duše a charakteru*.

Časově podmíněné vnější formy (*Gestalten*) jsou doprovázeny zvláštním životním pocitem. Rasová duše zvládla staré otázky tím, že navrhla nové formy. Utvářející síly vůle a hodnoty duše zůstaly ve směru a utváření stejné. Ale jen podle nich lze vyčíst podstatu a dějiny nordického lidstva. Proto *ušlechtilá duše*, *vnitřní svoboda* a *čest* jsou tím, co zůstává a podmiňuje vše ostatní, dokud v milionech obyvatel severní Evropy proudí správná rasová krev. Věčná pravda tedy znamená *mnohostrannou pravdivost*.

Zde jsme dospěli k našemu závěru. Leibnizova monáda bez oken se střetla s jinou, stejně bohatou osobností Herdera a jeho napodobitelů. Ti se snažili o národní zprostředkování. Dnes můžeme dodat, že to, co ji činilo příbuznou - to, co ji podněcovalo k podobnému vývoji vnitřního tvaru, bylo *pokrevní společenství srostlé s duší*. Tato rasová duše tvořila všespojující spodní proud životní totality.

Tato podstata osobnosti, která se podmiňuje krví, je stále schopna vytvářet a kultivovat několik variant. S osobností složenou zcela z cizí krve se monáda stává nově bezokenní. Z takové samoty vychází opuštěnost. Žádný most pravého porozumění nepovede od nordického člověka k čínskému, ale tím méně k syrsko-africkému, bastardizované podstaty.

Monáda a lidstvo tedy nefungují vzájemně, ale jako *osobnost* a *rasa*.

Vidíme zde, jak je do světla vědomí vytažena jedna z fyzických neřestí naší doby. Tuto nemoc můžeme popsat jako: relativitu vesmíru. Individualismus je rozpoznán jako stejně relativní jako bezbřehý univerzalismus. Světonázor člověka se dostává do svéprávnosti, jako by si prorazil novou cestu. Mechanistický individualismus a schematický univerzalismus chtěly svět spoutat. Filosofičtí systematici přešli bez citu a instinktu důkazy nordické existence, protože podstata této aktivně chtěné touhy nepředstavovala logický systém. Znamenala pouze přelévání duše. Dnes, uprostřed hroutící se atomistické epochy, nabízí tento skutečně organický světonázor více než dříve. Vyžaduje své právo: právo svého pána. Ze středu cti jako nejvyšší hodnoty v nordicko-okcidentálním světě musíme tento střed prožívat s povznášející blažeností a neohroženě přetvářet svůj život.

Individualistická doktrína, která učí, že individuální tvor existuje sám o sobě, se zhroutila. Učilo se, že lidstvo nakonec vzniká spojením jednotlivých národů. Pozoruhodnou pravdou je, že *univerzalismus je dvojčetem individualismu*. Faktem je, že univerzalismus trpí stejnou nemocí jako jeho zdánlivý protivník, individualismus. Oba jsou akademické a jsou odcizené přírodě. Univerzalistická škola Othmara Spanna úspěšně vyvrátila idiotský materialistický individualismus. Upadla však do stejného omylu, z něhož se zrodil individualismus. Vznikl čistě abstraktní stupínek do duchovní sféry.

Systematicky byla zahájena nová konstrukce obrazu světa na základě starého platónského tvrzení, že genus (druh) předchází typ. V důsledku toho se ustavila duchovní gradace

historické lidské společnosti: Lidstvo, kulturní cyklus, koloběh národů, národnost, kmenovost, rodový okruh, lidské části.

Silně zdůrazňujeme náš názor, že lidstvo existovalo před kulturními cykly, ty před cyklem národů atd. Pokoušíme se o toto odstupňování hodnot. Dnes je to poněkud podezřelé. Pokoušíme se ho zatraktivnit tím, že prohlašujeme, že duchovní a intelektuální převaha se nemusí nutně řídit jednotnou a zvláštní klasifikací. Naše ideje se bohatě projevují skrze národnost, zatímco kulturní cyklus a lidstvo se jeví bledší a méně hmatatelné. Zde vidíme velký zlom v univerzalistickém způsobu pozorování. Pevně se drží čistě intelektuálního pořadí. Všude sleduje novou scholastiku. Současně by se rádo zařadilo do biologického způsobu pozorování. Stanovila nežádoucí prioritu: mezinárodní církev je přednější než církev národní. Rovněž zastává názor, že náboženství je přednější než stát. Domníváme se, že stát přípustně vládne jako nejvyšší instituce nad zvláštní institucí církve. Internacionalismus nachází své duchovní naplnění v náboženství, v církvi samotné a v náboženství uspořádaném a formovaném církví. Žádná jiná nejvyšší hodnota neexistuje. V důsledku toho univerzalistická škola prozrazuje, že své jméno nenese z čistě odborných filosofických důvodů, ale z teokratického přesvědčení.

Odhaluje však také, co je vlastně třeba rozumět pod pojmem „hojnost zvláštního zařazení“: Konečná difúze. Má být národní bez organického původu prioritou třetího řádu? Jestliže Oswald Spengler chtěl konstruovat dějiny forem (Morfologie) jako pozoruhodné „kulturní cykly“ sestupující z abstraktního nebe, jako prvně daná fakta, pak Othmar Spann je moderním mluvčím rozmělněného scholastického středověku. Stanovujeme následující biologickou klasifikační prioritu: 1. Rasová duše; 2. Lidstvo; 3. Osobnost; 4. Kulturní cyklus. Rasová duše je nedotknutelná. Nicméně je reprezentována a

korunována krví spojeným lidstvem. Symbolicky je soustředěna ve velkých osobnostech, které tvořivě pracovaly na vzniku kulturního cyklu, jehož nositelem je zase rasa a rasová duše. Tato totalita není jen duchem. Je to duch i vůle. Je to tedy totalita života. Složka národnosti je organicky vedena zpět ke svému prvotnímu základu krevní duše, nikoli k nějakému nepodstatnému kulturnímu cyklu nebo bezkrevným kombinacím lidstva. Nechápeme, jak by se mohla bohatá národní kultura rozvíjet v beztvářném, bezduchém stavu či kultuře.

Organická filosofie naší doby se vymanila z tyranie racionálních systémů. Je odpuzována čistě schematickým duchovním pláštěm. Kdysi se věřilo, že racionalismus dokáže uchvátit duši ras a národů. Vědomým či podvědomým záměrem nás racionalismus posouvá k jakési konečné totalitě. Jestliže Spann v rozporu se starořeckou moudrostí tvrdí, že Bůh je mírou všech věcí, ale toto náboženství nachází pouze v (katolické) církvi, protože „žádná jiná neexistuje“, ukazuje se, že tento názor je tvrzením, že *kněz* je mírou všech věcí. Proti tomu stojí nově zrozený světonázor naší doby, který prohlašuje: „*Rasově spřízněná duše* je měřítkem všech našich idejí, naší usilovné vůle a činů, posledním měřítkem našich hodnot.“

V důsledku toho dojde jednou provždy ke zhroucení jak materialistického, bezrasového individualismu, tak přírodě odcizeného univerzalismu. Zaniknou ve všech svých odrůdách. Stejně tak padne římská teokracie nebo svobodozednářská *humanitas*. Zanikne celá univerzální estetika posledních dvou století. Musíme odklidit bezkrevné intelektuální smetiště schematických systémů. Dokončili jsme jedinou proměnu, která je rozhodující pro celé naše duchovní jednání. Zapomínáme na to, co je nepodstatné. Nový, jiskřivý,

velkolepý, životem naplněný střed naší existence propukl v uchvacující účinnost.

Tento nový, ale starobylý Mýtus krve, jehož nesčetné falzifikace zažíváme, byl ohrožen. V týlu našeho izolovaného národa začaly působit temné satanské síly. Rozvrátily vítězná vojska z roku 1914. Opět nastal čas, kdy se vlk Fenris utrhl ze řetězu. Prošel nad světem páchnoucím rozkladem. Midgardský had rozbouřil oceán. Miliony lidí mohly být připraveny na obětní smrt jen jedním heslem; toto heslo se jmenovalo „čest národa a jeho svoboda“. Světový požár dospěl ke svému konci. Bezejmenné oběti požadovali a přinášeli všichni. Brzy jsme zjistili, že démonické síly zvítězily nad božskými tím, že vrazily armádě nůž do zad. Nespoutaněji než kdy jindy řádily, nespoutané světem. Vyvolaly nové nepokoje, nové požáry a novou zkázu. Zároveň se však ve skloněných duších přeživších příbuzných mrtvých bojovníků obnovil, prohloubil, pochopil a prožil ve svých nejhlubších důsledcích onen Mýtus krve, pro který hrdinové zemřeli. Dnes tento vnitřní hlas požaduje naplnění Mýtu krve a Mýtu duše, rasy a ega, národnosti a osobnosti, krve a cti. Tyto ctnosti musí zvítězit samy a nekompromisně. Musí nést a určovat celý život.

Mýtus německého národa si žádá, aby dva miliony mrtvých hrdinů nepadly nadarmo. Požaduje světovou revoluci. Vedle něj už netrpí žádné jiné nejvyšší hodnoty. Osobnosti se musí uzavřít kolem středu národní a rasové duše. Musí se shromáždit kolem onoho tajemného středu, který se vynořil z dávnověku, jenž byl učiněn plodným rytmem německého bytí a stávání se, kdykoli se k němu Německo obrátilo. Je to ona ušlechtilost, ona svoboda mystické, cti vědomé duše, která byla dříve neslýchaným proudem, jenž jako oběť přešel za hranice Německa. Nevyžadoval zastoupení. Jednotlivá duše zemřela za svobodu a čest z vlastní volby a za své lidství. Pouze tato oběť

může určovat budoucí životní rytmus německého národa a v tvrdé vědomé disciplíně pěstovat nový typ Němce prostřednictvím těch, kdo jej učili a žili.

Starý a zároveň nový Mýtus již pohání a obohacuje miliony lidských duší. Dnes promlouvá tisíci jazyky. Svého konečného vývoje jsme nedosáhli v roce 1800. Se zvýšeným vědomím a plynulou vůlí chceme poprvé jako celý národ splynout sami se sebou způsobem, který navrhl Mistr Eckhart. Mýtus není pro statisíce duší něčím, čeho si člověk všímá s učenou domněnkou, jako kuriozity v katalozích, ale spíše s novým probuzením vše utvářejícího duchovního centra. Faustovo zvolání *Alein, ich will!,* poté co prošel celou vědou, je krédem nové doby, která si přeje novou budoucnost a vůli, jež je naším osudem.

Tato vůle však nevnímá pouze podstatu starých a nových kultur, aby se pak stáhla. Ve vědomé soběstačnosti odmítá nejvyšší hodnoty kulturních cyklů, které nás překrývají. To, že naši badatelé zůstávají nehybně stát u dějin forem, aniž by je sami dokázali utvářet, svědčí jen o tom, že jejich formující vůle je porušena. Nic však neopravňuje k tomu, abychom jejich neplodnost prohlašovali za osud celku. Nový Mýtus a novou typo-tvornou sílu, která dnes u nás bojuje o vyjádření, nelze obecně vyvrátit. Prorazí novou cestu a vytvoří skutečnosti.

Současný Mýtus je stejně hrdinský jako postavy generace žijící před tisíci lety. Dva miliony Němců, kteří zemřeli po celém světě za myšlenku *Deutschland*, najednou ukázaly, že zavrhly celé 19. století. V srdcích nejprostšího rolníka a nejskromnějšího dělníka byla stará síla, Mýtem prověřená, nordická rasová duše stejně živá, jako byla kdysi mezi Teutony, když se stěhovali přes Alpy. V každodenním životě člověk až příliš často přehlíží, jak obrovská duchovní síla v člověku ožívá, když si představí sám sebe s potrhaným plukovním praporem.

Najednou vidí ve všech těch mnohasetletých činech pluku kus sebe a světů svých předků. Námořník, který stál na kýlu Norimberku a před očima nepřítele se potopil do moře s vlající německou vlajkou v ruce, a bezejmenný důstojník Magdeburgu, který si strčil do kapsy tajný kód a byl s ním utopen - to jsou symboly, *mýty* a typy, na které se v současném chaosu zapomnělo.

Zda správně respektujeme gotiku, baroko a romantismus, či nikoli, zůstává nepodstatné a nedůležité. Nebyly to projevy nordické krve. Důležité je především to, že krev obecně je stále přítomna a že tato prastará krevní vůle stále žije. Polní šeď německé armády byla důkazem připravenosti vytvářet obětní mýty. Současné hnutí za obnovu je znamením, že mnoho dosud nepočítaných milionů začalo chápat, co jsou dva miliony mrtvých hrdinů. Jsou to mučedníci nového Mýtu života, nové absolutní víry.

Místo slavnostní uniformy se objevil polní šedý čestný oděv a slavnostní ocelová přilba. Příšerné kříže z dob baroka a rokoka, které na všech příchozích v ulicích vystavovaly pokřivené údy, nahradily strohé válečné pomníky. Jsou na nich vyryta jména mužů, kteří zemřeli jako mučedníci věčného Mýtu krve a vůle. Stojí na nich nejvyšší hodnoty našeho národa a čest německého jména. Tato síla, která byla obětována v letech 1914 až 1918, musí nyní utvářet věci. Musí bojovat proti všem silám, které si nepřejí, aby se stala první a nejvyšší hodnotou. Je to tam. Nesmí být nadále prohlašována za nepřítomnou. Již zná cesty, po nichž budou muset jednoho dne kráčet její oklamaní němečtí protivníci.

Bůh, kterého uctíváme, by neexistoval, kdyby neexistovala naše duše a naše krev. Víra jakéhosi Mistra Eckharta byla stvořena, aby utvářela naši dobu. Proto vše, co chrání, posiluje a očišťuje čest a svobodu této duše, je

předmětem našeho náboženství, našeho práva a státu. Všechna místa, na nichž za tyto ideje umírali němečtí hrdinové, jsou posvátná. Posvátná jsou ta místa, kde je připomínají pamětní kameny a pomníky. Posvátné jsou dny, kdy tito hrdinové kdysi nejvášnivěji bojovali za své přesvědčení.

A nastane posvátná hodina Němců, kdy se symbol probuzení - vlajka s hákovým křížem ve znamení obrozeného života - stane jediným převládajícím krédem Říše.